LUI LUI LUI RA

BỐ ĐINH LƯU LY

FACEBOOK.COM/ REVIEW NGON TINH 0105

REVIEW BY LẠC HẬU

Lui Lui Lui Lui Ra

Bố Đinh Lưu Ly

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Ngôn Tình, Cung Đấu, Hài Hước, Cổ Đại, Sủng
Editor: Greeny
Beta: Dâu Tây
Bìa: Pun-ni (Ngọc Nguyễn)
Thể loại: cổ đại cung đình hầu tước, nam giả hoạn quan, hài, ngọt sủng
Số chương: 79c

Năm ấy, công chúa Trường Ninh đã từng nói với một thiếu niên họ Thẩm rằng: "Bổn cung ghét nhất những kẻ ẻo lả như ngươi"

Giờ đây, Đông xưởng xuất hiện một đề đốc trẻ tuổi uy danh lẫy lừng, thực không khéo, người này cũng mang họ Thẩm.

Tiểu hoàng tử đăng cơ, Thái Hậu buông rèm chấp chính, hoạn quan nhiễu loạn

Một ngày nọ, tiểu hoàng đế tội nghiệp kéo ống tay áo Trường Ninh:

"Tỷ tỷ, Thẩm đề đốc nói nếu không gả tỷ cho hắn, hắn sẽ phế ta rồi lập tân hoàng đế. Huhu...."

Tiêu Trường Ninh: "!!!"

Đêm tân hôn, Thẩm đề đốc để nàng ngồi trên giường,

nhìn nàng bằng ánh mắt sắc bén rồi cười đầy nham hiểm:"Thần có món nợ năm xưa, muốn cùng trưởng công chúa tính toán một chút."

Trường Ninh nước mắt lưng tròng nhìn nam nhân tuấn mỹ gần trong gang tấc, run rẩy nói: "Đừng tới đây, lui lui lui lui ra!"

Mục lục

- Chương 1-1: Review
- Chương 1-2: Quyền hoạn
- Chương 2: Đông Xưởng
- Chương 3: Thẩm Huyền
- Chương 4: Tính sổ
- Chương 5: Sống riêng
- Chương 6: Khom lưng
- Chương 7: Dùng cơm chung
- Chương 8: Về nhà tân nương
- Chương 9: Nguy hiểm
- Chương 10
- Chương 11: Học Nghệ
- Chương 12: Yết Hầu
- Chương 13: Tử Khí
- Chương 14: Nghi Ngờ
- Chương 15: Bảo Bối
- Chương 16: Ngoài Ý Muốn
- Chương 17: Thịt Khô
- Chương 18: Sinh Thần
- Chương 19: Phong Ba
- Chương 20: Ấm Áp
- Chương 21: Nói Lời Cảm Tạ
- Chương 22: Đối Thực*
- Chương 23: Thử
- Chương 24: Giận Dữ
- Chương 25: Đồng Đạo (Thượng)
- Chương 26: Thẳng Thắn
- Chương 27: Trừng Phạt
- Chương 28: Động Tình
- Chương 29: Nóng Tai
- Chương 30: Cố Tình
- Chương 31: Tranh Chấp
- Chương 32: Châm Chọc

- Chương 33: Mở Cửa
- Chương 34: Khó Khăn Chia Lìa
- Chương 35: Không Xằng Bậy
- Chương 36: Ảnh Chụp
- Chương 37: Gặp Được
- Chương 38: Sự Thật
- Chương 39: Thương Tâm?
- Chương 40: Bí Mật Trong Quá Khứ
- Chương 41: Thích Sao?
- Chương 42: Bẫy Rập
- Chương 43: Tên Cũ
- Chương 44: Biến Sắc Mặt
- Chương 45: Uống Rượu Tuyết
- Chương 46: Thẩm Thất
- Chương 47: Thế Thân
- Chương 48: Say Mê
- Chương 49: Tắm Gội
- Chương 50: Canh
- Chương 51: Pháo Hoa
- Chương 52: Đồng Tâm
- Chương 53: Phá Đạo
- Chương 54: Áo Cưới
- Chương 55: Động Phòng
- Chương 56: Quyết Tuyệt
- Chương 57: Vô Danh
- Chương 58: Ôn Nhị
- Chương 59: Mạch Nước Ngầm
- Chương 60: Ngoài Ý Muốn
- Chương 61: Hiểu Lầm
- Chương 62: Hồng Hạnh
- Chương 63: Tình Tiên
- Chương 64: Trộm Rượu
- Chương 65: Tùng Hương
- Chương 66: Gặp Nhau
- Chương 67: Kết Minh
- Chương 68: Lả Lướt

- Chương 69: Ly Biệt
- Chương 70: Trúng Độc
- Chương 71: Giải Độc
- Chương 72: Ngăn Cách
- Chương 73: Buộc Tội
- Chương 74: Kết Cục
- Chương 75: Phiên Ngoại: Thẩm Thất
- Chương 76: Phiên Ngoại: Lâm Hoan
- Chương 77: Phiên Ngoại: Ôn Việt (Thượng)
- Chương 78: Phiên Ngoại: Ôn Việt (Hạ)
- Chương 79: Phiên Ngoại: Vẽ Tranh

Chương 1-1: Review

Tiêu Trường Ninh đã từng là một nàng công chúa có được tất cả mọi thứ. Cuộc sống của nàng lúc ấy chính là những tháng ngày an yên vui vẻ và hạnh phúc nhất. Nhưng rồi biến cố kéo đến khi mẫu thân bị bệnh mà mất sớm, rồi không lâu sau phụ hoàng vì quá đau buồn cũng rời bỏ thế gian này. Khi ấy, nàng như chú chim nhỏ bị lạc giữa biển trời mênh mông.

Hoàng đế băng hà, thái tử đăng cơ khi còn nhỏ, thái hậu buông rèm nhiếp chính, hoạn quan hỗn loạn triều cương. Một cuộc chiến tranh quyền đoạt vị âm thầm diễn ra với các thế lực khác nhau, những âm mưu núp bóng đằng sau nụ cười dối trá đều dần hiện rõ.

Tất cả như bào mòn và khiến trái tim đơn thuần thiện lương của Trường Ninh phải khép chặt và tạo cho mình một bộ mặt giả dối. Chỉ có như thế, nàng mới có thể bảo vệ tính mạng của bản thân và hoàng đệ được. Chỉ có như thế, nàng mới tồn tại ở hoàng cung xa hoa nhưng đầy hiểm nguy tàn nhẫn này. Mỗi câu nói, mỗi bước đi của nàng đều chông chênh sợ hãi.

Tưởng chừng sự khom lưng nhún nhường của nàng sẽ khiến bản thân an ổn. Nào ngờ, mưu kế thâm sâu của tranh đấu hoàng tộc vẫn giáng xuống. Cuối cùng, nàng trở thành quân cờ trong cuộc hôn nhân được

sắp xếp vội vã của mình. Và điều nàng không ngờ nhất là phu quân tương lai lại chính là một tên thái giám năm xưa mình từng buông lời châm chọc. Chỉ có điều, bây giờ tiểu thái giám đó đã không còn là người mà nàng có thể bắt nạt hay xua đuổi. Chàng là Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền là Thẩm đề đốc thống lĩnh một vùng Đông Hán hùng mạnh, nắm trong tay quyền thế ngập trời, lại tàn nhẫn độc ác không ai bằng. Mọi người vừa sợ hãi lại vừa khinh bỉ chàng. Bởi vì chàng xuất thân chỉ là một tên thái giám mà thôi, leo lên vị trí như ngày hôm nay đôi chân chàng cũng đã dẫm nát bao nhiêu mạng người và đôi tay chàng nhuốm biết bao nhiêu máu tanh.

Cuộc hôn nhân giữa Thẩm Huyền và Tiêu Trường Ninh trong mắt mọi người chính là một cuộc hôn nhân chính trị. Trưởng công chúa hoàng triều phải hạ mình gả cho Thẩm đề đốc là hoạn quan. Nền tảng như vậy, lấy gì đảm bảo cho tương lai. Hạnh phúc hay bất hạnh, Trường Ninh nào đâu có quyền lựa chọn. Điều duy nhất có thể làm chính là mỗi bước đi lúc này nàng càng phải cẩn trọng hơn nữa.

Thẩm Huyền chính là một người tàn nhẫn độc ác lại thâm sâu khó dò. Chàng có thể dùng đủ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích cuối cùng. Bất kể là tàn ác bao nhiêu chàng cũng không do dự chút nào. Nhưng chẳng hiểu sao mỗi khi đối mặt với thê tử trên danh nghĩa Tiêu Trường Ninh của mình, đôi mắt chàng vốn lạnh lùng lại có chút mềm mại, trái tim chàng vốn cứng rắn lại có chút dịu dàng.

Phải chăng, vì chàng đã nhìn thấy tất cả những nhơ nhớp bẩn thỉu của hoàng cung tranh đấu này. Hay

phải chăng, vì chàng đã nhìn thấy một Trường Ninh có lúc kiên cường mạnh mẽ lại có lúc yếu mềm đáng thương đến vậy. Chung quy, sinh ra ở hoàng tộc vốn dĩ đã mang trên lưng gánh nặng và tổn thương.

Vì thế, chàng luôn âm thầm dung túng cho nàng trước bất cứ sự việc nào. Bởi đôi vai nàng quá nhỏ bé nên chàng muốn gánh tất cả phiền muộn của thế gian này thay nàng.

Tất cả những điều chàng làm dần khiến trái tim vốn chất chứa hoài nghi bất an của Trường Ninh rung động. Là chàng đã đứng đợi nàng thật lâu ngoài cửa cung nắng chói, là chàng thay nàng dạy dỗ đám người xấu muốn bắt nạt nàng, là chàng từng ôm nàng vào lòng và chăm sóc suốt đêm khi nàng bị bệnh nặng… Mọi thứ cứ như vạt nắng lặng lẽ chiếu vào trái tim nàng, khiến cho đóa hoa mang tên yêu thương nở rộ, rực rỡ sắc màu.

Nhưng, vốn dĩ nàng đâu biết, Thẩm Huyền ngay từ đầu đã thua trong ván bài tình ái này rồi. Vì thua, nên mặc nàng làm loạn trong trái tim cứng rắn của mình. Vì thua, nên biến yêu thương thành động lực khiến mỗi con đường nàng đi qua đều là thảm nhung êm ấm mà không phải mũi gai sắc nhọn.

Trong buổi tối tuyết rơi ấy, nàng vì tửu lượng thấp mà nằm gục trên chiếc bàn nhỏ ngoài đình. Ánh trăng sáng đẹp, bông tuyết nhẹ bay, hồng nhan say giấc, má thắm hoa đào… Chàng đã khắc vào lòng mình hình ảnh tuyệt đẹp đó và đưa ra tâm nguyện chỉ muốn cùng nàng đi qua tất cả những tháng năm còn lại của cuộc đời. Bao nhiêu yêu thương và sủng ái chỉ dành cho một mình nàng. Đời này, chàng tàn nhẫn độc ác với cả thiên hạ cũng nguyện không

thương tổn nàng dù nhỏ nhất.

Khi đã xác định được tình cảm của mình, Thẩm Huyền liền làm theo những gì trái tim mách bảo. Mọi thứ tốt nhất trên thế gian này đều muốn đặt dưới chân nàng. Vì nàng, một Đề đốc cao cao tại thượng không ngại xuống bếp nấu đồ ăn để lấy lòng. Ai ngờ, nàng vì không biết còn khinh bỉ chê bai một phen. Mấy tên thuộc hạ đáng chết còn đem cho Hắc khuyển yêu dấu của chàng thưởng thức. Dè đâu, nó cũng như nữ chủ nhân Đề đốc, khinh bỉ liếc mắt rồi bỏ đi một hơi. Hại Đề đốc ta tức giận muốn hộc máu con cẩu đáng ghét kia.

Giữa những ấm áp và ngọt ngào ấy là lúc một cơn giông bão dần kéo đến. Tất cả những bí mật và âm mưu đang có nguy cơ bị vạch trần. Mà một khi sự thật phơi bày thì cái giá phải trả rất đắt. Lương thái hậu và câu chuyện gian tình ẩn đằng sau cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị. Thẩm Huyền và cuộc giao dịch hôn nhân đầy toan tính cùng bí mật thân phận thật của mình. Cuối cùng là Tiêu Hoàn - một hoàng đế ẩn mình lại tàn nhẫn không ai bằng với linh hồn đang dần bị thù hận mài mòn…

Âm mưu chồng chất âm mưu, kế bày trong kế, hỗn loạn và đầy bất an. Cuối cùng, người thương tổn lại là Trường Ninh. Bởi vì, suy cho cùng trong hoàng cung tranh đấu này, ai có tình người ấy thua. Nhưng may mắn thay, giữa những đen tối nhơ nhớp ấy vẫn còn có Thẩm Huyền. Người đã dùng tấm chân tình của mình lặng lẽ thắp lên những ngọn nến nhỏ sưởi ấm trái tim Trường Ninh.

Bởi năm tháng dài rộng, vĩnh viễn ta chỉ muốn bồi nàng đi đến tận cùng.

…

Xét về nội dung thì bộ truyện “Lui lui lui lui ra” ngoài cái tên hơi “…” thì rất hay và đáng đọc. Truyện có đầy đủ các yếu tố dành cho các bạn yêu thích thể loại tranh giành quyền lực, nam chính thâm tình, âm mưu, bí mật bất ngờ đan xen, lại chuyên sủng ngọt và HE có hậu cho tất cả mọi người. Truyện đọc hấp dẫn lôi cuốn lại không hề có tiểu tam nam phụ. Mỗi nhân vật trong truyện đều có dấu ấn riêng khẳng định vai trò cơ bản của mình.

Nam chính Thẩm Huyền thì thôi khỏi nói, mình chấm 10 điểm luôn ạ. Chàng vừa thông minh trầm tĩnh lại quyết liệt rõ ràng, đối với kẻ thù không chút nhân nhượng hay do dự, độc ác không ai bằng. Còn với huynh đệ và người yêu thương thì vô cùng tận tâm hết lòng che chở bảo vệ. Chữ nghĩa chữ tình đều có thể làm tốt ạ.

Nữ chính Tiêu Trường Ninh xinh đẹp thông minh lại biết thời thế. Mỗi bước đi của nàng đều là một lần chông chênh nhưng nàng luôn xác định rõ mình phải bảo vệ cái gì và làm gì là tốt nhất. Không bánh bèo không ủy mị nhưng khi cần mềm yếu sẽ mềm yếu. Người như thế, nam chính muốn yêu thương và chở che cũng không có gì là lạ ạ.

Truyện của tác giả Bố Đinh Lưu Ly thì văn phong lẫn nội dung chỉ có hay đến hay thôi ạ.

(Link review- Page Review ngôn tình)

Chương 1-2: Quyền hoạn

Editor: Greeny

Beta: Dâu Tây

"Ngươi đi theo ta làm gì? Cút ngay"

Sáu năm trước, Tẩy Bích Cung phồn hoa, hưng thịnh, mẹ của Tiêu Trường Ninh là Dư quý phi vẫn khỏe mạnh. Thừa hưởng vẻ đẹp của mẫu thân, Tiêu Trường Ninh xinh đẹp, mỹ miều khiến cho Tiên hoàng rất yêu thích. Bởi vì Dư quý phi được sủng ái nhiều năm nên việc ăn mặc của Trường Ninh công chúa tốt hơn rất nhiều so với công chúa do Lương hoàng hậu sinh ra.

Lúc này, tiểu công chúa đang chống nạnh, trừng mắt nhìn thái giám trẻ tuổi ở trước mặt mình, nàng khẽ nâng cằm, vì được nuông chiều nên giọng điệu nàng vô cùng kiêu căng, nàng nhíu mày nói: "Bẩn chết."

Mùa xuân vừa qua mùa thu đã tới... Bộ dáng thái giám trẻ tuổi u tối, bùn đất dính đầy người, bởi vì dây roi mà y phục phía sau lưng rách một mảng lớn hòa cùng vết màu, dơ bẩn không chịu nổi. Điều kỳ quái là cho dù thân thể đang bị mắc kẹt nhưng thái giám không có chút biểu hiện chật vật nào, hàng mi rậm rạp của hắn nhíu lại.

Thái giám trẻ tuổi này chính là Thẩm Huyền.

Đúng...lúc đó Thẩm Huyền không phải là Thẩm đô đốc nắm quyền thế như hôm nay, thậm chí hắn còn không được gọi là Thẩm Huyền, tiện danh của hắn là Thẩm Thất. Không biết hắn đã phạm phải tội gì mà lại nhận một trận đòn roi, sau đó từ Tư Lễ Giám bị giáng xuống làm tạp dịch ở Tẩy Bích Cung của Tiêu Trường Ninh.

Lần đầu gặp gỡ, khi đối mặt với Tiêu Trường Ninh, Thẩm Thất chỉ nhẹ nhàng đưa tay lên gạt đi ít máu dính trên mặt, hắn miễn cưỡng đứng thẳng người, thái độ lạnh lùng và bình tĩnh.

Tiêu Trường Ninh rất đau đầu.

Từ trước đến nay nàng không thích thái giám, khi Tiên đế dung túng cho Đông Xưởng kiêu ngạo, hoạn quan được tham dự vào chính sự thì nàng đã rất ghét cái đám thái giám âm dương quái khí, nam không ra nam, nữ không ra nữ kia. Vì vậy, Tẩy Bích Cung của nàng là nơi có ít thái giám nhất.

Thẩm Thất cúi đầu, Tiêu Trường Ninh không thấy rõ bộ dạng của hắn, nàng chỉ thấy giọt máu từ thái dương chảy dọc theo khuôn mặt thon gầy, rồi lại nhỏ giọt từ chiếc cằm trơn bóng của hắn xuống đất.

"Công chúa, hắn là Thẩm Thất. Tư Lễ Giám đưa hắn đến làm tạp dịch cho người." Cung nữ bên cạnh cẩn thận nói.

"Tư Lễ Giám? Nếu không phạm lỗi gì tại sao Tư Lễ Giám lại đưa ngươi đến chỗ ta làm tạp dịch?"

Trong lòng nóng như lửa đốt, Tiêu Trường Ninh không nghĩ ngợi, hung ác nói với thiếu niên:

"Ta không cần kẻ bị thiến hầu hạ, bổn cung ghét nhất là người dối trên gạt dưới, suốt ngày chỉ biết ẻo lả như ngươi!"

Vừa dứt lời, Thẩm Huyền chợt ngẩng đầu nhìn nàng.

Sáu năm trôi qua, dĩ nhiên Tiêu Trường Ninh đã quên mất khuôn mặt của hắn, chỉ có đôi mắt hẹp dài như lưỡi dao khắc sâu vào đầu nàng... lạnh lẽo, sắc bén và nguy hiểm, giống như loài thú dữ đang ẩn mình mai phục.

Tiêu Trường Ninh cứng đờ, nàng cảm thấy có lẽ lời mình vừa nói quá nặng, dường như nàng vừa xát muối vào vết thương của tiểu thái giám... Nhưng nàng khiến người khác bị tổn thương thì sao? Nàng là công chúa, làm gì có công chúa nào lại đi xin lỗi một kẻ bị thiến.

"Công chúa, vậy nên xử lí hắn thế nào đây?" Cung nữ lên tiếng, kéo thần trí của Tiêu Trường Ninh trở về.

Tiêu Trường Ninh cong môi, một lúc sau nàng khẽ ho khan rồi nhẹ nhàng nói: "Không phải Đông Xưởng đang thiếu người sao? Ta thấy hắn rất thích hợp."

Nàng đâu ngờ rằng lần chuyển giao người này đã đưa Thẩm Huyền lên đến mức cha mẹ cũng không nhận ra. Đúng là tự mình hại mình...

Sáu năm sau.

Ngày mùa thu, Tiêu Trường Ninh nằm mơ thấy ác mộng, sợ hãi giật mình tỉnh dậy.

Bên ngoài màn che có bóng người mờ mờ, âm thanh nức nở truyền tới tai nàng. Tiêu Trường Ninh một tay ôm trán, một tay vén màn lụa, nàng thấy tiểu Hoàng đế Tiêu Hoàn đang khóc tu tu bên cạnh giường rất đáng thương, khuôn mặt trẻ con đẫm nước mắt.

Vừa nhìn thấy tỷ tỷ, Tiêu Hoàn bật khóc, nước mắt giàn giụa, hắn đau khổ nói: "Tỷ tỷ..."

Trong các huynh đệ, tỷ muội thì Tiêu Hoàn đứng thứ sáu, là đệ đệ ruột của Tiêu Trường Ninh. Sau khi Dư quý phi bị bệnh qua đời, Tiêu Hoàn tuổi còn nhỏ đã mất mẹ, hắn bị gửi sang cho Lương hoàng hậu nuôi dưỡng.

Mùa đông năm trước, Tiên đế đột ngột băng hà, Tiêu Hoàn được Lương hoàng hậu nâng đỡ đăng cơ.

Vì Tân hoàng tuổi còn nhỏ nên Lương thái hậu phải buông rèm nhiếp chính, bà âm thầm tỉ thí với thế lực của Đông Xưởng. Tiểu hoàng đế gian nan sinh tồn, không có nhiều thời gian nhàn rỗi như Tiêu Trường Ninh.

Cuối thu nắng rất gắt, tiết trời cũng nóng bức theo, Tiêu Trường Ninh chỉ khoác một chiếc áo choàng mỏng rồi bước xuống giường, nàng cầm lấy khăn tay của cung nữ và lau nước mắt cho Tiêu Hoàn đang làm loạn, nàng hỏi: "Hoàng thượng sao thế? Thái hậu lại trách mắng đệ rồi à?"

Tiểu hoàng đế lắc đầu, khóc thút thít: "Không."

Tiêu Trường Ninh nghi hoặc: "Vậy tại sao đệ khóc?"

Tiểu hoàng đế đau lòng không thể kìm nén, hắn dùng bộ dạng sinh ly tử biệt nhìn Tiêu Trường Ninh, gào khóc lớn hơn: "Tỷ tỷ, trẫm rất xin lỗi tỷ!"

"Này, không được!"

Tiểu hoàng đế lớn rất nhanh, bây giờ hắn đã cao gần bằng Tiêu Trường Ninh. Hắn giống như một chú chó to nhào vào lòng Tiêu Trường Ninh, hắn bất ngờ nhào tới khiến Tiêu Trường Ninh lảo đảo lui về phía sau. Y phục Hoàng đế lấm lem nước mắt, nước mũi, Tiêu Trường Ninh thở dài rồi búng tay vào cái trán trơn bóng của hắn: "Nói mau, Hoàng thượng xin lỗi bổn cung chuyện gì?"

"Tỷ tỷ..." Tiêu Hoàn đáng thương ngẩng khuôn mặt trẻ con lên, đôi mắt hắn đỏ hồng vì khóc nhiều, hắn kéo ống tay áo Tiêu Trường Ninh, nói:"Thẩm đô đốc nói nếu không gả tỷ cho hắn, hắn sẽ phế trẫm lập tân hoàng... huhuhu..."

Tiêu Trường Ninh bối rối, trong khoảnh khắc đầu óc vẫn chưa thông, nàng gãi tai hỏi:

"Thẩm đô đốc là ai?"

Tiểu hoàng đế sụt sịt mũi, nhỏ giọng nói: "Hắn là người sáu năm trước bị tỷ mắng là kẻ ẻo lả, Thẩm Huyền..."

Ầm ầm...

Dường như bị thiên lôi đánh vào đầu, Tiêu Trường

Ninh lập tức bừng tỉnh, sắc mặt trắng bệch.

Đại danh của Thẩm Huyền nổi như cồn, tuổi còn nhỏ mà tay đã dính đầy máu tanh, hắn ngồi vững ở vị trí Đô đốc của Đông Xưởng, chỉ cần nghe tên hắn cũng đủ khiến mọi người sợ hãi. Một tên hoạn quan khét tiếng như vậy Tiêu Trường Ninh tránh còn không kịp, nàng đã chọc giận hắn khi nào vậy?

Đợi một chút... Sáu năm trước? Ẻo lả?

"Tiểu thái giám bị ta mắng ẻo lả năm ấy không phải tên Thẩm Thất sao?!"

...

Đúng là người ngồi trong nhà, họa từ trời đến.

"Ta đường đường là trưởng công chúa mà phải gả cho một tên thái giám à? Thật lố bịch! Triều thần đồng ý sao? Tiên đế đồng ý sao? Liệt tổ liệt tông đang yên nghỉ trong hoàng lăng của Tiêu gia đồng ý sao?"

Trong Từ Ninh cung, mi mắt Tiêu Trường Ninh hồng hồng: "Các ngươi đều khi dễ ta vì mẹ ta mất sớm, không có chỗ dựa."

Mấy ngày nay, nàng khóc cũng đã khóc, nháo cũng đã nháo, nhưng Lương thái hậu đã tính toán bán tiểu công chúa không nơi nương tựa cho tên thái giám kia lấy làm vợ.

Nhìn Tiêu Trường Ninh khóc nháo, Lương thái hậu coi như không thấy, bà chỉ nhẹ nhè lăn chuỗi hạt Phật châu bằng bảo thạch hồng trong tay. Rất lâu

sau, bà ngước mắt lên, thở dài nói: "Trường Ninh, ai gia đồng ý gả con cho Thẩm Huyền không phải vì tư lợi cho ai gia, mà là vì Tiên đế, vì Hoàng thượng, nếu không giang sơn Đại Ngu sẽ bị hủy dưới tay kẻ bị thiến đó! Thẩm Huyền kết thân với hoàng thất thì Đông Xưởng sẽ trung thành với Hoàng thượng..."

Cho nên phải hi sinh nàng?

Cả người Tiêu Trường Ninh phát run, đột nhiên nàng rút cây trâm trên đầu đưa vào cổ mình, kiên quyết nói: "Nếu Thái hậu không thu hồi ý chỉ, con thà chết còn hơn!"

Nàng dùng tính mạng để uy hiếp, Lương thái hậu chỉ cười lạnh một tiếng, bà hờ hững nhìn nàng giống như đang trông thấy một chuyện cười.

Lương thái hậu trầm giọng: "Trường Ninh, ai gia nói thật với con, cho dù hôm nay con có chết trước mặt ai gia thì thi thể của con vẫn phải mặc hỷ phục, và bài vị của con vẫn phải nằm trên bàn thờ của Thẩm gia. Con là người thông minh, con nên biết cái gì gọi là Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt"*."

[*] Kẻ thức thời mới là người tuấn kiệt.

Ngừng lại một chút, bà nâng chén trà trên bàn lên nhấp một ngụm, lạnh lùng quét ánh mắt qua khuôn mặt Tiêu Trường Ninh: "Huống hồ, Thẩm đô đốc là người có thù sẽ báo, con từng đối xử với hắn thế nào thì sẽ bị quả báo thế đấy. Vì sao hắn không để mắt tới những vị công chúa khác mà hết lần này đến lần khác muốn lấy con?"

Lời này đã điểm trúng tử huyệt của Tiêu Trường Ninh. Câu nói năm xưa: "Bổn cung ghét nhất là người dối trên gạt dưới, suốt ngày chỉ biết ẻo lả như ngươi!" văng vẳng bên tai nàng.

Sao nàng có thể ngờ đến Thẩm đô đốc đứng đầu Đông Xưởng, người hôm nay nắm quyền trong triều, uy hiếp cả chư hầu và thiên tử lại là tiểu thái giám Thẩm Thất năm ấy! Nàng càng không thể ngờ hắn có thể vì một câu nói mà ghi hận suốt sáu năm!

Thấy Tiêu Trường Ninh sắp sụp đổ, Lương thái hậu bắt đầu mềm mỏng nói với nàng: "Trường Ninh, người làm nên đại sự là người không so đo chuyện nhỏ. Nếu như bây giờ con không chịu lấy hắn, chỉ sợ trong tương lai giang sơn sẽ là của họ Thẩm. Nhưng nếu con thuận lợi gả cho hắn, ít nhất công chúa như con cũng trở thành Đô đốc phu nhân, hắn không dám giết con. Còn nữa, hắn là thái giám, con không cần sợ bị hắn làm bẩn, vài năm sau vẫn có thể giữ nguyên trinh tiết rồi hồi cung."

Tiêu Trường Ninh nhìn đôi mắt tính toán của Lương thái hậu, nghĩ thầm: Có kẻ đần mới tin lời nói của bà! Công chúa gả cho một hoạn quan thì còn có ngày giữ nguyên trinh tiết hồi cung sao?

Lương thái hậu thấy Tiêu Trường Ninh dây dưa không nói liền uể oải đứng dậy, bà dịu dàng nắm bàn tay đang run rẩy của Tiêu Trường Ninh, lấy cây trâm ra khỏi tay nàng.

Bà dã tâm bừng bừng nhìn thẳng vào mắt Tiêu Trường Ninh, dụ dỗ nàng: "Tiêu Hoàn là đệ đệ ruột của con, nếu ai gia không ra chút sức thì sinh mệnh

của hắn đã nằm trong tay Thẩm Huyền rồi. Trường Ninh, không lẽ con thấy chết không cứu?"

"Con một thân một mình bị gả đi, người nghĩ con có thể làm được gì?"

"Ít nhất chúng ta vẫn có cơ hội."

"Thái hậu có ý gì?"

"Hỗ trợ ai gia và Hoàng đế giết Thẩm Huyền."

Tiêu Trường Ninh nhíu mày, rút tay lại, lùi về phía sau một bước.

Lương thái hậu nheo mắt, để lại thông điệp cuối cùng: "Đông Xưởng lòng lang dạ sói rõ như ban ngày, chỉ minh quân mới có thể bảo toàn mạng sống cho Tiêu gia. Sau khi Thẩm Huyền chết, ai gia sẽ tổ chức đại lễ nghênh đón con hồi cung và con có thể sống an nhàn, con thấy thế nào?"

Chương 2: Đông Xưởng

Editor: Greeny

Beta: Dâu Tây

"Tỷ tỷ, tỷ thật sự đồng ý lời cầu thân của Đông Xưởng sao?"

Trong Tẩy Bích cung, Tiêu Hoàn đang khóc nức nở, nước mắt đầy mặt, hắn nói: "Do trẫm làm liên lụy tỷ! Tỷ tỷ, việc này không quan trọng, tỷ không cần vì trẫm mà làm như vậy! Nếu Thẩm Huyền muốn ngôi vị Hoàng đế của trẫm thì cứ để cho hắn lấy đi..."

"Suỵt! Nếu để Thái hậu nghe thấy lời này thì đệ chết với bà ấy đấy!"

Tiêu Trường Ninh cầm miếng lê được gọt sẵn nhét vào miệng Hoàng đế, ngăn chặn hắn nói ra những câu đại nghịch bất đạo, sau đó nàng chống cằm thở dài, nói: "Hoàng thượng à, đệ thì biết cái gì?! Chuyện hôn nhân này không phải là thứ tỷ có thể quyết định đâu! Hôm trước, ở Từ Ninh cung, tỷ dùng cái chết để dồn ép Thái hậu chỉ vì muốn đánh cược xem thử vị trí của Tiên đế trong lòng Thái hậu mà thôi. Tỷ đã thua, đã thua rồi thì phải thừa nhận thất bại thôi... nếu không tỷ không còn sống mà bước ra khỏi cửa lớn của Từ Ninh cung đâu!"

Tiểu hoàng đế sợ đến mức co rụt cổ lại, hắn nuốt miếng lê trong miệng xuống rồi nhỏ giọng hỏi: "Thái hậu thật sự sẽ động thủ với tỷ sao? Tỷ là Trưởng công chúa đấy!"

"Đừng nói là tỷ, cho dù Thẩm Huyền chỉ đích danh nữ nhi của Thái hậu thì bà ta cũng sẽ không chút do dự mà đồng ý. Vì trong mắt bà ta chỉ có tư lợi, không có tình thân."

Câu cuối cùng, Tiêu Trường Ninh đè âm thanh xuống cực thấp, dường như nàng sợ bị kẻ nào khác lén nghe được, nàng thầm thì nói: "Ở lại trong cung cũng bị vùi dập, sống không bằng chết, gả cho Đông Xưởng cũng chết, hai bên đều khó tránh khỏi cái chết. Tỷ nghĩ kỹ rồi, chết chỗ nào cũng giống như nhau, đều bị mất đi ánh sáng, nhưng ít nhất gả cho Thẩm Huyền còn có cơ hội tự quyết định."

Huống chi nàng là công chúa duy nhất bị gả làm thê tử cho thái giám, đằng nào tiếng xấu của nàng cũng bị "Lưu danh thiên cổ" rồi.

Ngày mùa thu, ánh nắng mặt trời yếu ớt, đã đến lúc Tiêu Trường Ninh phải xuất giá rồi.

Bên ngoài tràn ngập âm thanh vui vẻ náo nhiệt mừng hỉ sự, nhưng trong phòng thì tiếng kêu rên vang lên từng hồi. Các cung tỳ đi cùng công chúa xuất giá đang cầm lụa đỏ đứng ở góc phòng ôm đầu khóc. Rõ ràng là việc vui, tại sao lại mọi người lại đau lòng còn hơn đang có tang kia chứ?

Tiểu hoàng đế mặc một bộ áo bào trang trọng màu đen tuyền, hắn vừa đến Tẩy Bích cung đã thấy trên

người Tiêu Trường Ninh là y phục màu trắng trơn. Tiểu hoàng đế sụt sịt mũi, mắt bắt đầu ưng ửng đỏ: "Tỷ tỷ, hôm nay là ngày đại hỉ của tỷ, tỷ phải đội trên đầu mũ phượng và khăn hỷ, sao tỷ lại mặc bộ y phục màu trắng thế kìa?"

Tiêu Trường Ninh đã thực hiện xong ý định của nàng, nàng thở dài một tiếng giống như người sắp chết đang trút hơi thở cuối cùng: "Bên trong mặc màu trắng, bên ngoài mặc hỉ phục. Tới Đông Xưởng bổn cung lập tức cởi bỏ y phục màu đỏ thì có thể hạ táng được rồi, không cần phải rườm rà thay y phục."

Tiêu Hoàn bị nàng dọa sợ mất hồn, hắn nắm lấy ống tay áo nàng rồi òa lên khóc: "Tỷ tỷ số khổ của trẫm!! Hu hu hu..."

Bộ dạng Tiêu Trường Ninh trống rỗng, nàng vỗ vỗ vai Hoàng đế an ủi: "Đừng khóc. Con người chỉ chết một lần thôi, tỷ chết rồi chỉ cần hàng năm vào ngày này, đệ nhớ đốt cho tỷ nhiều giấy tiền là được."

Tiểu hoàng đế không cảm thấy được an ủi mà càng khóc lớn hơn.

Âm thanh nức nở trong Tẩy Bích cung dường như đang so đấu lẫn nhau, tiếng thấp tiếng cao. Tiêu Trường Ninh mặc hỉ phục màu đỏ bên ngoài y phục trắng, nàng đội mũ phượng lên, màn trân châu rũ xuống che đi ánh mắt mơ hồ.

Một lúc sau, thái giám tư lễ cầm theo cây phất trần đến, nói: "Trường Ninh công chúa, công công bên Đông Xưởng đã đến đón người, người chuẩn bị

xong hết rồi chứ? Nếu xong rồi chúng ta sẽ đưa người lên kiệu hoa xuất cung."

Hắn vừa dứt lời thì hơn hai mươi thái giám của Đông Xưởng tiến vào xếp hàng ngay ngắn hai bên, họ đều mặc y phục màu nâu, đầu đội mũ tròn, chân mang giày cao, đeo thanh gươm ngắn bên hông, trông vừa nhu hòa lại vừa uy phong.

Người dẫn đầu là hai đại thái giám có y phục thêu bằng chỉ vàng, chỉ cần quan sát liền biết thân phận không giống người bình thường, không biết trong hai người họ ai là Đô đốc của Đông Xưởng.

Tiêu Trường Ninh lo lắng nhiều hơn so với tưởng tượng. Nàng vô tình lui về phía sau một bước, mười ngón tay siết chặt đến mức gần như xé rách ống tay áo được thêu tinh tế.

Nàng len lén nhìn qua màn trân châu bằng vàng, khẩn trương tìm người.

Nàng thấy vị thái giám đứng đầu phía bên tay phải có làn da trắng muốt như nữ nhân, khuôn mặt nhỏ nhắn, ngũ quan thanh tú. Từng chuyển động của hắn đều nhẹ nhàng, mềm mại. Lúc này, tay hắn đang vân vê một nhánh phong lan, giữ nó lại bằng ngón giữa rồi lấy thanh đao nhỏ chơi đùa với nó, hắn lạnh lùng kéo dài âm điệu: "Hôm nay là đại hỉ, tại sao các ngươi đều khóc sướt mướt?"

Thanh âm sắc bén kèm theo vài phần trang nghiêm, trái tim Tiêu Trường Ninh trùng xuống, nàng thầm nghĩ: Xong rồi, người này đúng là Thẩm Huyền!

Người của Đông Xưởng khí thế hùng hồn, toàn bộ Tẩy

Bích cung đều sợ đến ngây ngốc. Tiểu hoàng đế cứng miệng, một giọt lệ chưa kịp rơi xuống vẫn còn đọng lại trên má hắn. Tiêu Trường Ninh cũng không khá hơn, tay chân nàng run lẩy bẩy nhìn tên thái giám thanh tú, sau đó nàng cúi đầu lắp bắp: "Thẩm... Thẩm... Thẩm..."

Tên thái giám đang chơi đùa với nhánh phong lan trợn trừng mắt, sau đó lười biếng cúi đầu hành lễ: "Trưởng công chúa gọi ai là thẩm thẩm [*]? Tại hạ là Thanh Long [*] ở Đông Xưởng, tên Phương Vô Kính, năm nay chỉ mới hai mươi tuổi, ta không dám để Trưởng công chúa người gọi ta là thẩm thẩm đâu."

[*] Thẩm thẩm: bà dì, bà cô

[*]Thanh Long: rồng

Tiểu hoàng đế kéo tay áo Tiêu Trường Ninh, nói nhỏ: "Tỷ tỷ, tỷ nhầm rồi, người này không phải Thẩm Huyền."

Tiêu Trường Ninh thở dài nhẹ nhõm. May thay, Thẩm Huyền không phải là tên ẻo lả này...

"Ta đang hỏi các người đấy! Rõ ràng là đại hỉ, tại sao không khí lại như có tang thế? Khóc cái gì mà khóc?"

Phương Vô Kính xoay vòng thanh đao nhỏ giữa những ngón tay thon dài, hắn trừng mắt liếc nhìn mọi người:

"Mau chóng ngừng khóc!"

Trong phút chốc, tất cả đều mở to mắt, cố gắng không để nước mắt rớt xuống.

"Phương công công đừng giận, bọn họ đang khóc vì công chúa sắp phải gả đi đấy."

Tiêu Trường Ninh mím chặt môi để không phải bật cười, nàng đành phải chuyển ánh mắt sang phía đại thái giám đứng bên trái...

Sau đó, nàng cứng đờ cả người.

Tên thái giám này tay chân cũng thon dài, còn khuôn mặt thì anh tuấn, đoan chính. Tay hắn cầm một cây cung, trên lưng đang đeo những mũi tên bằng đồng, tư thế oai hùng, nhưng hắn lại vô cùng lạnh lùng, xung quang tản ra một loại khí lạnh giống như là "Đừng đến gần ta"... Chẳng lẽ hắn là Thẩm Huyền sao?

"Công chúa điện hạ không cần nhìn, hôm nay, Đô đốc Đại nhân có việc gấp cần xử lý, ngài không đến đây đâu. Ngài dặn dò bọn ta đến đây đón công chúa." Dường như Phương Vô Kính cũng nhìn ra Tiêu Trường Ninh đang thấp thỏm không yên, hắn cất cây đao nhỏ vào ống tay áo rồi chỉ vào kẻ mặt lạnh kia giới thiệu: "Còn đây là Chu Tước, hắn tên Tương Xạ."

Sau đó, hai người đồng loạt ôm quyền, quỳ gối: "Thuộc hạ khấu kiến Đô đốc phu nhân!"

Những thái giám đang xếp thành hai hàng dài ở trước cửa phòng cũng quỳ xuống, đồng thanh nói: "Khấu kiến Đô đốc phu nhân."

Tiểu hoàng đế Tiên Hoàn hít vào một hơi rồi nhỏ

giọng nói: "Phương Vô Kính và Tương Xạ là sát thủ của Đông Xưởng, họ dẫn đầu cả trăm người, có thể gọi họ là xạ thủ bách phát bách trúng, họ đều là cánh tay đắc lực của Thẩm Huyền. Bọn họ ngẫu nhiên nói một câu cũng có thể khiến cho triều thần trên dưới run rẩy."

Chỉ là mấy tên thủ hạ được phái đến mà từ cao đến thấp ở Tẩy Bích cung đều sợ đến vỡ tim, nếu Thẩm Huyền đích thân đến đây không biết sẽ gió tanh mưa máu đến mức nào đây?!

Tiêu Trường Ninh thực sự cảm thấy mình sống không còn lâu nữa!

"Thái hậu nương nương giá đáo!"

Theo tiếng hô "giá đáo", Lương thái hậu bước vào cùng với những cung tỳ đang nâng hai ống tay áo màu đen tuyền có lằn vân tím cho bà. Cuối cùng, bầu không khí bế tắc trong Tẩy Bích cung bị phá vỡ.

"Bái kiến Thái hậu nương nương." Phương Vô Kính hành lễ rồi lập tức phất tay, nói: "Giờ lành đã đến, mời công chúa điện hạ lên kiệu, Đô đốc Đại nhân đang ở Đông Xưởng chờ người để động phòng đấy."

Tiêu Trường Ninh nghe xong hai chữ "động phòng" cả người liền run rẩy, nàng nắm chặt lấy tay Tiêu Hoàn, nhìn hắn như cầu cứu: Động phòng? Ai có thể nói cho nàng biết thái giám thì động phòng thế nào không?

Không phải là Thẩm Huyền sẽ giết nàng, rồi đem

chôn cất cùng với "bảo bối" đã bị thiến của hắn sao? Chẳng lẽ hắn muốn lấy người âm?

Sau khi tự tưởng tượng cảnh kia, Tiêu Trường Ninh càng cảm thấy sợ hãi, hai hàm răng của nàng va lọc cọc vào nhau.

"Khoan đã." Lương thái hậu nặng nề nói: "Mặc dù Tiên đế nhân hậu, cho phép Thẩm Huyền đứng trong hàng ngũ "Cửu thiên tuế", nhưng hắn là Phò mã của Đại Ngu, tại sao không tự đến đón Trường Ninh?"

"Thái hậu nương nương đừng trách, Đô đốc Đại nhân trăm công ngàn việc, thực sự không thể đến." Nhìn thấy ánh mắt âm trầm của Lương thái hậu, Phương Vô Kính tươi cười vô cùng xinh đẹp:

"Chưa nói đến nếu như Đô đốc đại nhân không ngày đêm lao lực, thì sao Thái hậu nương nương có thể càng lúc càng nhàn nhã như vậy chứ?"

"Ngươi!" Lương thái hậu siết chặt năm ngón tay giấu trong tay áo, bà nghẹn một lúc lâu vẫn không nói nên lời, sau đó khó chịu nói: "Dù như thế nào Trường Ninh cũng là huyết mạch hoàng thất, lần này ta gả nàng qua Đông Xưởng, ngươi đừng quên việc Thẩm đô đốc đã đồng ý với ai gia!"

"Thái hậu yên tâm, chỉ cần người không gây chuyện thị phi bên phía Cẩm y vệ thì ngôi vị Hoàng đế của Tiêu gia tuyệt đối yên ổn." Nói xong, Phương Vô Kính thoáng nhìn Tiêu Trường Ninh đang mặc một thân y phục đỏ xinh đẹp, hắn đưa tay ra: "Công chúa điện hạ, mời người lên kiệu."

Đôi môi đỏ hồng của Tiêu Trường Ninh hé mở, rất

lâu sau nàng mới định thần lại, giọng nói run rẩy: "Đông Tuệ, mau ôm Hổ Phách đến đây."

Hổ Phách là con mèo màu vàng nâu, năm trước Tiên đế đã tặng cho Tiêu Trường Ninh vào ngày sinh thần của nàng. Ở trong thâm cung, người và mèo đã làm bạn với nhau được một năm, nuôi dưỡng tình cảm. Bây giờ phải xuất giá, nàng muốn mang theo con mèo này, cho dù tương lai phải xuống hoàng tuyền cũng có nó đi theo, không sợ cô đơn.

Cung tỳ Đông Tuệ gạt nước mắt, nàng ôm lấy con mèo. Con mèo này tính tình cực kỳ kiêu ngạo, không thích người khác đến gần, nó giơ móng vuốt cào vào cánh tay Đông Tuệ một cái rồi nhảy vào lòng Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Trường Ninh nhìn con mèo vàng nâu lười nhác trong lòng mình thì không tránh khỏi đau thương: Hổ Phách à, ngươi có biết những ngày tốt đẹp của chúng ta sắp phải kết thúc không hả?

Hổ Phách không hiểu, chỉ kêu "Meo" một tiếng rồi nhắm mắt ngủ.

Lúc lên kiệu xuất giá, Tiêu Trường Ninh không cầm được, nước mắt rơi xuống như mưa, hai tỷ đệ nắm tay nhau không muốn xa cách, trông giống như họ đang diễn một vở tuồng sinh ly tử biệt. Một lúc lâu sau kiệu đón dâu mới bắt đầu xuất cung.

Đoàn người đến Huyền Vũ môn rồi đi dọc theo vách tường cung cấm ra khỏi Đông Hoa môn, họ ven theo bờ sông đi thẳng đến Đông Xưởng.

Trên đường, người tò mò đến xem rất đông, nhưng

không một ai hoan hô reo hò, tất cả mọi người đều có vẻ mặt đồng cảm, thậm chí có nhiều công tử còn lặng lẽ cầm một miếng vải trắng để tưởng nhớ Trưởng công chúa sắp hương tiêu ngọc vẫn [*].

[*] Hương tiêu ngọc vẫn: chỉ người con gái đẹp nhưng yểu mệnh.

"Thật đáng thương, công chúa như hoa như ngọc thế kia lại phải gả cho một thái giám."

"Cuộc đời thật trớ trêu..."

"Đông Xưởng quá kiêu căng, sớm muộn gì cũng sẽ bị báo ứng thôi!"

"Suỵt! Khắp nơi đều là người của Đông Xưởng đấy, nói chuyện cẩn thận một chút!"

Đáng tiếc, những tiếng nói này rất nhỏ, nhanh chóng bị kèn trống trong ngày đại hỉ nhấn chìm.

Thời gian đi đến Đông Xưởng rất ngắn mà mọi người đều có cảm giác như dài đằng đẵng.

Kiệu hoa dừng lại, Hạ Lục và Đông Tuệ cố gắng tươi cười, cầm hộp trang điểm dặm phấn cho Tiêu Trường Ninh, dặm đi dặm lại, cuối cùng, hai cung tỳ lại tiếp tục khóc.

"Công chúa điện hạ, người xuống kiệu được rồi, Thẩm đô đốc đang chờ đón người." Giọng nói của đại cung nữ Thu Hồng vang lên bên ngoài rèm xe, nhẹ nhàng lo lắng: "Người của Thẩm đô đốc đều có mặt cả rồi, người..."

Thu Hồng chưa dứt lời Tiêu Trường Ninh đã nghe thấy âm thanh tất cả thái giám đang có mặt ở Đông Xưởng đồng loạt quỳ xuống, những giọng nói sắc bén vang lên: "Tham kiến Đô đốc đại nhân!"

Bên trong kiệu hoa, Tiêu Trường Ninh ngồi thẳng người, ôm chặt con mèo nâu vàng vào lòng: "Hổ Phách! Hắn đến rồi, làm sao bây giờ?! Bổn cung chết mất!"

Hổ Phách bị âm thanh ồn ào làm tỉnh giấc, nó duỗi thẳng người, bất mãn kêu "meo" một tiếng.

Có tiếng bước chân nhẹ nhàng tới gần, tiếp theo, giọng nói của nam nhân trầm thấp, dễ nghe truyền tới: "Đến rồi."

"Đô đốc đại nhân, ta đã đón phu nhân đến cho ngài rồi." Phương Vô Kính mềm mại cười cười, nói: "Nàng hơi nhát gan, không dám nhìn ngài."

Tiêu Trường Ninh như bị trúng gió, nàng vô thức thu hẹp vai, nín thở.

Thấy tấm rèm không có động tĩnh, Thẩm Huyền cung kính tiến sát vào, giọng nói trầm thấp vang lên lần nữa: "Trưởng công chúa muốn tự mình xuống xe, hay để bản đốc giúp đỡ?"

Âm thanh không ẻo lả giống như những thái giám khác nhưng lại có cảm giác cực kỳ bức người.

Mà thôi, đưa đầu vào cũng là đao, lùi về phía sau cũng là đao, Tiêu Trường Ninh hít vào một hơi thật sâu, cố gắng giữ tâm trí ổn định. Nàng nhìn hai cung tỳ đang lệ tuôn đầy mặt, nói: "Mau lau nước

mắt đi! Dìu bổn cung xuống kiệu."

Hoàng hôn gần tắt, gió mùa thu giống như một ngọn lửa, tấm rèm đỏ rực nhẹ nhàng hé mở, Trưởng công chúa Trường Ninh mười bảy tuổi tuyệt đẹp, đôi môi hồng phơn phớt của nàng lộ ra dưới màn che trân châu vàng, bên ngoài ống tay áo là đôi bàn tay trắng muốt như ngọc.

Vừa xuống kiệu hoa, thân thể mảnh mai của nàng không đứng vững, nhưng rất nhanh sau đó nàng đã lấy lại thăng bằng. Bên cạnh kiệu hoa là một nam nhân y phục màu đỏ giống nàng.

Đó là một nam nhân cao lớn.

Công bằng mà nói trông Thẩm Huyền không hung ác như nàng tưởng tượng, thậm chí có thể nói là tuấn mỹ phi phàm: da hắn trắng, hàng lông mày dài, rậm rạp, bên dưới là đôi mắt phượng sâu sắc, cánh môi mỏng, hai gò má cao làm khuôn mặt tuấn mỹ của hắn tăng thêm phần khí thế bức người.

Một mình Thẩm Huyền đã đủ đáng sợ rồi, bây giờ còn có thêm con chó mực hung dữ đang ngồi cạnh hắn.

Tiêu Trường Ninh chưa bao giờ nhìn thấy con chó lớn như vậy. Toàn thân nó đều màu đen, móng vuốt sắc bén, nó to lớn đủ để vật lộn với một con sói. Lúc này, nó đang nhìn chằm chằm nàng, cố gắng dò xét nữ chủ nhân mới đến...

Thẩm Huyền sờ đầu con chó mực, hắn thong thả nâng khóe miệng, nở một nụ cười không rõ ý nghĩa vớiTiêu Trường Ninh.

Chương 3: Thẩm Huyền

Editor: Greeny

Beta: Dâu Tây

Con ngựa đỏ - biểu tượng của Đông Xưởng được treo lên, trên dưới Đông Xưởng hơn trăm người đã chuẩn bị sẵn sàng, xếp hàng thẳng tắp. Đúng là so với Cẩm y vệ thì họ còn oai phong hơn!

Rõ ràng là đại hỉ, thế nhưng mọi chuyện lại diễn ra quá hoang đường, toàn bộ Đông Xưởng nồng đậm sát khí.

Dường như con mèo của Tiêu Trường Ninh cũng cảm nhận được nguy cơ đang đến gần, nó chợt cong lưng, dựng chiếc đuôi lên. Tiêu Trường Ninh vừa đưa tay vỗ về con mèo nhỏ đang sợ hãi thì bỗng nhiên nó kêu "meo" một tiếng rồi nhảy vào chậu cây cảnh và biến mất...

"Hổ Phách!" Tiêu Trường Ninh nhỏ giọng kêu.

Cùng lúc đó, một bàn tay to lớn đưa ra trước mặt nàng.

Tiêu Trường Ninh nhìn theo cánh tay rồi ngước mắt lên, là khuôn mặt tuấn mỹ của Thẩm Huyền.

Bởi vì ánh mắt của Thẩm Huyền quá sắc bén, bên cạnh còn có con chó mực đang "nhe nanh múa vuốt" nên Tiêu Trường Ninh cảm thấy bản thân hít thở không thông, vô cùng áp lực.

Tiêu Trường Ninh biết rằng ánh mắt của tất cả mọi người đang dán chặt trên người mình, nàng hít thật sâu, đành phải tìm mèo sau vậy! Nàng run rẩy đưa tay của mình cho Thẩm Huyền.

Trái ngược với khuôn mặt lạnh lẽo của Thẩm Huyền, bàn tay của hắn vô cùng ấm áp.

"Ta và nàng không có cha mẹ, họ hàng, vậy nên tổ chức hôn sự đơn giản thôi, sau đó ta sẽ đưa nàng vào động phòng." Thẩm Huyền vừa nói, vừa nắm tay Tiêu Trường Ninh bước trên thảm đỏ.

"Không... không... đợi một chút..."

Tiêu Trường Ninh chưa dứt lời thì một gã đàn ông, người của Đông Xưởng xuất hiện, hắn quỳ xuống, bẩm báo với Thẩm Huyền: "Xưởng đốc, phản tặc kia không chịu khai, phải xử trí thế nào đây?"

Bước chân Thẩm Huyền dừng lại một chút, giọng nói lạnh lẽo mang theo sát ý: "Làm theo quy củ, điểm thiên đăng."

"Điểm thiên đăng" là một loại cực hình của Đông Xưởng: lột sạch y phục của tội nhân, tiếp theo quấn từ đầu đến chân của họ bằng vải tẩm dầu. Sau khi quấn họ thành một cái "bánh chưng" rồi treo họ lên giá gỗ, và một mồi lửa được châm vào chân của họ, lửa bắt dầu cháy lên phía trên, người bị thiêu

kêu gào rất thảm thiết, đó là "điểm thiên đăng"...

Đầu ngón tay của Tiêu Trường Ninh hơi run.

Cả ngày chưa ăn và phải chịu đựng quá nhiều nỗi kinh sợ, bây giờ lại còn chứng kiến Đô đốc Đông Xưởng hung ác nổi tiếng phán quyết phản đồ, trước mắt nàng tối sầm, lảo đảo ngã về phía sau.

Thẩm Huyền nhanh chóng đỡ được nàng.

"Trưởng công chúa! Trưởng công chúa!" Tiếng cung tỳ khóc thút thít truyền đến bên tai nàng: "Hu hu... công chúa ngất rồi..."

Thật ra, Tiêu Trường Ninh chỉ bị say sẩm một chút, nhưng nàng tương kế tựu kế, giả vờ ngất đi.

Người của Đông Xưởng quá hung ác, nếu Tiêu Trường Ninh không thăm dò nội tình và tính nết của đối phương thì nàng không biết làm cách nào đối mặt với Thẩm Huyền, nên nàng kiên quyết giữ nguyên bộ dạng này. Mọi người bắt đầu ồn ào nhốn nháo, nàng cố gắng nằm im, xem như không biết gì.

Trên đỉnh đầu, tiếng của khanh khách của Phương Vô Kính truyền tới:

" Đô đốc, lá gan nương tử của ngài quá nhỏ!"

"Tránh sang một bên." Thẩm Huyền nói.

Sau đó, Tiêu Trường Ninh cảm thấy cả người mình bị nhấc bổng lên, không kịp phản ứng, toàn thân nàng đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

"!!!" Tiêu Trường Ninh kinh hãi: Là Thẩm Huyền sao? Hắn muốn làm gì?!

Thẩm Huyền tiếp tục ôm lấy Tiêu Trường Ninh, vẻ mặt hắn trầm như nước đi về phía phòng tân hôn. Bọn người Phương Vô Kính vỗ tay rần rần, ồn ào kêu lên: "Xưởng đốc đại nhân oai phong quá!"

Tiêu Trường Ninh nín thở, vì sợ hãi và khẩn trương mà trái tim nàng đập như trống đánh, nó muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của nàng. Màn trân châu vàng trên mũ phượng bị vén sang hai bên, khuôn mặt của nàng hết trắng rồi lại hồng, hàng lông mi run run. Vì chỉ giả vờ ngất xỉu nên khi Thẩm đô đốc ôm chặt nàng, nàng rất sợ bị hắn phát hiện sơ hở.

Thẩm Huyền đưa nàng vào căn phòng được trang trí màu đỏ rực, một thái giám đi đến hỏi: "Đô đốc đại nhân, có cần mời ngự y đến không?"

"Không cần, bản đốc sẽ tự chăm sóc nàng." Thẩm Huyền đáp rất kiên quyết, vừa nói hắn vừa đạp tung cửa phòng, sau đó hắn đặt Tiêu Trường Ninh lên chiếc giường có tấm chăn thêu bằng chỉ đỏ rồi tiếp tục căn dặn: "Mang một chậu nước lạnh lại đây."

Nước lạnh?!

Tiêu Trường Ninh nhớ rằng những người không chịu được cực hình, bị bất tỉnh đều dùng nước lạnh hắt vào họ để họ tỉnh lại! Không được! Nàng cẩn thận, tỉ mỉ trang điểm cả nửa ngày, không thể bị hủy bởi một chậu nước lạnh được!

Mi mắt Tiêu Trường Ninh nhẹ nhàng động đậy, nàng đang do dự không biết có nên giả vờ tỉnh dậy không

thì chợt nghe tiếng cánh cửa mở ra rồi đóng lại, sau đó là tiếng bước chân Thẩm Huyền ngày càng xa.

Hắn đi rồi hả?

Tiêu Trương Ninh dè dặt hé một bên mắt, nàng nhìn quanh bốn phía qua màn trân châu vàng trước mắt.

Ở triều đại này có tập tục thành thân vào hoàng hôn, nàng vất vả cả ngày bên ngoài, bây giờ cũng đã chạng vạng tối. Trong phòng được thắp vài cây nến hỉ, ánh sáng mông lung ấm áp, chiếc bàn trước giường có những món đặc trưng của ngày hỉ như bánh kẹo và táo tàu, căn phòng tĩnh mịch không có bóng dáng của Thẩm Huyền.

Tiêu Trường Ninh như tái sinh, nàng ngồi bật dậy, vén màn trân châu sang hai bên rồi nhìn bốn phía. Đây là nơi để nghỉ ngơi, cũng là nơi để Tiêu Trường Ninh và vị thái giám kia "động phòng", vách che chạm trổ hoa văn dùng để phân cách bên trong và bên ngoài, một vài chiếc bình gốm ngọc bích đặt trên giá gỗ cao, tất cả đều được sắp xếp và dọn dẹp gọn gàng, cũng may không có dụng cụ tra tấn.

Vừa nghĩ đến hình cụ, Tiêu Trường Ninh đau lòng đứng dậy, những người thân thể có khiếm khuyết đều kỳ lạ, nhất là người bị thiến. Không biết Thẩm Huyền sẽ đối xử với nàng thế nào, nếu dứt khoát nhận một dao thì cũng xem như xong, chỉ sợ nàng sẽ bị cả bầy người bị thiến này chậm rãi làm nhục...

Trong lúc miên man suy nghĩ thì bên ngoài chợt có tiếng bước chân, Tiêu Trường Ninh nhanh chóng nằm xuống, nàng giả vờ như chưa từng tỉnh lại.

Nàng vừa nằm xuống bất động, cánh cửa bị đẩy ra lần nữa, Thẩm Huyền đã quay về.

Ngay sau đó, một chiếc khăn ẩm ướt, lạnh lẽo đắp lên khuôn mặt Tiêu Trường Ninh.

Chiếc khăn ngâm nước lạnh phủ kín mặt Tiêu Trường Ninh, thoạt nhìn giống như miếng vải trắng phủ trên mặt người chết vậy.

Không lâu sau, Tiêu Trường Ninh cảm thấy rất khó thở.

Nàng thầm nghĩ nếu như nàng không tỉnh lại thì nàng sẽ được hạ táng cùng chiếc khăn này mất.

"Khục khục..." Tiêu Trường Ninh ho sặc sụa, nàng lắc đầu để thoát khỏi chiếc khăn ướt rồi chậm rãi mở mắt.

Đối diện nàng là đôi mắt phượng nhỏ hẹp và sâu thẳm của nam nhân.

"Tỉnh rồi." Giọng điệu quả quyết của Thẩm Huyền mang theo một chút châm chọc.

Tiêu Trường Ninh siết chặt khăn trong tay, nàng ngồi dậy và chui vào một góc. Sau đó, nàng quét mắt sang liếc Thẩm Huyền, rồi mau chóng cuối đầu xuống giống như tiểu nương tử đang chịu thiệt thòi.

Thẩm Huyền xoa xoa đầu gối rồi đi đến phía chiếc giường và ngồi xuống, sự cuồng vọng và kiêu ngạo của một "Đô đốc Đông Xưởng" nằm trong hàng ngũ "Cửu thiên tuế" đều được hắn bày ra.

Tiêu Trường Ninh cuối đầu dò xét những ngón tay thon dài đang đặt trên đầu gối của Thẩm Huyền, nàng phát hiện bên trong hỉ phục đỏ tươi là ống tay áo của võ phục màu nâu đen. Ống tay áo bên trong hơi nhăn, xem chừng hắn vội đến mức y phục bên trong cũng không kịp thay, chỉ khoác hỉ phục bên ngoài qua loa cho đúng lễ nghĩa!

Tiêu Trường Ninh nàng đường đường là Trưởng công chúa mà bị Thẩm Huyền khi dễ như thế, lồng ngực nàng nghẹn cứng, nàng buồn bực khó chịu nhưng lại không dám nói ra.

Không khí có chút cứng ngắc.

Rất may, Thẩm Huyền đã chủ động phá vỡ cục diện bế tắc, hắn chỉ tay vào những món điểm tâm trên bàn rồi ôn hòa nói với nàng: "Nhà bếp có chuẩn bị ít cháo làm điểm tâm, nàng ăn một ít để lót dạ đi!"

Ăn sao?

Thế nhân đều đồn rằng Thẩm Huyền là kẻ giết người không chớp mắt, là một hoạn quan dã tâm bừng bừng. Lần này hắn mượn tay Lương thái hậu để lấy công chúa, tại sao hắn còn tốt với nàng như thế?

Chắc chắn là cho nàng ăn no rồi sẽ tiễn nàng đi!

Thậm chí Tiêu Trường Ninh còn tưởng tưởng cảnh nàng trúng độc và chết thảm, lúc đó Thẩm Huyền sẽ ban cho nàng tấm vải trắng để che thân, hắn lau lau ngón tay, nhàn nhã nói: "Trường Ninh công chúa chết rồi, khiêng xuống đi, chôn cất nàng cùng với "bảo bối" của bản đốc ở mộ phần Thẩm gia."

Tiêu Trường Ninh rùng mình, nàng lắc đầu lia lịa, nhỏ giọng nói: "Bổn cung không... không đói."

Thẩm Huyền giương mắt lên, ánh mắt sắc bén như có thể xuyên qua mọi thứ: "Hôm nay bận rộn vì hỉ sự, cả ngày nàng không ăn, sao lại không đói?"

Tiêu Trường Ninh ôm bụng, lắc đầu, hai mắt nàng gợn nước, khóe mắt đỏ hồng, giống như chỉ cần dồn ép nàng một chút nữa thì nàng sẽ bật khóc.

Thẩm Huyền thoáng nhăn mày. Một lát sau, hắn bỏ qua việc ăn uống, quay sang nói: "Bên cạnh có chậu nước nóng, đến rửa mặt đi."

Tiêu Trường Ninh càng cảnh giác hơn, nàng nắm chặt tấm chăn, căng thẳng nói: "Rửa mặt... rửa mặt..."

Lúc nãy là ăn, bây giờ còn rửa mặt, nàng không phải là tử tù, sao lại đối xử với nàng tốt như vậy? Đối với nàng tốt như thế, có phải hắn không muốn động phòng hoa chúc nữa không?

Dù sao Thẩm Huyền cũng là thái giám! Tiêu Trường Ninh tò mò liếc nhìn vị trí từ bụng Thẩm Huyền trở xuống: Thái giám thì động phòng thế nào? Chẳng lẽ hắn có sở thích kỳ lạ sao?

Tốt nhất không nên rửa mặt, rửa mặt rồi "động phòng"... đúng là ác mộng!

"Nàng đang nhìn ở đâu vậy?" Thẩm Huyền thích thú, hất cằm nhìn nàng.

Hắn cười kiêu ngạo, một nụ cười tràn ngập cuồng

vọng. Đúng là kỳ quái, rõ ràng hắn là thái giám Đông Xưởng, thế nhưng cử động tay chân không có chút nữ tính nào mà còn vô cùng áp bức.

Tiêu Trường Ninh lập tức quay mặt đi. Tiết trời cuối thu, vậy mà lưng nàng toát cả mồ hôi lạnh: "Ta... ta..."

Thẩm Huyền không để ý nàng nhìn gì, cắt ngang lời nàng: "Sáu năm không gặp, Trưởng công chúa đã bị mắc bệnh cà lăm rồi sao?"

"Bổn cung không rửa mặt!" Giọng nói Tiêu Trường Ninh rất rõ ràng, còn mang theo chút bướng bỉnh.

Thẩm Huyền nhướn một bên mày, cười nhẹ: "Không rửa thì không rửa. Trưởng công chúa run cái gì?"

Đang nói, ánh mắt của hắn rơi vào vạt áo trắng của Tiêu Trường Ninh, hắn tò mò nhìn vào: "Ngươi..."

Thẩm Huyền duỗi tay ra, không thèm đếm xỉa đến Tiêu Trường Ninh đang phản kháng yếu ớt, hắn nắm lấy vạt áo trắng của nàng, hỏi: "Vì sao hỉ sự nàng lại mặc áo trắng?"

Theo phong tục, nữ tử khi xuất giá đều phải mặc y phục màu hồng từ trong ra ngoài. Hôm nay, nàng mặc bên trong màu trắng, chẳng lẽ người trong cung không biết phong tục này sao?

Tiêu Trường Ninh thầm rủa trong bụng: Bổn cung đang tự để tang cho mình! Không được sao?

Thẩm Huyền rất thông minh, dường như hắn đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng Tiêu Trường Ninh. Hắn thong

thả thu tay lại, dùng ánh mắt lạnh rét nhìn nàng: "À, bản đốc đã hiểu."

Khuôn mặt Tiêu Trường Ninh tái đi: Thôi xong!

Chương 4: Tính sổ

Editor: Greeny

Beta: Dâu Tây

Lúc trước, Lương thái hậu dùng lý do bảo vệ tiểu Hoàng đế nên bắt buộc phải buông rèm chấp chính, bà ta lấy danh nghĩa "phò trợ minh quân" kết bè kết phái với Cẩm y vệ, nắm tất cả quyền lực trong triều đình, khống chế tiểu Hoàng đế làm việc xằng bậy. Chướng ngại lớn nhất ngăn cản kế hoạch của Lương thái hậu là phía Đông Xương luôn luôn trung thành với Tiên đế.

Hậu thuẫn của Lương thái hậu không vững chắc, bà đấu với Thẩm Huyền suốt một năm qua nên tự biết mình không phải đối thủ của hắn. Bà ta đành lùi một bước để tiến hai bước bằng cách chủ động liên hôn cầu hòa, bà tính gả một nữ nhân trong hoàng thất làm vợ Thẩm Huyền. Ngoài miệng thì nói liên hôn là muốn tốt cho cả hai bên, nhưng thật ra bà đang ngấm ngầm cài nội gián vào Đông Xưởng, âm thầm điều khiển thế lực của Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền thông minh, cũng rất tàn nhẫn, hắn lớn lên trong đao gươm, mưa máu, vung kiếm không khác gì ác thần. Bây giờ, hắn ngồi vững ở vị trí Đô đốc Đông Xưởng như một Đức Phật, sao hắn không nhìn

thấu toan tính nhỏ nhặt của Lương thái hậu chứ!

Thẩm Huyền vừa muốn hoàn thành giao ước với một người, vừa muốn nhân dịp làm khó Thái hậu, hắn nói: "Nếu Thái hậu nương nương đã thành tâm buông bỏ tất cả để kết giao với ta, vậy chi bằng người gả Trường Ninh công chúa, ái nữ Tiên đế yêu quý nhất cho ta đi."

Vốn chỉ định gây khó dễ, ai ngờ Lương thái hậu lập tức gật đầu đồng ý.

Hôm nay tổ chức hôn sự, Thẩm Huyền xử lý xong chuyện nội tặc liền vội vàng quay về Đông Xưởng, hắn bị tùy tùng thúc giục mặc hỉ phục mà cảm thấy rất mông lung. Hắn thật sự không ngờ tiểu công chúa yêu kiều, kiêu ngạo sáu năm trước bây giờ đã trở thành phu nhân của mình.

Tiêu Trường Ninh lớn lên càng thướt tha, duyên dáng, vậy mà khi được gả cho hắn nàng lại quyết tâm phải chết, đã tự chuẩn bị xong hết tang phục cho mình rồi.

Thẩm Huyền cảm thấy dường như mình vừa bị một con thỏ bông mềm mại cắn.

Mặc dù tức giận nhưng hắn vẫn bật cười, hắn đứng phắt dậy cầm khay rượu trên bàn, đưa cho Tiêu Trường Ninh một ly: "Bản đốc biết công chúa vừa đến, rất nhiều việc còn chưa quen. Nhưng dù thế nào nàng cũng phải uống ly rượu này."

Tiêu Trường Ninh không uống rượu, nàng dùng bộ dạng đằng nào cũng chết bướng bỉnh nói: "Dù sao cũng không bách niên giai lão, không cần uống."

Giọng nói vừa dứt, không khí trong phòng đột nhiên biến chuyển.

Ánh mắt Thẩm Huyền như chìm xuống, hắn chỉ gằn một chữ: "Uống."

Mặc dù tính tình Tiêu Trường Ninh hơi kiêu căng, nhưng cũng may là khả năng tiếp thu của nàng rất tốt. Nghe thấy ngữ điệu lạnh như băng trong giọng nói của Thẩm Huyền, nàng tự biết mình đã lỡ lời, sau đó chậm chạp đón lấy ly rượu, chần chừ nhìn nó.

"Thế nào? Sợ có độc sao?" Thẩm Huyền cười lạnh, uống cạn ly rượu trong tay: "Giết nàng không có lợi gì cho ta, vậy cớ sao ta phải lãng phí một lọ thuốc độc?"

Tiêu Trường Ninh lo lắng không yên khi bị người khác nhìn thấu, nàng đành đưa ly rượu về phía Thẩm Huyền ra hiệu.

"Khoan đã." Thẩm Huyền ngăn cản nàng: "Ăn một ít cháo rồi uống."

"Ta nuốt không trôi." Tiêu Trường Ninh cố nhấp thử một ngụm.

Rượu thượng đẳng rất thơm, cũng rất mạnh, nó trượt qua cổ họng gắt như dao, khi xuống bụng thì bừng cháy như ngọn lửa.

Cay quá! Cay đến mức nàng phải rơi lệ.

Khoảnh khắc đó, nàng nghĩ có thể chết đi rồi, cần

gì quan tâm đây có phải rượu độc hay không! Không đau đớn, không lo sợ, cứ lẳng lặng đến rồi lẳng lặng đi.

Nhưng ý niệm này chỉ xuất hiện trong vài giây, ngay khi nước mắt rơi xuống tất cả liền biến mất.

Tiêu Trường Ninh không muốn chết, nàng mới 17 tuổi, cho dù chỉ sống qua tối nay cũng là một chuyện tốt rồi.

Trong phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng kêu lách tách của lò sưởi, Thẩm Huyền nhìn đôi mắt ửng đỏ của Tiêu Trường Ninh, hàng lông mi còn đọng nước mắt trông thật mong manh, hắn nhắc nhở: "Rượu cay nồng, nàng chưa ăn mà uống rượu sẽ làm tổn thương dạ dày đấy."

Tiêu Trường Ninh chơi đùa với ống tay áo, nàng nói: "Bổn cung không muốn ăn."

Tiểu công chúa này nhìn rất dịu dàng yếu đuối, nhưng tính tình lại vô cùng ngang ngược.

Thẩm Huyền đứng thẳng người, vóc dáng cao lớn rắn chắc, hắn cúi đầu nhìn Tiêu Trường Ninh như nhìn một chú chim nhỏ, bình tĩnh nói: "Ta không thích nghe những lời chán nản, cũng không thích đêm động phòng vui vẻ mà nàng mặc y phục trắng. Mời công chúa điện hạ cởi bỏ tang phục ra."

"Ta không cởi." Hai má Tiêu Trường Ninh ửng đỏ, nàng nắm chặt vạt áo, nói: "Đèn sáng như vậy sao ta có thể cởi đồ?"

Thẩm Huyền chớp chớp mắt, hắn dứt khoát không để ý

đến nàng mà tự cởi bỏ hỉ phục, để lộ ra võ phục màu nâu đen bên trong. Tay chân hắn thon dài, vai rộng eo hẹp, dáng người vô cùng hoàn mỹ. Đáng tiếc Tiêu Trường Ninh hoàn toàn không có tâm tư thưởng thức, nàng chỉ cảnh giác nói: "Ngươi muốn làm gì?"

Thẩm Huyền trả lời: "Bây giờ đêm khuya yên tĩnh, ta còn có thể làm gì?" Đương nhiên là cởi áo đi ngủ rồi.

Vừa nói, hắn vừa dùng khăn lạnh trong chậu để rửa mặt, sau đó vòng tay ra sau lưng để tháo đai lưng, mặc kệ chiếc áo choàng nâu đen nửa kín nửa hở đang mặc trên người. Tiếp theo, hắn tháo mũ kim quan xuống, để lộ ngũ quan sắn bén, tuấn mỹ trong ánh nến.

Thẩm Huyền bước đến bên giường ngồi xuống. Tiêu Trường Ninh giật mình đứng phắt dậy, vội vàng tránh xa hắn.

Thẩm Huyền thu hết những hành động nhỏ nhặt của nàng vào tầm mắt, một lát sau, hắn nhặt chiếc khăn ướt Tiêu Trường Ninh để trên giường xoa xoa bàn tay, nói: "Ta nhớ rất kỹ, Trưởng công chúa luôn không thích người bị thiến!"

Thôi xong! Đây là điềm báo hắn muốn tính toán nợ cũ!

Thẩm Huyền ném khăn chuẩn xác vào chậu đồng. Quả nhiên sau đó hắn đứng dậy, bước đến gần Tiêu Trường Ninh: "Nàng nói ta dối trên gạt dưới, suốt ngày chỉ biết ẻo lả, đúng không?"

Thẩm đại công công có thù tất báo, đúng là danh

bất hư truyền! Đã qua sáu năm rồi mà hắn vẫn nhớ không sót một chữ!

"Thẩm... Thẩm Huyền... ngươi muốn làm gì?" Hàm răng Tiêu Trường Ninh va lọc cọc, màn trân châu vàng trên mũ phượng cũng run theo cơ thể nàng.

Thẩm Huyền nhếch khóe miệng, hắn nhìn nàng châm chọc: "Tối nay ta sẽ để công chúa nhìn một lần, xem xem ta có phải là kẻ ẻo lả hay không!"

Nhìn nam nhân tuấn mỹ đang đi từng bước về phía mình, Tiêu Trường Ninh nước mắt lưng tròng, run rẩy nói: "Đừng lại đây... bổn cung ra lệnh cho ngươi... lui... lui... lui... lui ra!"

Vì quá khẩn trương mà nàng nói líu cả lưỡi, không thể phát âm chính xác, bụng bỗng dưng quặn đau như lửa đốt.

Tiêu Trường Ninh cố gắng ngăn chặn cơn buồn nôn, cong lưng ôm lấy bụng. Thẩm Huyền bắt đầu lo lắng, hắn thu lại ý cười trên khuôn mặt, nhướn một bên mày, nghiêm túc nói: "Ta đã nói không nên để bụng rỗng uống rượu, bây giờ dạ dày bị tổn thương rồi."

"Ta đâu biết có phải do ngươi âm thầm hạ độc hại ta không!" Dạ dày Tiêu Trường Ninh đau như dao cứa, nàng khó chịu ôm bụng rồi lên tiếng chế nhạo.

Thẩm Huyền không ngờ vẻ ngoài nàng yêu kiều nhu nhược mà miệng lưỡi lại sắc bén như thế. Hắn không muốn tính toán với người bị bệnh nên đưa tay đỡ nàng lên giường.

Tiêu Trường Ninh không muốn để người "ẻo lả" chạm

vào mình, cố tình tránh né. Thẩm Huyền kiên quyết giữ lấy thân hình gầy gò của nàng, cưỡng chế ấn nàng ngồi xuống giường. Sau đó, hắn đi về phía cửa phòng: "Người đâu!"

Âm thanh đồng bóng của Phương Vô Kính vang lên ngoài cửa, hắn vui vẻ nói: "Đại nhân, nhanh như vậy mà đã xong việc rồi à?"

Thẩm Huyền lạnh lùng trừng mắt, Phương Vô Kính lập tức im miệng, cúi đầu chờ lệnh.

Lúc đó, Thẩm Huyền mới âm trầm dặn dò: "Nhà bếp có canh gà vừa nấu, mau sai người mang lên đây."

Tác phong làm việc của Đông Xưởng như sấm rền gió cuốn, chưa đến một khắc [*] cháo gà đã được dâng lên.

[*] Một khắc = 15 phút

Tiêu Trường Ninh đã tháo mũ phượng, lau sạch son phấn, không biết do nước rửa mặt hay do mồ hôi lạnh mà hai sợi tóc mai của nàng bị thấm ướt.

Thẩm Huyền đóng cửa, hắn đổ canh gà ra chén, đưa đến trước mặt Tiêu Trường Ninh rồi ra lệnh cho nàng: "Uống đi."

Tiêu Trường Ninh đang bị bệnh nên không dám làm cao, nàng thành thật, ngoan ngoãn cầm chén sứ đựng canh gà, miệng nhỏ nhấp vài hớp canh.

Thẩm Huyền ngồi đối diện quan sát Tiêu Trường Ninh, dáng người hắn cao lớn, gần như nhấn chìm nàng trong cái bóng của mình. Thấy nàng muốn đặt

chén canh xuống, Thẩm Huyền vô cùng không vui: "Mau uống hết."

Tiêu Trường Ninh đành cố nén nhịn, nhấp thêm vài hớp, sau đó đưa chén ra, nhíu mày nói: "Không uống nổi nữa!"

Bây giờ bụng nàng ngập tràn ấm áp, không còn đau đớn nữa.

"Đêm nay thật khó chịu, Trưởng công chúa vô cùng phiền phức." Ngoài miệng Thẩm Huyền tỏ vẻ chán ghét nhưng không hề có ác ý.

Ngẫm lại lúc Dư quý phi còn sống, Tiêu Trường Ninh là một nhân vật rất nổi danh, giống như lần đầu tiên hắn gặp nàng, vạn đóa tử yên hồng [*] cũng không sánh nổi khí chất cao quý của nàng. Đâu ai ngờ mấy năm sau, nữ nhân như nàng phải gả cho một "thái giám" để liên hôn. Qua đó có thể hiểu được vì sao bộ dạng nàng yếu ớt như bây giờ.

[*] Tử yên hồng: hoa tử yên hồng

Tiêu Trường Ninh đặt chén xuống, ánh mắt mông lung, không biết nàng đang suy nghĩ điều gì.

Thẩm Huyền tự cởi áo ngoài: "Lên giường, đi ngủ." Giọng nói hắn vẫn lạnh như băng, nhưng không còn sắc bén như trước.

Tiêu Trường Ninh ngắm nhìn chiếc giường duy nhất trong phòng, ngồi yên bất động.

Suýt chút đã quên, vị công chúa này vô cùng thanh cao, nàng ghét nhất "hoạn quan", sao nàng có thể

ngủ chung một giường với "hoạn quan" được chứ?

Thẩm Huyền lạnh nhạt nhìn nàng: "Công chúa điện hạ thân thể tôn quý, nếu nàng không muốn ngủ cùng ta thì cố gắng chịu thiệt thòi ngủ dưới chân giường vậy."

Dưới giường có một cái chân giường khoảng ba thước, được trải một miếng lót ba tư mềm mại. Nơi đó vốn là chỗ nghỉ đêm cho cung tỳ khi hầu hạ chủ tử, nhưng vì Đông Xưởng không có cung tỳ, nên chân giường này rất sạch sẽ, chưa ai dùng qua.

Tiêu Trường Ninh không chút nghĩ ngợi, lập tức ngồi xuống chân giường.

Ánh mắt Thẩm Huyền trầm xuống, vô cùng chán nản. Tất cả sự đồng cảm vừa rồi hắn dành cho nàng trong nháy mắt đã bay lên chín tầng mây.

Khuôn mặt hắn không một biểu cảm, hắn giơ tay lên, vận khí làm tắt ánh nến, bốn phía chìm vào bóng tối, chỉ có ánh trăng dìu dịu xuyên qua cửa sổ rọi vào phòng, vô cùng quạnh quẽ.

Không có chăn đệm, Tiêu Trường Ninh tự lấy y phục của mình phủ lên người, sau đó nằm xuống chân giường.

Nàng đã quen ngủ trên giường lớn xa hoa, lần đầu tiên phải ngủ dưới chân giường, xoay người trở mình mấy lần vẫn không ngủ được. Bất chợt nàng cảm thấy vô cùng tủi thân, sống mũi cay cay, nước mắt suýt nữa thì rơi xuống. Nàng rất muốn được nằm trên chiếc giường của Thẩm Huyền, nhưng lại không muốn nằm chung với hắn, và trăm triệu lần không

dám.

Vừa đến đã nghe về "điểm thiên đăng" vô cùng đáng sợ, dường như nàng có thể ngửi được mùi thịt khét từ người Thẩm Huyền... Hắn ngoan độc như vậy, sao nàng dám đến gần hắn đây?

"Trưởng công chúa yên tâm đi, Đông Xưởng không giết người vô dụng."

Một giọng nói truyền từ chiếc giường uyên ương đến, Tiêu Trường Ninh trợn trừng mắt trong bóng đêm, cho rằng mình vừa gặp ảo giác.

Tiêu Trường Ninh nghiêng tai hồi lâu, Thẩm Huyền trên giường vẫn không hề mở miệng, vì thế bốn phía lại chìm vào yên lặng.

Sau đó, Tiêu Trường Ninh vô tri vô giác nhớ ra: Hắn nói cái gì mà "Không giết người vô dụng"? Bổn cung là người vô dụng sao?

Không biết nên mừng hay nên giận đây.

Đêm động phòng cứ thế trôi qua trong nơm nớp lo sợ, Tiêu Trường Ninh ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Ngày hôm sau tỉnh dậy nàng liền thấy mình đang nằm trên giường êm, người được đắp chăn thêu chỉ đỏ, còn Thẩm Huyền, trượng phu hoạn quan của nàng đã không thấy đâu.

Chương 5: Sống riêng

Editor: Greeny

Beta: Dâu Tây

Mặc dù thân phận cùng địa vị của Tiêu Trường Ninh không còn như lúc trước, nhưng nàng vẫn là Trưởng quốc công chúa, ăn uống thịnh soạn, ngủ trên giường êm là chuyện hiển nhiên. Vậy mà đêm đầu tiên sau khi gả cho tên thái giám này, nàng phải ngủ dưới chân giường dành cho cung tỳ, việc này nếu bị thấy sẽ được ghi vào thiên cổ.

Vì vậy, khi tỉnh lại, Tiêu Trường Ninh cảm thấy sống lưng mình đau nhức, dường như nàng đang trong một giấc mộng hoang đường.

"Điện hạ, người ổn chứ?" Những cung tỳ bên ngoài nghe thấy trong phòng có động tĩnh liền đẩy cửa bước vào.

Tiêu Trường Ninh mang theo ba cung tỳ từ Tẩy Bích Cung đến đây: Hạ Lục, Thu Hồng, Đông Tuệ. Trong đó, Thu Hồng là người của Lương thái hậu ban cho nàng, vì thế Thu Hồng luôn ăn nói cẩn trọng, không quá thân thiết. Còn Hạ Lục và Đông Tuệ là thị tỳ ở với Tiêu Trường Ninh từ nhỏ, luôn luôn lo lắng cho nàng.

Thấy Tiêu Trường Ninh khó chịu ngồi trên giường, mí mắt Đông Tuệ đỏ hoe, giữ lấy nàng thận trọng xem xét:

"Điện hạ, người khó chịu ở đâu? Hắn đối xử với người như thế nào?"

Tiêu Trường Ninh ôm lấy cái cổ đau nhức, lắc lắc đầu: "Rút cuộc cũng sống được thêm một ngày... Aaa... Hạ Lục, mau xoa bóp vai cho bổn cung, chân giường cứng quá, ngủ trên đấy thật sự khó chịu."

"Chân giường?" Hạ Lục bóp vai cho Tiêu Trường Ninh mà không ngăn nổi nước mắt, nghẹn giọng nói: "Hắn dám để người ngủ dưới chân giường! Người là Trưởng công chúa đó!"

Tiêu Trường Ninh nói: "Trong phòng này chỉ có một chiếc giường, nếu ta không ngủ ở chân giường không lẽ ngươi muốn ta ngủ cùng thái giám sao?" Dường như nhớ ra gì đó, nàng chớp mắt, kéo tay Hạ Lục: "Đúng rồi, các ngươi ở sương phòng phía tây phải không? Bên đó có tổng cộng bao nhiêu gian?"

Hạ Lục nói: "Hai gian, nô tỳ và Đông Tuệ ở một gian, Thu Hồng tỷ tỷ một gian."

"Hay lắm." Tiêu Trường Ninh búi gọn tóc lên, đứng dậy thay y phục màu hồng tươi mới, sau đó căn dặn: "Ba người các ngươi chịu khó ở chung một gian, nhường gian phòng còn lại cho bổn cung."

"Công chúa, như vậy có ổn không?"

Thu Hồng là người bên cạnh Lương thái hậu nên

đương nhiên tâm tư không đơn giản, nàng nhíu mày nói: "Người vừa mới được gả đi, bây giờ lại muốn phân phòng, chỉ sợ Thẩm đô đốc sẽ nảy sinh bất mãn rồi trách cứ điện hạ."

Tiêu Trường Ninh quét mắt liếc tiểu cung tỳ có khuôn mặt như ngọc bích, cười nói: "Ngươi đúng là thông minh, biết nghĩ xa như vậy. Vừa mới bước vào Đông Xưởng đã nghĩ cách phụ thuộc vào người khác rồi."

Thu Hồng tự biết mình đi quá giới hạn, chột dạ cúi đầu.

"Thẩm Huyền quá nguy hiểm, hắn giết người rất nhiều, uy hiếp thiên tử, khống chế triều thần. Bổn cung ở cạnh hắn chỉ sợ sẽ làm sai chuyện gì rước lấy họa sát thân, chi bằng cách xa một chút." Nói xong, Tiêu Trường Ninh đứng dậy ngắm nhìn nhan sắc đoan chính, kiều diễm của mình trong gương, nàng chợt thở dài, nói: "Mở cửa, dâng cơm."

Có chết nàng cũng không muốn làm quỷ đói.

Mặc dù thức ăn của Đông Xưởng khá đơn giản, không phong phú như Tẩy Bích Cung, nhưng mùi vị rất ngon.

Lúc này, trong phòng yên ắng, sau khi Tiêu Trường Ninh ăn no căng bụng thì chợt thấy có bóng người đi tới, nàng ngước mắt nhìn chăm chú, đó là một thái giám trẻ tuổi mặc y phục màu bạc.

Tiểu thái giám khấu đầu, ôm quyền nói: "Đô đốc phu nhân, có Lâm Hoan cầu kiến."

Lâm Hoan...

Hình như Tiêu Trường Ninh đã nghe tên hắn ở đâu đó... hắn là Huyền Vũ [*], người nhỏ nhất ở Đông Xưởng, cũng là một đao khách trẻ tuổi.

[*] Huyền Vũ: là linh vật thiêng liêng có tượng là hình con rắn quấn quanh con rùa.

Nhưng nàng không ngờ rằng Huyền Vũ tiếng tăm lừng lẫy lại là nam nhân có cặp mắt to tròn sáng ngời, khuôn mặt bánh bao trắng trẻo, non nớt khoảng 17, 18 tuổi này. Bây giờ, Lâm Hoan đang đứng trước cửa, tùy tiện vác một thanh loan đao trên vai, sợi tóc tơ ánh lên trong nắng sớm, thoạt nhìn trông như nam nhân thân thiết cạnh nhà, hoàn toàn không giống đao khách chỉ biết giết người lấy máu trong lời đồn.

Tiêu Trường Ninh không động đậy, nàng đưa cháo vào miệng, hỏi: "Chuyện gì?"

Lâm Hoan cong môi cười, nụ cười để lộ lúm đồng tiền bên má, hắn nói: "Xưởng đốc phái ta đến hỏi phu nhân rằng thức ăn có hợp khẩu vị không?"

Nhắc tới Thẩm Huyền, Tiêu Trường Ninh vừa sợ lại vừa hận. Nàng sợ hắn hiển hách uy danh, còn hận hắn khống chế triều chính, làm ra những việc hoang đường trong thiên hạ.

Tiêu Trường Ninh hết muốn ăn, dùng khăn ướt lau ngón tay, cười như không cười, nói: "Nhờ phúc của Thẩm đô đốc, món ăn ngon cỡ nào ta đều cảm thấy không có lòng thưởng thức"

Lâm Hoan không hiểu ý nàng, hắn ngờ nghệch một lúc lâu, sau đó gãi gãi đầu nói: "Ta không đọc sách nên nghe không hiểu lắm. Ý của phu nhân là thức ăn ngon sao?"

Tiêu Trường Ninh mất bình tĩnh, nàng liếc thái giám trẻ tuổi một cái: "Đô đốc của ngươi đâu?"

Lâm Hoan nói: "Xưởng đốc đang bận nghị sự. Ta đến dẫn phu nhân đi tham quan các nơi trong xưởng để phu nhân nắm rõ đường đi."

Vừa nghe Thẩm Huyền không có trong xưởng, gan Tiêu Trường Ninh lớn thêm không ít, cũng không màng cẩn thận khi nói chuyện nữa: "Bổn cung không cần tham quan, cũng không muốn nắm rõ."

"Nhưng mà..."

"Không có nhưng mà."

"Phu nhân..."

"Bổn cung không phải phu nhân gì hết, theo lễ ngươi phải gọi ta là "Trưởng công chúa điện hạ"."

"..."

Lâm Hoan lại ngẩn ra, hắn cũng cảm thấy sự thù địch trong giọng nói của Tiêu Trường Ninh.

Hắn quyết định từ bỏ việc trao đổi, dập tắt nụ cười, đôi mắt to tròn vô hại trở nên sắc bén, bàn tay vốn đang đặt trên đao bây giờ rút mạnh đao ra, lạnh lẽo như sương.

Lâm Hoan: "Xưởng đốc nói nếu phu nhân không nghe lời, ta có thể tùy ý hành sự."

Tiêu Trường Ninh nhanh chóng buông chén xuống, lau sạch khóe miệng, nói: "Chúng ta đi tham quan xưởng để quen thuộc các nơi đi. Lâm công công, mời dẫn đường."

Keng một tiếng, lưỡi đao đã được tra vào vỏ, nháy mắt Lâm Hoan lại trở về bộ dạng phúc hậu và vô hại trước đó, hắn ngượng ngùng cười: "Phu nhân, mời theo ta."

Tay chân Tiêu Trường Ninh lạnh lẽo, nàng giống như âm hồn bất tán đi phía sau Lâm Hoan.

Trong phòng, Hạ Lục và Đông Tuệ ôm nhau khóc: "Hu hu, người ở Đông Xưởng thật là đáng sợ!"

Sân đình ở Đông Xưởng yên tĩnh đến mức buồn tẻ, Lâm Hoan đeo thanh đao như chiếc đòn gánh trên vai, hai tay treo lỏng trên thanh đao. Trong lúc đi, giọng điệu hắn như một nam nhân trong sáng: "Đây là nơi ta thích nhất."

Tiêu Trường Ninh nhìn theo ánh mắt của hắn, nàng chỉ thấy một gian nhà treo đầy thịt khô và củ tỏi, bên trên là tấm bảng sơn màu hồng, có hai chữ "nhà bếp". Im lặng hồi lâu, sau đó nàng hỏi: "Ngươi rất thích ăn à?"

"Đương nhiên, Thẩm đại nhân từng nói: "Dân coi cơm như trời", nếu không được ăn thì cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa?" Vừa nói chuyện, Lâm Hoan vừa đưa tay lấy từ bếp lò một cái bánh bao thịt lớn, cho vào miệng nhai ngấu nghiến.

Tiêu Trường Ninh kinh hoàng, nàng nhìn hai má đang phồng ra của Lâm Hoan, không thể tin được hắn có thể nhét hết cái bánh bao to hơn bàn tay vào miệng.

Thấy Tiêu Trường Ninh trợn mắt nhìn mình, Lâm Hoan liền hiểu sai ý nàng. Hắn nhìn cái bánh bao còn lại trong tay, rồi ngước lên nhìn Tiêu Trường Ninh, sau đó tiếp tục cuối xuống nhìn cái bánh bao. Một lúc lâu, hắn mới hạ quyết tâm nhưng vẫn lưu luyến đưa cái bánh bao đến trước mặt Tiêu Trường Ninh: "Thẩm đại nhân nói ngươi là phượng hoàng bị gãy cánh chứ không phải con gà, đại nhân muốn ta chăm nom ngươi nhiều một chút... cái bánh bao này ta cho ngươi."

Bị gọi là "phượng hoàng gãy cánh" khiến Tiêu Trường Ninh tức giận nuốt không trôi.

Nhưng nàng không dám mắng Thẩm Huyền, đành cắn răng cười lạnh: "Bổn cung không đói, ngươi ăn đi."

Ánh mắt Lâm Hoan sáng lên, sau đó cái bánh bao biến mất, trong nháy mắt đã bị hắn nuốt vào bụng. Hắn chưa đã thèm, đứng liếm liếm đầu ngón tay, thấy Tiêu Trường Ninh đang nhìn mình chằm chằm, hắn liền mím môi cười ngượng ngùng: "Khi còn nhỏ ta rất sợ đói, ta luôn bị ám ảnh bởi việc ăn uống."

Tiêu Trường Ninh còn đang đắm chìm trong lời chế giễu của Thẩm Huyền nên không quan tâm đến Lâm Hoan đang pha trò, nhưng vừa nghe hắn nói "Khi nhỏ ta rất sợ đói" không biết vì sao nàng cảm thấy có chút mềm lòng.

Căn cứ của Đông Xưởng quá rộng lớn, đi dạo nửa canh giờ, Tiêu Trường Ninh mỏi đến mức không thể đứng thẳng, ngược lại, Lâm Hoan vẫn chân bước như bay, linh hoạt như khỉ.

"Bên trái là Tàng Thư Các, phía trước là giáo trường, bình thường Thẩm đại nhân huấn luyện người của Đông Xưởng ở đây." Lâm Hoan quay đầu, chờ đợi: "Phu nhân, mau đến xem."

"Không được, bổn cung đi không nổi nữa." Tiêu Trường Ninh ngồi trên phiến đá dưới bóng cây, xoa xoa đầu gối: "Bổn cung chưa bao giờ đi xa như vậy, đến cả một cỗ kiệu cũng không có."

"Trong xưởng chỉ có ngựa, không có kiệu. Ngồi trên kiệu không có chỗ tránh né, rất dễ bị kẻ địch ám sát." Nghe Lâm Hoan nói chuyện nghiêm túc mà Tiêu Trường Ninh rợn cả người, hắn liếc nhìn nàng đang mồ hôi nhễ nhại khắp người: "Thân thể phu nhân quá yếu, cần phải tăng cường huấn luyện."

"Huấn luyện cái đầu ngươi." Tiêu Trường Ninh vừa mệt còn vừa bực, nàng lấy khăn thêu ra lau mồ hôi, tức giận nói: "Bổn cung là Trưởng công chúa, không phải thuộc hạ của Đông Xưởng các ngươi."

Lâm Hoan "À" một tiếng.

Ánh mặt trời dìu dịu, bóng cây đung đưa, trên mái hiên cách đó không xa đột nhiên truyền đến tiếng mèo kêu.

Mắt Tiêu Trường Ninh sáng lên, nhìn về phía tiếng kêu: "Hổ Phách!"

"Meo..." Con mèo biến mất một ngày đang lười biếng nằm dài trên mái hiên, bộ lông màu nâu vàng trông trơn bóng dưới ánh mặt trời.

Vì sốt ruột cứu mèo, Tiêu Trường Ninh không chút nghĩ ngợi chạy về phía mái hiên, nàng hoàn toàn không chú ý bên dưới có tấm bảng được sơn vàng 3 chữ "Nghị sự đường".

"Khoan đã, nơi đó là..."

Lâm Hoan muốn ngăn lại nhưng Tiêu Trường Ninh đã chạy theo con đường lớn đi vào sân Nghị sự đường. Cửa bên trong phòng đóng chặt, Tiêu Trường Ninh đứng dưới mái hiên ngửa đầu nhìn mèo con đang tắm nắng, nàng định kêu lên liền nghe âm thanh của thái giám đang tranh luận truyền đến.

"Chu Tước đã cải tiến chiếc nỏ này, một lúc bắn ra được mười mũi tên, tất cả đều có tẩm độc."

"Bạch Hổ còn chế tạo ra loại độc mới, không màu không mùi, khi độc phát ngũ tạng đau đớn, tứ chi run rẩy, nhưng đảm bảo con người luôn ở trạng thái tỉnh táo, rất thích hợp dùng để thẩm vấn phạm nhân."

"Xưởng đốc, Thanh Long nghiên cứu ra loại hình cụ mới, có thể làm gãy lìa xương cốt..."

"Theo tin tình báo gần nhất, Binh bộ Thái Phong không trung thực, chúng âm thầm mời một đám giang hồ thuật sĩ vào thành, mưu đồ gây rối, có cần phải lập tức hành động?"

"Ừm." Giọng nói trầm thấp, quen thuộc của Thẩm Huyền vang lên: "Thái Phong giấu diếm dã tâm không phải ngày một ngày hai, đã đến lúc nên ra tay rồi."

Ngày thu mát mẻ, vậy mà toàn thân Tiêu Trường Ninh toát đầy mồ hôi lạnh.

Thật... thật quá đáng sợ! Đám thái giám của Đông Xưởng giữa ban ngày ban mặt ngang nhiên bàn luận vấn đề hiểm độc như vậy!

"... Là nơi Xưởng đốc đang nghị sự." Lâm Hoan cắn móng tay phóng tới, bổ sung nửa câu còn lại.

Tiêu Trường Ninh lui về phía sau một bước, có lẽ đã nghe thấy tiếng động bên ngoài nên âm thanh trong phòng im bặt. Sau đó, giọng nói trầm thấp, lạnh lẽo của Thẩm Huyền truyền đến: "Ai?"

Thẩm Huyền mở cửa, đúng lúc trông thấy một bóng dáng đang bỏ chạy như bay.

Dưới đất là chiếc khăn thêu thủ công tinh xảo, rõ ràng chỉ một nữ chủ nhân duy nhất ở Đông Xưởng có nó.

Hắn nhìn về phía Lâm Hoan: "Nàng nghe thấy rồi à?"

"Nghe được vài câu liền bị dọa chạy mất." Lâm Hoan đưa mắt theo hướng Tiêu Trường Ninh vừa chạy đi, buồn bực nói: "Còn nói là hết sức, không phải chạy trốn rất nhanh sao?"

Dường như Thẩm Huyền không hề lo lắng Tiêu Trường Ninh nghe được cơ mật, hắn chỉ khom lưng nhặt

chiếc khăn màu ngọc trai bị rơi xuống đất, rất lâu sau mời nhàn nhạt nói: "Gần đây không an toàn, mau theo nàng."

Tác giả có lời muốn nói:

Trường Ninh (kinh sợ): Bổn cung biết quá nhiều! Thẩm Huyền muốn giết ta diệt khẩu! Làm sao bây giờ???

Thẩm Huyền (vẫy tay): Lại đây ăn cơm.

Trường Ninh (nước mắt lưng tròng): Chờ ta viết xong... bức di thư này đã! Cảm ơn.

Chương 6: Khom lưng

Editor: Greeny

Beta: Dâu Tây

Tiêu Trường Ninh chạy về phòng, vội vàng đóng cửa, dựa lưng vào cửa phòng thở dốc, tim đập như đánh trống.

Nàng đã sớm nghe đồn Đông Xưởng thường nghị sự bí mật vào đầu tháng, đầu tiên là trao đổi tin tình báo, thứ hai là xác định mục tiêu hành động trong tháng tiếp theo. Có thể là giám sát người nào đó, hoặc ám sát ai đó... bọn họ giống những con dã thú ẩn mình trong bóng đêm, không biết khi nào sẽ nhào lên cắn đứt yết hầu người khác.

Tiêu Trường Ninh cảm thấy gần đây vận khí của nàng thật sự không tốt, xui xẻo thế nào lại nghe được mưu đồ bí mật của Đông Xưởng.

Hạ Lục bưng một bình trà lạnh lên, lấy khăn thêu lau mồ hôi giúp Tiêu Trường Ninh, quan tâm hỏi: "Điện hạ, sao sắc mặt của người khó coi vậy? Gặp phải chuyện gì buồn bực à?"

Tiêu Trường Ninh ngồi trên ghế khóc không ra nước mắt, nàng cầm chung trà lạnh lên nhấp hai ngụm sau

đó mới định thần nói: "Bổn cung... không cẩn thận nghe được bí mật của Đông Xưởng, có thể sẽ bị diệt khẩu."

"Hả?!" Hạ Lục kinh sợ hô to, nàng lui về phía sau một bước rồi quỳ xuống, khóc thút thít: "Điện hạ, chúng ta phải làm gì bây giờ?! Chi bằng chúng ta nghĩ cách bỏ trốn đi!"

"Trốn? Chỗ này nguy cơ tứ phía, người của Đông Xưởng khắp nơi, ta với ngươi tay không tấc sắt, có thể chạy được bao xa?" Tiêu Trường Ninh thở dài: "Ngươi đừng khóc, để bổn cung bình tĩnh lại một chút, từ từ nghĩ cách."

Nghị sự đường.

"Xưởng đốc, kế hoạch đã bị Trường Ninh công chúa nghe được, có cần phải chuyển sang hướng khác không?" Người lên tiếng là một thái giám trung niên hơi mập, ngữ điệu ôn hòa, tỏ ra thái độ cực kỳ thiện chí. Hắn là người tạo ra loại độc mới không màu không mùi - độc dược Bạch Hổ, họ Ngô tên Hữu Phúc.

Thẩm Huyền khẽ nhếch đôi môi mỏng, nhả ra hai chữ: "Không cần."

"Người tin tưởng nàng vậy sao?" Phương Vô Kính đang đùa nghịch với thanh đoản kiếm, hắn dùng lưỡi kiếm sắc bén làm gương đồng, ngắm nhìn nhan sắc của mình, hắn cười đùa nói: "Chắc chắn Thái hậu muốn nàng làm nội gián, sai khiến nàng âm thầm lấy mạng người. Người không sợ nàng bán đứng người à?

Không có vị công chúa nào cam tâm tình nguyện gả cho những người như chúng ta."

"Thật ra thuộc hạ hiểu dụng ý của Đô đốc đại nhân." Ngô Hữu Phúc cầm một viên đan dược màu xanh lục nhạt, cười tủm tỉm nói: "Trưởng công chúa chỉ là con rối trong tay kẻ khác, không có mưu trí, người như vậy không đáng sợ. Nếu công chúa thông minh đương nhiên sẽ không vì việc nhỏ kia mà đẩy mình vào cảnh nguy hiểm."

Vừa dứt lời, một con chim tước bay xà xuống đậu lên vai Ngô Hữu Phúc. Sau đó, sự việc kỳ lạ đã xảy ra trong chớp mắt: con chim khi nãy còn đậu trên vai hắn đột nhiên há mỏ ra, nó vỗ cánh phành phạch rồi rớt xuống đất, cổ họng giống như bị bóp chặt, lông vũ bắt đầu khô héo. Con chim nhỏ rơi trên mặt đất đang co quắp móng vuốt, nó vùng vẫy một lát và tắt thở.

Từ đầu đến cuối, không ai liếc nhìn con chim tước, dường như họ rất quen thuộc với thủ đoạn dùng độc của Ngô Hữu Phúc.

Thẩm Huyền ấn thanh song đao đang treo bên người, không ý kiến: "Cả ngày Đông Xưởng chỉ biết chém chém giết giết, lâu rồi không có việc gì vui vẻ, giữ nàng bên cạnh tạo ra huyên náo cũng rất thú vị."

Phương Vô Kính cười ha ha: "Xưởng đốc là Độc Cô Cầu Bại, cầu tới khi có mỹ nhân trong lòng!"

Thẩm Huyền lạnh lùng liếc nhìn.

Nụ cười trên mặt Phương Vô Kính tắt ngúm: "Thuộc

hạ đáng chết, thuộc hạ không nên giễu cợt Xưởng đốc!"

Con mèo vàng nâu trên mái nhà không nhảy xuống được, nó gấp đến độ lấy móng vuốt gãi gãi lên mái nhà, liên tục kêu "meo meo", khiến con chó mực của Thẩm Huyền nuôi dưỡng không ngừng sủa inh ỏi.

"Mèo của nàng." Thẩm Huyền cau mày, vội nói: "Các ngươi mau bắt mèo trả lại cho nàng."

"Được! Việc bắt giữ là sở trường của Đông Xưởng chúng ta." Phương Vô Kính vừa nói vừa vén tay áo, leo lên xà gỗ, sau đó hắn xoay người nhảy lên nóc nhà bắt mèo.

Thẩm Huyền nói với Ngô Hữu Phúc: "Từ giờ ngươi đừng ném độc dược bừa bãi, cẩn thận giết nhầm tiểu cô nương không hiểu chuyện này đấy."

Ngô Hữu Phúc ôm quyền, nhẹ nhàng cười: "Thuộc hạ tuân mệnh."

Trong sương phòng.

"Điện hạ, nô tỳ muốn chăm sóc người thêm vài năm, sống thêm vài ngày... hu hu hu..."

Mặt mũi Hạ Lục giàn giụa nước mắt, ngược lại Tiêu Trường Ninh đang nhoẻn miệng cười.

"Chưa chắc sẽ bị diệt khẩu, lúc nãy bổn cung quá gấp gáp, thuận miệng nói vậy thôi, ngươi đừng tưởng thật." Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Tiêu

Trường Ninh đã thấu đáy ngọn nguồn, bình tĩnh phân tích: "Mặc dù Đông Xưởng hung ác nhưng làm việc luôn nghĩ đến hậu quả. Địa vị của một kẻ như Binh bộ thị lang Thái Phong không bằng ta, Thẩm Huyền sẽ không vì một nhân vật nhỏ như vậy mà bội ước đâu."

"Thật sao?" Hạ Lục khóc nấc lên, nửa tin nửa ngờ.

"Thật." Tiêu Trường Ninh cảm thấy mệt mỏi, chợt hỏi: "À... các ngươi chuẩn bị sương phòng cho bổn cung thế nào rồi?"

"Đã chuẩn bị xong, nhưng còn hơi sơ sài, sương phòng vốn được dành cho bọn nô tỳ ở nên ánh sáng không tốt." Hạ Lục lau nước mắt, cẩn thẩn nói: "Người thật sự không ở chung với Thẩm đô đốc nữa sao?"

"Hắn là hoạn quan, bọn ta không thể làm chuyện kia, hắn không dùng được thân thể này thì ta cần gì tự rước lấy nhục." Tiêu Trường Ninh đứng dậy, xoa xoa bắp chân đau nhức, uể oải nói: "Đi dạo nửa ngày, vô cùng mệt mỏi, bổn cung nghỉ ngơi một lát, khi nào có cơm trưa thì mang cơm vào phòng bổn cung. Nếu Thẩm Huyền đến đây ngươi cứ nói thân thể ta không khỏe, không thể tiếp hắn."

Hạ Lục ân cần vén rèm trân châu giúp nàng, cúi đầu: "Vâng, nô tỳ đã rõ."

Ngay sau đó, Thẩm Huyền trở về tiểu viện liền nghe thấy Tiêu Trường Ninh đã dọn đến gian phòng cho hạ nhân.

"Có cần ta đưa phu nhân về giúp người không?" Lâm

Hoan đứng ở cửa ngập ngừng hỏi, tay hắn cầm đường giòn bọc trong giấy dầu, ăn ngấu nghiến khiến miệng dính đầy đường.

Thẩm Huyền cầm ly trà lên rồi cười nhạo: "Không cần. Nếu nàng chịu được khổ cực thì cứ để nàng đi, đừng làm thành một mớ hỗn độn là được, để ta xem nàng nháo mấy ngày."

"Nếu phu nhân gây họa thì sao?" Lâm Hoan dùng sức cắn khối đường trong miệng, chúng phát ra âm thanh sởn gai ốc, vẻ mặt của hắn lại vô cùng ngây thơ: "Có cần ta tuân theo quy củ xử lý không?"

Thẩm Huyền không ngước mắt lên, nói: "Tiểu Lâm Tử, ngoài ăn ra ngươi còn biết làm gì khác không?"

"Còn, ta có thể ngủ." Lâm Hoan không ngại ngùng đáp.

Thẩm Huyền lấy chén trà làm ám khí, dùng sức ném thẳng đến mặt Lâm Hoan.

Lâm Hoan linh hoạt lách người tránh ám khí, vững chãi đứng yên vị trí cũ, còn đường giòn trong tay hắn không hề bị tổn hại.

Thẩm Huyền đứng dậy, nắm lấy chuôi thanh đoản đao bên hông, toan tính nói: "Thời xưa, để xoa dịu đàn trâu bạo lực của mình, nông dân thường để một con cừu mềm yếu vào đàn trâu, nhằm gây tê liệt ý chí chiến đấu của trâu đực. Tiểu Lâm Tử, theo ngươi Trường Ninh trưởng công chúa có phải con cừu nhỏ chui vào Đông Xưởng không?"

Lâm Hoan nghiêm túc suy nghĩ, sau đó liếm liếm

đường dính trên ngón tay: "Không hiểu."

"Nên đọc nhiều sách hơn." Thẩm Huyền khuyên nhủ.

Tiêu Trường Ninh sảng khoái ngủ một giấc, đến lúc trong bụng cảm thấy cồn cào nàng mới lười biếng ngồi dậy dùng bữa.

Ăn trưa một mình trong phòng rất buồn chán, Tiêu Trường Ninh liền bắt tay thu dọn của hồi môn. Đa số đều được cung tỳ dọn dẹp xong, chỉ có một rương gỗ nhỏ vẫn còn phong kín, rương gỗ này có những đồ vật nàng quý nhất, cung tỳ không dám tự ý đụng vào.

Tiêu Trường Ninh lấy chìa khóa mở khóa rồi mở nắp rương, bên trong là vài món đồ được sắp xếp gọn gàng, gồm có: Chiếu thư sắc phong "Trường Ninh công chúa" do đích thân Tiên hoàng ngự bút, và một túi thơm màu xanh xinh xắn, túi thơm là Dư quý phi thêu, bà muốn để lại cho nàng kỷ vật cuối cùng.

Tiêu Trường Ninh đeo thúi thơm bên mình, sau đó cầm chiếu thư bắt đầu xem xét, bút tích quen thuộc của phụ thân đập vào mắt khiến khóe mắt nàng cay cay.

Bên trên viết rõ ngày tháng năm, sắc phong nàng là Trường Ninh công chúa, thực ấp [*] ba trăm... Sau này, do Dư quý phi bệnh chết, Tiên đế quá bi thương nên đã thêm cho Tiêu Trường Ninh thực ấp ba trăm, một vị Trưởng công chúa có chỗ đứng rất vững chắc.

[*] Thực ấp (thái ấp): Thực ấp được ban cho các vương thần, quí tộc tôn thất, những người thân cận

trong hoàn tộc. Tất cả đất đai được ban cấp làm thực ấp đều thuộc quyền sở hữu của nhà nước. Thực ấp của Trung Quốc và thực ấp thời Trần đều là đất phong cho các quý tộc, tôn thất, nhưng thực ấp ở Trung Quốc được quyền truyền lại cho con cháu họ, còn thực ấp thời Trần thuộc sỡ hữu của nhà nước, chỉ được ban cấp cho vương hầu, tôn thất sử dụng một đời.

Bây giờ, nàng thật sự trở thành Trưởng công chúa, thực ấp cũng tăng lên sáu trăm, còn vị Đế vương nho nhã, đa tình đã vĩnh viễn ngủ trong lòng đất rồi.

Mắt Tiêu Trường Ninh cay xè, nàng đem chiếu thư cất kỹ trong rương, sau đó đóng rương lại.

Nửa buổi chiều vô cùng nhàn nhã tự tại, tĩnh lặng đến lạ kỳ.

Tĩnh lặng như thế đúng là hơi bất thường... Tiêu Trường Ninh lờ mờ cảm thấy có điềm không may, quả nhiên, đến bữa tối, tên Thẩm Huyền tàn nhẫn kia xuất hiện.

Tiêu Trường Ninh không muốn ngồi trong phòng dùng bữa cùng hắn, Thẩm Huyền thấy vậy sai người cất sạch khẩu phần ăn của nàng, phòng bếp to như vậy đến cả một chén cháo cũng không chừa lại.

"Xưởng đốc đại nhân nói Trưởng công chúa bằng lòng ở gian phòng dành cho hạ nhân là vì không muốn người ở Đông Xưởng đối đãi với mình như nữ chủ nhân. Vì vậy việc ăn mặc cũng phải giống hạ nhân, tự mình vào bếp mới được."

Nghe vậy, Tiêu Trường Ninh vô cùng chán nản.

Tự mình vào bếp là điều không thể.

Không chỉ Tiêu Trường Ninh, ngay cả cung tỳ nhỏ nhoi sống cùng nàng trong cung cũng chỉ biết hầu hạ chủ tử mặc quần áo, rửa mặt, chưa bao giờ xuống bếp nấu ăn, đồ ăn đều do Ngự thiện phòng mang tới. Sao có thể làm đồ ăn được đây?

Trong phòng bếp, tiếng kêu lách cách leng keng vang dội, sương khói lượn lờ, thỉnh thoảng có âm thanh ho sặc sụa truyền tới. Ở gian phòng cách đó một sân viện, dưới ánh đèn ấm áp tĩnh mịch, Thẩm Huyền chìm trong mái tóc đen nhánh, khoác áo choàng ngồi bên bàn, ngón tay thon dài của hắn đánh xuống quân cờ đen.

Hắn nhìn chăm chú những quân cờ đen trên bàn cờ, khóe miệng quyến rũ nhếch lên: "Cầm cự nhiều nhất là tới ngày mai."

Rốt cuộc, bữa ăn này làm không thành công, Tiêu Trường Ninh nhịn đói một đêm.

Sáng hôm sau, chủ tớ bốn người mặt mày xanh xao, giương mắt nhìn nhau, Tiêu Trường Ninh thở dài: "Thôi, hảo hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt! Bổn cung đã khiến Thẩm Huyền mất mặt, bây giờ đi chịu thua là được..."

Vì vậy, Tiêu Trường Ninh thầm hát bài ca "Không thành kế", lặng lẽ nuốt nước mắt, buồn bã, chậm chạp đi rửa mặt và thay y phục. Sau đó nàng hít thật sâu, chân tay mềm nhũn đi ra đại sảnh dùng cơm với Thẩm Huyền...

Khom lưng vì một nắm cơm ư?

Không sao, đó mới là việc làm của bậc thánh nhân.

Lời beta: Hicc tạm dừng hơn tuần mà các nàng có vẻ nhớ bé quá!! Bé đã trở lại rồi nha ^^

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Chương 7: Dùng cơm chung

Editor: Greeny

Beta: Dâu Tây

Khi Tiêu Trường Ninh đến đại sảnh, Thẩm Huyền đang ngồi trên ghế lớn, gác hai chân lên nhau, tay phải tùy ý chống vào đầu gối, tư thế uy nghiêm mà ngạo mạn. Thấy Tiêu Trường Ninh đứng chần chừ ở cửa, Thẩm Huyền không ngước mắt lên, chỉ trầm giọng nói: "Ở Đông Xưởng, đúng giờ Thìn phải dùng cơm sáng, bây giờ là giờ Thìn một khắc."

Rõ ràng hắn muốn nói nàng đã tới trễ.

Sắc mặt Thẩm Huyền không chút biểu cảm, Tiêu Trường Ninh chậm chạp tiến vào đại sảnh, nàng đảo mắt nhìn quanh phòng, phát hiện không còn ghế dư để nàng ngồi dùng cơm.

Chẳng lẽ nàng phải đứng ăn sao? Hay hắn muốn mượn "Hồng Môn Yến" [*] để giết chết sự kiêu ngạo của nàng?

[*] Hồng Môn Yến: Hồng Môn Yến là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn (鴻門) bên ngoài Hàm Dương, thủ đô của Triều đại nhà Tần. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và

Hạng Vũ, hai nhà lãnh đạo nổi bật của các lực lượng nổi dậy chống lại nhà Tần từ năm 209 đến 206 TCN. Sự kiện này là một trong những điểm nhấn của chiến tranh Hán-Sở, một cuộc đấu tranh quyền lực cho uy quyền tối cao trên toàn Trung Quốc giữa Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên. Hồng Môn Yến thường được ghi nhớ lại trong lịch sử Trung Quốc, tiểu thuyết và văn hóa đại chúng.

Đầu óc Tiêu Trường Ninh hỗn loạn, nàng bắt đầu suy nghĩ miên man.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của nàng, Thẩm Huyền nhướn cặp mắt sắc bén lên, vỗ vỗ cái đệm bên cạnh, nói: "Đến đây, ngồi chung với ta."

Dê vào miệng cọp! Tiêu Trường Ninh vốn muốn cự tuyệt lời đề nghị này.

Nhưng nhìn ánh mắt nặng nề, uy nghiêm của Thẩm Huyền, chắc chắn hắn không cho phép nàng từ chối. Tiêu Trường Ninh do dự một lát, cuối cùng nơm nớp lo sợ ngồi lên chiếc đệm bên cạnh Thẩm Huyền, nàng cách hắn chưa đến nửa cánh tay.

Cảm giác ngột ngạt ngày càng mạnh mẽ, giống như nước thủy triều dâng, giống như bị xiềng xích trói chặt.

Thẩm Huyền vẫn chưa chất vấn việc hôm qua nàng thất lễ trốn tránh hắn, chỉ khẽ nâng cằm, ra lệnh: "Dâng cơm."

Không lâu sau, tiểu thái giám dâng đồ ăn sáng lên,

trên bàn là một cháo và ba món, gồm: thịt nướng, thịt thái lát, súp bắp cải và cháo gà trông rất giản dị, không tinh xảo như Ngự thiện phòng.

Nhưng bên phía Tiêu Trường Ninh có thêm một đĩa bánh tơ vàng và chè đậu đỏ.

Tiêu Trường Ninh âm thầm quan sát, nàng phát hiện trên bàn Thẩm Huyền không có phần đồ ngọt này.

Thẩm Huyền giấu giếm thứ gì bên trong đồ ngọt.

Bánh tơ vàng... hắn muốn cảnh cáo nàng sao?

Tiêu Trường Ninh bị dọa toát mồ hôi lạnh, nàng không quen ăn kèm món mặn nên không đụng vào thịt nướng, chỉ dùng muỗng ngọc khuấy khuấy chén cháo, cái miệng nhỏ ăn một hớp. Nàng không tự chủ liếc mắt nhìn Thẩm Huyền, thật sự nhìn không thấu vị thái giám Đô đốc này nghĩ gì.

Ăn cháo xong, nàng dè dặt dùng muỗng bạc cắt chiếc bánh tơ vàng để kiểm tra, vẫn chưa phát hiện ra thứ gì kỳ quái...

"Đừng nhìn, không có độc." Thẩm Huyền bất ngờ lên tiếng.

Bị nhìn thấu suy nghĩ, tay cầm muỗng của Tiêu Trường Ninh run lên, điểm tâm suýt nữa rớt ra ngoài. Khuôn mặt nàng ửng đỏ, ánh mắt bởi vì xấu hổ mà dao động, nàng đút một miếng bánh vào miệng để che giấu. Miếng bánh giòn tan, vị ngon lưu mãi trong miệng, nàng vui sướng ăn hơn nửa cái bánh, tâm trạng thoải mái hơn rất nhiều.

Thẩm Huyền nhìn bộ dạng khẩn trương của nàng, hàng chân mày rậm rạp hơi nhướn, trong giọng nói có chút vui vẻ khó phát hiện: "Hình như Trưởng công chúa cần nói với ta việc gì đúng không?"

Rốt cuộc điều nên đến cũng đến, Tiêu Trường Ninh buông chén muỗng, đôi môi đỏ nhẹ mấp máy, xấu hổ quay lại: "Hôm qua... là bổn cung không đúng."

Thẩm Huyền không nhanh không chậm nói: "Hửm? Trưởng công chúa không đúng chỗ nào?"

Biết rõ còn cố hỏi!

Tiêu Trường Ninh rất sợ dáng vẻ hùng hổ dọa người của Thẩm Huyền, nhăn mày, mềm giọng đáp: "Tục ngữ có câu lấy gà theo gà, lấy chó theo chó, bổn cung không nên nhỏ nhen dọn ra ở riêng, chưa hoàn thành bổn phận thê tử với Thẩm đô đốc."

Nghe vậy, Thẩm Huyền nhẹ nhàng nhoẻn miệng cười.

Ngay sau đó, hắn nói: "Trưởng công chúa không cần tránh ta như rắn rết, thật ra, bổn đốc cũng không muốn ngủ chung với nàng đâu."

Ánh mắt Tiêu Trường Ninh sáng lên, hàng lông mi dài mảnh không tin tưởng chớp chớp: "Thật ư? Ngươi đồng ý cho ta phân giường hả? Vậy tại sao đêm qua ngươi lại tức giận, không cho bọn ta ăn cơm tối?"

Nghe nàng liên tiếp đặt câu hỏi, Thẩm Huyền nhàn nhạt trấn tĩnh: "Ta không có ham muốn mạnh mẽ với nữ nhân, phân phòng ngủ thì được, nhưng đến giờ ăn nàng phải bầu bạn cùng ta, không thể tránh ta. Nhớ rõ, trong mắt người ngoài, nàng là thê tử của bổn

đốc, ngày thứ hai lấy về đã không dùng cơm chung, huyên náo quá mức, khó tránh khỏi miệng lưỡi người đời."

Đường đường là Đô đốc Đông Xưởng, tiếng ác sớm truyền xa, bây giờ còn mang tai tiếng phu thê bất hòa nữa sao?

Dù trong lòng còn nghi ngờ, nhưng Tiêu Trường Ninh vẫn nhẹ nhàng thở ra, gật đầu đáp: "Chỉ cần Đô đốc tôn trọng ta là được. Ngươi yên tâm, một ngày ba bữa hay ra ngoài đi dạo bổn cung đều đồng ý với ngươi."

Thấy Thẩm Huyền nhìn chằm chằm mình, Tiêu Trường Ninh lại toát mồ hôi lạnh: "Ngươi nhìn ta làm gì? Không ăn cơm..."

Sau đó nàng cả kinh, đồ ăn trước mặt Thẩm Huyền đã sạch sẽ, một hột cơm cũng không chừa lại, mâm thức ăn sạch bóng.

Nhưng từ lúc dâng cơm đến giờ chỉ mới nửa khắc trôi qua!

Rốt cuộc trong nửa khắc này, hắn làm cách nào mà lặng lẽ quét sạch đồ ăn trên mâm thế kia?

Thẩm Huyền cầm cái khăn ướt trên bàn, chậm rãi lau tay, nói: "Ở Đông Xương trải qua huấn luyện lâu ngày, hành động nhanh lẹ, ăn cơm cũng vậy."

Tiêu Trường Ninh "À" một tiếng, sau đó lấy dũng khí thử lôi kéo quan hệ với Thẩm Huyền, nàng tìm đề tài: "Đầu bếp ở Đông Xưởng các ngươi là ai? Tuy thức ăn đơn giản nhưng vô cùng ngon, dư vị để lại

rất đậm đà."

Thẩm Huyền xếp khăn ướt gọn gàng, đặt một bên, giọng điệu không để ý: "Đồ ăn của Trưởng công chúa đều do Bạch Hổ Ngô Hữu Phúc đích thân xử lý."

Tiêu Trường Ninh hoang mang hỏi: "Ở Đông Xưởng các ngươi, một đầu bếp cũng có thể đứng vào hàng Tứ đại dịch trường [*] sao?"

[*] Dịch trường: Kiểu như trưởng phòng

Thẩm Huyền nở nụ cười thâm thúy, trông cực kỳ ngông cuồng: "Mặc dù vị Ngô dịch trường này tinh thông trù nghệ, nhưng hắn đứng được trong hàng ngũ Tứ đại dịch trường là vì hắn có một tuyệt kỹ."

Tiêu Trường Ninh không hiểu: "Tuyệt kỹ gì?"

Thẩm Huyền nghe nàng hỏi, chậm chạp nhả ra hai chữ: "Luyện độc."

"..."

Ánh mắt Tiêu Trường Ninh phức tạp nhìn chén cháo trống trơn trước mặt mình, khóe miệng giần giật: "Bổn cung... ăn no rồi."

Thẩm Huyền tựa hồ tìm được niềm vui, ung dung ngắm nhìn nàng: "Nàng yên tâm, hắn biết phân biệt khi nào dùng độc dược, khi nào dùng hương liệu. Nếu Trưởng công chúa có hứng thú, lần sau bổn đốc sẽ đưa bốn gã dịch trường đến cho nàng nhìn mặt."

Tiêu Trường Ninh không rõ ý hắn.

Theo lý mà nói nàng được Thái hậu dâng tặng cho Thẩm Huyền, hắn nên phòng bị hơn mới đúng. Tại sao hắn không hề xem xét đã dẫn tâm phúc đến trước mặt nàng? Nếu nàng đang thăm dò bố trí ở Đông Xưởng thì sao? Hắn không sợ nàng bán đứng hắn à?

Mặc dù vẻ ngoài Tiêu Trường Ninh ngốc nghếch, nhu nhược nhưng thật ra nàng rất thông minh lanh lợi, chuyện như vậy nàng nhìn không thấu cách nghĩ của Thẩm Huyền... Nam nhân này còn đáng sợ hơn sự tính toán của Lương thái hậu.

Suy nghĩ một lát, nàng đành qua loa nói với hắn: "Ta nghe theo sắp xếp của Đô đốc. Bổn cung no rồi, phải về phòng nghỉ ngơi."

"Khoan đã." Thẩm Huyền gọi nàng.

Tiêu Trường Ninh đành phải ngồi xuống, hơi nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt nàng trong sáng ngập nước, trông nhu nhược như một số loài động vật ăn cỏ yếu ớt.

Thẩm Huyền bất giác thả chậm âm điệu: "Địa vị của Trưởng công chúa không nhỏ, ngủ ở gian phòng dành cho hạ nhân thì không ổn, để việc này truyền ra ngoài người khác lại buộc tội Đông Xưởng bọn ta keo kiệt. Bổn đốc đã sai người thu dọn khu phòng ở Nam Các, hôm nay nàng chuyển vào được rồi, thiếu thứ gì cứ việc báo lại bổn đốc."

Nam Các? Đây không phải nơi đối diện tẩm phòng của Thẩm Huyền, chỉ cách một nửa sân viện sao?

Trong lòng Tiêu Trường Ninh mừng thầm, vì tuy rằng gần hơn một chút nhưng nàng không phải ngủ với

thái giám nữa.

Thẩm Huyền nói tiếp: "Mèo của nàng bổn đốc đã ra lệnh Tiểu Lâm Tử trả về phòng nàng."

Đúng là vui mừng không hết! Tuy đang đối diện với ác nhân có tiếng – Thẩm đô đốc, nhưng Tiêu Trường Ninh vẫn không kìm được nở nụ cười thật tươi, vui vẻ hỏi: "Ngươi bắt Hổ Phách về rồi sao?"

Nhắc tới con mèo kia, Thẩm Huyền hơi mất kiên nhẫn: "Đêm qua nó ở phòng ta kêu meo meo cả đêm, vô cùng phiền phức."

Dù thiếu kiên nhẫn nhưng hắn không có ác ý, cuối cùng Tiêu Trường Ninh cũng không sợ Thẩm Huyền nữa, vội nói: "Bổn cung sẽ nuôi dưỡng Hổ Phách thật tốt, sau này không để nó quấy rầy ngươi nữa."

Nói xong, nàng gấp gáp đứng dậy, muốn trở về nhìn xem Hổ Phách có bị thương không. Vừa đi vài bước, dường như nghĩ ra gì đó, nàng chần chừ muốn nói rồi lại thôi.

Thẩm Huyền biết nàng có chuyện muốn nói, hắn không thúc giục, mặc dù đang bận vẫn khoanh tay bình tĩnh nhìn nàng.

Sau đó, Tiêu Trường Ninh mở lời: "Hôm nay hồi cung thăm phụ mẫu, bổn cung phải đi Từ Ninh cung bái kiến Thái hậu."

Thẩm Huyền giương mắt, trong mắt ánh lên tia u tối.

Một lát sau, hắn đứng lên, thân hình cao lớn sừng

sững như ngọn núi, một luồng ánh sáng chiếu vào khóe miệng hơi cong, rõ ràng hắn đang cười nhưng nụ cười lại không chút ấm áp.

Hắn nói: "Bổn đốc bộn bề công việc, không thể đi cùng Trưởng công chúa, nhờ Trưởng công chúa thay ta vấn an Thái hậu."

Tiêu Trường Ninh biết từ trước tới nay hắn luôn đối đầu với Lương thái hậu, chắc hẳn tâm tình cũng không vui, nên sau khi nàng được cho phép hồi cung cũng không nhiều lời, chỉ nhẹ gật đầu với Thẩm Huyền rồi xoay người bước ra cửa.

Dáng người yểu điệu của Tiêu Trường Ninh biến mất khỏi sân viện, một góc tối trong phòng xuất hiện bóng người hơi mập, đó là kẻ có tài luyện độc và trù nghệ nổi tiếng – Bạch Hổ Ngô Hữu Phúc.

"Trưởng công chúa rất thú vị." Ngô Hữu Phúc cười tủm tỉm, nói: "Xưởng đốc cho nàng chỗ tốt, nàng liền thu nhận, không mảy may nghi ngờ, Xưởng đốc cho nàng bậc thang nàng lập tức thuận theo biết lên biết xuống, vui vẻ hồi cung thăm phụ mẫu... Chỉ sợ vị Đô đốc phu nhân này không ngây thơ, nhu nhược như chúng ta tưởng tượng."

Ánh mắt Thẩm Huyền dừng lại ở hướng Tiêu Trường Ninh rời đi, giọng nói trầm thấp: "Có thể sống sót dưới tay Lương thái hậu đương nhiên nàng không đần độn. Việc Trưởng công chúa biết xem xét thời thế đối với bổn đốc mà nói là chuyện tốt."

Nghe vậy, Ngô Hữu Phúc ôm quyền: "Thuộc hạ chúc mừng đại nhân."

"Hửm?" Thẩm Huyền nhướn mày, trong mắt là sự trầm ổn, thông thấu, khóe miệng hắn cong lên: "Chúc mừng việc gì?"

Ngô Hữu Phúc cười như không cười, ôn tồn chuyển chủ đề: "Không biết lần này Trưởng công chúa hồi cung thăm phụ mẫu sẽ mang về bất ngờ gì cho chúng ta đây?!"

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Chương 8: Về nhà tân nương

Editor: Greeny

Beta: Dâu Tây

Hôm nay, Tiêu Trường Ninh mặc áo màu đỏ thẫm quàng khăn sam và váy lụa thêu màu chàm, đầu đội mũ phượng, chân mang đôi giày tơ tằm xinh xắn, cử chỉ yểu điệu, nhẹ nhàng càng tôn lên sự duyên dáng của nàng.

Nàng đặt hai tay giao nhau trước màn trân châu, hướng về phía người đang ngồi ở nơi cao quý, nữ nhân quỳ xuống nhẹ nhàng như sương, nói: "Nhi thần Trường Ninh, khấu kiến Thái hậu nương nương."

Lương thái hậu đưa tay nâng Tiêu Trường Ninh đứng dậy, nói với đại cung nữ là chưởng sự ở Từ Ninh Cung: "Ngọc Khấu, ban Trưởng công chúa ngồi."

Đại cung nữ Ngọc Khấu là người cần cù, tài giỏi, mau chóng sai người mang thêm ghế, rồi tự tay rót cho Tiêu Trường Ninh một ly trà Bích Loa Xuân thượng đẳng chỉ được sử dụng ở Từ Ninh Cung. Lúc này nàng ta mới dịu dàng nói: "Mời điện hạ dùng trà."

Tiêu Trường Ninh ngồi xuống thưởng thức trà.

Trước đây, Lương thái hậu luôn mặt lạnh như tiền, bạc tình bạc nghĩa, khó lắm bà mới trưng ra vẻ mặt hiền từ vào hôm nay. Bà chủ động hỏi thăm tình hình của Tiêu Trường Ninh: "Trường Ninh, sau khi gả vào Đông Xưởng, mọi việc thuận lợi cả chứ?"

Tiêu Trường Ninh nhẹ cau mày, chép miệng một tiếng rồi than khổ: "Thái hậu nương nương gả con vào Đông Xưởng, bây giờ không chết đã vô cùng may mắn, sao có thể gọi là thuận lợi?"

Lương thái hậu không giận, chỉ nheo đôi mắt nhỏ hẹp mang theo vài nếp nhăn, cười nói: "Lần này, con hồi cung thăm phụ mẫu thà tới nơi này với ai gia cũng không muốn trở về Đông Xưởng, chắc Thẩm Huyền quá khắt khe với con rồi."

Tiêu Trường Ninh cúi đầu không đáp, nàng lấy ngón tay nghịch ngợm tay áo, một giọt nước mắt đọng trên hàng mi, chực chờ rớt xuống.

Thái hậu vừa thấy bộ dạng nhu nhược, uất ức của nàng, lập tức đoán được nàng chịu không ít khổ cực khi ở với Thẩm Huyền. Bà mau chóng tính toán trong lòng, nhưng khuôn mặt không chút biểu cảm, chỉ dựa vào bàn, lần chuỗi phật châu giống như đang suy nghĩ mông lung, bà hỏi: "Trường Ninh, con thật sự muốn rời khỏi Đông Xưởng sao?"

Quả nhiên những lời này đã tới!

Tiêu Trường Ninh vô cùng sáng suốt, biết rõ Thái hậu đang thử lòng mình.

"Đó là điều đương nhiên! Người ở Đông Xưởng hung

dữ như sói, cả đám hoạn quan giết người không chớp mắt, một nữ tử yếu mềm như con có thể sống được ở nơi thị phi đó mấy ngày?"

Tiêu Trường Ninh nghẹn lời, nhắc đến việc đau lòng thì nước mắt rơi như mưa, nàng khóc thút thít: "Huống hồ trong mắt Thẩm Huyền, bổn cùng chỉ là gian tế do Thái hậu cử đến mà thôi, không chừng ngày nào đó sẽ giết con xả giận... Nếu mẫu phi còn sống, con sẽ không lưu lạc đến nơi đó đâu."

"Hung dữ như sói." Lương thái hậu nghiền ngẫm lời nói của nàng, dập tắt nụ cười, bà ngồi thẳng người, khuôn mặt hẹp dài nhìn thẳng Tiêu Trường Ninh: "Nếu không muốn bị bầy sói hoang cắn đứt yết hầu chỉ có một biện pháp."

Tiêu Trường Ninh sụt sịt mũi: "Biện pháp gì?"

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Lương thái hậu khẽ mở, gằn từng chữ: "Đánh đòn phủ đầu, giết hắn."

Tiêu Trường Ninh ra vẻ bị dọa, đột nhiên đứng dậy, liên tục lắc đầu: "Không được đâu! Người có biết Thẩm Huyền đáng sợ thế nào không?! Thân thủ hắn phi phàm, đến chỉ huy của Cẩm Y Vệ - Hoắc Trắc cũng không phải đối thủ của hắn, huống chi hắn còn nuôi dưỡng rất nhiều thủ hạ giết người không chớp mắt ở Đông Xưởng! Mọi người đều không làm được gì, bổn cung trói gà không chặt càng không thể làm được!"

"Con làm được, chỉ mình con mới có thể làm chuyện này!" Lương thái hậu liếc mắt sang Ngọc Khấu ra hiệu.

Ngọc Khấu hiểu ý, cúi đầu lui ra, tiện thể đóng cửa phòng.

Lư hương đang đốt, trong phòng u ám và tĩnh lặng, dường như không khí cũng trở nên nặng nề hơn khiến người ta hô hấp không thông.

"Con kiến cũng chui không lọt phòng bị ở Đông Xưởng, người ngoài rất khó công phá, chỉ có nội bộ làm họ tan rã mới là thượng sách." Lương thái hậu cầm chuỗi phật châu đứng lên, bộ trường bào màu tím sậm uốn lượn rũ xuống đất, bà đưa mắt nhìn Tiêu Trường Ninh: "Con là người duy nhất có thể đến gần bọn họ, tiếp cận người của Thẩm Huyền."

"Thẩm Huyền vẫn luôn đề phòng con."

"Vậy thì phải nghĩ mọi cách để hắn tin con."

"Nhưng mà... nhưng mà Thẩm Huyền là hoạn quan, không gần nữ sắc, sau khi lấy nhau bọn con vẫn ở riêng, luôn không hòa thuận."

"Trường Ninh, con được thừa hưởng nhan sắc từ Dư quý phi, mẹ con, con còn có phần xinh đẹp hơn bà ấy."

Lương thái hậu duỗi ngón tay đeo hộ giáp [*], ngón tay hơi run, nhè nhè lướt trên khuôn mặt Tiêu Trường Ninh. Bà nói: "Con biết không Trường Ninh, bộ dạng xinh đẹp như hoa của con khiến người khác yêu mến cỡ nào. Chỉ cần con muốn, đến cả Thẩm Huyền cũng không ngăn cản được."

[*] Hộ giáp: Nhẫn móng tay còn được gọi là "móng tay giả" hay "hộ giáp". Nó đã xuất hiện rất lâu,

từ tận thời Chiến quốc. Nhìn bề ngoài, vật này có vẻ làm bằng kim loại, trang trí tinh xảo, đeo ở các ngón tay. Nó dài và nhọn hoắt, "đung đưa" nhiệt tình khi các phi tần hành lễ hay... đấu khẩu với nhau!

Tiêu Trường Ninh khẽ run, nghiêng đầu tránh ngón tay lạnh giá của Lương thái hậu, một giọt nước mắt rớt khỏi khóe mắt, thấm ướt hàng mi cong dài: "Bổn cung không thể lựa chọn, đúng không?"

"Đúng." Lương thái hậu nói: "Nếu Thẩm Huyền không chết, con và Hoàng đế sẽ chết. Việc duy nhất cho con cơ hội sống sót là đầu quân về phe ai gia, giết tên hoạn quan cầm đầu – Thẩm Huyền."

"Người đã sớm lên kế hoạch..."

Khuôn mặt Tiêu Trường Ninh vẫn hiện lên sự sợ hãi và do dự, lùi về sau một bước, mắt phiếm hồng: "Bổn cung không thể đánh bại hắn, trận này vốn không có cơ hội chiến thắng."

"Chưa thử sao biết không có cơ hội."

Dứt lời, Lương thái hậu lấy từ tay áo ra một bình ngọc nhỏ đưa tới trước mặt Tiêu Trường Ninh: "Loại độc này ai gia phải dùng số bạc lớn mới mua được, chưa tới nửa bình đã có thể lấy mạng. Khi độc phát tình trạng khá giống phong hàn, thuốc và kim châm đều vô phương cứu chữa, lúc chết cũng tương tự như bị mắc bệnh phong hàn nặng, cho dù Hoa Đà tái thế cũng không nghi ngờ hắn trúng độc chết. Con chỉ cần tìm cơ hội hạ độc vào thức ăn của Thẩm Huyền thì tất cả cực khổ lập tức chấm dứt."

Ánh mắt của Tiêu Trường Ninh lóe lên, khuôn mặt trang điểm tinh tế ướt đẫm nước mắt, lộ ra dáng vẻ chật vật.

Thấy nàng không lên tiếng, Lương thái hậu cưỡng chế kéo bàn tay nàng, đặt lọ thuốc độc vào lòng bàn tay của nàng.

Tiêu Trường Ninh cúi xuống nhìn chai thuốc trong tay, nàng hít thật sâu: "Bổn cung có một yêu cầu."

Thái hậu thẳng thắn: "Nói."

"Từ khi phụ hoàng qua đời, người lấy lý do quản giáo mà thu hồi sáu trăm thực ấp của bổn cung. Bây giờ con ở Đông Xưởng, nếu không quyền không thế thì việc ăn uống cũng phải phụ thuộc, sao có thể trợ giúp Thái hậu làm nên nghiệp lớn đây?"

"Cho nên?"

Tiêu Trường Ninh ngẩng đầy, nghẹn ngào, chậm rãi nói: "Cho nên bổn cung thỉnh cầu Thái hậu trả thực ấp lại cho bổn cung, như vậy con cũng có thêm sức mạnh đối phó với Thẩm Huyền."

Lương thái hậu nheo mắt, ánh mắt mang theo sự lạnh lẽo nhìn kỹ khuôn mặt nhu nhược của Trưởng công chúa, dường như bà đang suy tính thiệt hơn, rất lâu vẫn không lên tiếng.

"Hoàng thượng giá lâm..."

Bên ngoài truyền đến tiếng hô lớn, phá tan sự yên lặng trong phòng.

"Từ nay trở đi, lùi về sau một bước là vực sâu thăm thẳm. Nhớ kỹ, con hết đường lui rồi." Lương thái hậu mỉm cười: "Thỉnh cầu của con, ai gia đồng ý! Yên tâm đi!"

"Tỷ tỷ!"

Nghe thấy giọng nói mừng rỡ của tiểu Hoàng đế, Tiêu Trường Ninh bỏ chai thuốc vào tay áo, quỳ xuống cúi sát đất: "Nhi thần... cáo lui."

Cửa lớn Từ Ninh Cung chậm rãi khép lại, từng chút từng chút ngăn cách bóng dáng cô đơn, mảnh khảnh của Tiêu Trường Ninh.

Dưới ánh mặt trời mùa thu dịu dàng, Tiêu Trường Ninh đưa lưng về phía Từ Ninh Cung, chậm rãi ngẩng đầu lên. Nàng giơ tay áo lau nước mắt còn đọng trên khóe mắt, đôi môi vô cùng tự tin cong lên, không còn bộ dạng yếu ớt, bất lực như lúc ở Từ Ninh Cung.

Rõ ràng là tiểu hồ ly đội lốt thỏ!

"Tỷ tỷ!" Tiểu Hoàng đế Tiêu Hoàn bước nhanh tới, vừa vẫy tay cho nha hoàn lui xuống vừa kéo tay Tiêu Trường Ninh: "Tỷ còn sống để hồi cung, thật là tốt quá! Trẫm lo lắng đến chết rồi... hu hu hu..."

"Được rồi, đừng khóc nhè!" Tiêu Trường Ninh cong ngón tay búng vào trán tiểu Hoàng đế.

Tiêu Hoàn đưa tay chạm vào mi mắt ươn ướt, ửng hồng của nàng: "Tỷ tỷ khóc hả?"

"Đây là hai giọt nước mắt vô giá." Tiêu Trường Ninh cười cười né tránh, rồi hạ giọng: "Ở đây bất tiện, tỷ và đệ vừa đi vừa nói chuyện."

Hai tỷ đệ một trái một phải đi dạo ven theo con đường đá xanh uốn lượn. Lá mai vàng óng, cây phong đỏ như ngọn lửa, trong hồ chỉ còn vài nhánh sen tàn mọc thẳng đứng, ngược lại, hoa cúc vàng ở con đường bên cạnh đang đua nở, khiến không khí cũng thoang thoảng hương thơm.

"Thái hậu nói gì với tỷ?" Tiêu Hoàn mở to đôi mắt trong suốt, lo lắng nhìn Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Trường Ninh không có ý định giấu diếm đệ đệ, nàng thở dài: "Bà ta đưa tỷ một lọ độc dược."

"Bà ta muốn giết tỷ sao?!" Tiêu Hoàn kinh hãi.

"Nghiêm trọng hơn cả việc giết tỷ." Tiêu Trường Ninh nhìn xung quanh, thấy không có ai liền thì thầm nói: "Bà ta muốn tỷ giết Thẩm Huyền."

"Tỷ đồng ý rồi à?" Tiêu Hoàn nóng nảy, hai mắt đỏ bừng: "Tỷ không thể đồng ý! Thẩm Huyền là loại người gì?! Thái hậu và chỉ huy Cẩm Y Vệ - Hoắc Trắc đều không giết được hắn, sao tỷ có thể..."

"Suỵt." Tiêu Trường Ninh nói: "Tỷ là công chúa của một nước mà bị gả vào Đông Xưởng, vừa là người của Thái hậu, cũng là người của Đông Xưởng; vừa không phải người của Thái hậu, cũng không phải người của Đông Xưởng. Giống như tỷ đang đứng giữa cây cầu trên vách núi cao, một đầu là Thái hậu, một đầu là Thẩm Huyền, chỉ cần hành động sai lầm trong phút chốc sẽ lập tức rớt xuống vực sâu, muôn đời không

thể trở lại (vạn kiếp bất phục)."

Tiêu hoàn gãi đầu: "Sao tỷ tỷ nói nhiều thành ngữ vậy? Trẫm hồ đồ luôn rồi."

"Hoàng thượng chỉ cần hiểu bây giờ bước đi của bổn vô cùng khó khăn. Tỷ đoán không ra ý Thẩm Huyền, nhưng tỷ biết rõ Thái hậu luôn lo lắng tỷ làm phản, bà nghi ngờ tỷ rất nhiều, vì vậy hôm nay tỷ mới khóc lóc, kể lể những thiệt thòi cho Thái hậu nghe, dùng lý do sợ hãi Thẩm Huyền để loại bỏ phòng bị của Thái hậu với tỷ."

"Lọ độc kia không phải củ khoai lang, dùng không được mà không dùng cũng không được..."

Tiêu Trường Ninh cười gian xảo, lấy chai thuốc trong tay áo ném lên không trung rồi thận trọng bắt lấy: "Về phần lọ độc này, mặc dù nằm trong tay tỷ nhưng sử dụng hay không đều do tỷ quyết định. Sau này Thái hậu hỏi đến tỷ chỉ cần nói rằng không tìm được cơ hội thì bà ta chẳng thể truy cứu."

Huống chi nàng còn phải nhân cơ hội lấy về thực ấp đã bị Thái hậu chiếm đoạt!

"Nhưng mà tỷ tỷ, Thái hậu và Thẩm Huyền không phải người dễ lừa gạt, tỷ cũng không thể lợi dụng kẻ hở này mà sống sót cả đời được."

"Bổn cung hiểu. Yên tâm, tỷ có thể tự bảo vệ mình." Tiêu Trường Ninh vỗ vai tiểu Hoàng đế: "Thay vì lo cho tỷ, Hoàng thượng phải tự chăm sóc bản thân nhiều hơn."

Tiêu Hoàn há hốc miệng, vừa định nói gì đó đột

nhiên sắc mặt của hắn thay đổi, mở to mắt nhìn phía sau Tiêu Trường Ninh, bờ môi trắng bệch, run rẩy: "Tỷ tỷ, phía sau tỷ... Thẩm... Thẩm..."

Tiêu Trường Ninh không hiểu, quay lại nhìn theo tầm mắt của hắn, cười nói: "Phía sau tỷ thế nào?"

Chưa dứt lời, toàn thân nàng run lên, chết đứng tại chỗ.

Một người một chó đang đứng ở cánh cổng hình vòm cách đó hơn mười bước. Người nọ mặc quan phục và áo choàng đen, vững chãi như núi. Thẩm đô đốc dắt con chó đen đến đây để đón kiều thê.

Không ngờ hắn sẽ tới, Tiêu Trường Ninh bất giác nghiêng người, siết chặt lọ thuốc trong tay.

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Chương 9: Nguy hiểm

Editor: Greeny

Beta: Dâu Tây

Thẩm Huyền chậm rãi bước đến, con chó đen luôn theo kế bên hắn, không rời nửa bước. Ánh nắng mặt trời xuyên qua lá cây rọi xuống một người một thú làm toát lên sự nguy hiểm.

Tiêu Trường Ninh đưa tay ra sau, trong tay áo, nàng siết thật chặt lọ thuốc, gần như muốn đem lọ sứ mỏng manh kia bóp nát. Vào tiết trời cuối thu mà nàng đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Thần Thẩm Huyền, bái kiến bệ hạ." Vì Thẩm Huyền lớn tuổi hơn Tiêu Hoàn, còn phụng chỉ giữ chức Đô đốc Đông Xưởng nên không phải dùng đại lễ, chỉ cần quỳ một chân rồi ôm quyền cúi đầu hành lễ. Sau khi được Tiêu Hoàn cho phép, Thẩm Huyền đứng dậy, ánh mắt sâu không đáy rơi vào người Tiêu Trường Ninh, nhẹ gật đầu: "Trưởng công chúa điện hạ."

Việc này xem như chào hỏi, lễ độ nhưng lạnh nhạt.

Lòng bàn tay Tiêu Trường Ninh đổ đầy mồ hôi, lắp bắp nói: "Phò... phò mã... tại sao tiến cung không thông báo một tiếng..."

Thẩm Huyền đứng thẳng người, thân hình cao lớn tạo nên cảm giác áp bức, dường như muốn nuốt chửng Tiêu Trường Ninh. Hắn nói: "Có công việc đi ngang nơi này, tiện đường đón Trưởng công chúa hồi phủ. Chuyện nhỏ như vậy cần gì phải quấy nhiễu bệ hạ và điện hạ chứ?"

"Nhập cung rồi, vì... vì sao còn dẫn theo con chó hung dữ này? Nếu để Ngự Sử đài [*] khanh gia [*] nhìn thấy sẽ... sẽ buộc tội Đô đốc đấy." Từ nhỏ Tiêu Hoàn đã sợ chó, bây giờ hắn nơm nớp lo sợ nhìn con chó đen đang ngồi xổm bên cạnh Thẩm Huyền, đến lời nói cũng không lưu loát.

[*] Ngự Sử đài: cơ quan giám sát quyền lực thời phong kiến.

[*] Khanh gia: Lời vua gọi quần thần.

Thẩm Huyền giương mắt, hàng chân mày rậm rạp dưới mũ ô sa [*] càng tôn lên nét anh tuấn: "Bệ hạ không biết rồi, loài chó có khứu giác rất nhạy, có thể phát hiện nguy cơ từ những người bình thường.

[*] Mũ ô sa: là một dạng phục sức của quan viên khối đồng văn Đông Á.

Vừa dứt lời, con chó đen chợt sủa một tiếng, ánh mắt u tối nhìn chằm chằm vào Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Trường Ninh vốn đang chột dạ, bất giác lùi về sau một bước. Con chó đen kia cũng chậm rãi đứng dậy, tới gần Tiêu Trường Ninh.

Nó đi vòng quanh Tiêu Trường Ninh, cái mũi nhanh nhạy ngửi ngửi ống tay áo của nàng, sau đó dường như phát hiện gì đó, nhe hàm răng sắc nhọn ra rồi hướng về phía nàng sủa vài tiếng.

Tiêu Trường Ninh phát run.

Tiêu Hoàn cũng sợ sự việc giấu độc sẽ bị bại lộ, không khỏi lo lắng, cố gắng phân tán sự chú ý của Thẩm Huyền: "Thẩm Huyền ái khanh, trẫm sợ chó, ngươi... ngươi mau đưa nó đi đi!"

Thẩm Huyền nhăn mày, nhưng nhanh chóng thả lỏng. Hắn nhướn mày, bình tĩnh nói: "Bệ hạ đừng sợ, chó này thần nuôi dưỡng hơn ba năm, cực kỳ thông minh, không có chuyện gì sẽ không sủa bậy." Đang nói, hắn khựng lại, ánh mắt trở nên sắc bén: "Trừ khi phát hiện người khả nghi hoặc vật nguy hiểm... ví dụ như độc dược."

Tiêu Trường Ninh sợ đến hồn bay phách lạc! Nàng muốn bỏ chạy thật nhanh, nhưng hai chân lại nặng như đeo chì, không thể nhúc nhích.

Nàng nhìn qua Tiêu Hoàn, hắn cũng đang hoảng hốt, có điều vẫn cố giữ sắc mặt mạnh mẽ và bình thản.

Thẩm Huyền vỗ đầu chó đen để trấn an, ra hiệu nó đừng vội. Hắn nhẹ nhếch môi, thích thú nhìn kiểu thê nhỏ của mình: "Trên người Trưởng công chúa giấu thứ gì?"

Tiêu Trường Ninh cắn môi, lọ thuốc trong tay không có chỗ giấu, chỉ cần Thẩm Huyền túm tay nàng, thì bí mật của nàng và Thái hậu xem như bại lộ.

Mặc dù việc nàng nhận lời Thái hậu chỉ là kế sách, nàng không ngốc tới mức bị Thái hậu dắt mũi, nhưng nếu nàng chưa kịp xử lý lọ độc mà bị Thẩm Huyền phát hiện trong bộ dạng này... Người ở Đông Xưởng thà giết lầm còn hơn bỏ sót, chưa chắc đã cho nàng cơ hội giải thích. Lần này, nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch!

Bây giờ, việc sống còn chỉ trong một cái chớp mắt, đầu óc Tiêu Trường Ninh trống rỗng.

Trong lúc nàng đang do dự có nên tự thú nhận không thì Thẩm Huyền chợt vươn tay, đưa tới tay phải đang giấu sau người của Tiêu Trường Ninh...

Xong rồi!

Tiêu Trường Ninh nhắm mắt lại, hấp tấp nói: "Không phải vậy đâu! Bổn cung không có!"

"Tại sao Trưởng công chúa khẩn trương như thế?" Thẩm Huyền cười nhẹ.

Hắn tới gần nàng, bộ ngực rộng lớn gần như chạm vào cơ thể nàng.

Tiêu Trường Ninh nín thở, Thẩm Huyền đưa tay nhẹ nhàng lấy đi một chiếc lá rụng dính vào ống tay áo nàng: "Thần chỉ muốn lấy chiếc lá khô dính ở tay áo điện hạ thôi mà."

Thẩm Huyền lùi về phía sau, cầm lá hạnh vàng ở ngón trỏ và ngón cái, nhẹ dùng lực, lá khô lập tức hóa thành bột vụn rồi bay theo gió.

Ánh mắt hắn sắc bén và thâm thúy, đôi môi vẽ ra nụ

cười vui vẻ, dường như hắn biết tất cả mọi thứ và cũng không biết bất cứ điều gì.

Tiêu Trường Ninh đột nhiên muốn khóc, không biết vì sao nhưng chỉ muốn khóc. Lúc trước, để thoát khỏi sự ràng buộc của Lương thái hậu nên nàng chọn Thẩm Huyền, không ngờ gặp phải kỳ phùng địch thủ, tìm sự sống trước miệng hổ!

Sau khi kinh hãi cực điểm qua đi, Tiêu Trường Ninh vẫn chưa hoàn hồn, cái cằm căng thẳng run nhè nhẹ.

Nhìn một cương một nhu chạm trán, không khí có chút kỳ quái, tiểu Hoàng đế mở miệng vài lần cố gắng phá vỡ cục diện bế tắc nhưng không thành công. Một lát sau, Thẩm Huyền lạnh lùng nghiêng đầu, đưa mắt về phía con chó đen oai phong lẫm liệt.

Chó đen yên lặng giương mắt nhìn Thẩm Huyền, cảm nhận được sát khí, nó muốn chạy trốn theo bản năng nhưng bị Thẩm Huyền giữ lại, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu nó, bắt đầu "tố cáo kẻ xấu", hắn nói: "Đều do con súc sinh này khiến Trưởng công chúa điện hạ sợ hãi."

Con chó đen vô cớ bị đổ tội uất ức "gâu" một tiếng rồi rủ đầu nằm rạp xuống đất.

Trong lòng Tiêu Trường Ninh nước mắt đã chảy thành sông: Mặc dù nghiệt súc này đáng sợ, nhưng ngươi còn đáng sợ hơn nó đấy, Thẩm đô đốc!

Cũng vì vậy, cảm giác bức bách, khó thở khi nãy lập tức biến mất.

Thấy sắc mặt Tiêu Trường Ninh dịu lại, Thẩm Huyền mới nói: "Muộn rồi, mời Trưởng công chúa theo thần hồi phủ."

Tiêu Trường Ninh nào dám từ chối?!

Nàng sụt sịt mũi, quay người ôm tiểu Hoàng đế, thấp giọng: "Bổn cung đi rồi Hoàng thượng phải tự chăm sóc bản thân, chuyên tâm vào chính sự, không được bỏ bê việc học tập."

Tiêu Hoàn sững sờ, lập tức phản ứng nhanh nhạy, giữ chặt tay tỷ tỷ: "Trẫm hiểu, tỷ tỷ yên tâm."

Tiêu Trường Ninh gật đầu, lúc này mới lưu luyến buông tiểu Hoàng đế, nàng đi sau Thẩm Huyền mà liên tục quay đầu lại nhìn, con chó đen buồn bã theo sát đôi phu thê. Hai người một chó đi ngược nắng chiều thu, một bên lạnh lùng, một bên xinh đẹp rực rỡ, nhưng bóng lưng vô cùng hòa hợp, xứng đôi.

Chờ hắn ra khỏi cửa, lúc này Tiêu Hoàn mới mở tay, sắc mặt phức tạp nhìn bình ngọc nhỏ nhắn trên tay. Khi nãy, nhân cơ hội ôm nhau từ biệt, Tiêu Trường Ninh lẳng lặng đặt lọ thuốc vào tay tiểu Hoàng đế, chính là cái lọ Thái hậu đưa cho nàng.

Hành động này đủ để chứng minh lập trường của Tiêu Trường Ninh.

Gió thu hiu quạnh, Tiêu Hoàn ném lọ độc vào hồ sen, ngắm nhìn mặt hồ lăn tăn gợn sóng rồi thở dài: "Chỉ mong tỷ tỷ có thể nhẫn nại thêm vài ngày."

Trên xe ngựa trở về Đông Xưởng, Tiêu Trường Ninh lặng yên không lên tiếng, quay đầu nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa cung thường yên tĩnh, không có người đi đường, thỉnh thoảng có lính gác cổng thay phiên trực và cung nữ đi qua đi lại.

Xe ngựa lắc lư, khiến những tâm sự của Tiêu Trường Ninh cũng bị dao động. Thẩm Huyền chống đùi ngồi bên cạnh nàng, dù đang trong xe ngựa nhưng lưng hắn luôn thẳng tắp, vững chãi như núi Thái Sơn.

Khi đến cổng Đông Hoa, xe ngựa đi ngang qua một đội Cẩm Y Vệ thay phiên trực. Tiêu Trường Ninh sống trong thâm cung đã lâu, sớm nghe đồn Cẩm Y Vệ uy phong lẫm liệt, nam nhân trong đó đều là nhân tài xuất chúng, nàng không khỏi ngoái lại nhìn họ vài lần, ai ngờ trong lúc lơ đãng ánh mắt quét đến vị thống lĩnh trẻ tuổi, chợt nhận ra người quen.

Nam Trấn phủ tư [*] Phủ sử [*], Ngu Vân Thanh.

[*] Trấn phủ tư: Trấn phủ tư chính là tổ chức cốt lõi của triều đại nhà Minh. Có thể xem là nơi phán quyết các tội nhân được các giám sát (cai ngục) trông giữ, được xem như văn phòng luật quân sự hoặc tòa án quân sự của thời hiện đại.

[*] Phủ sử: Người chuyên đi canh giữ và sai khiến, quản thúc những tên tội phạm trong ngục của phủ.

"Trưởng công chúa đang nhìn gì vậy?" Thẩm Huyền lên tiếng phá vỡ sự yên lặng, rồi nhìn theo tầm mắt của nàng ra ngoài xe ngựa, hắn lập tức hiểu rõ "ồ" một tiếng: "Thì ra là Nam trấn phủ tư Ngu phủ

sử."

Giọng nói không mấy thân thiện.

Tiêu Trường Ninh hiểu chuyện buông màn xe xuống để ngăn cách tầm mắt, đoan chính ngồi ngay ngắn, nỗ lực giả dạng thành một thê tử đường hoàng.

Nhưng Thẩm Huyền không buông tha dễ dàng, hắn bắt chéo hai chân, tay day day huyệt thái dương, cười như không cười nhìn nàng: "Thần nghe nói Ngu phủ sử từng có đính ước với Trưởng công chúa điện hạ."

Hãy ghé thăm fanpage trên fb của nhóm để cập nhật lịch post và các đoạn preview sớm nhất nhé ^^

Mọi người chỉ cần gõ Yến Vân Cung là sẽ ra nha.

Chương 10

Editor: Huyên Linh

Beta: Lavender

Tuy thời thiếu niên Tiêu Trường Ninh và Ngu Vân Thanh có quen biết, nhưng cũng chỉ sơ qua. Chuyện đính hôn kia chẳng qua là do khi còn sống phụ mẫu nói đùa một câu.

Ngu Vân Thanh là con cháu thế gia. Mười tám tuổi vào Cẩm Y Vệ, văn võ song toàn, tướng mạo anh tuấn, lại còn là đồng hương với Dư Quý phi nên rất được Quý phi coi trọng. Năm đó Tiêu Trường Ninh mới mười hai tuổi, sức khỏe của Dư Quý phi đã không được tốt. Đúng lúc ấy, Ngu Vân Thanh hiến võ trước ngự tiền, Quý phi nóng lòng tìm chỗ dựa cho con gái, nửa đùa nửa thật nói với Hoàng thượng, “Thần thiếp thấy thiếu niên này không tồi, xuất thân là con cháu thế gia, trong sạch đáng tin cậy, lại còn là đồng hương với thiếp, có thể làm Phò mã của Trường Ninh.”

Lúc ấy Hoàng đế thấy luyến tiếc nữ nhi bảo bối, chỉ cười cười, ôn hòa nói, “Trường Ninh còn nhỏ, chờ mấy năm nữa, không vội.”

Việc này cứ thế được bỏ qua. Không biết ai để lộ

nên chuyện công chúa Trường Ninh muốn lấy Nam Trấn phủ tư - Ngu phủ sử làm phò mã nhanh chóng truyền đi, mãi đến khi Dư Quý phi bệnh chết, Tẩy Bích Cung ngày càng lụi bại thì đề tài này mới không được nhắc đến nữa.

Lúc nhỏ, Tiêu Trường Ninh còn ngây thơ, cũng đã từng sùng bái Ngu Vân Thanh bề ngoài anh tuấn, võ nghệ tiêu sái. Ngẫu nhiên gặp nhau trong cung, nàng sẽ cười với hắn, nói chuyện phiếm vài câu. Nhưng đó cũng chỉ dừng lại ở mức sùng bái mà thôi, không có tâm tư gì khác. Sau khi tiên đế băng hà, bất đắc dĩ mà Tiêu Trường Ninh phải nhận hết lạnh nhạt, Ngu Vân Thanh cũng như mây khói, hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt nàng.

Nếu không phải Thẩm Huyền đột nhiên nhắc đến thì nàng đã sớm quên chuyện 'đính hôn' vừng thối thóc mọc [*] này.

[*]: Vừng thối thóc mọc: ý nói đã quá cũ, quá lỗi thời, không đáng nhắc đến, đó chỉ là chuyện nhỏ, chuyện vặt.

Không phải thái giám thường có dục vọng chiếm hữu rất mạnh sao? Vì bản thân không thể, nên tuyệt đối không cho phép thê tử và nam nhân khác dây dưa không rõ.

Vì giữ cái mạng nhỏ, Tiêu Trường Ninh nghiêm túc biện giải: "Không thể nào. Năm đó chẳng qua mẫu phi thuận miệng đùa cho vui thôi."

"Năm đó Quý phi nương nương không hổ là độc sủng hậu cung, chỉ 'thuận miệng nói' cũng có thể làm cả thành nổi lên sóng gió." Ánh mắt Thẩm Huyền nhìn

nàng vẫn nặng nề như cũ, “Khi đó Trưởng công chúa mới bao nhiêu tuổi? Mười một, hay mười hai?”

Tiêu Trường Ninh thành thật nói, “Mười hai tuổi…… Thật sự chỉ là một câu nói đùa của mẫu phi, không nên nhắc lại.”

“Mười hai.” Thẩm Huyền hơi gật đầu, “Lúc thần gặp điện hạ, ngài cũng mới mười hai. Xa cách sáu năm, thần vẫn nhớ như in phong thái của điện hạ thuở đó.”

Hôm nay Thẩm Huyền nói hơi nhiều, tính ra còn nhiều hơn tổng số câu của cả mấy hôm trước cộng lại. Tiêu Trường Ninh càng thêm thấp thỏm, không đoán ra hắn có ý định gì. Chẳng lẽ hắn muốn đòi nợ vụ sáu năm trước nàng mắng hắn ẻo lả?

Liên tục bị Thẩm Huyền lôi chuyện cũ ra, dù là Tiêu Trường Ninh thì cũng có chút tức giận. Nàng hơi bực nói: “Chuyện cũ năm xưa, ngươi nhắc lại làm gì?”

Thẩm Huyền hừ một tiếng.

Lúc xe ngựa đi qua một đám Cẩm Y Vệ, Ngu Vân Thanh dẫn thuộc hạ đứng dẹp sang bên đường, ôm quyền hướng xe ngựa của Thẩm Huyền hành lễ.

Thế lực Đông Xưởng đang cực thịnh. Tuy nói là ngang bằng vớiCẩm Y Vệ, nhưng địa vị của Đề đốc quản lí Đông Xưởng so với Chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ còn cao hơn, vì vậy khi gặp mặt, Chỉ huy sứ phải chủ động hành lễ với Đề đốc. Huống chi, Ngu Vân Thanh chỉ là Phủ sử nên càng phải hành lễ và nhường đường cho Thẩm Huyền.

Bên trong xe, Thẩm Huyền đột nhiên trầm giọng hạ lệnh: “Dừng xe.”

Xe ngựa tuân lệnh dừng lại. Tiêu Trường Ninh còn chưa kịp phản ứng thì Thẩm Huyền đã vươn ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ vén màn xe, lộ ra nửa gương mặt trắng trẻo anh tuấn, nâng cằm về phía Ngu Vân Thanh, “Ngu Phủ sử.”

Đột nhiên bị điểm danh làm Ngu Vân Thanh có chút khó hiểu, ngẩng đầu nhìn, vừa vặn xuyên qua góc màn xe thấy được người bên cạnh là Tiêu Trường Ninh, làm hắn không khỏi ngẩn ra.

Ngu Vân Thanh ngũ quan đoan chính, đường nét cương nghị rõ ràng, hoàn toàn bất đồng so với Thẩm Huyền anh tuấn sắc bén. Trong giây lát, hắn hoàn hồn, lần nữa ôm quyền hành lễ, “Thẩm Đề đốc.”

Tục ngữ nói ‘một núi không chứa được hai hổ’, Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng tranh đấu gay gắt nhiều năm, Cẩm Y Vệ khinh thường Đông Xưởng là lũ dòi bọ, chuột cống; Đông Xưởng mắng Cẩm Y Vệ là tay sai của Thái Hậu, chó săn. Hai bên đều xem thường lẫn nhau.

Tiêu Trường Ninh buồn bực: Thẩm Huyền thâm phận cao quý tự nhiên muốn chào hỏi với Ngu Vân Thanh, rốt cuộc hắn muốn gì?

Câu hỏi nhanh chóng được làm sáng tỏ.

Thẩm Huyền biểu tình hờ hững, trầm lãnh hỏi: “Nghe nói Lương Thái hậu muốn đem con gái duy nhất là công chúa Vạn An đính hôn với Ngu phủ sử?”

Tiêu Trường Ninh bị tin tức này làm cho ngẩn ra. A? Bổn cung mới gả ra ngoài hai ngày, rốt cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ngu Vân Thanh không đề phòng, đột nhiên bị đề cập đến vấn đề này, đặc biệt lại ngay trước mặt Tiêu Trường Ninh, hắn không khỏi có chút xấu hổ, miễn cưỡng cười nói, “Còn chưa định ngày.”

Đây có thể xem như uyển chuyển thừa nhận?

Ai, nam nhân. Tiêu Trường Ninh chán nản, từ khi Ngu Vân Thanh và Tẩy Bích Cung bắt đầu chặt đứt quan hệ, nàng đã đoán được sẽ có ngày này.

“Ngược lại bổn cung phải nên chúc mừng Ngu Phủ sử tâm nguyện đã thành mới phải.” Tiêu Trường Ninh không hề cảm thấy thương tâm, bởi vì thật ra nàng chưa từng thực sự thích Ngu Vân Thanh, có chăng chỉ là có chút cảm khái thế sự vô thường mà thôi.

“Chúc mừng.” Ngu Vân Thanh còn chưa mở miệng, Thẩm Huyền đã khẽ cười rồi nói một tiếng, “Không nói đến việc Thái hậu nương nương và Hoắc Chỉ huy sứ - Hoắc đại nhân có giao hảo, giờ con gái duy nhất cũng đính hôn với Ngu Phủ sử, có thể thấy được quan hệ của Thái hậu với Cẩm Y Vệ thật không đơn giản.”

Bị Thẩm Huyền chạm đến chuyện cơ mật, sắc mặt Ngu Vân Thanh có chút khó coi lên, trầm giọng nói: “Thẩm Đề Đốc có chuyện gì, nếu không ngại thì cứ nói thẳng.”

Thẩm Huyền nhìn thoáng qua biểu tình phức tạp trên

mặt Tiêu Trường Ninh, buông màn xe, lãnh đạm nói: “Có vài lời trong lòng biết rõ là được, nói thẳng ra chỉ sợ không tốt.”

Ngu Vân Thanh cắn răng, nhíu mày nhìn xe ngựa của Thẩm Huyền đi xa.

“Vừa rồi ngươi kích động hắn làm gì? Ngu Vân Thanh không hề đắc tội với ngươi.” Tiêu Trường Ninh cẩn thận hỏi. Nhưng nhớ lại bộ dạng cam chịu của Ngu Vân Thanh lúc nãy, nàng không khỏi cảm thấy sảng khoái.

Thẩm Huyền mặt mày vô cảm trả lời, “Chẳng qua là bổn đốc không quen nhìn đám ngụy quân tử, dựa vào váy nữ nhân bò lên thôi.”

Tiêu Trường Ninh vui vẻ, không khống chế được mà buột miệng thốt ra, “Bọn họ là ngụy quân tử, ngươi là tiểu nhân hàng thật……”

Thẩm Huyền lạnh lùng nhìn qua, Tiêu Trường Ninh ho khan một tiếng, chột dạ mà di chuyển tầm mắt, không dám nhìn hắn.

Không khí trong xe rơi vào trầm mặc cổ quái, cho đến khi có tiếng chó sủa truyền tới.

“Uông! Gâu gâu!” Bên ngoài xe, hắc khuyển chạy theo sủa điên cuồng. Tiêu Trường Ninh buồn bực nói, “Không phải ngươi nói con chó này có nhân tính, không tùy tiện sủa sao…!”

Nàng còn chưa có nói xong đã bắt gặp ánh mắt sắc bén của Thẩm Huyền. Hắn nắm lấy cổ tay Tiêu Trường Ninh, quát: “Mau nằm sấp xuống!”

Biến cố phát sinh trong nháy mắt!

“Cái……” Tiêu Trường Ninh còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe thấy tiếng gió xé, thái dương chợt lạnh, khóe mắt liếc thấy một mũi tên sắc lạnh bay đến, sượt qua mặt nàng.

Con ngươi Thẩm Huyền co rụt lại, đem Tiêu Trường Ninh bảo vệ trong ngực, tay không bắt tên, lấy sức mạnh đánh chặn làn mưa tên.

Tiêu Trường Ninh bị hắn gắt gao đè trong ngực, nỗi sợ hãi chợt nảy ra trong lòng. Nàng bị Thẩm Huyền ôm lấy, đè vào trong ngực, đây hoàn toàn là hành động theo bản năng, không kịp suy nghĩ.

Tiêu Trường Ninh không thể ngờ tới, cái tên thái giám Đông Xưởng đáng ghét này lại bảo vệ nàng.

Bên trong xe chật chội, da thịt chạm vào nhau, lồng ngực Thẩm Huyền dày rộng mà rắn chắc, Tiêu Trường Ninh ngửa đầu nhìn nhan sắc tuấn tú gần trong gang tấc, lắp bắp nói: “Ta… Chúng ta gặp ám sát?”

Yết hầu Thẩm Huyền lên xuống một phen, sau đó mới bình tình ‘ ừ ’ một tiếng, “Một lần không trúng liền chạy. Thật ra, rất thông minh.”

Vừa nói, bàn tay hắn dùng sức, rắc một tiếng, chỗ mũi tên còn lại trong tay gãy thành hai đoạn.

Tiêu Trường Ninh vẫn còn ngơ ngẩn, trong lòng sợ hãi, run rẩy hỏi: “Ngươi sao lại bình tĩnh như thế? Chúng ta… bị ám sát đấy!”

“Kẻ muốn mạng của bổn đốc rất nhiều. Đây là chuyện thường ngày, không phải lần đầu tiên, mà cũng không phải lần cuối cùng.” Thẩm Huyền ném tên xuống đất, rũ mắt nhìn Tiêu Trường Ninh, “Vừa rồi nguy hiểm, sao ngươi không né?”

“Ta không kịp phản ứng.” Tiêu Trường Ninh ủy khuất nói, “Ai mà ngờ sẽ phát sinh loại chuyện này chứ.”

Thẩm Huyền như suy nghĩ gì đó, sau đó đưa ra kết luận, “Trưởng công chúa quá yếu.”

“……” Lòng cảm kích thật vất vả mới nổi lên đã không còn sót lại chút gì.

Chương 11: Học Nghệ

Sau khi trải qua mấy đợt mưa thời tiết liền chuyển lạnh, sắc trời mùa thu dần mất đi màu sắc, hiện ra vài phần mùa đông tiêu điều.

Tiêu Trường Ninh mặc một bộ áo váy đỏ nhạt, nàng búi tóc lên, cắm thêm một cây trâm điểm thúy cùng tua rua. Tuy nói nàng đã xuất giá nhưng khi ăn diện vẫn có dáng vẻ thiếu nữ thanh thuần vốn có, ưu nhã mà không thanh đạm, diễm lệ mà không thoát tục.

Lúc này đầu ngón tay nàng vẫn còn lưu lại một chút tàn hương, nàng lười nhác ngồi trên ghế dài trước hành lang, một tay cầm gậy trêu mèo, một tay chống cằm hứng thú nhìn mèo chơi.

Mèo nâu giơ móng vuốt mềm mại ra, nhảy lên nhảy xuống đuổi theo gậy trêu mèo chơi, không bao lâu nó liền đói bụng, cọ chân Tiêu Trường Ninh kêu meo meo.

"Ngươi đúng là con mèo tham ăn, mới ăn vừa rồi mà giờ đã đói." Tiêu Trường Ninh khom lưng bế mèo lên, nhìn cung tì đứng sau nói: "Hạ Lục, Hổ Phách đói bụng rồi, ngươi đi xem phòng ăn còn thừa cá khô không?"

"Bẩm điện hạ đồ ăn thừa đều đã dọn hết rồi." Hạ Lục quan sát thần sắc* Tiêu Trường Ninh, nhỏ giọng

nói thử: "Nhưng mà sáng nay, phòng ăn của Đông Xưởng có mua mấy sọt cá sống..."

*Thần sắc: vẻ mặt do tinh thần hiện ra.

Tiêu Trường Ninh tất nhiên hiểu ý của Hạ Lục. Nàng đã gả tới Đông Xưởng, lấy vài con cá của Thẩm Huyền cũng không tính là chuyện lớn gì. Nhưng cố tình nàng lại không đè được thể diện xuống, cảm thấy có chút không thích ứng được.

"Thái hậu đã trả lại thực ấp cho bổn cung, mỗi tháng tiền bạc cũng không thiếu nên không cần phải lấy đồ của Thẩm Huyền, phải nhớ nếu mượn đồ của người khác thì đương nhiên phải báo đáp lại." Nhắc tới Thẩm Huyền, Tiêu Trường Ninh bất giác chau mày.

Tuy hai ngày trước bị ám sát, nàng được Thẩm Huyền chăm sóc nên sự căm ghét của Tiêu Trường Ninh đối với hắn cũng tiêu tán đi một chút, nhưng nàng vẫn như cũ không thích hắn. Nàng có thể cảm giác được Thẩm Huyền đại khái cũng không thích một người "vô dụng", nếu nhìn nhau đã chán ghét thì cần gì phải vì vài việc cỏn con mà liên lụy đến nhau?

Hơn nữa Thẩm Huyền đã cứu nàng. Mặc dù chỉ là thuận tay cứu nhưng nàng cảm thấy chính mình dường như vẫn thiếu hắn cái gì đó, vô cùng mâu thuẫn.

Hạ Lục thấy tâm ý nàng đã quyết, cúi đầu nói: "Nô tỳ hiểu rõ. Nô tỳ liền lên phố mua."

Tiêu Trường Ninh vuốt mèo, gọi nàng lại: "Từ từ, son phấn của bổn cung cũ rồi. Ngươi mua xong thì cùng Thu Hồng tiến cung một chuyến, đem mấy thứ

mới trình cống vua về đây."

Hạ Lục lĩnh mệnh, vén áo thi lễ lui ra.

Tiêu Trường Ninh gãi cằm mèo, cười nói: "Kiên nhẫn đi, rất nhanh sẽ có cá khô cho ngươi ăn."

"Meo!" Gió thu thổi tới, mèo nâu trong ngực nàng chợt cử động, sống lưng thẳng dậy, yết hầu phát ra âm thanh "meo meo" không rõ.

Con mèo này trước giờ luôn có dáng vẻ bình tĩnh, lần đầu tiên thấy nó sợ hãi như vậy là trong ngày thành thân gặp được Thẩm Huyền....

.....Thẩm...Thẩm Huyền?!

Nàng liếc mắt thấy có bóng người quen thuộc đang đi tới. Tiêu Trường Ninh căng thẳng, bất ngờ đứng dậy ôm mèo, xoay người định đi.

"Trưởng công chúa điện hạ." Giọng nói trầm thấp vang lên ở phía sau, ngữ khí tuy nhẹ nhàng nhưng cũng mang theo một chút uy nghiêm.

Tiêu Trường Ninh đành phải dừng lại, ôm mèo chậm rãi quay đầu.

Người nọ cao lớn đứng cạnh cửa, khí chất lạnh lẽo giống như một vị chiến thần sắc sảo, mạnh mẽ. Chắc là hắn vừa lâm triều trở về nên vẫn còn mặc quần áo màu trắng có thêu chỉ vàng, đầu đội mũ quan màu đen, chân mang ủng. Từng bước đi như có gió, hàng mi dài rậm rạp phấn chấn oai hùng. Đây không phải là Thẩm đề đốc uy danh hiển hách sao!

Mèo nâu trong ngực nàng bất an kêu "meo meo", Tiêu Trường Ninh sợ nó đắc tội Thẩm Huyền sẽ chọc họa sát thân nên dứt khoát khom lưng đem mèo đặt xuống đất, để nó trốn vào chỗ núi giả trong viện. Lúc này nàng mới chậm rãi xoay người, nở một nụ cười không được tự nhiên với Thẩm Huyền, nhỏ nhẹ nói: "Thẩm đề đốc nhiều việc như vậy sao lại có thời gian tới Nam Các của bổn cung thế?"

Một tay Thẩm Huyền cầm hai thanh kiếm gỗ, một tay để sau lưng nhìn Tiêu Trường Ninh nói: "Nàng lại đây."

Tiêu Trường Ninh nhìn hắn, không cử động.

Hàng mi Thẩm Huyền chợt nhăn lại, sau đó giống như hắn hiểu ra cái gì hơi khom người ôm quyền, ngữ khí mềm mại nói: "Thỉnh trưởng công chúa điện hạ dời bước lại đây, thần có chuyện muốn nói."

Khó được một lần hắn có lễ nghĩa chu toàn cho nàng mặt mũi.

Tiêu Trường Ninh vừa lòng, cầm tay áo chậm rãi đi xuống thềm đá đứng trong đình viện. Nàng vẫn duy trì một chút đề phòng nên cách xa Thẩm Huyền năm bước nói: "Có chuyện gì? Mời ngài nói."

Thẩm Huyền không nói gì mà chỉ bước lên hai bước, đưa một thanh kiếm gỗ tới trước mặt Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Trường Ninh theo bản năng cầm lấy chuôi kiếm gỗ. Thân kiếm bị mài giũa đã trở nên bóng loáng, treo một chuỗi kiếm tuệ* màu vàng, nàng thắc mắc hỏi: "Ngươi cho ta cái này để trừ tà sao?"

*Kiếm tuệ: dây buộc (chùm dây tua rua) đeo ở chuôi kiếm.

Nhưng mà nhìn lại thì nó cũng không giống kiếm gỗ đào cho lắm.

"Cầm kiếm đi." Thẩm Huyền nghiêm túc nhìn kĩ nàng: "Ta dạy nàng hai chiêu."

Tiêu Trường Ninh phí chút sức lực suy nghĩ cẩn thận ý nghĩa trong câu "dạy nàng hai chiêu", sau đó nàng không khỏi sợ hãi trừng mắt nói: "Ngươi nghiêm túc sao?"

"Nhìn bản đốc giống người có thời gian đùa nàng sao?" Tay Thẩm Huyền cầm kiếm gỗ, đứng thẳng, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo: "Trưởng công chúa điện hạ quá mảnh mai, nếu không học hai chiêu phòng thân thì sau này gặp nguy hiểm tiếp nàng sẽ không dễ thoát thân được đâu."

Cái gì? Tiêu Trường Ninh không rõ suy nghĩ Thẩm Huyền!

Bắt một công chúa từ nhỏ đã sống trong nhung lụa tập võ? Nàng không hiểu sai chứ?

"Bổn cung không học." Tiêu Trường Ninh không chút nghĩ ngợi cự tuyệt.

"Vì sao lại không học?"

"Tay bổn cung trước giờ chỉ dùng để vẽ tranh đánh đàn, tại sao lại phải tập võ múa kiếm giống mãng phu*? Huống chi khi bổn cung ra ngoài sẽ có người

hầu bảo hộ, như vậy đã đủ đối phó với nguy hiểm."

*Mãng phu: người thô lỗ, lỗ mãng.

Nghe vậy Thẩm Huyền nhẹ nhàng nói: "Lần trước bị ám sát làm gì có người hầu bảo hộ điện hạ?"

Tiêu Trường Ninh nghẹn lời, ngay sau đó nàng phản bác nói: "Còn không phải tại ngươi liên lụy ta sao! Vốn dĩ thích khách muốn giết ngươi, bổn cung chỉ trùng hợp ngồi chung xe với ngươi nên mới bị xui xẻo thôi."

"Điện hạ gả tới Đông Xưởng thì đã là người của Đông Xưởng, thích khách cũng sẽ không cho nàng cơ hội phân ra giới hạn. Mà người muốn giết bổn đốc làm sao có thể bỏ qua cho nàng?"

Lúc nói lời này, đôi mắt Thẩm Huyền giống như bầu trời tháng mười, thâm thúy cùng đạm mạc.

"Bổn đốc đã gặp qua nhiều cung hầu bề ngoài rất trung thành nhưng lại sẵn sàng phản bội chủ nhân để cầu vinh, cũng gặp qua mật thám ẩn núp nhiều năm bên cạnh để nhân cơ hội ám sát. Chỉ khuyên điện hạ đừng đem hy vọng ký thác lên người khác, dựa trời dựa đất không bằng dựa vào chính mình."

Tiêu Trường Ninh không nói gì.

Tuy bình thường Thẩm Huyền ít nói nhưng lời vừa ra khỏi miệng tuyệt đối sẽ giết người không thấy máu, chọc thẳng đến chỗ yếu hại, sắc bén vô cùng.

Thấy Tiêu Trường Ninh không nói lời nào, Thẩm Huyền thúc giục nói: "Nàng cầm kiếm công kích ta

đi."

Tay Tiêu Trường Ninh cầm chuôi kiếm, kiếm tuệ run rẩy theo tay nàng. Nàng cắn môi khó xử nói: "Bổn cung không làm được."

Thẩm Huyền nói: "Nàng cứ tùy tiện chém đi, để ta nhìn thử lực đạo với tốc độ của nàng."

Cái tên hoạn quan Thẩm Huyền này lại dám xem nàng như thuộc hạ mà huấn luyện!

Trong lòng Tiêu Trường Ninh rất bất mãn nhưng lại không dám thể hiện, đặc biệt là cái tên đáng ghét này còn từng cứu nàng một mạng..... Ủy khuất không có chỗ phát tiết nên Tiêu Trường Ninh chỉ có thể dồn toàn lực lên tay, giơ kiếm gỗ chém đến.

Thẩm Huyền đây chính là do ngươi muốn nha! Bổn cung chờ ngày thủ tiết này lâu rồi!

Nhưng mà Thẩm Huyền vẫn cầm kiếm đứng thẳng như cũ, một tay để sau lưng trông hết sức nhàn nhã tự tại. Chỉ khi kiếm gỗ chém tới trước mặt, hắn mới hơi nghiêng người tránh đi, ngay sau đó kiếm gỗ trong tay loảng xoảng đón được một kích không hề có lực sát thương nào của Tiêu Trường Ninh.

Thậm chí Tiêu Trường Ninh còn chưa kịp xem hắn ra tay như nào thì kiếm gỗ trong tay đã bay lên không trung, rơi một vòng cung xuống mặt đất, thân kiếm gãy thành hai đoạn.

Tiêu Trường Ninh che cánh tay đã tê dại, nàng vừa sợ vừa đau lui về phía sau một bước nói: "Ngươi....ngươi lại dùng toàn lực đánh bổn cung!"

Thẩm Huyền thu kiếm, nhíu mày: "Bổn đốc chỉ mới dùng ba phần lực, là do trưởng công chúa quá yếu, lực đạo không đủ, thân hình chậm chạp nên mới lộ nhiều sơ hở."

Đối với việc tập võ Thẩm Huyền hết sức nghiêm khắc, tuy đánh giá của hắn không mang ý hạ thấp nhưng Tiêu Trường Ninh vẫn xấu hổ đến mặt đều ửng đỏ, nàng xoa cánh tay, giận dữ nói: "Bổn cung không phải thuộc hạ của ngươi, không tập."

Nàng xoay người định đi nhưng lại bị Thẩm Huyền nắm lấy cánh tay mảnh khảnh kéo lại, đem nàng giam cầm trong ngực hắn.

Đây là một tư thế thân mật vừa cường thế vừa nguy hiểm xưa nay chưa từng có.

Phía sau lưng Tiêu Trường Ninh kề sát thân hình rắn chắc của Thẩm Huyền, nhiệt độ nóng bỏng xuyên qua quần áo truyền đến, dọc theo sống lưng đi lên làm mặt nàng ngay lập tức đỏ bừng. Nàng thử tránh đi nhưng lại thẹn quá hóa giận nói: "Ngươi làm gì vậy! Mau buông bổn cung ra!"

"Nếu trưởng công chúa bị người khác bắt cóc như thế này thì sao?" Thẩm Huyền giống như không nghe thấy sự giãy giụa mỏng manh của nàng, một tay nắm chặt cổ tay nàng vặn ra phía sau, một tay cầm kiếm gỗ đặt trên cái cổ non nớt. Hô hấp ấm áp của hắn phả ra bên tai, giọng nói vừa trầm thấp vừa lạnh lẽo: "Ta nên xử lí như thế nào đây?"

Giọng nói Thẩm Huyền vừa thâm trầm vừa nghiêm túc nhưng lại không có ý xúc phạm.

Tim Tiêu Trường Ninh đập nhanh như trống, nàng đem hết sức lực toàn thân giãy giụa muốn thoát ra nhưng chênh lệch sức mạnh quá lớn, không những không thể thoát khỏi sự giam cầm của Thẩm Huyền mà còn bị nắm chặt hơn.

Nàng thậm chí có thể nghe được tiếng tim đập của hắn.

"Sai rồi." Giọng nói Thẩm Huyền từ đỉnh đầu nàng truyền xuống: "Nếu bị thích khách bắt cóc mà trưởng công chúa chỉ biết vặn vẹo như vậy chắc chắn sẽ chọc giận đối phương, chết là không thể nghi ngờ."

"Đau! Bổn cung không làm nữa!" Tai Tiêu Trường Ninh đỏ bừng, giọng nói run rẩy, mang theo một chút nức nở: "Thẩm Huyền ngươi mau buông ta ra đi!"

Bả vai nàng khẽ run, giống như một con chim tước nhỏ đang sợ hãi.

Ánh mắt Thẩm Huyền nhìn xuống, dừng lại trên cần cổ trắng trẻo của Tiêu Trường Ninh: Hai mảnh vạt áo kín kẽ bao lấy cần cổ yếu ớt, non mềm, giống như từ sương tuyết ngưng tụ thành.

Hắn bất giác thả lỏng lực đạo, buông bàn tay đang nắm chặt tay Tiêu Trường Ninh ra, nắm lấy đầu ngón tay nàng chỉ dẫn, dừng lại trên cổ tay phải đang cầm kiếm.

"Nếu trưởng công chúa bị người khác dùng lưỡi dao sắc bén bắt cóc thì đầu tiên dùng sức nắm lấy cánh

tay phải của hắn, sau đó đưa mũi kiếm cách xa da thịt nàng ra. Xương đốt ngón tay là chỗ yếu ớt nhất của con người, điện hạ nhớ xuống tay từ chỗ này." Nói xong Thẩm Huyền hướng dẫn nàng: "Tay phải của nàng vặn ngón cái của ta đi."

Tiêu Trường Ninh nỗ lực làm theo, đầu ngón tay nàng run rẩy sờ lên đốt ngón tay có vết chai mỏng thon dài của hắn, dùng sức vặn.

Loảng xoảng, Thẩm Huyền bị đau nên buông lỏng làm kiếm gỗ trong tay rơi xuống đất.

"Không tồi, nàng làm đúng rồi." Giọng nói Thẩm Huyền hòa hoãn một chút, tiếp tục chỉ điểm: "Cách xương sườn ba tấc* là vị trí rất yếu ớt, nếu nàng dùng sức đánh một đòn có thể làm nửa người dưới tê dại mệt mỏi. Mời trưởng công chúa gập khuỷu tay lại đánh vào vị trí cách xương sườn ba tấc của ta."

*Ba tấc = 30cm = 3dm.

Tiêu Trường Ninh thử làm nhưng vì thân thể đang bị giam cầm nên lực đạo của nàng cũng không quá chuẩn, thử vài lần vẫn chưa đánh vào vị trí chính xác.

Thân hình Thẩm Huyền quá rắn chắc! Khuỷu tay nàng đã đánh đến tê rần nhưng hắn vẫn giống như không có việc gì.

"Xuống một chút, bên trái....Vẫn không đúng." Làm một hồi, Thẩm Huyền cũng có chút mất kiên nhẫn: "Nếu bổn đốc là thích khách thật, trưởng công chúa chỉ có một cơ hội duy nhất phản kích để thoát

hiểm. Một kích không trúng thì nàng chắc chắn mất mạng."

Sắc mặt Tiêu Trường Ninh ửng đỏ, trên trán bắt đầu chảy ra mồ hôi, nàng bực bội nói: "Bổn cung không nhìn thấy phía sau nên mới không tìm được vị trí ngươi nói!"

Nghe vậy Thẩm Huyền trầm ngâm một lát, chậm rãi giơ bàn tay rộng lớn, ấm áp đặt trên eo nàng. Đốt ngón tay đặt ở vị trí cách ngực nàng ba tấc nhấn xuống nói: "Ở chỗ này đây."

Nói xong hắn mới hậu tri hậu giác* phản ứng lại hành động của chính mình, vội vàng thu tay nhưng lòng bàn tay vẫn còn lưu lại chút cảm xúc mềm mại, làm hắn cảm thấy mơ màng.

Gió thu lạnh lẽo, trong viện không một tiếng động, mặt Tiêu Trường Ninh gần như có thể nướng được bánh. Nàng tức giận, gập khuỷu tay lại, dùng tất cả sức lực lớn nhất của bản thân đánh vào vị trí cách xương sườn ba tấc của Thẩm Huyền.

Lần này lại tìm thấy vị trí đúng.

Thẩm Huyền lui về phía sau kêu lên một tiếng, cười nói: "Nàng làm đúng rồi."

~~~~~~~~
~~~~~~~~

Chương 12: Yết Hầu

"Lực đạo của nàng không đủ, chiêu thức này phải đủ linh hoạt mới đánh vào chỗ yếu hại của quân địch được, như vậy cơ hội thắng sẽ cao hơn" Thẩm Huyền đem kiếm gỗ của chính mình đưa cho Tiêu Trường Ninh, nghiêm mặt nói: "Nàng mau công kích ta đi."

Luyện được nửa canh giờ cánh tay Tiêu Trường Ninh đã bắt đầu đau nhức như đeo chì, chóp mũi chảy mồ hôi, nàng thở dốc. Thẩm Huyền yêu cầu rất nghiêm khắc làm nàng không dám lơ là, chỉ đành giơ kiếm đánh vào ngực Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền giơ hai ngón tay chính giữa nhẹ nhàng kẹp lấy mũi kiếm của nàng, nhíu mày nói: "Không đúng. Xương sườn của con người rất nhiều, sức lực của nàng lại yếu, nếu không chăm chỉ luyện tập thì sẽ không đụng đến nội tạng bên trong được."

Tiêu Trường Ninh lại đánh đến bụng hắn nhưng Thẩm Huyền vẫn như cũ không hài lòng: "Nơi này tuy mềm mại nhưng lúc đánh cũng không thể ra đòn trí mạng được, nếu sơ ý còn bị đối phương phản công lại."

Đánh như thế nào cũng không đúng, Tiêu Trường Ninh đã hao hết sức lực, nàng buông tay chống đầu gối thở dốc, mệt mỏi nói: "Để bổn cung nghỉ một lát đã."

"Nàng mau cầm kiếm đi." Hiển nhiênThẩm Huyền rất

bất mãn với đề nghị này, giữa lông mày cong thành một nếp uốn nhỏ: "Ba mươi phút nữa thần phải đi đến ngục giam để thẩm tra rồi."

Lúc nãy bị tên thái giám này khinh bạc, trong lòng Tiêu Trường Ninh đã có lửa giận, lúc này nàng lại mệt đến kiệt sức nhưng vẫn bị hắn ép buộc luyện tập nên trong giọng nói không khỏi bực bội: "Vì sao ngươi nhất định ép bổn cung phải học chiêu thức giết người này? Bổn cung không giống các ngươi, thủ đoạn giết người này cả đời bổn cung cũng không dùng đến, vậy thì chi bằng không học."

Mồ hôi chảy dọc theo cái trán trơn bóng của nàng, lướt qua đôi mắt vì kích động mà ửng đỏ, thoạt nhìn như đang khóc, mang đến cảm giác vô cùng yếu ớt.

Nhưng Thẩm Huyền cũng không phải loại người thương hương tiếc ngọc, chỉ nhướng mày nói: "Nếu không phải do trưởng công chúa quá vô dụng làm liên lụy ta, nàng cho rằng bản đốc nguyện ý lãng phí thời gian lại đây sao?"

"Ngươi! Bổn cung không kêu ngươi tới đây lãng phí thời gian!" Tiêu Trường Ninh thẳng lưng, căm giận nói: "Từ nhỏ bổn cung chỉ học cầm kỳ thi họa, ta ghét những thứ suốt ngày đánh đánh giết giết, phong thái bừa bãi, cũng ghét các ngươi....."

"Chúng ta ẻo lả, chỉ biết dối trên lừa dưới?" Giống như nghe được một chuyện buồn cười, khóe môi Thẩm Huyền cong lên một độ cung vô cùng cuồng vọng: "Trưởng công chúa quá đề cao chính mình rồi, thần trước nay đều không trông cậy vào việc được điện hạ thích."

Dường như hắn có chút nổi giận, cảm giác áp bức quen thuộc như thủy triều vọt tới.

"Từ trước đến nay bản đốc chưa bao giờ có kiên nhẫn quá lớn. Không phải trưởng công chúa luôn hiểu phải hành sự tùy hoàn cảnh, khom lưng cúi đầu sao? Tính tình hôm nay có vẻ không hợp cho lắm."

Nghe vậyn cả người Tiêu Trường Ninh bất giác run rẩy, có cảm giác như bị rắn độc theo dõi.

Bản thân nàng ở Nam Các quá thanh nhàn, thiếu chút nữa đã quên Thẩm Huyền là người đáng sợ như thế nào. Chỉ một câu nói lỡ vào sáu năm trước mà hắn vẫn luôn nhớ trong lòng cho tới bây giờ.

Tuy dã thú tạm thời thu hồi răng nanh nhưng nó vẫn là dã thú, sẽ không tha thứ cho kẻ mạo phạm mình!

Một bên Tiêu Trường Ninh tự trách cứ bản thân không khống chế được cảm xúc, một bên nàng khẽ cắn môi, nhặt kiếm lên lần nữa.

Thẩm Huyền không chút khách khí nắm bàn tay đang cầm kiếm gỗ của nàng đặt lên cổ mình. Trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, Thẩm Huyền lạnh lùng nói: "Đánh vào bụng hoặc ngực không phải là quyết định phù hợp với điện hạ, gáy mới là chỗ yếu ớt nhất của con người vậy nên chỉ cần nàng bất ngờ đánh vào, nhẹ nhàng dùng sức một chút cũng sẽ làm máu chảy ra. Khi đó đối phương đã ngã xuống đất, có muốn kêu cứu cũng không kịp."

Tầm mắt Tiêu Trường Ninh vẫn luôm dừng lại trên mũi kiếm đặt ngay cổ Thẩm Huyền.

Lúc hắn nói chuyện, cổ luôn có cái bóng trượt lên trượt xuống, giống như.....yết hầu?

Nhưng mà không đợi nàng nhìn rõ, Thẩm Huyền đã giơ tay chỉnh lại áo, đem vạt áo màu đen che khuất cái bóng khả nghi đó.

Tiêu Trường Ninh giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy, nhỏ giọng nói: "Bổn cung không muốn tập võ, cũng không thích mỗi ngày sống đều thấy máu. Mà an nguy của bổn cung tất nhiên phải do Thẩm đề đốc phụ trách mới đúng."

Ánh mắt Thẩm Huyền sáng quắc nhìn nàng sau đó khẽ cười: "Ta đã nói rồi, điện hạ không cần phải đem hy vọng ký thác lên người khác."

"Ngay cả ngươi cũng không thể tin sao?"

"Ngay cả ta cũng không thể tin."

Bầu trời vắng lặng, bình thản mang theo một chút hơi lạnh. Tiêu Trường Ninh nhìn kiếm gỗ trong tay run nhè nhẹ, thật lâu sau cũng không nói gì.

Nếu nói do mâu thuẫn việc tập võ không bằng nói là do bản thân nàng sợ hãi sẽ bị Thẩm Huyền điều khiển. Đúng vậy nàng sợ một ngày nào đó bản thân cũng trở thành một người giống họ, ở đây đao kiếm dính máu quá nhiều lại gặp hoàn cảnh sinh hoạt bừa bãi.

Giống như nhìn ra lo sợ của nàng, giọng nói trầm thấp của Thẩm Huyền đánh vỡ bầu không khí yên lặng: "Thần muốn điện hạ tập võ không phải để giết

người mà là để tự bảo vệ bản thân. Nếu như có thể, thần cũng hy vọng những chiêu thức hôm nay điện hạ học được vĩnh viễn đều không cần dùng đến."

Thẩm Huyền mặc một thân mãng bào* tạo cảm giác nghiêm nghị lại không thể xâm lược, đầu đội mũ quan màu đen, hàng mi dày, hôm nay hắn có chút không giống bình thường, cảm giác rất sắc bén. Hắn hơi cúi đầu, hai sợi tua rua màu đen rũ xuống bên thái dương, cười như không cười nói: "Cái mạng này của trưởng công chúa rất đáng giá. Nếu nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sự cân bằng ngắn ngủi trong triều đình sẽ bị phá vỡ, đến lúc đó người chịu khổ chính là hoàng thượng."

*Mãng bào: áo Đại triều của hoàng tử, hoàng thân và quan lại triều Nguyễn từ tam phẩm trở lên.

Khi bình tĩnh lại, sự tức giận của Tiêu Trường Ninh đã biến mất đi phân nửa, nàng cúi đầu lông mi khẽ run, nhẹ nhàng nói: "Bổn cung cũng không có ác ý, Thẩm đề đốc đừng suy nghĩ nhiều."

"Nếu vậy ngày mai ta kêu Tưởng Xạ tới dạy nàng cưỡi ngựa bắn cung được không? Cưỡi ngựa có thể giúp nàng chạy trốn, không thể không học."

"Cái người sắc mặt luôn âm trầm, suốt ngày cũng không nói lời nào.....Tưởng công công!?"

Một tên Thẩm đề đốc đã là tai họa giờ lại thêm một tên Tưởng Xạ mặt lạnh như tu la, ước chừng nàng sắp điên rồi.

Lúc này Tiêu Trường Ninh thật sự muốn khóc, đáng thương nói: "Thẩm đề đốc ngươi có thể tha cho bổn

cung được không?"

Thấy nàng yếu thế, sương lạnh trong mắt Thẩm Huyền tiêu tán một chút, cười nói: "Nếu trưởng công chúa không muốn Tưởng Xạ mà muốn thần dạy thì cũng được. Chỉ là gần đây thần có mấy vụ án cần phải giải quyết sợ rằng sẽ chậm trễ điện hạ."

"Sẽ không, sẽ không đâu." Tiêu Trường Ninh vội xua tay không ngừng: "Thẩm đề đốc nếu rảnh hãy tới, không rảnh cũng có thể không tới."

Tiêu Trường Ninh ngoài miệng khách khí nhưng trong lòng lại điên cuồng cầu nguyện, ước gì Thẩm Huyền bận việc cả đời không tới cũng được.

Đang nghĩ ngợi, Phương Vô Kính vội vàng từ cửa đi vào quỳ một gối nói: "Đề đốc đại nhân, đã bắt được thích khách."

Ánh mắt Thầm Huyền lạnh lẽo, nhìn Tiêu Trường Ninh gật đầu nói: "Hôm nay dừng ở đây, trưởng công chúa cứ thư giãn tiếp đi."

Tiêu Trường Ninh nhìn bóng lưng Thẩm Huyền nhanh chóng rời đi, nàng thở phào một hơi giống như tìm được đường sống trong chỗ chết, nằm xuống ghế dài trước hành lang. Cả người nàng đau nhức, mệt đến mức một ngón tay cũng không thể nhúc nhích được.

Nhưng mà vừa rồi Đông Xưởng lại bắt được thích khách gì vậy?

Hơn phân nữa là kẻ địch bị gán danh "thích khách". Đông Xưởng giống như dòi trong xương, việc am hiểu nhất là vu oan giá họa, lấy việc công để trả thù

việc riêng.

Nàng đang nghĩ lung tung thì có một âm thanh cẩn thận vang lên từ phía sau: "Trưởng công chúa ngài không có việc gì chứ?"

Quay đầu nhìn lại thì ra là cung tì Đông Tuệ.

"Nhìn bộ dáng bổn cung giống không có việc gì sao? Mau lại đây xoa bóp lưng cho ta đi, đau chết mất." Tiêu Trường Ninh vô lực trừng mắt nhìn tiểu cung tì đang nơm nớp lo sợ, hừ một tiếng nói: "Vừa rồi ta bị Thẩm Huyền khi dễ, ngươi cũng không biết tới hỗ trợ."

Đông Tuệ vừa ủy khuất vừa khổ sở, cúi đầu xoa bóp cho nàng: "Điện hạ ngài biết Thẩm đề đốc là người thế nào mà, nô tỳ mệnh như cỏ rác sao dám đi trêu chọc hắn được."

"Chủ sống thì thần mới sống, chủ chết thì thần cũng chết. Ngươi hiểu chưa." Tiêu Trường Ninh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Lần sau nếu hắn lại ép ta tập võ ngươi cứ nói ta có bệnh nghiêm trọng khó chữa, không chịu được giày vò."

Đông Tuệ vội vàng gật đầu không ngừng.

"Đúng rồi Đông Tuệ, bổn cung hỏi ngươi chuyện này."

"Mời điện hạ nói, nô tỳ nếu biết sẽ nói hết."

Tiêu Trường Ninh cố gắng chống người dậy, nhìn xung quanh một phen xác định không có người mới đè thấp giọng hỏi: "Ngươi nói xem sau khi thái giám

bị tịnh thân* thì còn yết hầu sao?"

*Tịnh thân: bị thiến.

Chương 13: Tử Khí

"Yết hầu?"

Đông Tuệ theo bản năng duỗi tay sờ phần cổ trơn nhẵn của bản thân, nàng suy nghĩ rồi khẽ nói: "Nếu sau trưởng thành mới tịnh thân thì chắc là vẫn còn yết hầu."

Tiêu Trường Ninh nhớ lại lần gặp gỡ Thẩm Huyền sáu năm trước, khi đó chắc hắn chỉ là một thiếu niên mới mười bảy mười tám tuổi....Chẳng lẽ hắn tịnh thân vào tuổi đó nên vẫn còn yết hầu?

Không đúng. Không phải khi đó Thẩm Huyền phạm lỗi nên mới bị đày từ Tư Lễ giám xuống làm tạp dịch sao? Nhưng công việc ở Tư Lễ giám rất quan trọng, một thái giám mới tiến cung như hắn sao lại có thể đến Tư Lễ giám làm việc được!

Nói cách khác, trước khi Thẩm Huyền bị đày từ Tư Lễ giám xuống Tẩy Bích Cung thì hắn đã tiến cung được nhiều năm rồi.

Nếu quay ngược về nhiều năm trước, ít nhất năm mười ba mười bốn tuổi hắn đã tịnh thân. Một thiếu niên nhỏ tuổi như vậy làm sao sẽ có yết hầu rõ ràng?

"Điện hạ? Điện hạ?" Cung tì đằng sau nhỏ giọng gọi nàng, nghi hoặc hỏi: "Ngài suy nghĩ gì vậy? Điện

hạ không phải luôn chán ghét hoạn quan sao hôm nay lại cảm thấy hứng thú với việc này vậy?"

Tiêu Trường Ninh hoàn hồn, qua loa nói: "Không có gì, chỉ là ta thuận miệng hỏi thôi."

Trong lòng nàng tràn đầy nghi hoặc nhưng không có lời giải, Tiêu Trường Ninh càng nghĩ càng cảm thấy mọi thứ quá không thích hợp. Đôi mắt nàng chuyển động, nhìn Đông Tuệ nói: "Ngươi đi hỏi thăm một chút xem Việt Dao đã trở lại chưa?"

Đông Tuệ hơi kinh ngạc: "Điện hạ đang nói Bắc Trấn phủ tư Việt sử phủ?"

"Không tồi. Nếu nói hiện tại người có thể giúp được bổn cung, ngoài nàng ra còn ai nữa?" Tiêu Trường Ninh đứng dậy, khắp người đều đau nhức, nàng kêu một tiếng rồi ngồi lại trên ghế, không còn sức lực: "Ngươi cẩn thận chút, đừng để cho thái giám Đông Xưởng phát hiện."

Đông Tuệ nghiêm mặt: "Nô tì hiểu rõ."

Phía tây giáo trường của Đông Xưởng có một tòa cung điện được binh lính canh gác gắt gao, ba phía bên trong đều có nhiều cửa sắt trải dài xuống dưới. Đi xuống thêm mấy bậc thang không khí lạnh lẽo lập tức ập đến trước mặt, đây chính là tòa ngục giam khổng lồ dưới lòng đất của Đông Xưởng.

Ánh lửa le lói, hắc lao hẹp dài đến vô tận liếc mắt cũng không nhìn thấy được điểm cuối, nó giống như một con cự thú đang há miệng cắn nuốt mọi thứ.

Mà lúc này Thẩm Huyền mặc một thân mãng bào trắng

thêu chỉ vàng của đề đốc, đầu đội mũ quan, bên hông là thanh đao đang từng bước đi vào bên trong chỗ thẩm vấn.

Áo choàng màu đen xoẹt một đường vòng cung, hắn xoay người ngồi lên cái ghế đồng được bọc da hổ ở chính giữa, tay đặt hai bên ghế đồng, nhìn thân ảnh máu me nhầy nhụa đang treo trên giá sắt hình chữ thập nâng cằm hỏi: "Mở miệng rồi sao?"

Phương Vô Kính vứt mười cây châm vẫn còn dính máu cùng thịt nát xuống mặt đất, móc khăn lụa ra chậm rãi lau máu tươi dính trên tay cười nói: "Bị nghiền nát mười một đốt xương cũng không chịu khai, thật sự rất mạnh miệng nha."

Thẩm Huyền không vui chau mày, hắn nhìn thái giám mập mạp đang đứng yên một bên, liếc mắt: "Hữu Phúc ngay cả ngươi cũng không được sao?"

Ngô Hữu Phúc xoa trán, thân hình hơi béo gian nan ôm quyền: "Thuộc hạ đã cho hắn dùng độc nhưng nếu cứ dùng tiếp hắn sẽ chết."

"Thú vị. Cũng lâu rồi bổn đốc chưa từng gặp qua người nào cứng xương như vậy." Hơn phân nửa khuôn mặt Thẩm Huyền ẩn trong bóng tối, trong mắt lại là ảnh ngược của ánh lửa, bộ dạng hắn hoàn toàn không giống ngày thường, cực kì hung ác.

Hắn chậm rãi đứng dậy đi về phía thích khách bị treo trên giá sắt, đột nhiên giơ bàn tay thon dài ra bóp cổ tên đó, ép tên thích khách ngẩng khuôn mặt đầy máu dưới mấy sợi tóc hỗn loạn lên, âm thanh tàn nhẫn cười nói: "Ngươi cho rằng cái gì cũng không nói thì bổn đốc không thể tra ra được

chủ nhân sau lưng của ngươi sao? Thế lực Đông Xưởng trải rộng khắp kinh thành, ngay cả một con ruồi bay đi chỗ nào cũng biết huống chi là một người sống."

Đôi mắt sưng to của thích khách giật giật, giống như muốn mở miệng nhưng lại suy yếu đến mí mắt cũng không mở ra được, trong yết hầu phát ra vài âm thanh đứt quãng, máu bầm đen theo khóe miệng chảy xuống.

Thẩm Huyền hừ lạnh một tiếng rồi buông tay, lấy cái khăn Phương Vô Kính dâng lên lau sạch sẽ vết bẩn trên tay, sau đó hắn dùng chuôi đao gõ chỗ xương cốt mềm như bông trên cánh tay phải đã rũ xuống của tên thích khách, vặn năm ngón tay đang nắm chặt mở ra.

Ánh mắt lạnh lẽo của Thẩm Huyền dừng lại trên vết chai dày trong lòng bàn tay tên thích khách, sau đó hắn hiểu rõ, cười nói: "Ngày ấy ngươi dùng mũi tên mai phục ngoài cửa cung ám sát. Theo bổn đốc biết, người hàng năm khổ luyện bắn cung thì sẽ có vết chai dày trên tay trái và ngón giữa bên tay phải, nhưng vết chai của ngươi lại có ở lòng bàn tay phải chứng tỏ từ nhỏ ngươi không tập luyện bắn cung, sở dĩ chọn cung tên để bắn chết bổn đốc vì thứ nhất là do khoảng cách, thứ hai là để che dấu thân phận thật sự của ngươi."

Tên thích khách giả bộ không nghe thấy, do sặc nên ho ra một ngụm máu.

"Ngươi giỏi dùng đao, nhất là Tú Xuân đao." Hàng mi dày rũ xuống, ánh mắt Thẩm Huyền lạnh lẽo, dứt khoát nói ra: "Ngươi là người của Cẩm Y Vệ."

Nghe vậy, thân thể thích khách khẽ run, hô hấp mỏng manh cũng trở nên hỗn loạn.

"Phản ứng này xem ra hắn đúng là chó săn của Cẩm Y Vệ!" Phương Vô Kính giận dữ, nắm chặt đao trong tay nói: "Để ta giết hắn!"

"Chờ đã." Ngô Hữu Phúc giơ tay ngăn Phương Vô Kính lại, nhẹ nhàng cười: "Ngươi đừng vội, trước cứ nghe đề đốc đại nhân phân phó."

Thẩm Huyền suy tư một lát, xoay người bước qua hình đài, đi ra chỗ thẩm vấn.

Phía sau, cửa sắt kêu loảng xoảng một tiếng, âm thanh xiềng xích vang vọng khắp ngục giam yên tĩnh.

Ngô Hữu Phúc đi theo bước chân Thẩm Huyền hỏi: "Đại nhân, thích khách này nên giết hay là...."

Thẩm Huyền nói: "Không giết, thả hắn ra đi."

"Thả hắn ra!?"

Phương Vô Kính cao giọng, không thể tưởng tượng được: "Thuộc hạ phí thật lớn công phu mới bắt được hắn, kẻ đó đã ám sát ngài và trưởng công chúa thì làm sao có thể thả ra được?"

"Vô Kính, đề đốc đang ở trước mặt đừng vô lễ." Ngô Hữu Phúc vẫn cười tủm tỉm như cũ nhưng giọng nói đã lạnh đi vài phần.

Phương Vô Kính không cam lòng, Thẩm Huyền cười

nhạo một tiếng: "Nếu đã biết hắn là người của Hoắc Chất việc kế tiếp liền dễ làm."

Ngô Hữu Phúc trầm tư: "Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Hoắc Chất là đồng tình của Lương thái hậu, đây là bí mật cung đình ai cũng hiểu rõ trong lòng mà không nói. Không cần nghĩ cũng biết việc Hoắc Chất phái tên thích khách này tới chính là mưu kế của thái hậu."

"Không tồi. Ngoài mặt, Lương thái hậu mượn chuyện liên hôn để cầu hòa với Đông Xưởng nhưng thật ra là để làm lơi lỏng cảnh giác của chúng ta, mới qua không đến một tháng bà ta đã gấp không chờ nổi mà ra tay." Con ngươi Thẩm Huyền lóe lên tia sáng nói: "Tìm một khu rừng hoang vắng ném tên thích khách vào đi, nếu hắn còn sống chắc chắn sẽ chạy về truyền tin cho Hoắc Chất."

Phương Vô Kính tỉnh ngộ: "Ý tứ của đề đốc là dựa vào tên thích khách này moi ra sơ hở của thái hậu cùng Hoắc Chất?"

Thẩm Huyền mắt lạnh nhìn hắn, cười nhạo: "Nếu không thì sao."

Phương Vô Kính vui vẻ nói: "Đại nhân anh minh! Thuộc hạ đi làm ngay."

Thẩm Huyền mặt lạnh ra khỏi địa lao, bên ngoài mây đen đầy trời đôi lúc xuất hiện vài tia nắng. Hắn chợt ngừng bước chân, suy nghĩ nhìn về phía mái hiên nào đó ở phía nam.

"Nơi đó là Nam Các của trưởng công chúa." Ngô Hữu Phúc híp mắt hiểu rõ, cười nói: "Đề đốc đại nhân

muốn gặp nàng sao?"

"Đừng nói lung tung." Thẩm Huyền thu tầm mắt, chạm vào bội đao bên hông trầm giọng: "Chỉ là đột nhiên thấy nàng có chút đáng thương."

"Lời này của đề đốc là?"

"Ngày ấy, lúc người của Hoắc Chất tới ám sát ta nàng cũng ở trên xe, tên thích khách không có khả năng không biết nhưng vẫn động thủ."

Nói đến đây, ánh mắt Thẩm Huyền có chút phức tạp, giọng nói cũng không còn lạnh lẽo như vừa nãy, hắn chậm rãi nói: "Tiêu Trường Ninh đáng thương tuy thuận lợi về mọi mặt, cẩn thận tìm đường sống trong kẽ hở nhưng lại không biết chính mình sớm đã trở thành người chết chôn cùng Lương thái hậu."

"Đề đốc ở địa vị cao đã quen nhìn sinh tử vô thường, đây là lần đầu tiên thần nghe được ngài cũng biết thương hương tiếc ngọc." Ngô Hữu Phúc sờ căm, lớn gan trêu ghẹo: "Nhưng mà Trường Ninh công chúa xinh đẹp xuất trần, diễm lệ vô song, đặt biệt là đôi mắt như chứa linh quang kia cũng thật làm người yêu mến."

Khóe miệng Thẩm Huyền nhếch lên, lạnh lùng liếc Ngô Hữu Phúc một cái: "Ngươi thật ra cũng quan sát tỉ mỉ đấy."

Ngô Hữu Phúc vội giơ tay, yếu thế nói: "Đại nhân tha mạng, thuộc hạ tuyệt đối không có cái ý tưởng không an phận đó, chỉ là ăn ngay nói thật thôi. Trưởng công chúa là mỹ nhân yếu ớt như vậy đừng nói là ngài ngay cả hạ nhân như chúng ta cũng rất

thích nàng."

"Hai người chúng ta lại đứng đây bàn luận chữ "thích" thật sự làm cho thiên hạ chê cười. Huống chi Tiêu Trường Ninh không nhu nhược như vậy, mấy ngày nay nàng vẫn luôn có ý đồ thử điểm mấu chốt của ta, cũng không biết lại đánh cái chủ ý gì."

Đợi hắn giải quyết xong tất cả chuyện này sẽ tự thả Tiêu Trường Ninh đi. Đến lúc đó, nàng đáng thương ra sao cũng tốt, sống chết ra sao cũng được, tất cả cùng hắn không liên quan.

Mà Nam Các bên này, Tiêu Trường Ninh vẫn chưa biết một đời người của mình đã bị Thẩm Huyền đóng dấu quyết định.

Nàng mỹ mãn ngủ một giấc thật sâu, sáng sớm thức dậy xoa bóp tay chân đau nhức rồi xuống giường. Tiêu Trường Ninh quyết định vào cung gặp tiểu hoàng đế, thứ nhất là để bồi dưỡng tình cảm tỷ đệ, thứ hai là để hỏi thăm tin tức trong cung.

Nhưng thủ vệ Đông Xương rất nghiêm khắc, không có lệnh cho phép của Thẩm Huyền nên khi Tiêu Trường Ninh vừa ra tới của đã bị thái giám chặn trở về.

Tiêu Trường Ninh bực bội! Thẩm Huyền đây là muốn giam cầm nàng như phạm nhân?

Mặc kệ như thế nào, hôm nay nàng nhất định phải xuất cung, nếu vận khí tốt có lẽ nàng còn có thể gặp được Bắc Trấn phủ tư Việt Dao. Chỉ cần được Việt sử phủ giúp đỡ, mục tiêu trốn thoát của nàng sẽ gần thêm một bước.

Nghĩ đến điều này, nàng cắn răng quyết tâm đi đến phòng ngủ Thẩm Huyền.

Gần phòng ngủ không có bóng người, Tiêu Trường Ninh do dự bước lên bậc thang nghĩ thầm: Tại sao ngay cả một người cũng không có? Hay là sáng sớm Thẩm Huyền đã mang thái giám ra ngoài làm nhiệm vụ?

Nhưng cửa phòng ngủ rõ ràng đang khép hờ.

Tiêu Trường Ninh bình tĩnh lại, giơ tay đẩy cửa, nhẹ giọng nói thử: "Thẩm....."

Mới nói một chữ nàng liền ngây ngẩn cả người.

Qua khe cửa hẹp hòi nhìn đến, ánh sáng trong phòng yếu ớt, tóc dài của Thẩm Huyền rối tung, thân hình cao lớn chỉ mặc áo lót màu trắng, hắn ngồi ở chỗ rửa mặt chải đầu đưa lưng về phía cửa phòng, tay cầm một thanh đoản đao sắc bén nhẹ nhàng cạo cắt gì đó ở cằm, phát ra âm thanh sàn sạt rất nhỏ.

Từ góc độ của Tiêu Trường Ninh vừa văn thấy lưỡi dao phản chiếu đôi mắt Thẩm Huyền, hẹp dài lại thâm thúy, sắc bén cùng lạnh lẽo.

Hắn đây là.....cạo râu?

Một tên thái giám lại cạo râu!?

Nhưng mà không chờ nàng nhìn kĩ, Thẩm Huyền giống như cảm giác được sự tồn tại của nàng bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, đoản đao trong tay hóa thành một đạo tàn ảnh bay tới, thẳng tắp ghim trên cánh cửa trước mặt Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Trường Ninh sợ hãi, chân mềm nhũn ngã ra phía sau.

~~~~~~~

Tác giả có lời muốn nói: Ban đêm cùng ngày, Tiêu Trường Ninh hai mắt đẫm lệ cầm bút bắt đầu viết tờ di thư thứ hai sau khi nàng tới Đông Xưởng....

Tiêu Trường Ninh: Sau khi gả tới Đông Xưởng, bổn cung vẫn luôn hồi hộp trước cảm giác sắp bị diệt khẩu mỗi ngày.

Thẩm Huyền: Ta đã sớm nói, cũng bản đốc ngủ chung mọi chuyện đều có thể giải quyết.
~~~~~~~

Chương 14: Nghi Ngờ

Cửa phòng ngủ mở ra, Thẩm Huyền khoác áo chậm rãi đi tới, thân hình cao lớn như núi bao phủ Tiêu Trường Ninh làm nàng không thể trốn tránh.

Tiêu Trường Ninh lui về sau một bước, Thẩm Huyền lại tiến tới một bước.

Ba mươi sáu kế chuồn là thượng sách, Tiêu Trường Ninh giả bộ như chuyện gì cũng không xảy ra xoay người muốn chạy, Thẩm Huyền lại bước tới trước một bước duỗi tay nắm lấy cổ áo nàng, giọng nói lạnh lẽo không mấy thân thiện hỏi: "Trưởng công chúa vì sao đến đây, lại vì sao đi nhanh vậy?"

Tiêu Trường Ninh nơm nớp lo sợ xoay người, tóc dài rũ xuống hai bên má Thẩm Huyền càng làm nụ cười của hắn âm trầm thêm vài phần.

Nàng không khỏi run rẩy, trong giọng nói kèm theo chút khẩn trương: "Ta chỉ trùng hợp đi ngang qua thôi."

Trong mắt Thẩm Huyền lóe lên ánh sáng như nhìn thấu hết tất cả: "Trưởng công chúa luôn coi phòng ngủ của bản đốc là nơi rắn rết, nửa bước cũng không muốn tới, hôm nay nàng lại tự mình đến chỉ sợ không đơn giản là trùng hợp nhỉ."

Tiêu Trường Ninh nghẹn lời, nàng càng lo lắng bị

diệt khẩu nên càng khẩn trương, mồm mép nhanh nhảu ngày thường hoàn toàn tan thành bọt nước.

Thẩm Huyền giơ tay, nhổ đoản đao đã ghim sâu vào cánh cửa, hỏi thẳng: "Nàng nhìn thấy gì?"

Tiêu Trường Ninh tất nhiên sẽ không ngốc thừa nhận hết tất cả, vội lắc đầu: "Cái gì ta cũng chưa nhìn thấy."

"Nói dối. Đúng là không ngoan mà." Thẩm Huyền lắc đầu, từ trên cao nhìn kĩ nàng, đoản đao trong tay xoay một vòng lóe lên ánh sáng sắc bén.

Tiêu Trường Ninh há miệng thở dốc, trấn định nói: "Ta thấy ngươi trong gương, vừa muốn gọi nhưng bị thanh đao này ném tới, ngươi dọa bổn cung sợ hãi."

Nàng nửa thật nửa giả trộn lẫn, lại đem đoạn quan trọng giấu đi chỉ mong có thể qua được tai mắt Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền bất động thanh sắc, chỉ hơi mỉm cười, sắc mặt không nhìn ra được tin hay không tin.

Hắn giống như rất thích nhìn bộ dáng Tiêu Trường Ninh thấp thỏm bất an nhưng lại cố ra vẻ trấn định. Ánh mắt sắc bén lại thâm thúy nhìn nàng chằm chằm hồi lâu,một lúc sau hắn mới lên tiếng: "Về sau nếu nàng có việc gì cứ sai người đi thông báo là được. Nơi này đao kiếm không có mắt, nếu điện hạ không cẩn thận nhìn thấy điều gì không nên thấy hoặc bị thương thì sẽ làm thần cảm thấy rất không có trách nhiệm với ngài."

Tiêu Trường Ninh tất nhiên nghe được cảnh cáo

trong lời nói của hắn. Nàng nhìn đoản đao trên tay Thẩm Huyền uể oải nói: "Thẩm đề đốc yên tâm, bổn cung rất yêu quý mạng của mình."

Thẩm Huyền không nói gì, cầm lấy quần áo trên giá gỗ mặc vào, giọng nói không nghe ra vui giận: "Trưởng công chúa muốn ra ngoài?"

"Sao Thẩm đề đốc biết được?" Suy nghĩ tới điều gì đó, nàng hoảng hốt nói: "Ngươi theo dõi bổn cung?"

"Chỉ việc nhỏ như vậy cần gì phải làm rầm rộ lên chỉ để theo dõi nàng." Thẩm Huyền đeo đai lưng, trường thân ngọc lập*, trong giọng nói mang theo cảm giác đáng tin, chắc chắn: "Trưởng công chúa trong phủ tự do hoạt động, chỉ có ngoài cửa mới có thái giám canh gác, không có lệnh bài của bản đốc thì không thể ra cửa. Ngày thường trưởng công chúa muốn tránh bản đốc còn không kịp, lần này thái độ của nàng khác thường như vậy chỉ có thể là do muốn ra khỏi phủ mà không được nên mới đến đây."

*Trường thân ngọc lập: câu nói này theo nguyên bản từ xưa là dùng để chỉ những người con gái có vóc dáng thon thả, làn da trắng mịn, thanh thoát như ngọc. Nhưng theo thời gian và quá trình biến hóa của ngôn ngữ, câu nói này thời nay thường dùng để miêu tả đàn ông vóc dáng cao lớn, "ngọc lập" hiểu là dáng người thẳng tắp, mạnh mẽ rắn rỏi.

Đoán được nhiêu đây cũng không kém. Tiêu Trường Ninh âm thầm cắn răng, nàng lại một lần nữa lĩnh hội được sự đáng sợ của Thẩm Huyền.

Ngữ khí nàng mềm mỏng lại, giọng nói mang chút ý tứ khẩn cầu: "Bổn cung hơi nhớ hoàng thượng nên

muốn tiến cung gặp hắn, đề đốc có thể cho ta đi được không?"

Thẩm Huyền đoán được nàng sẽ nói vậy nhưng hắn cũng không nói gì, chỉ ngồi trên ghế vẫy tay với Tiêu Trường Ninh: "Có thể làm phiền trưởng công chúa hạ mình vấn tóc cho bản đốc được không?"

Hả?

Đường đường là trưởng công chúa lại phải vấn tóc cho hoạn quan? Hắn đây là muốn nhục nhã nàng sao!

Trong lòng Tiêu Trường Ninh ngũ vị tạp trần*, nàng có chút chần chừ.

*Ngũ vị tạp trần: ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn.

"Là phu thê thì phải vấn tóc cho nhau, đây không phải điều bình thường sao?" Thẩm Huyền đặt tay trên đầu gối, dù bận nhưng vẫn ung dung nhìn nàng: "Nếu vấn tốt, bản đốc sẽ cho nàng ra phủ."

Cuối cùng Tiêu Trường Ninh vẫn khuất phục dưới dâm uy* của Thẩm Huyền, một bên không cam lòng cầm lược gỗ chải tóc dài đen nhánh, bóng loáng của Thẩm Huyền, một bên tự lừa dối an ủi bản thân: Làm trưởng công chúa tất nhiên co được dãn được, món nợ này sớm hay muộn gì cũng phải đòi lại từ tên hoạn quan không biết xấu hổ này!

*Dâm uy: ý chỉ uy quyền lớn.

Nói thì nói vậy nhưng Thẩm Huyền thật sự là hoạn quan sao?

Mới vừa rồi chắc là hắn đang cạo râu nhỉ?

Nghĩ đến điều này, Tiêu Trường Ninh thầm đánh giá bóng dáng mơ hồ của Thẩm Huyền trong gương đồng, nàng thấy cằm hắn trơn bóng lại sạch sẽ nhịn không được nghi ngờ: Chẳng lẽ lúc nãy là bản thân nhìn lầm?

Không, chắc chắn không có khả năng nhìn lầm. Nếu không có việc gì ai lại dùng đoản đao cạo cằm mình?

Trong lòng Tiêu Trường Ninh có rất nhiều suy nghĩ nên động tác theo đó cũng chậm dần. Vốn Thẩm Huyền đang nhắm mắt giả vờ ngủ, cảm thấy động tác chậm chạp của nàng nên không khỏi trợn mắt, qua gương đồng nhìn kĩ ánh mắt nàng hỏi: "Trưởng công chúa đang nhìn gì đến xuất thần vậy?"

Nàng bình tĩnh nhìn lại, tên nam nhân này thật sự đẹp quá mức: Mày rậm khí phách, ánh mắt thâm thúy, góc nghiêng trên khuôn mặt vô cùng hoàn mỹ, chỉ là lệ khí hơi nặng nên thiếu đi vài phần nhìn giống người.

"Thật ra đề đốc cũng khá xinh đẹp nha." Tiêu Trường Ninh ho khan một tiếng, không tiếc lấy ra những từ ngữ nịnh hót để giấu đi sự thất thố khi nãy: "Ta sớm đã nghe nói đến song bích của Đông Xưởng, một người là đề đốc còn một người là Tưởng Xạ. Bổn cung cũng đã từng gặp qua Tưởng Xạ nhưng so với đề đốc thì lại kém đi một bậc."

Thẩm Huyền lạnh lùng chớp mắt, lát sau bật cười: "Khó khăn lắm mới nghe được sự tán dương từ điện

hạ, đây là vinh hạnh của thần." Dừng một chút, hắn lại thâm thúy nói: "Sau khi điện hạ gả tới Đông Xưởng liền đóng cửa không ra ngoài, thì ra là để suy nghĩ nam nhi nhà ai đẹp hơn."

Tay Tiêu Trường Ninh đang vấn tóc run lên, trên mặt một trận nóng bỏng, xấu hổ đến đỏ bừng, nàng nhỏ giọng phản bác: "Trong mắt bổn cung các ngươi cũng giống như tỷ muội vậy, so sánh sắc đẹp một chút có gì đâu chứ? Đây không phải là do bổn cung rảnh rỗi quá sao."

Nghe được câu "giống như tỷ muội" kia, chân mày Thẩm Huyền rõ ràng giật một chút, hình như có chút không vui.

Tiêu Trường Ninh nhanh chóng chuyển đề tài hỏi: "Sao hôm nay trong phủ lại không có người, ngay cả lúc đề đốc rời giường cũng không có ai tới hầu hạ?" Huống chi theo nàng quan sát được, giống như trời còn chưa sáng Thẩm Huyền đã muốn đi luyện binh, đáy mắt hắn còn rõ sự mệt mỏi hẳn là đêm qua thức trắng đêm chưa ngủ.

Không lẽ trong cung xảy ra đại sự?

Quả nhiên, Thẩm Huyền đặt một tay trên tay vịn của ghế, xoa huyệt thái dương nói: "Mấy ngày gần đây có một vụ án lớn cần xử lý, thủ hạ bản đốc phái ra tới tám chín người đi giải quyết nên không có người hầu hạ."

Tiêu Trường Ninh lưu ý, đem lời này ghi tạc trong lòng, sau đó lại cài phát quan cho hắn, nhẹ nhàng nói: "Xong rồi đây."

Thẩm Huyền giương mắt nhìn về phía gương đồng, giọng nói vẫn lạnh như cũ nhưng khóe miệng đã cong lên một độ cung không dễ phát hiện, hắn hơi nâng cằm đánh giá tay nghề nàng: "Tạm được."

"...."

Tiêu Trường Ninh nhỏ giọng nói: "Vậy cái lệnh bài ra phủ kia?"

Thẩm Huyền lấy lệnh bài bên hông xuống đặt trong tay Tiêu Trường Ninh, dặn dò: "Để phòng ngừa việc ngoài ý muốn, bản đốc sẽ kêu Lâm Hoan cùng điện hạ tiến cung."

Tên Tiểu Lâm Tử thích ăn như mạng kia?

Lại nói tiếp, tướng mạo thái giám kia cũng đáng yêu, xem như trong đàn quái vật Đông Xưởng này làm quen được một người.

Tiêu Trường Ninh cũng không phản cảm, vội vàng đồng ý, cầm lệnh bài gấp không chờ được muốn đi. Thẩm Huyền lại gọi nàng lần nữa: "Nhớ kĩ, trước buổi trưa nàng phải về phủ, bản đốc dạy nàng cưỡi ngựa bắn cung."

Tiêu Trường Ninh như có chậu nước lạnh dội xuống đầu, uể oải không vui "ừ" một tiếng rũ đầu đi ra.

Thẩm Huyền đứng cạnh cửa, khoanh tay nhìn bóng dáng mảnh khảnh của Tiêu Trường Ninh, thật lâu sau hắn vẫn trầm ngâm không nói gì.

Trong cung, cây cối ở Sùng Quang Điện như vừa trải qua mùa xuân, tiểu hoàng đế kéo tay Tiêu Trường

Ninh thập phần kích động: "Tỷ tỷ tới rồi! Sau khi tỷ xuất giá trẫm cũng không có người làm bạn, mỗi ngày đều phải đối mặt với thái hậu cùng quần thần cảm giác như đi trên băng mỏng vậy, chán chết đi được."

Tiêu Trường Ninh thở dài: "Đệ trong triều đình nhàm chán sao so được sự sống còn của tỷ."

Nghe vậy Tiêu Hoàn hiện ra vài phần cô đơn: "Đều do trẫm vô dụng, không bảo vệ được tỷ tỷ...." Hắn cúi đầu lại tình cờ thấy được vết bầm nhàn nhạt trên cổ tay Tiêu Trường Ninh, không khỏi hoảng hốt: "Tỷ tỷ, vết thương trên tay tỷ là sao vậy? Thẩm Huyền ngược đãi tỷ sao?"

Tiêu Trường Ninh giật mình rụt tay lại, kéo tay áo xuống che lại vết thương trên cổ tay. Do hôm qua, khi Thẩm Huyền dạy nàng phòng thân lại không nắm chắc lực đạo nên mới bị thương, vết thương đã bôi thuốc nên cũng không phải việc gì lớn.

Tiêu Hoàn hiển nhiên không nghĩ như vậy, đỏ mắt nói: "Mọi người đều nói hoạn quan thường có sở thích biến thái...."

"Đừng nói bậy!" Tiêu Trường Ninh quẫn bách, vừa tức giận vừa buồn cười: "Trong đầu hoàng thượng sao toàn suy nghĩ không sạch sẽ như vậy."

Tiêu Hoàn há miệng thở dốc, đang muốn nói gì thì chợt nghe thấy giọng nữ thanh thúy ngoài điện truyền đến: "Thần Cẩm Y Vệ Bắc Trấn phủ tư Sử phủ Việt Dao, xin cầu kiến bệ hạ!"

Là Việt tỷ tỷ!

Tiêu Trường Ninh vui vẻ, đôi mắt cũng sáng lên vài phần. Tiêu Hoàn hiểu ý, cao giọng nói: " Việt ái khanh mời vào."

Việt Dao xuất thân danh môn thế gia, tổ phụ nàng cùng phụ thân và hai vị ca ca đã vì nước hi sinh, chết trận sa trường nên cũng coi như tận trung vì nước. Việt gia chỉ còn lại duy nhất mình nàng, tiên đế rủ lòng thương, không đành lòng nhìn nữ nhi như nàng lại phải mặc giáp chinh chiến liền cho nàng đến Cẩm Y Vệ làm quân sư, xem như bảo vệ chút huyết mạch cuối cùng của Việt gia.

Tuy Việt Dao là nữ tử nhưng nếu so về tài văn chương cùng võ lực cũng không hề thua kém nam nhi, mười sáu tuổi vào Cẩm Y Vệ, chỉ trong bốn năm ngắn ngủi nàng đã nhiều lần lập công, ngồi lên vị trí Bắc Trấn phủ tư.

Quan trọng nhất là khi còn nhỏ Việt Dao đã từng được Dư Quý Phi chăm sóc nên quan hệ với Tiêu Trường Ninh rất tốt.

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi thì một thân ảnh mặc phi ngư phục* từ cửa bước vào, dáng người mạnh mẽ như nữ tướng, nhìn hoàng đế cùng Tiêu Trường Ninh quỳ một gối: "Thần Việt Dao khấu kiến bệ hạ, trưởng công chúa thiên tuế!"

Tiêu Trường Ninh đứng dậy, đỡ vị nữ Cẩm Y Vệ mặt mày tinh xảo lên, cười nói: "Việt tỷ tỷ mau đứng lên đi."

Việt Dao đứng dậy, nhìn chằm chằm Tiêu Trường Ninh, ánh mắt khẽ chớp, bất ngờ ôm chặt nàng cười

khổ: "Ta vì công việc rời kinh thành nửa năm, sao điện hạ lại rơi vào ma chưởng của tên Thẩm Huyền kia!"

Nửa khắc sau, trong đình sen hóng mát.

Việt Dao kéo tay Tiêu Trường Ninh, hai hàng mi đều nhăn lại, nhìn vết thương trên cổ tay nàng mắng: "Tên biến thái Thẩm Huyền này!"

Tiêu Trường Ninh ngượng ngùng rụt tay lại: "Không....không phải như tỷ nghĩ đâu...."

Việt Dao thở dài, tuy tướng mạo nàng nhu mì nhưng giơ tay nhấc chân đều mang sự tiêu sái của nam nhi, nàng hỏi thẳng: "Trường Ninh nơi này không có người, muội cho bệ hạ lui ra là muốn một mình nói chuyện với ta sao?"

"Việt tỷ tỷ thật thông minh, bổn cung muốn tỷ tra một người giúp ta." Tiêu Trường Ninh hạ thấp giọng nói, thần sắc nghiêm túc lại: "Hiện giờ chỉ có tỷ mới có thể giúp ta."

"Được." Việt Dao đồng ý: "Điện hạ muốn tra ai?"

"Thẩm Huyền." Tiêu Trường Ninh chậm rãi nói từng chữ: "Muội muốn biết hắn tiến cung khi nào với chân tướng năm đó hắn bị Tư Lễ Giám giáng chức."

Chương 15: Bảo Bối

"Vì sao đột nhiên trưởng công chúa lại muốn tra Thẩm Huyền?" Việt Dao giống như rất kinh ngạc, nhìn xung quanh mới nói: "Thuộc hạ của Thẩm Huyền trải rộng khắp kinh thành thậm chí là cả thiên hạ, muốn tra hắn chỉ sợ còn khó hơn người thường gấp mấy trăm lần."

Tiêu Trường Ninh tất nhiên cũng biết điều này, mất mát nói: "Bổn cung cũng biết cái này rất khó, Việt tỷ tỷ nếu sợ....."

"Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng như nước với lửa, điện hạ đã bao giờ thấy thần sợ Thẩm Huyền?" Việt Dao cắt ngang lời nói của Tiêu Trường Ninh, môi đỏ cười tươi xinh đẹp vạn phần: "Nhưng mà Trường Ninh, dù sao muội cũng phải nói nguyên nhân cho ta biết thì ta mới có thể tính toán tốt bước tiếp theo."

"Việt tỷ tỷ đồng ý sao?"

"Nam đinh nhà thần nữ đã chết trận hết trên sa trường, năm ta mười tuổi gia mẫu cũng dùng ba thước lụa trắng đi theo tiên phụ chỉ để lại mình ta lẻ loi hiu quạnh không người quan tâm, là mẫu thân muội —— Quý Phi nương nương xem ta như con mình. Đừng nói là giúp muội việc nhỏ như này, nếu ta không chỉ là tiểu quan ngũ phẩm, không có quyền lực chống lại thái hậu cùng Đông Xưởng, nếu không

muội cũng không phải chịu ủy khuất như vậy."

"Việt tỷ tỷ nói như thế làm muội cảm thấy hơi xa lạ. Mỗi người đều có một vận mệnh riêng, sao muội có thể oán tỷ?"

Lời nói của Việt Dao làm Tiêu Trường Ninh cảm thấy ngượng ngùng. Nàng dựa vào bàn đá trong đình hóng mát, tay chống cằm: "Gần đây bổn cung cảm thấy trên người Thẩm Huyền có cất giấu một bí mật. Cho nên bổn cung muốn tìm ra bí mật này trước khi hắn nghi ngờ ta, có lẽ thứ này sẽ trở thành thứ duy nhất ta có thể dùng để phản kích hắn hoặc là bằng chứng bảo toàn tính mạng của ta."

Việt Dao bị gợi lên lòng hiếu kì, gấp không chờ được hỏi: "Điện hạ rốt cuộc phát hiện ra bí mật gì của Thẩm Huyền vậy?"

Tiêu Trường Ninh nhớ lại một màn sáng nay, nghi vấn của nàng vẫn còn rất nhiều. Nàng cũng không nói thẳng mà chỉ uyển chuyển: "Việt tỷ tỷ, tỷ nghĩ trong cung có thái giám nào thiến không sạch sẽ không?"

"Cái này.....tiền triều thật ra cũng từng có, nghe nói tên là Lục Vân hoạn quan, tướng mạo anh tuấn, cũng không biết là mua chuộc được thái giám mổ cho mình hay còn nguyên nhân nào khác. Tóm lại cũng là thiến không sạch sẽ, sau đó lại còn truyền ra tin tức gian díu cùng hậu phi, khiến hậu phi bị gièm pha là mang thai."

Nói đến đây, Việt dao lập tức hiểu ra, khiếp sợ nói: "Theo như lời điện hạ nói chẳng lẽ bí mật của Thẩm Huyền là thái giám giả?" Nếu như thực sự có

việc này, ngày lành của Thẩm Huyền sắp hết rồi.

Ánh mắt Tiêu Trường Ninh ra hiệu Việt Dao im lặng, ngay sau đó nàng buồn rầu nói: "Bổn cung cũng chỉ nghi ngờ thôi."

Việt Dao suy nghĩ, nâng mu bàn tay lên xoa chớp mũi, mờ mịt ám chỉ nàng: "Hắn là thật hay giả, bị thiến sạch sẽ hay không sạch sẽ không phải điện hạ là người rõ ràng nhất sao?"

Tiêu Trường Ninh đỏ mặt, giơ tay nhéo má Việt Dao đến khi nàng xin tha mới chịu bỏ ra, buồn bực: "Tỷ đi theo đám nam nhân thúi Cẩm Y Vệ lăn lộn bốn năm năm, nói chuyện càng thêm thối!" Nói xong nàng lại rầu rĩ: "Muội nào dám kêu hắn chạm vào, huống chi hắn cũng khinh thường việc chạm vào muội."

"Việc này chắc chắn có gì kì quái, thịt dâng tận miệng có lý nào lại không ăn? Đây cũng không giống tác phong của Thẩm Huyền nha." Việt Dao vuốt cằm suy tư: "Trừ khi hắn là thái giám thật, lòng muốn mà lực không đủ. Nếu không làm gì có nam nhân nào cự tuyệt được dáng người của điện hạ?"

"Nhưng mà bổn cung rõ ràng đã thấy....." Nói được một nửa, nàng lại dừng lại nhịn không được cảm thấy nghi ngờ: Chẳng lẽ chuyện sáng sớm là do bản thân nhìn lầm thật sao?

Thấy Tiêu Trường Ninh đầy mặt rối rắm, Việt Dao khẽ than một tiếng cười nói: "Được rồi, không đùa điện hạ nữa. Kỳ thật đáp án cho vấn đề này cũng rất đơn giản, chỉ cần điện hạ lấy sắc đẹp dụ dỗ thì có thể nhìn được hắn là thái giám thật hay không rồi."

Không chờ Tiêu Trường Ninh mở miệng quở trách, Việt Dao giảo hoạt chớp mắt lập tức sửa lời: "Nhưng mà ta khẳng định điện hạ sẽ khinh thường với việc này, như vậy cũng chỉ còn biện pháp thứ hai."

Tâm tình Tiêu Trường Ninh thoải mái, vội hỏi: "Biện pháp gì vậy?"

"Điện hạ đã từng nghe qua phòng tịnh thân chưa?" Việt Dao cười xấu xa, lại gần lỗ tai nàng nói nhỏ: "Nghe nói sau khi hoạn quan tịnh thân, họ sẽ tẩm vôi lên cái đồ vật bị cắt bỏ kia để không bị phân hủy rồi đặt chung với khế ước bán thân vào một cái ống trúc, lấy dây treo lên xà nhà gọi là "bảo bối". Nếu thái giám chết nhất định phải chôn cùng bảo bối thì kiếp sau mới có thể đầu thai thành người...."

"Cái này thật ra bổn cung cũng từng nghe nói." Tai Tiêu Trường Ninh ửng đỏ, nàng đã biết Việt Dao đang đánh chủ ý xấu xa gì rồi vậy nên chỉ trừng mắt nói: "Tỷ muốn đi đến phòng tịnh thân xem cái kia của Thẩm Huyền....Tỷ điên rồi!"

"Đây là biện pháp trực tiếp nhất. Nếu Thẩm Huyền là thái giám "bảo bối" tất nhiên sẽ cất trong phòng tịnh thân."

"Nếu hắn treo đầu dê bán thịt chó*, lấy người khác thế thân cho chính mình thì sao?"

*Treo đầu dê bán thịt chó: hành động bịp bợm, lừa dối người khác.

"Chỗ tịnh thân cho thái giám đó chuyên môn có sổ ghi chép loại sự việc này, tịnh thân ngày nào giờ nào đều được viết rõ ràng, điện hạ muốn tra tuổi tác hắn vào cung sao? Đến chỗ đó tra vô cũng thích hợp nhưng mà Thẩm Huyền cũng không có lý do làm giả, hắn để người khác giả dạng chính mình thì có chỗ nào tốt? Họa loạn triều đình? Nhưng mỗi người trong cung hay ngoài cung đều biết hắn chưa bao giờ gần nữ sắc."

"Nhưng phòng tịnh thân này rất dơ bẩn, bổn cung thật sự.....thật sự là....."

Việt Dao hiểu rõ, cười nói: "Thần nữ làm sao có thể để điện hạ lá ngọc cành vàng đi đến địa phương đó? Yên tâm điện hạ ở ngoài cửa cung chờ ta, ta đi phòng tịnh thân một chuyến, lấy cớ là muốn tra công vụ sẽ không làm người khác nghi ngờ đâu."

Tiêu Trường Ninh vui vẻ, thở dài nhẹ nhõm một hơi: "Cũng may có Việt tỷ tỷ hỗ trợ. Tỷ tỷ nhanh một chút, Thẩm Huyền chỉ cho muội tự do nửa ngày, buổi trưa muội phải về phủ rồi."

Việt Dao nhìn sắc trời, chớp mắt cho nàng một nụ cười tự tin: "Tỷ làm việc như thế nào muội còn không yên tâm?"

Tiêu Trường Ninh thấy bộ dạng tiêu sái, tự tại của của nàng nghĩ thầm: Bổn cung đúng thật là không yên tâm.

Nàng muốn dặn dò hai câu nhưng Việt Dao lại nhanh như gió, sau khi ôm quyền đã bước khỏi đình, trong nháy mắt đã không còn thấy tung tích.

Lúc này, trong Nghị Sự Đường của Đông Xưởng.

Thẩm Huyền nâng đôi mắt sắc bén lên đằng sau cuốn sách, cười như không cười nói: "Nàng đi gặp Việt Dao?"

Phía cuối Nghị Sự Đường, Phương Vô Kính một thân nhung trang, âm nhu đùa giỡn đao nhỏ trong tay: "Bẩm đề đốc đại nhân, là Tiểu Lâm Tử tận mắt nhìn thấy."

"Kẻ thù của kẻ thù là bằng hữu, nàng coi như cũng thông minh." Thẩm Huyền cười khẽ, lộ ra vài phần hứng thú: "Không biết trưởng công chúa điện hạ của chúng ta lại muốn làm gì nữa đây."

Phương Vô Kính nói: "Có cần thuộc hạ bắt Việt Dao tra hỏi không?"

"Việt gia tận trung vì nước, tuy Việt Dao chức quan không cao nhưng uy vọng trong triều đình cũng rất lớn, huống chi nàng luôn luôn trung lập vẫn chưa quy thuận dưới trướng Hoắc Chất, tốt nhất không nên tùy tiện động vào nàng." Thẩm Huyền nhàn nhạt nói: "Trước tiên cứ để vậy đi, chúng ta còn việc đau đầu hơn cần xử lý."

Mà bên kia, ước chừng canh giờ đã tới Tiêu Trường Ninh liền lấy cớ đau bụng cho Tiêu Hoàn cùng cung tỳ lui xuống, một mình từ cửa hông đi vòng ra bên cửa cung. Nàng thấp thỏm bất an chờ đợi, một lát sau đã thấy Việt Dao một thân phi ngư phục đỏ thẫm dệt chỉ vàng đang phi ngựa tới, nàng không khỏi vui vẻ nói: "Việt tỷ tỷ kết quả thế nào?"

"Tra được rồi." Việt Dao xoay người xuống ngựa,

nhìn thoáng qua phía sau nàng: "Tên thái giám đi theo muội từ xa đâu rồi?"

Tiêu Trường Ninh nói: "Lâm Hoan bị bổn cung đuổi đi rồi, xung quanh hiện tại không có người đâu tỷ cứ yên tâm nói đi."

"Trường Ninh, ta đã hỏi cẩn thận phòng tịnh thân, mười năm trước Thẩm Huyền nhập cung tịnh thân vào ngày mười tháng tám, năm ấy hắn vừa mới mười ba tuổi, "bảo bối" vẫn luôn treo trên xà nhà."

Trong lòng Tiêu Trường Ninh trầm xuống, khó nén thất vọng: "Hắn thật sự đã thiến rồi hả? Tỷ không nhìn lầm chứ, thật sự là hắn sao?"

"Chắc hẳn không sai đâu. Vị lão thái giám tịnh thân cho hắn vẫn còn làm việc tại Kính Sự Phòng, thần nữ đã hỏi hắn, lời nói cùng ghi chép trong sổ giống nhau như đúc. Dung mạo Thẩm Huyền như vậy, lão thái giám không có khả năng nhớ lầm, thật sự đã thiến cho hắn."

Thấy biểu tình Tiêu Trường Ninh hoảng hốt cùng không cam lòng, Việt Dao vuốt ve con ngựa đang phát ra tiếng phì phì trong mũi, trấn an nói: "Kết quả như vậy chưa chắc đã không tốt, nếu hắn không phải thái giám giả điện hạ cũng không cần lo lắng bị hắn giết người diệt khẩu."

Tất cả nghi ngờ đều trở thành bọt nước, Tiêu Trường Ninh lập tức uể oải không vui: "Nhưng mà không có nhược điểm của hắn, sao bổn cung dám ra điều kiện với hắn? Muội thật sự không cam lòng đem tính mạng của bản thân giao cho hắn."

Nghe vậy Việt Dao đắc ý cười: "Cho nên thần nữ đã trộm thứ quan trọng nhất của hắn cho muội, nếu hắn muốn hại muội, muội liền lấy cái này áp chế hắn."

Tiêu Trường Ninh ngơ ngác, theo bản năng nghi hoặc nói: "Đồ vật.....quan trọng nhất?"

"Thứ quan trọng nhất của thái giám đương nhiên là....." Vừa nói Việt Dao móc từ trong tay áo ra một cái túi tiền vàng: "....."bảo bối" chứ gì nữa."

Dưới sự sợ hãi, trong đầu Tiêu Trường Ninh nổ tung muôn nghìn cái pháo hoa đem lý trí của nàng đánh nát, nàng quên luôn họ tên chính mình là gì, xuất thân chỗ nào.

Nàng chỉ có duy nhất một suy nghĩ là muốn đem Việt Dao nhét trở lại phòng tịnh thân, kêu thái giám thiến luôn cái đầu óc thiếu gân của nàng.

Chương 16: Ngoài Ý Muốn

"Việt Dao, tỷ....tỷ đây là...."

Cái túi nhỏ chói lọi ở trước mắt phảng phất có mùi thuốc cũ, Tiêu Trường Ninh muốn ngất, nàng đỡ trán nói: "Đúng thật là....khó có thể hình dung được tâm trạng của bổn cung hiện giờ."

"Thần nữ biết mưu kế này có chút bỉ ổi nhưng thế lực của tỷ và muội cũng không phải là đối thủ của Thẩm Huyền, trừ cái này ra còn có cái gì có thể áp chế được hắn?" Việt Dao giữ chặt tay Tiêu Trường Ninh, trấn an nàng: "Đừng lộ liễu như vậy điện hạ, nơi này nhiều tai mắt, muội nhanh cầm cái này giấu cho tốt không đến vạn bất đắc dĩ cũng đừng lấy ra!"

"Nhưng mà tay tỷ! Tay tỷ đã sờ qua hắn....."

Tiêu Trường Ninh biểu tình phức tạp nhìn cái tay đã sờ qua túi nhỏ của Việt Dao, thấp giọng nói: "Muội không cần, tỷ mau đem cái túi nhỏ này trở về đi! Nếu Thẩm Huyền phát hiện thứ này bị mất chắc chắn sẽ tra tới muội và tỷ đấy!"

"Khi đi ngang qua Ngự Thiện phòng thần nữ đã lấy một miếng thịt khô tên thái giám chưởng sự kia chuẩn bị, bỏ vào trong ống trúc rồi, trong thời gian ngắn tuyệt đối sẽ không bị phát hiện. Điện hạ cứ yên tâm, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của

thần!"

Tiêu Trường Ninh nghĩ thầm: Nằm trong lòng bàn tay cái đầu tỷ!

Đang nói Việt Dao thấy có người tới gần nên cũng không nhiều lời nữa, một tay nhét cái túi có chứa đồ vật cho Tiêu Trường Ninh, thấp giọng: "Có người tới, tỷ phải đi đây. Chuyện năm đó của Tư Lễ Giám tỷ sẽ thay muội tra còn đồ vật này của Thẩm Huyền muội phải giữ cho tốt, nhớ kỹ không đến lúc tính mạng bị nguy hiểm thì không cần lấy ra!"

"Từ từ Việt...."

Không đợi nàng nói hết Việt Dao đã xoay người lên ngựa phóng đi.

Trời xanh không gợn mây, gió thu hiu quạnh, hai ngón tay Tiêu Trường Ninh nhéo cái túi nhỏ, sợ hãi đứng tại chỗ.

Phía sau có tiếng bước chân chậm chạp tới gần, Tiêu Trường Ninh chỉ đành bỏ qua kiêng kị vội nhét cái túi vào tay áo, nàng xoay người lại thì thấy chính là cung tì Đông Tuệ cùng thái giám Lâm Hoan.

Đông Tuệ có chút nôn nóng nói: "Điện hạ sao ngài lại chạy tới nơi này?"

Tiêu Trường Ninh ho khan một tiếng, miễn cưỡng trấn định: "Thời tiết hôm nay rất tốt nên ta muốn đi gặp một người."

Đông Tuệ là một cô nương có mắt nhìn, nàng thấy thần sắc Tiêu Trường Ninh khó sử liền biết nhất

định đã xảy ra chuyện gì đó, tròng mắt nàng chuyển động che giấu nói: "Ngài từ nhỏ đã không phân biệt được phương hướng, làm nô tỳ cùng Lâm công công lo lắng ngài bị lạc đường, cũng may đã tìm được."

Đối mặt với hai chủ tớ đang ăn nói lung tung, Lâm Hoan cũng không biết có tin không chỉ từ trong túi lấy ra một viên tô đường bỏ vào miệng, mơ hồ không rõ: "Ta đói bụng rồi chúng ta về nhà ăn cơm đi."

Tên thái giám đó bộ dạng ngốc ngốc, bề ngoài rất có tính lừa gạt, thoạt nhìn trông có vẻ vô hại nhưng Tiêu Trường Ninh đã gặp qua lúc hắn nghiêm túc rút đao nên nàng không dám lơi lỏng chút nào, chỉ sợ sẽ lộ ra dấu vết.

Tiêu Trường Ninh sống mười tám năm, nếu nói dài cũng không dài mà nói ngắn thì cũng không ngắn nhưng chưa bao giờ nàng nghĩ sẽ có một ngày bản thân cầm đi đồ vật dưới hông của nam nhân.....Nghĩ đến điều này, đồ vật trong tay áo giống như một mồi lửa muốn đem cả người nàng cháy bừng lên.

Đúng thật là muốn mạng mà!

Thật vất vả mới tới được của Đông Xưởng, Tiêu Trường Ninh cẩn thận cầm tay Đông Tuệ bước xuống xe, xoay người lại nói với Lâm Hoan: "Bổn cung muốn trở về phòng nghỉ ngơi, Lâm công công không cần đi theo đâu, ngươi cứ đi làm việc của mình đi."

Trong miệng Lâm Hoan nhai tô đường, hắn liếc mắt nhìn Tiêu Trường Ninh, cái gì cũng không nói chỉ hành lễ rồi dọc theo bờ tường đi ra.

Tiêu Trường Ninh thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Điện hạ....." Đông Tuệ quan sát thần sắc Tiêu Trường Ninh, nàng thật sự không nhịn được liền hỏi: "Rốt cuộc Việt sử phủ đã nói gì với ngài vậy? Từ lúc ngài gặp mặt nàng ấy trạng thái vẫn luôn không ổn."

Tiêu Trường Ninh khẩn trương: "Sắc mặt bổn cung rõ ràng như vậy sao?"

Đông Tuệ gật đầu liên tục.

Cũng không biết Lâm Hoan có nhìn ra cái gì không, Tiêu Trường Ninh chỉ đành thở dài: "Trở về rồi nói."

Tiêu Trường Ninh đang đứng tại nội viện, nàng phải đi từ cửa chính qua tiền đình cùng trung đình, dọc theo hành lang gấp khúc đi thêm mấy chục bước nữa mới tới Nam Các. Nhưng nàng không ngờ đến khi đi tới trung đình lại vừa vặn gặp phải con chó mực lớn Thẩm Huyền nuôi, nó đang nằm dưới cây chuối tắm nắng.

Tiêu Trường Ninh sợ hãi, muốn đi vòng lại nhưng con chó kia đã nghe được tiếng động, hai cái lỗ tai nhọn giật giật dựng thẳng lên, ngay sau đó nó duỗi người đứng dậy, đôi mắt xanh đen híp lại đi về phía Tiêu Trường Ninh.

Dung mạo con chó mực này cũng hung ác giống chủ nhân nó, khứu giác lại cực kì nhanh nhạy, Tiêu Trường Ninh như lâm đại địch vội vàng kéo Đông Tuệ run rẩy nói: "Đông Tuệ mau giúp bổn cung ngăn nó

lại!"

Đông Tuệ cũng run rẩy trả lời: "Điện.....điện hạ sao nô tỳ có thể cản được nó chứ!"

"Đừng để nó lại gần bổn cung là được!"

Tiêu Trường Ninh nắm chặt cổ tay áo xoay người muốn chạy trốn, chó mực giống như đã nhận ra điều khác thường liền nhảy một cái thật mạnh lao đến, dùng toàn thân chặn đường đi của Tiêu Trường Ninh, trong yết hầu phát ra tiếng gầm nhẹ, cái mũi nhanh nhạy nhăn lại nhìn chằm chằm cổ tay áo nàng.

Tiêu Trường Ninh sợ tới mức hồn phi phách tán, không nhịn được lui về sau.

Đông Tuệ trực tiếp bị dọa khóc, nàng giơ tay run rẩy che trước người Tiêu Trường Ninh: "Điện hạ.....ngài mau....chạy đi!"

Tiêu Trường Ninh xoay người trốn đi nhưng cả người quá sợ hãi nên lảo đảo muốn té, tay nàng khẽ buông lỏng, túi tiền có chứa đồ vật từ trong tay áo rớt xuống mặt đất.

Nàng vội ngồi xuống nhặt mà ai ngờ chó mực kia lại nhanh hơn nàng một bước!

Chỉ thấy một thân ảnh chó mực xẹt qua mang theo từng cơn gió mạnh, lúc Tiêu Trường Ninh phục hồi tinh thần lại thì trong tay đã trống không. Nàng ngẩng đầu nhìn thì thấy chó mực giống như rất đắc ý ngậm túi vàng trong miệng, đôi mắt lé kiêu ngạo nhìn nàng.

"Từ từ! Không thể....."

Trong ánh mắt hoảng sợ cực độ của Tiêu Trường Ninh, con chó mực lớn vô cùng đắc ý giơ chân trước ấn cái túi trên mặt đất, sau đó há răng cắn, cái nút thắt trên túi liền mở rớt ra một thứ đen tuyền có mùi thịt.

Chó mực dùng mũi ngửi miếng thịt thối khô cằn kia, sau đó mắt nó sáng lên, nước dãi chảy ròng ròng!

Một điềm xấu lướt qua lý trí Tiêu Trường Ninh, nàng bất chấp sợ hãi nhào lên kêu lớn: "Không thể ăn đâu!"

Nhưng mà đã chậm.

Chó mực há mồm, một ngụm đem miếng thịt đen kia nuốt vào!

Nuốt....vào...rồi!. Truyện Xuyên Không

Ầm ầm ầm ——

Sét đánh giữa trời quang cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!

"Bảo...bảo bối...." Tiêu Trường Ninh như rơi vào hầm băng, sắc mặt tái lại, hai mắt đỏ bừng, nước mắt không dừng được chảy xuống, giống như đứa trẻ vừa bị cướp đi bảo bối quý giá.

Nàng xuất thân cao quý, phong nhã thoát tục nhưng hiện tại đại não đã trống rỗng, cũng không tìm được một từ thích hợp để hình dung vận mệnh bi thảm này của chính mình.

Tiêu Trường Ninh trơ mắt nhìn chó mực nuốt hết đồ vật bảo mệnh của nàng một cách ngon lành, nhìn nó chưa đã thèm còn liếm miệng ợ một cái, nàng mạnh mẽ nhào lên trong sự buồn giận đan xen, ôm đầu chó mực khóc: "Nhổ ra! Mau nhổ ra cho bổn cung!"

Chó mực bị dọa sợ, vội vàng tìm cách trốn khỏi sự giam cầm của nàng. Xem ra nó cũng biết quan hệ giữa nàng và Thẩm Huyền nên tuy rằng bộ dạng vẫn hung ác nhưng lại không dám cắn, nó chỉ nhảy ra xa mấy bước đứng trong viện nhìn, giống như không biết nữ chủ nhân luôn nhu nhược này lại bị cái gì kích thích.

Đông Tuệ vội ôm lấy Tiêu Trường Ninh đang tuyệt vọng, không cho nàng tới gần con chó dữ nguy hiểm kia, run giọng nói: "Điện hạ nguy hiểm!"

Thu Hồng cùng Hạ Lục đang bận rộn trong Nam Các cũng nghe được động tĩnh sôi nổi chạy ra hỏi: "Trưởng công chúa làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?"

Tiêu Trường Ninh thở hồng hộc ngồi xổm trên đất, cầm cái túi vàng bị cắn hư lên giống như nguyên thần xuất khiếu, chỉ đỏ mắt lẩm bẩm: "Buông bổn cung ra, bổn cung muốn lập tức giết nghiệt súc này, mổ bụng moi tim nó!"

"Trưởng công chúa muốn mổ bụng ai, moi tim ai?"

Phía sau truyền đến giọng nam lạnh lẽo quen thuộc, sau đó bóng người cao lớn bao phủ phía trên Tiêu Trường Ninh.

Nàng theo bản năng đem cái túi giấu vào tay áo,

vừa xoay người lại liền cảm thấy sợ hãi tới mức lá gan muốn vỡ ra: "Thẩm...Thẩm...."

Người tới có dáng người cao lớn uy nghiêm, đôi chân thẳng tắp thon dài, khuôn mặt trắng nõn tuấn mỹ, đôi mắt sắc bén lạnh lẽo không chớp nhìn Tiêu Trường Ninh, đúng là chủ nhân của cái "bảo bối" kia rồi, Thẩm đề đốc.

Chương 17: Thịt Khô

Tiêu Trường Ninh nhịn không được suy nghĩ: Nếu Thẩm Huyền biết "bảo bối" của mình bị chó ăn thì không biết đường đường là Trường Ninh trưởng công chúa như mình sẽ có cái chết thê lương như nào?

"Trường Ninh trưởng công chúa Tiêu thị của Đại Ngu năm mười tám tuổi phụng chỉ gả cho tên ác bá đề đốc Đông Xưởng Thẩm Huyền làm vợ, vì muốn tự bảo vệ mình nên đã hợp mưu cùng Cẩm Y Vệ Bắc Trấn phủ tư Sử phủ Việt Dao trộm đi "bảo bối" của Thẩm đề đốc. Nhưng vì không may gặp phải chó dữ nên "bảo bối" đã trở thành thức ăn của chó dữ, sự việc bại lộ làm đề đốc nổi giận, trưởng công chúa chi mộ."

Có lẽ đó sẽ là khắc văn trên bia mộ của nàng.

Hai chân Tiêu Trường Ninh nhũn ra ngồi xổm trên đất, nàng muốn đứng dậy nhưng lại sợ hãi đến không còn sức lực.

"Điện hạ thích dùng tư thế đó nói chuyện với bản đốc sao?" Thẩm Huyền cười như không cười, giơ tay xách nàng lên giống như xách gà con.

Con chó mực ăn cái "bảo bối" mười năm đó giống như có chút buồn nôn, dựa đầu qua một bên nôn khan..... Ăn đồ vật dơ bẩn như vậy không nôn mới là lạ!

Mới vừa rồi Tiêu Trường Ninh còn chờ chó mực nhả "bảo bối" ra nhưng đột nhiên nàng lại có chút lo lắng. Nếu con chó ngu ngốc kia nhả thứ đồ khiếm nhã đó ra thì nàng nên giải thích thế nào?

Trong lúc Tiêu Trường Ninh hoảng sợ, lo lắng, Thẩm Huyền nhíu mày nhìn nàng: "Điện hạ cho chó săn của ta ăn thứ đồ dơ bẩn gì vậy?"

Bổn cung có thể nói là đồ vật dưới hông đề đốc đại nhân ngài sao?

Đương nhiên không thể.

"Nó tự đi tìm rồi ăn...ăn....." Mắt Tiêu Trường Ninh đỏ lên, cố gắng làm ánh mắt chính mình trông vô cùng chân thành nói: "Một....một miếng thịt khô."

"Hửm, thịt khô?" Thẩm Huyền kéo dài giọng nói, mỉm cười nhìn nàng: "Vậy trưởng công chúa điện hạ sao lại run rẩy như vậy?"

Tiêu Trường Ninh rũ đầu, không dám hé răng.

Chó mực nôn khan vài tiếng, nôn không được nó lại ủ rũ cụp đuôi dựa bên chân Thẩm Huyền, bộ dạng uể oải ỉu xìu. Con chó này đã trải qua huấn luyện hẳn sẽ không ăn lầm đồ ăn có độc, Thẩm Huyền cũng không lo lắng cho nó, chỉ nhìn Tiêu Trường Ninh nói: "Mời trưởng công chúa tới sảnh chính dùng bữa, sau khi ăn cơm trưa xong chúng ta sẽ luyện tập bắn cung cưỡi ngựa."

Nghe vậy, Đông Tuệ đang đứng một bên chợt cảm thấy căng thẳng.

Nàng còn nhớ rõ Trường Ninh công chúa đã dặn dò: Nếu Thẩm Huyền lại ép buộc điện hạ liền nói ra bệnh nan y năm xưa, điện hạ không thể mệt nhọc.

Nghĩ đến đây, Đông Tuệ lấy hơi gom đủ dũng khí mở miệng, ai ngờ Tiêu Trường Ninh lại trước một bước nói: "Được thôi, mời Thẩm đề đốc chờ bổn cung một lát, bổn cung vào nhà đổi sang trang phục cưỡi ngựa sẽ tới."

Vừa dứt lời, ánh mắt nàng lại trốn tránh hắn, sắc mặt cứng đờ, tay chân loạn xạ bước vào phòng.

Đông Tuệ: Hả?

Thẩm Huyền nhìn bộ dạng hồn phách thất lạc của nàng nguy hiểm nheo mắt: Tiêu Trường Ninh nghe lời như vậy, rốt cuộc lại muốn gây họa gì đây?

Mà Tiêu Trường Ninh vừa vào phòng liền đóng cửa lại, nàng lấy cái túi bị phá hư trong tay áo ra ném đi, dựa vào bàn trà khóc nức nở.

Mấy cung tì theo sau đi vào đều luống cuống tay chân nhìn Tiêu Trường Ninh.

"Điện hạ làm sao vậy, sao lại có bộ dạng như sống không còn gì luyến tiếc vậy?" Thu Hồng giơ tay chỉ Đông Tuệ.

Đông Tuệ vô tội lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Ta cũng không biết. Lúc về, con chó hung dữ kia của Thẩm đề đốc không biết bị gì lại đột nhiên phát điên, cướp đồ vật trong túi điện hạ ăn....Sau đó điện hạ liền có bộ dạng này."

"Túi?" Hạ Lục sợ hãi nói: "Chẳng lẽ là cái túi thơm Quý Phi nương nương tự mình thêu cho điện hạ? Đó chính là bảo bối của điện hạ đấy!"

Hạ Lục vội vàng chạy lại cẩn thận liếc mắt quan sát cái túi tiền thêu chỉ vàng kia, nàng buồn bực: "Túi thơm của Quý Phi nương nương hình như không giống như này."

Tiêu Trường Ninh từ trong buồn bã tỉnh lại, nàng dựa vào bàn trà ánh mắt dại ra lẩm bẩm: "Bổn cung xong rồi, cái gì cũng xong rồi....."

Mấy cung tì cũng không rõ nguyên nhân.

Các nàng đang định dò hỏi thì chợt thấy Tiêu Trường Ninh như sống dậy, nàng ngẩng đầu lên nói: "Đông Tuệ ngươi đi phòng ăn một chuyến, trộm vài miếng thịt khô về đây!"

Vẻ mặt Đông Tuệ mờ mịt: ".....Hả?"

Lông mày Tiêu Trường Ninh nhăn lại, nàng nôn nóng đè thấp giọng nói: "Ngươi mau đi đi!"

"Dạ....." Đông Tuệ không hiểu gì bước ra cửa, nghĩ thầm: Trưởng công chúa trúng độc của thịt khô sao? Sao nói câu nào cũng không rời nó vậy?

Chuẩn bị tốt tất cả, Tiêu Trường Ninh mới chậm rãi đi ra ngoài sảnh, cẩn thận ngồi lên cái ghế phía sau của mình.

Thẩm Huyền ăn cơm không thích nói chuyện, tuy rằng hắn ăn nhanh nhưng cũng không phát ra âm thanh

nhai nuốt khó nghe. Tiêu Trường Ninh thất thần ăn từng hạt cơm, lại không nhịn được liếc nhìn Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền buông chén đũa, một bên cầm khăn ướt lau tay liếc mắt nhìn nàng: "Nàng có chuyện gì muốn nói sao?"

"Khụ! Khụ!" Tiêu Trường Ninh suýt bị sặc, ánh mắt không khỏi chột dạ nói: "Chó của ngươi không bị gì chứ?"

"Nó còn tốt, không chết được." Thẩm Huyền nhàn nhạt trả lời.

Tiêu Trường Ninh "ừ" một tiếng, tảng đá trong lòng nàng rớt xuống. Còn tốt, Thẩm Huyền vẫn chưa phát hiện ra cái gì kì lạ.

Thẩm Huyền hỏi: "Điện hạ làm chuyện xấu gì đúng không?"

Tiêu Trường Ninh vội vã lắc đầu: "Không có đâu!"

Mắt Thẩm Huyền sáng như đuốc, để khăn xuống nói: "Điện hạ từ trước đến giờ không phải ghét nhất là tập võ sao? Hôm nay lại có chút ngoan ngoãn như vậy, rất không bình thường."

"Thật không có đâu!" Tiêu Trường Ninh cố gắng ăn cơm, không tự tin trả lời.

Thẩm Huyền chỉ suy tư nhìn nàng, giống như đang phân biệt mức độ chân thật trong lời này, cuối cùng hắn cũng không tiếp tục tra hỏi.

Hôm nay bắt đầu tập cưỡi ngựa trước, nhưng ngựa của Đông Xưởng đều là ngựa trong quân, nhanh nhẹn, dũng mãnh nên cao hơn cả một người. Tiêu Trường Ninh chưa bao giờ cưỡi ngựa, dù thử mấy lần cũng không leo lên lưng ngựa được.

Con ngựa Thất Ô Vân Tuyết đã có chút không kiên nhẫn, phát ra tiếng phì phì trong mũi. Tiêu Trường Ninh có hơi nhụt chí, chóp mũi chảy ra một tầng mồ hôi mỏng, rầu rĩ nói: "Bàn đạp quá cao, bổn cung không leo lên được."

Vốn Thẩm Huyền đang ôm cánh tay đứng một bên chỉ điểm nàng, nghe vậy chỉ "ừ" một tiếng, cũng không biết là mất kiên nhẫn hay vẫn là khinh miệt. Hắn nhíu mày suy tư một lát, đi tới đứng phía sau Tiêu Trường Ninh.

"Ngươi làm gì....Này, từ từ!"

Thẩm Huyền trực tiếp bóp chặt eo nhỏ của nàng giống như nâng lên cao, sau đó hắn dễ dàng đặt nàng trên lưng ngựa, bình tĩnh nói: "Nàng cầm chắt dây cương, đừng lộn xộn."

Tiêu Trường Ninh một tay lung tung cầm lấy dây cương, một tay vịnh yên ngựa, thân mình ngã về phía trước dựa trên lưng ngựa, một chút cũng không dám cử động, nàng nước mắt lưng tròng nói: "Ta.....Ta sợ!"

Lưng ngựa vừa cao vừa khó giữ thăng bằng, vô cùng khó chịu.

Thẩm Huyền thay nàng cầm dây cương, thân hình cao lớn đứng im một bên dường như có thể cùng Tiêu

Trường Ninh đang nằm trên lưng ngựa nhìn thẳng, hắn chỉ nàng: "Hai chân dẫm xuống bàn đạp, dùng thêm sức. Nàng sợ gì? Có bản đốc ở đây, nó không thể quăng nàng té xuống dưới đâu."

Tiêu Trường Ninh nỗ lực làm theo lời hắn nói, thử rất nhiều lần mới dẫm lên được bàn đạp, đột nhiên con ngựa chạy chậm về phía trước làm nàng sợ hãi đến mức hồn phi phách tán, Tiêu Trường Ninh cắn môi dựa trên lưng ngựa, mồ hôi lạnh chảy ra.

"Dọa nàng sợ rồi?" Thẩm Huyền cười nhẹ: "Thân mình ngã về phía trước nhưng không cần dựa trên lưng ngựa. Điện hạ càng sợ hãi sẽ làm cho ngựa cũng sợ hãi theo."

Tiêu Trường Ninh lập tức điều chỉnh dáng ngồi.

Thẩm Huyền lại nói: "Rất tốt, bây giờ điện hạ có thể thử cầm dây cương điều khiển cho ngựa chạy chậm."

"Không.....Từ từ!" Tiêu Trường Ninh hoảng sợ: "Cái này quá xóc nảy, bổn cung không làm được."

Lâm Hoan cùng Ngô Hữu Phúc đi ngang qua thấy vậy cũng ngừng bước chân, hứng thú bừng bừng quan sát.

Ước chừng thấy Tiêu Trường Ninh thật sự sợ hãi, đốt ngón tay nắm dây cương vì khẩn trương trở nên trắng bệch, Thẩm Huyền rốt cuộc cũng mềm lòng chớp mắt nghĩ cũng không nghĩ, bước một bước xoay người nhảy lên lưng ngựa, ngồi phía sau Tiêu Trường Ninh dựa gần nàng.

Lưng ngựa hơi hẹp, phía sau lưng Tiêu Trường Ninh

dán sát vào ngực Thẩm Huyền, rõ ràng đã vào mùa đông nên thời tiết có chút lạnh nhưng cả người nàng lại nóng cả lên.

Đây là lần đầu tiên nàng thân mật như vậy với một tên thái giám. Nàng xấu hổ, muốn nhích lên phía trước một tấc nhưng bị Thẩm Huyền đè vai lại, dùng giọng điệu việc công xử theo phép công nói: "Đừng động, nếu nàng bị quăng ngã bản đốc cũng mặc kệ."

Con ngựa cử động chân một chút, Tiêu Trường Ninh lập tức không dám động đậy.

Trong mắt Thẩm Huyền nổi lên chút ý cười không dễ phát hiện, lúc này mới giơ hai cánh tay sau eo nàng cầm dây cương.

Ước chừng biết rằng có Thẩm Huyền sau lưng nên Tiêu Trường Ninh cảm thấy yên tâm không ít, không còn lo lắng ngã xuống lưng ngựa bị vó ngựa đạp thành thịt nát, nàng từ từ bình tĩnh lại không tới mười lăm phút đã có thể thích ứng được xóc nảy trên lưng ngựa.

Lâm Hoan mắt cũng không chớp nhìn hình ảnh một đôi bích nhân* đang giục ngựa chạy qua, cực kì hâm mộ nói: "Đề đốc đại nhân cùng phu nhân thật ân ái, không biết tương lai ta có thể được như đại nhân cưới một cô nương giống vậy không nhỉ?"

*Đôi bích nhân: Khen người đẹp như ngọc bích.

"Ai da, Tiểu Lâm Tử của chúng ta rốt cuộc cũng trưởng thành rồi!" Ngô Hữu Phúc cười tủm tỉm: "Trước kia chỉ biết ăn giờ còn muốn tìm cung nữ làm nương tử!"

Đúng lúc Tiêu Trường Ninh cưỡi ngựa đi qua, nàng nhịn không được nói một câu: "Lâm công công đừng vội chờ ngươi lớn lên chút cái gì cũng đều sẽ có."

"Thật sự?" Ánh mắt Lâm Hoan sáng lên.

Tiêu Trường Ninh ngồi trên lưng ngựa nghiêm túc gật đầu: "Thật. Bởi vì "cánh rừng" lớn, chim chóc gì cũng đều có."

Lâm Hoan vẫn ngốc nghếch tất nhiên không phản ứng kịp bản thân đang bị trưởng công chúa đùa giỡn, mà Ngô Hữu Phúc đứng một bên đã cười nghiêng ngả, trong mắt lấp lánh ánh nước thở hổn hển: "Ha ha ha ha, hay cho câu một cánh rừng lớn chim chóc gì cũng đều có."

Tiêu Trường Ninh cũng bị chính mình chọc cười, trong lúc nàng đang vui vẻ phía sau lại truyền đến một giọng nói lạnh lẽo: "Tới giờ rồi, nàng xuống ngựa đi."

Giọng nói đó mang lại cảm giác quá áp bức, Tiêu Trường Ninh lập tức không dám cười.

Thẩm Huyền mặt không biểu tình giữ chặt ngựa duỗi tay đỡ nàng xuống dưới, khóe miệng từ đầu đến cuối cũng chưa từng cười, lạnh lẽo giống như một pho tượng tuấn mĩ.

Hai chân Tiêu Trường Ninh nhũn ra, trong lòng có hơi mất mát nhìn hắn vài lần, nhịn không được hỏi thử: "Thẩm đề đốc không cảm thấy buồn cười sao?"

Thẩm Huyền đưa dây cương cho Lâm Hoan, ôm cánh tay

nhìn nàng không nói gì.

Được rồi xem ra là không buồn cười thật.

Bên trong đùi Tiêu Trường Ninh bị yên ngựa ma sát đến rách da nên vô cùng khó chịu, nàng thấy sắc mặt Thẩm Huyền lạnh lẽo cũng không muốn ở đây lâu, liền nhẹ nhàng nói "cảm ơn" sau đó quay về phòng.

Trong vòng một ngày này có thể nói là đã xảy ra rất nhiều thứ bất ngờ, tinh thần và thể xác Tiêu Trường Ninh đều mệt mỏi, nàng kiệt sức ngã xuống giường để mặc mấy cung tì tùy ý xoa bóp.

Trong lúc mơ màng sắp ngủ, nàng chợt nghe thấy từng đợt tiếng cười không kiềm chế được truyền đến từ viện cách vách.

Tiếng cười quỷ dị này lại dừng một lát sau đó càng lúc càng không thể dừng lại, giống như muốn cười đến ngất đi. Tiêu Trường Ninh trực tiếp bị dọa tỉnh, nàng lăn đi lăn lại nhiều lần rồi ngồi dậy: "Ai đang cười vậy? Có chuyện gì sao?"

Cung tì Hạ Lục nghiêng tai lắng nghe, nhỏ giọng nói: "Hình như là.....truyền đến từ trong phòng Thẩm đề đốc."

Nàng nghe lại lần nữa, đúng thật là âm thanh của Thẩm Huyền.

Tiêu Trường Ninh không khỏi sởn tóc gáy, càng nghĩ càng thấy bất an, nàng sợ hãi: "Sao hắn lại cười lạnh như vậy? Chẳng lẽ đang tính toán cách xuống tay với bổn cung?"

Hạ Lục cùng Đông Tuệ ôm chặt nhau: "Điện hạ, ngài đừng dọa bọn nô tỳ!"

"Đồ vật bảo mạng đã không có, thịt khô có thể lừa hắn sao? Hắn sẽ đi qua đây sao!" Nàng tự lẩm bẩm, trong lòng tràn đầy cảm giác không sống được bao lâu.

Trong lúc nàng luống cuống tay chân lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp mơ hồ của Thẩm Huyền truyền đến từ cách vách: "Cánh rừng lớn.....Chim chóc gì cũng đều có! Ha ha ha ha thì ra lại là.....buồn cười như vậy!"

"...."

Thế giới trở nên yên lặng.

Nếu nàng nhớ không lầm thì cái chuyện buồn cười này đã qua được nửa canh giờ.....

Tiêu Trường Ninh yên lặng bò lại lên giường nằm ngay ngắn, bên ngoài bình tĩnh đã khó che dấu được nội tâm đầy sóng gió của nàng: Thì ra Thẩm đề đốc hung ác, lạnh lẽo là do phản ứng chậm với chuyện xung quanh sao?!

Chương 18: Sinh Thần

Trời còn chưa sáng, trong nhà vẫn tối tăm. Tiêu Trường Ninh mơ màng ngồi dậy, nghe được âm thanh tới lui bên ngoài của thái giám, nàng ngây ngốc trong chốc lát mơ hồ không rõ hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Đông Tuệ cầm lễ phục trong tay, quỳ xuống nói: "Bẩm điện hạ, giờ đã là canh ba giờ Mẹo. Hôm nay là sinh thần của thái hậu, ngài cần vào cung chúc mừng nên phải dậy sớm rửa mặt chải đầu."

Tiêu Trường Ninh mơ hồ "ừ" một tiếng, xốc đệm chăn lên ngồi dậy. Sáng sớm đầu mùa đông vô cùng lạnh lẽo, nàng không khỏi run rẩy, yết hầu có chút ngứa, hít hít cái mũi: "Ta nghe thấy có âm thanh bên ngoài, là thái giám Đông Xưởng tập thể dục buổi sáng sao?"

"Đúng vậy. Canh giờ này mỗi ngày Thẩm đề đốc đều trông coi binh lính ở giáo trường huấn luyện bất kể gió mưa." Đông Tuệ đem áo khoác lên vai Tiêu Trường Ninh, quan tâm nói: "Hôm nay gió có hơi lớn, trời cũng trở lạnh rồi, ngài mặc nhiều một chút đừng để cảm lạnh."

Khi nói chuyện, Thu Hồng cùng Hạ Lục đã bưng thau đồng và khăn tay đến hầu hạ, các nàng vây quanh Tiêu Trường Ninh đang ngồi trước bàn rửa mặt chải đầu để chuẩn bị trang điểm.

Mí mắt Tiêu Trường Ninh díu lại, nàng ngáp một cái, trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy Thu Hồng trong gương đồng nên không khỏi kinh ngạc.

Hôm nay Thu Hồng mặc y phục mới, trên mặt đánh một lớp son phấn mỏng, hai má hồng đào, trên môi tô thêm một lớp son nhạt, nàng hôm nay hoàn toàn không giống thường ngày.

"Thu Hồng." Tiêu Trường Ninh nhịn không được mở miệng gọi nàng: "Hôm nay ngươi không cần đi cùng bổn cung gặp mặt thái hậu sao?"

Thu Hồng vội đặt lược xuống, nụ cười lóe vài phần chột dạ: "Bẩm điện hạ, hôm nay Đông Tuệ cùng Hạ Lục sẽ tiến cung chung với ngài. Nô tì biết rõ vì nô tì là cung nữ thái hậu nương nương ban thưởng cho ngài nên không thân mật bằng hai vị tỷ tỷ đây, vì vậy những trường hợp như thế này nô tì nguyện ở nhà để tránh sự hiểu lầm."

"Tự nguyện ở nhà?" Tiêu Trường Ninh như đang suy nghĩ điều gì, giơ một ngón tay hơi lạnh nhẹ nhàng chạm lên khóe miệng dính phấn của Thu Hồng, cười nói: "Tuy ngươi "ở nhà" nhưng từng bước đi vẫn như có sấm sét, không an toàn cho lắm, ngươi phải cẩn thận."

Trong ý cười đó có chút hài hước lạnh lẽo. Thu Hồng thấp thỏm ngẩng đầu, nhưng khi nàng nhìn kĩ lại thì chút hài hước đó đã biến mất, bộ dạng Tiêu Trường Ninh vẫn lười biếng không rành thế sự như cũ, ngủ gà ngủ gật.

Trang điểm xong trời cũng đã sáng. Tiêu Trường Ninh đi tới sảnh dùng bữa lại vừa vặn gặp phải

Thẩm Huyền mới tập luyện trở về.

Hắn mặc một thân võ phục màu đen trông có vẻ mỏng manh, lại thêm không có búi tóc nên nhìn trẻ đi vài phần. Lúc này Thẩm Huyền cũng đã thấy Tiêu Trường Ninh một thân lễ phục đỏ thẫm, dưới váy màu lam thêu chỉ vàng chậm rãi đi tới, dung mạo tinh xảo thỏa mãn người nhìn càng làm nổi bật da thịt trắng trẻo.

Thẩm Huyền ngẩn người trong chớp mắt, không khỏi nhìn nàng thêm lần nữa rồi sau đó cười nhẹ nói: "Lễ vật mừng thọ đã chuẩn bị tốt, ăn sáng xong ta sẽ kêu Tưởng Xạ đưa nàng tiến cung."

Tiêu Trường Ninh ở trước mặt hắn luôn có chút co quắp, vân vê mười ngón tay hỏi: "Ngươi không đi mừng thọ sao?"

Thẩm Huyền nói: "Hôm nay ta phải có việc phải đến ngục xin lỗi không đi cùng được, làm điện hạ thất vọng rồi."

Bổn cung mới không thất vọng đâu! Tiêu Trường Ninh trong lòng mừng thầm.

Một trận gió lạnh thổi tới, cuốn lấy lá khô nhẹ nhàng bay lên, Tiêu Trường Ninh đứng trong hành lang thấy ngứa mũi liền hắt xì hai cái, đuôi mắt nhiễm một chút ướt át màu hồng.

Thẩm Huyền nhìn nàng kéo cao cổ áo không biết vì sao lại có chút mềm lòng, theo bản năng nói: "Trong phủ đúng lúc có một kiện áo choàng bạch hồ mới được tiến cống, nàng mau lấy mặc thêm đi. Một lát nữa bản đốc cũng vào cung chờ nàng."

Vừa dứt lời, cũng không đợi Tiêu Trường Ninh cự tuyệt hắn đã vượt qua nàng bước vào cửa, trước sau vẫn ngang ngược như cũ.

Tiêu Trường Ninh nhìn bóng dáng cao lớn, rắn chắc của hắn thở dài. Rõ ràng là một gia hỏa chậm chạp trong tình cảm lại cố tình làm bộ mặt lạnh lẽo, lãng phí vẻ bề ngoài tốt như vậy.

Khi tiên đế mới vừa băng hà một năm, trong lúc cung điện phát tang thái hậu cũng chưa từng tổ chức tiệc mừng thọ mà chỉ tụ tập một đám nữ quyến, gặp mặt vài tên trọng thần.

Tiêu Trường Ninh mang theo hai phần lễ vật mừng thọ: Một là tòa san hô hồng ngọc Thẩm Huyền dâng lên còn cái thứ hai là bức tranh "Núi sông ngàn năm" do Tiêu Trường Ninh tự tay vẽ.

Từ Ninh Cung đã đốt hương, thái hậu một thân lễ phục tím trầm dựa trên trường kỷ, lệnh cung tì mở bức tranh dài chừng bảy thước đang cuộn tròn ra, híp mắt khen: "Lúc tiên đế còn sống đã từng khen Trường Ninh có đôi tay rất khéo, không ai sánh được, hôm nay cuối cùng ta cũng được chứng kiến rồi. Núi sông tươi đẹp vạn dặm lại thu gọn trong một bức tranh, họa kỹ tuyệt diệu như này dù là họa sư tốt nhất trong cung cũng phải cam chịu bái phục."

Tiêu Trường Ninh đang đứng đợi một bên, vừa thấy nụ cười như giấu đao của thái hậu nàng liền biết sắp có chuyện.

Quả nhiên, ngay sau đó thái hậu cho cung tì lui ra

lại từ từ đứng dậy, bà cười như không cười nhìn Tiêu Trường Ninh: "Chỉ là không biết phần lễ mừng thọ này Trường Ninh đại diện cho Tẩy Bích Cung tặng ta hay là tặng thay Đông Xưởng?"

Câu hỏi này vô cùng hóc búa.

Thay nhà ai tặng lễ liền ý nghĩa nàng sẽ đứng bên phía trận doanh nhà đó. Tiêu Trường Ninh lo chu toàn cùng thái hậu nhiều năm như vậy tất nhiên đã thăm dò hết tính cách của bà, nàng liền mỉm cười nói: "Bẩm thái hậu, tất nhiên là thay bản thân bổn cung tặng người. Lại nói xuất thân của ta không phải đều là nữ nhi Tiêu gia sao."

"Ngươi cũng có thể nói như vậy sao." Thần sắc Lương thái hậu có chút nổi giận. Một lát sau, bà vuốt ve phật châu trong tay nói thẳng: "Việc lần trước giao cho ngươi đã làm tới đâu rồi?"

Bình độc dược kia.....

Mặt Tiêu Trường Ninh lộ vẻ khó xử, rũ đầu nói: "Ta hành động ở Đông Xưởng không được tiện, hành động của Thẩm Huyền cũng rất quỷ dị nên chưa tìm được cơ hội."

Lương thái hậu dường như cũng đoán được như vậy nên chỉ hừ một tiếng.

Tiêu Trường Ninh hít sâu một hơi nhỏ giọng: "Huống chi, không phải thái hậu đã chọn được người tốt hơn rồi sao?"

Lương thái hậu bỗng chốc trợn mắt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tiêu Trường Ninh: "Ngươi nhìn ra khi

nào?"

"Ta nhìn ra lúc sáng nay. Thu Hồng một mình ở lại trong phủ, còn ăn mặc diễm lệ tất nhiên nữ tử trang điểm chỉ có thể vì người mình thích, mà trên dưới trong phủ đều là hoạn quan nên nếu có thể làm tâm phúc của thái hậu nương nương đi quyến rũ không cần nghĩ cũng biết là ai."

"Còn không phải vì ngươi làm ai gia quá thất vọng nên ai gia chỉ còn cách tìm đường khác sao." Lương thái hậu hơi hạ giọng: "Việc của Thu Hồng ngươi không được nhúng tay can thiệp. Sớm ngày giải quyết Thẩm Huyền đối với ngươi mà nói trăm lợi cũng không hại."

"Bổn cung hiểu." Bề ngoài Tiêu Trường Ninh có vẻ như bị ép buộc nhưng thật ra trong lòng nàng đã nở hoa.

Nàng mới không can thiệp đâu bởi vì căn bản cũng không cần nàng ra tay! Cơ quan Lương thái hậu sắp đặt bên cạnh có vẻ kĩ càng nhưng cuối cùng vẫn xem nhẹ chỗ đáng sợ của Thẩm Huyền.....Xem ra sắp có trò hay để xem rồi.

Trong lúc nghĩ ngợi, hoạn quan ngoài cửa lại tới báo: "Thái hậu nương nương, Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Hoắc Chất đại nhân cầu kiến."

Nghe thấy Hoắc Chất cầu kiến, vẻ mặt Lương thái hậu không thay đổi nhưng chút ánh sáng dưới đáy mắt lại không thể giấu diếm được đôi mắt Tiêu Trường Ninh. Thái hậu giơ tay xoa thái dương nhẹ giọng nói: "Tuyên."

Cây già có hoa là chuyện phải giữ kín không được nói ra trong cung đình, chỉ đáng thương thây cốt tiên đế còn chưa lạnh.....

Tiêu Trường Ninh đè nén sự chán ghét trong lòng, cúi người làm lễ tạm biệt thái hậu.

Nàng nặng nề tâm sự đi ra cửa Từ Ninh Cung, lúc ra vừa vặn đi ngang qua một võ tướng cao lớn mặc phi ngư phục cùng Tú Xuân đao.

Võ tướng ước chừng bốn mươi tuổi, mày kiếm rậm rạp, mũi cao thẳng, cằm nhợt nhạt nhưng cũng rất cương nghị, vóc người toát ra khí thế không thua gì Thẩm Huyền, mỗi bước đi đều như chém đinh chặt sắt, cả người tản mát ra một cổ kinh nghiệm thích giết chóc nơi sa trường, đúng là thuộc hạ dưới trướng thái hậu —— Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Hoắc Chất, người lãnh đạo trực tiếp của Việt Dao.

Thời gian giống như bị kéo dài ra vô hạn. Có lẽ là cố kỵ Tưởng Xạ đang đứng một bên ánh mắt Hoắc Chất chỉ đối diện ngắn ngủi cùng Tiêu Trường Ninh, vừa chạm vào liền tách ra.

Chỉ có như vậy nhưng Tiêu Trường Ninh vẫn có chút hốt hoảng, cả người giống như bị rắn độc nhìn chằm chằm, từ sâu trong xương cốt phát ra chút lạnh lẽo.

"Điện hạ, trên trán ngài sao lại chảy nhiều mồ hôi vậy?" Hạ Lục cùng Đông Tuệ đang chờ ở thềm đá vội đi tới, các nàng giữ chặt tay Tiêu Trường Ninh không khỏi sợ hãi: "Ngài lạnh quá!"

Tiêu Trường Ninh thở ra một ngụm khí nóng, rùng

mình một cái nói: "Không có chuyện gì đâu."

Trên người toàn là mồ hôi, tay chân lạnh lẽo hơn phân nửa là do bệnh cảm gây ra. Đông Tuệ nóng vội, đang định đi mời thái y thì Tiêu Trường Ninh lại giữ chặt nàng, hơi lắc đầu nói: "Hôm nay là sinh thần của thái hậu, đừng làm người mất hứng."

Đang nói, dưới bậc thang lại truyền đến một giọng nam trẻ tuổi: "Thần Cẩm Y Vệ Nam Trấn phủ tư Sử phủ Ngu Vân Thanh, gặp qua Trường Ninh trưởng công chúa điện hạ."

Ngu Vân Thanh? Sao hắn lại ở đây?

À đúng rồi, hắn muốn đính hôn cùng nữ nhi của thái hậu.

Tiêu Trường Ninh hít hít cái mũi, nàng đi xuống thềm đá, bộ dạng không nóng không lạnh nhìn hắn chào hỏi: "Ngu sử phủ....." Còn chưa nói xong nàng đã hắt xì mấy cái.

Ngu Vân Thanh có chút lo lắng nhìn nàng, lấy một cái khăn mềm trong tay áo ra quan tâm nói: "Trời lạnh gió lớn, trưởng công chúa đừng đứng ở đầu gió sẽ dễ bị cảm lạnh."

Tiêu Trường Ninh thật sự không rõ hắn đột nhiên tốt với nàng là có ý gì nên vẫn không nhận khăn, chỉ duy trì khoảng cách ba bước chân nhìn hắn, cười hồn nhiên nói: "Đa tạ ý tốt của Ngu sử phủ. Chỉ là thân phận của ngươi và ta có chút khác biệt, cái khăn này vẫn nên thu hồi cho thỏa đáng....."

Nàng còn chưa nói xong thì chỗ đất bằng lại vang lên một âm thanh ương ngạnh của nữ tử: "Tiêu Trường Ninh ngươi mau cách xa Ngu Vân Thanh một chút!"

Nàng theo tiếng nói nhìn lại, chỉ thấy sau hành lang gấp khúc có mấy tên cung tì vây quanh một vị nữ tử kiều diễm mặc y phục vàng nhạt đang nổi giận đùng đùng đi đến. Quần áo của nàng vô cùng quý giá đẹp đẽ, hành động lại phô trương, nàng dựng ngược mày liễu cả giận nói: "Tiêu Trường Ninh, ngươi cũng biết Ngu Vân Thanh là vị hôn phu của bổn cung mà lại dám nối lại tình xưa giữa ban ngày ban mặt!"

Vạn An công chúa, nữ nhi thân sinh của Lương thái hậu. Tiêu Trường Ninh cùng nàng không hợp cũng do đời trước tranh nhau giành sủng ái.

Lại nói Ngu Vân Thanh, người này nhiều năm qua đoạn tuyệt qua lại với Tiêu Trường Ninh nhưng vào lúc nàng gả tới Đông Xưởng lại tới xum xoe, không cần nghĩ cũng biết tâm mang ý xấu, hiện tại còn xuất hiện thêm một Vạn An công chúa kiêu ngạo ương ngạnh, Tiêu Trường Ninh chỉ cảm thấy đầu càng đau nhức.

Nàng không muốn dây dưa nên chỉ hừ một tiếng, mang theo giọng mũi nói: "Bổn cung cũng không hiếm lạ vị hôn phu của ngươi, ngươi đem hắn về giám sát chặt chẽ lại đi."

Lời này hoàn toàn không để lại mặt mũi, sắc mặt Ngu Vân Thanh cùng Vạn An công chúa đều cứng đờ.

"Đứng lại! Ngươi chỉ là vợ của một tên hoạn quan

thì có gì kiêu ngạo!" Vạn An công chúa xấu hổ cùng giận dữ, nàng giữ chặt tay Tiêu Trường Ninh: "Mau nói rõ ràng đi! Có phải cái tên thái giám Thẩm Huyền kia không thỏa mãn được ngươi nên ngươi mới đi câu dẫn người khác không!"

Cách một bức tường ngoài hoa uyển, Thẩm Huyền "trùng hợp" đi ngang qua chợt nghe tên của mình, không khỏi dừng chân.

~~~~~~~

Tác giả có lời muốn nói:

Trường Ninh (xoa tay giận dữ): Muốn bắt đầu cung đấu vả mặt tỷ tỷ độc ác sao?

Thẩm Huyền (mỉm cười): Trước khi nói lời này mời điện hạ xem lại văn án có hai chữ ngọt văn đấy.

Trường Ninh:.....

Thẩm Huyền: Huống chi điều làm bản đốc buồn rầu chính là Vạn An công chúa lại nói ta không thỏa mãn được điện hạ. Ngài có muốn kiểm tra một chút không?

Trường Ninh: Đừng....Không! Lui lui lui lui ra!
~~~~~~~

Chương 19: Phong Ba

Trong Từ Ninh Cung, thái hậu đang khép hờ mắt, giọng nói mang chút trách cứ: "Hoắc ái khanh quá nóng vội, ai gia thật vất vả mới hy sinh một Trường Ninh ổn định được Thẩm Huyền thì ngươi đã động thủ. Lần trước ám sát ở cửa cung không có kết quả nhất định sẽ làm Thẩm Huyền nổi lòng nghi ngờ, sau này nếu muốn giết hắn chỉ sợ càng thêm khó khăn."

Hoắc Chất quỳ một gối xuống đất, môi như sắp bẻ gãy kiếm, trầm giọng nói: "Thần chỉ nóng lòng muốn vì ngài phân ưu, không đành lòng nhìn thái hậu ngày đêm ưu phiền, thế nên mới tùy tiện rút dây động rừng mong thái hậu trách phạt."

"Được rồi, ai gia sao có thể trách phạt ngươi được." Thái hậu mang vẻ bất đắc dĩ, khuôn mặt luôn ít khi cười nói cũng nhiễm vài phần ôn hòa, bà nhìn Hoắc Chất vẫy tay: "Lại đây, để ai gia nhìn kĩ ngươi."

Hoắc Chất đứng dậy, bước về phía trước hai bước lại hỏi: "Hoàng đế gần đây thế nào?"

Nghe vậy thái hậu chỉ cười khẽ một tiếng, giữ chặt bàn tay thô to của Hoắc Chất chậm rãi nói: "Cũng chỉ là gỗ mục mà thôi sao có thể tranh đấu với ai được."

"Cho tới nay thần vẫn luôn có chuyện không rõ." Hoắc Chất cũng nắm tay Lương thái hậu, lòng bàn tay vuốt ve da thịt non mịn của bà hỏi: "Tiên đế còn lại hai nhi tử, vì sao thái hậu chỉ giết Tĩnh vương mà lưu lại một mình Tiêu Hoàn? Nếu thái hậu nâng đỡ Tĩnh vương thông minh đăng cơ thì cũng không đến mức mệt nhọc như vậy, bị Đông Xưởng kiềm chế giống hiện tại."

Lương thái hậu để Hoắc Chất ngồi bên cạnh mình, dựa đầu trên bờ vai dày rộng của hắn, tay vuốt ve phi ngư phục được thêu thùa hoa văn phức tạp: "Lịch nhi tuổi nhỏ chết sớm, ai gia đã mất đi nhi tử thân sinh của chính mình, nếu muốn nuôi nấng một đứa con riêng không có huyết thống để củng cố quyền thế tất nhiên sẽ muốn một đứa yếu đuối chỉ biết nghe lời, thuận tiện cho ai gia khống chế. Nếu quá thông minh thì tương lai khi hắn trưởng thành chắc chắn sẽ muốn mưu quyền làm phản ta, vậy chẳng phải chính là nuôi hổ gây họa sao."

Hoắc Chất nghe cảm thấy có lý, nặng nề gật đầu một cái: "Nương nương luôn hiểu biết nhiều thứ, thần hổ thẹn không bằng."

Lương thái hậu cười nhạo một tiếng, tự giễu: "Ai gia xuất thân nhà tướng, nếu không phải phụng mệnh phụ thân mười bốn tuổi phải gả vào cung làm hoàng hậu thì ta chắc cũng đã được cùng ngươi sóng vai rong ruổi sa trường, chứ không phải giống bây giờ, chỉ có thể thận trọng từng bước trong thâm cung."

"Cho dù là miếu đường* cũng tốt, sa trường cũng thế, chỉ cần chỗ nào có người thì có là địa ngục Vô Gian thần cũng nguyện sống chết không rời." Hoắc Chất ôm chặt bà nói: "Thần mới gặp Trường

Ninh công chúa bên ngoài."

*Miếu đường: Nơi triều đình nhà vua đóng, nhà thờ vua đã chết.

"Một quân cờ mà thôi, từ lúc nàng bắt đầu gả vào Đông Xưởng đã chú định sẽ hy sinh. Nhưng nàng cũng thật sự thông minh, tuy ngoài mặt thuận theo ta nhưng trong lòng thế nào thì không ai biết được vậy nên ai gia đã phái Ngu Vân Thanh tiếp cận nàng. Ngu Vân Thanh tướng mạo anh tuấn lại là thanh mai trúc mã với Tiêu Trường Ninh, không chừng có thể moi ra bí mật của Đông Xưởng từ miệng nàng."

Nói đến đây, thái hậu nâng mắt hơi dỗi nói: "Hôm nay là sinh thần của ai gia, ngươi đừng để ý đến những chuyện phiền lòng đó, chỉ việc bồi ai gia thôi."

Cùng lúc đó trong hoa uyển.

Tiêu Trường Ninh giả bộ như không nhìn thấy châm chọc của Vạn An công chúa: "Bổn cung kiêu ngạo đó thì sao, mà ta cũng có tư cách kiêu ngạo, ngươi có thể làm khó dễ ta?"

Tính tình Tiêu Trường Ninh luôn như thế, rất bênh vực người của mình. Nếu nàng gả vào Đông Xưởng thì vinh hoa hay tổn hại nàng đều hưởng chung, tuy rằng bản thân không thích thái giám nhưng nàng cũng không chấp nhận người khác chọc đến nói ra nói vào.

Lúc Tiêu Trường Ninh nói chuyện mặt luôn mang ý cười nhẹ nhàng nhưng lại có thể làm người tức

chết. Vạn An công chúa nghẹn một ngụm khí, khuôn mặt tức giận đến đỏ ửng, Ngu Vân Thanh cũng không muốn mọi chuyện ầm ĩ lớn lên liền che trước mặt Vạn An công chúa, khom người nói: "Điện hạ bớt giận, là thần mạo muội muốn ôn chuyện cùng Trường Ninh trưởng công chúa....."

"Ngươi tránh ra!" Vạn An công chúa trừng mắt nhìn Tiêu Trường Ninh, đẩy Ngu Vân Thanh ra nói: "Tiêu Trường Ninh, ngươi không phải chỉ ỷ vào có Thẩm Huyền làm chỗ dựa sao? Đường đường là trưởng công chúa lại làm bạn cùng thái giám, thật nhục nhã!"

Cách một bức tường Thẩm Huyền nhíu mày, khuôn mặt tuấn mỹ lạnh đi vài phần.

Phương Vô Kính đứng một bên đánh giá thần sắc hắn, thấp giọng hỏi: "Đại nhân ngài có muốn đi vào không?"

"Bên trong có Tưởng Xạ che chở nàng, không sao." Thẩm Huyền ôm tay, ánh mắt nặng nề.

"Thái giám thì làm sao? Ít nhất bọn họ sẽ không ỷ mạnh hiếp yếu, nói xấu người khác." Tiêu Trường Ninh nắm chặt tay áo cười nói: "Huống chi họ so với người bình thường chẳng qua chỉ thiếu chút đồ vật nối dõi tông đường chứ đâu thiếu mắt nhìn giống các ngươi. Tỷ tỷ không cần lúc nào cũng tự cho mình là đúng, Ngu sử phủ cũng không cần tự mình đa tình, bổn cung cùng Thẩm đề đốc rất tốt, không cần người khác phải nhọc lòng."

Thẩm Huyền đứng bên ngoài ngẩn người.

Tiêu Trường Ninh am hiểu nhất là gió chiều nào

theo chiều ấy, biết cúi đầu đúng lúc, hắn cho rằng nàng vẫn sẽ bỏ đá xuống giếng giống thường ngày lại không nghĩ tới nàng thế nhưng sẽ nói giúp Đông Xưởng.

Khóe môi Thẩm Huyền cong lên một độ cung nhàn nhạt, không biết vì sao trong lòng lại cảm thấy có chút vui sướng.

Phương Vô Kính vừa vặn nhìn thấy, không khỏi có chút sợ hãi: Đề đốc vậy mà lại cười!

Không phải bộ dạng ngoài cười nhưng trong không cười mà là nụ cười ôn nhu chân chính!

"Ngươi!" Vạn An công chúa chán nản, nhất thời không thể phản bác, nàng dưới cơn thịnh nộ lại muốn giơ tay đánh Tiêu Trường Ninh.

Thân thể Tiêu Trường Ninh không khỏe nên phản ứng có chút trì độn, lúc này nàng hoàn toàn không nghĩ tới Vạn An công chúa sẽ tức giận đến mất phong thái giơ tay muốn đánh người. Nàng không kịp né, theo bản năng lui về sau một bước.

Trong nháy mắt hai bóng người nhanh chóng chạy tới, một người che trước mặt Tiêu Trường Ninh, mà một người khác lại dễ dàng nắm lấy tay Vạn An.

Đứng trước mặt Tiêu Trường Ninh là Tưởng Xạ, còn người đang nắm tay Vạn An là.....

Tiêu Trường Ninh tròn mắt: "Thẩm Huyền?!"

Thẩm Huyền đứng ngược ánh sáng, thân ảnh cao lớn hoàn toàn bao phủ Vạn An kiêu ngạo trong bóng của

chính mình, giọng nói mang theo hơi lạnh thấu xương gằn từng chữ: "Vạn An công chúa có từng nghĩ thử, một cái tát này đánh xuống sẽ có hậu quả gì chưa?"

"Ngươi, ngươi là.....Làm càn!" Tiêu Vạn An hét lên, đau đến nước mắt đều chảy ra, cả người nàng run rẩy.

"Thẩm đề đốc! Đừng vô lễ với điện hạ!" Sắc mặt Ngu Vân Thanh trầm xuống, nâng chưởng đánh về phía Thẩm Huyền nhưng lại bị Thẩm Huyền nhẹ nhàng đỡ được.

Thẩm Huyền hừ lạnh, ánh mắt lạnh lẽo, tay khẽ dùng sức đẩy Tiêu Vạn An vào trong ngực Ngu Vân Thanh, động tác tuyệt đối không thể nói là ôn nhu.

Nhưng nhóm cung tì thấy hắn ngỗ nghịch với ái nữ của thái hậu trước mặt mọi người lại không có ai dám lên tiếng ngăn lại, tất cả chỉ nơm nớp lo sợ bu lại thành một đống trấn an Tiêu Vạn An đang bị dọa khóc.

Tiêu Vạn An vô cùng kiêu căng giờ lại bị đôi vợ chồng thái giám này nhục nhã trước mặt mọi người, nàng sao có thể nuốt xuống mối nhục này? Ỷ có Ngu Vân Thanh bên cạnh, nàng khóc ròng nói: "Thẩm Huyền lớn mật, ta là Vạn An công chúa, ngươi gặp mặt bổn cung không những không hành lễ ngược lại còn nhục nhã bổn cung! Quả thực quá ngang ngược!"

"Ta ngang ngược như vậy cũng không phải ngày một ngày hai lại càng không để bụng thêm một ngày nữa, huống chi ngài mới là người thất lễ trước. Đến nỗi "trưởng công chúa"....." Thẩm Huyền một thân mãng

bào, đai lưng mặc ngọc cùng áo choàng màu đen nhìn chằm chằm Tiêu Vạn An đang đứng, chậm rãi mỉm cười: "Trưởng công chúa trong mắt bản đốc cũng chỉ có một người là vợ ta mà thôi."

Gió ngừng thổi trong một thoáng, mọi thứ xung quanh trở nên yên lặng chỉ có câu nói khí phách này đọng lại trong lòng Tiêu Trường Ninh.

Lúc bị Thẩm Huyền kéo tay Tiêu Trường Ninh vẫn có chút ngơ ngác, tinh thần chưa hồi phục lại.

Câu nói đó của hắn.....Đến cùng là có ý gì?

Lời nói ái muội như vậy nhất định là đang diễn trò nhỉ? Đúng rồi, nhất định là đang diễn trò, cũng chỉ có thể là diễn trò thôi.

Thẩm Huyền không hề để ý đến Ngu Vân Thanh đang giận dữ cùng Tiêu Vạn An khóc nháo mà nắm tay Tiêu Trường Ninh, không nhanh không chậm đi đến hành lang trong cung, trước mặt hiện lên tường ngói hiu quạnh hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ hoa lệ khi nãy.

Đầu Tiêu Trường Ninh có chút choáng váng, nàng hơi thấp thỏm bất an.

Cho đến khi không nhìn thấy đám người Ngu Vân Thanh cùng Tiêu Vạn An nàng mới nhẹ nhàng buông tay đánh giá Thẩm Huyền.

Nàng dùng sức không lớn nhưng cũng rất quyết tâm.

Thẩm Huyền cũng không kiên trì, hắn buông tay ra nói: "Điện hạ nhìn thần làm gì? Nàng không quen

sao?"

Tiêu Trường Ninh nhớ lại hành động vừa rồi của hắn, cổ họng hơi ngứa, nàng nhỏ giọng: "Có cảm giác không quen cho lắm."

Nàng chỉ cảm thấy hôm nay Thẩm Huyền có chút không giống thường ngày.

Giống như nhìn ra nghi hoặc của nàng, Thẩm Huyền dừng bước xoay người lại: "Nàng đừng nghĩ nhiều, lời nói đó của bản đốc cũng không có ý gì khác. Chỉ là từ trước đến giờ bản đốc không thích nợ ân tình của người khác, điện hạ đối xử với ta thế nào thì ta sẽ hồi đáp lại điện hạ như thế."

Tiêu Trường Ninh hơi suy nghĩ liền hiểu được nguyên nhân, kinh ngạc nói: "Thì ra ngươi nghe được tất cả sao?"

Nàng nhớ lại lời nói có ý che chở Đông Xưởng của bản thân không khỏi hơi ngại ngùng, vội cúi đầu: "Không phải hôm nay Thẩm đề đốc có việc nên không tới mừng thọ được sao?"

Thẩm Huyền nhìn thoáng qua lỗ tai đã ửng đỏ của nàng, tâm tình rất tốt, hắn ôm tay ung dung hỏi lại: "Ai nói bản đốc tới mừng thọ?"

"Vậy ngươi....." Hắn sẽ không tốt đến mức đặc biệt tới đón chính mình hồi phủ đâu nhỉ?

Nhưng hiện tại vừa mới đến buổi trưa, yến tiệc còn chưa bắt đầu hồi phủ hình như có hơi sớm!

"Bản đốc tới tính sổ." Dứt lời Thẩm Huyền cúi đầu

nhìn nàng, ý vị thâm trường nói: "Nàng sớm biết thị tỳ của nàng có ý xấu trong lòng phải không?"

Tiêu Trường Ninh run lên, ánh mắt mơ hồ: "Thị tỳ nào? Bổn cung không biết."

"Điện hạ không cần giả ngu." Thẩm Huyền hừ một tiếng: "Hôm nay sau khi nàng ra cửa, thị tỳ kia của nàng liền trang điểm vô cùng lộng lẫy, lại còn đốt hợp hoan hương ý đồ muốn câu dẫn bản đốc đánh cắp tình báo, đáng tiếc ả đã thất bại."

Hắn bày ra dáng vẻ tiếc hận than một tiếng nhưng ánh mắt lại rất sắc bén, hai tay ôm nàng vào trong ngực, đè thấp giọng nói: "Có phải là mưu kế của điện hạ không?"

Tiêu Trường Ninh nhìn dung mạo tuấn tú của hắn càng ngày càng gần, nàng nuốt nước miếng, máu cả người như đông lại.

"Không phải." Nàng thở ra một ngụm khí nóng, hốc mắt khô khốc dần đỏ lên, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, sau một lúc lại mạnh mẽ chống đỡ run giọng nói: "Thu Hồng.....là người của thái hậu."

Không biết có phải ảo giác hay không nhưng Thẩm Huyền sau khi nghe được đáp án này giống như đã thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt cũng không còn lạnh lẽo, hắn nghiêng đầu cười giễu: "Quả nhiên là như thế."

Trong lòng thoáng chốc mềm nhũn, Thẩm Huyền buông Tiêu Trường Ninh ra.

Nhưng Tiêu Trường Ninh vẫn ngơ ngác dựa vào cột

hành lang, nàng thở có chút nặng nhọc, áo lông chồn tuyết trắng vẫn khoác trên người nhưng gương mặt nàng lại hiện lên một tầng đỏ bừng không bình thường.

Thẩm Huyền căng thẳng nhìn ánh mắt dần mất đi tiêu cự của nàng hỏi: "Nàng làm sao vậy?"

Ngay sau đó, trước mắt Tiêu Trường Ninh tối sầm, thân mình mềm mại ngã sang một bên.

Thẩm Huyền nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng, cảm nhận thân hình hơi phát run, trong lòng hắn trầm xuống: Rất nóng!

Nóng đến như vậy cũng không nói một tiếng, nha đầu này không muốn sống nữa sao!

Chương 20: Ấm Áp

Tiêu Trường Ninh tỉnh lại trong ngực Thẩm Huyền.

Nàng mở mắt ra thì thấy vách tường màu đỏ của cung điện, phía trên là bầu trời xám xịt. Chớp mắt một cái lại nhìn thấy Hạ Lục cùng Đông Tuệ khóc sướt mướt đi theo kế bên, giống như nàng sắp tạ thế vậy.

Hai tay Thẩm Huyền rắn chắc mạnh mẽ ôm nàng, lồng ngực ấm áp rộng lớn lại mang theo hương gỗ lạnh lẽo, ngay cả đường đi xóc nảy cũng có thể khiến trong lòng cảm thấy an tâm. Trường Ninh ngẩn người trong chốc lát, nàng lo lắng cử động trong ngực Thẩm Huyền: "Để bổn cung....xuống....."

"Nàng đừng nhúc nhích." Giọng nói trầm thấp của Thẩm Huyền trên đỉnh đầu truyền xuống: "Nàng bị nhiễm phong hàn rồi nên cần phải về phủ chữa trị."

Lúc này vẫn còn ở trong cung, cung nữ cùng thái giám tới lui không ít, Tiêu Trường Ninh thật sự ngượng ngùng khi công khai nằm trong ngực thái giám liền khàn giọng nói: "Bổn cung có thể tự đi."

Nàng nói có hơi nhanh nên yết hầu lại cảm thấy ngứa, đành ho một tiếng.

Thẩm Huyền bước nhanh hơn một chút, nhíu mày nhìn sắc mặt nàng nói: "Nếu bị bệnh thì nên nói ít đi

hai câu, hiện tại không phải lúc nàng cậy mạnh."

Tuy vậy ngữ khí lại khó có được ôn hòa hơn thường ngày.

Tiêu Trường Ninh mở to đôi mắt đã khô khốc, nhìn cái cằm sạch sẽ của Thẩm Huyền cảm nhận tim hắn đập bình bịch, không biết vì sao trong lòng nàng lại dâng lên một chút ấm áp.

Từ khi tiên đế băng hà tới nay, ngoài mặt mọi thứ đều tốt nhưng kỳ thật nàng đã nếm trải hết ly biệt tính kế của thế gian, cũng không nghĩ tới một tia ấm áp duy nhất trong năm nay lại tới từ một tên thái giám độc ác..... Thật không biết nên nói chính mình may mắn hay đáng thương đây.

Trong lúc hôn mê sâu ký ức trở nên hỗn loạn, nàng bỗng nhiên nhớ tới bản thân khi còn nhỏ từng hỏi mẫu thân một vấn đề.

Khi đó nàng còn nhỏ, giọng nói thanh thúy hỏi Dư Quý Phi: "Con nghe nói mẫu phi thời niên thiếu là đại mỹ nhân nổi tiếng nhất kinh thành, vô số quý tộc ngưỡng mộ học thức uyên thâm của ngài nhưng vì sao ngài lại cố tình chọn phụ hoàng?"

Dư Quý Phi bóp khuôn mặt nàng, mỉm cười trả lời: "Vì phụ hoàng con khá tốt."

Tiêu Trường Ninh chống cằm, nghiêng đầu nói: "Tuy rằng phụ hoàng tôn quý nhất thiên hạ nhưng ông gặp được mẫu phi khi đã có hoàng hậu. Chẳng sợ phụ hoàng thêm sủng ái ngài nhưng ngài vào cung chỉ có thể làm phi, rõ ràng vẫn thấp hơn một bậc."

"Con nhóc này, năm ấy bệ hạ thành hôn chỉ mới mười ba tuổi mà hắn ngay cả chính mình là ai cũng không rõ ràng chỉ biết nghe lời cha mẹ cùng đủ loại lời nói của quan lại, mơ hồ cưới một nữ nhi của quyền thần chưa từng gặp mặt làm vợ, lúc ấy làm sao có thể biết được cái gì là thích cái gì là không thích?"

Ánh mắt Dư Quý Phi ôn nhu, tha thiết nói: "Trường Ninh, con phải nhớ kĩ chân ái là không phân biệt đắt rẻ hay giàu nghèo, mặc dù ta không có mệnh đội mũ phượng nhưng cũng không tiếc nuối vì ta đã có được đồ vật trân quý nhất thiên hạ, đó là trái tim chân thành của bệ hạ."

"Sao ngài có thể nhìn ra phụ hoàng đối xử với ngài thật lòng?"

"Nói ra thì có hơi dài. Năm ta mười sáu tuổi, ông ngoại con phụng mệnh tiên đế là thái tử bệ hạ lúc bấy giờ xuất cung đi săn, ta cũng được mời đi cùng. Trong lúc săn thú ta bất cẩn ngã từ trên lưng ngựa xuống nên chân bị thương. Lúc ấy bên người ta có rất nhiều con cháu quý tộc nhưng họ đều cố kỵ "nam nữ thụ thụ bất thân", không ai muốn đụng vào ta vì sợ sẽ mất lễ nghi bị người khác lên án. Chỉ có phụ hoàng con không nói hai lời liền ném cung tiễn khom người xem xét thương thế của ta. Vết thương của ta có chút nghiêm trọng, không thể cưỡi ngựa, hắn liền cõng ta đi nửa canh giờ mới tìm được quân y trong doanh trướng."

Tiêu Trường Ninh vẫn nhớ rõ lúc mẫu thân kể lại chuyện cũ này, đáy mắt nàng cũng không che dấu được ý cười ngọt ngào. Nàng nói: "Từ đầu đến cuối hắn cũng chưa từng mở miệng nói chuyện với ta

nhưng ta có thể cảm nhận được tim hắn đập rất nhanh, mồ hôi hắn dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng từng hạt rơi trên mu bàn tay của ta. Khi đó ta liền nghĩ, chính là hắn, hắn chính là người ta vẫn luôn đợi."

Nói đến đây Dư Quý Phi lại cười, nàng thở dài: "Nếu nói điều duy nhất không tốt của phụ hoàng con đó là gặp ta chậm mấy năm, nhưng lỗi sai cũng không phải do hắn."

Tiêu Trường Ninh mê mang. Lúc trước nàng vẫn luôn cho rằng phụ hoàng là người nghiêm khắc rất ít khi cười lại không ngờ ông đối xử ôn nhu như thế với mẫu thân, hình như từ lúc có mẫu thân phụ hoàng cũng chưa nạp thêm bất kì tần thiếp nào.

Khi đó thắc mắc trong lòng nàng cũng biến mất chỉ còn lại hâm mộ nói: "Con cũng hy vọng được như mẫu thân, gặp được chân mệnh thiên tử giống như phụ hoàng vậy."

"Đứa nhỏ ngốc, nếu con tốt tự nhiên sẽ gặp được người nam nhân tốt cần gì phải muốn một người giống phụ hoàng?" Dư Quý Phi hôn trán nàng, cười ôn nhu nói: "Chờ con trưởng thành thì sẽ hiểu, gặp được một người mà sau này con không cần phải lo gì cả, dựa vào ngực hắn để che mưa chắn gió, khi cùng người đó ở bên nhau con sẽ cảm thấy chính mình giống như công chúa, nếu vậy thì con đã chọn đúng người rồi."

Hôm nay nằm trong ngực Thẩm Huyền, Tiêu Trường Ninh tự nhiên lại nhớ đến lời này nghĩ nghĩ lại không ngăn được cảm giác chua xót trong lòng.

Có lẽ là do lâu rồi nàng không hưởng thụ cảm giác được người khác quan tâm nên khi Thẩm Huyền đối tốt với nàng một chút nàng liền quên đi sự sợ hãi cùng chán ghét của bản thân, quên hắn là đề đốc Đông Xưởng, tay đã dính đầy máu tươi.

Nàng một bên chán ghét bản thân không có tiền đồ một bên lại lưu luyến sự ấm áp của Thẩm Huyền, thần kinh căng chặt từ trước tới giờ cuối cùng cũng được thả lỏng, nàng mơ màng thổ lộ lời nói thật lòng: "Thẩm đề đốc hôm nay.....cũng không hoàn toàn đáng ghét cho lắm."

Thẩm Huyền nghe được, bước chân hơi chậm lại nhưng thực nhanh đã khôi phục như bình thường.

Tiêu Trường Ninh nặng nề ngủ thiếp đi trong ngực Thẩm Huyền nên không thấy được khóe miệng hắn hơi cong.

Tiêu Trường Ninh tỉnh lại lần nữa thì đã về tới Nam Các ở Đông Xưởng.

Nàng nằm trên giường đắp thêm một cái chăn mềm mại sạch sẽ mà Thẩm Huyền cũng không có ở đây.

Hạ Lục nói Thẩm đề đốc còn có việc nên sau khi kêu thái y tới chữa trị liền tập hợp thái giám lại đi rồi.

Tiêu Trường Ninh được Hạ Lục cùng Đông Tuệ hầu hạ uống thuốc, nàng nhìn xung quanh, quả nhiên không thấy bóng dáng Thu Hồng, cũng không biết Thẩm Huyền cuối cùng sẽ xử lý nàng như thế nào, mọi người đối với chuyện này đều giữ kín miệng giống như trong Đông Xưởng biến mất một người là chuyện

bình thường, tập mãi sẽ thành thói quen.

Tâm tình Tiêu Trường Ninh rất phức tạp, nàng trở mình chôn mặt chính mình trong chăn: Thẩm đề đốc vẫn là cái người chỉ cần người khác nghe thấy tiếng là sẽ sợ vỡ mật Thẩm đề đốc, thứ thay đổi chỉ có tâm trạng nàng mà thôi.

Tiêu Trường Ninh ngủ một giấc đến hoàng hôn cuối cùng cũng khỏe lại, cơn sốt đã hạ chỉ có giọng nói vẫn còn chút không thoải mái như cũ.

Nàng tắm gội thay quần áo xong thì cả người đã thoái mái hơn liền quay lại phòng, vừa đẩy cửa vào lại không khỏi ngơ ngẩn.

Thẩm Huyền vẫn mặc mãng bào thêu chỉ vàng, đầu đội mũ tam sơn*, hiển nhiên là vừa mới xong việc trở về, cả người hắn còn mang theo không khí lạnh lẽo của trời đông. Chỉ khi nàng nhìn tới thì lạnh lẽo dưới đáy mắt mới tan đi một chút hóa thành ý cười không dễ phát hiện.

*Mũ tam sơn: loại mũ có những múi hình mây uốn cong ở chóp mũ, ngọc châu đính dọc các viền lương.

"Điện hạ còn đứng ngoài cửa chịu lạnh không sợ phong hàn lại nặng thêm sao." Thẩm Huyền ngồi sau bàn trà, tay chống đầu gối, hơi nâng cằm nhìn nàng: "Nàng mau vào đi."

Lần này Tiêu Trường Ninh lại không có nhiều do dự nghe lời đi vào, nàng ngồi đối diện Thẩm Huyền, nhịn không được ho hai tiếng.

Ngay sau đó Thẩm Huyền cởi áo choàng màu đen của

mình tiện tay khoác lên vai Tiêu Trường Ninh.

"....." Tâm tư Tiêu Trường Ninh đã bay đi mất, nàng nghĩ thầm trong lòng: Áo choàng này sạch sẽ sao? Có khi nào lại dính máu của người nào khác không?

Tuy ngoài mặt nàng không nói gì nhưng trong lòng vẫn rất cảm kích nên cũng không đành lòng gạt bỏ thành ý của hắn, nàng chỉ lặng lẽ kéo áo choàng sát lại một chút.

Thẩm Huyền nhìn chóp mũi ửng đỏ vì phong hàn của nàng lại cảm thấy nàng khó có khi ngoan ngoãn yếu ớt như vậy nên lệ khí trong lòng cũng tan đi không ít, hắn nhịn không được trêu đùa: "Trưởng công chúa điện hạ không có gì muốn nói với bản đốc sao?"

Tiêu Trường Ninh có rất nhiều lời muốn nói trong bụng nhưng nàng chỉ mím môi, một lúc lâu sau mới nâng đôi mắt long lanh nước lên, mang theo giọng mũi khản đặc nghẹn ra được một câu: "Thu Hồng....đi đâu rồi?"

Thẩm Huyền không ngờ lúc nàng mở miệng ra lại là câu này nên mày hơi nhăn lại, giả bộ như không vui hờ hững nói: "Cung tì này lòng dạ khó lường, dụ dỗ bản đốc không có kết quả còn bị thương nặng nên đã nhốt trong ngục của Đông Xưởng, điện hạ muốn xử lý như thế nào?"

"Vậy à, tùy ngươi." Thứ Tiêu Trường Ninh muốn hỏi không phải cái này, nàng trả lời có chút thất thần: "Dù sao nàng cũng là người của thái hậu. Lại nói tiếp, bổn cung còn phải cảm tạ ngươi đã thay

bổn cung trừ bỏ tai mắt này."

Thẩm Huyền lại hỏi: "Điện hạ chỉ muốn cảm tạ việc này thôi sao?"

Tiêu Trường Ninh há miệng thở dốc nói tiếp: "Cảm tạ áo choàng của ngươi."

Thẩm Huyền cười. Lúc hắn cười ngũ quan anh tuấn lại sinh động hơn không ít, lộ ra vài phần phóng khoáng: "Muốn điện hạ nói một lời thật tình cũng thật gian nan."

Cười xong hắn lại nghiêm túc lên bình tĩnh nhìn Tiêu Trường Ninh nói: "Thời tiết đang lạnh nên rất dễ nhiễm phong hàn, sao điện hạ lại....."

Hắn còn chưa nói xong, Tiêu Trường Ninh liền tự hiểu, tiếp tục: "Sao lại yếu đuối như vậy, bổn cung biết rồi."

Thẩm Huyền không nói gì chỉ trầm mặc trong chốc lát, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: "Sao lại không nói cho bản đốc một tiếng?"

Một lời này làm Tiêu Trường Ninh ngơ ngác.

Thẩm Huyền tiếp tục nói: "Nàng đừng hy vọng có thể dùng khổ nhục kế."

"Bổn cung không có." Tiêu Trường Ninh vội phản bác: "Chỉ là đột nhiên bị bệnh thôi." Giọng nói của nàng vô cùng mềm mại, giống như có cọng lông chim xẹt qua.

Thẩm Huyền cảm thấy bộ dạng ủy khuất của nàng rất

thú vị. Tuy biểu tình của hắn không có gì biến hóa nhưng trong lòng lại như nở hoa.

Nhưng bàn tay giơ ra giữa không trung lại thoáng dừng lại, hắn nắm thành quyền đặt trên chóp mũi thấp giọng nói: "Bộ dạng trưởng công chúa bị bệnh một chút cũng không làm người khác yêu mến được, vậy nên nàng mau tốt lên đi."

Chương 21: Nói Lời Cảm Tạ

Mấy ngày nay không biết Thẩm Huyền lại bận cái gì, mấy ngày rồi cũng chưa từng về phủ, ngay cả tứ đại Dịch trường cũng mang đi hết ba người, chỉ còn mỗi Ngưu Hữu Phúc ở nhà sắc thuốc nấu canh.

Tiêu Trường Ninh một mình nằm trên giường bệnh nghỉ ngơi hết mấy ngày, nàng chỉ cảm thấy Đông Xưởng to như vậy lại vô cùng trống vắng, không giống lúc trước.

Qua vài ngày sau, mùa đông giá rét yên lặng thổi qua kinh thành. Đêm đã khuya, cũng không biết khi nào trời đã mưa, Tiêu Trường Ninh ôm chăn ngủ say lại mơ màng nghe thấy có tiếng bước chân ngoài cửa.

Nàng bị đánh thức, tay xoa mắt ngồi thẳng dậy thì thấy có bóng người mơ hồ lắc lư ngoài cửa sổ, ánh đèn mỏng manh chiếu lên hiện ra một tầng cam hồng trên đất.

Nàng lắc cái chuông ở đầu giường hỏi: "Người nào bên ngoài mà ồn ào vậy?"

Hạ Lục đang túc trực bên ngoài liền khoác áo đi vào, khom người nói: "Bẩm điện hạ, là Thẩm đề đốc mới đi khâm sai từ Từ Châu trở về."

Tiêu Trường Ninh không sao nói rõ được lại cảm

thấy an tâm hơn, giống như tất cả những thương nhớ đã kết thúc. Nàng rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, một lần nữa nằm xuống quyết tâm ngày mai tinh thần phấn chấn hơn sẽ đi cảm tạ Thẩm Huyền.

Bổn cung mới không phải muốn gặp hắn đâu!

Tiêu Trường Ninh mơ màng suy nghĩ: Chỉ là lúc trước bị bệnh được hắn chăm sóc rất nhiều mà câu "cảm tạ" này vẫn luôn nghẹn lại không có cơ hội nói ra, đúng là khó có có thể an tâm được.

Chỉ như vậy nhưng lại làm nàng trằn trọc đến hừng đông.

Sáng hôm sau xuống giường, Tiêu Trường Ninh ngồi trước bàn trang điểm nhìn bản thân đoan trang trong gương: Dưỡng bệnh mấy ngày sắc mặt đã hồng nhuận lên không ít, linh khí trên mặt đã hiện rõ. Nàng thay một thân quần áo mùa đông mới tinh, đốt thêm tí hương nhàn nhạt, cổ áo lông thỏ bao bọc một đoạn cổ thon dài trắng nõn, khuôn mặt không đánh phấn của nàng càng thêm thanh tú làm nàng không khỏi tự say mê chính mình một phen.

Nàng ăn diện tốt liền đi ra sảnh, trong sảnh đã sắp xếp hết đồ ăn sáng chỉ là không thấy thân ảnh Thẩm Huyền.

Tiêu Trường Ninh thử hỏi thì Ngô Hữu Phúc đang chia thức ăn lại cười tủm tỉm đáp: "Bẩm trưởng công chúa, đề đốc vừa ngủ lúc canh năm nằm chưa đến hai canh giờ, chắc tới giờ Tỵ đề đốc mới tỉnh dậy."

Tiêu Trường Ninh nghe vậy lại thấy có chút mất

mát, cảm giác như món ngon đầy bàn đều mất hương vị. Chưa kịp nghĩ cảm giác mất mát này từ đâu tới nàng lại hỏi: "Thẩm Huyền bận việc nhiều ngày như vậy sao? Ngay cả buổi tối cũng không về ngủ."

Đêm qua nghe Hạ Lục nói hắn mới khâm sai từ Từ Châu trở về, người Đông Xưởng đi tra xét quan viên địa phương thì gọi là "khâm sai"..... Nhưng mà Từ Châu không phải là địa bàn của Hoắc Chất sao? Có thể làm Thẩm Huyền tự thân xuất mã chạy tới Từ Châu xem ra thế cục triều đình lại muốn thay đổi.

Tính tình Ngưu Hữu Phúc vẫn tốt như cũ cười nói: "Chuyện này thuộc hạ không thể nói được."

Trên dưới Đông Xưởng luôn luôn cẩn thận đoàn kết, đáp án này cũng nằm trong dự đoán của chính mình nên Tiêu Trường Ninh lại không thất vọng nhiều lắm, nàng chỉ phân phó nói: "Bổn cung đã biết, ngươi đi xuống đi."

Nàng dùng xong đồ ăn sáng, Thẩm Huyền vẫn chưa tỉnh lại. Tiêu Trường Ninh liền về phòng, ngồi ở bàn trà cạnh cửa sổ phía tây luyện chữ, từ chữ nhỏ đoan trang luyện thành hành thư* sau lại biến thành lối viết chữ thảo bừa bãi lại phóng khoáng, cuối cùng nàng dứt khoát đặt bút xuống úp mặt trên thảm lông Ba Tư mềm mại, tỉnh táo lăn hai vòng.

*Hành thư (Chữ hành): Là dạng viết nhanh của chữ khải, được dùng trong các giấy tờ thân mật (như thư từ) và đề tranh. Chữ hành bắt đầu phổ biến vào. Khi được viết nhanh, chữ khải có thể được giản lược đi một hai nét để tạo thành một thư thể gọi là hành khải (行楷). Cũng tương tự như vậy, chữ hành sẽ biến thành hành thảo (行草). Tác phẩm thư

pháp rất nổi tiếng Lan Đình Tập Tự (蘭亭集序) của (王羲之) đời được viết với chữ hành.

Nước mưa đêm qua từ gạch ngói nhỏ giọt rớt xuống, phát ra âm thanh trên đá. Mèo nâu sặc sỡ từ cửa sổ nhảy vào nhàn nhã đi ngang qua, Tiêu Trường Ninh thấy vậy liền ẵm nó lên để trong ngực, nàng buồn chán xoa nắn.

Không biết qua bao lâu gian viện phía đối diện truyền đến tiếng vang, Tiêu Trường Ninh lúc này mới buông tha mèo nhỏ bị xoa nắn đến kêu meo meo, nàng đột ngột ngồi dậy nghiêng tai lắng nghe thì cách vách đã yên tĩnh lại.

Hắn tỉnh rồi? Bây giờ có nên đi gặp hắn không?

Nhưng mà không có việc gì lại đi gặp hắn ước chừng sẽ rất xấu hổ.

Tiêu Trường Ninh do dự hồi lâu mới đứng dậy mở cửa: "Đông Tuệ, sáng sớm ngươi nhưỡng rượu với làm canh bánh trôi cùng bánh hoa mai còn không?"

Đông Tuệ trong nhà ló đầu ra, trong tay còn cầm chổi lông gà trả lời: "Còn một ít thôi điện hạ."

"Ngươi hâm nóng một phần rồi mang lại đây đi, mau lên."

"Vâng."

Chè cũng điểm tâm được hâm nóng rất nhanh, Tiêu Trường Ninh tự mình đem đến phòng ngủ Thẩm Huyền.

Nàng đi trên bậc thang, thở ra một ngụm khí trắng

thật sâu lấy lại bình tĩnh, lúc này mới hạ quyết tâm giơ tay ra nhẹ nhàng gõ cửa phòng đang khép hờ.

"Vào đi." Giọng nói Thẩm Huyền vẫn trầm ổn như cũ, không có chút mệt mỏi sau một chuyến đi đường dài.

Tiêu Trường Ninh đẩy cửa đi vào, đột nhiên không kịp phòng bị lại sợ hãi.

Tóc Thẩm Huyền buộc một nửa đang ngồi bên bàn trà cạnh cửa sổ lau đao, mà cạnh châu than bên người hắn chính là chó mực lớn oai phong lẫm liệt đang dựng thẳng tai nghe ngóng, đôi mắt xanh đen không chớp nhìn chằm chằm Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Trường Ninh cũng nhìn nó, trong đầu không nhịn được nhớ lại chuyện cái "bảo bối" kia bị con chó ngu ngốc này ăn mất, nàng cảm thấy hơi chột dạ không dám nhìn Thẩm Huyền.

Thấy Tiêu Trường Ninh bưng bàn đồ ăn đứng cạnh cửa, khóe miệng Thẩm Huyền khẽ nhếch nhưng tay vẫn lau thanh đao đến mức sáng bóng, hắn mở miệng đáng vỡ yên lặng: "Nó bị thương lại có chút sợ lạnh nên liền ăn vạ bên cạnh lò sưởi không chịu đi." Nói xong Thẩm Huyền vỗ vỗ đầu chó mực lớn nói: "Đi ra ngoài chơi đi."

Chó mực ủy khuất "gâu" một tiếng, ủ rũ cụp đuôi đi ra cửa.

Tiêu Trường Ninh có chút không tự nhiên ho một cái, nàng bưng bàn đồ ăn vào yên lặng đặt chè cùng điểm tâm lên bàn.

Thẩm Huyền thu đao vào vỏ hỏi: "Sao nàng vẫn còn ho?"

Tiêu Trường Ninh ngồi một bên đặt bàn đồ ăn trên bàn nhỏ, nàng nhỏ giọng nói: "Không có ho, nhờ Ngô dịch trường ngày đêm sắc thuốc nên bổn cung đã tốt hơn rồi."

Thẩm Huyền thờ ơ nghịch dao, đối với điểm tâm không hề để ý. Mắt nhìn thấy điểm tâm sắp lạnh Tiêu Trường Ninh có chút nóng vội, nàng lặng lẽ duỗi tay đem chén canh cùng điểm tâm dịch qua một chút, thấy hắn vẫn không động đậy lại dịch qua một chút.

Thẩm Huyền nâng đôi mắt lạnh lẽo đầy thâm thúy sau vỏ đao lên rốt cuộc cũng hiểu được ý đồ đến đây của nàng.

Hắn nhìn điểm tâm vẫn còn hơi nóng lại chậm rãi đem tầm mắt chuyển qua khuôn mặt Tiêu Trường Ninh đang ra vẻ bình thản, không biết vì sao lại nhớ tới con mèo nâu của Tiêu Trường Ninh. Ngày ấy, hắn tiện tay cứu con mèo nâu đang bị kẹt trên nóc nhà xuống, ngày thứ hai liền nghe thấy có tiếng móng vuốt nhỏ cào cửa, vừa mở cửa đã thấy con mèo kia ngồi xổm ngoài ngạch cửa, trước mặt là một con cá đã chết nó kêu một tiếng xem như là tạ lễ.

Bộ dạng tự phụ lại hơi sợ hãi đó giống hệt Tiêu Trường Ninh lúc này, không có gì khác biệt.

Thấy đôi mắt nàng hơi ướt, Thẩm Huyền nghiêng đầu nhìn nàng hỏi: "Điện hạ lại có chuyện gì muốn nhờ sao?"

Tiêu Trường Ninh sửng sốt.

Gả vào Đông Xưởng được hai tháng, trừ bỏ lần trước Tiêu Trường Ninh muốn lấy lệnh bài ra phủ thì xác thực sau đó cũng không bước vào chỗ ở của Thẩm Huyền lần nào, cũng khó trách Thẩm Huyền lại hiểu lầm nàng có việc muốn nhờ nên mới nịnh nọt.

"Ta không có việc gì muốn nhờ cả." Giọng nói nàng nhẹ nhàng mềm mại nhưng ngữ khí rất kiên định, ánh mắt mất tự nhiên nhìn giọt mưa đang nhỏ giọt xuống mái hiên ngoài cửa sổ: "Bổn cung tới là để.....nói lời cảm tạ với Thẩm đề đốc."

Thẩm Huyền để đao qua một bên, dùng muỗng khuấy khuấy chén chè không chút để ý nói: "Không phải lúc điện hạ tỉnh lại sau khi sốt cao đã nói hai chữ cảm tạ này rồi sao?"

"Không giống nhau, lần này không phải cảm tạ ngươi đã trừ bỏ Thu Hồng thay ta cũng không phải cảm tạ áo choàng của ngươi." Tiêu Trường Ninh mím môi, ngón tay vòng quanh túi thơm trên eo nói: "Mà là cảm tạ ân tình đề đốc đã không giết ta."

Thẩm Huyền nhướng mày.

Tiêu Trường Ninh không nín cười được: "Bổn cung nói giỡn thôi."

Thẩm Huyền uống một ngụm canh bánh trôi mềm, sắc mặt hắn vẫn như thường ngay cả một độ cung ngay khóe miệng cũng không cho nàng.

Được rồi, nàng không nên nói giỡn cùng cái người có phản ứng trì độn này. Tiêu Trường Ninh xoa xoa

chóp mũi, rầm rì nói ra lời trong lòng: "Đa tạ đề đốc đã chăm sóc ta mấy ngày nay."

Động tác uống canh của Thẩm Huyền hơi dừng rồi sau đó hắn buông chén, từ tốn nở một nụ cười nhẹ. Hắn chậm rãi rửa tay rồi móc ra một quyển sách da trâu nhỏ từ trong ngực, sau đó làm ra cử chỉ phong nhã đến cực điểm nâng bút chấm mực, viết viết vẽ vẽ lên danh sách của chính mình.

Tiêu Trường Ninh nhìn quyển sách kia, tâm lại cảm thấy căng thẳng: Nghe nói Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng luôn mang theo bên người "sổ vô thường", đặc biệt dùng để ghi chép lại đủ loại lời nói cùng việc làm của quan lại, nếu ai vô ý thì sẽ nhân cơ hội thu hoạch tất cả tội ghi vào đây, dẫn tới tai nạn trí mạng.

Tiêu Trường Ninh bị tư thế này của Thẩm Huyền làm cho có hơi khẩn trương, nàng nhịn không được duỗi cổ nhìn quyển sách của hắn thấp thỏm hỏi: "Bổn cung.....Nói sai cái gì sao?"

Ý cười bên khóe miệng Thẩm Huyền không giảm từ từ nhìn xuống dòng chữ cuối cùng, hắn dùng ngữ khí nghiêm trang không đứng đắn nói: "Bản đốc từ khi chưởng quản Đông Xưởng đến nay trên lưng đều đeo vô số bêu danh, lần này khó có được lời khen của điện hạ nên phải ghi chép lại, làm động lực cổ vũ."

Trong bụng Thẩm đề đốc rất xấu.

Nhìn dòng chữ "Hôm nay được trưởng công chúa cành vàng lá ngọc khen ngợi, ta cảm thấy biết ơn sâu sắc." trên quyển sách, Tiêu Trường Ninh đưa ra kết

luận này.

Nghẹn một lúc lâu nàng thật sự không nhịn được nữa chỉ vào chữ Thẩm Huyền nói: "Chữ của ngươi....." Nói được một nửa, nàng cố gắng nuốt xuống hai chữ "thật xấu" sắp vọt tới miệng, sửa lời nói: "Giống chữ của học sinh vậy."

Trong mắt mọi người, nịnh thần cuồng vọng như Thẩm Huyền hẳn phải viết ra lối chữ thảo mới đúng nhưng ngược lại hoàn toàn, từng nét chữ của Thẩm Huyền rất đoan chính, tuy không tính là khó coi nhưng cũng tuyệt đối không dễ nhìn, nhiều nhất chỉ có thể nói là tinh tế.

Cũng khó trách hắn lại bị bán vào cung làm hoạn quan, không biết hắn đã đọc qua sách vở gì chưa? Tiêu Trường Ninh cuối cùng cũng tìm được một chút tự tin, tuy rằng chính mình tay trói gà không chặt nhưng luận về chữ nghĩa thì mười tên Thẩm Huyền cũng không bằng cử chỉ phong nhã của nàng.

Thẩm Huyền thành công bị nàng dời đi lực chú ý, tầm mắt dừng lại trên chữ viết của chính mình, hắn nhíu mày giống như càng xem càng không hài lòng, chợt giơ tay xé trang giấy kia đi vo lại ném vào trong sọt.

Tiêu Trường Ninh có chút tiếc hận: "Hả, không phải ngươi muốn lấy làm động lực cổ vũ sao, sao lại ném đi vậy?"

"Viết không được tốt nên tất nhiên muốn ném." Nói xong Thẩm Huyền chậm rãi khép lại sổ vô thường, mày kiếm hạ xuống, đôi mắt sâu không đáy nhìn nàng: "Từ lâu ta đã nghe trưởng công chúa thi họa

đều rất giỏi, điện hạ có thể hạ mình viết một chữ cho bản đốc được không?"

Trong lĩnh vực chính mình am hiểu, Tiêu Trường Ninh luôn rất hào phóng. Cùng Thẩm Huyền nói chuyện phiếm làm lá gan nàng lớn hơn, trong mắt lóe một tia giảo hoạt: "Chữ của bổn cung, một người dưng như ngươi sao có thể có được."

Thẩm Huyền ngồi đối diện ôm hai tay cười: "Bản đốc không phải là người dưng mà là phu quân của điện hạ."

Chương 22: Đối Thực*

*Đối thực (對食): nguyên là một cụm từ mô tả hành vi giữa trong cung đình, sau lại trở thành một cụm từ mặc định cho hành vi quan hệ "vợ chồng" giữa cung nữ và thái giám.

"Vợ của thái giám", đây là thân phận Tiêu Trường Ninh vẫn luôn lảng tránh từ trước đến giờ, nhưng hôm nay nàng lại nghe được hai chữ "phu quân" vừa quen thuộc vừa xa lạ từ miệng Thẩm Huyền lại không có cảm giác phản cảm giống lúc trước, giống như bởi vì người này là Thẩm Huyền nên cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận được.

Trên mặt Tiêu Trường Ninh có chút nóng lên, nàng vội cúi đầu nhìn tờ giấy mài mực che dấu sự quẫn bách của bản thân lúc này.

Thẩm Huyền cầm vỏ đao thay nàng chặn giấy Tuyên Thành, tùy tiện hỏi: "Điện hạ suy nghĩ gì vậy?"

Tay Tiêu Trường Ninh đang mài mực hơi dừng. Thẩm Huyền tiếp tục nói, mang theo một chút cười nhạo: "Mặt nàng đỏ rồi."

Xuy — mực trong nghiên mực hơi đổ ra ngoài, lưu lại trên bàn một nét mực đen nhánh.

Tiêu Trường Ninh nhìn vết mực xiêu vẹo trên bàn trà, tim đập loạn, nàng mài mực nhẹ nhàng lại một

chút, giọng nói mang chút bực tức: "Ngươi lại nói bậy, bổn cung không muốn viết nữa."

"Đã nhận làm thì phải giữ lời." Lần đầu tiên bị người khác tỏ thái độ Thẩm đề đốc lại không có chút tức giận nào, ngược lại hắn nhặt nghiên mực lên tiếp tục mài, thay nàng làm ướt đầu bút lông sói chậm rãi nói: "Điện hạ muốn nói lời cảm tạ tất nhiên phải xuất ra thành ý rồi."

Tiêu Trường Ninh lập tức cầm lấy bút nhỏ giọng nói: "Ngươi muốn viết thiệp gì?"

Thẩm Huyền làm tư thế "xin cứ tự nhiên", đáy mắt là dáng vẻ thong dong bình tĩnh: "Điện hạ cứ tùy ý."

Trong thời gian một chén trà, Tiêu Trường Ninh đã viết xong chữ《Nghĩa》. Tay nàng viết chữ ấy rất nhẹ nhàng, khoảng cách giữa các hàng như được khắc ra hoàn mỹ, nét chữ ấy mang theo ba phần tiêu sái cùng bảy phần linh tính giống như con người nàng, rất xinh đẹp.

Thẩm Huyền cũng không thể không nổi lên vài phần kính ý với nàng.

Thật ra hơn phân nửa người Đông Xưởng đều xuất thân bần hàn, nhưng tất cả đều kính ngưỡng nhất là những người có học thức uyên bác, sách vở đầy bụng, ngay cả Thẩm Huyền cũng không ngoại lệ. Có chữ viết như vậy, trưởng công chúa có thể kiêu căng cũng là điều hiển nhiên.

Thẩm Huyền cầm giấy Tuyên Thành lên, nhìn nét mực còn chưa khô, hắn chợt cười nhẹ: "Chữ "Nghĩa" này

điện hạ có giải thích như thế nào?"

Tiêu Trường Ninh viết chữ《Nghĩa》vốn cũng có cất giấu tâm tư, muốn mượn chữ này để uyển chuyển chỉ điểm Đông Xưởng không cần làm hành động bất nghĩa, nàng lập tức đối đáp trôi chảy: "Bổn cung cho rằng nghĩa ở đây không phải là nghĩa khí mà là đạo nghĩa. Yêu tiền mà không có đạo đức, tham quyền mà không quan tâm đến dân sinh, hạ thần mà bán đứng chủ, đón dâu mà không có trách nhiệm, tất cả đều là bất nghĩa."

"À." Thẩm Huyền nhăn mày, bộ dạng đã thụ giáo được. Một lát sau, hắn duỗi tay chỉ chữ nào đó trên tấm thiệp hỏi: "Vậy ta xin hỏi điện hạ, như thế nào là "quân phụ thiên hạ"?"

Đôi mắt Thẩm Huyền luôn có vẻ thâm thúy, giống như có thể nhìn thấu hết tất cả. Tiêu Trường Ninh biết chút tâm tư nhỏ đó của chính mình không thể gạt được đôi mắt hắn, liền thoáng ngồi thẳng thân mình, miễn cưỡng đáp: "Quân phụ cũng giống như cha, những chữ này ý tứ là thiên tử cũng giống như phụ thân của người trong thiên hạ, hạ thần tất nhiên phải nghe lệnh tôn kính." Ý tứ trong lời nói đã rõ như ban ngày.

Thẩm Huyền chợt cười nhạo một tiếng: "Thần lại không cho là như vậy."

Tiêu Trường Ninh có chút kinh ngạc lại có chút tò mò, lấy trình độ của Thẩm Huyền hiện giờ thì có thể có giải thích nào cao hơn sao?

"Đề đốc có cao kiến gì?"

"Thần cho rằng, cái gọi là "quân phụ thiên hạ" hắn là thiên tử muốn đem trăm họ trong thiên hạ làm phụ thân chính mình, muốn hiếu kính với trăm họ như cha mẹ."

Nghe được lời ngụy biện của Thẩm Huyền, mặt Tiêu Trường Ninh có chút đỏ lên, miệng hơi vểnh giống như muốn cãi lại nhưng cái gì cũng không nói.

Thôi thôi, chung quy cũng là do lập trường của hai người bất đồng, một người đại diện cho hoàng thất Tiêu gia uy nghiêm, một người đại diện cho quyền thần gian nịnh, lời nói không hợp nhau nói thêm nửa câu cũng không hợp, cùng mộ tên hoạn quyền tranh luận hai chữ "trung nghĩa" vốn đã không thực tế.....

Tiêu Trường Ninh nhụt chí nói: "Không nói cái này nữa, bảng chữ mẫu này đề đốc có hài lòng không?"

Thẩm Huyền "ừ" một tiếng, ánh mắt chậm rãi chuyển từ chữ viết xinh đẹp qua trên người thê tử cũng xinh đẹp của mình, hơi hơi gật đầu: "Tạm được."

Thẩm đề đốc nói tạm được thì nhất định tương đương với không tồi.

Trong lòng Tiêu Trường Ninh vừa động, nàng nhỏ giọng nói: "Cái kia...xem ở bản vẽ đẹp của bổn cung rất khó cầu, đề đốc có thể cho ta lệnh bài ra phủ được không?"

Thẩm Huyền lộ ra thần sắc "quả nhiên", hắn không đáp mà hỏi ngược lại: "Không phải nàng nói đặc biệt tới nói lời cảm tạ sao?"

Tiêu Trường Ninh mong đợi nhìn hắn, nói thật: "Bổn cung chỉ cảm thấy tâm tình đề đốc lúc này có vẻ không tồi, nếu không yêu cầu gì thì không khỏi xin lỗi cơ hội tốt như vậy. Lại nói, bổn cung đã lâu chưa được thấy hoàng thượng."

Giọng nói nàng ngày càng thấp, lúc này Thẩm Huyền lại đột nhiên hỏi: "Điểm tâm hôm nay là điện hạ tự tay làm sao?"

"Hả?" Tiêu Trường Ninh do dự giữa nói thật và nói dối, giống như lựa chọn cái nào cũng đều có hại không có lợi, vậy nên nàng chỉ đành lựa chọn trốn tránh: "Nếu không được thì cũng không cần bắt buộc đâu.....Bổn cung về trước, ngươi không cần tiễn."

Nàng vội vàng đứng dậy, đi chưa được hai bước liền nghe thấy giọng nói Thẩm Huyền: "Điện hạ xoay người lại đi."

Giọng nói hắn trầm thấp rất dễ nghe, trong một đám thái giám coi như là âm thanh xuất chúng nhất, có thể làm người khác không thể kháng cự được. Tiêu Trường Ninh bất giác xoay người lại, sau đó một khối lệnh bài quen thuộc bay tới trong lòng nàng, đúng là lệnh bài xuất phủ của Đông Xưởng.

"Cho điện hạ một canh giờ." Thẩm Huyền cầm lấy áo ngoài khoác thêm trên người, hắn sửa sang lại cổ tay áo có chút cẩu thả thờ ơ nói: "Để Tưởng Xạ đi chung với nàng."

Tiêu Trường Ninh hiểu được ý tứ của hắn, lập tức ánh mắt sáng lên, nàng vui sướng đến mức ngay cả lời cảm tạ cũng quên nói, một đường bước nhanh ra

cửa.

Trong cung, tiểu hoàng đế đang làm bài tập ở Tĩnh Tâm Các.

Nhìn thấy Tiêu Trường mỉm cười đi tới, đáy mắt hắn hiện lên chút ánh sáng nhưng thực nhanh lại ảm đạm xuống dưới, bộ dạng rất lo lắng.

"Hoàng thượng đây là làm sao vậy?" Tiêu Trường Ninh bước vào cửa, đứng đối diện bàn học của hắn hành lễ rồi ngồi xuống, nàng cầm sách hắn lên nhìn, nói: "Chữ thật ra cũng có tiến bộ rồi." Chỉ có điều học vấn vẫn là bộ dạng gối thêu hoa giống lúc trước.

"Trước tiên đừng nói cái này nữa tỷ tỷ." Tiêu Hoàn rầu rĩ rút sách của chính mình trong lòng bàn tay Tiêu Trường Ninh ra, hắn nhìn xung quanh một lượt mới hạ giọng thần bí nói: "Tỳ nữ thái hậu cho tỷ có phải đã xảy ra chuyện rồi không?"

"Đó là chuyện của nhiều ngày trước rồi. Ước chừng thái hậu cảm thấy, gả một trưởng công chúa tới còn chưa đủ tin cậy nên muốn đưa Thu Hồng cho Thẩm Huyền làm thiếp, nhưng cuối cũng đã thất bại." Tiêu Trường Ninh nghi hoặc nói: "Sao đột nhiên hoàng thượng lại hỏi chuyện này?"

Tiêu Hoàn nói: "Thái hậu vì chuyện này mà giận dữ rất nhiều ngày. Tuy nói cái chết của cung nữ kia chỉ là chuyện nhỏ nhưng đây là đang đánh vào thể diện của thái hậu. Tỷ tỷ, hiện tại mạch nước ngầm trong triều đình đã bắt đầu chuyển động, tỷ phải cẩn thận."

"Hoàng thượng không cần lo lắng cho bổn cung mà nên bảo vệ tốt chính mình thì hơn." Tiêu Trường Ninh ôm lò sưởi trên tay hơi mỉm cười: "Thái hậu luôn luôn cẩn thận, tại sao lần này lại hành động vô lí như vậy? Cho một cung nữ đi câu dẫn thái giám vốn đã hoang đường, thái giám lại không gần nữ sắc....."

Nói đến đây nàng lại có chút không xác định. Rốt cuộc chính mình đã từng nhìn qua Thẩm Huyền cạo râu nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

"Tỷ tỷ không biết sao?" Sắc mặt Tiêu Hoàn trở nên có chút cổ quái, giống như có điều cố kỵ ấp úng nói: "Trẫm nghe nói, Thẩm đề đốc đã từng có đối thực."

Cung nữ kết thành đối thực với thái giám để an ủi cho nhau, hiện tượng này ở trong cung là bí mật được mọi người ngầm đồng ý. Nhưng Tiêu Trường Ninh chưa từng nghĩ loại từ ngữ này sẽ xuất hiện trên người Thẩm Huyền.

Nàng rõ ràng ngẩn ra một lát, rồi sau đó con ngươi đang thất thần mới chậm rãi chuyển động, hóa thành ý cười dưới đáy mắt: "Hoàng thượng nghe được lời nói bừa bãi đó từ nơi nào vậy, chẳng lẽ là tỷ nghĩ sai rồi? Bổn cung gả tới Đông Xưởng mấy tháng chưa bao giờ thấy Thẩm Huyền gần nữ sắc."

Thấy nàng không tin Tiêu Hoàn có chút nóng nảy, nghiêm túc nói: "Là thật đó! Đại cung nữ chưởng sự bên người trẫm từng nhìn thấy....."

Hắn còn chưa nói xong thì chợt bên ngoài truyền tới âm thanh ầm ĩ.

Tiêu Trường Ninh bị đánh gãy suy nghĩ, nàng đứng dậy đẩy cửa ra chỉ thấy Việt Dao một thân võ bào đứng trong đình viện, cầm Tú Xuân đao trong tay, đang giằng co với Tưởng Xạ cung đã cài tên.

"Cẩm Y Vệ Sử phủ Việt Dao phụng chỉ bảo hộ an nguy của bệ hạ, thái giám Đông Xưởng vì sao dám tự tiện xông vào trong cung?" Mũ ô sa rớt xuống, lông mi Việt Dao mang theo chút anh khí tạo ra cảm giác khó phân được nam nữ, nàng lạnh giọng chất vấn Tưởng Xạ: "Này tiểu người câm, hỏi ngươi đó!"

Nghe được ba chữ "tiểu người câm" khuôn mặt anh tuấn của Tưởng Xạ hơi vặn vẹo, hắn kéo dây cung càng căng hơn.

Mắt nhìn thấy cuộc quyết đấu này chạm vào là nổ ngay, Tiêu Trường Ninh vội lên tiếng ngăn cản: "Việt tỷ tỷ, Tưởng Xạ đang hộ tống bổn cung đến diện thánh, hắn không có ác ý."

"Trường Ninh?" Việt Dao thở dài nhẹ nhõm, một bên thu đao vào vỏ một bên nhướng mày nhìn Tưởng Xạ, nàng cười nhạo nói: "Người của Thẩm Huyền đều không hiểu lễ nghĩa như vậy sao? Ta đã tự báo gia môn mà Tưởng dịch trường ngay cả một câu tiếp đón cũng không nói, ngươi không khỏi quá cuồng vọng rồi."

Môi Tưởng Xạ giật giật, hắn vẫn không nói gì yên lặng thu cung tiễn lại.

"Từ lâu đã được nghe Tưởng dịch trường tài bắn cung như thần, không biết ngày khác có thể lãnh giáo cùng ta hai chiêu được không?" Thấy vẻ mặt

Tưởng Xạ lạnh lùng, Việt Dao chợt cảm thấy không thú vị: "Này ngươi sẽ không thật sự là người câm chứ?"

"Được rồi Việt tỷ tỷ, Tưởng dịch trường xưa nay không thích nói chuyện, tỷ cũng đừng kích động hắn." Vừa thấy Việt Dao đến, Tiêu Trường Ninh liền đem lời nói kia của Tiêu Hoàn để sau đầu, nàng kéo Việt Dao sang một bên nói: "Tỷ tới rất đúng lúc, bổn cung có chuyện muốn nói với tỷ."

Hai người sóng vai dọc theo đường nhỏ đi đến hoa uyển, để Tưởng Xạ đi theo phía xa.

Việt Dao nhìn trái ngó phải nói: "Hiện tại không có người, điện hạ muốn nói gì cứ việc nói."

Tiêu Trường Ninh ho khan một tiếng, nghiêng đầu áy náy nói: "Bảo bối Thẩm Huyền tỷ đưa ta.....bị chó ăn rồi."

"....." Việt Dao một lát cũng không nói gì, nàng hỏi lại: "Bị chó ăn là có ý gì?"

Tiêu Trường Ninh vô cùng chân thành nói: "Ý tứ trên mặt chữ."

"Điện hạ, muội!" Việt Dao trừng mắt, nàng hít sâu một hơi khôi phục lại tinh thần: "Ăn thì ăn đi, lần sau thần sẽ tìm cho điện hạ cái khác, làm thật một chút hẳn sẽ không bị phát hiện...."

Nói đến đây Việt Dao hơi dừng, quay đầu lại không xác định hỏi: "Đồ vật này lớn hay nhỏ.....thì thích hợp?"

"...." Tiêu Trường Ninh có chút hỗn loạn suy nghĩ: Bổn cung là loại người sẽ đi quan sát đồ vật này lớn hay nhỏ sao!?

Nàng phí chút công phu mới đưa suy nghĩ Việt Dao đứng đấn trở lại, nhẹ giọng nói: "Việt tỷ tỷ, đồ vật của Thẩm Huyền muội từ bỏ, tỷ trở về đi. Nếu bị Thẩm Huyền phát hiện muội đánh mất đồ vật của hắn thì kết quả như nào muội cũng nhận."

"Vì sao vậy!" Việt Dao sốt ruột nói: "Nếu điện hạ lo lắng sự việc bại lộ, thần có thể nghĩ cách cho điện hạ, tùy tiện dùng cái đồ vật hong gió mười năm khác hắn có thể nhận ra thật giả mới là lạ!"

"Đều không phải nguyên nhân này." Tiêu Trường Ninh đem ánh mắt hướng về phương xa không thể thấy, nhợt nhạt cười: "Mà là bổn cung cảm thấy không cần lấy cái này uy hiếp hắn."

"Điện hạ không cầu đường lui vì chính mình sao?"

"Việt tỷ tỷ, gả tới Đông Xưởng mấy tháng này bổn cung đã hiểu ra một chuyện: Uy hiếp lớn nhất trước mắt bổn cung không phải Thẩm Huyền."

"Muội....." Việt Dao nhìn biểu tình nghiêm túc của nàng, bỗng nhiên suy nghĩ cẩn thận cái gì trên mặt nàng tràn đầy không thể tin tưởng, lui về sau một bước nói: "Điện hạ muội, không phải đã thích......."

"Không có!" Tiêu Trường Ninh vội thề thốt phủ nhận.

Việt Dao nhìn chằm chằm nàng.

"Thật không có." Tiêu Trường Ninh lặp lại một lần nữa, chỉ là ánh mắt có chút trốn tránh.. đam mỹ hài

Việt Dao thở dài, đem ngón tay đã nắm chặt của Tiêu Trường Ninh thả ra, nàng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, đây là việc của điện hạ nên chỉ có điện hạ mới có thể quyết định. Chỉ là ở chỗ thần có mấy cái tin tức, nếu nghe xong điện hạ vẫn muốn đứng về phía Đông Xưởng thần tuyệt đối sẽ không ngăn cản."

~~~~~~~~~~~
~~~~~~~~~~~

Chương 23: Thử

"Năm mười ba tuổi Thẩm Thất đã bị thiến đưa vào cung, mấy năm trước biểu hiện cũng không có gì nổi bật nhưng đến ba năm sau lại hiển thị ra tài hoa của mình nên được đến Tư Lễ Giám làm việc, ta cũng nghe đồn rằng hắn từng cùng một cung nữ kết thành đối thực."

Nói đến điểm này, Việt Dao lo lắng nhìn về phía Tiêu Trường Ninh: "Việc này muội có biết không?"

Lúc này thời tiết rất âm trầm, gió lạnh thấu xương, cành khô đung đưa dưới mái ngói phảng phất như ngưng tụ một tầng sương, mà tầng sương này cũng chậm rãi thấm vào đáy mắt Tiêu Trường Ninh. Nàng giống như hít phải gió lạnh chợt ho khụ một tiếng, bàn tay vô thức xoa chóp mũi nói: "Hiện tại muội đã biết.....Việt tỷ tỷ cứ nói tiếp đi."

Cánh môi Việt Dao khẽ mở, nàng vốn muốn khuyên Tiêu Trường Ninh đừng hãm vào quá sâu nhưng Tiêu Trường Ninh từ nhỏ đã thông minh, bộ dạng bây giờ bất quá là đang giả bộ hồ đồ mà thôi. Lời khuyên bảo đã ra tới bên miệng nhưng lại bị Việt Dao nuốt xuống bụng.

Chuyện xưa của người khác, nàng không có quyền nhúng tay vào.

"Thẩm Thất làm ở Tư Lễ Giám không đến một năm, sau

khi phụng dưỡng tiên đế ra khỏi thành săn thú cũng không biết hắn ở đó phạm vào lỗi gì, khi trở về liền bị thái giám chưởng ấn phạt tiên hình rồi biếm đến Tẩy Bích Cung của điện hạ."

"Việc này muội cũng đã biết, Việt tỷ tỷ có thể tra ra năm đó hắn xảy ra chuyện gì không?"

"Thái giám chưởng ấn năm đó sớm đã chết nên liền mất đi manh mối. Nhưng mà tỷ nghe nói từ khi săn thu trở về, tính cách Thẩm Thất liền thay đổi giống như đã trở thành một người khác, trở nên rất thần bí khó lường."

Việt Dao nhăn mày, hiển nhiên cũng suy nghĩ việc này cả trăm lần vẫn không ra: "Trước kia hắn làm người rất khiêm tốn nhưng sau khi đến Đông Xưởng lại như cá gặp nước, được đề đốc lúc trước dạy dỗ võ học nên kỳ nghệ càng thêm tinh tiến, sau đó hắn cũng sửa tên thành "Thẩm Huyền", lại không đến hai năm liền trở thành trụ cột của Đông Xưởng, đi khắp nơi chiêu mộ được Lâm Hoan, còn Phương Vô Kính lại đại diện cho nhiều thái giám trở thành người đứng đầu, qua hai năm tiền đề đốc bệnh chết, Thẩm Huyền tiếp quản Đông Xưởng lại càng thêm bừa bãi bất thường, Đông Xưởng trong tay hắn đạt tới vị trí cao nhất xưa nay chưa từng có."

"Còn cung nữ đối thực kia thì sao?" Tiêu Trường Ninh chợt đánh gãy suy nghĩ Việt Dao, nhỏ giọng hỏi.

"Sau khi Thẩm Huyền đến Đông Xưởng bên người liền không có nữ nhân, cung nữ kia cũng không biết tung tích, không chừng là đã bị chặt đứt đường lui. Rốt cuộc Thẩm Huyền vẫn là lòng mang dã tâm, ngồi

xuống vị trí cao như vậy tự nhiên cũng khinh thường một cung nữ không thể lọt vào mắt xanh."

Tiêu Trường Ninh thở dài nhẹ nhõm dưới đáy lòng, nàng thầm nghĩ: Còn tốt, mặc kệ hắn đã từng như thế nào ít nhất hiện tại bên người hắn chỉ có một mình nàng.....

Nhưng mà chút an ủi quỷ dị ấy lại bị nàng hung hăng bóp tắt. Nàng ở trong lòng tự đánh chính mình một bạt tai mắng: Tiêu Trường Ninh, ngươi suy nghĩ lung tung cái gì vậy? Nếu Thẩm Huyền thực sự có đối thực thì hắn đúng là người bạc tình bạc nghĩa, ngươi có thể đảm bảo tương lai chính mình không giẫm lên vết xe đổ, bị hắn vứt bỏ giống cung nữ kia sao?

"Đúng rồi điện hạ, thần còn một chuyện nhất định phải nói cho muội!" Tính cách Việt Dao ngay thẳng, vẫn chưa nhìn ra rối rắm trong lòng Tiêu Trường Ninh nên chỉ giữ chặt tay nàng, ghé vào bên tai nhỏ giọng nói: "Tháng sau cuối năm là tế tổ Thái Miếu, điện hạ có biết không?"

"Năm rồi cũng tổ chức nên muội tất nhiên biết."

"Tới ngày tế tổ ấy, Cẩm Y Vệ mở đường Đông Xưởng hộ tống, hai đại trận doanh lại đối chọi gay gắt..... Thần hy vọng điện hạ cáo ốm ở nhà, đừng tới hiện trường."

"Vì sao?"

Chỉ trong cái chớp mắt ngắn ngủi, trong đầu Tiêu Trường Ninh lại hiện ra linh quang, con ngươi hơi co rút nói: "Tế tổ là bẫy rập thái hậu cùng Cẩm Y

Vệ thiết hạ để đối phó Đông Xưởng?"

Việt Dao nói: "Tình hình cụ thể như nào thần cũng không rõ ràng. Trường Ninh muội cũng biết Bắc Trấn phủ tư tỷ luôn trung lập, không tham dự đấu tranh giữa các phe, mà hành động bố trí của Hoắc đại nhân lại là cơ mật tối cao, tỷ không có biện pháp biết được."

Tiêu Trường Ninh gật đầu, tâm nàng hơi động nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào không đúng lắm.

Một lát sau ánh mắt nàng chuyển động hỏi: "Nếu là cơ mật, Việt tỷ tỷ nghe được tiếng gió này từ đâu?"

Việt Dao ôm cánh tay dựa vào góc tường, ngưng trọng nói: "Mới vừa rồi tỷ bị thái hậu triệu kiến, bà ta đột nhiên phái tỷ đến Khai Phong Phủ tra xét cũng cố ý giao phó tỷ bất luận kinh thành có động tĩnh gì cũng không được rời khỏi vị trí phòng thủ. Nói đến cái này, tỷ có ngốc đi chăng nữa cũng có thể đoán được."

"Không đúng." Tiêu Trường Ninh bỗng nhiên lên tiếng.

Việt Dao nghi hoặc: "Không đúng chỗ nào?"

"Thái hậu biết quan hệ thân mật của tỷ cùng bổn cung, sao có thể làm trò thả tiếng gió trước mặt tỷ? Chẳng lẽ không sợ muội tham gia vào khiến bà ta sắp thành lại bại sao?" Tiêu Trường Ninh thu ngón tay đã lạnh vào tay áo lông thỏ, nàng thở ra một ngụm khí lạnh: "Bà ta biết rõ điều đó mà vẫn làm như vậy chỉ có một mục đích duy nhất: Là mượn

miệng của tỷ tới thử bổn cung."

Việt Dao vẫn không hiểu chớp mắt hỏi: "Bà ta muốn thử cái gì?"

"Thử bổn cung có mật báo Thẩm Huyền hay không, cũng là đang thử muội sẽ đứng ở phe thái hậu hay vẫn là phe hoạn quan." Tiêu Trường Ninh rũ mắt nhìn vũng nước trên đường nhỏ, cười như không cười nói: "Nếu bổn cung cung cấp tình báo cho Thẩm Huyền bà ta ước chừng liền động sát tâm diệt trừ bổn cung cùng Đông Xưởng."

"Vậy điện hạ tuyệt đối không thể nói cho Thẩm Huyền, muội cứ làm bộ như không biết gì hết!" Việt Dao nôn nóng nói: "Nếu tỷ đi Khai Phong Phủ thì không thể bảo vệ muội được! Còn có hoàng thượng và muội là cùng một mẹ sinh ra, nếu muội xui xẻo đứng sai phe phái hoàng thượng tất sẽ bị liên lụy theo!"

"Chỗ hoàng thượng tỷ không cần lo lắng, thái hậu còn dùng đến hắn tạm thời sẽ không đụng đến mạng hắn đâu, chỉ là bổn cung....."

Tiến thoái lưỡng nan, cưỡi lên lưng cọp khó xuống. Tiêu Trường Ninh tâm loạn như ma, nàng chợt xoay người nói: "Bổn cung phải đi về!"

"Chờ đã Trường Ninh!" Việt dao không yên tâm ngăn Tiêu Trường Ninh lại dặn dò: "Việc này rất quan trọng, muội phải nghĩ kỹ mới được quyết định!"

Tiêu Trường Ninh gật đầu. Việt Dao lại nói tiếp: "Tỷ để cận vệ thân tín lại trong cung cho muội sai phái, người tuy không nhiều lắm nhưng cũng đủ để

dùng lúc khẩn cấp."

"Muội không cần, binh lính của Việt tỷ tỷ vẫn nên lưu lại bên người bệ hạ đi." Thấy Việt Dao lộ ra vẻ mặt lo lắng, Tiêu Trường Ninh chỉ cười cười, ánh mắt nhu tình lóe lên ánh sáng kiên định nhẹ giọng nói: "Đừng lo lắng Việt Dao. Sau khi mẫu phi chết, nhiều năm như vậy bổn cung còn chịu đựng được, nhất định lúc này cũng có thể gặp dữ hóa lành."

"Muội...." Việt Dao muốn nói thêm cái gì nhưng ngàn lời muốn nói dâng tới bên miệng cuối cùng lại chỉ hóa thành một tiếng than nhẹ: "Điện hạ nhớ cẩn thận, nếu có yêu cầu gì thần nguyện chết cũng không chối từ!"

Cõi lòng Tiêu Trường Ninh đầy tâm sự chạy về Đông Xưởng, ước định một canh giờ chỉ mới qua được một nửa.

Nàng thấy cửa của viện cách vách đóng chặt, Thẩm Huyền cũng không ở trong phòng.

Canh giờ này, có lẽ hắn đang ở giáo trường huấn luyện thái giám nhỉ?

Giáo trường người đến người đi, nhóm thái giám quơ đao múa kiếm huấn luyện đến khí thế ngất trời, thường thường hô lên một tiếng khẩu hiệu. Lúc này mây đen đã buông xuống, tầm nhìn phảng phất trở nên lớn hơn, Thẩm Huyền một thân võ bào xanh đen đứng thẳng, chỉ là một cái bóng dáng nhưng lại mang đến cảm giác phấn chấn oai hùng không nói nên lời.

Tiêu Trường Ninh vui vẻ trong lòng, lập tức nhẹ nhàng động bước, đi đến chỗ hắn.

Nhưng đi được hai bước, tâm nàng đã thoáng yên ổn lại chợt run lên, bước chân chậm rãi ngừng lại.

Tầm mắt nàng dừng lại trên thân ảnh đối diện Thẩm Huyền ngay chỗ rẽ. Nơi đó có một bụi hồng mai cao chót vót sinh trưởng, lúc này là thời kì nở hoa, nàng xuyên qua tầng tầng lớp lớp hoa hồng mơ hồ thấy được dáng người một nữ tử thanh tú.

Là một cung nữ tuổi trẻ, nhưng dung nhan lại bị bụi hoa che đậy nên không thấy rõ.

Không biết vì sao Tiêu Trường Ninh chợt nhớ tới "đối thực" mà tiểu hoàng đế cùng Việt Dao có nhắc qua, trong lòng lại dâng lên cảm giác u buồn, sầu đến phát hoảng.

Hình như Thẩm Huyền đã nói chuyện xong với cung nữ đó. Nàng nhìn Thẩm Huyền không ai so được chợt đứng thẳng người nhìn cung nữ kia chắp tay hành lễ, bộ dạng hết sức tôn kính, mà cung nữ đó cũng uốn gối hành lễ lại.

Thái độ Thẩm Huyền như thế làm Tiêu Trường Ninh càng kiên định vào suy đoán của chính mình.

Trực giác nàng bảo chính mình nên yên lặng rời đi nhưng chân lại như mọc rễ, không thể nhúc nhích tí nào.

Khi phục hồi lại tinh thần, bóng người sau cây mai đã sớm biến mất không thấy, chỉ có gió nhẹ lay động cây cổ thụ màu hồng.

Thẩm Huyền xoay người thì thấy Tiêu Trường Ninh, ánh mắt trầm ổn thâm thúy xẹt qua một chút ánh sáng không dễ phát hiện, hắn nhìn nàng rồi tiến lên hai bước kêu: "Trưởng công chúa điện hạ....."

Còn chưa nói xong, Tiêu Trường Ninh bỗng nhiên bừng tỉnh liêp tiếp lui về sau mấy bước quay đầu liền chạy, giống như Thẩm Huyền là hồng thủy mãnh thú tránh còn không kịp

Chương 24: Giận Dữ

Về đến Nam Các, Tiêu Trường Ninh biểu tình hốt hoảng vội đóng cửa lại, lưng dựa trên cửa thở dốc, trong lòng phảng phất như có một ác ma nhỏ đang xoa eo mắng bản thân nàng: Tiêu Trường Ninh ơi Tiêu Trường Ninh, ngươi đường đường là trưởng công chúa đấy! Thẩm Huyền bất nhân thì ngươi liền bất nghĩa, mạnh mẽ xông đến lên án hắn một phen! Ngươi chạy cái gì? Người nên chột dạ chính là Thẩm Huyền!

Tiêu Trường Ninh không có sức lực dựa vào giường ôm gối thêu hung hăng đánh một quyền, nàng cũng chỉ dám bất lực mắng một câu trong lòng: Thẩm Huyền đáng chết!

Cốc cốc cốc —

Tiếng đập cửa vang lên, giọng nói Hạ Lục từ ngoài truyền vào: "Điện hạ, ngài có muốn hâm rượu lại để đuổi lạnh không?"

"Không cần đâu." Tiêu Trường Ninh rã rời hứng thú cự tuyệt.

Hạ Lục lo lắng nói: "Vậy có cần đem thêm chút than sưởi ấm cho ngài không?"

Tiêu Trường Ninh chôn mặt trong gối thêu rầu rĩ nói: "Đừng quấy nhiễu ta, để bổn cung yên tĩnh

trong chốc lát."

Hạ Lục không nói gì nữa giống như đã lui xuống, nhưng không đến một khắc sau tiếng đập cửa lại vang lên lần nữa.

Tinh thần Tiêu Trường Ninh không yên, nàng cảm thấy có chút phiền phức nên buông gối thêu ra, không kiên nhẫn nói: "Ta không cần gì hết, lui ra đi!"

Trên cánh cửa hiện lên một bóng người cao lớn, giọng nói trầm ổn truyền đến: "Là ta."

Thẩm...Thẩm...Thẩm Huyền!

Tiêu Trường Ninh bỗng nhiên ngồi dậy, nàng theo bản năng bước hai bước đến cửa nhưng lúc đầu ngón tay chạm đến lại hơi dừng lại. Tâm tình của nàng hiện cũng không được bình tĩnh, thời điểm này nhìn thấy hắn chỉ càng thêm xấu hổ thôi.

"Thẩm đề đốc có việc sao?" Nàng hỏi.

Người bên ngoài vẫn chưa lên tiếng. Hai người chỉ cách nhau một cánh cửa nhưng lại giống như cách một cái cầu không thể vượt qua.

Thấy Thẩm Huyền không nói chuyện, Tiêu Trường Ninh đành xuống nước nói trước: "Bổn cung mệt mỏi rồi, nếu có chuyện gì ngày mai lại nói....."

Lời còn chưa dứt cửa đã phanh một tiếng mở ra, Thẩm Huyền đem một thân khí lạnh tiến vào.

Tiêu Trường Ninh đứng đằng sau suýt nữa đã bị cửa

đụng vào mũi, nàng vội lùi về sau hai bước khiếp sợ nói: "Ngươi.....Ngươi sao lại xông vào đây!"

Thẩm Huyền cởi áo choàng đen xuống để trên giá, khuỵu đầu gối xếp bằng lại ngồi quỳ, khí thế hắn sắc bén nhìn nàng: "Nhà cửa ở Đông Xưởng đều quy về danh nghĩa của bản đốc, bản đốc vào phòng chính mình còn cần phải xin phép sao?"

Tiêu Trường Ninh há miệng thở dốc cố chấp nói: "Nếu vừa vặn đúng lúc bổn cung đang thay quần áo, ngươi cứ thế đi vào chẳng lẽ không phải là thất lễ sao?"

Thẩm Huyền chỉ buồn cười nhìn nàng: "Phu thê gặp mặt sao lại là thất lễ được?"

Tiêu Trường Ninh không còn lời nào để nói, nàng nhíu mi ngồi đối diện hắn cũng không gọi người dâng trà, để đề đốc đại nhân nhạt nhẽo ngồi một bên.

Cũng may Thẩm Huyền không để ý, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng một lúc lâu bỗng nhiên hỏi: "Vừa rồi công chúa tới giáo trường tìm ta, vì sao lại quay đầu chạy?"

Không đề cập đến việc này còn tốt, vừa nhắc tới trong ngực Tiêu Trường Ninh liền nghẹn muốn chết, thân ảnh dưới cây hồng mai luôn lặp lại hiện lên trong đầu nàng. Nàng chưa kịp nghĩ cảm giác hờn dỗi này từ đâu đến, chỉ nghĩ địa vị chính mình cao như vậy không thể chấp nhận trượng phu trên danh nghĩa lại nay Tần mai Sở được.....

"Bổn cung không tìm ngươi, chỉ là trùng hợp đi

ngang qua thôi." Tiêu Trường Ninh quay đầu nhìn huân hương đã cháy đang lượn lờ trên bàn trà, cố gắng làm ngữ khí trở nên bình tĩnh tự nhiên.

Thẩm Huyền xem kĩ nàng giống như đã nhìn thấu hết tất cả, hắn trầm ngâm một lát liền hiểu rõ nói: "Vì sao điện hạ lại giận?"

Thân mình Tiêu Trường Ninh không được tự nhiên cứng đờ, nàng nghĩ thầm: Hắn nói rất đúng, vì sao ta lại giận dữ? Ta có tư cách gì giận dữ?

Cuộc hôn nhân này vốn đã yếu ớt đến mức chỉ cần đụng nhẹ là nứt, nàng tự lo cho chính mình còn không xong làm sao quản được Thẩm Huyền yêu ai ghét ai?

Nàng sớm đã biết điều này nhưng lại không có cách khống chế chính mình. Nàng không quên được vòng tay ấm áp của Thẩm Huyền vào ngày sốt cao ấy, không quên được lòng ngực rắn chắc trầm ổn của hắn.....

"Bổn cung không có giận dữ."

"Nàng nói dối."

Thẩm Huyền luôn luôn ngang ngược, Tiêu Trường Ninh vốn có thói quen tốt sẽ luôn nhịn nhưng lúc này nàng đang tâm phiền ý loạn lại không muốn cúi đầu, trong lòng tràn đầy buồn giận đang kêu gào muốn phát tiết. Nàng bỗng chốc giương mắt, ánh mắt trong suốt nhìn Thẩm Huyền nghiêm túc nói: "Buổi sáng hôm nay, Thẩm đề đốc hỏi bổn cung như thế nào là "quân phụ thiên hạ"....."

Thẩm Huyền nhướng mày, giống như hơi bất ngờ vì nàng bỗng nhiên đề cập đến đề tài này.

"Đề đốc nói "quân phụ thiên hạ" là vì thiên tử muốn đem trăm họ thiên hạ thành phụ thân, hiếu kính với trăm họ như hiếu kính với cha mẹ, khi đó bổn cung vẫn chưa phản bác. Mà hiện tại bổn cung muốn nói cho ngươi biết, ngươi sai rồi."

Thân hình Tiêu Trường Ninh hơi căng thẳng, trên khuôn mặt xinh đẹp phủ kín sự giãy giụa. Nàng nắm chặt tay áo, đầu ngón tay run rẩy, giọng nói vững vàng lại chắc chắn gằn từng chữ: "Quốc là nước, quân là cha, uy nghiêm nhất định không thể mất được! Dân chúng trăm họ như cỏ rác mà đế vương lại chỉ có một người, dù là người tài ba thế nào đi nữa thì sao có thể chiếu cố hết đây? Nếu quân không có thiên uy, đủ loại quan lại sẽ không có người cầm đầu, dân chúng không nhân từ, tuy có quốc mà không có quân uy chấn nhiếp thì giang sơn tất sẽ tan rã, thiên hạ tất sẽ chết, quần hùng hiện tại sẽ phất cờ khởi nghĩa, gian thần lộng hành giữa đường! Cho nên, tuy rằng giải thích của ngươi mới lạ nhưng lại sai rồi!"

Nói đến đây, hốc mắt nàng đỏ lên cũng không biết chính mình chạm vào cái gì lại cứng rắn lặp lại lần nữa: "Bổn cung không sai, người sai chính là ngươi!"

Trong mắt Tiêu Trường Ninh mờ mịt hơi nước thoạt nhìn như càng thêm nhu nhược. Nàng cắn môi, thân mình rõ ràng đã sợ hãi đến phát run nhưng giọng nói lại có sự cố chấp khác với lúc trước, nàng nói năng có khí phách, lại tựa như ngọc nát mang theo chút kiên quyết xưa nay chưa từng có.

Từ đầu đến cuối Thẩm Huyền vẫn không nói gì, thần sắc hắn ngưng trọng giống như đang suy tư ẩn ý trong lời nói của nàng, lại giống như không rõ nàng rốt cuộc đang kiên trì điều gì.

Tiêu Trường Ninh lau nước mắt ngay khóe mắt. Nàng biết chính mình đang giận chó đánh mèo, tìm cái cớ để phát tiết mà thôi.

Nàng phản bác Thẩm Huyền, mắng Thẩm đề đốc không ai so được, nàng đã làm tốt tính toán, tuy rằng có chút sợ hãi cái chết nhưng cũng vui sướng tràn trề.

Trong phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng châm rơi, mắt nàng đỏ hoe đối diện Thẩm Huyền chờ hắn ra quyết định.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Huyền hơi ngồi thẳng dậy vươn bàn tay thon dài về phía nàng.

Tiêu Trường Ninh bình tĩnh nhắm mắt, lông mi ướt át khẽ run. Nàng biết cổ chính mình vừa non mịn vừa yếu ớt, chỉ cần nhẹ nhàng bóp một cái nàng liền có thể từ trong vận mệnh không xong này thoát ra.....

Nhưng mà Thẩm Huyền chỉ dùng lòng bàn tay thô to nhẹ nhàng lau đi nước mắt nàng nói: "Thần cùng điện hạ có thân phận bất đồng nên kiến thức tất nhiên cũng sẽ bất đồng. Sai thì sai, nàng khóc cái gì?"

Cánh mũi Tiêu Trường Ninh phiếm hồng hơi hơi hít vào, suýt nữa lại khóc thành tiếng.

Nàng thà rằng Thẩm Huyền hung ác với nàng một chút, thà rằng hận Thẩm Huyền, oán Thẩm Huyền hơn chứ cũng không muốn cứ không minh bạch như vậy mà sống qua ngày, đó là đang tự mua dây buộc mình.

Thẩm Huyền đứng dậy, một tay đem Tiêu Trường Ninh kéo lên, lông mày hơi nhướng dùng ngữ khí vô cùng chân thật đáng tin nói: "Chúng ta ra ngoài một chuyến!"

"Ra ngoài? Đi đâu.....Thẩm Huyền!" Cả hai còn chưa nói xong thì Tiêu Trường Ninh nước mắt chưa khô liền bị Thẩm Huyền kéo ra ngoài, ngay sau đó nàng đã ngồi ngay ngắn trên chiếc xe ngựa rộng rãi ấm áp.

Ba mươi phút sau, tập thể một trăm thái giám đồng loạt ra cửa, quét sạch khu phố phồn hoa nhất kinh thành.

Sắc trời âm trầm, quạ đen bay ngang qua nóc nhà, nhóm thái giám nắm chặt đao kiếm đứng lặng bên đường tạo thành trận địa sẵn sàng đón địch; người bán hàng rong lẫn thương gia đều co đầu rụt cổ, nơm nớp lo sợ, người không biết còn tưởng rằng Đông Xưởng lại sắp làm ra chuyện lớn gì.

Một bàn tay to lớn sạch sẽ vươn ra bên trong xe ngựa nhẹ nhàng đẩy màn qua một bên, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ của thái giám đề đốc Đông Xưởng cuồng vọng.

Thẩm Huyền dẫn đầu xuống xe, sau đó lại đỡ Tiêu Trường Ninh vẻ mặt còn hoang mang cộng với cơn giận còn sót lại chưa tan bước xuống.

Hắn dẫn trưởng công chúa tới trước một cửa hàng châu báu đẹp đẽ tôn quý, nhìn nàng khẽ nâng cằm ngữ khí coi thường nói: "Chỉ cần trưởng công chúa nguôi giận, nàng muốn mua cái gì cũng đều có thể."

Tinh thần Tiêu Trường Ninh triệt để bùng nổ, trong đầu nàng trống rỗng nhất thời không nghĩ ra được Thẩm Huyền đây là vẫn còn lí trí hay là đã nổi điên nữa.

"Không.....Không cần....." Nàng lắp bắp không nói nên lời.

Thẩm Huyền quay lại nhìn chưởng quầy đã đầy mồ hôi lạnh quỳ trên đất nói: "Đem bảo vật trấn điểm của nhà ngươi tới đây ta mua."

Cái gì? Từ từ!

Thẩm Huyền lại dắt Tiêu Trường Ninh tới một tiệm tơ lụa, lòng bàn tay nàng đã ra mồ hôi giống như phải chịu khổ hình, nàng liên tục lắc đầu nói: "Đừng...."

Thẩm Huyền nói: "Đem tơ lụa mới nhất tới đây, mỗi thứ một cái."

Cả hai lại đến tửu lâu kế bên, Tiêu Trường Ninh lúc này đã chịu không nổi run rẩy nói: "Thật sự không cần đâu, mấy cái đó bổn cung đều không thích."

Nghe vậy, Thẩm Huyền bình tĩnh nhìn nàng hỏi ngược lại: "Vậy điện hạ thích cái gì?"

"Bổn cung thích....."

Gió mạnh nổi lên cuốn lấy quần áo hai người quấn vào nhau. Trên bầu trời từng bông tuyết nhỏ rơi xuống, lúc bắt đầu chỉ có một bông hai bông nhưng chỉ một lát sau liền càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày, bông tuyết vươn trên đầu vai hắn lọt vào mắt nàng.

Trận tuyết đầu mùa năm nay thế nhưng lại yên lặng rơi xuống vào lúc này.

Tiêu Trường Ninh chợt mở to tầm mắt, bước nhanh đi đến hẻm nhỏ không người một mình ổn định lại lồng ngực hơi xao động.

"Trưởng công chúa....." Môi mỏng Thẩm Huyền khẽ nhếch, hắn mới nói mấy chữ liền dừng lại.

Giống như cảm giác được cái gì, ánh mắt Thẩm Huyền bỗng chốc trở nên nguy hiểm sắc bén lên, một tay đẩy Tiêu Trường Ninh lên tường giam thân hình mảnh khảnh của nàng trong ngực mình, hắn nhìn nàng lạnh lùng nói: "Nàng đừng nhúc nhích, trên nóc nhà phía sau bản đốc có người đang ẩn nấp."

Tiêu Trường Ninh cứng đờ, khẩn trương nhìn dung mạo tuấn tú của Thẩm Huyền gần trong gang tấc nhỏ giọng nói: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ, kêu cứu hả?"

Khóe miệng Thẩm Huyền khẽ nhếch một chút, hắn cười rất lạnh lẽo: "Nếu đã có người vội vã muốn chết thì tất nhiên ta phải thành toàn cho hắn rồi." Dứt lời, đôi mắt tối tăm giống như hồ sâu không đáy của Thẩm Huyền yên lặng nhìn Tiêu Trường Ninh nói:

"Chúng ta không thể rút dây động rừng. Hiện tại bản đốc muốn dẫn hắn xuất thủ còn cần điện hạ phối hợp một chút."

Tiêu Trường Ninh bất chấp suy nghĩ, gian nan nuốt một ngụm nước miếng xuống hỏi: "Phối hợp như.....như thế nào?"

Ảnh ngược trong mắt nàng là đường phố kinh thành phồn hoa, là hàng ngói xanh đậm, cũng là ảnh ngược của nụ cười bừa bãi của Thẩm Huyền. Hắn nói: "Đắc tội rồi."

Tuyết bay đầy trời, hẻm nhỏ yên lặng, Thẩm Huyền chợt cúi người vừa ôn nhu vừa cường thế hôn lên môi nàng, đem phía sau lưng chính mình hoàn toàn bại lộ ra ngoài.

Bông tuyết lạnh lẽo nhưng nụ hôn của hắn lại cực kì nóng, Tiêu Trường Ninh chỉ cảm thấy linh hồn của mình giống như sắp bị hắn hút đi, phòng tuyến vẫn luôn giữ vững trong lòng xoạch một tiếng đứt gãy chỉ còn lại một khối thể xác cứng đờ bám lên người hắn, mặc hắn tùy ý hôn đến long trời lở đất.

Chương 25: Đồng Đạo (Thượng)

Lúc này đường phố rất trống trải, mọi âm thanh đều dừng lại, bông tuyết rơi rả rích bao phủ toàn bộ nhà cửa trong kinh thành, chỉ một lát sau liền tích thành một lớp trắng tựa như sương như khói.

Gió đông hiu quạnh một trận rồi lại một trận tiếp tục thổi đến cuốn theo từng bông tuyết ập vào mặt, sau đó lại dừng lại trên mũ ô sa mạ vàng của Thẩm Huyền, cũng dừng lại trong con ngươi đen thẩm.

Nàng mở to mắt kinh ngạc, khắp nơi trong không khí đều là tuyết trắng bay lả tả, dung nhan không tỳ vết của Thẩm Huyền phóng đại lên trong mắt nàng.

Xúc cảm trên môi quá chân thật, mềm mại, ẩm ướt, nóng nóng. Hô hấp sạch sẽ của hắn lại mang theo một cổ rung động xa lạ, tim đập nhanh như trống giống như muốn phá vỡ lồng ngực thoát ra. Nàng trong trạng thái bị động mặc hắn cướp lấy, hô hấp khó khăn, hai chân nhũn ra, chỉ có thể phí sức leo lên bờ vai rắn chắc rộng lớn của hắn, trong miệng phát ra âm thanh nức nở nho nhỏ.

Thẩm Huyền ngày thường rất lạnh lùng nhưng một nụ hôn này lại ngoài dự đoán có vẻ nhiệt tình lâu dài. Hắn hé nửa con mắt, lông mi che chắn tròng mắt sâu thẳm lại trầm tĩnh, trong con ngươi ấy là hình ảnh Tiêu Trường Ninh má trắng ửng đỏ, bộ dạng đáng thương không thể cử động....

Vốn dĩ hắn chỉ muốn lướt qua liền dừng lại nhưng hiện tại lại có chút muốn ngừng mà không được. Thẩm Huyền nguy hiểm híp mắt, đôi mắt càng thêm sâu thẳm, một tay dứt khoát nâng vòng eo mềm yếu của nàng lên, một tay nhẹ nắm cằm nàng, đầu lưỡi bắt đầu tiến quân thần tốc phát ra âm thanh rên rỉ làm người khác phải cảm thấy xấu hổ.

Tiêu Trường Ninh cảm giác được phòng tuyến chính mình luôn thủ vững vào lúc này lại ầm ầm sập xuống, vỡ thành bột mịn. Nàng giống như một dây leo hoàn toàn quấn vào lốc xoáy mang tên Thẩm Huyền.

Nhưng vào lúc này gió mạnh chợt thổi tới, trên không trung âm thanh của vô số lưỡi dao sắc bén phá không bay đến.

Tiêu Trường Ninh còn chưa kịp phản ứng liền thấy Thẩm Huyền đã mở mắt, môi lưỡi rút khỏi môi nàng, hắn ôm Tiêu Trường Ninh xoay tròn tránh đi, vô số mũi tên gần như đồng thời bay tới ghim chặt trên bức tường chỗ họ vừa đứng, đuôi mũi tên vẫn còn run, không ngừng phát ra tiếng vang, có thể thấy được người tới cũng không hề đơn giản.

Lại có thêm vô số mũi tên nữa bay tới, Thẩm Huyền không chút hoang mang mạnh mẽ giơ áo choàng màu đen lên, mấy mũi tên cuốn vào trong áo choàng liền bị hóa giải lực đạo, vài tiếng động qua đi mũi tên rào rạt bay tới lúc đầu tựa như sắt vụn rơi xuống mặt đất.

"Có thích khách! Bảo hộ đề đốc!" Thái giám ngoài hẻm nhỏ nghe được động tĩnh, tất cả giống như chó

sói ngửi được mùi máu nháy mắt đã tụ lại thành trận địa sẵn sàng đón địch.

Lâm Hoan không biết từ đâu nhảy ra, hắn như quạ đen leo lên nóc nhà rút đao khỏi vỏ giơ tay chém giết suốt đường đi, cực kì hung dữ chứ không hề giống thiếu niên tham ăn lại ngây thơ kia.

Hô hấp Tiêu Trường Ninh hỗn loạn, trên môi có dính chút nước khả nghi, mắt nàng đỏ hoe trốn sau lưng Thẩm Huyền. Nàng biết đây mới chính là bộ mặt ăn tươi nuốt sống chân chính của thái giám Đông Xưởng — cường đại, tàn nhẫn, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Cảm xúc kích động qua đi thì lại có một hắc ảnh từ trên trời giáng xuống. Tâm nàng sợ hãi, đến khi tập trung nhìn kĩ lại thì ra là Tưởng Xạ tới chi viện.

Trên nóc nhà, Lâm Hoan lãnh đạo thái giám đấu với hắc y thích khách vô cùng tàn nhẫn, Tưởng Xạ cũng không nói một lời chỉ giương cung cài tên, tay kéo căng như trăng tròn, mũi tên chỉa thẳng mấy tên hắc y thích khách đang chạy trốn trên nóc nhà đối diện.

"Nhớ lưu lại người sống." Thẩm Huyền bảo hộ Tiêu Trường Ninh phía sau mình, môi mỏng hơi đóng mở không mang chút cảm tình ra lệnh.

Tưởng Xạ gật đầu, sau đó hắn buông tay, mũi tên phá gió bay đến bắn thủng bả vai một thích khách, lại ghim chặt chân thích khách thứ hai. Chỉ trong cái chớp mắt, hai tên thích khách đồng loạt kêu thảm lăn từ trên nóc nhà ngã xuống mặt đất, phát

ra âm thanh xương cốt vỡ vụn nặng nề.

Tiêu Trường Ninh thở mạnh, khí nóng trong gió lạnh nháy mắt ngưng tụ thành sương trắng, nàng xem đến mức cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Tưởng Xạ trở tay ra sau lấy một mũi tên, hắn bắn không trật phát nào, tuy rằng đứng trên cao nhưng lại có thể phối hợp cùng Lâm Hoan đang công kích ở gần đến mức không có chút sơ hở, không hổ mang danh thần bắn cung.

Thời gian không đến một chén trà nhỏ, đội thích khách nấp sau nóc nhà bị quét sạch, chỉ còn dư lại tên thích khách cao lớn đứng đầu thân thủ phi phàm, hắn thấy tình hình bất lợi liền linh hoạt một đao chém bay vài tên thái giám chặn đường chạy trốn về phía tây.

Động tác của tên thích khách này thật sự quá nhanh, Lâm Hoan đuổi theo không kịp liền thu thanh đao đã nhiễm máu lại, hắn đứng trên nóc nhà đầy tuyết nhìn Tưởng Xạ kêu to: "Tưởng đại ca mau bắn hắn!"

Tưởng Xạ không nói gì chỉ xoay người chạy lên, hắn đứng trên mái hiên tay kéo dây cung đến cực hạn, ánh mắt ghim chặt thích tên khách đã dần trở thành điểm đen.

Tiêu Trường Ninh xem đến tâm đều muốn nhảy lên.

Người bình thường nhiều nhất chỉ có thể bắn ra xa sáu mươi trượng, mà lúc này thích khách đã chạy ra ngoài phạm vi bảy mươi trượng, bất luận như nào cũng đều không có biện pháp xoay sở.

Thẩm Huyền thờ ơ đứng một bên, trầm giọng chỉ điểm: "Lưu ý tốc độ gió Tây Bắc."

Tưởng Xạ gật đầu, hơi điều chỉnh phương hướng mũi tên. Lúc tên thích khách nhảy lên chuẩn bị chạy vào trong hẻm trốn, Tưởng Xạ liền buông tay, mũi tên xé gió bay đến.

Chỉ trong một thoáng chớp mắt tiếp theo, thích khách kêu thảm một tiếng lại theo âm thanh rơi xuống.

Trận ám sát này giằng co không đến mười lăm phút liền bị Đông Xưởng tiêu diệt. Tiêu Trường Ninh hôm nay xem như hoàn toàn lĩnh giáo được thực lực dưới trướng Thẩm Huyền.

"Xong việc rồi." Thẩm Huyền ra lệnh, tuyết lạnh thấm vào con ngươi thâm thúy mang theo vài phần lạnh lẽo.

Thấy Tiêu Trường Ninh không nói tiếng nào, hắn liền xoay người lại nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay đã lạnh của nàng, nhíu mày nói: "Nàng không có việc gì chứ?"

Tiêu Trường Ninh nhìn môi mỏng hắn đóng mở, trong đầu không tự giác được hồi tưởng lại cảnh tượng vừa rồi bị đôi môi này quấy rối, một luồng khí nóng lan ra khắp người rồi chạy thẳng lên đỉnh đầu khiến cho gương mặt nàng lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng đỏ lên, hai chân không tự giác nhũn ra, giống như phải đỡ tường mới có thể miễn cưỡng đứng thẳng.

Nàng dựa lưng trên tường đá lạnh băng, cúi đầu hít thở thật sâu không dám nhìn Thẩm Huyền, giống như có một đàn nai hoảng sợ đang va chạm trong ngực nàng.

Thẩm Huyền duỗi tay đỡ eo nàng hỏi: "Điện hạ bị sao vậy?"

Hắn.....Sao hắn có thể làm ra loại chuyện này mà còn bình tĩnh như vậy?!

Một bộ dạng không có việc gì đúng là làm nàng tức chết mà! Giống như từ đầu đến cuối chỉ có mình nàng hãm sâu vào đó vậy.

Vậy mà lại bị một tên thái giám trêu chọc đến hoảng hốt mềm chân, nàng không có biện pháp tha thứ cho chính mình!

Tiêu Trường Ninh đánh vài cái vào má nóng hổi, ý đồ giấu đầu lòi đuôi muốn hạ nhiệt độ, nói tránh đi: "Ngươi mau xử lý mấy tên thích khách đó trước đi!"

Thẩm Huyền không động, chỉ yên lặng nhìn nàng trầm tư một lát, sau đó hắn mới hiểu ra đến tột cùng nàng đang rối rắm cái gì. Hắn theo bản năng nâng ngón cái nhẹ nhàng cọ qua môi dưới chính mình, giống như nơi đó vẫn còn lưu lại dư vị của nàng làm người khác phải say mê vô cùng.

Trong đống tuyết mênh mang, rõ ràng là thời tiết rét đậm đến lạnh thấu xương nhưng giữa hai người lại giống như có đồ vật cứng rắn gì đó đang chậm rãi tan dần, hóa thành vạn lời nhu tình.

Thẩm Huyền giơ một bàn tay lên, bao tay màu đen bao lấy cánh tay mạnh mẽ của hắn cùng với đó là mấy đường gân xanh nổi lên rõ ràng, tất cả đều gãi đúng chỗ ngứa người khác, vô cùng hoàn mỹ. Hắn giống như muốn vuốt ve gương mặt ửng đỏ của nàng nhưng đầu ngón tay còn chưa chạm đến thì Lâm Hoan phía sau đã chạy lại, không biết tình thú mà đánh gãy khung cảnh kiều diễm như có như không này.

"Đề đốc, đã bắt được tên cầm đầu đám thích khách kia, hắn vẫn còn sống." Lâm Hoan không hề hay biết gì nháy mắt hỏi: "Đề đốc muốn áp giải hắn về đại lao thẩm vấn sao?"

Tay Thẩm Huyền dừng lại giữa không trung, hắn nhìn bông tuyết trên mu bàn tay đã tan thành nước liền áp xuống ý cười không quá rõ ràng bên khóe miệng, nói: "Không cần, thẩm vấn ngay tại chỗ đi."

Lâm Hoan cao giọng nói "Vâng", nhìn nhóm thái giám vung tay lên: "Dẫn tới!"

Thẩm Huyền phủi tuyết trên vai Tiêu Trường Ninh, ánh mắt hắn sâu không thấy đáy: "Hình ảnh kế tiếp không quá đẹp cho lắm sợ rằng sẽ làm điện hạ sợ, vậy nên mời điện hạ vào trong xe ngựa trước để tránh gió chờ ta một lát."

Tiêu Trường Ninh đang muốn kiếm một chỗ trốn đem bản thân không có tiền đồ giấu đi, nghe vậy liền ngoan ngoãn gật đầu, cúi đầu đi vào xe ngựa buông màn xuống, ngăn cách tầm mắt nóng rực của Thẩm Huyền.

Tiêu Trường Ninh ngồi trong xe ngựa thở phào nhẹ nhõm nhưng tim vẫn chưa bình tĩnh lại được. Nàng

ảo não lắc đầu, chỉ muốn đem những hình ảnh vừa thẹn vừa hỗn loạn ấy vứt hết ra.

Nàng thất thần ngồi trong chốc lát, nhiệt độ trên thân thể mới dần dần hạ xuống. Không bao lâu sau, ngoài cửa xe vang lên một trận quát mắng cùng tiếng bước chân hỗn loạn, ước chừng là đang thẩm vấn thích khách.

Tiêu Trường Ninh dựa đầu trên vách xe, giơ một ngón tay đẩy màn ra một góc, từ trong khe hở nhìn ra ngoài, nàng chỉ thấy nhóm thái giám Đông Xưởng đang ấn đầu tên thích khách kia trên nền tuyết, quang minh chính đại chất vấn cái gì đó.

Tay chân thích khách đều bị thương, một mũi tên đó xuyên qua đùi hắn làm máu chảy ra ướt sũng cả hắc y, đem từng tấc tuyết trắng xung quanh dần dần nhiễm hồng. Dù là như vậy hắn vẫn cứ duy trì phong thái của tử sĩ, không nói lời nào.

Thấy thích khách không muốn nói ra hung thủ phía sau màn Thẩm Huyền chống đao đứng dậy, giống như một cây hàn tùng thẳng đứng trên nền tuyết, hắn tàn nhẫn nói: "Nhổ từng cái răng của hắn ra."

Tiêu Trường Ninh thả màn xuống không tiếp tục xem tiếp, dù là vậy tiếng kêu thảm thiết ngoài xe vẫn có thể nghe rõ như cũ. Nàng theo bản năng chạm môi chính mình, nơi đó vẫn còn lưu lại cảm xúc tê dại, có thể nhớ tới lưỡi hắn cường thế cạy khớp hàm nàng như nào, trong lãnh địa mềm mại của nàng tàn sát bừa bãi hoành hành.....

Rõ ràng là một nam nhân đáng sợ lạnh lẽo nhưng môi hắn lại ngoài dự đoán rất mềm mại, vòng tay ôm eo

nàng lại không có sức lực mà nhẹ nhàng.

Không biết qua bao lâu, xe ngựa trầm xuống, Thẩm Huyền xốc màn xe lên mang theo một thân khí lạnh khom lưng đi đến ngồi bên cạnh nàng.

Hắn bình tĩnh tự nhiên phủi tuyết đọng trên vai xuống, sát khí dưới đáy mắt cũng tan theo lớp tuyết ấy rồi quay về một mảnh tối tăm.

"Trưởng công chúa suy nghĩ gì vậy?" Hắn hỏi.

Thân hình Tiêu Trường Ninh run lên, tinh thần phục hồi lại hai tay gác trên đầu gối khẽ vuốt ve, nàng không được tự nhiên hỏi: "Thích khách có nói gì không?"

Thẩm Huyền nói: "Hắn nói rồi."

Tiêu Trường Ninh thất thần hỏi lại: "Là người phương nào sai sử....." Nàng vốn thuận miệng tìm một cái đề tài che dấu nội tâm rung động, lời vừa ra khỏi miệng mới phát hiện đã đề cập đến vấn đề cơ mật liền vội sửa lời: "Bổn cung chỉ thuận miệng hỏi thôi, nếu không tiện trả lời cũng không sao."

"Nói cho điện hạ thì đã sao?" Thẩm Huyền nhếch miệng cười, ánh mắt âm trầm nói: "Là Binh bộ thị lang Thái Phong, mấy ngày nay Đông Xưởng vẫn luôn tra xét số bạc hắn nuốt được trong quân doanh cùng đầu cơ trục lợi nhược điểm của quân khí, hắn chó cùng rứt giậu liền vọng tưởng muốn giết người diệt khẩu."

Mặt Tiêu Trường Ninh đỏ ửng, tầm mắt mất tự nhiên nhìn sang một bên rụt rè nói: "Mới vừa rồi, vì sao

ngươi.....Lại làm như vậy?"

Ước chừng vì cảm thấy khó có thể mở miệng nên giọng nói của nàng yếu ớt như tiếng muỗi kêu, lông mi run rẩy như cọng lông chim xẹt qua trái tim tạo cảm giác có hơi ngứa.

Tầm mắt Thẩm Huyền không tự giác dừng lại trên hai cánh môi hồng nhuận của nàng, hắn biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: "Làm cái gì?"

Tiêu Trường Ninh nghẹn họng giương mắt nhìn hắn.

Chỉ là đôi mắt lấp lánh ánh nước của nàng khi trừng lên không những không có chút sát thương nào ngược lại càng giống như đang làm nũng.

Tâm tình Thẩm Huyền rất tốt, hắn lấy một khối huân hương bên trong túi thơm bỏ vào lò, mượn hương này che dấu cả người lây dính mùi máu, bình tĩnh nói: "Không phải ta đã nói rồi sao, để làm cho bọn họ nghĩ lầm rằng bản đốc đang thả lỏng đề phòng. Chỉ có dụ dỗ thích khách ra tay mới có thể nắm được vị trí bọn chúng mai phục sau đó một lưới bắt hết."

"Không phải như vậy, rõ ràng ngươi có lựa chọn tốt hơn." Tiêu Trường Ninh biểu tình chắc chắn, một bộ dạng "ngươi đừng có gạt ta", nàng không buông tha hỏi: "Ngươi có thể một mình đi đến chỗ trống trải, như vậy sẽ dễ dàng cho bọn họ động thủ hơn, hoặc là dứt khoát ra lệnh một tiếng để thủ hạ ngươi vây công lùng bắt bọn họ....."

"Nàng nói đúng, biện pháp có rất nhiều."

Thẩm Huyền gật đầu, giương mắt nhìn nàng, mày kiếm

rậm rạp hạ xuống che đi đôi mắt sâu thẳm lóe chút ánh sáng, hắn nở nụ cười nhạt chậm rãi nói: "Nhưng ta chỉ nghĩ ra biện pháp như vậy."

Tiêu Trường Ninh ngẩn ra, ngay sau đó mặt nàng đỏ ửng giọng nói khàn khàn: "Ngươi.....có ý gì?"

Nàng giống như mong chờ lại giống như thấp thỏm, đợi hồi lâu cũng không chờ được câu trả lời của Thẩm Huyền. Tâm tình kích động của Tiêu Trường Ninh dần bình tĩnh lại, nàng mất mát nói: "Thẩm đề đốc làm chuyện đó còn có thể bình tĩnh như vậy, có phải ngươi đang trêu đùa bổn cung không?"

"Dưới tình thế cấp bách, mọi chuyện đều không phải là trêu đùa." Cứ cho là hắn có chút tâm tư muốn hôn môi nàng nhưng chỉ là cầm lòng không được mà thôi, cũng không có ác ý muốn nhục nhã nàng.

Huống chi.....

Tay Thẩm Huyền gác trên đầu gối nắm chặt rồi lại buông ra, hắn tự giễu nghĩ: Trong lòng bản đốc một chút cũng không bình tĩnh đâu.

"Ngươi....." Tiêu Trường Ninh hít sâu một hơi, nghi hoặc cùng ủy khuất bị đè chặt trong lòng cả ngày rốt cuộc đã phá tan xiềng xích của lý trí, nàng buộc miệng nói: "Thẩm đề đốc đã có đối thực còn làm cử chỉ thân mật đó với bổn cung sợ là không ổn cho lắm."

Lời vừa nói ra nàng liền hối hận.

Không ổn cái gì chứ? Tuy rằng mình là chính thê của hắn nhưng rốt cuộc cũng không có danh phận,

mặc dù Thẩm Huyền trêu hoa ghẹo nguyệt nhưng cũng đâu tới lượt chính mình soi mói?

Lời này ngay cả bản thân cũng không thể thuyết phục được càng không cần phải nói là Thẩm Huyền.

Tiêu Trường Ninh có chút chột dạ rụt vai lại, sau đó nàng đột nhiên thẳng thắn giả bộ chuẩn bị từ ngữ vô cùng chính xác cổ vũ cho chính mình: Sợ cái gì! Mặc dù sai rồi nhưng khí thế của trưởng công chúa nhất định không thể ném đi được!

Mà bên này Thẩm Huyền lại ngẩn ra, rồi sau đó hắn hiểu rõ cười nói: "Thì ra trưởng công chúa giận dữ hơn nửa ngày là vì chuyện này."

Tiêu Trường Ninh bị đánh vỡ tâm sự càng thêm chột dạ, hô hấp đều run lên, nhưng nàng vẫn tự trấn định nói: "Bổn cung không phải người nhỏ mọn, bổn cung chưa từng giận dữ. Đề đốc thích ai, có đối thực hay không cũng không có quan hệ với bổn cung. Bổn cung không để bụng, một chút cũng không để bụng....."

Giọng nói nàng càng ngày càng nhỏ cuối cùng đành ho nhẹ một tiếng, rầu rĩ nói: "Thật sự không để bụng đâu!" Nói xong nàng còn gật đầu.

Lạy ông tôi ở bụi này*.

**Lạy ông tôi ở bụi này: Chỉ thái độ,hành động vì vô tình hay dại dột mà để lộ tung tích, hành vi cần giữ kín.*

Tuy Thẩm đề đốc ở phương diện tình cảm rất ngu ngốc nhưng hắn cũng biết Trường Ninh trưởng công

chúa đây là đang ghen tị.

Hiểu được điều này Thẩm Huyền càng thêm sung sướng, hắn cười nhẹ một tiếng không biết vì sao lại sinh ra cảm giác muốn ôm Tiêu vào lòng trấn an cảm xúc kích động này.

Hắn rốt cuộc cũng khắc chế lại cảm xúc khát vọng xa lạ dưới đáy lòng, thật lâu sau mới đoan chính nói: "Bản đốc không có đối thực."

Tiêu Trường Ninh bỗng nhiên giương mắt, gương mặt lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Thấy nàng không tin Thẩm Huyền lặp lại lần nữa: "Bản đốc chưa bao giờ có đối thực."

"Nhưng rõ ràng có người đã tận mắt nhìn thấy lúc ngươi ở Tư Lễ Giám từng cùng một cung nữ hẹn hò trước hoa dưới trăng." Tiêu Trường Ninh ngạc nhiên nói: "Hơn nữa hôm nay ở giáo trường, bổn cung rõ ràng nhìn thấy ngươi nói chuyện cùng một cung nữ, cử chỉ thân mật....."

"Hả?" Thẩm Huyền không có chút dáng vẻ xấu hổ nào khi bị vạch trần bí mật, hắn vẫn không nhanh không chậm nói: "Điện hạ thấy bộ dạng nàng rồi?"

"Có cây mai che lại nên ta không thấy được." Tiêu Trường Ninh giận dỗi.

Nhưng mà khi nghĩ cẩn thận lại, thân hình cung nữ kia cũng có chút quen thuộc, nhất định là nàng đã từng gặp qua rồi.

"Thần không biết điện hạ nghe được tin đồn nhảm

nhí đó từ người nào nhưng mà cung nữ hôm nay điện hạ nhìn thấy không phải là đối thực của ta." Trong mắt Thẩm Huyền có giấu mũi nhọn liền bắt giữ được chút biến hóa thần sắc nho nhỏ của Tiêu Trường Ninh, hắn chậm rãi cười: "Nàng ấy là thám tử của bản đốc, vì có tình báo nên ta mới gặp."

Thám, thám tử?!

Nhìn Thẩm Huyền không giống đang nói giỡn, Tiêu Trường Ninh rõ được chính mình hiểu lầm cái gì liền mở to hai mắt, trong mắt dần dần nổi lên ánh nước.

Cảm xúc xấu hổ thật lớn như thủy triều quét đến, đánh rơi tan tác tất cả ủy khuất cùng phẫn nộ của nàng. Tiêu Trường Ninh bỗng nhiên cúi đầu, chôn mặt vào hai bàn tay khó lòng chịu được mà kêu nhỏ một tiếng.

"Bộ dạng lo sợ không đâu vào đâu của bổn cung rất khó xem có phải không?" Nàng không hiểu ra sao lại khóc nức nở, hô hấp run rẩy, vừa thẹn thùng vừa nói: "......Quá mất mặt."

Khóe miệng Thẩm Huyền mang theo ý cười, lấy ra bút mực cùng sổ vô thường luôn mang theo bên mình, trên sổ ghi chép một hàng chữ: Hôm nay ăn được vị của Trường Ninh trưởng công chúa, bản đốc cảm thấy vô cùng sung sướng.....

Sau đó hắn khép sổ ghi chép lại thờ ơ nói: "Mĩ mạo điện hạ khuynh thành như vậy sao lại có thể nói là khó coi được."

Bổn cung tin ngươi mới là lạ!

Tiêu Trường Ninh vô lực nhìn sang một bên, thẹn đến mức muốn chui xuống đất, nàng lắp bắp nói: "Bổn cung không...không biết đề đốc cũng có cung nữ làm thái giám, ta hiểu lầm ngươi rồi, việc này coi như bỏ qua không...không được nhắc lại."

Thẩm Huyền nghiêm mặt: "Điện hạ vô cớ tức giận, trong lòng bản đốc rất ủy khuất sợ là không thể quên được."

"Bổn cung sai rồi, bổn cung không phải giận ngươi đâu." Tiêu Trường Ninh hạ tay xuống lộ ra một đôi mắt lả lướt ngập nước, mềm mại năn nỉ: "Bổn cung đang giận dữ bản thân, nhất thời có chút sai lệch, đến nỗi nói năng kiêu ngạo..... Dù sao, ngươi cũng đã làm hành động khinh bạc đó với bổn cung, hai việc đều như nhau cả, ta không truy cứu thì ngươi cũng đừng nhắc lại."

Nói đến đây, tai nàng lại nổi lên một tầng đỏ ửng khả nghi.

Thẩm Huyền nhìn cái tai trắng như tuyết của nàng, ánh mắt thoáng âm trầm, hắn cười nói: "Ý điện hạ là, nếu về sau điện hạ lại làm chuyện sai lầm gì cũng có thể dùng hành động "khinh bạc" như vậy để bỏ qua?"

Tiêu Trường Ninh há miệng thở dốc, vừa muốn phản bác lại bị Thẩm Huyền gật đầu cắt ngang: "Rất tốt, bản đốc nhớ kĩ rồi."

Không, không phải ý đó đâu Thẩm đề đốc!

Nhưng mà muốn phản bác lúc này đã không còn kịp

rồi, nàng đành uể oải ngậm miệng lại.

Xem ra về sau chính mình phải cẩn thận hơn mới được, nhất định không thể hành động theo cảm tính giống hôm nay. Bị Thẩm Huyền hôn môi một lần đã choáng váng đầu óc, chân mềm, nếu bị "khinh bạc" thêm vài lần nữa sẽ lại có phản ứng gì nữa đây!

Nghĩ đến cái này, nàng không khỏi nhớ lại dư vị của nụ hôn cực nóng trong tuyết trắng khi nãy, sau đó lại là một trận tâm hoảng ý loạn. Cũng may xe ngựa thực nhanh đã dẹp đường hồi phủ, xóc nảy rất nhỏ trên đường đánh tan kiều diễm trong lòng nàng.

Nàng không dám nhìn Thẩm Huyền, sợ tầm mắt sẽ không tự giác dừng lại trên người hắn nên chỉ đơn giản nhìn sang một bên, chôn nửa khuôn mặt trong áo lông thỏ nhắm mắt giả vờ ngủ.

Thẩm Huyền nhìn mí mắt nàng che đi con ngươi bất an lăn lộn bên trong, nhìn lông mi nhỏ dài của nàng, khóe miệng hắn chậm rãi gợi lên nụ cười đắc thắng giống như đã săn được con mồi.

Trận tuyết này rơi hết một ngày một đêm.

Ban đêm, Tiêu Trường Ninh nằm trên giường trằn trọc, đây là lần đầu tiên nàng mất ngủ.

"Bổn cung có lẽ là trúng thứ cổ tên "Thẩm Huyền" rồi....." Nàng ôm chăn đệm, nghiêng người nhìn ánh nên trên bàn tự lẩm bẩm.

Nàng không ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại trong đầu lại hiện ra khuôn mặt Thẩm Huyền, hiện ra cái hôn không kịp phòng bị trong khung cảnh tuyết

rơi.....

Nghe xong âm thanh tuyết rơi hết một đêm, lúc sáng sớm tuyết rơi xuống nhánh cây tạo ra âm thanh kẽo kẹt nàng mới mệt mỏi chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh lại sắc trời đã trắng hơn, Tiêu Trường Ninh mơ màng bò từ trong chăn ra rung chuông hỏi: "Bẩm điện hạ, bây giờ đã là giờ Tỵ rồi."

Giờ Tỵ? Nàng thế nhưng lại ngủ một giấc đến bây giờ, bỏ lỡ canh giờ ăn sáng!

Lúc trước nàng đáp ứng Thẩm Huyền sẽ tôn trọng lẫn nhau cùng ăn với hắn, hôm nay lại không có mặt để ăn sáng hắn sẽ không tức giận chứ?

Hạ Lục giống như nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng cười nói: "Thẩm đề đốc nói, hôm nay trời giá rét lại có tuyết lớn, điện hạ có thể ngủ lâu một chút không sao cả."

Tiêu Trường Ninh "a" một tiếng, mở hai tay để cung tỳ tùy ý mặc xiêm y cho nàng, nghi hoặc hỏi lại: "Hiện tại Thẩm Huyền sao lại hào phóng như vậy?"

"Đúng vậy, bọn nô tỳ cũng thấy kỳ lạ, hôm nay tâm tình Thẩm đề đốc hình như rất không tồi." Đông Tuệ cướp lời: "Thẩm đề đốc không chỉ săn sóc điện hạ mà còn sai người tặng hai cái rương trang sức lớn cùng tơ lụa tới Nam Các, mọi thứ đều là bảo bối vô cùng tinh xảo."

Tiêu Trường Ninh kinh ngạc hỏi: "Chuyện khi nào vậy?"

"Sáng sớm hôm nay đã đem đến, bọn nô tỳ không dám tự tiện chạm vào liền chất đống bên ngoài chờ điện hạ xử lý." Đông Tuệ nửa vui nửa buồn ậm ừ nói: "Điện hạ, Thẩm đề đốc đột nhiên tốt như vậy, đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây?"

Tiêu Trường Ninh cũng đoán không ra ý Thẩm Huyền, chẳng lẽ hắn cũng có ý với mình?

Nhưng mà cái ý tưởng này mới hiện ra trong đầu liền thực nhanh bị nàng phủ nhận: Không có khả năng, hôm qua lúc hai người môi lưỡi triền miên biểu tình hắn vẫn bình tĩnh như cũ, bình tĩnh đến mức làm trái tim người khác cũng cảm thấy lạnh lẽo, rõ ràng chỉ là đang chấp hành nhiệm vụ không giống bộ dạng động tình.

Nói đến đây cũng là do chính mình tự mua dây buộc mình, nàng thế nhưng lại trông cậy vào một tên thái giám biết động tình?

Nghĩ đến điều này, vui sướng nho nhỏ dưới đáy mắt nàng cũng hóa thành sầu lo nhàn nhạt, nàng thất thần trả lời: "Bổn cung biết rồi."

Rửa mặt chải đầu xong, nàng ăn hai chén cháo trái cây vào bụng liền vội vàng đi ra phía ngoài.

Trong căn phòng không lớn quả nhiên có đặt ba cái rương đồng bọc da bên ngoài, hai cái đựng tơ lụa hoa mỹ diễm lệ nhất kinh thành. Trên bàn cũng bày mấy hộp trang sức, Tiêu Trường Ninh mở hộp ra thì thấy bên trong là trâm vàng cùng trân châu đá quý tỏa sáng rực rỡ, màu vàng lấp lánh làm cho đôi mắt nàng cảm thấy đau đớn.

Xa hoa lãng phí như này cũng chỉ có mấy năm huy hoàng ấy của Tẩy Bích Cung mới thấy được.

Mấy thứ này là hôm qua lúc nàng giận dỗi Thẩm Huyền liền kéo nàng đến phố để mua, hơn phân nửa là do nhất thời xúc động mới mua, sau khi mua về lại không cần dùng nên dứt khoát thuận nước đẩy thuyền đưa đến chỗ nàng.

Tiêu Trường Ninh càng nghĩ càng cảm thấy giả thiết này vô cùng hợp lý, nhưng tâm tình vẫn có chút ức chế không thể nói được.

Nàng nhìn thấy võ lực, thực lực cùng tài lực của Thẩm Huyền, cho dù là mặt nào cũng không hề thua kém Cẩm Y Vệ của thái hậu. Lưỡi dao sắc bén nguy hiểm của hắn, chỉ cần dùng tốt liền có thể trợ giúp Tiêu gia vượt mọi chông gai kết thúc tàn cục ngoại thích loạn chính...

Không tồi, về công về tư Thẩm Huyền đều phù hợp với yêu cầu của nàng.

Tiêu Trường Ninh chậm rãi khép hộp trang sức lại, ánh mắt ánh lên kiên định chưa bao giờ có. Nàng đã chu toàn giữa thái hậu cùng Đông Xưởng lâu như vậy cũng nên tới thời điểm quyết định lựa chọn cuối cùng.

Nghĩ đến điều này, Tiêu Trường Ninh xoay người nói: "Đông Tuệ, mau hầu hạ bổn cung thay quần áo. Vô công bất thụ lộc*, Thẩm đề đốc đã thành tâm đối đãi ta, ta tất nhiên phải đi trả ơn."

**Vô công bất thụ lộc: Không có công thì không dám nhận thưởng.*

Mà lúc Tiêu Trường Ninh hạ quyết tâm thì đồng thời tình thế trong triều đình lúc này lại đang giương cung bạt kiếm.

~~~~
~~~~

Chương 26: Thẳng Thắn

Mà hiện tại ở bên phía Tô Lăng đã ngừng quay, nhóm biên kịch đi tới đưa ra đề nghị.

Chính bọn họ cũng biết lịch trình chương trình này rất nhạt nhẽo, show này đã mời một ngôi sao nữ nhưng người ta không đến, người được mời đều là người không hot.

Song Tô Lăng thì khác, nhân khí của thiếu nữ vừa mới ra mắt này cực kỳ cao!

Vì vậy bọn họ nghĩ đến Tô Lăng không có scandal, nếu có scandal rồi thì show này không hot mới lạ đó!

Nhóm biên kịch bàn bạc như được tiêm máu gà một lúc, có ba nam ba nữ nghệ sĩ tham gia chương trình, cũng coi như tỷ lệ giới tính cân bằng. Người trẻ tuổi mà, chẳng có gì hot bằng mập mờ và cọ cọ ra tình yêu cả.

Sau khi thảo luận, nhóm biên kịch tới hỏi rằng có thể đổi tương tác ở bãi biển thành thi đấu dưới nước không, một nam một nữ phối hợp với nhau, dùng địa điểm bơi lội nghỉ ngơi thành chỗ thi đấu.

Trong quá trình tương tác sẽ đụng chạm tay chân, có thể cho truyền thông một không gian vô hạn để phát huy.

Đường Tư cầm khăn lông của Tô Lăng, nghe lời này thì bị dọa giật mình.

Những ngôi sao khác tỏ vẻ đồng ý, có một cô gái hơi do dự, mọi người nhìn về phía người duy nhất không biểu hiện thái độ gì - Tô Lăng.

Trông Tô Lăng hết sức dịu dàng và yên tĩnh, không hoạt bát như những người khác, cô quay phim rất ngoan ngoãn, bảo cô làm gì thì cô lập tức làm theo.

Nhưng Tô Lăng mở lời: "Tôi không đồng ý."

Mọi người không ngờ cô sẽ trực tiếp từ chối, Tô Lăng giải thích một cách bình tĩnh: "Trước khi tôi tới cũng là do chương trình vốn nhàn nhã, tôi không thích kiểu trò chơi đó."

Cô hiếm khi khiến người khác khó xử và lúng túng, song cô có sự kiên trì của riêng mình.

Vì tính tình dễ xấu hổ nên cô không thích những điều này. Cái gì cô cũng hiểu, cũng thấy rõ mọi thứ, chỉ là cô bằng lòng đối xử khoan dung với thế giới mà thôi, nhưng một khi cô đã không thích thì sẽ từ chối ngay lập tức, hơn nữa không ai có thể thay đổi sự không thích này của cô.

Đạo diễn giảng hòa: "Được rồi được rồi, bây giờ đổi nữa sẽ rất phiền phức, có thể tương tác sẽ không ổn nên cứ làm theo ban đầu đi."

Dựa theo ban đầu cũng cần chia thành hai nhóm.

Vẫn là một nam một nữ như cũ, chỉ là chiếu theo bản đồ tìm "Báu vật", staff đã nói trước là có một "Kho báu" giấu ở bờ biển, các khách quý có thể thông qua việc hỏi người đi đường hoặc được người khác giúp đỡ tìm báu vật, chuyện này phải nhờ vào khả năng quan sát nhạy bén và sự may mắn để giành chiến thắng.

Chung nhóm với Tô Lăng là một nghệ sĩ nam tên Tào Nhạc, trừ Tô Lăng ra thì có thể coi cậu ta là người có nhân khí cao nhất trong sáu người.

Cậu ta cũng vừa ra mắt không lâu, năm nay mới mười bảy tuổi, còn nhỏ hơn Tô Lăng ba tuổi.

Vì không lớn hơn Nghê Hạo Ngôn bao nhiêu nên trái lại Tô Lăng không có áp lực khi đối diện với người khác giới, quá lắm thì Tào Nhạc chỉ là một em trai vị thành niên thôi.

Cậu ta có một khuôn mặt baby đáng yêu, cả người cực kỳ hoạt bát: "Chị Tô Lăng, chúng ta đi đâu tìm đây?"

Tô Lăng cầm bản đồ, cô hơi không chắc lắm: "Hay chúng ta tới chỗ tắm nắng xem sao nhé? Không chừng sẽ gặp được người đi đường có manh mối."

Đôi mắt Tào Nhạc cong cong: "Được ạ, đều nghe chị Tô Lăng."

Cậu ta đi bên cạnh Tô Lăng, có thể lờ mờ ngửi được hương thơm thoang thoảng trên người thiếu nữ, có chút giống cây dành dành, lại như hương thơm của Cửu Lý. Ý cười trong mắt Tào Nhạc càng đậm hơn: "Chị Tô Lăng, chị có muốn che dù không ạ? Em đến

đó lấy dù tới đây."

"Không cần đâu, cảm ơn em, nếu em muốn lấy dù thì chị đợi em ở đây." Tuy có mặt trời nhưng lúc này đang vào xuân, mới hơn tháng Ba, gió biển dịu dàng thổi đến, sẽ không nóng.

"Vậy em cũng không cần, chỉ là em thấy chị rất trắng, không phải con gái mấy chị rất sợ bị đen sao?"

Người quay phim còn đi theo sau, trên người bọn họ cũng có máy quay, Tô Lăng cười rồi lắc đầu: "Thật ra vẫn ổn."

Tào Nhạc cao hơn cô một chút, cậu đi chậm hơn cô hai bước chân, đã nhìn thấy đôi chân trắng nõn thon dài và xinh đẹp kia, đôi chân kia vậy mà tinh xảo, xinh đẹp.

Thật sự là tuyệt đẹp.

Cậu ta không thể hiện bất cứ sự kỳ lạ nào, vẫn nhìn đôi chân của cô nhiều lần. Cậu đã quan sát rồi, Tô Lăng cũng không thuộc về kiểu ngôi sao nữ đi show tạp kỹ giỏi, cô hướng nội và dễ ngại hơn người khác. Nhưng có sao đâu chứ? Cô là một yêu tinh quyến rũ người ta, là một người phụ nữ khiến cho máu của người ta sôi sục hơn, như vậy là đủ rồi.

Hầu hết người tới tham gia show giải trí đều thầm hiểu rõ rằng hot hay không, nếu trông chờ vào chương trình thì đời này cũng chẳng hot nổi.

Lúc bọn họ tới chỗ phơi nắng, Tần Kiêu đang lạnh

mặt chờ họ.

Anh bắt chéo hai chân ngồi trên ghế, ống nhòm mà trước đó anh dùng đã để Hạ Tẩm dẹp, người kia tên Tào Nhạc, cái ánh mắt thèm nhỏ dãi của thằng ranh còn chưa mọc lông hết đó, Tô Lăng không thấy nhưng anh thì hoàn toàn nhìn thấy.

Phạm vi năm trăm mét, chỉ còn mỗi một người sống là Tần Kiêu.

Anh không ngại đùa giỡn với Tào Nhạc một chút, cũng không ngại nói cho cậu ta biết, địa vị không đủ thì hãy cụp đuôi mà làm người. Nhưng Tô Lăng đang quay show, anh không muốn làm cô mất vui. Nếu xảy ra chuyện, còn phải quay lại đoạn này nữa, cô sẽ rất vất vả, anh biết.

Khi Tô Lăng thấy Tần Kiêu thì ngây người, Tào Nhạc không biết anh, dù sao cũng không phải người trong vòng, song cậu ta thấy Tần Kiêu vẫn cảm thấy sai sai, tổ chương trình sẽ tìm người đi đường có khí chất mạnh như vậy để làm NPC à?

Nhưng Tào Nhạc không có sự lựa chọn khác, cậu ta tiến lên rồi mỉm cười, lộ ra hai cái răng khểnh: "Xin chào, cho hỏi anh biết thứ gọi là mũ ngọc minh châu không?"

Tần Kiêu biết cái đếch gì, nhưng anh vẫn rất bình tĩnh: "Biết."

Anh vươn tay về phía Tô Lăng: "Đến đây, tôi nói cho em biết."

Gân xanh trên trán Tào Nhạc giật giật.

Tô Lăng cũng hơi ngu người, sao Tần Kiêu trở thành NPC hướng dẫn rồi? Nhưng máy quay phim vẫn như hình với bóng, Tô Lăng kiên cường đi tới.

Anh nói: "Thiên cơ nên chỉ có thể nói cho một người."

Tào Nhạc cảm thấy mẹ nó anh nói chuyện vớ va vớ vẩn!

Tần Kiêu: "Đưa tay ra."

Tô Lăng hơi lo lắng, cũng khá tò mò, Tần Kiêu muốn làm gì nhỉ.

Cô chìa tay, Tần Kiêu cong cong môi, lười biếng vẽ một trái tim trên lòng bàn tay cô.

Tào Nhạc không thấy anh làm gì.

Tần Kiêu hỏi Tô Lăng: "Em hiểu không?"

Tô Lăng: "..." Gò má cô ửng đỏ, biết Tần Kiêu đang nói bậy.

Tào Nhạc cũng hỏi Tô Lăng: "Chị Tô Lăng, anh ta nói thông tin gì thế?"

Tần Kiêu cười khẩy, cô thở dài: "Chị không biết."

Tào Nhạc nói: "Vậy anh trai này, anh có thể nói lại cho tôi biết không?"

Nói mẹ mày.

Tần Kiêu đáp: "Chỉ nói thông tin một lần, không hiểu? Tôi mang các người đi."

Làm cái quái gì vậy! Tào Nhạc cũng chẳng cười nổi, bị một NPC điều khiển tới hoảng sợ. Cái show này đợi sụp đổ đi.

Tần Kiêu dẫn đường, đi ở giữa, Tô Lăng và Tào Nhạc đi theo anh, một trái một phải.

Vẻ mặt anh vô cùng lạnh nhạt, Hạ Tẩm dùng ống nhòm nhìn anh ở xa xa cũng thật sự muốn chửi. Tổng giám đốc Tần hành động cợt nhả kiểu vậy thì đời này, nhóm Tô Lăng cũng đừng mơ sẽ giành chiến thắng.

Tần Kiêu rũ mắt, thật ra anh đang nhìn chân của cô.

Cát vàng hôn lên bàn chân cô, đầu ngón chân mượt mà đáng yêu. Bên trên còn dính vài hạt cát, thật đẹp.

Đẹp đến mức câu hồn đoạt phách, người không mê chân sẽ không nhận thức được kiểu mê người đó.

Ánh mắt anh nhiễm phải một chút say mê, có loại dục vọng muốn hung hăng tàn phá và chà đạp.

Hiển nhiên Tô Lăng cảm nhận được.

Hai tay Tần Kiêu đút vào túi, trên mặt lạnh như băng, tầm mắt rũ xuống, người không biết anh sẽ thấy dáng vẻ anh lạnh nhạt cấm dục, còn vô cùng ngầu.

Nhưng da đầu cô tê dại, cô thấy Tần Kiêu nhìn chằm

chằm vào đâu. Thật ra cô cũng không hiểu rõ tại sao Tần Kiêu lại xuất hiện ở đây, song cô có thể đoán được.

Cô vừa xấu hổ vừa tức giận, đầu ngón chân cuộn lại, cô vốn muốn thể hiện sự né tránh, khó chịu khi bị anh nhìn. Nhưng tần suất hô hấp của anh cũng thay đổi.

Tô Lăng: "..." Lúc này cô thật sự ngượng chết.

Tào Nhạc cực kỳ không vui.

Tâm trạng Tô Lăng hoảng hốt, không nhìn đường, dưới chân cô đau xót, sau đó mới phát hiên đạp phải vỏ sò.

Chỗ rách da không dài song chảy máu.

Vỏ sò kia chôn trong cát, không để ý sẽ không nhìn thấy.

Lúc này sắc mặt Tần Kiêu trầm xuống, đứng trước mặt cô: "Để tôi xem sao."

Tô Lăng không chịu nhấc chân, cô nhóc không nhúc nhích, vùi hai chân vào cát, chỉ lộ ra mu bàn chân.

Tần Kiêu tức đến mức bật cười: "Không sợ bị nhiễm trùng phải không?"

Tào Nhạc đứng bên cạnh lạnh mặt nhìn: "..."

Coi như cậu ta đã biết tại sao người đàn ông này không giống NPC rồi. E là fan của Tô Lăng, con ông

cháu cha chui vào chỗ quay phim?

Nhưng giờ phút này, con ông cháu cha lại quỳ gối trước mặt một người phụ nữ, phút trước lạnh lùng kiêu ngạo, bây giờ lại không cần tôn nghiêm, hợp lại là thật sự không biết xấu hổ.

Tô Lăng nhỏ giọng bảo: "Tôi không sao đâu, không đau."

Anh biết Tô Lăng sợ sở thích yêu chân của anh, Tần Kiêu xoay người: "Tôi cõng em quay về."

Tào Nhạc nở nụ cười: "Không cần, cảm ơn anh trai tốt bụng này. Chị Tô Lăng, em cõng chị về để xử lý vết thương nhé."

Trong nháy mắt, sự lạnh lẽo lan tràn cả người Tần Kiêu, anh còn kịp quay đầu đứng dậy thì một đôi tay mềm mại đã vòng qua cổ anh, cô ngoài về phía trước. Giọng nói mềm mềm: "Không cần, chị cảm thấy anh ấy rất tốt."

Tần Kiêu rũ mắt, cõng cô lên một cách nhẹ nhàng.

Nói tới là buồn cười, một thoáng như vậy lại khiến anh cảm thấy hốc mắt mình chua xót.

Vậy nên anh bằng lòng theo đuổi cô cả đời, dù cô từng chán ghét anh, song Tô Lăng xứng đáng được yêu thương bởi bất kỳ ai.

Mà người được cô yêu, chắc chắn là chuyện hạnh phúc nhất trên đời.

Cô có yếu ớt đi chăng nữa cũng muốn bảo vệ và sưởi

ấm cho người mình yêu. Còn anh đối diện với cô, bách luyện thành thép đều quẩn quanh sự mềm mại ấy.

Bãi cát vàng, anh cõng cô đi về phía trước, khuôn mặt dịu dàng.

Tô Lăng nhẹ giọng nói: "Tần Kiêu, tôi vừa nhớ ra là người quay phim vẫn đang quay đấy."

Anh nghe âm thanh của cô, trái tim cũng mềm tới nát bét.

"Có tôi ở đây, đừng sợ."

Anh nghe giọng nói mềm mại của cô đáp lại: "Tôi không sợ."

"Bây giờ không sợ, tương lai cũng không sợ."

"Để anh ta quay đi." Đến tận bây giờ, cô cũng không xem sự tồn tại của anh là chuyện không thể cho người ta thấy.

Cô nhẹ nhàng vòng qua cổ anh, hơi xấu hổ: "Tần Kiêu, vừa nãy tôi biết gợi ý đó là gì."

Là yêu đó.

Chương 27: Trừng Phạt

Tiêu Trường Ninh cho rằng Thẩm Huyền quá sợ hãi nên nhất thời chưa có biện pháp tiếp thu sự thật nhưng khi nàng nhìn kỹ sắc mặt hắn, thì lại không giống bộ dạng như đang tức giận. Nàng nhất thời cũng có cảm giác đắn đo liền căng da đầu giải thích: "Tháng trước bổn cung đi phòng thiến một chuyến, tìm được cái kia của chàng...."

Nghe nàng nói đến đây Thẩm Huyền liền hiểu rõ, tính cách trầm ổn bất biến của hắn rốt cuộc cũng xuất hiện một khe hở, thần sắc biến hóa mấy phen qua hồi lâu mới mạnh mẽ bình tĩnh lại.

Thẩm Huyền nói: "Điện hạ là tiểu thư khuê các sao lại đi loại đi phương đó làm gì? Ta đoán Việt sử phủ mới là kẻ chủ mưu phải không?"

Hắn tung một kích này ra làm chân mày Tiêu Trường Ninh run lên, ánh mắt mơ hồ.

"Việt tỷ tỷ không phải kẻ chủ mưu." Nàng dù có chết cũng sẽ không khai Việt Dao ra, nên chỉ có thể nửa thật nửa giả lẫn lộn nói: "Khi đó không phải bổn cung rất sợ chàng sao? Vậy nên ta mới nghĩ đến việc kiếm một cái gì đó để áp chế chàng, cũng là dọn tốt đường lui cho chính mình, nhưng mà trời xui đất khiến....."

Nàng đã không còn mặt mũi nào nói thêm nữa, bàn

tay vân vê ống tay áo để lại một ánh mắt ngầm hiểu cho Thẩm Huyền.

Bầu rượu trên chậu than tỏa ra hương thơm làm say lòng người, khí nóng lượn lờ. Tiêu Trường Ninh đã chuẩn bị tốt để nghênh đón bão táp, nàng đợi hồi lâu nhưng cơn bão trong tưởng tượng vẫn chưa đến.

Thẩm Huyền chỉ chậm rãi gập một chân lại, một tay đặt trên đầu gối, rất có bộ dạng thẩm vấn phạm nhân, hắn chậm rãi hỏi: "Bản đốc rất tò mò, trời xui đất khiến lại là như thế nào?"

Tiêu Trường Ninh phảng phất như bị bóp chặt yết hầu, chút tự tin mới tích góp được vừa rồi đã tan đi hết bảy tám phần, nàng nhắc nhở Thẩm Huyền: "Chàng đã nói sẽ không tức giận."

Thẩm Huyền cười: "Bản đốc không tức giận."

"Là..... Lúc trở về cái đó bị chó chàng nuôi phát hiện nên cướp ăn rồi, ăn hết....." Mấy chữ cuối cùng đã thấp đến mức không thể nghe thấy.

Khóe miệng Thẩm Huyền co rút giống như đang cố gắng áp chế cái gì, khuôn mặt tuấn mỹ sắc bén lần đầu tiên trong cuộc đời xuất hiện một tia mờ mịt cùng sụp đổ.

Hắn không biết một người có thể xui xẻo hay trùng hợp đến tình trạng như nào thì mới có thể có cuộc gặp gỡ tình cờ lên xuống phập phồng như vậy.

Tiêu Trường Ninh thấy hắn trầm ngâm không nói gì, trong lòng càng thêm áy náy khó bình tĩnh, nàng khom lưng cúi đầu: "Có lẽ bổn cung cũng là một

kiếp trong số mệnh của con chó dữ kia, ai mà ngờ được sẽ có cuộc gặp gỡ tình cờ như vậy..... Bổn cung thật sự không cố ý! Nếu sớm đoán được ngày hôm nay, ta trăm triệu lần cũng sẽ không đánh xuống hạ sách này, chàng đừng nóng giận là bổn cung sai rồi."

Thẩm Huyền hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi: "Chính là cái ngày con chó nhà ta bị đau bụng sao?"

Tiêu Trường Ninh ngượng ngùng gật đầu, ngước đôi mắt có chút nước lên nói: "Ăn cái đồ vật như vậy có thể không đau bụng sao?"

Có thể nói trưởng công chúa vô cùng có lý!

Thẩm Huyền banh mặt, trong lúc hắn đang ấp ủ một bụng suy nghĩ xấu liền thấy tay Tiêu Trường Ninh gác trên bàn đã thò qua tới, vô cùng thành ý nói: "Bổn cung sẽ nghĩ cách bồi thường một cái cho chàng. Dù sao, thanh xuân Thẩm đề đốc cũng đúng lúc đang dồi dào, chắc sẽ không vội đến mức phải dùng nó không phải sao?"

"Không cần." Thẩm Huyền xoa xoa giữa lông mày, thái dương giật giật: "Bản đốc thật sự không cần."

Hả? Không cần có phải ý là sẽ không so đo sai lầm của nàng nữa không?

Tiêu Trường Ninh vui vẻ trong lòng, phảng phất như bầu trời đầy mây đen sấm sét rốt cuộc cũng hiện ra một chút ánh sáng rạng đông.

Nhưng ngay sau đó lời nói của Thẩm Huyền liền đánh nàng trở về nguyên hình: "Nhưng mà trưởng công

chúa ám hại bản đốc như thế tất nhiên không thể bỏ qua dễ dàng được."

Vừa nói hắn vừa móc sổ vô thường trong ngực ra, trong ánh mắt khiếp sợ của Tiêu Trường Ninh chậm rãi mài mực, một bên viết một bên lại nói thành lời, giọng nói trầm thấp gằn từng chữ một: "Hôm nay, Trường Ninh công chúa trộm của bản đốc...."

Hình phạt lăng trì cùng lắm cũng chỉ thế này!

"Đừng đừng đừng!"

Theo lời đồn người bị sổ vô thường nhớ thương đều không có kết cục tốt. Tiêu Trường Ninh không sợ Thẩm Huyền giết nàng nhưng nàng chỉ lo thanh danh của mình sẽ bị tổn hại, vậy nên dưới tình thế cấp bách nàng liền chồm nửa người qua duỗi tay che lại sổ ghi chép của Thẩm Huyền, yếu ớt khẩn cầu: "Chàng đừng viết nữa. Nếu sổ ghi chép này bị người khác nhìn thấy bổn cung chẳng phải sẽ thành chê cười cho mọi người sao?"

Thẩm Huyền vân vê cây bút, bày ra bộ dáng miễn cưỡng trầm giọng nói: "Vậy điện hạ bồi thường bản đốc như thế nào?"

"Ta mượn của người khác, trả lại một cái "bảo bối" mới cho chàng....."

Thẩm Huyền căn bản không nghe nàng nói xong, nâng bút viết tiếp: "Hôm nay, Trường Ninh...."

"Được rồi, bổn cung không nói cái này nữa!" Tiêu Trường Ninh gắt gao che lại sổ vô thường của hắn, sốt ruột nói: "Vậy chàng nói đi, chàng muốn bổn

cung làm thế nào?"

"Rất đơn giản." Thẩm Huyền nói: "Dọn về lại phòng ngủ của bản đốc, hầu hạ bên người ta ba tháng."

Tiêu Trường Ninh hơi trừng mắt, bộ dạng không thể tin được: "Chàng kêu một trưởng công chúa làm thị tỳ?"

"Ta còn muốn ngủ chung, nhưng thị tỳ thì không thể bò lên giường bản đốc được." Đôi mắt Thẩm Huyền sâu thẳm nhìn chằm chằm nàng.

Gió thổi làm bông tuyết bay rào rạc, than nóng phát ra tiếng giòn vang, Tiêu Trường Ninh do dự chớp mắt một cái, chậm rãi lùi về sau.

Thẩm Huyền thu tất cả do dự cùng thấp thỏm của nàng xuống đáy mắt, nhìn tai nàng hơi ửng đỏ nghiêm nghị nói: "Điện hạ cũng biết Đông Xưởng xử lý những tên tội nhân trộm đồ vật không nên lấy thế nào rồi phải không?"

Tiêu Trường Ninh lắc đầu nghĩ thầm, bổn cung không muốn biết đâu.....

Thẩm Huyền nói: "Chém tay chân, móc mắt cắt lưỡi, gọt thành nhân côn, làm cho kẻ này không thể lại lấy đồ vật không thuộc về chình mình, không thể lại xem đồ vật không nên nhìn, không thể lại nói mấy lời không nên nói."

"Bổn cung đồng ý là được rồi, chàng nói mấy cái dọa người như thế làm gì." Tiêu Trường Ninh tự biết không thể lay chuyển được Thẩm Huyền nên chỉ có thể trừng mắt liếc hắn một cái, mặt ửng đỏ:

"Nhưng mà bổn cung chưa bao giờ hầu hạ người khác, Thẩm đề đốc đừng hy vọng quá nhiều."

Ước chừng cảm thấy bị Thẩm Huyền dắt mũi đã làm mất uy nghi của trưởng công chúa, giọng nói nàng càng lúc càng nhỏ, qua một lát mới bổ sung thêm một câu: "Biện pháp tra tấn người khác của Đông Xưởng cũng thật nhiều."

Thẩm Huyền chỉ bình tĩnh khép sổ ghi chép lại, nhẹ nhàng nhếch miệng nói: "Nếu thật sự muốn tra tấn thì ngay cả cơ hội oán giận nàng cũng không có."

Hắn hơi há miệng chỉ lưỡi chính mình.

Tiêu Trường Ninh vội ngậm chặt miệng, giống như thật sự sẽ có con dao nhỏ tới xẻo đầu lưỡi chính mình. Nhưng tính tình nàng chỉ thích làm ầm ĩ, yên lặng được một lát liền không nhịn được hỏi: "Thẩm Huyền, chàng thật sự đồng ý sao?"

Thẩm Huyền hỏi lại: "Ta nhìn giống một người sẽ lật lọng?"

"Không phải, ta chỉ cảm thấy không quá chân thật. Nếu ở ba tháng trước, bổn cung tuyệt đối không thể tưởng tượng được chính mình sẽ có chung kẻ thù với Đông Xưởng." Tiêu Trường Ninh cong môi, sự cẩn thận cùng thấp thỏm trong mắt đã biến mất: "Ta sẽ giúp chàng."

"Vẫn là câu nói kia điện hạ cái gì cũng không cần làm, cứ như bình thường thay thế bản đốc ổn định hoàng thượng là được." Thẩm Huyền thờ ơ nói: "Cái này rất quan trọng. Bản đốc không muốn chưa kịp bỏ mạng trong tay kẻ thù lại chết trong nội đấu của

đồng minh."

Lời này của hắn là cố ý, Tiêu Trường Ninh tất nhiên nghe ra được, nàng gật đầu: "Bổn cung hiểu rồi."

Có được đáp án bản thân mong muốn, Tiêu Trường Ninh nhảy nhót trong lòng, nàng cần trở về chuẩn bị một chút làm tốt kế sách đối phó ba tháng tiếp theo.

Tiêu Trường Ninh đứng dậy đi tới cửa hai bước, rồi đột nhiên lại quay đầu đứng lặng hỏi: "Thẩm đề đốc, chàng sẽ bảo vệ hoàng thượng thật tốt đúng không?"

Thẩm Huyền trầm ngâm, ngước mắt nhìn nàng chăm chú, hắn chỉ ba phải nói cái nào cũng được: "Ta sẽ bảo vệ điện hạ."

Tuyết rơi tình mỏng, mặt trời chợt phát ra ánh sáng, cả thế giới đều bị bao trùm trong một tầng ôn nhu sáng chói.

Thẩm Huyền khoanh tay đứng cuối hành lang nhìn bóng dáng Tiêu Trường Ninh lấp lóe ở Nam Các đối diện, lúc này hắn mới nhịn không được khẽ nhếch miệng lộ ra một nụ cười xấu.

Hắn nhìn chó mực nằm ngoài hành lang thổi một tiếng huýt sáo ra lệnh: "Lại đây!"

Chó mực không rõ nguyên nhân phe phẩy đuôi chạy vội tới, rồi lại bị Thẩm Huyền ấn xuống đất.

"Ngao ô!" Chó mực liều mạng giãy giụa thân mình,

Thẩm Huyền lại phát ra một trận tiếng cười sang sảng, cười đến hai vai đều run, phảng phất dáng vẻ trầm tĩnh nghiêm túc vừa rồi vào giờ phút này liền triệt để tan rã, hắn ấn chó mực xuống cười đến mức không thẳng eo được, một lúc sau giọng nói trầm thấp đứt quãng mới vang lên: "Ngươi giống như quỷ chết đói đầu thai, thứ gì cũng đều dám ăn!"

Mặt mũi rạng rỡ, tươi cười sinh động như thế nơi nào còn giống đề đốc Đông Xưởng hung ác nham hiểm thường ngày?

Một ngày này, Thẩm đề đốc cùng trưởng công chúa cách nhau nửa cái đình viện đều ở trong phòng chính mình hiểu ý cười.

Qua hai ngày sau, Tiêu Trường Ninh quả nhiên dọn đến phòng Thẩm Huyền.

Nàng cố ý đến muộn mấy ngày tỏ vẻ chính mình cũng không quá gấp gáp. Thẩm đề đốc cũng thờ ơ đợi mấy ngày xem nàng có thể trốn được bao lâu.

Đêm nay tuyết lại bắt đầu rơi, Thẩm Huyền bận việc xong liền trở về, lúc hắn tắm gội thay quần áo xong đẩy cửa bước vào thì thấy Tiêu Trường Ninh một thân đồ mới màu hồng ruốc, búi tóc chỉnh tề, đeo trâm vàng cùng trang sức lúc trước hắn tặng, nàng đoan chính ngồi trước bàn trà luyện chữ trong ngọn đèn dầu sáng sủa.

Nhìn thấy Thẩm Huyền trở về, nàng nhẹ nhàng gác bút biểu tình có chút co quắp, trâm vàng rực rỡ trên đầu hơi run — trang sức hoa lệ như vậy cũng chỉ có cắm trên đầu nàng mới không có vẻ dung tục.

Nhưng Thẩm đề đốc không ý thức được thẩm mỹ của mình dung tục đến mức nào, hắn chỉ cảm thấy Tiêu Trường Ninh hôm nay vô cùng đẹp.

Ánh nến leo lắt, Tiêu Trường Ninh mím môi đảo mắt qua khuôn mặt lạnh lùng của Thẩm Huyền rồi dừng lại trên cánh cửa có khắc hoa phía sau hắn, lại từ cánh cửa dừng lại trên đốt ngón tay dài đặt trên tế đao.

Sau một hồi trầm mặc thật lâu, Thẩm Huyền cởi áo choàng đặt trên giá gỗ đi nhanh tới rồi ngồi xuống đối diện Tiêu Trường Ninh, thưởng thức vẻ đẹp của nàng.

Lúc không khí trở nên vi diệu Thẩm Huyền đột nhiên buông giấy Tuyên Thành dính mực xuống, chủ động tìm đề tài: "Thần vẫn luôn muốn hỏi cái này, vì sao trưởng công chúa lại ghét thái giám như vậy?"

Tiêu Trường Ninh nhẹ nhàng "hả" một tiếng giống như thắc mắc đề đốc Đông xưởng giết người dính máu vì sao lại hứng thú với việc này. Sau một lúc lâu, nàng thản nhiên nói: "Mùa đông năm ta bảy tuổi, tuyết rơi nặng hạt làm rất nhiều người chết ngoài thành Đông, phụ hoàng cùng Thái Miếu lập tế đàn cầu phúc cho dân còn hai tỷ đệ chúng ta thì ở lại Tẩy Bích Cung, trong một đêm rất lạnh thái giám chưởng sự của Tẩy Bích Cung giả truyền thánh chỉ gạt mẫu phi còn đang nằm trên giường bệnh, lừa ta cùng Hoàn Nhi tuổi còn nhỏ ra ngoài cung nhốt trong phòng chứa đồ ở Ngự Mã Giám. Chúng ta ở trong bóng đêm vô biên lạnh lẽo một ngày một đêm mới bị tìm được, thái y nói nếu chậm thêm nửa ngày nửa ta cùng Hoàn Nhi đều sẽ mất mạng."

Kết quả như vậy cũng không khác lắm với tình báo thái giám nộp lên. Thẩm Huyền hơi nhíu mày, ánh mắt dần trở nên thâm trầm lạnh lẽo.

"Thật ra cũng không có gì, tên thái giám kia sợ tội tự sát, sợ hãi cùng lạnh lẽo năm đó đã trôi theo quá khứ. Chỉ là lúc ấy rốt cuộc tuổi vẫn còn nhỏ nên không rõ cái gì gọi là tranh sủng giận chó đánh mèo, cái gì gọi là tranh đoạt hung hiểm, ta chỉ đơn thuần cảm thấy thái giám là cái đồ vật dơ bẩn đáng sợ nên mới kính nhi viễn chi."

**Kính nhi viễn chi: Ngoài mặt kính trọng nhưng lại không dám đứng gần.*

Có một đoạn thời gian rất dài, một khi tới gần thái giám nàng đều sẽ không nhịn được rùng mình, phảng phất như chính mình vẫn còn bị nhốt trong phòng chứa đồ tối tăm lạnh lẽo.

Ước chừng cảm thấy bản thân nói có hơi nhiều, e sợ nói nhiều lỗi nhiều Tiêu Trường Ninh chỉ nói đúng trọng tâm liền dừng lại, trong mắt là sự mềm mại không chút căm ghét hay sợ hãi, nàng chỉ hơi không được tự nhiên nói: "Sáu năm trước mắng chàng như vậy là bổn cung không đúng."

Chương 28: Động Tình

==========

Từ bệnh viện tranh chấp lần đó về sau, có lẽ Khương Vân nói quá tuyệt tình làm đối phương không tìm thấy hy vọng nên Tần Chiêu không xuất hiện nữa, giống như mọi chuyện đều đã bình ổn, những người quấy rầy phiền phức đó đều biến mất không thấy, sinh hoạt lại lần nữa quay về yên ổn.

Tính ra cũng mới trôi qua một ngày lại như thật lâu. Nghe Lục Niệm Chi nhắc tới Tần Chiêu, Khương Vân thoáng sửng sốt, ngay sau đó hỏi: "Hỏi cái gì?"

Lục Niệm Chi cũng không quanh co, nói thẳng: "Hỏi tôi cùng em có phải hay không có quan hệ gì đó?"

Như vậy trong nháy mắt thân mình Khương Vân trở nên cứng còng, ngực giống như bị một đống sợi tơ gắt gao quấn lấy, hô hấp đều chậm trễ. Kỳ thật cô cùng Lục Niệm Chi lên giường có rất nhiều gút mắt không rõ ràng. Tất cả đều phát sinh sau khi cô nói chia tay, đối với đoạn tình cảm trước đây cô tuyệt đối không phải người đuối lý nhưng cố tình người phát sinh quan hệ lại là bạn thân nhiều năm của Tần Chiêu, là người mười phần quan trọng trong vòng xã giao, là người không có khả năng phát sinh nhất cho nên cô vẫn luôn muốn dấu diếm.

Nhưng ngay sau đó cô hồi phục tinh thần, loại kiêng kỵ này bất quá là theo thói quen thôi. Một người vừa mới chia tay còn không kịp thích ứng cuộc sống mới, trong xương cốt đều nhớ cuộc sống trước đó nên bản năng đem hết thảy mọi chuyện buộc chặt với trước kia, đem gông xiềng trói buộc tròng lên người.

Giống như Khương Vân đối với Lục Niệm Chi nhận thức, vẫn luôn dừng lại ở mức nàng là bạn của Tần Chiêu, trước sau đều liên quan tới Tần Chiêu. Bản thân Khương Vân cũng chưa nhận ra được chuyện này, chỉ là nhíu mày từ trong suy nghĩ thoát ra: "Cô nói như thế nào?"

Cô nhìn Lục Niệm Chi, mím môi.

Lục Niệm Chi câu lấy sợi tóc trước ngực cô quấn quanh ngón tay vài vòng, không để ý lắm trả lời: "Nói không có quan hệ gì".

Vô cùng đơn giản đáp một câu, không nói quá trình cụ thể, càng không đề cập cảnh tượng khi đó. Người này chỉ đem việc này báo cho Khương Vân chứ không kể lể. Khương Vân cũng không hỏi nhiều, nghe nàng nói xong nhúc nhích thân người. Lục Niệm Chi đem cô ôm lấy, lấy chăn mỏng đắp lên. Hai người cứ như vậy nằm trên sô pha nghe những âm thanh nhỏ trong đêm.

Qua hơn nửa tiếng Lục Niệm Chi đã ngủ, không hề đè nặng Khương Vân mà là xoay người nằm sang một bên. Lúc đó Khương Vân còn chưa thể vô giấc ngủ, hai ngày này cô còn chưa thông suốt lắm, đêm xuống liền suy nghĩ hỗn loạn, tâm sự đè trong lòng. Cô quay đầu nhìn Lục Niệm Chi bên cạnh, nhìn khuôn

mặt bình yên của đối phương không biết suy nghĩ gì.

Thật lâu sau Khương Vân nâng tay, động tác cực nhẹ sờ sờ sườn mặt Lục Niệm Chi, đầu ngón tay ấm áp từ gương mặt xinh đẹp đi xuống, xẹt qua cổ lại đến xương quai xanh, kế tiếp là mềm mại phập phồng....Cuối cùng ngừng ở tầm tay Lục Niệm Chi.

Khương Vân không có đem tay nắm lấy tay Lục Niệm Chi, càng không đụng tới đối phương, trước sau có khoảng cách nhất định. Cô nhìn chằm chằm Lục Niệm Chi khi ngủ, sua một lúc rũ xuống mí mắt, dùng đầu ngón tay chạm chạm lòng bàn tay ấm áp người kia.

Lục Niệm Chi thệt sự ngủ rồi, không có bất kỳ phản ứng gì, ngón tay cũng không động.

Gió trong sân thổi tới đập vào cửa tạo nên âm thanh trong đêm. Phòng khách quá mức yên tĩnh, cùng nhau dựa trên sô pha đều óc thể nghe được tiếng hít thở của cả hai. Khương Vân nhúc nhích thu hồi tay, lúc này mới nhắm mắt ngủ.

Thời gian đã qua rạng sáng, ngủ cũng không đủ an ổn, thẳng đến hừng đông mới hoàn toàn ngủ say. Cô không biết Lục Niệm Chi rời đi khi nào, lúc ấy ngủ đến sâu, chỉ mơ hồ cảm giác được người bên cạnh tỉnh, đến bên tai cô nhẹ nhàng nói: "Tôi đi đây".

Cô không có đáp lại.

Chờ ngủ một giấc dậy, TV đã sớm bị tắt, đĩa DVD cũng được lấy ra để trên bàn, cửa nhà và cửa sân được đóng lại. Hai ly hồng trà trên bàn chưa uống xong đã sớm lạnh tanh, túi giấy không biết khi nào

bị gió thổi rơi trên đất.

Mưa cũng đã sớm ngừng, mặt trời treo ở một góc, ánh sáng chói mắt. Mặt đất đêm qua ướt dầm dề đã bị phơi khô hơn phân nửa, chỉ có một góc sân gồ ghề còn tích nước là ướt. Khương Vân nằm trên sô pha không lập tức đứng dậy, bọc chăn mà suy nghĩ gì đó.

Gần đây vừa trải qua phiền toái, cô ban đầu vẫn chưa hoàn toàn bình ổn tâm trạng, hiện tại chỉ có thể cố gắng tĩnh tâm, nhân cơ hội bình tĩnh mà suy nghĩ, ngẫm xem bước tiếp theo nên đi như thế nào mới ổn thoả.

Phản ứng hiện tại của Tần Chiêu không khác lắm với suy nghĩ của cô, muốn vãn hồi, sẽ không hoà bình chia tay.

Khương Vân khi đó chính là lo lắng nàng ta sẽ tương đối cực đoan, chết cũng không buông cho nên không tực tiếp ngã bài mà là tiến hành từng chút, đem tất thảy những thứ có thể lấy được đều nắm chặt, dọn về nhà cũ rồi nghĩ cách.

Hôm trước ở bệnh viện nói thẳng ra, sau này cũng không cần giống trước đó cố kỵ, kế tiếp quan trọng nhất là thanh toán tài sản chung.

Khương Vân không nghĩ tới muốn tìm Tần Chiêu bình tĩnh mà thương lượng. Với tình cảnh trước mắt, Tần Chiêu khẳng định sẽ không lùi bước, tài sản mà phân chia thì hai người hoàn toàn triệt để tách ra rồi, muốn quay đầu cũng không thể.

Cô sẽ không đem hy vọng ký thác trên người đối

phương. Cô vẫn luôn thu thập chứng cứ có lợi cho mình. Tám năm, hai người không có khả năng lập tức có thể loại bỏ sạch sẽ, tổng có thể tìm được gì đó có lợi. Đương nhiên không thể làm việc trái pháp luật. Khương Vân trong lòng có tính toán cái gì nên cái gì không. Cô rất bình tĩnh cùng kiên nhẫn. Chỉ là năng lực một người dù sao cũng có hạn, làm được một số việc thì vẫn nên mời người trong nghề hỗ trợ.

Qua một ngày cô liền liên hệ Đỗ Thanh, mời nàng ấy ăn bữa cơm, không tiếp tục che giấu, đem tất cả nói một lần, thẳng thắn mà nói: "Nếu phía sau tiếp tục muốn giải hoà hoặc thưa kiện thì cậu giúp mình nhé".

Đỗ Thanh cũng thẳng thắn đi vào vấn đề: "Nắm chắc không lớn, đừng ôm quá nhiều kỳ vọng".

Khương Vân gật đầu: "Mình biết".

Đỗ Thanh nói: "Kỳ thật mình ngay từ đầu liền đoán được chỉ là không tiện hỏi sợ cậu khổ sở".

Người trưởng thành kết giao bằng hữu là như vậy, có chút lời nói không cần phải nói đến quá thẳng thắn đều sẽ đoán được hơn phân nửa. Hôm nay nghe đến những lời này Đỗ Thanh một chút đều không ngoài ý muốn, đều trong dự liệu.

Khương Vân nói: "Lúc trước không chuẩn bị thoả đáng, không nhiều phương tiện".

Đỗ Thanh gật gật đầu nói: "Cậu làm khá tốt, không có xúc động mà dùng lý trí tính toán".

Đây không phải khen tặng hay an ủi mà sự thật là như vậy. Đỗ Thanh là luật sư, mấy năm gần đây giúp người khác làm không ít kiện tụng, gặp qua rất nhiều vụ án, có nhiều người luôn không bình tĩnh, xảy ra chuyện không nhanh đi thu thập chứng cứ mà cứ nhào tới động tay động chân, kết quả đem những chứng cứ có thể sử dụng đều là hư hết, thậm chí đem bản thân bị kiện ngược lại.

Khương Vân không trò chuyện quá nhiều, đem chứng cứ bản thân thu thập được đều giao ra. Cô gần đây có đi ngân hàng, đem sao kê mấy năm gần đây, đặc biệt là từ sau khi đi làm chuyển khoản cùng thu chi đều đem ra coi, phát hiện mấy năm nay Tần Chiêu khi đầu tư có vài khoản là do cô ký tên chuyển khoản, có việc cần dùng gấp liền đem đi cho nàng ta dùng.

Hai người ở bên nhau mấy năm nay, Khương Vân trước giờ không để ý nàng có trả hay không, không phân quá rõ ràng như vậy. Ngẫu nhiên Tần Chiêu không có thời gian, một số việc đều do chính cô làm, ví như ký tên chuyển vài khoản tiền này.

Chuyển khoản này không nghi ngờ gì chính là có lợi cho Khương Vân, là chứng cứ có thể lấy ra. Đỗ Thanh hơi kinh ngạc, vô tâm mà nói: "Nhìn dáng vẻ nàng ta đối với cậu cũng không có phòng bị, rất tin tưởng cậu".

Khương Vân không lên tiếng, không biết nên nói như thế nào.

Đỗ Thanh hỏi: "Nàng chuyển qua bao nhiêu tiền?"

Khương Vân cẩn thận nghĩ nghĩ, đúng sự thật báo.

Cô sẽ không lấy phân tiền nào không thuộc về mình cho nên hiện tại tách ra, về tiền bạc cũng không thua thiệt người kia cái gì, ngược lại là Tần Chiêu thiếu cô.

Đỗ Thanh hỏi rất nhiều việc, đề cập chi tiết các phương diện, chủ yếu tập trung về mặt tài sản. Có chút lười nói Đỗ Thanh nói thật thẳng thắn, thậm chí không xuôi tai.

"Hai người tuy rằng đã từng có quan hệ người yêu nhưng trên pháp luật không tán thành việc này, giữa hai người tồn tại chỉ là tranh chấp kinh tế. Giả sử thật sự lôi nhau ra toà, dựa theo chứng cứ hiện tại cậu nắm được cũng không bao nhiêu, khẳng định thua kém đối phương, thậm chí thấp hơn những gì cậu nghĩ".

Đạo ly này Khương Vân đều hiểu.

Đỗ Thanh nói những chuyện khác, làm bạn bè tất nhiên cô sẽ vì Khương Vân mà suy xét, lại hỏi: "Cậu muốn khi nào bắt đầu?"

Khương Vân cân nhắc một chút: "Đầu tháng đi, nhanh chóng giải quyết".

"Cũng được, giải quyết sớm sẽ tốt hơn", Đỗ Thanh nói xong lại tiếp: "Về sau có cùng người khác yêu đương cũng đừng như vậy. Yêu đương là một chuyện, lo cho bản thân là một chuyện. Mình nói chuyện tương đối thẳng thắn, khó nghe nhưng đều có lý do. Mấy năm nay mình xử lý không ít vụ án. Được pháp luật bảo hộ còn tốt, thế nào cũng có thể lấy ra chút gì đó, ít nhiều có cái bảo đảm còn lại thì

chẳng ra gì, gặp thưa kiện cũng không kiếm được gì còn tốn phí thuê luật sư".

Khương Vân cúi đầu uống ngụm trà, nhẹ nhàng đáp.

Có thể là sợ cô không nghe lọt tai, Đỗ Thanh lải nhải thêm một hồi lại nói đến vụ án cô từng xử lý qua.

Vụ án kia cùng Khương Vân giống nhau. Người yêu đồng giới lâu năm cũng không thể cùng nhau đi đến cuối cùng. Tình cảnh nàng so với Khương Vân còn khó khăn hơn, thời điểm tách ra đã ba mươi mấy tuổi, công việc mất, phòng ở xuống cấp, tiền cũng không nhiều. Đứa bé hai người cùng nhau nuôi dưỡng được phán cho bên kia, vòng đi vòng lại lâu như vậy thành giỏ tre múc nước, công dã tràng.

Đỗ Thanh gặp qua quá nhiều trường hợp tương tự. Có vài người tìm tới văn phòng luật sư cũng không dám thừa nhận mình là người đồng tính, đa số đều ấp úng nói cùng bằng hữu tranh cãi. Lời nàng nói có thể khó nghe nhưng lại là sự thật, hiện thực chính là như thế, tình yêu đương nhiên đáng quý nhưng không thể bởi vì tình yêu mà đem chén cơm ném đi.

Khương Vân đều yên lặng lắng nghe, một câu cũng không phản bác.

Cô ở đoạn tình cảm kia đích thực mất đi khá nhiều cho nên dù hiện tại có thể bình tĩnh xử lý hết thảy nhưng lúc trước thật sự không đủ lý trí, bị tình cảm tốt đẹp che mờ hai mắt. Hãm quá sâu vào tình cảm. Bất quá cũng may cô kịp thời thanh tỉnh, có thể thực mau rút ra. Lúc kết thúc trò chuyện, Khương Vân đi tính tiền rồi đưa Đỗ Thanh tới chỗ

đỗ xe sau đó cô lái xe về ngõ An Hoà.

Gần tới nhà thì di động rung, có người nhắn tin tới. Bởi vì đang lái xe cô không có lập tức xem, thẳng đến khai lái xe vào sân nhà mới mở lên coi, phát hiện là Lục Niệm Chi nhắn.

Đậu Ninh Thành chiều nay tới thành phố C. Hứa Tri Ý đi đón, còn đem người mang về nhà của mình.

Phỏng chừng chuyện tốt đang tới, Đậu Ninh Thành đến lần này đâu thể nào chỉ là đơn giản lại đây xem.

Chương 29: Nóng Tai

==========

Trải qua thời gian này, Khương Vân có phần hiểu Hứa Tri Ý, cô ta đem người đưa tới nơi mình ở tuyệt đối không phải để ôn chuyện hay bồi dưỡng tình cảm, nhất định là có mục đích.

Hai người này rốt cuộc là quan hệ như thế nào, Hứa Tri Ý đem người đưa tới nơi đó có phải hay không có tính toán gì thì Khương Vân không rõ lắm nhưng có thể đoán được đại khái, Hứa Tri Ý tất nhiên có điều băn khoăn, có lẽ là Hứa gia hoặc Đậu gia bên kia làm gì đó nên cô ta mới không thể không đem Đậu Ninh Thành về bên cạnh mình.

Khương Vân không biết tình hình kế tiếp sẽ như thế nào chỉ có thể kiên nhẫn chờ. Hai ngày nay đều gió êm sóng lặng không phát sinh chuyện gì. Khương Vân ở tại nhà giống như ngăn cách với thế giới bên ngoài, không ai đến quấy rầy, cả ngày một mình ở nhà.

Ngõ An Hòa ít hộ gia đình, từ sớm đến tối cũng không thấy được bao nhiêu người. Dân cư ở đây đều là những hộ sống đã lâu, mọi người đều quen biết nhau. Ngẫu nhiên Khương Vân bắt ghế nằm trên ban công lầu hai phơi nắng, hàng xóm quen biết đi ngang qua sẽ gọi cô một tiếng, có khi sẽ đứng lại trò chuyện một chút.

Dì Châu hàng xóm là người nhiệt tình, về hưu ở nhà không làm gì, thường xuyên đứng ở lầu hai nhà mình cùng Khương Vân nói chuyện phiếm. Buổi chiều ra phơi chăn nhìn thấy Khương Vân nằm trên ghế ở ban công liền hỏi: "A Vân, cháu mấy hôm nay đều ở nhà không đi làm sao?"

Ánh mặt trời có chút chói, Khương Vân nheo nheo mắt, thành thật mà nói: "Cháu xin thôi việc, định nghỉ ngơi một thời gian mới lại đi tìm việc".

Dì Châu không phải loại người mồm miệng xen vào chuyện người khác, nghe cô nói vậy lại nhìn dáng vẻ cô không có việc gì nghiêm trọng nêN không hỏi nhiều thêm, dùng sức nâng chăn đơn lên sào phơi, vỗ vỗ chăn, mỉm cười nói: "Vậy cũng tốt, mệt mỏi thì chậm rãi nghỉ ngơi, lúc sau tìm một việc tốt hơn".

Khương Vân cười cười.

Dì Châu nói: "Người trẻ tuổi các cháu a, đường còn dài, có rất nhiều cơ hội không giống như chúng ta tuổi cao, vừa đến tuổi về hưu thì không có gì làm, mỗi ngày đều ở nhà không có chỗ đi, muốn làm chút gì thì lớn tuổi người ta cũng không nhận. A Vân, cháu bây giờ khá tốt, còn có một đống thời gian, muốn làm cái gì mà không được. Đều có thể làm, nhất định sẽ có cơ hội thích hợp".

Khương Vân ngồi dậy, nhìn phòng ở đối diện, trầm ngâm một lát trả lời: "Dì nói rất đúng".

"Đúng chứ sao không, dì cũng từng ở cái tuổi của cháu". Dì cười tủm tỉm mà nói, lấy giọng điệu

người từng trải cảm khái: "Cháu mới hai mươi sáu tuổi, còn sớm, có thể từ từ không cần vội".

Người nói vô tình người nghe có ý, dì ấy là đang nói về chuyện công việc nhưng cô lại nghĩ tới phương diện khác.

Có lẽ bị lời nói vô tâm này làm xúc động, Khương Vân thất thần, suy nghĩ dần trôi xa. Trạng thái cô thật sự không tốt, không giống như trước kia đi làm thành thạo mọi chuyện, rất nhiều thời điểm đều có lòng mà không có sức, bị hiện thực kéo đi. Hai ngày nay miễn cưỡng tốt lên một chút nhưng phương hướng vẫn còn lênh bênh, kế hoạch sau này thế nào đều chưa có nên có chút mê man.

Từ hai người biến thành một người khó tránh khỏi có chút không thích ứng được.

Khương Vân suy nghĩ một lát, đưa tay vuốt vuốt tóc ra sau đáp: "Vâng".

Dì Châu động tác nhanh nhẹn, nhanh chóng đem đồ phơi xong lại vỗ vỗ chăn, đột nhiên nhớ tới lần trước gặp Tần Chiêu vì thế có ý tốt hỏi: "Cái cô bạn kia của cháu tới đây tìm cháu mấy lần cháu có liên hệ chưa?"

Khương Vân nói: "Dạ có".

"Vậy thì tốt rồi". Dì Châu cầm thao lên nói: "Lúc đó còn tưởng có việc gì gấp, mỗi ngày đều tới đây, dì còn nghĩ có phải hay không xảy ra chuyện gì".

"Không có", Khương Vân phủ nhận, "Không có gì ạ, giải quyết xong hết rồi".

Dì Châu còn phải vào nhà, nghe vậy không hỏi thêm: "Vậy thì tốt".

Sau đó liền vào trong nhà.

Khương Vân còn ngồi trên ghế, thu lại biểu tình trên mặt, nhìn đường phố nơi xa.

Hôm nay là ngày thường, đang trong giờ làm việc, đường phố bên cạnh đều không nhìn thấy được bao nhiêu người. Bên kia có cửa hàng bách hóa cùng một cửa hàng lâu năm, xa chút nữa là tiệm lẩu còn có cửa hàng điểm tâm nhà làm, so với năm đó cô rời đi cũng không khác nhau lắm, vẫn như cũ.

Xung quanh ngõ An Hòa giống như nơi bị thời gian lãng quên, cũ nát, lạc hậu, rất ít thay đổi, nhiều năm như vậy đều theo không kịp sự phát triển của thành phố C. Ánh mặt trời sáng lạn chiếu xuống rọi vào vách tường bong tróc tạo thành cái bóng nghiêng nghiêng trên mặt đất.

Khương Vân ngồi trên ghế hơn một tiếng sau mới vào nhà. Chậm rì rì làm chút cơm chiều rồi mở máy vi tính xem tin tuyển dụng. Chờ đầu tháng tới thanh toán xong tài sản, mọi việc hoàn toàn kết thúc cô sẽ bắt đầu đi làm, không thể nghỉ ngơi quá lâu, không thể tiêu tốn nhiều thời gian như vậy.

Nếu lúc đó mọi chuyện tiến triển thuận lợi, hẳn là trong tháng cô sẽ tìm việc mới. Bây giờ trước mắt xem thử rồi sàng lọc một chút cũng tốt, bằng không đến lúc đó nhiều việc không lo liệu hết. Khương Vân đi làm đã nhiều năm, trong tay sẽ có một số quan hệ xã hội nhất định, hơn nữa lần trước tụ họp

ở quán bar, chị Văn có nói qua sẽ giúp cô cho nên cô muốn tìm một công việc thích hợp không khó. Đọc thông báo tuyển dụng chỉ là muốn xem một chút xem có tin nào hữu dụng hay không.

Bất quá nghĩ là nghĩ như vậy, ngồi coi vi tính hơn nửa buổi tối cũng không thu hoạch được gì. Vị trí tuyển dụng không ít nhưng không có nhiều chỗ có thể để mắt, hoặc là yêu cầu bằng cấp quá nhiều hoặc là việc nhiều lương ít. Tự bản thân Khương Vân điều kiện không tồi, đi mấy chỗ đó chính là lãng phí, cô cũng không gấp, chưa tìm được thì thôi, dù sao cũng là người được công ty cũ coi trọng muốn đề bạt vị trí cao hơn, đi chỗ nào đều không lo, thế nào cũng có đường tốt.

So với lúc trước Khương Vân nghiễm nhiên càng có kế hoạch. Hai ngày nay rảnh đến có thể thanh tỉnh, cô vẫn luôn liên hệ cùng Đỗ Thanh, đại khái là đều làm chút công tác chuẩn bị. Đỗ Thanh là người đáng tin cậy, ở phương diện này tương đối có kinh nghiệm, sáng sớm hôm sau còn đặc biệt tới đây một chuyến.

Hợp đồng sớm ký, công tác ủy thác cũng chuẩn bị tốt, giờ chỉ còn chờ tới đầu tháng.

Đỗ Thanh chuyên nghiệp mà đề nghị cô trước tiên nên thỏa thuận, đem điều kiện nói ra, đến lúc đó đi tìm Tần Chiêu nói rõ. Thưa kiện là bước sau cùng nếu thỏa thuận không thành công bởi vì trình tự pháp luật thường tốn một ít thời gian lại phiền toái, phần thắng cũng không cao, không phải là lựa chọn tốt nhất.

Khương Vân kỳ thật cũng không nghĩ sẽ ầm ỹ đến

bước kia. Trừ bỏ vấn đề về mặt đạo đức ra, cảm tình nhiều năm như vậy cuối cùng còn làm tới mức đưa nhau ra tòa thật sự quá châm chọc và đáng buồn. Cô không biết chính mình có tâm lực đánh lâu dài hay không, chỉ muốn nhanh chóng giải quyết đừng kéo dài.

Không thể mãi đắm chìm trong một đoạn tình cảm thất bại, dù sao vẫn phải tiếp tục tiến về phía trước. Ngày sẽ không vì thế mà dừng lại, nên bước tiếp vẫn phải bước tiếp.

Đỗ Thanh nói tương đối cụ thể, cân nhắc thiệt hơn cho ra một kiến nghị cụ thể cùng bất đắc dĩ: "Có thể tìm cô ta nói chuyện, hai người các cậu trước tiên nói rõ ràng. Lấy mặt tình cảm mà xét, bất luận thế nào hai người vẫn ở cùng nhau lâu như vậy, niệm tình cũ cũng nhường hai phần. Cô ta chịu nhả ra chính là cách tốt nhất. Đến lúc đó không đến mức quá tuyệt tình".

Ngoại tình là vấn đề tình cảm cá nhân, dùng pháp luật giải quyết không có nhiều tác dụng tốt là luật sư chuyên nghiệp sẽ không kêu đương sự trực tiếp thư kiện mà khuyên nếu có thể hoà giải trước thì nên hoà giải.

Đỗ Thanh đưa ra kiến nghị đều là đứng ở lập trường Khương Vân mà suy xét. Là bạn bè, cô khẳng định sẽ cố gắng hết sức hỗ trợ. Bất quá nói là nói vậy thôi, cụ thể vẫn là xem Khương Vân lựa chọn thế nào.

Khương Vân không lập tức đồng ý, do dự hồi lâu, nghiêm túc mà nói: "Mình sẽ nghĩ lại".

Đỗ Thanh không ép cô, để cô suy xét kỹ càng.

Văn phòng luật sư bên kia còn có việc, Đỗ Thanh tới không lâu liền rời đi, trước đó để Khương Vân ký một bản hợp đồng.

Khương Vân đưa đối phương tới đầu ngõ rồi trở về.

Ở sô pha phòng khách ngồi xem TV hơn nửa tiếng, cô lấy di động ra, trong danh sách trò chuyện tìm được Tần Chiêu, nhìn chằm chằm avatar người này do dự cả buổi, rối rắm có nên hay không hẹn ra trao đổi một chút nhưng nhớ lại cảnh tượng ở bệnh viện ngày đó, người này không để ý cảm thụ của cô làm ra những hành động đó vẫn khiến cô không bỏ xuống được.

Tính cách Tần Chiêu cô hiểu rõ, cho dù hẹn ra có thể hoà giải nhưng chờ đến ngày chính thức trao đổi, người này không chừng sẽ đổi ý quay qua bắt chẹt cô. Khương Vân trầm tư một lát, quyết định nên nghĩ lại. Trao đổi vẫn muốn nhưng càn có sự chuẩn bị, không thể giống bây giờ trực tiếp tìm, rốt cuộc lúc đó chính là hoàn toàn ngả bài.

Buổi chiều cô vẫn ở nhà không tính làm gì.

Khương Vân định buổi tối đi đại học C bên kia tìm Hà Dư. Tóm lại rảnh rỗi, có thời gian thì ra ngoài một chút. Cô đang muốn gọi điện thoại báo Hà Dư một tiếng, mới vừa vào khung chat, bỗng có cuộc gọi đến.

Là nhân viên cửa hàng bán hoa, có người gửi tặng cô một bó cúc hoạ mi đỏ, giờ người ta giao tới.

Người tặng hoa giấu tên, không lưu lại thông tin gì, chỉ để lại số điện thoại của cô cùng địa chỉ. Nhân viên cửa hàng là cô gái trẻ, đạp xe đi địa phương hẻo lánh này tìm thật không dễ dàng, bởi vì còn có địa chỉ khác cần giao, chưa nói mấy câu liền rời đi.

Khương Vân vẫn muốn hỏi một chút là ai tặng, thấy cô gái vội vội vàng vàng rời khỏi nên không hỏi thêm. Cô ôm bó hoa về phòng, suy nghĩ xem là ai tặng hoa cho mình. Người có khả năng thật không ít, có lẽ là bạn bè bên cạnh, có lẽ là người khác.

Cô không mặt mũi hỏi khắp nơi, chỉ tuỳ tay đem bó hoa đỏ tươi đặt cạnh TV, không quá để ý tới. Người tặng hoa cũng không chủ động liên hệ, không hỏi tiếng nào. Khương Vân sau đó nhận được tin nhắn làm huỷ kế hoạch đi tìm Hà Dư của cô.

Lục Niệm Chi không đầu không đuôi nhắn wechat cô: "Có muốn coi diễn kịch không?"

Cô hiểu sai ý, cho rằng nàng muốn đưa cô đi đâu đó xem diễn kịch nên có chút khó hiểu, đáp: "Không muốn".

Lục Niệm Chi hình như rất bận, hai ba phút sau mới đáp. Đầu tiên là một bức ảnh cùng ngắn gọn cực điểm ba chữ: "Đậu Ninh Thành".

Khương Vân sửng sốt, đem bức ảnh kia phóng to ra. Ảnh là chụp lén, tương đối mơ hồ, nhìn không rõ lắm nhưng có thể nhận thấy là một nam nhân anh tuấn, thân hình cao lớn, đó chính là Đậu Ninh Thành. Đậu Ninh Thành ngồi đối diện Hứa Tri Ý, bên cạnh còn có một ông lão không quen biết, thoạt

nhìn khoảng năm sáu chục tuổi.

Hẳn là Lục Niệm Chi mời khách nhưng không thể quá lộ liễu mà chỉ có thể len lén chụp một tấm như vậy. Khương Vân theo bản năng cảm thấy nhất định là đã xảy ra chuyện gì. Cô vốn dĩ không quá quan tâm những chuyện này nhưng ma xui quỷ khiến, thoát ảnh chụp liền không tự chủ hỏi: "Ở đâu?"

Lục Niệm Chi ngay sau đó thật sự phát định vị qua. "Đi cửa sau, trên lầu hai sẽ có người ở cửa đón em".

Khương Vân trong lòng không yên, trực giác khẳng định có chuyện quan trọng phát sinh, nếu không Lục Niệm Chi sẽ không gọi cô tới.

Cô không chút chần chờ, tuỳ tiện đội một cái nón che khuất mặt liền ra cửa, sợ bị phát hiện nên cô không lái xe mà ra đầu ngõ gọi taxi. Địa chỉ Lục Niệm Chi gửi qua cách ngõ An Hòa không xa, ngồi xe hơn mười phút là tới, chỗ hẹn là quán cà phê sang trọng.

Quán này phải hẹn trước mới có thể vào trong nhưng Lục Niệm Chi cùng ông chủ là bạn bè, Khương Vân vừa tới cửa sau liền có nhân viên chờ sẵn, nhìn thấy cô lễ phép hỏi: "Xin hỏi là Khương Vân tiểu thư sao?"

Khương Vân đem nón kéo thấp xuống chút, không nhiều lời chỉ ừ một tiếng. Nhân viên có biết ý tứ nên không nhiều lời, xác nhận đúng người liền dẫn cô vào theo lối đi dành cho nhân viên tiến lên lầu hai, phòng phía Tây Nam.

Phòng không phải dạng riêng tư, một mặt có tường che chắn, một mặt kiểu mở, hai mặt còn lại dùng bình phong chạm khắc hoa văn che chắn. Vị trí này là để quan sát bên dưới lầu nhưng bởi vì xung quanh có cây xanh cùng bình phong che đậy, người dưới lầu nếu không chú ý sẽ không nhìn rõ nơi này.

Phòng không có ai, Lục Niệm Chi không ở đây.

Khương Vân nhìn khắp xung quanh một vòng, nghi hoặc người này đi đâu rồi. Nhân viên đến trước mặt cô, nhẹ giọng hỏi: "Lục tiểu thư thật nhanh sẽ tới, mời quý khách chờ một lát".

Khương Vân không rõ rốt cuộc là sao chỉ đành gật đầu: "Được rồi, làm phiền cô".

Nhân viên không quấy rầy cô thêm liền rời đi trước.

Khương Vân ngồi ở phòng chờ, nhìn xung quanh, phát hiện dưới lầu một là bọn người Hứa Tri Ý. Tuy cách một tầng lầu nhưng không xa lắm, liếc mắt một cái có thể nhìn hết cảnh tượng phía dưới rõ ràng.

Lục Niệm Chi thật đúng là biết chọn vị trí, vừa có thể ẩn nấp vừa có thể quan sát rõ dưới kia. Khương Vân lại kéo nón thấp chút, ngồi thẳng thân người, dùng khóe mắt liếc hướng dưới lầu. Cô ngồi ở đây không nghe thấy ba người kia đang nói chuyện gì nhưng lại có thể nhìn rõ.

Đây là lần đầu tiên Khương Vân nhìn thấy Đậu Ninh Thành. Đối phương thoạt nhìn so với trong hình còn anh tuấn hơn, lịch sự văn nhã còn đeo kính gọng bạc. Anh ta cùng tưởng tượng của Khương Vân không

giống nhau lắm. Khương Vân nghĩ rằng anh ta bề ngoài nghiêm nghị đứng đắn, khả năng sẽ có chút già dặn, ít nói ít cười nhưng lại hoàn toàn trái ngược, Đậu Ninh Thành lại rất có khả năng tương tác tiếp chuyện người khác, cả người lộ ra dáng vẻ ôn hòa, rất có khí chất. Anh ta trưởng thành không phải đặc biệt soái mà như anh trai nhà bên.

Ngồi cạnh anh ta là một ông lão nhìn tương đối nghiêm túc, nãy giờ chưa cười lần nào, thỉnh thoảng sẽ nói mấy câu, còn lại đều cau mày. Hứa Tri Ý giống như rất kiêng kỵ ông lão, sợ đối phương không cho mình sắc mặt ôn nhu nên vẫn luôn cười mỉm, ngẫu nhiên còn đứng lên châm nước, rất câu nệ.

Khương Vân chưa từng gặp qua ông lão kia, nhìn trộm chốc lát trực giác cho thấy ông lão kia hẳn là người quan trọng, rất có khả năng ngang hàng với Hứa lão gia bằng không Hứa Tri Ý sẽ không tôn trọng đối phương như vậy. Cô vẫn là lần đầu nhìn thấy Hứa Tri Ý đối với người khác khách sáo như thế. Trước đây Hứa Tri Ý đều được người khác hầu hạ mà bây giờ lại trái ngược, thật hiếm lạ.

Ông lão kia nhìn như không mấy hài lòng, một bên đang nói gì đó, một bên răng dạy Đậu Ninh Thành trước mặt Hứa Tri Ý hai câu, hình như rất không vừa lòng mà Đậu Ninh Thành lại tốt tính lắng nghe, từ đầu tới cuối cũng không phản bác gì, Hứa Tri Ý ra vẻ săn sóc ở một bên giải hòa.

Khương Vân nghe không được bọn học nói gì nhưng nhìn thật rõ ràng. Bởi vì xem bên dưới quá nhập tâm nên cô không chú ý có người tiến vào phòng, thẳng đến Lục Niệm Chi bưng hồng trà ngồi xuống,

cô mới kinh ngạc phát hiện.

"Ông ấy là ông lão Đậu gia, Đậu Thủ Nghĩa", Lục Niệm Chi nói, đem hơi nóng hồng trà thổi đi, "Mấy hôm trước ở thành phố bên cạnh, hôm nay đặc biệt tới đây nhìn xem".

Khương Vân thu hồi ánh mắt, nhìn về phía nàng: "Chị đi đâu vậy?"

"Pha trà". Lục Niệm Chi nói. Người này hôm nay ăn mặc thoải mái, phong cách tùy ý, mặc một cái áo cổ trễ, bên ngoài khoác một cái áo khoác lửng, bên dưới là quần dài cùng giày đế bằng, dáng người hiện ra.

Eo nàng đặc biệt nhỏ, hiện lên đường cong của áo choàng, rất hợp với kiểu phối đồ này, thoạt nhìn thân cao chân dài, có chút hoang dã.

Khương Vân chưa gặp qua nàng mặc như vậy bao giờ, ánh mắt còn chưa thích ứng, không tự chủ từ trên eo nàng nhìn nhìn rồi hướng lên trên, không cẩn thận nhìn thấy đường cong nửa vòng tròn, kế tiếp mới nhìn thẳng ánh mắt nàng.

Cô vô duyên vô cớ bên tai có chút nóng, không dám nhìn thẳng đối phương, như không có việc gì mà vuốt vuốt tóc, giả vờ cái gì cũng chưa thấy, tay lấy hồng trà để trên mặt bàn, không được tự nhiên mà gật gật đầu.

"Bọn họ muốn làm gì vậy?" Sau một lúc lâu, Khương Vân mới hỏi.

Lục Niệm Chi đem nhất cử nhất động của cô nhìn vào

trong mắt, ánh mắt khẽ chuyển, nhìn nhìn lỗ tai cô đáp: "Chắc là sắp đính hôn nên đến gặp một chút".

Chương 30: Cố Tình

==========

Hứa gia cùng Đậu gia lên kế hoạch liên hôn không phải việc ngày một ngày hai. Hai bên gia đình từ đầu năm ngoái đã lên kế hoạch và hiểu rõ lẫn nhau. Năm nay Tết Âm Lịch còn gặp nhau nói chuyện. Ông lão Hứa ý định là phải nhanh một chút đính hôn, Đậu Thủ Nghĩa lúc đó chưa tỏ thái độ gì nên kéo dài tới hiện tại.

Tính tình Đậu Thủ Nghĩa không tốt, không dễ dàng chung sống. Phong cách làm việc sấm rền gió cuốn, không nói cảm tình nhưng trong sinh hoạt cá nhân lại là người trọng tình nghĩa. Ông ấy cùng vợ mình hai vợ chồng tình thâm lâu năm, thật sự xem trọng quan hệ hoà thuận trong gia đình cho nên đối với chung thân đại sự của con cháu cực kỳ xem trọng.

Hai nhà liên hôn cùng quan hệ thân cận hiện tại không khác biệt lắm, đều là dựa trên ý nguyện của Hứa Tri Ý và Đậu Ninh Thành mà xem xét. Người lớn hai nhà không phải người không nói lý lẽ, nếu con cháu có ý định khác thì sẽ tính toán lại.

Hiện tại tiếp xúc một thời gian, hai bên đều vừa lòng, xác thật nên định thời điểm đính hôn. Đậu Thủ Nghĩa đặc biệt tới thành phố C một chuyến cũng vì chuyện này. Ông ấy là người thấu hiểu, vừa nãy răn dạy những lời kia cũng không thật sự đang mắng

người chỉ là Đậu Ninh Thành lần này tới muộn làm ông ấy chờ mười phút, đây là làm bộ cho Hứa Tri Ý xem.

Nghe Lục Niệm Chi nói xong, Khương Vân ở trên lầu dùng khoá mắt trộm nhìn bên dưới, có lẽ là cô có ảo giác, rõ ràng ba người kia nói chuyện rất vui vẻ nhưng cô lại thấy bọn họ đều có tâm tư riêng. Bỏ qua Hứa Tri Ý mà nhìn Đậu Ninh Thành, người này từ đầu tới cuối đều chưa từng chủ động làm gì, cho dù là bị mắng anh ta cũng chưa từng rót miếng nước hay làm gì khác cho Hứa Tri Ý, trên mặt mang theo nụ cười như có như không, thường thường sẽ tiếp lời ông lão, cả người thoạt nhìn ôn nhu khiêm tốn nhưng hành động lại tương phản hoàn toàn, trong lúc lơ đãng lộ ra xa cách lạnh lùng.

Khương Vân nhìn không thấu Đậu Ninh Thành, lòng dạ quá sâu làm người khác hoàn toàn không nhìn ra. Cô bỗng nhiên nghĩ tới điều gì hỏi Lục Niệm Chi: "Chị đem đồ vật đưa cho anh ta?"

Lục Niệm Chi gật đầu: "Đưa rồi, chiều ngày hôm qua đã giao tới tay anh ta".

Đậu Ninh Thành khẳng định đã xem qua mấy thứ kia nếu không thái độ sẽ không chuyển biến lớn như vậy.

Khương Vân đưa đồ vật đến trước mặt anh ta, tuy rằng không phải loại ảnh giường chiếu bắt gian tại trận nhưng cũng đủ chỉ ra tính hướng thật sự. Hứa Tri Ý cùng Tần Chiêu ảnh chụp thân mật, tay trong tay, ôm, nhìn xa xa như đang hôn môi cùng với hai người từng lần cùng nhau "đi công tác" đã chứng minh, còn có Hứa Tri Ý phát thị uy trong vòng bạn

bè kia....KV đem mấy thứ này sửa sang lại, dựa theo ngày tháng từ trước tới nay tất cả gói lại đưa cho Đậu Ninh Thành.

Trong tay cô chứng cứ cũng nhiều, không đủ để chứng minh vạch trần quan hệ không muốn người khác biết của hai người kia nên cô không trực tiếp chỉ ra, nhưng cô đem đồ vật cho Đậu Ninh Thành xem để đối phương tự mình điều tra. Đậu Ninh Thành sẽ nghĩ như thế nào, phản ứng ra sao không phải là việc Khương Vân có thể khống chế.

Bất quá nhìn tình cảnh trước mắt, Đậu Ninh Thành rõ ràng có hoài nghi. Anh ta biết người gửi những thứ kia không có ý tốt nhưng sau khi xem xong anh ta vẫn sinh ra hoài nghi đối với Hứa Tri Ý. Loại người có địa vị như Đậu Ninh Thành làm bất cứ chuyện gì đều vạn phần cẩn thận, chính bởi vì thế anh ta sẽ không bỏ qua đồ vật đối với mình tạo ra bất lợi.

Hành vi của Hứa Tri Ý nói dễ nghe một chút là người có tính toán vì lợi ích bản thân, nói khó nghe chính là lừa gạt. Địa vị của Đậu gia ở thành phố S không tính là thấp, không phải số một số hai nhưng tuyệt đối là gia tộc lớn, hào môn thế gia như vậy con dâu loại nào mà không tìm được cớ sao phải tìm Hứa Tri Ý để gia đình khó chịu?

Trong lòng Đậu Ninh Thành tính toán rõ ràng, liên hôn dĩ nhiên xuất phát từ quan hệ lợi ích hai bên nhưng là tìm người cũng tìm gái thẳng chứ tìm người đồng tính mà kết hôn thì mất nhiều hơn được. Khắp thiên hạ không thiếu gì gia đình như Hứa gia lại càng không phải "không phải cô ấy là không lấy"

Huống chi Hứa Tri Ý không chỉ che dấu tính hướng bản thân mà còn cùng mình tiếp xúc thân cận trong khi lại đang cùng người khác ở bên nhau, hành vi như vậy ai mà có thể chịu đựng. Đậu Ninh Thành từ trước tới nay không phải người đơn giản. Đánh giá của người khác đối với anh ta không phải là thổi phồng hay bịa chuyện, anh ta sẽ xử lý như thế nào rất khó đoán được.. Truyện Cung Đấu

Xem phản ứng của anh ta, xem ra anh ta sẽ không dễ gì bỏ qua chuyện bị dấu diếm lâu như thế. Lúc trước Đậu gia vì để chứng minh thành ý mà cấp Hứa gia không thiếu lợi ích, còn vì vậy mà cùng Hứa gia lập rất nhiều hợp tác.

Sợ bị phát hiện Khương Vân không dám nhiều bên dưới nhiều, bưng cái ly lên nhấp một ngụm trà, thấp giọng hỏi: "Anh ta không phát hiện chị sao?"

Lục Niệm Chi chắc chắn nói: "Sẽ không đâu".

Khương Vân yên tâm. Lục Niệm Chi làm việc có chừng mực, không chắc chắn sẽ không làm bậy, nói không thì nhất định sẽ không.

"Vậy là tốt rồi".

Lục Niệm Chi giương mắt nhìn cô, nhẹ nhàng nói: "Tôi sẽ không có việc gì, anh ta tra không tới nhưng em kìa, chính mình để ý một chút".

Đậu Ninh Thành không phải kẻ ngốc, hơn phân nửa sẽ hoài nghi Khương Vân. Trận loạn này cục diện bốn người, trừ bỏ ba người kia chỉ còn lại Khương Vân, người thứ nhất có thể nghĩ tới chỉ có thể là cô.

Khương Vân không thèm để ý. So với Tần Chiêu cùng Hứa Tri Ý, Đậu Ninh Thành như thế nào cũng sẽ không làm gì quá đáng đối với cô. Cô chính là một người bình thường đối với bọn họ không đủ sức uy hiếp, nhiều lắm chỉ có thể đưa đồ vật tới cái khác cũng không có sức làm.

Cô cúi đầu nhìn mặt bàn: "Tôi biết rồi".

Lục Niệm Chi không nhiều lời ngược lại nói chút chuyện khác, nhìn như vô tình mà nhắc tới trạng thái Hứa gia.

Hứa gia mấy năm nay phát triển không tồi, quy mô khuyếch trương thật nhanh, đám con cháu bên dưới cũng tranh đua nhau, mỗi người đều tiền đồ sáng lạn. Đứng đầu Hứa gia là ông lão, bên dưới có hai con trai một con gái sau đó là tám người anh chị em đồng lứa Hứa Tri Ý. Hứa Tri Ý là con người con trai thứ, trên cô có một anh trai. Địa vị Hứa Tri Ý cũng tốt, tuy rằng kém hơn ba người con của bác cả nhưng so với những người khác còn tốt, đặc biệt là mấy năm nay cùng Đậu gia quan hệ thân thiết, dần dần đã được ông lão Hứa coi trọng.

Loại gia đình có tiền như Hứa gia, đám con cháu không tránh được phải đấu tranh gia sản gay gắt. Gia sản khổng lồ không có khả năng chỉ để lại cho một người thừa kế, mấy người con cháu khác trong nhà đều sẽ chia mỗi người một ít nhưng cụ thể bao nhiêu còn phải xem năng lực bản thân họ.

Khó trách mạo hiểm lại uỷ khuất chính mình cũng muốn đem Đậu Ninh Thành kéo vào, chung quy vẫn vì gia sản. Như vậy xem ra Hứa Tri Ý đối với Tần

Chiêu vẫn rất để bụng, thật sự có tình cảm bằng không sẽ không như vậy lén lút.

Khương Vân đem lời nói Lục Niệm Chi ghi nhớ nhưng chưa nói gì. Cô gái trẻ tâm tư phức tạp, ai cũng không biết cô ta nghĩ gì.

Ba người dưới lầu không ngồi lâu lắm. Chờ Khương Vân cùng Lục Niệm Chi nói chuyện một đoạn thời gian thì bọn họ cũng nói xong rồi. Hứa Tri Ý đứng dậy trước, ôn nhu mà lễ độ bước theo sau Đậu Thủ Nghĩa, Đậu Ninh Thành đi sau cùng, thoạt nhìn hết sức hài hoà chỉ là trong nháy mắt Hứa Tri Ý xoay người, Đậu Ninh Thành trên mặt vốn đang ôn hoà mang theo ý cười liền ngừng trong chốc lát, ánh mắt cũng trở nên lạnh lùng. Khương Vân trùng hợp đem một màn này thấy được.

Lục Niệm Chi hoàn toàn không thèm để ý bọn họ, lúc này gọi một đống đồ ăn lên.

"Bánh ngọt cửa hàng này không tồi, có thể dùng thử".

Không khí mới vừa rồi không thích hợp hiện tại mấy người kia đi rồi thì không khẩn trương nữa. Dù sao cũng đã tới đây, không thể chỉ uống ly trà rồi đi. Lục Niệm Chi không hỏi Khương Vân muốn ăn cái gì, nhìn menu tuỳ tiện gọi.

Khương Vân hoàn hồn kinh ngạc nhìn đối phương một hơi gọi hơn mười món liền nói: "Nhiều quá rồi".

"Mỗi loại phân lượng rất ít", Lục Niệm Chi nói, "Không nhiều đâu".

Nhân viên ghi món là người lúc nãy dẫn cô vào, không bao lâu liền đem bánh ngọt đưa lên. Phân lượng xác thực không nhiều lắm, mỗi loại đều một ít. Khương Vân bình thường không thể ăn đồ ngọt sợ dễ bị béo phì nhưng nhìn những miếng bánh tinh xảo được đưa lên vẫn không nhịn được ăn hai miếng.

"Thế nào?" Lục Niệm Chi hỏi.

Cô gật gật đầu, bưng cái ly lên nói: "Khá ngon, hương vị không tồi".

Khương Vân không thích đồ quá ngọt nhưng có thể tiếp thu đồ ăn Lục Niệm Chi gọi, hương vị xác thực không tệ, phù hợp khẩu vị thanh đạm của cô.

Lục Niệm Chi không ăn, đem ly nước lọc đẩy tới nói: "Uống miếng nước đi".

Hồng trà sẽ ảnh hưởng hương vị đồ ngọt, nước lọc sẽ tốt hơn.

Khương Vân không tự chủ tiếp nhận cái ly, nhẹ thanh nói: "Cảm ơn".

Lục Niệm Chi không đáp, nhìn cô. Đột nhiên bị kêu ra xem diễn, người cũng đi rồi, hiện tại chỉ còn hai người các cô mặt đối mặt, Khương Vân vốn dĩ có một đống lời muốn nói, nghĩ muốn hỏi tình huống Đậu gia nhưng lúc này đột nhiên lại không nói được. Cô giương mắt nhìn lại, thấy đối phương nhìn thẳng mắt cô theo bản năng dừng lại không nhìn nữa.

Lục Niệm Chi trong mắt thanh minh, sạch sẽ, cái gì cũng không có, chưa từng cất giấu nửa điểm cảm xúc

dư thừa khác, chỉ thanh tịnh nhìn cô. Khương Vân trong mắt nàng nhìn được hình ảnh phản chiếu của bản thân, thoáng chốc ngẩn ra, không biết vì sao bỗng nhiên sinh ra một loại cảm giác trói buộc. Dường như bị ánh mắt người này cuốn lấy, như thế nào cũng không thoát ra được.

Cô che dấu mà cúi đầu ăn bánh ngọt, bưng ly nước uống, làm bộ như chưa phát hiện điều gì. Nghiễm nhiên Lục Niệm Chi không có loại xấu hổ này, cũng không nghĩ nhiêu như cô. Không những không dời tầm mắt mà còn theo sát hành động của cô.

"Trốn cái gì?" Lục Niệm Chi hỏi, đem một khối bánh hình anh đào đế trước mặt cô. Khương Vân ngẩng đầu liếc người đối diện một chút, ngập ngừng sau một lúc lâu mới nói: "Đừng luôn nhìn tôi như vậy".

Lục Niệm Chi không thừa nhận: "Tôi không có".

Khương Vân lười cãi với nàng, chỉ nói: "Không cần nhìn chằm chằm là được".

Lục Niệm Chi mỉm cười: "Em cũng không nhìn tôi sao? Nếu không sao biết tôi đang nhìn em?"

Khương Vân sửng sốt, trên mặt không ngăn được nóng lên, cũng may không đỏ mặt nên người khác nhìn không ra, chỉ có cô mới có thể cảm nhận được. Biết nàng cố ý trêu chọc mình nên cô không nói tiếp mà học theo nàng đem một khối bánh đẩy đến đối diện: "Ăn cái này đi".

Lục Niệm Chi hôm nay tâm tình giống như rất tốt, thế mà lại đem miếng bánh ăn vào.

Ở chung càng lâu Khương Vân càng phát hiện người này trong ngoài không đồng nhất. Lục Niệm Chi trước mặt người ngoài đều là hình tượng cao ngạo lạnh lùng, vừa nhìn đã thấy không dễ ở chung, đối với ai cũng đều lạnh nhạt nhưng thời điểm đối mặt Khương Vân lại không phải bộ dáng đó. Nàng tương đối thẳng thắn, ít khi quanh co lòng vòng. Thời điểm hai người ở chung nàng nói tương đối nhiều, so với Khương Vân càng chủ động hơn.

Khương Vân cho rằng nàng là một người không thú vị nhưng thật ra không phải. Tuy rằng cũng không thú vị lắm nhưng không cứng nhắc. Ít nhất lúc hai người ở cạnh nhau Khương Vân cảm thấy thật thả lỏng, không có áp lực quá lớn.

Thậm chí khi thân mật, Lục Niệm Chi cho cô cảm thụ khắc sâu, đều cùng trong ý tưởng trước kia của cô thực không giống nhau. Những rung động khi đó cùng cao triều, không chỉ là thoả mãn thân thể còn là vô tận an ủi tâm hồn, tuyệt đối không phải cảm nhận mà một người lạnh nhạt có thể mang đến. Khương Vân không nói lên được cụ thể nguyên do chỉ hoảng hốt lúc nào mà sinh ra ý tưởng như vậy, cảm thấy con người Lục Niệm Chi cùng suy nghĩ của mình không giống nhau.

Như là nhìn thấu cô cố tình che dấu, Lục Niệm Chi lập tức nói: "Em hôm nay cùng mọi ngày không giống nhau".

Khương Vân cố gắng bình tĩnh, chậm chạp trả lời: "Chị nhìn lầm rồi".

Lục Niệm Chi nâng nâng khoé môi, không vạch trần cô.

Hai người ngồi ở quán cà phê tới tối mới rời đi. Vốn lúc hoàng hôn mặt trời lặn muốn rời đi nhưng giữa đường bạn của Lục Niệm Chi cũng là ông chủ tiệm lại đây nói chuyện. Chủ quán cà phê là nam nhân hơn ba mươi, tóc dài, khuôn mặt anh tuấn, đã kết hôn. Anh ta nói tương đối nhiều, thoạt nhìn cùng Lục Niệm Chi đặc biệt thân thiết nhưng nhìn đến Khương Vân cũng không hỏi quan hệ hai người còn cười haha mà nói: "Khương tiểu thư lớn lên thật xinh đẹp, tiệm này đối với mỹ nữ thì miễn phí nha, hoan nghênh lần sau ghé lại".

Một câu nói ra nhưng làm lòng hai nàng cứ phơi phới.

Khương Vân rất ngượng, cùng anh ta nói cảm ơn. Ông chủ xua xua tay nói không có gì còn kêu nhân viên đem bánh ngọt sớm đã đóng gói tới để Khương Vân mang về. Lục Niệm Chi liền ngồi một bên nhìn, thỉnh thoảng cùng anh ta nói hai câu, lúc sau mang Khương Vân đi, thật sự không tính tiền nha.

Người này đối với Tần Chiêu và bọn Trương Dịch sẽ không như vậy, quan hệ không thân thiết điều sẽ không làm vậy.

Khương Vân xem ở trong mắt, trên đường trở về không nhịn được hỏi: "Chị cùng chủ tiệm quan hệ thật tốt nhỉ?"

Lục Niệm Chi e hèm: "Quen biết rất nhiều năm, trước kia cùng nhau chơi trong ban nhạc, anh ấy chơi ghi-ta".

Khương Vân hơi hơi kinh ngạc. Hôm nay là lần đầu

nhìn thấy người này, trước kia cô cũng chưa gặp qua.

"Vợ anh ấy cùng em học chung trường, chung chuyên ngành nhưng không chung lớp". Lục Niệm Chi nói, xoay tay lái nửa vòng rẽ vào con phố khác, "Mấy năm trước du học ở nước ngoài, anh ấy cũng đi cùng, năm nay mới trở về, đi đăng ký kết hôn, định mấy tháng cuối năm chọn ra ngày làm tiệc rượu".

Đại học lúc đó Khương Vân cùng Lục Niệm Chi căn bản không thân, ít khi gặp mặt, tự nhiên cũng không quen biết chủ quán cà phê. Sau khi tốt nghiệp càng không thể gặp nên mới chưa từng gặp qua.

Khương Vân hiểu rõ: "Đối với người khác rất tốt?"

Lục Niệm Chi: "Cũng được".

Đêm nay trăng sáng tỏ. Ngoại thành vẫn thanh tịnh trước sau như một, mấy cửa hàng trên phố đã sớm đóng cửa, nơi nơi đều tối đen một mảnh. Gần đây thời tiết thật nóng, mấy người ra phố tản bộ ít đi rất nhiều, đường phố vắng hoe. Ngõ An Hoà lại càng yên lặng, chạy thẳng tới nhà cũng chưa gặp qua ai.

Đèn đường trong ngõ hư rồi, gọi người tới sửa hai lần đều chưa tới. Lúc hai nàng trở về, toàn bộ ngõ nhỏ đều tối đen không ánh sáng. Trong sân bởi vì có cây to che đậy càng tối hơn.

Lục Niệm Chi đưa Khương Vân về đến nhà nên rời đi nhưng nàng không như vậy, cũng không định vào nhà ngồi mà hướng Khương Vân đòi một cái hôn. Có lẽ đêm nay ánh trăng quá mông lung, hai người hôn hôn

một hồi liền không thể quay lại. Hai người từ ghế phía trước chuyển tới băng ghế đằng sau. Khương Vân ngồi trên đùi Lục Niệm Chi, tay ôm lấy bờ vai đối phương, tuỳ ý người này hôn môi.

Một lát sau, Khương Vân mới thấp giọng nói: "Cần phải rời đi..."

Lục Niệm Chi dùng tay kiềm eo cô, vuốt ve gương mặt, ở khoé miệng cô hôn hôn, trả lời: "Chút nữa, không vội".

Gió thổi qua, lá cây va chạm nhau phát ra âm thanh xào xạc, thỉnh thoảng có vài phiến lá bị gió thổi lung lay rơi trên nóc xe.

Cửa sổ xe mở một nửa, gió lạnh thổi vào rất thoải mái.

Chương 31: Tranh Chấp

==========

Hôm nay Lục Niệm Chi chạy xe mới, cùng phong cách trước đây khác biệt rất lớn, chiếc Maybach đen, phía sau xe rộng rãi thoải mái. Khương Vân ngồi trên cao nhìn xuống, ngón tay xoa xoa sau gáy nàng hai cái (Beta: tôi đã đen tối đi trong 5 giây XD...). Hai nàng vừa mới hôn nhau còn chưa tách ra hoàn toàn, môi cách môi thật gần, hơi cúi người là có thể chạm tới, còn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp của đối phương.

Không gian trong xe so với bên ngoài tương đối hẹp, thêm không có mở đèn, chỉ có ánh trăng chiếu xuống, không khí càng thêm ái muội lưu luyến. Khương Vân hẳn nên sớm một chút xuống xe trở về nhà nhưng chung quy vẫn không có. Gió đêm nhẹ thổi một trận, tóc hai bên tai buông thả rơi xuống trên cổ người kia.

Hai người một trên một dưới như vậy ôm nhau quá nhiều lần, thậm chí cũng thân mật hơn nhưng lần này hình như có gì đó đã thay đổi.

Trước kia luôn là dục vọng thân thể đặt lên trên, hiện tại có vài phần ôn nhu khó có thể nói.

Khương Vân nhắm lại hai mắt, lông mi run rẩy sau đó giơ tay, dùng đầu ngón tay như có như không

chạm vành tai Lục Niệm Chi, môi đỏ nhấp nhấp, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Đêm nay không thể ở lại".

Chỉ một câu này, không có gì khác cũng không nói nàng hiện tại rời đi.

Lục Niệm Chi ngủ lại nhà cũ quá nhiều lần, đã vượt qua ranh giới nên có, đặc biệt là hôm nay hai người vẫn luôn quấn lấy nhau. Ở quán cà phê lúc ấy đã không thích hợp nay lại cùng nhau ở bên trong xe, giống như bị gắt gao trói chặt với nhau không thể rời đi đối phương.

Loại cảm giác này quá xa lạ, chậm rãi trong lòng sinh sôi nảy nở. Chỗ sâu nhất tâm hồn khát cầu gì đó muốn được lấp đầy. Khương Vân không muốn tìm hiểu, có điều cố kỵ vì thế chủ động kéo ra khoảng cách nhưng lại không đến mức hoàn toàn tách ra. Cô ngầm đồng ý cũng như dung túng cho đối phương quá nhiều hành vi, vô tình đụng tới môi người kia, trong nháy mắt cũng không tránh ra.

Lục Niệm Chi giương môi tìm cô, ở môi dưới của cô chạm chạm: "Được".

Khương Vân tay quàng sau cổ người kia. Hai người vẫn có chừng mực, không xằng bậy, thân mật thế nào cũng không đột phá đến bước cuối cùng, cũng tính là có phép tắc.

Lục Niệm Chi hôn nhẹ nhàng, không thâm nhập, chỉ ở trên môi Khương Vân bồi hồi chạm chạm. Cô đem áo khoác ngoài cởi ra, nắm chặt bàn tay Khương Vân mười ngón tương khấu, cố chấp đến ra mồ hôi. Hồi lâu lại đem tay Khương Vân đưa tới sau thắt lưng

mình.

Nàng so với Khương Vân gầy hơn, eo cũng nhỏ hơn chút. Khương Vân không tự chủ dùng lòng bàn tay chạm da thịt ấm áp của nàng nhưng không làm càn, trước sau khắc chế.

Thời điểm Lục Niệm Chi hô hấp, bụng dưới hơi phập phồng, từng chút từng chút...

Đêm nay tuy rằng mát mẻ nhưng hai người ôm nhau chặt như vậy vẫn có chút nóng. Không biết qua bao lâu trên bụng trên eo Lục Niệm Chi đều ra mồ hôi mỏng cùng lòng bàn tay Khương Vân nóng bừng.

Hai người đều có ý muốn bất quá vẫn dừng lại ở hôn môi, không làm ra hành động thân thiết khác. Các nàng truy đổi nhau không bỏ, hấp thu hơi thở lẫn nhau. Khương Vân ở khoé môi Lục Niệm Chi hôn hôn ngăn chặn bất ổn trong lòng. Cô cũng nóng bởi thời tiết cũng bởi cảm xúc kích động.

Đêm nay hôn môi không thâm nhập như thường ngày. Rất nhiều lần đều chỉ nhẹ ở trên môi chạm vài cái nhưng đem lại cho cô cảm thụ rất khác, câu đến cô khó chịu còn có loại cảm giác nói không nên lời. Trán cô chống trán Lục Niệm Chi không nhúc nhích, cật lựa hoà hoãn tâm trí, cầm lấy một tay đối phương đang dần dần đi xuống, ôm lấy người này.

"Được", cô thấp giọng nói, "có thể..."

Lục Niệm Chi nghe theo lời cô nói, ở bên sườn mặt cô rơi xuống một cái hôn mới tính kết thúc, giơ tay sờ sờ lưng cùng ót cô lại giúp cô chỉnh chỉnh lại tóc tai. Vào lúc này điện thoại trong túi quần

Khương Vân rung lên, chắc là có tin nhắn.

Cô cũng không quản, cách người trước mặt xa một chút. Hai người liếc nhìn nhau, ai cũng không mở miệng trước.

Ánh trăng từ cửa sổ mở một nửa chiếu vào rơi xuống trước ngực Lục Niệm Chi làm làn da trắng của nàng càng thêm trắng nõn, thật sự câu người. Khương Vân hạ tầm mắt nhìn chỗ khác lại thấy xương quai xanh gợi cảm của người này không khỏi nhìn nhiều thêm chút.

Lục Niệm Chi bắt lấy tay trái cô nắm chặt, ngưỡng về phía sau, toàn bộ thân mình đều tựa vào lưng ghế dựa, khiến cho xương quai xanh càng lộ ra.

"Mai tôi muốn đi ra ngoài một chuyến, tới thành phố bên cạnh công tác, tối mai mới có thể quay lại đây". Lục Niệm Chi đột nhiên nói, nói rõ ngọn ngành cho cô nghe.

Hai người ở bên nhau sẽ không nói việc cá nhân. Đối phương muốn làm gì cũng mặc kệ không hỏi tới, chính mình làm gì cũng không báo đối phương. Dù sao cũng không quản được, vẫn luôn là trạng thái như vậy.

Người này tự nhiên nói một câu thế kia, Khương Vân ngẩn người không hiểu lắm vì sao nàng lại nói với mình chuyện này. Bất quá Lục Niệm Chi sau đó liền giải thích, đem lời nói rõ ràng.

"Đậu Ninh Thành hẳn là sẽ ở lại đây một thời gian, em đừng đơn độc đi tìm anh ta. Cách anh ta cùng Hứa Tri Ý xa một chút".

Đậu Ninh Thành là một người rất có thủ đoạn. Một lần thì có thể nhịn nhưng lần hai thì không nhất định. Anh ta đúng là hiện tại có thể nhẫn nại, nếu lại động đến sẽ làm ra hành động ngược lại.

Lục Niệm Chi cùng Đậu Ninh Thành có tiếp xúc qua, biết anh ta tâm cơ sâu không dễ chọc. Bên ngoài đối với ai cũng đều ôn nhu khiêm tốn kỳ thật lại lạnh nhạt ngoan tuyệt, là một người âm tình bất định.

Khương Vân tất nhiên trong lòng hiểu rõ, sẽ không xúc động: "Tôi biết, sẽ không đi".

Lục Niệm Chi ôm eo cô, lại đem mặt kê trước ngực cô, lẳng lặng ôm hai ba phút: "Sau khi trở về sẽ lại tới đây tìm em..."

Lời nói mềm nhẹ ôn hoà, giọng điệu bình thản.

Khương Vân cảm thấy nàng nơi nào đó kỳ quái nhưng lại không biết được chỗ nào, bị ôm chốc lát cúi đầu nhìn nhìn. Ánh sáng trong xe không đủ, cho dù có ánh trăng chiếu rọi cũng như cũ không thấy rõ biểu tình trên mặt đối phương. Khương Vân chần chờ một lát, không biết nên trả lời thế nào, tìm không ra từ thích hợp để nói, cuối cùng cô vẫn uhm một tiếng.

Lục Niệm Chi ngước lên hôn bên gáy rồi lại tìm đến môi cô.

..

Ngõ An Hoà vắng lặng, khắp nơi đều yên ắng.

Ánh trăng bị đám mây thật dày che khuất, ánh sáng bị che đi, ngõ nhỏ tối tăm tột cùng, trong phút chốc cái gì cũng không nhìn rõ. Trong xe càng tối đen, Lục Niệm Chi còn đem cửa sổ xe bên kia dóng kín lại khiến cho càng ngột ngạt.

Gió đêm lại thổi nhưng hai người đều không cảm giác được. Khương Vân hướng ngoài cửa sổ nhìn nhìn, một vài chiếc lá bị gió thổi rơi rụng, có cái va vào kính xe, cô duỗi tay chạm chạm, cách một tầng cửa kính thế nào cũng không chạm tới.

Gần trong gang tấc lại không thể nào chạm.

Khương Vân luồn tay vào tóc Lục Niệm Chi, nhắm mắt lại, hồi lâu dùng thanh âm nhẹ đến không thể nhẹ hơn hô: "Lục Niệm Chi..."

Đều có thể làm người khác không nghe được nhưng may là cô ghé vào bên tai Lục Niệm Chi kêu.

Lục Niệm Chi ngửa đầu nhìn cô: "Tôi đây.."

Đám mây bao phủ ánh trăng quanh quẩn không đi, vẫn luôn che lấy, hồi lầu mới chậm rãi bay bay đi, ánh sáng một lần nữa soi rọi khắp nơi.

Lục Niệm Chi hơn mười giờ lái xe rời đi. Khương Vân thật sự là không lưu người lại, cứ vậy để đối phương rời đi. Xe chậm rãi lái tới đầu ngõ, lúc này trong ngõ mới chân chính an tĩnh.

Bởi vì ra mồ hôi, trên người Khương Vân có chút dính nhớp, cô liền vào phòng tắm tắm rửa sơ một hồi. Chờ quay ra mới đem đèn trong phòng bật lên.

Lúc này hàng xóm chung quanh trong ngõ An Hoà đa số đều đã tắt đèn. Đặc biệt là hàng xóm cách vách, yên tĩnh đến quá phận.

Khương Vân ở bên cửa sổ đứng một lát, đem đầu tóc sấy khô một nửa, phần còn lại để khô tự nhiên. Cô hiện tại hoàn toàn ổn định, bất quá còn đắm chìm vào sự việc trước kia chưa hoàn toàn thoát ra được. có lẽ là bị vài câu nói kia của Lục Niệm Chi quấy nhiễu, hậu tri hậu giác quan hệ hai người sớm đã chệch đường ray. Không biết bắt đầu từ khi nào, tóm lại không khống chế được, ai cũng không thể giữ bình tĩnh như trước kia lúc mới bắt đầu.

Tính ra hai người thời gian tiếp xúc nhau cũng không dài. Hoang đường cùng nhau còn chưa tới một tháng lại cứ như đã trôi qua thật lâu.

Trong lòng Khương Vân có chút loạn, không phải là bực bội, chính là có chút bất an. Cô không tự giác trở lại mép giường kéo ra ngăn kéo, lấy hộp thuốc bên trong ra, châm thuốc hút một hơi thật sâu.

Mới vừa tắm ra, nước trên người cô cũng chưa lau khô, ngón tay còn dính nước, toàn thân trên dưới chỉ bọc một cái khăn tắm không mặc gì khác. Cô thuận thế ngồi bên mép giường hút mấy ngụm rồi tắt, tận lực khắc chế cơn nghiện thuốc của mình. Chính lúc này cô mới phát hiện thuốc trong tay cùng loại cô hay hút không giống nhau, hương vị tương đối nhạt.

Khương Vân ngẩn ra, nhìn hộp thuốc trên tủ đầu giường phát hiện đó là một hộp đen tuyền không phải cô tự mua. Cô đã lâu không hút loại này, là Lục Niệm Chi để ở đây. Cô thế nhưng chưa từng phát

hiện, không biết từ khi nào nàng để lại.

Loại thuốc này vị bạc hà mát lạnh, hút xong trong miệng đều lành lạnh. Khương Vân nhìn chằm chằm hộp thuốc hồi lâu, đem nó ném vào ngăn kéo, đóng lại, đem nửa điếu thuốc chưa hút xong gác trên tủ đầu giường, lần sau có thể lại hút.

Cô đang cai thuốc, lúc thfm thuốc thì lấy ra hút một nửa thì dập tắt, chỉ hút một chút cho qua cơn thèm rồi thôi.

Khương Vân cũng chưa tự ý thức được hành vi của mình, không nhận thấy chỗ nào không đúng. Hút xong nhớ lại lúc nãy có người nhắn tin cho mình liền tuỳ tay cầm di động mở khoá màn hình, muốn nhìn một chút coi là ai.

Ngoài dự đoán, là Tần Chiêu.

Người này vài ngày không xuất hiện, giống như trong một đêm liền biến mất, Khương Vân còn tưởng rằng đây là hoàn toàn hiểu được ý tứ của cô, kết quả cô ta lại nhắn tin cho mình.

Bất quá lần này cùng trước kia không giống nhau, Tần Chiêu không liên tiếp oanh tạc tin nhắn, chỉ nhắn một dấu phẩy qua.

Không có lời nói khác cùng giải thích gì, như là không cẩn thận cấn máy gửi sang.

Khương Vân không rõ đây là ý gì cũng lười phỏng đoán tâm tư đối phương. Mở ra giao diện chat xem thêm những người khác rồi thoát ra, mặc kệ Tần Chiêu muốn làm gì.

Đêm hôm khuya khoắc, cô có chút mệt, vẫn nên nghỉ ngơi sớm một chút.

Nhưng có nhiều việc chung quy muốn tránh cũng không được. Bình yên qua cả đêm, sáng sớm hôm sau lại có thể gặp được.

Sáng hôm nay sương mù dày đặc, nơi nơi trắng xoá một mảnh, tới gần mới có thể thấy rõ, xa xa thì không nhìn được. Thành phố C hằng năm đều có dương mù nhưng rất mỏng, dày đặc thế này vẫn chưa gặp nhiều lắm. Một năm cũng không có mấy lần.

Tối hôm qua ngủ sớm nên sáng nay thức sớm. Khương Vân sáu bảy giờ liền tỉnh, không ngủ lại được cũng không nằm nướng trên giường, tính toán xuống lầu quét sân. Gió cả đêm, hiện tại trong sân đều đầy lá cây rụng. Khương Vân đem cửa lớn mở ra, tay cầm di động xem có ai khác tìm cô hay không. Tin nhắn thì không có nhưng mở cửa lại thấy một gương mặt thực không nghĩ tới.

Tần Chiêu ở bên ngoài cửa, không biết tới khi nào.

Người này thoạt nhìn thập phần cô đơn, ẩn ẩn hiện ra chút thất bại cùng nản lòng. Trong mắt giăng đầy tơ máu, sắc mặt có chút trắng, nhìn tương đối mệt mỏi như cả đêm không ngủ, cả đêm chạy tới đây.

Nhìn thấy cô ta Khương Vân nhất thời dừng lại, ngay sau đó theo bản năng muốn đem cửa đóng. Tần Chiêu nhanh tay lẹ mắt chặn lại, không cho cô đóng cửa.

"Khương Vân" cô ta nói, ánh mắt nặng nề nhìn chằm

chằm người trong cửa, "Cùng tôi nói chuyện".

Khương Vân trong lòng bỗng dưng sinh ra cảm giác bất an, mơ hồ cảm giác được có vấn đề, nhanh chân chắn lại cửa, chống cự nói: "Tôi hiện tại không muốn nói, sau này lại nói, cô đi đi".

Nhưng Tần Chiêu lại vào lúc này dùng toàn lực đem cửa đẩy ra, tực tiếp tiến vào, chặn cũng chặn không được. Khương Vân không hiểu đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, người này sáng sớm xông tới là làm sao. Bộ dạng lúc này của Tần Chiêu có chút dọa người, xông vào thiếu chút nữa làm Khương Vân ngã.

Khương Vân đứng không vững, lui về sau hai ba bước, cô không hiểu người này phát điên cái gì, lập tức trở nên cảnh giác.

Như là phát hiện cô không kiên nhẫn, Tần Chiêu không lùi bước mà nói: "Hôm nay phải nói, nói liền tại đây".

Nói xong, cô ta còn bắt lấy tray trái Khương Vân, dùng sức nắm.

Người này sử dụng lực không nhỏ, không cố kỵ như lần trước ở bệnh viện, Khương Vân bị cô ta nắm thật sự đau. Bộ dáng cô ta thật sự đáng sợ, giống như bị cái gì kích thích, cả người đều trong trạng thái chuẩn bị bùng nổ. Khương Vân nhìn vào trong mắt, thoáng chốc trong lòng căng thẳng, trực giác cho biết người này nhất định gặp chuyện gì đó, theo tiềm thức cô lui mấy bước, cố gắng cách xa hết sức có thể.

Mấy năm ở chung, Tần Chiêu chưa từng mất khống chế

như vậy. Ngay cả lúc hai người cãi nhau đến mức sắp sửa chia tay đều chưa từng như vậy. Khương Vân nắm chặt di động, không dấu vết mà mở khóa đề phòng.

"Cô muốn làm gì?" Cô tận lực bình tĩnh, khắc chế chính mình không kích thích người trước mặt.

Tần Chiêu đứng tại chỗ không nhúc nhích, gắt gao nhìn cô, nhìm chằm chằm vào mắt cô, dùng thanh âm khàn khàn hỏi: "Ngày hôm qua chị gặp ai?"

Khương Vân bị cô ta nhìn đến thật không thoải mái, nhíu mày, trả lời: "Không phải chuyện của cô".

"Các người cùng nhau ra ngoài rồi cùng trở về" Tần Chiêu nói, "Chị đem cô ta về nơi này".

Khương Vân không trả lời, biết được người này khẳng định đã biết điều gì. Cảm xúc Tần Chiêu tương đối kích động, thấy Khương Vân không trả lời nghĩ rằng cô cam chịu. Đại khái là không thể tiếp thu sự thật này, hốc mắt cô ta liền đỏ lên.

"Chị cùng cô ta ở bên nhau?"

Khương Vân không muốn cùng một người cảm xúc không ổn định cãi nhau, một bên âm thầm vào giao diện cuộc gọi, mặt mặt muốn ổn định Tần Chiêu mà nói: "Tần Chiêu, cô đi ra ngoài trước, tôi không muốn ở chỗ này cùng cô nói chuyện".

"Không muốn cùng tôi nói hay không nghĩ rằng đã bị tôi phát hiện?" đối phương lại ép sát lên: "Trốn tránh sao? Hay chị sợ?"

Khương Vân nắm thật chặt tay, giọng điệu kiên quyết: "Cô trước hết đi ra ngoài".

Đáng tiếc Tần Chiêu đã không còn lý trí, không chỉ không nghe mà còn ép sát lại bắt lấy tay cô giật lấy điện thoại quẳng đi.

"Cô ta có thể tới tôi lại không thể, chị để ý cô ta như vậy?!!"

Chương 32: Châm Chọc

Di động rớt xuống đất tạo nên tiếng vang nhỏ, màn hình vỡ nát. Khương Vân bất ngờ, chỉ có thể trơ mắt nhìn, tay vẫn còn đang giơ giữa không trung duy trì động tác giằng lấy vừa nãy.

Điện thoại còn chưa kịp gọi.

Cô muốn gọi cho Hà Dư không phải vì sợ người trước mặt sẽ làm ra hành vi cực đoan gì mà lo lắng đối phương không chịu rời đi, trong lòng bận tâm, theo bản năng muốn tìm bạn thân để tìm hỗ trợ.

Từ khi chia tay tới bây giờ, Khương Vân vẫn luôn không để bạn bè xung quanh bị kéo vào việc này. Đây là lần đầu cô muốn tìm bạn bè trợ giúp lại không như ý nguyện. Di động này cô mua hai năm trước, là cái mới ra mắt lúc đó, giá không cao, không phải đồ mắc tiền, hư thì có thể đổi nhưng Khương Vân trong lòng thật sự trầm xuống, ngay cả sắc mặt cũng thay đổi. Tần Chiêu dây dưa không nói lý như thế nào cô cũng có thể thản nhiên mà chống đỡ, chỉ là động tay động chân thế này thì không được.

Cô có thể nhịn xuống rất nhiều việc, khắc khẩu hoặc vô cớ gây sự, thậm chí là khi ở bên nhau trước kia, Tần Chiêu tư tưởng chiếm hữu quá mạnh nưng không có hành động thiếu suy nghĩ, ví như cãi nhau thì xô ngã đồ đạc hoặc đi ra ngoài...

Người tính nết ôn hòa nhưng cũng có điểm mấu chốt, không thể vượt quá.

Tần Chiêu rõ ràng không hề hiểu cô. Hết đập điện thoại cô rồi lại chất vấn: "Tôi ở cùng chị lâu như vậy không thắng nổi một người ngoài. Chị đem cô ta về đây, Khương Vân, vì sao?? Vì sao đem cô ta tới nơi này!!!??!!"

Hai người ở bên nhau nhiều năm như vậy, căn nhà cũ này đối với Khương Vân có ý nghĩa gì Tần Chiêu hiểu rõ, mà cũng chính vì vậy cô mới mất khống chế, để ý như thế này.

Đây là nơi Khương Vân trưởng thành, là bà ngoại để lại cho cô có nơi nương tựa, chứa đựng quá nhiều hồi ức, so với cái gì khác đều quan trọng hơn. Khương Vân rất ít dẫn người đến đây, mặc dù là Tần Chiêu cô cũng không dẫn tới đây nhưng Lục Niệm Chi lại có thể.

Tần Chiêu sớm đã phát hiện manh mối chẳng qua nghẹn lại không nói ra. Trong lòng cô hiểu rõ bản thân là người sai trước nên mới có thể chịu đựng Khương Vân nhất thời "trả thù". Cô cho rằng hai người còn có thể tái hợp chứ không nghĩ ra nông nỗi này.

Từ bệnh viện chia ly về sau, Tần Chiêu suy nghĩ rất nhiều, cũng cân nhắc thật nhiều. Cô một làn nữa nhìn lại đoạn tình cảm tán năm này, đem những chuyện trong quá khứ đều nhớ lại, chung quy vẫn không thể dứt bỏ. Cô chạy tới nơi này là thật lòng muốn tìm Khương Vân nói chuyện, mong muốn hợp lại, một lần nữa bắt đầu.

Cô đã suy xét rõ ràng, chuyện quá khứ cứ để nó trôi qua, hai người các nàng có thể vượt qua nhiều chuyện như vậy, lại qua thêm chuyện này, ai cũng không truy cứu nữa, không cần thiết cứ giữ khư khư chuyện này không buông.

Khương Vân không chú ý cô cùng Hứa Tri Ý, cô cũng coi như không phát hiện những chuyện kia. Nhưng nghĩ là nghĩ vậy thôi, lúc Tần Chiêu tới ngõ An Hòa, chạy tới trước cửa nhà cũ phát hiện trên lầu dưới đất đều không mở đèn mà trong sân lại đậu chiếc xe Maybach. Cả người cô đều muốn phát điên, hô hấp như bị ai khống chế hít thở không thông.

Cô cũng chưa dám đi vào xác nhận, chỉ thử nhắn tin wechat cho Khương Vân. Khương Vân không hồi đáp.

Maybach dừng trong sân hai tiếng đồng hồ, Tần Chiêu cũng ở bên ngoài hai tiếng. Xe chạy đi rồi, Khương Vân lên lầu. Tần Chiêu cũng chưa dám đi vào, ở bên ngoài cả đêm. Cô phẫn nộ tột đỉnh cũng vô cùng khổ sở, giống như trước mặt bao nhiêu người bị người ta hung hăng tát một cái.

Tần Chiêu không biết chiếc Maybach kia, trời tối lại cách xa như vậy, không thấy rõ người trong xe là ai nhưng cô ít nhiều cũng có thể đoán được, trong lòng hiểu hết.

Cho tới nay đều hiểu, cũng đã sớm biết.

Thậm chí bây giờ giáp mặt chất vấn, Tần Chiêu mới có thể đem tên người kia nói ra.

Khương Vân sẽ cùng Lục Niệm Chi làm ra chuyện như

vậy, ai cũng không nghĩ tới. Hai người các nàng là hai đường thẳng song song không có giao điểm lại bỗng dưng nối thành một mối.

Một bên là bạn bè từ nhỏ, một bên là bạn gái kết giao nhiều năm, phản bội, khuất nhục...Tần Chiêu không cách nào tiếp thu, không thể thừa nhận sự thật này. Tâm trạng cô thật hỗn loạn, cơ hồ muốn phát điên lên, giọng nói hơi lớn chất vấn Khương Vân: "Khương Vân chị cần thiết phải như vậy sao? Có phải hay không vì trả thù tôi, nên nhất định phải dây dưa một chỗ cùng cô ta?"

Khương Vân thờ ơ, mắt nhìn chằm chằm điện thoại vỡ nát.

Sáng sớm có sương mù nên nhiệt độ tương đối thấp, cô chỉ mặc áo ngủ mỏng, trời hơi lạnh, cô cũng lạnh. Có chút lời mặc dù chưa nói đến khó nghe nhưng thật chói tai, như là đột nhiên lột ra lớp ngụy trang, chút thể diện cũng không chừa lại cho người ta.

Tần Chiêu vẫn là bộ dáng đó, hơi thở gấp gáp, cái gì cũng không màng tới, chuyện đầu tiên chính là kéo cô xuống nước theo. Bản thân dơ cũng không muốn cho người khác sạch sẽ. Như vậy trong nháy mắt, Khương Vân cảm giác ngực mình lạnh lẽo không có chút độ ấm.

Cô đã từng cho rằng chính bản thân là người hiểu Tần Chiêu nhất trên thế giới này, sau khi phát hiện cô ta ngoại tình về sau, đến tận bây giờ cô cảm thấy người này ngày càng xa lạ, biến thành bộ dáng cô hoàn toàn không biết.

Lúc còn đi học Tần Chiêu vẫn khá tốt tính, đa số thời điểm đều rất ôn hòa, tuyệt đối không giống thế này. Trong trí nhớ Khương Vân, người này thật sự tìm không ra tật xấu nào lớn, nếu không hai người cũng sẽ không yêu nhau lâu như vậy. Cô ngẩng đầu đánh giá Tần Chiêu, nhìn thẳng vào cặp mắt phẫn nộ kia: "Lần trước tôi nói rồi, chúng ta đã chia tay"!.. Truyện Mỹ Thực

Tần Chiêu vẫn giống như trước kia trả lời: "Tôi không đồng ý!!!".

Khương Vân mặt không cảm xúc: "Đó là chuyện của cô, cùng tôi không quan hệ gì!"

Cô khom người xuống nhặt điện thoạt lên, lại nói: "Chúng ta đã chia tay, chuyện tôi ở cùng với ai, muốn làm cái gì cũng không liên quan tới cô. Không cần chà đạp tôi như vậy, tôi không giống như cô!!"

Tần Chiêu đem lời nói khó nghe như vậy thì cô càng nói trắng ra hơn.

Người trước mặt cô là người ngoại tình, cô không phải.

Mọi người đều đã trưởng thành rồi, kết giao qua lại cần phải tuân theo ước định, có nhiều mối quan hệ cần phải giữ vững phòng tuyến, một khi vượt qua khó tránh khỏi bị người khác đàm tiếu cùng hoài nghi. Cũng thật muốn cô ta tự nhìn nhận lại xem, người không thể bảo vệ được chính mình, vượt qua phòng tuyến vẫn luôn là cô ta, không phải Khương Vân.

"Tôi không chà đạp chị", Tần Chiêu nói, nhìn cô

ngồi xuống nhặt di động, cảm xúc bình ổn hơn một chút, miệng giật giật như muốn nói gì nhưng vẫn nhịn xuống, biểu cảm phức tạp mà do dự, chần chờ không ngừng, "Tôi chỉ muốn lại đây tìm chị..."

Khương Vân không dao động, trên mặt vẫn dáng vẻ thờ ơ kia.

Tần Chiêu cắn chặt răng, có lẽ đang nhẫn nại hoặc tìm lời để nói, cuối cùng khắc chế nói: "Tới tìm chị muốn hợp lại, ở bên ngoài đợi cả đêm".

Cô đem những lời này nói thật nặng nề, đặc biệt ba chữ cuối cùng kia, tựa như nói cho Khương Vân biết cô cái gì cũng đều thấy, đều biết rồi.

Khương Vân nhấp môi. Tần Chiêu lại nói: "Tôi đợi chị suốt cả đêm, chị một câu giải thích cũng không có sao?"

Khương Vân ngữ khí quả quyết: "Không có".

"Khương Vân!!!"

"Không có gì giải thích, cô thấy sao thì là vậy".

Tần Chiêu đã nhẫn đến cực hạn, cô ta thật sự cả đêm ở bên ngoài chờ, nếu thật sự muốn xé rách da mặt hoàn toàn, tối hôm qua đã xông vào. Cô chờ tới sáng nay mới tới cửa chính là đang tự mình biện giải cho mối quan hệ của hai người kia, vừa nãy cũng là cô chủ động chừa một đường quay lại nhưng Khương Vân không cảm kích, nhẫn tâm đến như vậy.

Tần Chiêu lui từng bước, thống khổ cả buổi tối nhưng chờ đến câu trả lời lại vẫn như cũ, không

phải điều chính mình mong muốn. Kỳ thật chỉ cần Khương Vân chịu giải thích, bất luận là nói thật hay nói dối Tần Chiêu đều sẽ lựa chọn tin tưởng, chẳng màng tối qua tận mắt thấy Maybach ngừng trong sân thật lâu mới rời đi. Cô chỉ muốn xem thái độ của Khương Vân chứ không để ý chuyện khác.

Khương Vân lại như thế nào cũng không hiểu ý tứ của cô.

Đoạn tình cảm này từ năm mười tám tuổi bắt đầu, không chỉ có Khương Vân bỏ vào tám năm thanh xuân, Tần Chiêu cũng giống vậy. Thời gian không nói đúng sai, đối với hai nàng mà nói đều giống nhau, từ thanh xuân niên thiếu tới bây giờ. Tám năm thật sự quá dài, đủ để đem quá khứ khắc sâu vào trong xương cốt không thể lập tức vứt bỏ.

Lúc mới nếm thử hương vị tình yêu, Tần Chiêu trong tim đều là Khương Vân, hận không thể đem cô để trong lòng bàn tay che chở, thật sự rất thích cô, yêu cô. Sau lại comeout, Tần Chiêu cam nguyện đánh đổi tất thảy cũng muốn mang người về nhà, lúc đó ăn ít nhiều đau khổ vẫn giữ một trái tim chân thành.

Thời điểm hai nàng ở bên nhau, Tần Chiêu làm sao mà không trả giá, cô đối với Khương Vân yêu thương trước giờ đều không phải là giả bộ, không có một chút giả dối cho dù sau đó cô ngoại tình tìm Hứa Tri Ý nhưng người trong lòng cô vẫn luôn chỉ có một mình Khương Vân, chưa từng thay đổi.(Beta: Chị khinh!!! Trả giá nhiều vậy, bỏ ra nhieeud vậy mà vẫn tận tay hất đổ, em gái em không chỉ mặt dày, không có đạo đức mà còn NGU nữa!!!)

"Em biết chị đang nói lời giận dỗi, chị trách em", Tần Chiêu nói: "Chị hận em".

Khương Vân trả lời: "Tôi sẽ không hợp lại".

Có loại tình cảm giống như thức ăn để qua đêm vào ngày trời nóng, mùi vị thay đổi, mặc kệ trước đó hương vị mê người như thế nào, thiu thì chỉ có thể đổ đi, không thể ăn. Bất luận đối phương dùng thái độ gì Khương Vân cũng chưa từng thay đổi.

Sắc mặt Tần Chiêu thay đổi: "Chị thật sự cùng cô ta bên nhau rất tốt?"

Khương Vân không giải thích gì.

"Chị có biết cô ta là loại người nào hay không?", Tần Chiêu kích động lên, ý tưởng rất cực đoan, giống như Khương Vân chính là kiểu quan hệ bất chính như cô ta nói: "Cô ta là dạng người gì chị không hiểu rõ đâu, chị cho rằng cô ta tốt hơn em sao? Chuyện xấu cô ta làm còn ít sao, phụ nữ tìm đến cô ta đầy ra cửa, chị tìm loại người này, Khương Vân, chị cho rằng cô ta sẽ thật lòng với chị, sẽ cùng chị ở bên nhau??"

"Chị cảm thấy loại người này so với em tốt hơn phải không?"

"Hay là cô ta nói gì đó với chị, dụ dỗ đến chị không tìm được phương hướng".

"Chị hiểu biết cô ta được bao nhiêu? Chị cùng cô ta không thân, nói chuyện với nhau cũng chưa được mấy câu đã vội cùng nhau. Cô ta nói cùng chị nói chuyện yêu đương ngây thơ thì chị liền tin?, Tần

Chiêu càng nói càng khó nghe, đầy rẫy châm biếm, "Lục Niệm Chi cô ta lúc chơi cùng người khác Khương Vân chị còn chưa hay biết đâu".

Bốp ~~

Khương Vân lần thứ hai động tay, đầu ngón tay run run. Đời này của cô cùng người khác cãi nhau, trở mặt đều thật ít, đừng nói là tát tay. Tần Chiêu là người đầu tiên, cũng là người liên tục khiêu chiến nhẫn nại của cô.

Cô nhìn Tần Chiêu, trong mắt đều có chút mơ hồ, khẽ cắn môi, lại một cái tát.

Tần Chiêu câm miệng, rốt cuộc cũng dừng lại không tiếp tục nói.

Thế giới dường như trở nên an tĩnh mà lại áp lực nặng nề.

"Vậy trong lòng cô Hứa Tri Ý là người như thế nào?", Khương Vân nói: "Cô ta như thế nào?"

Triệt để xé rách da mặt, một chút thể diện sót lại cũng không còn. Tần Chiêu không trả lời.

Khương Vân bình tĩnh nhìn, từng câu từng chữ nói: "Cô cùng cô ta thông đồng ở bên nhau, cùng cô ta làm loạn, cùng cô ta lên giường không thể đếm trong một hai lần, lừa dối tôi lâu như vậy, luôn không chịu thừa nhận, cô xem lại cô là người như thế nào?"

Chương 33: Mở Cửa

==========

Có một số việc từng người trong lòng đều biết rõ chỉ là không nói thẳng ra. Chia tay lâu như vậy, cho dù lần trước ở bệnh viện Khương Vân đều chưa bao giờ ở trước mặt Tần Chiêu nhắc tới Hứa Tri Ý, giống như cái tên này một khi nói ra sẽ xé nát điểm cảm tình lưu lại cuối cùng.

Hôm nay xảy ra chuyện này, Tần Chiêu luôn không nói lý lẽ, không có ý nhận sai lầm, lúc trước bị phát hiện nàng ta chưa từng dừng lại chuyện lén lúc, lúc sau cũng không dám tự mình thẳng thắn đối diện sai lầm. Cô ta vẫn luôn tránh né, kiểu như Khương Vân không chủ động đề cập thì những sự việc kia giống như sẽ chưa từng phát sinh, cứ như hai người các cô sẽ còn khả năng hòa hảo như lúc ban đầu. Tới bây giờ, nàng ta vẫn cho theo lý là như vậy, cứ như Khương Vân cũng phạm sai lầm giống cô ta.

Tần Chiêu sắc mặt không được tốt lắm, nửa bên mặt bị đánh thật nóng. Sức lực Khương Vân không lớn nhưng hai bạt tay cũng đủ nặng, đánh đến mặt của cô phát đau, hốt hoảng một chút cũng thanh tỉnh hơn rất nhiều. Trên đời này những người không quản được bản thân ra ngoài ngoại tình đều có chung đặc điểm, mà không tự nhận mình khốn nạn, luôn muốn cấp cho bản thân cái cớ, lôi kéo đôi phương trầm

luân giống mình.

Tần Chiêu chính là một trong những kẻ đó. Cô ta là người sai trước, đuối lý, không dám thừa nhận lại nắm lấy Khương Vân không buông, vọng tưởng đem Lục Niệm Chi làm điểm đột phá nhưng cô ta lại quên mất, chuyện này khởi nguồn là từ cô ta cùng Hứa Tri Ý, Khương Vân cùng cô ta chia tay rồi, hai người không còn quan hệ, Khương Vân ở cùng với ai đều không tới phiên cô ta nghi ngờ.

Loại người như vậy, từ đầu tới cuối đều không nhận rõ ràng. Không những cố chấp mà còn bị mù. Khương Vân đời này lần đầu tức giận điên người lên như vậy, đem lời nói nói trắng ra, thẳng thắn đến khó nghe.

Lời cô nói như con dao đâm vào lòng đối phương cũng đâm chính mình, cả hai đều không dễ chịu, không phải thương tâm vì người trước mặt hay luyến tiếc đoạn tình cảm kia mà là quá đau lòng.

Lúc trước Tần Chiêu cùng Hứa Tri Ý ở bên nhau làm nhiều chuyện ghê tởm như vậy Khương Vân vẫn hoàn toàn không biết, cô cho rằng hai người các cô lúc đó vẫn đang rất tốt nhưng ai ngờ Tần Chiêu che giấu sau lưng xằng bậy cùng người khác, ai cũng đều khó có thể chấp nhận.

Qúa khứ chính là roàng như vậy, quả thực châm chọc, lời nói ra đều mang theo mùi hôi thối khó có thể chịu đựng. Mà người khởi nguồn không có một chút tự giác.

Khương Vân chưa thể bình tĩnh nổi, cật lực ổn định tinh thần nhưng ngón tay vẫn còn hơi run rẩy, hoàn

toàn không khống chế được. Cô không phân biệt nổi là đang bản thân mình tức giận hay do tâm đã lạnh hoàn toàn, suy nghĩ thật hỗn loạn, giống một cuộn chỉ rối rắm, ngực như có gì đó chặn lại, hô hấp thật khó khăn.

Hai mươi sáu năm qua cô chưa từng giận dữ giống hiện tại, cùng người khác cãi nhau lại còn động tay.

Sương mù quanh đây quá nhiều, lạnh lẽo ẩm ướt, cả người cô cũng thật lạnh như không có độ ấm. Cô cảm thấy như là bản thân mình từ trước tới nay không hề hiểu biết Tần Chiêu, không nhìn thấu đối phương nếu không Tần Chiêu làm sao sẽ nói ra những lời nói khiến người ta hoàn toàn không tưởng tượng được.

Người này nói Lục Niệm Chi xấu xa hư hỏng cũng chính là hạ thấp Khương Vân.

Chia tay Tần Chiêu, Khương Vân sẽ không quan tâm cô ta nữa, cũng sẽ không vì trả thù mà tìm đại một người nào đó thay vào.

Làm như Khương Vân có bao nhiêu để ý cô ta.

Cô ta nói đường hoàng như vậy có xem lại chính mình không?

Khương Vân cầm chặt điện thoại bể màn hình trong tay, cùng đối phương đối diện nhau, trong mắt phẳng lặng.

Yết hầu Tần Chiêu giật giật, có lẽ là ăn hai bạt tay liên tiếp làm cô ta bị nhục nhã, hồi lâu cũng

chưa phản ứng gì cũng không hé răng, đôi mắt càng thêm đỏ, con ngươi đảo xuống hai lần.

Không biết qua bao lâu cô ta mới khẽ nâng đầu lên, đè nặng thanh âm nói: "Chị có thể hay không nghe em giải thích một lần..."

Khương Vân: "Không cần thiết".

Tần Chiêu lời nói có chút nghẹn, nói thật nhỏ: "Em giải thích với chị, em chỉ chấp nhận một mình chị".

Khương Vân sắc mặt không đổi, không một chút động tâm, lòng người đã đổi thay thì lời âu yếm nói ra cũng vô dụng, cô không lẫn lộn cảm xúc mà lập tức nói: "Cô cùng Hứa Tri Ý bên nhau vài lần?"

Tần Chiêu há miệng thở dốc, nhìn cô trong nháy mắt không thốt được lời nào. Vừa rồi còn kể lại chuyện cũ giờ như bịt hắt nước lạnh vào ngày đông, đông lạnh hoàn toàn. Chuyện thật sự đã xảy ra, không tìm ra lý do phản bác lại càng không cách nào tẩy trắng.

Khương Vân thật sự không cho cô ta bất kỳ cơ hội nào, người kia muốn giải thích thì cô liền hỏi như vậy. Tần Chiêu không có lời giải thích rõ ràng, không trả lời được.

"Không phải muốn giải thích sao, nói đi".

"....."

"Khi nào thì bắt đầu cùng cô ta?"

Tần Chiêu vẫn im lặng.

"Tháng ba cô nói muốn đi thành phố S công tác, có phải Hứa Tri Ý cũng đi cùng?" Khương Vân hỏi.

Tần Chiêu ngập ngừng, thật lâu không lên tiếng.

Khương Vân kiềm lại cảm xúc, "Ngoại từ ăn cơm còn làm gì?"

Tần Chiêu nói: "Không có, không phải như chị nghĩ".

Khương Vân sao lại không nhìn ra cô ta đang trốn tránh, "Mang cô ta về khách sạn?"

Tần Chiêu không biện giải, chỉ nói: "Lúc ấy cái gì cũng chưa xảy ra, cô ta uống nhiều quá không thể tự quay về, em thuê phòng đơn cho cô ấy, hai bọn em tách ra ở hai phòng".

"Suy nghĩ thật chu đáo", Khương Vân nói, lời nói cũng không mang theo ý trào phúng, cứ vậy mà không cảm xúc nói một câu.

Tần Chiêu thật sự sẽ cư xử như vậy, ôn nhu săn sóc nhưng vẫn giữ điểm mấu chốt, không có gì phải xin lỗi bạn gái cũng không cho người khác cảm thấy trái tim lạnh lẽo, đều chiếu cố tới rồi, thật sự hoàn mỹ.

Về tình về lý cũng không sai, kiếm không ra tật xấu.

Tần Chiêu nghẹn lời không biết nên đáp như thế nào.

Khương Vân lại hỏi: "Vài lần đem cô ta về nhà?"

Đều tới bước này rồi nên dứt khoát nói rõ ràng, đem mọi chuyện nói một lượt.

Hiển nhiên là không sự đoán được cô sẽ hỏi như vậy, Tần Chiêu theo bản năng cãi lại: "Chỉ có một lần, cô ấy....."

Khương Vân trực tiếp đánh gãy lười cô ta: "Đem về lăn lộn trên giường?"

"Không có..." Tần Chiêu nói.

Khương Vân nhìn cô ta, trong lòng sáng tỏ, một hồi lâu mới nói: "Cô có biết không, cô ta mặc áo ngủ của cô ngồi trong phòng khách chụp ảnh".

Tần Chiêu không thể nói gì.

"Cô còn tới chỗ tôi ra vẻ thâm tình", Khương Vân nói, tự tự châu ngọc, "Cô cảm thấy tôi có tin không?".

Quá nhiều lỗ hổng, lấp đều lấp không hết. Khương Vân ban đầu lúc nhận ra có chỗ không đúng vẫn luôn tin tưởng Tần Chiêu, nếu cô ta sớm nói ra có lẽ Khương Vân sẽ tin nhưng lại cứ hết lần này tới lần khác che giấu, nhiều vấn đề như vậy, từng cái từng cái một, như thế nào còn có thể là hiểu lầm, chỉ còn thiếu nước bắt gian tại giường thôi.

Hai người các nàng cùng nhau trải qua đoạn năm tháng dài khó quên nhưng chung quy vẫn không bỏ qua được Tần Chiêu đạo đức quá thấp. Khương Vân

cho rằng Tần Chiêu sẽ không bị những chuyện lung tung bên ngoài nhiễu loạn, hoàn toàn tín nhiệm cô ta, nghĩ những thứ kia không đủ dụ hoặc Tần Chiêu thẳng đến khi Hứa Tri Ý xuất hiện.

Hứa Tri Ý tuổi trẻ, thanh xuân dào dạt lại cùng Tần Chiêu hiểu biết tận gốc rễ, quen biết từ nhỏ tới lớn. Cô ta không cần làm quá nhiều, chỉ cần ân cần thăm hỏi, lại từng câu từng câu êm tai, cô cố ý tôi có tình, nhiều lần liền thành công.

Có nhiều việc kỳ thật không khó nghĩ tới. Thời điểm vừa bắt đầu Tần Chiêu khẳng định có rối rắm, chần chờ, do dự lấy hay bỏ, hơn phân nửa còn có ý cự tuyệt Hứa Tri Ý nhưng cô ta chung quy vẫn không tránh thoát được kích thích cùng xiềng xích cấm kỵ, bị vây vào lưới, không thắng nổi những ngon ngọt kia.

Người đều sẽ thay đổi, như Tần Chiêu vậy, trả giá là sự thật, phản bội cũng là sự thật.

"Lần trước cùng cô quay về thành phố S thăm bà cụ, cô ta nói với tôi muốn cùng cô bên nhau". Khương Vân lại nói: "Tôi đã nghe cô ta nói những lời đó, cô cho rằng còn có thể sao? Cô nói nhiều như vậy còn có lợi ích gì, cô dám nói cô cùng Hứa Tri Ý cái gì cũng chưa phát sinh không? Cô cùng cô ta lên giường cũng chưa từng nghĩ tới tôi, hiện tại lại tới đây bám theo tôi, cô cho tôi là loại người như vậy?"

Tần Chiêu nói: "Thật xin lỗi..."

"Hiện tại đã không cần xin lỗi".

"Tôi biết".

"Cô chính là lạm tình". Khương Vân không chút khách khí mà nói.

Tần Chiêu dừng một chút, "Không phải"

"Cô nếu thật sự để ý sẽ không xuất hiện cục diện như ngày hôm nay".

"..."

"Cô làm tôi thấy ghê tởm", Khương Vân nói thẳng, không có nửa phần che lấp.

Càng đem lời nói toạt ra, đem những điều ở nơi âm u bí ẩn phơi bày càng nhiều,những suy đoán cùng cảm giác đó được nghiệm chứng, hai người kia so với tưởng tượng của cô càng quá phận. Mà hiện nay đương sự liền như vậy đứng trước mặt cô trái lại chỉ trích cô không đúng, Khương Vân thật sự không biết Tần Chiêu là bị cái gì vậy.

Chính mình là dạng người kia lấy đâu ra lập trường nghi ngờ người khác?

Tần Chiêu cứng đờ, không thể tin mà nhìn cô.

Khương Vân không nhúc nhích, lại nói: "Tần Chiêu, tôi và cô không giống nhau, đừng có lấy sự phản bội của cô tới để nói về tôi. Còn nữa, chúng ta đã chia tay, tôi muốn ở cạnh ai, muốn làm cái gì không tới phiên cô quản, cũng không cần cô xen vào".

"Em không có..." Tần Chiêu biện giải, có chút

không chuẩn bị kịp lời muốn nói.

Khương Vân rất lạnh lùng, "Mặc kệ cô có hay không, cô nếu cảm thấy muốn xin lỗi tôi vậy thì cách tôi xa một chút. Ngày hai tháng sau cô nếu rảnh thì lúc đó cùng tôi thanh toán".

Tranh chấp tới bây giờ không cần thiết kéo dài nữa. Nếu Tần Chiêu muốn tính vậy thì tính rõ ràng hết thảy.

Trò khôi hài sáng sớm sau khi Khương Vân quay lưng rời đi thì kết thúc, để lại một mình Tần Chiêu đứng trong sân. Thời điểm sương mù tan, mặt trời ló dạng đã là hơn 9 giờ, ánh dương soi rọi làm sương mù tan hết, biến thành bọt nước rơi xuống trên mặt đất hoặc rơi trên lá cây ven đường.

Khương Vân ở bên ngoài hơn giữa trưa cũng chưa trở về, trên người cầm theo cái di động bể nát kia cũng không biết đã đi đâu. Màn hình di động trong ngoài đều nát, ấn vào chỉ hiện màu sắc mơ hồ, phía dưới thì đỡ hơn chút, miễn cưỡng có thể nghe điện thoại.

Nguyên Nhược cùng Hà Dư một trước một sau gọi tới, Khương Vân cũng không nghe. Chờ khi trở lại nhà cũ bên trong đã không còn ai, Tần Chiêu không biết rời đi khi nào. Ngõ An Hòa vẫn an tĩnh như vậy, toàn bộ lối nhỏ đều không có mấy người, lâu lâu mới có thể nghe được tiếng nói chuyện rất nhỏ.

Muộn một chút Khương Vân mới gọi lại cho Nguyên Nhược và Hà Dư. Cũng không phải chuyện gì quan trọng, hai người chỉ gọi hỏi một câu. Nguyên Nhược gọi để trả tiền, Hà Dư thì hỏi cuối tuần có muốn

đi liên hoan hay không.

Khương Vân không thể hiện ra bất cứ điểm khác thường nào, như không có chuyện gì mà nghe điện thoại, không hề bị đối phương phát hiện. Chỉ là khi sắp cúp điện thoại, Hà Dư đột nhiên nói một câu: "Cậu khỏe không?"

Khương Vân ngẩn ra, nhấp nhấp môi, bình tĩnh mà trả lời: "Không có việc gì."

Hà Dư hỏi: "Muốn tới chỗ mình hay không hoặc là tối nay mình tới chỗ cậu?"

Cô từ chối.

Hà Dư không ép hỏi, chỉ nói: "Lúc nào cũng có thể gọi cho mình".

Khương Vân thật lâu sau mới ừ một tiếng.

Người ở thời điểm mất mát đều muốn tìm người để dựa vào nhưng lại cố gắng cô đơn chịu đựng, không cách nào có thể rộng mở lòng mình. Khương Vân tạm thời không muốn nói gì, cô nói không nên lời. Cô cứ ngồi ở nhà, cửa đều đóng chặt, ngồi trên sô pha xem TV, một mình bình tâm cho tới trời tối lại có một cuộc điện thoại gọi tới.

Điện thoại khi đó đã sắp hết pin rồi, cô nhìn màn hình báo, không nghe máy. Tiếng chuông vang lên lần thứ hai, vẫn không tiếp. Thẳng đến lần thứ ba, nghe máy, đầu dây bên kia nói: "Khương Vân, mở cửa cho tôi".

Chương 34: Khó Khăn Chia Lìa

==========

Tối nay bầu trời nhiều sao, ánh trăng mơ hồ, bầu trời thoạt nhìn thật sáng.

Nhận được điện thoại trong lúc TV đang phát quảng cáo, âm lượng có chút lớn, sau khi nghe rõ lời đối phương, Khương Vân sửng sốt chớp mắt một cái. Người này hiện tại hẳn là đang ở thành phố bên cạnh công tác mới đúng, trời tối đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà cũ làm người khác có chút không biết làm sao.

Khương Vân nhấp nhấp môi, không xác định mà nhẹ nói: "Lục Niệm Chi?"

Bên kia lập tức trả lời: "Uhm".

Khương Vân ngẩn ngơ, "Sao lại trở về rồi?"

Đối phương đáp lại câu gì đó nhưng điện thoại bị bể lúc này hoàn toàn không thể nghe được gì, chỉ có âm thanh u u chói tai. Khương Vân vỗ vỗ điện thoại, vẫn như cũ chỉ có tiếng u u.

Cô nghĩ cúp máy gọi lại thử coi nhưng màn hình đơ rồi, hoàn toàn không dùng được, rốt cuộc hư hoàn toàn, bị ném như vậy, có thể kiên trì đến bây giờ đã rất khá rồi.

Chần chờ một lúc Khương Vân cách tường rào nhìn ra bên ngoài. Đèn đường lối nhỏ bị hư còn chưa có ai tới sửa, không có ánh sáng soi rọi bên ngoài liền đen như mực, trừ bỏ cây cổ thụ trong sân cùng ánh sao thì cái gì cũng không thấy.

Hình ảnh trên TV vẫn luôn chuyển động, quảng cáo rất lâu, cũng rất ảo, mỗi cái một dạng, nghe thật ồn ào. Phòng khách không mở đèn, cô cả buổi đều ngồi trên sô pha, còn chưa kịp hoàn hồn đã như bây giờ, nghĩ nghĩ, cô vẫn đứng lên, lê đôi dép, bật đèn, đi ra mở cửa.

Tối hôm nay thời tiết mát mẻ, độ ẩm thấp, so với mấy ngày trước thì thoải mái hơn nhiều. Lục Niệm Chi đứng ở ngoài cửa, một thân tây trang công sở, dưới chân mang giày cao gót, trên mặt trang điểm tinh tế chỉ có tóc tương đối loạn bộ dáng như là mới vừa vội vàng công tác xong gấp gáp trở về.

Cửa vừa mở, nàng lập tức mở miệng nói: "Còn tưởng em không ra, nửa ngày cũng không thấy động tĩnh".

Khương Vân đem cảm xúc giấu đến thật sâu không biểu lộ ra, nhẹ giọng hỏi câu vừa mới nghĩ kia: "Như thế nào đột nhiên trở lại, không phải đi công tác sao?"

Lục Niệm Chi nghiêng người vào cửa, "Đêm nay ký hợp đồng, không có chuyện gì khác phải làm nên về đây trước".

Đi thành phố bên cạnh công tác, ký xong hợp đồng liền quay về, mọi việc sau đó đều buông tay mặc kệ, bà chủ có khác.

Khương Vân lấy kinh nghiệm chính mình lúc còn đi làm, rõ ràng loại chuyện ký hợp đồng như thế này có bao nhiêu phiền toái, cho dù đã bàn bạc rõ ràng ký luôn hợp đồng hết rồi cũng còn một đống việc cần xử lý, không thể ký xong liền rời đi, một là để phòng hờ biến cố, hai là như vậy sẽ không thành ý, để lại ấn tượng không tốt cho đối tác.

Bất quá cô cũng không nhiều lời, nghe xong liền ừ một tiếng.

Lục Niệm Chi không giải thích bản thân vì sao phải tới đây, Khương Vân cũng không hỏi, ai cũng không đề cập tới vấn đề này.

Đóng cửa rào lại, vào nhà, không cần đóng cửa phòng, cửa sổ mở ra, gió đêm thổi vào hơi lạnh.

Phòng khách sạch sẽ, đèn trắng dễ chịu, không có bày nhiều đồ chỉ có trên sô pha để tấm chăn mỏng cùng gối ôm các loại đồ linh tinh lộn xộn. Mà trên bàn trà phía trước sô pha để một ly nước lọc, không có gì khác, sạch sẽ quá mức.

Một ngày này Khương Vân từ lúc rời giường đến giờ chỉ uống ly nước trước mặt, mà chỉ uống có mấy ngụm, cái khác cũng chưa đụng tới. Lục Niệm Chi vừa vào nhà nhìn bàn trà rồi lại nhìn khắp nơi xung quanh một vòng, lập tức đoán được.

Lúc tâm tình tuột dốc, cả người đối với những gì bên cạnh đều không có gì thiết tha, cô cũng từng trải qua cảm giác này. Khương Vân đến trước bàn, muốn rót ly nước cho Lục Niệm Chi, làm ấm nước, bỗng quay đầu lại hỏi: "Uống nước lọc hay cái

khác? Đồ uống trong tủ lạnh có, ở phòng bếp, cô đi vào bên tay trái là phòng bếp. Chị muốn uống thì tự mình lấy".

Lục Niệm Chi nói: "Nước lọc".

Khương Vân gật gật đầu, thanh âm nhẹ đến nghe không rõ: "Uhm".

Vô lực, không có sức sống.

Hai người đến sô pha ngồi xuống, tiếp tục xem TV, quảng cáo đã kết thúc, đang chiếu phim bộ, là một bộ hài kịch nhẹ nhàng. Kịch cười ồn ào, vui vẻ mà hòa thuận. Trái ngược với phòng khách, không khí trầm thấp.

Từ sau khi vào cửa, Khương Vân cũng chưa thật sự nhìn kỹ nhìn Lục Niệm Chi một chút, không giống như trước đây. Tuy rằng trước kia có đôi khi cô cũng không thích nói chuyện, tương đối an tĩnh nhưng hoàn toàn không giống hiện tại, không phải lạnh nhạt, chính là làm người khác cảm thấy không giống cô, thiếu vài phần sức sống.

Lục Niệm Chi ngồi xuống gần cô, vô tình thoáng nhìn thùng rác bên cạnh có một hộp thuốc, bên trong có vài đầu lọc. Phòng khách mùi thuốc không nặng, nhìn dáng vẻ không phải mới hút. Khương Vân sau khi ngồi xuống sô pha liền ngẩng đầu nhìn chằm chằm TV, mắt cũng chưa chuyển, điện thoại bể nát đặt bên trái sô pha, hoàn toàn tắt ngủm.

Hẳn là không muốn nói tới những chuyện đó, Khương Vân cả người đều đặc biệt trầm lặng, nhìn không ra chút đau thương hay thống khổ, cảm xúc không dao

động nhiều, mới nhìn thì không khác ngày thường gì hết.

Lục Niệm Chi cầm điều khiển từ xa trên sô pha, một câu cũng chưa nói thì đổi kênh, không cho cô xem loại hài kịch vui cười ầm ỹ này, đổi qua kênh phim truyện. Điện ảnh đang chiếu một phân cảnh thanh xuân vườn trường, hình ảnh tương đối tĩnh rất nhiều, Kênh phim chiếu bộ thanh xuân vườn trường hình ảnh khá yên tĩnh, bầu không khí trong phòng khách cũng thoáng chốc thay đổi.

Buông điều khiển từ xa, Lục Niệm Chi nhẹ giọng nói: "Hôm nay hút nguyên gói thuốc?"

Khương Vân nâng mắt, tầm mắt thì vẫn nhìn TV nhưng dư quang lại liếc nhin thùng rác, một hồi lâu mới nói: "Không có, chỉ hai điếu".

"Nhìn ít nhất có năm sáu điếu". Lục Niệm Chi nói.

"Máy hôm trước hút, chưa có đổ rác", Khương Vân trả lời, ngừng một chút, như tìm từ để nói, lát sau mới tiếp tục, "Tôi đang cai thuốc, không dám hút nhiều, hút nhiều quá sẽ nghiện thêm, càng không cai được".

Lục Niệm Chi thu hồi ánh mắt, nghiêng đầu nhìn nhìn sườn mặt cô như thoáng suy tư gì đó, một thoáng suy nghĩ phiêu dạt, không biết đang nghĩ gì, thật lâu sau mới đột nhiên ý vị thâm trường hỏi: "Có thể bỏ sao?"

Nghiện thuốc khó cai, muốn bỏ thật sự không dễ dàng, có người cai rất nhiều năm đều không cai được. Ai cũng biết hút thuốc lá có hại cho thân

thể nhưng khả năng có thể thật sự từ bỏ cũng không nhiều, tùy vào mỗi người.

Khương Vân không hé răng, qua hai ba phút nói: "Có thể..."

Lục Niệm Chi quay đầu nhìn cô: "Thật có thể?"

Khương Vân gật đầu, nghiêm túc nói: "Uhm".

Lục Niệm Chi ánh mắt khẽ động, như vậy trong nháy mắt hiện lên cảm xúc khác, mang theo ý tứ người khác không hiểu rõ. Hai người đều hiểu đối phương đang nói về gì, ý tứ gì. Có chút lời trực tiếp hỏi sẽ khó nói, cần nói cách khác, nếu hỏi qua việc cai thuốc, ám chỉ hàm nghĩa khác, hai người các nàng có thể hiểu ý lẫn nhau.

Lục Niệm Chi bưng lên cái ly uống một ngụm nhỏ, nhấc mí mắt xem TV, cứ vậy ngồi cạnh Khương Vân. Lối nhỏ có người đi ngang, tiếng nói chuyện khá lớn, đi ngang qua cửa thanh âm truyền vào, nghe không rõ cụ thể đang nói gì, chỉ có thể mơ hồ phân biệt được là tiếng của dì Châu.

Khương Vân theo bản năng đưa mắt nhìn ra bên ngoài, ngay sau đó chợt nhớ cửa rào đã đóng, nhìn cũng không thấy gì, chỉ có thể thấy bờ tường cùng cửa rào đóng chặt. Cô thu hồi ánh mắt lại nhìn chằm chằm TV, cả người điều không có tinh thần.

Lục Niệm Chi đem biến hóa của cô thu hết vào mắt, đặt ly nước xuống, hỏi: "Có muốn ăn chút gì không?"

"Không đói, tạm thời không muốn ăn". Khương Vân

nói.

"Tôi nấu cho em, đợi chút có thể ăn". Lục Niệm Chi nói xong liền đứng dậy đi tới phòng bếp.

Bất quá bị Khương Vân kéo lại. Khương Vân sắc mặt không đổi, có chút bình thản mở miệng thở dốc, đôi môi chuyển động, nhẹ nhàng nói: "Thật không cần, nấu cũng không muốn ăn".

Cô hơi ngẩng đầu nhìn nhìn, giây lát lại nói: "Ngồi đi, trước đừng đi".

Lục Niệm Chi đôi mắt thật sâu, nhìn cô trong chốc lát rồi giơ tay sờ sờ sườn mặt cô, lòng bàn tay ở trên cằm cô vuốt ve, lúc nhẹ lúc nặng. Khương Vân không né tránh, tùy ý để nàng vuốt.

Hai người rốt cuộc đối diện nhau chỉ là ai cũng chưa đánh vỡ bầu không khí.

Lục Niệm Chi thay Khương Vân sửa sửa lại tóc, giúp cô vén tóc ra sau tay, nhẹ giọng nói: "Chu Duẫn Hoài buổi chiều gọi điện cho tôi nói ở đường Giang Khê nhìn thấy em, nói em một mình bên ngoài hoảng loạn thật lâu mới rời đi".

Chu Duẫn Hoài, ông chủ quán cà phê lần trước.

Anh ta chiều nay vừa lúc đi ra ngoài mua đồ một chuyến, đến đường Giang Khê đặt mua đồ, trùng hợp ở nơi đó nhìn thấy Khương Vân nhưng lúc đó còn có việc vội, làm xong đi ra lái xe về lại thấy Khương Vân vẫn còn ở đó.

Dáng vẻ Khương Vân nhìn không tốt lắm, Chu Duẫn

Hoài gọi điện cho Lục Niệm Chi thuận miệng nói ra.

Khương Vân hơi chần chừ, môi mấp máy, "Không có hoảng loạn, chỉ là không có gì làm nên đi ra ngoài một chút mà thôi".

Không nói lời thật, không muốn đề cập chuyện lúc sáng. Nhưng Lục Niệm Chi vẫn có thể đoán được đại khái, nàng vỗ về mặt Khương Vân, hai tay nựng cô, lòng bàn tay ở khóe môi Khương Vân chạm chạm, chung quy vẫn hỏi: "Cô ấy tìm em?"

Khương Vân không nói lời nào, cũng không nhúc nhích. Lục Niệm Chi lại hỏi: "Có phải hay không Tần Chiêu tới tìm em?"

Khương Vân bình tĩnh nhìn nàng, một chốc không biết nên nói như thế nào đây, cô thật ra rất loạn. Ầm ỹ một lúc sau đó cả hai điều không còn gì nữa, theo lý thuyết cô hẳn nên cảm thấy vui sướng mới đúng, rốt cuộc không còn cần cùng Tần Chiêu giằng co, gút mắt hai cô đã kết thúc nhưng cô không vui mừng nỗi, ngược lại cảm thấy khổ sở.

Không phải cô để ý chính là có chút nghẹn khuất đến hoảng, ngặn chặn trong lòng cô. Cảm tình phức tạp quấy phá, quanh quẩn không tan. Mà hiện tại đối mặt Lục Niệm Chi bôn ba trở về gấp, trong lòng cô cảm thụ càng khó lý giải, nói không nên lời cũng không biết nói tiếp thế nào.

Thật lâu sau cô chớp chớp mắt, tránh không đáp câu hỏi vừa rồi, đổi thành hỏi Lục Niệm Chi: "Công tác lần này có thuận lợi hay không?"

Hợp đồng cũng ký rồi, khẳng định là thuận lợi. Lục

Niệm Chi hướng gần cô một chút, "Không có vấn đề lớn, mọi chuyện đều xử lý tốt".

Khương Vân kéo tay trái nàng xuống, nhẹ nhàng nắm lấy không buông, không dùng sức nhéo nhéo. Lòng bàn tay Khương Vân nóng rực. Lục Niệm Chi để tùy ý cô một lát lật lại đem tay cô nắm lấy, gắt gao nắm chặt.

Lòng bàn tay hai người đều nóng, nhiệt độ cơ thể hòa vào nhau.

Gió đêm bên ngoài không giảm, càng mạnh hơn, âm thanh một trận rào rạt, thổi đến lá cây tung bay, xột xoạt tiếng vang.

Hai nàng khoảng cách thật gần, gần đến có thể tùy thời chạm tới đối phương.

Lông mi dày của Khương Vân rung rung, thấp giọng hỏi: "Vì sao muốn tới đây?"

Lục Niệm Chi không trả lời mà khom xuống ngậm lấy môi cô, lại tinh tế thâm nhập mà hôn, ngón tay trên vành tai cô vuốt vuốt lại dần dần đi xuống, đặt trên ngực cô.

Hôn đủ rồi, khó khăn chia lìa mà rời khỏi, chậm rãi hỏi lại: "Đêm nay muốn tôi ở lại không?"

Chương 35: Không Xằng Bậy

==========

Ai cũng không trả lời vấn đề đối phương nhưng cuối cùng Lục Niệm Chi vẫn đến bếp làm chút gì đó cho Khương Vân ăn rồi cả hai lên lầu.

Ngoài ngõ An Hòa đèn đường thưa thớt, lúc này đa số cửa hàng đều đóng cửa, chỉ có một vài nhà buôn bán suốt đêm còn mở, xa xa ngoài kia đèn đường tốt hơn, ánh đèn chiếu sáng so với trong này.

Hiếm khi bầu trời nhiều sao như đêm nay, làm người ta không thể rời mắt. Nơi này không giống những chỗ khác một tiểu khu mà là nhà ở xen lẫn đường cái cho nên xa xa thường sẽ nghe tiếng xe chạy, không chói tai nhưng ở nhà cũ có thể nghe rõ ràng.

Đèn phòng tắm sáng thật lâu lại tắt, hai cô trước sau đi tắm. Trong phòng tối đen, lúc tiến vào có bật đèn sau đó Lục Niệm Chi lại tắt. Trong lúc Khương Vân tắm bên trong nàng ở ngoài chờ, lau khô tóc, sau đó rót ly nước đặt trên tủ đầu giường, miễn cho tối chút có người thức dậy đi vệ sinh lại muốn uống nước.

Tuy rằng tắt đèn nhưng trong phòng không tới mức hoàn toàn không thấy gì, nhờ ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào vẫn mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng đồ vật trong phòng. Khương Vân vừa ra khỏi phòng tắm

liền thấy Lục Niệm Chi đứng bên cửa sổ, một bên đi tới một bên hỏi: "Sao không bật đèn?"

Nói, liền đem đèn mở ra.

Lục Niệm Chi ngăn cô lại, đem người kéo đến trước mặt: "Không cần mở, thấy được".

Khương Vân tắm xong chỉ quấn khăn, bên trong cái gì cũng không có mặc, chân lộ ra. Sàn trong phòng sạch sẽ, mỗi ngày đều quét dọn một hai lần, có thể đi chân trần, co vừa từ phòng tắm ra chân còn dính nước, sau khi tới bên cửa sổ, phía sau là một hàng dấu chân ướt đẫm.

Lục Niệm Chi cùng cô giống nhau đều quấn khăn, bất quá khăn của người kia hơi ngắn chút, chỉ tới bắp đùi. Hai đùi người này thon dài thẳng tắp, bởi vì thường xuyên rèn luyện, toàn thân trên dưới đều săn chắc, đặc biệt là đùi, không có chút thịt thừa, thật trắng, mắt cá chân cũng tinh tế, bắp chân lại càng trắng, ngón chân thon dài.

Tầm mắt Khương Vân từ hai chân đối phương xẹt qua, không khỏi nhìn nhiều thêm chút. Người này thật gầy nhưng không phải dạng chỉ gầy còn bộ xương mà chỗ nên có da thịt đều có, thân hình rất đẹp cùng những người mẫu trên tạp chí không khác nhau lắm, điện nước đầy đủ.

Lục Niệm Chi đem khăn lông tiếp nhận, giúp cô lau tóc. Tóc mặc máy sấy thổi tung, khô đến một nửa liền ngưng sấy. Hai người đều không nói nhiều, im ắng an tĩnh.

Khương Vân đứng trước mặt Lục Niệm Chi, thiếu chút

nữa có thể đụng đến người này như bị đối phương hợp lại vào lòng. Trên người Lục Niệm Chi nhàn nhạt hương khí, rất dễ chịu, cô không biết là loại nước hoa nào, tóm lại đặc biệt dễ ngửi. Bởi vì cách nhau quá gần, cúi đầu là có thể nhìn thấy xương quai xanh đối phương cùng khe rãnh kia. Khăn tắm quấn thấp, có thể nhìn thấy rõ ràng hai hình cung mượt mà mềm mại, vừa vặn không lớn không nhỏ, ở giữa có khe rãnh, Khương Vân thu hồi ánh mắt chỉ nhìn chằm chằm cổ Lục Niệm Chi không hướng chỗ khác xem.

"Gầy", Lục Niệm Chi bỗng lên tiếng, sờ soạng đầu vai Khương Vân, "Cũng không có nhiều thịt".

Khương Vân hoàn hồn, nâng mắt nhìn. Khi Lục Niệm Chi nói chuyện hơi thở đều rơi xuống bên mặt cô, ấm áp, nhẹ đến như không cảm nhận được làm cô có chút ngứa. Người này đánh răng, trong miệng đều là hương bạc hà mát lạnh.

Khương Vân hơi ngẩng đầu lên, cô nâng cằm, thiếu chút nữa cọ qua khóe miệng Lục Niệm Chi.

"Có sao?"

"Có", Lục Niệm Chi sờ sờ mặt cô, đem khăn lông tùy tiện vứt lên bàn, tay sau đó quàng sau lưng cô, "Gầy lắm, phía trước còn đỡ chút".

Khương Vân không đáp, rũ mắt nhìn tay người này đặt sau thắt lưng mình. Lục Niệm Chi ôm cô, bế lên. Cô theo bản năng bám lấy vai đối phương, hai chân kẹp eo nàng. Lục Niệm Chi nâng mông cô, đem cô ôm tới ngồi trên bàn. (Beta: nhớ lại hai đứa mình ẩm nhau thiệt đội quần) Hai người càng ăn ý,

người này chỉ cần một động tác, Khương Vân liền đoán được nàng muốn làm gì, một chút cũng không kinh ngạc, phối hợp đối phương ngồi lên bàn. Một tay chống mặt bàn, hai chân treo bên hông Lục Niệm Chi.

Lục Niệm Chi giữ một chân cô lại, khom người hôn hôn gáy cô, động tác nhẹ nhàng, cũng không làm gì quá phận, tay rất quy củ. Khăn tắm muốn rơi xuống, Khương Vân dùng một tay khác bắt lấy, nghiêng đầu mới phát hiện tai phải Lục Niệm Chi có đeo một khuyên tia màu bạc.

Khuyên tia kiểu dáng bình thường không đặc biệt, rất nhỏ, hình dạng cúc họa mi, điêu khắc cực kỳ tinh tế, ở khoảng cách gần mới có thể nhìn rõ hình dạng, xa xa chỉ có thể thấy khuyên tai màu bạc. Khương Vân giật mình, ngay sau đó nhớ tới lần trước nhận được bó hoa cúc họa mi, cho tới nay không có bạn bè hay người quen nào nói là họ tặng, vẫn chưa tìm được danh tính người tặng.

Lục Niệm Chi trước kia đều không mang khuyên tai dù đã sớm bấm tai. Khương Vân lại nhìn nhìn, "Mua khi nào?"

"Mấy hôm trước", Lục Niệm Chi nói,"Lúc trước đặt người ta làm, lúc đi công tác lấy đeo lên".

Khương Vân chớp chớp mắt, trực tiếp hỏi: "Mấy người trước hoa là chị tặng?"

"Uhm".

"Chị thích cúc họa mi?" Khương Vân buông lỏng tay, khăn tắm trước ngực vốn lỏng lẽo liền rớt xuống

bất quá trước ngực cô vẫn được che, chỉ là khăn tắm bất cứ lúc nào cũng có thể rơi khỏi, nhưng bởi vì cô đang ngưỡng thân người ra sau nên tạm thời không rơi xuống.

Lục Niệm Chi hơi cúi người, vén mấy sợi tóc ướt đang buông xõa nơi xương quai xanh cô ra sau, "Thích".

Khương Vân nhìn mặt cô, chú ý biểu tình biến hóa trên mặt người này. Lục Niệm Chi đem chữ kia nói ra tương đối nặng nhưng thanh âm thật nhẹ nhàng (là sao???? Ai biết đâu à), lúc nói còn liếc nhìn Khương Vân một cái. Khương Vân không khỏi siết chặt chân, hạ xuống khoảng không.

Như là đáp lại, Lục Niệm Chi cố ý tới gần hơn, tay cũng dùng sức vuốt ve. Khương Vân nhịn không được co quắp ngón chân trắng nõn, môi hồng nhuận nhấp nhấp, mấp máy muốn nói gì đó lại thôi.

Có lẽ lúc trước ở dưới lầu từng nói những lời ái muội, giữa hai người đều ngầm đồng ý tiến gần tới nhau một bước, hai người không trói buộc như trước kia, cái gì cũng không cần làm nhiều, tựa như trước mắt chặt chẽ kề cùng nhau cũng đủ thân mật ái nhiệt.

Khương Vân giật giật môi, một hồi lâu vẫn là từ bỏ, cứ như vậy nhìn chằm chằm đối phương. Lục Niệm Chi đem cô bế lên, cô thuận thế ôm lấy nàng. Ai cũng không nói thêm gì, không bao lâu chuyển sang ngồi bên giường.

"Khương Vân", Lục Niệm Chi ôm cô từ sau lưng, đem cằm đặt ở hõm cổ cô, nhỏ giọng nói, "Cùng tôi trò

chuyện..."

Khương Vân vòng tay ôm lấy ót người phía sau, dựa vào gần hơn, "Nói cái gì?"

"Cái gì cũng được", Lục Niệm Chi nói, cúi người hôn xuống xương quai xanh cô, "Tùy tiện nói một hai câu đều được".

Khương Vân dịch dịch thân người, khăn tắm lúc này hoàn toàn rơi xuống, kẹp giữa hai người, bất quá ai cũng không động, cứ vậy tâm vô tạp niệm mà ôm nhau. Hôm nay rốt cuộc xảy ra nhiều chuyện như vậy, cũng không có tâm tình làm gì, nói nhiều hơn mấy câu cũng không muốn.

Cô liếc nhìn ngoài cửa sổ, nhìn cây cổ thụ trong sân, cửa sổ không ở hướng đối diện giường, lại thêm trời tối, người bên ngoài cũng không thấy được gì. Cô ôm Lục Niệm Chi chặt hơn một chút, có chút dùng sức, lẳng lặng mà ghé vào trên người đối phương hai ba phút mới nhẹ giọng nói: "Tôi nhớ rõ chị không phải là người ở đây, cũng là người thành phố S đúng không?"

Tay Lục Niệm Chi đặt trên lưng bóng loáng của cô, trấn an mà vỗ vỗ, trả lời: "Uhm, lớn lên ở thành phố S".

Khương Vân hạ ánh mắt nhìn khuyên tai màu bạc kia, "Như thế nào mà tới bên này học?"

Ở thành phố S, trường đại học cùng đời sống sinh hoạt đều tốt hơn so với ở đây, thành phố phát triển, hơn nữa nhà họ Lục lại giàu có đông người như vậy, theo lý thuyết Lục Niệm Chi hẳn là sẽ đi

du học hoặc là đến một thành phố tốt hơn mới đúng nhưng nàng ấy lựa chọn ở lại đây, học tại đại học C. Học xong cũng ở lại đây lập nghiệp, không lựa chọn quay về Lục gia hoặc học nghiên cứu sinh gì đó.

Khương Vân xuất thân trong gia đình bình thường, không rõ lắm sinh hoạt của con nhà giàu có nhưng cùng Tần Chiêu ở cạnh nhau mấy năm, cô ít nhiều vẫn hiểu biết một ít. Thoát ly gia đình như Lục Niệm Chi, tự thân lập nghiệp thật sự có ít người, người bình thường đều lựa chọn quay về kế thừa sự nghiệp. Rốt cục hiện thực không phải phim truyền hình, ai cũng không cần gia sản bạc triệu, thế nào cũng lựa chọn liều mạng tự mình lập nghiệp.

"Dượng tôi dạy học ở đây nên tôi tới", Lục Niệm Chi thẳng thắn nói.

"Đại học C?" Khương Vân hỏi.

"Không phải, trường Nhất Trung thành phố C".

Là trường cũ của Khương Vân. Nghe Lục Niệm Chi nói như vậy, Khương Vân ngơ ngẩn một lát, sau đó nghĩ tới cái gì lơ đãng mà nói một câu: "Tôi trước kia cũng học ở đó, trước khi vào đại học đều học tại đó".

Dừng một chút lại bổ sung, "Nói không chừng có biết dượng của chị".

Lục Niệm Chi dựa lại gần mặt cô hơn, "Thành phố không lớn lắm, không quen thì chắc cũng từng nghe qua".

"Dượng ấy hiện vẫn còn dạy ở đó sao?"

"Uhm"

"Cấp hai hay cấp ba?"

"Cấp ba"

"Vậy thì chắc tôi có biết, những thầy cô ở đó tôi cơ bản đều biết".

"Nói không chừng còn từng dạy em", Lục Niệm Chi cười cười, ngửa đầu chạm chạm khóe miệng Khương Vân.

Khương Vân hiểu rõ bất quá không tiếp tục hỏi mà thay đổi đề tài.

"Vậy sau khi tốt nghiệp chị vẫn ở lại đây là vì dượng ấy?"

Lục Niệm Chi phủ nhận, "Không phải".

Khương Vân không hỏi nhiều.

Lục Niệm Chi giơ tay giữ cằm cô, ở môi cô cắn nhẹ, nhỏ giọng nói: "Lúc đó không có chỗ nào muốn đi, không nghĩ quay lại thành phố S nên vẫn ở lại đây".

Khương Vân hoàn toàn không tránh ra, mặc kệ hành vi người này, còn bám lấy vai nàng, để nàng cắn xong rồi nói: "Bạn bè chị ở thành phố C nhiều".

Lục Niệm Chi không biện giải, "Xem như vậy đi".

Khương Vân e hèm, cảm giác tay người này ở sau lưng cô dần dần hướng về phía trước, cô cũng không ngăn cản. Người này tất nhiên sẽ không quá phận, không làm cái gì.

Quả nhiên Lục Niệm Chi chỉ là từ dưới hướng lên trên sờ sờ yết hầu mẫn cảm của cô. Khương Vân không tự giác ngước ngước cổ, hô hấp cũng chậm hơn rất nhiều. Cô rũ mắt nhìn thấy tay không an phận của người này, môi nửa đóng nửa mở cho tới khi đối phương chạm vào mặt cô.

Cô không phản ứng nhiều, chỉ nghiêng nghiêng đầu tiếp tục nói: "Ban nhạc kia của chị, trừ bỏ anh Chu mở quán cà phê kia, còn có ai?"

"Giang Châu Húc, Từ Mẫn, em biết không?" Lục Niệm Chi hỏi.

Khương Vân lắc đầu, "Không quen biết".

"Một người ở thành phố B, một người quay trở về thành phố S, không thường tới bên đây".

..

Hai người trò chuyện rất nhiều, đều tùy tiện tìm đề tài nói chuyện, nghĩ tới gì thì nói cái đó, ban đầu đều là Khương Vân hỏi, dần dần biến thành Lục Niệm Chi hỏi cô.

Ước chừng qua hơn một giờ, tóc Khương Vân cũng khô rồi hai cô mới nằm trên giường. Hai cái khăn tắm trắng đều bị ném trên mặt đất. Lục Niệm Chi đột nhiên từ sau lưng ôm lấy Khương Vân, dán sát lại, bắt lấy hai tay cô không buông, sức lực trong một

chốc có chút mạnh.

Khương Vân không kịp phản ứng, không hiểu đây là muốn làm gì, người phía sau cũng không xằng bậy, chỉ là dựa sát vào sau gáy cô, bỗng nhiên nghiêm túc hỏi: "Vì sao lại cùng Tần Chiêu ở bên nhau?"

Chương 36: Ảnh Chụp

==========

Bởi vì hai người đang ở trên giường có chút cản trở, trong phòng ánh sáng lại trầm, Khương Vân hoàn toàn nhìn không tới mặt sau tình hình, chỉ có thể nhìn thấy phía đầu giường. Đêm nay không nóng, tương đối mát mẻ nhưng hai người đang đắp chăn mỏng lại đang nằm trên giường, kề sát nhau như vậy nên nóng hầm hập, không quá thoải mái.

Khương Vân không có giãy giụa, sau khi nghe đối phương nói xong chỉ ngẩn người, hiển nhiên không đoán được người này sẽ hỏi như vậy. Vấn đề này quá mức nhạy cảm, làm người ta cảm thấy có chút kỳ cục khi hỏi tới.

Hơi thở Lục Niệm Chi quá mức nóng bỏng, đều rơi hết lên da thịt trắng nõn của Khương Vân làm yết hầu cô lên xuống mấy lần, muốn nói lại thôi. Tư thế hai người giây phút này quá mức thân mật khắng khít, cùng một chỗ, ai cũng không lộn xộn nhưng đều có thể cảm giác nhiệt độ cùng mỗi động tác nhỏ của đối phương, thậm chí nghe được hô hấp khe khẽ của người kia.

Khương Vân nhìn không được phía sau nhưng có thể cảm nhận rõ ràng Lục Niệm Chi, người này môi hơi nóng bất cứ lúc nào cũng có thể chạm vào cô, như có như không mà dừng lại trong gang tấc, cố ý trêu

chọc.

Cô không quen lắm cũng không chịu nỗi loai trêu ghẹo này nên theo bản năng tránh né. Lục Niệm Chi lại không tha cho cô, nắm chặt tay cô đem người kéo lại gần hơn, cơ hồ đem mặt dán bên tai Khương Vân, nhẹ nhàng nói: "Hỏi em đó".

Tai Khương Vân đỏ bừng, hơi nhột.

Cô hướng bên cạnh nghiêng đầu rồi thấp giọng nói: "Chị buông ra trước, như vậy không thoải mái".

Lục Niệm Chi buông tay nhưng không tránh ra, vẫn đè nặng sau lưng cô còn lấy một cánh tay luồn dưới nách Khương Vân ra trước, ôm trọn Khương Vân vào trong ngực. Khương Vân không có thói quen có cánh tay cộm dưới thân bất quá vẫn mặc kệ nàng.

"Nói với tôi..." Lục Niệm Chi nói.

Hành động tuy hai mà một như vậy làm Khương Vân có chút cảm giác kỳ lạ không thể che dấu cũng không biết nên trả lời như thế nào mới tốt, suy nghĩ một lát mới nghiêm túc trả lời: "Nào ai biết được vì cái gì dù sao cũng đã như vậy."

Người ở thời niên thiếu dễ dàng động lòng, thuần túy, làm sao có thể phân rõ ràng này nọ. Mười tám tuổi năm ấy đối với cảm tình đặc biệt đơn giản, đầu tiên là quen biết nhau, sau đó để ý trong lòng thì gặp gỡ nhiều hơn, chung đụng nhau một thời gian thấy hợp nhau thì tiến tới, thuận theo tự nhiên mà ở bên nhau. Toàn bộ quá trình đều cực kỳ êm đềm, nói thẳng ra là không có gì kịch tính.

Tuổi trẻ khi đó đối với cảm tình đều cái hiểu cái không cho nên hiện tại nhớ lại đều không nhớ rõ rốt cuộc là loại cảm giác như thế nào càng không nói nên lời vì sao hai người lại ở cạnh nhau.

Khương Vân suy nghĩ một chút lại quay đầu nhìn vào mắt Lục Niệm Chi nói thêm: "Quen biết được nửa học kỳ thì em ấy ngỏ lời với tôi, tôi đồng ý, sau đó liền ở cạnh nhau".

"Cứ như vậy?" Lục Niệm Chi lấy cái tay khác chống bên cạnh dời xuống, đôi môi hồng nhuận ở sau tai Khương Vân hôn hôn một chút. Thanh âm cô thật sự nhẹ nhàng chậm rãi, nghe không ra cảm xúc khác, dường như chỉ là thuận miệng hỏi một câu.

Khương Vân nói: "Còn tặng một bó hoa hồng".

Lúc trước khi Tần Chiêu ngỏ lời với cô, Lục Niệm Chi kỳ thật cũng ở đó nhưng người này lại rời đi trước, không biết đi đâu nên không biết tình huống cụ thể lúc đó.

"Dễ dụ như vậy? Một bó hoa là xong?" Lục Niệm Chi ý vị không rõ mà nói.

Khương Vân không có biện giải, rốt cuộc mười tám tuổi khi đó chính là như vậy, cái gì cũng không nói nhiều, không như hiện tại nhiều băn khoăn như vậy, ăn bữa cơm cũng do dự thật lâu.

Lục Niệm Chi không tiếp tục hỏi đề tài này, tay ôm trước ngực cô, lẳng lặng ở sau lưng cô một hồi lâu mới nghiêng người lật qua, để cô nằm đè lên người mình. Khương Vân động động, chống nửa người trên dậy, cúi đầu nhìn đối phương.

Bóng đêm sâu thẫm, nhìn không rõ ràng lắm, lại gần nhìn mới có thể nhìn thấy ánh mắt khuôn mặt và ánh mắt Lục Niệm Chi, cô đang suy nghĩ nên không tránh ra, cứ vậy nằm trong ngực Lục Niệm Chi, lát sau duỗi tay sờ sờ cằm trơn bóng của người này nói: "Kỳ thật trước đó tôi có gặp qua em ấy. Ở giảng đường bên kia, sau khi tốt nghiệp cấp ba tôi ra ngoài làm thêm, buổi tối đạp xe chạy về nhà đụng phải em ấy".

Sắc mặt Lục Niệm Chi khẽ thay đổi, "Khi đó liền nhớ thương cô ấy?"

"Không phải", Khương Vân lắc đầu, chống một tay quá mỏi liền chuyển thành mặt đối mặt áp lên phía trên giống như vừa rồi, "Có ấn tượng mơ hồ thôi, sau đó khai giảng ở trường gặp được, mới quen biết nhau".

Trước đó ấn tượng một lần, sau đó chậm rãi quen biết mới có chuyện sau này. Lục Niệm Chi nghe xong không hé răng chỉ là ánh mắt thâm trầm nhìn Khương Vân, làm người ta đoán không ra nàng nghĩ gì.

Khương Vân không hiểu nàng làm sao vậy, bị nàng nhìn hồi lâu cả người liền thấy kỳ cục, lắc lắc mái tóc, tới gần nàng hỏi: "Đừng nhìn tôi như vậy, rất kỳ cục".

"Sợ tôi làm gì à?" Lục Niệm Chi ôm eo cô, bàn tay ở eo cô nhúc nhích.

Sống lung Khương Vân cứng đờ: "Không phải".

"Vậy thì là gì?"

"Không có thói quen", Khương Vân ôn nhu nói, ngừng một chút, "Muốn nghe chị nói chuyện hơn".

Lục Niệm Chi vốn không biểu hiện ra gì, không nổi giận hay gì khác, chỉ là bình tĩnh nhìn cô, sau khi nghe cô nói vậy liền ngẩn ra, trong mắt lay động như đang ấp ủ gì đó, muốn nói mà không nói, cuối cùng lấy chăn lại đắp lên mình và Khương Vân.

Khương Vân không rõ nàng là làm sao vậy, chỉ cảm thấy không khí chung quanh đột nhiên trở nên loãng hẳn đi sau đó đã bị đối phương hôn. Lục Niệm Chi không cho cô một chút cơ hội thở dốc hay giãy giụa, trực tiếp khống chế cô, cạy ra hàm răng thẳng tiến vào. Khương Vân có chút không thể phục hồi tinh thần. Trong chăn nóng lại chật chội, ở bên trong một hồi hô hấp cũng khó chịu, cô nghĩ muốn đẩy Lục Niệm Chi ra, còn chưa kịp động đã bị bắt lấy.

Nụ hôn này giằng co thật lâu, tựa như tiêu hao hết không khí của Khương Vân. Lúc đem chăn kéo ra, ngực cô phập phồng, hít thở từng ngụm từng ngụm, cả người mồ hôi đầm đìa.

Lục Niệm Chi ở trên môi cô cắn cắn, không đầu không đuôi mà nói: "Tôi cùng bọn Chu Duẫn Hoài tước kia cũng ở giảng đường bên kia chơi nhạc. Ở đầu phố bên đó biểu diễn, em có gặp qua không?"

Mới ở trong chăn nghẹn lâu như vậy, toàn thân Khương Vân đều thật nóng, cô rũ mắt nhìn người này, lắc đầu: "Không có".

"Không phải đi làm thêm bên đó sao?", Lục Niệm Chi

tựa như có chút không vừa ý, dùng tí sức vuốt ve da thịt mềm mại của cô, như để trừng phạt: "Nhớ rõ Tần Chiêu như vậy hay là do mắc bệnh hay quên?"

Khương Vân nghe không hiểu thâm ý trong lời nàng chỉ lo hô hấp lấy hơi, cảm thấy thật sự quá nóng nên đem chăn đẩy ra hơn phân nửa nhưng không trèo từ người Lục Niệm Chi xuống, một lát sau không để bụng mà nói: "Một con phố dài như vậy, không chừng có thấy, có gặp qua mấy người".

Trong ấn tượng của cô thì cô chưa từng tiếp xúc Lục Niệm Chi, không nhớ rõ từng gặp ở đâu chưa hoặc là có từng nói chuyện với nhau không, dù sao cô cũng không nhớ. Hơn nữa người như Lục Niệm Chi nếu cô gặp qua hẳn sẽ nhớ kỹ mới đúng, đâu thể nào hoàn toàn không nhớ được.

Lục Niệm Chi cũng không giải thích, cô vừa dứt lời liền đem người kéo tới, lấp kín miệng cô, cái gì cũng không nói. Khương Vân đón lấy nụ hôn người này, không kháng cự.

Nàng an ủi cô.

Cổ thụ trong sân lay động nhẹ nhàng.

Hai người ầm ĩ một phen cả người đều nóng lên nhưng cũng không làm gì hơn.

Đêm nay trôi qua rất nhanh, bất tri bất giác không biết lúc nào thì ngủ mất.

Buổi sáng Khương Vân cãi cọ một hồi, buổi tối lại dây dưa đến gần nửa đêm mới ôm Lục Niệm Chi ngủ. Nàng ghé vào ngực cô, lúc cô sắp ngủ say mới nói:

"Tôi ở Giang Viên gặp em..."

Cô thật sự quá mệt mỏi, nghe người kia đang nói gì đó nửa ngày cũng không trả lời, cuối cùng nặng nề mà ngủ. Chờ buổi sáng hôm sau ai cũng không nhắc lại đề tài này.

Tối hôm qua hai người giống như tâm sự cùng nhau, như vậy một hồi qua đi ai cũng coi như chưa có chuyện gì xảy ra, không miệt mài truy hỏi việc đêm qua. Lục Niệm Chi lúc mặt trời vừa ló dạng thì tỉnh dậy, so với Khương Vân thì sớm hơn. Sáng sớm độ ẩm thấp, rất mát mẻ, cửa sổ không mở cũng có chút lạnh. Nàng gọi Khương Vân một tiếng phát hiện Khương Vân hơi động đậy mi mắt một chút liền rúc vào trong chăn.

..

Khương Vân dần dần cũng tỉnh, câu cổ Lục Niệm Chi. Hai người mới sáng ra đã cùng nhau lăn lộn.

Thành phố C thời tiết sáng sủa, sau một trận sương mù, nhiệt độ không khí cao hơn một ít so với lúc trước, xấp xỉ ba mươi bốn độ. Thời tiết phía Nam lúc này tương đối nóng, không tính là đặc biệt nóng nhưng đi ra ngoài một hồi thì nóng muốn chết.

Buổi chiều Khương Vân lái xe đi cửa hàng di động gần nhất, mua cái di động mới, lại chạy tới quán cà phê sách cạnh trường đại học bên kia tìm Hà Dư. Hiện giờ đã cuối tháng sáu, kỳ thi cuối cấp sắp tới, không bao lâu sau sẽ nghỉ hè. Học sinh sinh viên đều vội vàng ôn tập, người ra ngoài hôm nay so với bình thường ít hẳn đi nhưng bên trong quán cà phê sách, khách hàng so với ngày thường lại

nhiều hơn. Mỗi cái bàn đều có người ngồi, ngay cả phía trước quầy pha chế cũng có khách ngồi.

Trong tiệm thanh tĩnh, nước lọc được miễn phí, phần lớn học sinh sinh viên tới đây đều muốn nương nhờ máy lạnh ngồi học bài, một ly nước có thể ngồi nguyên ngày.

Khương Vân vào tiệm lúc Hà Dư đang bỏ đường vào ly cà phê đen, thấy cô vào cửa, dùng ánh mắt thấy đồ vật trong tay cô, một bên pha cà phê một bên nhẹ giọng nói: "Đổi điện thoại mới"

"Cái cũ hư rồi, trên đường tới đây ghé mua", Khương Vân giải thích, không nói cụ thể vì sao hư.

Hà Dư nói: "Cũ không đi mới không tới, dù sao cậu cũng xài lâu rồi, vừa đúng lúc".

Khương Vân không tỏ ý kiến gì.

Trong quán tương đối bận rộn, cô tới thật không đúng lúc.

Hà Dư dẫn cô tới sau quầy pha chế, tự mình bưng ly cà phê đên ra ngoài, "A Vân cậu giúp mình nhận order, mình đem cà phê tới bàn số hai".

Khương Vân gật đầu, "Được rồi".

Bàn số hai ở gần quầy pha chế, vài bước là tới.

Khương Vân trong lúc nhận order theo bản năng liếc mắt nhìn, trong lúc lơ đãng nhìn thấy bàn bên kia là một cô bé mặc áo thun, quần yếm ngồi một mình. Cô bé lớn lên khá xinh đẹp, moi mỏng mũi cao, đuôi

mắt dài, tóc ngắn nhưng không thật sự ngắn tới khong thể cột lên. Lúc Hà Dư đem cà phê tới, cô bé cũng chưa ngẩng đầu nhìn một cái, yên lặng ngồi đó tới khi Hà Dư xoay người rời đi mới nhấc lên mí mắt, dùng dư quang nhìn theo Hà Dư.

Khương Vân trùng hợp nhìn thấy một màn này, không khỏi nhớ lại lần trước khi tới đây, cô bé này hình như cũng ngồi bàn số hai, hình như là khách quen ở đây. Cô cũng không nhớ rõ có phải nàng hay không, mơ hồ có chút ấn tượng. Đang nghĩ ngợi thì di động để trên quầy rung lên, đánh gãy suy nghĩ của cô.

Là tin nhắn từ dãy số xa lạ.

Khương Vân tùy tiện nhìn, giúp nhận order xong mới mở khóa lên nhìn.

Tin nhắn không có chữ nào chỉ có một bức ảnh không nhìn rõ mặt.

"Ai tìm cậu có việc à?" Hà Dư hỏi.

Khương Vân không dấu vết thu hồi di động, sắc mặt bình tĩnh, trấn định mà nói: "Không có, chỉ là tin nhắn rác".

Chương 37: Gặp Được

==========

Hà Dư cũng không nghi ngờ gì, một bên bận bịu một bên nói: "Hôm nay cậu tới cũng đúng lúc, đầu phố phía trước mới khai trương quán ăn Nhật, tối nay đóng cửa tiệm hai mình qua đó ăn thử xem".

Khương Vân đồng ý, chờ khách tới tiếp tục nhận order.

Nàng không cầm lại di động mà vẫn luôn để trong túi như chưa từng nhận được tin nhắn kia. Ảnh nhận được là ảnh giường chiếu, cố tình chỉnh sửa qua, hình ảnh có chút mơ hồ nhìn không được mặt người trong ảnh, chỉ có thể nhìn thấy hai nữ nhân quấn quýt ở bên nhau, trong đó một người nửa người trên trần trụi cưỡi trên người một người khác, đầu tóc rối tung, đưa lưng về máy ảnh, mơ hồ có thể nhận ra dáng người cũng vừa lúc đem người bên dưới che khuất.

Góc độ chụp ảnh quả thật rất tuyệt, không lưu lại bất luận nhược điểm gì, làm người nhận không thể nào chứng thực đối phương là ai. Nếu không phải Khương Vân biết được Tần Chiêu ngoại tình cùng Hứa Tri Ý thì cô sẽ không để ý tấm ảnh này, thật sự sẽ coi nó như tin nhắn rác, không hề hoài nghi đến Tần Chiêu.

Chính bởi nàng đã sớm biết rõ việc xấu của hai người họ cho nên không cần đoán cũng biết là ai gửi tới, hai nhân vật chính của bức ảnh còn có thể là ai.

Bên trên là Hứa Tri Ý, người còn lại bên dưới chính là Tần Chiêu.

Chăn thuần trắng, căn cứ cách bày trí căn phòng của bức ảnh mà xét, hẳn là phòng của một khách sạn cao cấp nào đó. Khương Vân nhớ lại lần đó lái xe đi ngang qua cuối phố Bắc Nhai phát hiện hai người này một trước một sau từ trong khách sạn bước ra, có lẽ là lần đó.

Trực giác của nàng luôn thật chính xác, không phải tùy tiện đoán mò hay hoài nghi vô căn cứ, là do manh mối có thể nhìn thấy được thật sự quá nhiều, muốn không để ý cũng khó mà giờ manh mối đều lần lượt hiện lên trên mặt nước, hành vi so với tưởng tượng của nàng càng quá đáng.

Bức ảnh này hẳn là Hứa Tri Ý chụp trộm, Tần Chiêu không phát hiện ra. Tần Chiêu cẩn thận như vậy đâu thể nào cho phép đối phương lưu lại bất cứ chứng cứ nào bất lợi cho bản thân mình. Loại ảnh chụp thế này tiềm tàng rất nhiều nguy hiểm, nếu bị truyền ra ngoài, bại hoại thanh danh là còn nhẹ.

Khương Vân đoán không ra Hứa Tri Ý muốn gì, rõ ràng mấy ngày nay đã ngưng nghỉ, Đậu Ninh Thành ở lại bên này mà cô ta còn dám kiêu ngạo thị uy cứ như là uống lộn thuốc.

Bất quá có lẽ là cô ta cùng Tần Chiêu đã xảy ra chuyện gì hoặc là muốn dùng thủ đoạn như vậy bức

Khương Vân, cố ý gửi tấm ảnh tới kích thích, sợ Khương Vân cùng Tần Chiêu chưa chấm dứt hoàn toàn.

Hứa Tri Ý vẫn là người có đầu óc, rõ ràng không thể bị tóm lấy đuôi nên dùng ảnh chụp đã được chỉnh sửa cùng góc độ chụp đặc thù, tốn nhiều công sức như vậy thật dụng tâm. Khương Vân thật ra đã xem nhẹ cô ta, cho rằng Đậu Ninh Thành tới cô ta sẽ thu liễm một chút, ai biết cô ta càng làm thêm nhiều chuyện.

Thật đúng là đã xem thường rồi, dùng biện pháp như vậy không biết nên nói cô ta thông minh hay là ngu xuẩn đây. Đi làm lăn lộn đã nhiều năm, Khương Vân có chuyện xấu hổ không cần da mặt nào chưa gặp qua, cũng không phải lần đầu thấy kẻ thứ ba ở trước mặt chính chủ khoe khoang. Năm trước nàng còn gặp kẻ thứ ba kia lợi dụng bụng bầu đến trước mặt nguyên phối khiêu khích, náo loạn đến toàn bộ người ở đó đều biết, thiếu chút nữa làm nguyên phối tức giận sinh bệnh, rất châm chọc.

Khương Vân hiện tại nén giận, chỉ là nàng không biểu hiện ra bên ngoài. Người kia không ở trước mặt nàng, nàng không thể ở trong quán của bạn mình mà phát tác, hơn nữa làm ầm ỹ lên ngược lại khiến đối phương đạt được mục đích, gửi tấm ảnh qua còn không phải là để kích thích nàng sao, muốn làm nàng kích động lên.

Nàng sẽ không trúng chiêu, cũng không chấp nhất cùng kẻ điên, tạm thời coi như không có chuyện gì xảy ra, hết thảy chờ nàng trở về lại nói.

Khách tới quán tấp nập không dứt, một lát lại có người tới, cho tới năm sáu giờ quán mới thưa dần,

muộn hơn chút học sinh sinh viên đều thu dọn đồ đạc quay về trường tiếp tục tự học. Trong quán bàn trống từ từ nhiều lên.

Cho tới hơn bảy giờ đã không còn lại mấy người. Hà Dư cũng dọn dẹp quầy pha chế một chút, đến tám giờ thì đóng cửa, dẫn theo Khương Vân tới quán Nhật ăn gì đó. Cạnh trường đại học buổi tối náo nhiệt, khá đông sinh viên tới lui, lượng người có thể so với khu phố buôn bán bên kia.

Khương Vân lái xe đi, bởi vì ở quanh trường học nên một đoạn đường không dài mà lái hơn mười phút mới tới nơi. Buổi tối đèn phố lộng lẫy, dân cư không ít, cửa hàng buôn bán không tồi, trong quán hơn phân nửa bàn đều có người ngồi.

Quán ăn có phòng riêng nhưng chi phí hơi cao, hai cô ngồi bàn ngoài ăn, ăn xong đi ra thế mà lại gặp phải thầy dạy chính trị hồi cấp ba, thầy họ Đặng, là nam nhân trung niên mười phần nho nhã, ở trường học rất được tôn trọng.

Khương Vân học cấp ba năm đó, vừa lên lớp mười nàng học lớp cơ bản không phân ban, môn nào cũng phải học đều. Khi đó là thầy Đặng dạy nàng, sau đó phân ban, nàng chọn ban khoa học tự nhiên nên không còn gặp qua thầy Đặng. Bất quá hiện tại gặp được, nàng cùng Hà Dư vẫn sẽ chủ động chào hỏi.

Thầy Đặng đang ở cùng một nhóm người, thình lình bị kêu có chút ngẩn người, sau khi nhìn thấy hai cô vậy mà vẫn nhận ra Khương Vân. Nhiều năm như vậy chưa gặp lại, giáo viên dẫn dắt học trò năm này qua năm khác, hơn phân nửa là không nhớ được những học sinh mình chỉ dẫn dắt nửa năm, thế nhưng

có thể để thầy nhận ra còn nhớ tên thì Khương Vân có chút ngoài ý muốn.

Nàng dừng lại trò chuyện vài câu, hỏi: "Thầy đang đợi người sao?"

Thầy Đặng cười hiền từ: "Đúng vậy, chỗ này không thể đậu xe, cháu ấy lái qua bên trường học, chờ được một lúc rồi, chắc cũng sắp tới".

Khương Vân gật gật đầu lại trò chuyện thêm chút, đều là nói mấy chuyện râu ria, thuận miệng nói chút chuyện trước kia cùng công việc này nọ, sau đó nàng cùng Hà Dư xin phép đi trước.

Xe nàng đậu ngay chỗ gửi của quán, nhưng vì người đến người đi đông đúc, lên xe lại ngồi một lát, không thể lập tức chạy đi được, chờ người phía trước tản ra, rốt cuộc có thể lái xe, nàng trong lúc lơ đãng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn phía cửa của quán ăn. Vốn dĩ chỉ muốn nhìn một chút xem thầy Đặng đã vào quán chưa thế mà lại vào lúc này nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc.

Người nọ ăn mặc tương đối quy củ trang nhã,váy dài màu xanh biển, trên eo thắt dây nơ được bện lại màu nâu, mang giày đế bằng, nghiễm nhiên bộ dạng trang điểm khi gặp người lớn. Khương Vân thoáng chút ngẩn ngơ nhìn người kia đi đến trước mặt thầy Đặng.

Tối hôm qua Lục Niệm Chi nói dượng mình ở Nhất Trung giảng dạy, cô cũng không thật sự để bụng cho tới hiện tại chính mắt nhìn thấy. Lục Niệm Chi đi đến trước mặt thầy Đặng nói hai câu. Hẳn là thầy Đặng chủ động nhắc tới vừa nãy gặp qua Khương Vân

cùng Hà Dư, Lục Niệm Chi bỗng nhiên nghiêng đầu quét một vòng xung quanh, thực mau hướng ánh nhìn về bên này.

Khương Vân trong lòng không lý do giật mình một cái, không tự chủ nắm chặt tay lái, ngón tay rất dùng sức, hiển nhiên là có chút khẩn trương. Nàng chỉ lái một chiếc xe này, khẳng định Lục Niệm Chi có thể nhận ra.

Cửa sổ xe đóng kín lại cách xa như vậy, Lục Niệm Chi nhìn không rõ người trong xe nhưng cô chính là nhìn chằm chằm ghế lái hồi lâu, đồng thời còn cùng thầy Đặng nói gì đó. Khương Vân không lập tức lái xe rời đi, ngừng tại chỗ bất động, cố ý vô tình nhìn bên kia.

Thầy Đặng cười nói gì đó, cũng hướng về bên này nhìn nhìn.

Lục Niệm Chi ngoắc ngoắc khóe môi, mặt mày để lộ ra hai phần ôn nhu. Cô là người rất ít để lộ cảm xúc, ở bên ngoài bộ dáng lãnh đạm, không rõ yêu ghét, trò chuyện một hồi liền cười, cũng không biết là đang nói cái gì.

Khương Vân nhấp nhấp môi, rõ ràng hai người kia đang nói về mình, nếu không sẽ không đồng thời nhìn qua. Nàng không quá thích ứng mà quay mặt đi, mượn lúc khởi động xe lại nhìn về phía bên kia, Lục Niệm Chi đã theo thầy Đặng tiến vào trong quán.

Hà Dư thấy nàng ngồi yên nửa ngày liền theo tầm mắt nhìn ra bên ngoài, tò mò hỏi: "Nhìn gì mà xuất thần vậy?"

Khương Vân đánh nửa vòng tay lái đi ra ngoài, tiến vào đường chính, nhập vào dòng xe cộ đông đúc.

"Không, chỉ cảm thấy thật nhiều năm không gặp thầy Đặng mà thầy vẫn là dáng vẻ kia, chưa hề thay đổi".

Hà Dư không nhìn thấy mặt Lục Niệm Chi chỉ thấy một bóng dáng, cũng không để ý nhiều, nghe Khương Vân nói xong, mỉm cười nói: "Đúng vậy, trước đây thế nào hiện tại cũng vậy, đứng ở cửa, liếc mắt có thể nhận ra".

Khương Vân e hèm nghiêm túc lái xe đi.

Hà Dư có trí nhớ tốt, nhớ tới việc trước kia liền vô tâm hỏi: "Mình nhớ rõ lúc còn đi học, thầy Đặng rất thích cậu, cậu là đại biểu khóa của thầy đúng không?"

Đã là chuyện của mười năm trước, Khương Vân có chút không nhớ rõ, suy nghĩ một chút nói: "Ban đầu không phải là khóa đại biểu, là người khác nhưng cậu ấy học được nửa học kỳ thì chuyển trường, mình thay vào".

Hà Dư mỉm cười: "Cậu khi đó thành tích các môn đều tốt, thời điểm phân ban thầy Đặng còn kiến nghị cậu học ban văn nhưng cậu chọn học khoa học tự nhiên. Thầy còn mời chúng ta tới nhà ăn cơm, căn biệt thự xa hoa phía đông thành phố, ấn tượng không?"

Khương Vân đại khái có thể nhớ được nhưng đã quên tình hình cụ thể. Nhiều năm rồi, bạn học cấp ba

nàng quên tên hơn phân nửa, nào còn có thể nhớ những việc này. Nàng do dự một lúc lâu, không tiếp lời, chỉ nói: "Thật nhiều việc đã quên rồi, nhớ không ra".

Hà Dư nói thêm vài câu, đều nói thầy Đặng tốt, sau khi nói chuyện hồi cấp ba thì nói tới đại học cùng công việc, nàng nói chị Vân lần trước tới họp mặt vẫn đang tiếc hận Khương Vân thôi việc. Công ty đã tuyển được người mới nhưng cũng không bằng Khương Vân, chị ấy còn muốn nàng quay về, hẳn là hôm nào đó sẽ tìm gặp Khương Vân.

Tóm lại tùy tiện tâm sự, tán gẫu cả đoạn đường.

Khương Vân đưa cô tới cửa tiểu khu, câu được câu không mà nói tiếp, từ đầu tới cuối không đề cập chuyện của mình, Hà Dư cũng ăn ý mà không hỏi, không nhắc tới Tần Chiêu.

Chờ quay lại nhà cũ ngõ An Hòa, Khương Vân mới có thể buông lỏng một chút. Đèn đường lối nhỏ đã được sửa, ánh sáng chói mắt, đem sân nhà cô chiếu sáng trưng. Đóng cửa, mở đèn trên lầu hai, chờ dọn dẹp sạch sẽ liền nằm trên giường, lấy ra di động mở tin nhắn ban ngày nhận được.

Nàng đem ảnh lưu, khóa lại. Khương Vân không rõ rốt cuộc Hứa Tri Ý muốn điên cái gì, không rõ ràng đối phương có hay không mấy chiêu tổn hại hơn nữa. Nàng im lặng suy nghĩ một lát, gọi Đỗ Thanh tư vấn một chút rồi tắt đèn đi ngủ.

Chắc là ông trời có mắt, hai ngày sau Khương Vân từ người khác nghe được một tin đồn. Giữa Đậu Ninh Thành cùng Hứa Tri Ý hình như xảy ra chuyện. Hai

người trong bữa tiệc rượu, Đậu Ninh Thành thế mà lại trừng mắt lạnh Hứa Tri Ý, trực tiếp bỏ lại cô ta mà đi.

Cụ thể chuyện gì xảy ra mọi người đều không biết rõ, dù sao cũng là thật không giả, ở trong giới đều đã biết. Khương Vân căn bản cũng không rõ ràng lắm, biết chuyện xảy ra nhưng cũng không ai nói với nàng là có chuyện gì.

Nàng nghĩ đến chính mình nhờ Lục Niệm Chi đưa đồ vật cho Đậu Ninh Thành nhưng món đồ kia không có tác dụng lớn như vậy. Đậu Ninh Thành không giống như người xúc động, phỏng chừng là có chuyện lớn xảy ra, không dễ dàng giải quyết.

Là người ngoài cuộc Khương Vân chỉ bàng quan, một mực không tham dự vào, không hỏi một tiếng, tránh cho rước họa vào thân. Bất quá dù vậy vẫn không tránh được bị kéo vào.

Tối hôm nay, cô đi Bắc Nhai gặp Đỗ Thanh, sau khi kết thúc thì ra ngoài lấy xe. Trên đường đi bị một nam nhân tây trang giày da chặn lại, khách khí mà nói với cô: "Khương tiểu thư, Đậu tiên sinh muốn gặp cô".

Chương 38: Sự Thật

==========

Khương Vân đã tiễn Đỗ Thanh đi, giờ chỉ còn một mình.

Tây trang nam nhân vẫn không có động thái gì quá đáng, không kiêu ngạo không siểm nịnh mà giải thích ý đồ chặn nàng, báo rằng Đậu Ninh Thành đang ở quán trà cách đó không xa, anh ta không ép nàng đi, để nàng tự mình quyết định muốn tới hay không.

Khương Vân lần đầu gặp được tình huống này, tiềm thức không muốn đi, không muốn dính phiền toái nhưng còn chưa kịp nói lời từ chối, nam nhân lại nói: "Chỉ là qua nói chuyện, Khương tiểu thư không cần quá lo lắng. Đậu tiên sinh đã pha trà chờ cô, không lâu đâu".

Tiến lùi có chừng mực, đem lời nói rõ ràng.

Đậu Ninh Thành nếu cho người tới đây tìm Khương Vân, tất nhiên là muốn gặp nàng, ý tứ trong lời nói nam nhân này chính là muốn Khương Vân qua kia, chẳng qua không nói thẳng ra mà thôi.

Trà đều đã pha, không đi chính là không cho người ta mặt mũi.

Khương Vân chần chờ, suy nghĩ một lát trả lời:

"Tôi đêm nay còn có hẹn người khác, nếu muốn tôi qua kia thì chờ một lát, tôi nói với người kia rồi theo anh, được không?"

Nam nhân nói: "Tùy tiểu thư".

"Vậy chờ tôi hai phút", Khương Vân nói, lấy ra di động, thực nhanh nhấn một tin gửi đi. Kỳ thật đêm nay nàng không có hẹn ai nữa, tin nhắn là gửi cho Lục Niệm Chi để ngừa vạn nhất. Nàng không hiểu biết rõ Đậu Ninh Thành nên phòng hờ một chút.

Nàng không tìm nhóm Hà Dư giúp đỡ vì tìm cũng không có nhiều tác dụng. Hà Dư bọn họ trước mắt không biết rõ chuyện nàng cùng Tần Chiêu, ngược lại sẽ khiến mọi chuyện thêm phiền toái. Lục Niệm Chi biết rõ ràng, Khương Vân tự nhiên là tin tưởng người này, nghĩ cũng không nghĩ liền nhắn cho đối phương.

Lục Niệm Chi cũng thật nhanh trả lời, tựa như vừa nhận liền phản hồi

"Địa chỉ".

Sau đó là một câu: "Tôi tới đón em".

Khương Vân tính toán tới chỗ Đậu Ninh Thành, dăm ba câu giải thích với người này một phen rồi gửi địa chỉ quán trà cho Lục Niệm Chi. Cô không hỏi nhiều cũng không ngăn cản, lập tức trả lời: "Tôi ở bên ngoài chờ em".

Cũng gửi qua một tấm hình, chiếc xe như cũ, màu đen Lincoln SUV, xe to rộng, bảng số xe cũng chụp rõ ràng để Khương Vân có thể tìm được. Nói mấy câu

ngắn gọn xong Khương Vân cất điện thoại, đi theo nam nhân kia tới quán trà.

Quán trà kia cách nơi này không tới một trăm mét nhưng không ở mặt tiền mà nằm trong một con hẻm sạch sẽ. Quán trà đơn độc, nhìn có chút cổ xưa còn có đình viện độc đáo, giống mấy căn nhà cổ.

Nơi này đèn đuốc sáng trưng, có thể nhìn thấy bên trong không nhiều người, nhân viên còn nhiều hơn khách. Nam nhân kia mời Khương Vân đi lên căn phòng hướng đông trên lầu một, Đậu Ninh Thành đã sớm ở bên trong chờ. Thấy nàng đi vào còn đứng dậy chào.

Nam nhân này từ trước tới nay đều hào hoa phong nhã, chủ động giúp Khương Vân kéo ghế ra: "Mời Khương tiểu thư ngồi".

Khương Vân dừng một chút, gật gật đầu: "Cảm ơn".

Đậu Ninh Thành so với tưởng tượng của nàng còn văn nhã lễ độ hơn, rất có thành ý, chính là kiểu người khó nhìn tâm tư, bình đạm không gợn sóng, làm người ta liên tưởng tới anh ta chỉ là một người đi ngang qua sân khấu.

"Không báo trước đã cho người mời Khương tiểu thư tới đây, có chút đường đột, Khương tiểu thư đừng để trong lòng".

Khương Vân cũng là người gặp qua sóng to gió lớn, sắc mặt bình tĩnh: "Đậu tiên sinh khách sáo quá, dù sao cũng tới rồi. Đến đây uống trà vẫn là anh tốn kém, tôi nên cảm ơn mới đúng".

Đậu Ninh Thành giúp nàng châm trà, đưa qua.

Khương Vân tiếp nhận.

Đậu Ninh Thành tựa như đối với phản ứng của nàng thật vừa lòng, gật gật đầu, ôn hòa hỏi: "Khương tiểu thư là người địa phương?"

Khương Vân e hèm: "Đúng vậy. Đậu tiên sinh là người thành phố S, đúng không?"

"Đúng vậy. Khương tiểu thư hẳn biết rõ ràng". Đậu Ninh Thành cười cười, trong lời có ý tứ mà nói: "Thành phố S bên kia kinh doanh nho nhỏ, mấy ngày nay tới đây ở một thời gian, sắp phải quay về bên kia".

Hắn khẳng định đã sớm điều tra Khương Vân, bất quá chỉ tùy tiện tìm đề tài nói mà thôi. Khương Vân trong lòng rõ ràng, trên mặt không biểu hiện, theo lời anh ta nói: "Thành phố C có không ít nơi du ngoạn, Đậu tiên sinh có rảnh thì có thể đi dạo".

"Thành phố C là một nơi tốt". Đậu Ninh Thành nói.

Khương Vân khen thành phố S hai câu, nói bản thân năm ngoái đi công tác bên đó, kinh tế phồn hoa, đô thị phát triển thật nhanh. Hai người ngươi tới ta lui mà trò chuyện vài phút, không có đề tài cụ thể, nghĩ gì nói đó. Khương Vân không dám buông lỏng cảnh giác, trên mặt không gợn sóng nhưng lại chăm chú tới nhất cử nhất động của đối phương. Đậu Ninh Thành cũng là người cẩn thận tinh tế, nói nhiều như vậy thật ra đều để thăm dò, thử xem thái độ của Khương Vân.

Thật ra thì trò chuyện khá hài hoà, tương đối thuận lợi.

Đậu Ninh Thành nhìn đối diện, nhẹ giọng hỏi: "Khương tiểu thư không thích uống trà?"

Từ sau khi vào cửa ngồi chỗ này, Khương Vân cũng chưa uống qua ngụm nước trà nào. Dùng một bàn tay đặt trên ly trà, từ đầu tới cuối đều chỉ lo nói chuyện. Nghe Đậu Ninh Thành hỏi vậy, cô thoáng chốc ngẩn người, liền bưng ly trà lên trả lời: "Không phải, trà này hương thuần, có chút nóng, nguội một chút tôi uống".

Nhìn nàng nhấp một ngụm nhỏ trà sau đó lại buông ly xuống, Đậu Ninh Thành bất động thanh sắc dùng ngón tay gõ gõ mặt bàn, rốt cuộc cũng vào đề tài chính.

"Nghe nói Khương tiểu thư trước đây học ngành công nghệ ô tô, cũng công tác ngành này vài năm, vẫn luôn thật ưu tú, được coi trọng nhiều, rất nhanh sẽ thăng chức nhưng vì sao lại đột nhiên thôi việc?"

Thật là một chút cũng không lòng vòng quanh co, trực tiếp hỏi, trải đường cũng đều không có.

Anh ta nói như vậy chính là gián tiếp thừa nhận bản thân đã điều tra Khương Vân, đối với tình huống của Khương Vân biết rõ như trở lòng bàn tay. Khương Vân đối với chuyện này không ngoài ý muốn. Đậu Ninh Thành nhận được đồ nàng đưa tới sau đó nhất định sẽ tra được từ nàng mà ra, anh ta vô thẳng vấn đề như vậy ngược lại nàng không căng thẳng mà lại càng yên tâm.

"Làm việc đã lâu, mấy năm gần đây không nghỉ ngơi nhiều. Sẵn năm nay gặp chuyện nên muốn nghỉ một thời gian".

Nàng đem chuyện nói uyển chuyển, không nói bản thân rốt cuộc gặp biến cố gì, trong công tác hay là cuộc sống, nào cũng được. Nhưng Đậu Ninh Thành nghe vào liền hiểu nàng chỉ cái gì.

Anh ta chầm chậm uống ngụm nước trà, không lập tức đáp lời, trong chốc lát đẩy một danh thiếp cá nhân đến trước mặt Khương Vân, có thâm ý khác mà nói: "Vừa khéo tôi quen biết hai người bạn cũng làm trong ngành sản xuất ô tô, Khương tiểu thư ngày nào đó muốn đi làm có thể liên hệ tôi, tôi giúp cô liên hệ".

Khương Vân như thế nào không rõ ý anh ta, này là giả vờ nói chuyện công việc để hướng cành ô liu về nàng, đơn giản anh ta muốn giải quyết chuyện kia của Tần Chiêu và Hứa Tri Ý. Đậu Ninh Thành không phải là người có thể nhẫn nhịn nuốt qua chuyện này. Anh ta hiện tại cái gì cũng không nói không làm nhưng mượn sức Khương Vân để giúp anh ta dẹp loạn. Nhìn dáng vẻ là thật sự tức giận, sẽ không tuỳ tiện bỏ qua cho hai người kia.

Khương Vân không rõ ràng lắm anh ta cùng Hứa Tri Ý đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, nhận lấy danh thiếp, thản nhiên trả lời: "Vậy làm phiền Đậu tiên sinh rồi".

Đậu Ninh Thành nói: "Có chuyện gì đều có thể tuỳ thời liên hệ tôi".

Khương Vân: "Được".

Đậu Ninh Thành nhấc mí mắt nhìn cô, trịnh trọng nói: "Khương tiểu thư không cần có quá nhiều băn khoăn".

Đậu Ninh Thành cười cười, nói sang chuyện khác một chút, cuối cùng lại rốt cho nàng nửa ly trà. Hai người bọn họ cũng không nói quá nhiều, nói tới nói lui đều là những chuyện xã giao, được đại khái kết quả mong muốn liền muốn kết thúc. Đậu Ninh Thành người này thực hiền hoà, ôn tồn lễ độ, từ đầu đến cuối đều không ra vẻ gì, đối với Khương Vân vô cùng nhã nhặn.

Bất quá Khương Vân sẽ không bởi vì vậy mà buông lỏng cảnh giác, nàng biết rõ đối phương là mượn sức mình nên cũng không dám dễ dàng tin tưởng. Loại người như Đậu Ninh Thành lòng dạ quá sâu, không thể hiện ra mặt, nói gì đó cũng không hẳn là suy nghĩ thật của anh ta, vẫn nên phòng bị một chút mới thoả đáng.

Chờ cùng Đậu Ninh Thành nói xong, thời điểm rời khỏi quán trà đã gần mười một giờ đêm. Thời gian qua thật nhanh, nhoáng cái đã ngồi hai giờ đồng hồ. Nam nhân mặc tây trang đưa Khương Vân đến cửa quán sau đó một mình Khương Vân rời đi.

Đi một đoạn tới khi hoàn toàn không thấy quán trà, xác nhận không có ai theo sau, Khương Vân mới nhắn tin cho Lục Niệm Chi. Xe Lục Niệm Chi ngừng ở ngoài đầu ngõ, trước một cửa hàng thức ăn. Chiếc Lincoln SUV màu đen tràn ngập khí chất kia đỗ ở trên đường liếc một cái là có thể thấy. Khương Vân nhìn quanh một vòng lần nữa bảo đảm không ai theo

mới lên xe.

Lục Niệm Chi ngồi ở ghế lái, đội mũ lưỡi trai xanh đen, áo ba lỗ phối quần đùi, cả người mười phần toát ra vẻ nhàn nhã. Khương Vân vừa bước ra cửa cô đã nhìn thấy, thẳng đến khi đối phương lên xe cô mới lên tiếng: "Nói chuyện lâu như vậy, Đậu Ninh Thành làm khó dễ em?"

Khương Vân nghiêng đầu nhìn cô: "Không có, nói chuyện có chút lâu".

"Trò chuyện gì vậy?" Lục Niệm Chi khởi động xe lái đi.

Khương Vân đem mọi chuyện nói đại khái một lần, chọn trọng điểm mà nói. Trong lúc nói chuyện vô tình nhìn thấy trên cánh tay trái Lục Niệm Chi quấn một vòng băng trắng, nhất thời giật mình, liền sau đó phát hiện ngực trái cùng xương quai xanh người này có lớn có nhỏ vết thương không giống nhau, nhìn như trầy da lại giống vết cắt.

Nàng không khỏi nghiêng người nhìn nhiều hơn chút, ngập ngừng giây lát hỏi: "Như thế nào lại vậy?"

Lục Niệm Chi đang chuyên tâm lái xe nhất thời chưa phản ứng kịp: "Cái gì?"

Khương Vân cách một khoảng chỉ chỉ: "Chỗ này, chỗ này, còn trên cánh tay nữa, sao lại bị thương?"

Miệng vết thương thoạt nhìn không nghiêm trọng nhưng một mảng lớn như vậy vẫn rất doạ người. Mới bao lâu không gặp người này lại đem chính mình biến thành dạng này...Khương Vân không tự chủ được

nhíu mày.

Lục Niệm Chi một chút cũng không thèm để ý mà trả lời: "Ban ngày không cẩn thận tông xe, cửa kính bị vỡ".

Khó trách đột nhiên lại đổi chiếc xe khác.

Khương Vân nhìn cô một cái, mày càng nhíu chặt, "Tông ở đâu? Đụng người khác?"

"Không phải", Lục Niệm Chi chuyển tay lái nói nhẹ nhàng, "Là tôi tự mình đâm vào tường, không có chuyện gì lớn, chỉ là bị trầy mấy chỗ, không làm người khác bị thương".

Khương Vân nhấp nhấp môi không nói.

Nàng nghe ra được Lục Niệm Chi không hoàn toàn nói thật, lời nói mang vài phần giả, rõ ràng là che dấu gì đó.

"Cánh tay bị thương nghiêm trọng không?" Cô hỏi.

"Cũng còn tốt", Lục Niệm Chi nói, quay đầu nhìn nàng lại thực nhanh nhìn đường phía trước nói: "Không nặng, miệng vết thương không sâu nhưng có chút đau".

Ánh mắt lại lần nữa liếc nhìn cánh tay đối phương, Khương Vân chốc lát không thể mở miệng, thật lâu sau nói: "Nhớ đừng để dính nước bằng không sẽ khó lành".

"Đây là quan tâm tôi?" Lục Niệm Chi mỉm cười nói, hoàn toàn không để bụng những vết thương trên

người mà còn có tâm tình trêu chọc nàng.

Khương Vân nói: "Uhm".

Người này ngẩn ra sau đó khôi phục lại bình thường.

"Quân tâm tôi vậy giúp tôi thay thuốc một chút", cô nói: "Em tới lái xe đưa tôi trở về".

Khương Vân nghiêng người nhìn thử, thấy trên băng vải thấm chút máu đỏ tươi. Cánh tay đang bị thương hẳn nên tịnh dưỡng mấy ngày, không thể lái xe. Người này buổi tối lại một mình lái xe tới đây còn biểu hiện như không có chuyện gì.

Miệng vết thương rốt cuộc có nghiêm trọng không, băng gạc che khuất không thể thấy nhưng đều đã thấm máu, tất nhiên không phải nhẹ nhàng như người này nói. Khương Vân nhìn cánh tay cô lại ngẩng đầu nhìn nhìn đường phía trước, trong chốc lát nói: "Tấp vào lề đường trước ngã tư đằng kia, tôi đổi với chị".

Cô cũng mặc kệ xe của mình, trước đưa người này về, ngày mai quay lại lấy cũng được. Kỳ thật Lục Niệm Chi chỉ thuận miệng nói một câu trêu đùa nàng, không nghĩ tới nàng thật sự sẽ làm. Nghe nàng nói vậy cô lại do dự một lát, ở trước ngã tư chuyển làn đường tấp vào, dừng xe.

Hai người đổi vị trí, lái xe tới biệt thự.

Từ Bắc Nhai qua kia không xa, không bao lâu thì tới.

Biệt thự không có ai khác, dì giúp việc không ở lại. Trên bàn trà phòng khách có một hòm thuốc đang mở, đồ vật trong đó đều bị bới loạn lên. Khương Vân giờ mới biết người này thật ra là tự mình xử lý miệng vết thương, còn làm vội vàng qua loa như muốn kịp thời gian làm gì đó, hẳn là vội vàng đi đón nàng.

Nàng đồng thời cũng nhận ra, Lục Niệm Chi không phải đâm xe vào ban ngày mà là ngay trong đêm nay, thoạt nhìn như là nổi lên xung đột với ai đó.

"Có phải Tần Chiêu tới tìm chị hay không?" Khương Vân hỏi, giương mắt nhìn người bên cạnh.

Chương 39: Thương Tâm?

==========

Ngày đó ở nhà cũ náo loạn một hồi sau, Tần Chiêu không lại tới tìm nàng gây phiền toái, Khương Vân cũng không thể từ người khác nghe tin tức liên quan tới cô ấy, trước mắt cô thành dạng này hơn phân nửa chính là Tần Chiêu đã tới.

Tựa hồ không muốn nói với nàng tình hình thực tế cũng không muốn nói rõ ràng chính mình cùng Tần Chiêu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, Lục Niệm Chi tránh không đáp chỉ nói: "Tôi tự mình đâm xe, đừng nghĩ nhiều".

Không thừa nhận cũng không phủ nhận, không nói mình rốt cuộc có phải cùng Tần Chiêu xảy ra xung đột không. Kỳ thật không cần nói quá rõ, khả năng vô cùng cao là có liên quan Tần Chiêu.

Hẳn là trong lòng cô ta biết lại tìm Khương Vân sẽ chỉ làm đoạn quan hệ này càng chuyển biến xấu, cô ta chỉ có thể tìm Lục Niệm Chi nói chuyện. Rốt cuộc bạn bè nhiều năm như vậy, có một số việc miệt mài theo đuổi thật không thể nói nổi. Khương Vân cùng Tần Chiêu vừa mới chia tay, còn chưa nói với người ngoài liền trực tiếp ở cạnh Lục Niệm Chi, rất khó để người khác không hoài nghi. Loại tình huống này vô cùng có khả năng đã sớm phát sinh gì đó, trách không được Tần Chiêu sẽ đến gây chuyện..

Cùng bạn bè kết giao rất nhiều năm náo loạn, quá trình nhất định không đơn giản như vậy, nháo gì, quậy gì, Lục Niệm Chi không muốn nói cụ thể cũng thật bình thường. Đêm nay khẳng định cả hai người đều khó khăn, bằng không người này cũng sẽ không bị thương.

Khương Vân muốn mở miệng hỏi, Lục Niệm Chi lại cắt ngang, trở tay đóng cửa, nhẹ nhàng kéo nàng qua một bên.

"Trước giúp tôi xử lý vết thương, có chút đau".

Tay trái cô máu lại thấm nhiều hơn, đem băng gạc thấm ướt, so với lúc ở Bắc Nhai càng doạ người, như thể lái xe động vết thương. Khương Vân nhíu mày, vẫn là trước giúp đỡ rửa sạch vết thương rồi nói.

Băng gạc quấn thật loạn, phải dùng kéo mới có thể lấy ra. Vì ngay từ đầu xử lý không tốt khiến cho hiện tại băng gạc cùng vết thương đều dính một chỗ, tuy không đến mức không thể tách ra nhưng gỡ vẫn tốn một phen công sức.

Bởi vì chảy máu, vết thương trên cánh tay thoạt nhìn tương đối nghiêm trọng nhưng kỳ thật miệng vết thương khoảng bốn năm centimet, không sâu, không tới mức máu thịt lồi ra, xác thật không cần khâu, chỉ là nhìn hơi doạ người.

Miệng vết thương miễn cưỡng cũng coi như ổn, như

là bị lưỡi dao sắc bén cắt qua. Khương Vân cẩn thận đem máu khô lau đi, "Cái này cũng do kính xe cắt?"

Lục Niệm Chi nghiêng đầu nhìn xuống, không để ý lắm mà nói: "Đâm tường bể kính xe".

Lúc ấy vì tránh né, dưới tình thế cấp bách liền lao ra, đầu xe đâm vào vách tường, cửa sổ xe bên trái bị đâm vỡ nên mới tạo thành vết thương thế này. Lục Niệm Chi nói là sự thật, may mắn lúc đó mạng lớn, nếu chậm một chút hoặc không kịp thời giảm tốc độ, hậu quả thật không dám tưởng tượng, đâu thể nào chỉ bị thương ngoài da nhiêu đây.

Khương Vân ở trên bàn tìm được Povidone-iodine (thuốc sát trùng), một bên sát trùng một bên nói: "Đã đi bác sỹ chưa?"

"Đi rồi", Lục Niệm Chi trả lời, "Họ nói không có việc gì".

Cô có bác sỹ gia đình, trước đó có gọi một cuộc hỏi qua, vốn là bác sỹ muốn tới đây nhưng lúc đó cô nhận được tin nhắn của Khương Vân, liền nói bác sỹ không cần tới mà tự mình xử lý đơn giản một chút.

"Đừng để lưu lại sẹo", Khương Vân nói.

Vết thương kiểu này nếu lưu sẹo thì cũng không nhìn rõ lắm, có người thời gian lâu sẹo sẽ biến mất, có người thì không, nhưng dù sao thì ban đầu cũng sẽ để lại một dấu vết hồng hồng nhợt nhạt. Lục Niệm Chi trời sinh da thật trắng thì càng dễ thấy sẹo.

Bất quá người này một chút cũng không lo lắng, sờ hộp thuốc trên bàn trà, dùng một tay mở hộp, bên trong rút ra một điếu để vào miệng, châm lửa hút hai ngụm, bình tĩnh mà nói: "Để lại sẹo thì đi xăm che lại".

Hẳn là lúc sát trùng vết thương có chút đau, cô nói ra nhưng không tự giác mà cắn đầu lọc, trên mặt vẫn không biểu hiện gì, mày cũng không nhăn một chút. Một lần nữa băng bó thật tốt cánh tay, Khương Vân lại cầm tăm bông cùng thuốc sát trùng, "Nghiêng người lại đây, đừng lộn xộn".

Ngực cùng xương quai xanh Lục Niệm Chi chung quanh có lớn có nhỏ vết thương, đều chưa được xử lý, chính cô không thuận tay làm nên chỉ băng bó cánh tay. Lúc nãy trên xe ánh sáng kém, giờ có ánh đèn chiếu sáng có thể thấy rõ ràng các vết thương cùng mấy chỗ xung quanh đều đỏ ửng, tuy không ra máu nhưng nhìn cũng rất doạ người. Động tác trên tay Khương Vân tạm dừng một lát, nàng tới gần chút, dùng lực nhẹ nhàng đem các vết thương rửa sạch.

Lục Niệm Chi đem điếu thuốc chỉ hút hai hơi dập tắt, ném vào thùng rác bên cạnh. Khương Vân nhìn hành động của cô, nhẹ giọng nói: "Về sau đừng hút, coi chừng nghiện".

Lục Niệm Chi rũ mắt nhìn nhìn, bởi vì Khương Vân hơi khom lưng sát trùng nên hai người ngồi thật gần, gần đến cô giơ tay là có thể dễ dàng đem người kia ôm vào trong ngực. Ánh đèn trên đỉnh đầu quá sáng, cúi đầu có thể nhìn rõ lông tơ trên vành tai tinh tế của Khương Vân. Lục Niệm Chi ừ một tiếng, chờ Khương Vân nghiêng người lấy tăm bông

thì đem lọ đường hương bạc hà trên bàn trà cầm lên, mở nắp lấy ra hai viên đường, một viên tự mình ăn một viên đút đến miệng Khương Vân.

Thình lình bị đút viên đường, Khương Vân còn có chút không quen nhưng vẫn há miệng ăn. Nàng một lòng giúp người này xử lý vết thương nên vô tình cắn nhẹ vào ngón tay đôi phương. Lục Niệm Chi bị cắn trúng cũng không lập tức rút tay về, động cũng không động, mặt trong ngón tay ấm áp còn ở khoé miệng Khương Vân xoa xoa.

"Trên mạng nói cai thuốc có thể ăn đường bạc hà để giảm bớt, có tác dụng dời đi sự chú ý".

Khương Vân sửng sốt một chút, vội vàng lui lại. Đầu ngón tay Lục Niệm Chi hơi ướt làm người vô pháp bỏ qua, cô lại lấy từ trong lọ ra một viên đường ném vào miệng mình. Khương Vân hạ ánh mắt không nhìn tới, tiếp tục sát trùng, có chút đông cứng mà nói: "Tôi biết".

Đường bạc hà vị hơi ngọt, chỉ chốc lát đã tan ra trong miệng, mát lạnh từ từ. Nàng không ngẩng đầu, Lục Niệm Chi cũng không làm gì khác. Sát trùng cũng không tốn bao nhiêu thời gian, tầm mười phút. Lúc thu dọn hòm thuốc Lục Niệm Chi mới nói tới chuyện khác, có quan hệ tới Đậu Ninh Thành và Hứa Tri Ý.

Tin đồn Khương Vân nghe được từ người khác không phải giả, sự thật còn nghiêm trọng hơn một chút. Quan hệ của Đậu Ninh Thành cùng Hứa Tri Ý bây giờ đặc biệt cương, nguyên nhân thì còn xảy ra trước sự kiện tiệc rượu kia.

Lục Niệm Chi lúc đó cũng có mặt, xem như chứng kiến toàn bộ sự việc. Ông lão nhà họ Đậu tới thành phố C một chuyến, ở không bao lâu thì phải quay về thành phố S, mạng lưới quan hệ quen biết, bạn bè của ông lão thật sự nhiều, tới nơi này liền kêu mấy người quen thân với Đậu gia tới ăn bữa cơm thân mật, xem như ôn chuyện.

Vừa vặn Tần Chiêu cũng được mời tới dự. Ngày đó khách khứa tham dự không ít, đều là những nhân vật có uy tín. Ông lão họ Đậu trong bữa cơm tương đối cao hứng, từ lúc bắt đầu liền mang theo Đậu Ninh THành và Hứa Tri Ý đi nơi nơi mời rượu, cho tới khi đến bàn Tần Chiêu.

Bàn này đa phần là lứa con cháu, ông lão không có gì để nói liền thuận miệng nói mấy câu chuyện nhà, hỏi tình huống các gia đình, tâm sự chuyện kinh doanh. Lúc ấy có người nhiều chuyện, vô tình nhắc tới năm ngoái Đậu gia đấu thầu khu đất phía Tây thành phố S bị thất bại, vốn chỉ muốn trấn an ông lão lại nhân cơ hội muốn hợp tác với Đậu gia, ai ngờ một gậy đánh thức người trong mộng.

Đậu Ninh Thành chính là ở thời điểm này sắc mặt trở nên lạnh lùng liếc nhìn Hứa Tri Ý. Người khác không hiểu vì sao lại thế nhưng quần chúng như Lục Niệm Chi thì đoán được đại khái. Bởi vì lần đấu thầu đó Tần gia cũng tham dự, hai gia tộc ra kế hoạch tương tự nhau, tuy nội dung không hoàn toàn giống, nhìn không ra chỗ nào không đúng nhưng phương hướng cả hai nhà đưa ra lại trùng nhau, đều là xoay quanh việc xây dựng trung tâm khoa học kỹ thuật mới, cuối cùng Tần gia lấy phong cách làm việc kiểu mới cùng nhiều điểm khác lấy được gói thầu. Đậu gia vì dự án này bận rộn nửa năm, nỗ lực

như vậy lại bị đoạt lấy như nước chảy mây trôi.

Mưu tính đã lâu đổi lấy thất bại mà kết thúc, còn xảy ra chuyện trùng hợp ngoài ý muốn, Đậu gia khẳng định muốn tra rõ nhưng cuối cùng không thu hoạch được gì, chỉ giải quyết là trùng hợp hai công ty có cùng chí hướng, chung quy thì tình huống như vậy không phải là chưa từng xảy ra.

Đậu Ninh Thành phản ứng như vậy hẳn là anh ta nhớ tới gì đó, hơn phân nửa là hoài nghi Hứa Tri Ý tham dự vào chuyện này. Đậu Ninh Thành không phải người lỗ mãng, đang ở bên ngoài mà kéo xuống da mặt như vậy vẫn là lần đầu, anh ta khẳng định không nghi ngờ loạn, tuyệt đối đã nắm được gì đó.

Khương Vân đem hòm thuốc đã thu dọn tốt để một bên, nàng không rõ lắm rốt cuộc vì sao lại vậy, nghe xong, thuận miệng hỏi: "Cho nên là Hứa Tri Ý tiết lộ cơ mật cho Tần Chiêu biết, lộ ra kế hoạch đấu thầu của Đậu gia? Tần gia trộm dùng phương hướng kế hoạch của Đậu gia?"

"Cũng không nhất định là cô ta mật báo", Lục Niệm Chi nói, đứng lên, "Khả năng là lỡ miệng".

Hai người cùng nhau lên lầu.

Khương Vân khó hiểu, nghi hoặc hỏi: "Hứa Tri Ý sao lại biết kế hoạch của Đậu gia?"

Loại việc này trước sau đều sẽ cực kỳ bảo mật, làm sao một người không liên quan lại biết được. Lục Niệm Chi nói: "Cô ta lúc trước qua Đậu gia giúp đỡ".

Có một số việc một khi xuất hiện lỗ hỏng sẽ như hồng thuỷ tràn đê, cho dù việc này không phải Hứa Tri Ý làm, có khả năng cô ta thật sự không tiết lộ, cho dù thật sự là trùng hợp nhưng bởi vì Khương Vân đưa cho Đậu Ninh Thành vài thứ kia sẽ gây ảnh hưởng, Đậu Ninh Thành sẽ hoài nghi đến trên người cô ta. Cô ta dám lấy việc liên hôn ra làm trò hề thì rất khó để người khác tin cô ta sẽ không làm ra chuyện gì khác.

Người khác chỉ là quần chúng, Đậu Ninh Thành luôn là người có chủ kiến, Hứa Tri Ý rốt cuộc làm những chuyện đó không thì anh ta rõ ràng có cân nhắc. Đây chỉ là lần đầu, sau này lại tiếp tục như vậy thì sao, chỉ cần có cô ta ở đó sẽ khó tránh khỏi hoài nghi. Đậu Ninh Thành nhất định sẽ đề phòng cô ta, khó trách lại đi tìm Khương Vân một chuyến.

Khương Vân hiểu rõ điều này, không nói thêm gì.

Cánh tay Lục Niệm Chi không thể quá dùng sức, nếu không sẽ lại chảy máu. Lên tới trên lầu, mọi việc đều là Khương Vân giúp đỡ, đêm nay nàng không đi, ở lại đây. Lúc tắt đèn nằm trên giường, Lục Niệm Chi bỗng nhiên lại nói chuyện Tần Chiêu cùng Hứa Tri Ý, nói một số chuyện nàng không biết gì hết.

Người này chơi một chút tâm tư, cố ý nhưng lại rất ngay thẳng, không một câu nói xấu Tần Chiêu. Khương Vân đều lắng nghe không nói gì. Hai người kia so với trong tưởng tượng của Khương Vân còn phức tạp hơn, phát sinh quá nhiều chuyện.

Hứa Tri Ý lớn lên cùng Tần Chiêu, hai người lúc nhỏ đặc biệt dính nhau, thẳng đến sau này khi Hứa Tri Ý yêu sớm, quen bạn trai, khoảng cách hai nàng

mới dần xa. Sau đó, Tần Chiêu đến thành phố C học đại học. Lúc đó Hứa Tri Ý còn đặc biệt tới thăm Tần Chiêu, hai người bọn họ còn cùng bọn Trương Dịch đi leo núi du lịch nhưng Khương Vân không biết chuyện này, Tần Chiêu cũng sẽ không nói.

Đáng nói là thời điểm leo tới giữa sườn núi, Hứa Tri Ý thiếu chút nữa rơi vào trong động, Tần Chiêu liều chết giữ chặt cô ấy mới không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Khương Vân yên lặng nghe xong, nghiêng đầu hỏi: "Chị cũng đi?"

Lục Niệm Chi thành thật nói: "Uhm".

"Cô ấy nói với tôi là đi dự sinh nhật bạn", Khương Vân nói, nhớ lại một chút: "Ngày đó tôi ở trường chuẩn bị có kỳ thi, hôm sau thi xong cô ấy còn chờ tôi ở dưới lầu, nói muốn cùng tôi ra ngoài ăn cơm".

"Trước đó cô ấy đưa Hứa Tri Ý ra sân bay".

Khương Vân không hé răng. Lục Niệm Chi quay đầu liếc nhìn nàng, thấy nàng không phản ứng gì lắm, bất động một chút liền nói: "Đau lòng sao?"

"Không có".

"Vậy thì như thế nào?"

"Nhớ tới một việc".

"Việc gì?"

Khương Vân xoay người nằm nghiêng, hướng người kia nói: "Hôm tôi tới văn phòng của chị, nhớ không?"

Lần đầu tiên hai người phát sinh quan hệ, là ở phòng nghỉ ngơi nhỏ hẹp bên đó.

Chương 40: Bí Mật Trong Quá Khứ

==========

Hai nàng chưa bao giờ nói qua chuyện phát sinh ngày hôm đó, vẫn luôn đem những hoang đường cùng bí ẩn chôn dấu, không hề nhắc tới, ai cũng không nói. Giống như đây là một đoạn kí ức bị lãng quên. Chung quy là quá hoang đường, không hợp thế tục, thoát ly quỹ đạo vốn có.

Mà nay Khương Vân chủ động nhắc tới, Lục Niệm Chi nghiễm nhiên không ngờ tới, thật lâu sau, mới nhỏ giọng đáp: "Nhớ rõ".

"Vốn dĩ tôi chuẩn bị rời đi thì chị đột nhiên làm đổ ly nước vào tôi", Khương Vân nói, ngữ điệu không phập phồng, thật bình tĩnh giống như chỉ đang nhớ lại.

Bóng đêm ngoài cửa sổ thật trầm, bất quá bên ngoài có đèn đường hoạt động cả đêm chiếu sáng, màn lại không khép lại, mở rộng như vậy, ánh sáng nhu hoà từ bên ngoài chiếu vào phòng từ cửa kính sát đất, đem căn phòng rộng lớn chiếu sáng.

Nương theo ánh sáng mỏng manh đó, Lục Niệm Chi nhìn nàng, nói: "Em tới tìm Tần Chiêu, đợi thật lâu nhưng cô ấy không ở chỗ tôi".

Nằm nghiêng lâu đè nặng cánh tay không thoải mái,

Khương Vân giật giật, tới gần đối phương một chút, không lập tức nói tiếp mà lát sau mới nâng mí mắt, cùng cô đối diện, môi đỏ mấp máy, ý vị không rõ mà nói: "Tôi chưa từng nói là đi tìm cô ấy".

Lục Niệm Chi không nói gì, không biết nghe hiểu hàm ý trong lời này hay không.

Khương Vân nói thêm: "Ngày đó đúng là tôi tới văn phòng chị tìm Tần Chiêu nhưng tôi chưa từng nói với ai".

Lúc ấy nàng trực tiếp tới văn phòng nhưng cụ thể đi làm gì nàng không nói, cũng không ai hỏi, cứ vậy mà tiến vào. Lục Niệm Chi hẳn là hiểu ý của nàng, quay đầu đi, nhìn trần nhà nửa phút lại nghiêng người nằm kê lên cánh tay phải, hướng về Khương Vân mà nói: "Sau đó thì sao?"

Khương Vân nói: "Chị khi đó đã biết tôi cùng nàng chia tay?"

Lục Niệm Chi không nói lời nào, mắt đen sâu thẳm, tựa hồ đang châm chước tìm lời, lúc lâu sau vẫn là thẳng thắn thành khẩn nói: "Đúng vậy".

"Làm sao mà biết?" Khương Vân hỏi.

Lục Niệm Chi nói: "Trước kia đã nhìn ra".

Khương Vân khó hiểu nói: "Lúc đó tôi cũng đâu có nói với chị".

"Không phải em", Lục Niệm Chi nói, cũng dựa lại gần chút, gần trong gang tấc thì dừng lại, thả chậm giọng điệu, cảm xúc bình tĩnh mà nói: "Có hai

lần tụ hội em không tới, Tần Chiêu đi một mình, Hứa Tri Ý cũng không đến".

"Chỉ vậy?" Khương Vân không hiểu được, "Bởi vì tôi không đi nên chị liền nhìn ra tôi cùng cô ấy chia tay?".

Lục Niệm Chi duỗi tay sờ mặt nàng, "Trước kia em cơ bản sẽ tới, không thể tham gia cũng sẽ tới đón cô ấy".

Khương Vân cùng Tần Chiêu ở bên nhau mấy năm, từ ban đầu liền chậm rãi dung nhập vòng bạn bè người này, cho dù nàng cùng mọi người qua lại không nhiều nhưng trước sau cùng mọi người hoà bình chung đụng.

Một đoạn tình yêu say đắm, luôn sẽ cố gắng dung nhập vào cuộc sống đối phương, Khương Vân để ý Tần Chiêu, coi trọng đoạn tình cảm kia cho nên nàng sẽ bận tâm đến người bên cạnh Tần Chiêu. Trường hợp như mấy lần tụ hội này, có thể đi thì sẽ đi, khi bận không thể đi thì sẽ muộn chút chạy đến đón cô ấy. Tần Chiêu uống xong không thể lái xe, nàng không yên tâm.

Bạn bè xung quanh đều biết, không phải chỉ mình Lục Niệm Chi. Khương Vân bản thân cũng chưa chú ý chi tiết này, thoáng chốc ngẩn người, tiếp theo có chút kỳ quái nói: "Không thể vì có việc bận hay đang tăng ca, thật sự không thể đi đón cô ấy thì sao?"

Lục Niệm Chi dùng sức đè đè cằm cô nói: "Hai lần đó Tần Chiêu đều uống say tới không biết trời trăng gì, nằm xuống liền ngủ, không thể trở về".

Tình huống đó không phải chia tay thì là gì, Khương Vân cùng Tần Chiêu những năm đó, cãi nhau thế nào cũng không đem từ chia tay treo ở cửa miệng, ai cũng không nói qua loại lời thế này, sau đó sẽ thật nhanh hoà hợp lại. Rốt cuộc đều là người trưởng thành rồi, từng người trong lòng hiểu rõ, cãi nhau xong bình tĩnh lại, đối phương không cấp bậc thang thì tự mình cũng sẽ đi xuống, không cần thiết vì một vài mâu thuẫn nhỏ liền làm mọi chuyện không thể vãn hồi.

Tần Chiêu nằm trên mặt đất như vũng bùn, trong lúc uống rượu có gọi điện thoại, uống xong cũng gọi nhưng chưa lần nào có người nghe máy. Bọn Trương Dịch không chú ý những việc này nên không nhìn ra vì sao lại thế, chỉ có Lục Niệm Chi nhìn ra.

Khương Vân nhấp nhẹ môi, hồi lâu thấp giọng nói: "Ngày đó em ấy gọi cho tôi nói buổi tối muốn cùng tôi nói chuyện, muốn vãn hồi, tôi không muốn giáp mặt nói chuyện, bảo em ấy có gì thì cứ nói trong điện thoại, nếu không thì tôi cúp máy. Em ấy lại bảo đang ở văn phòng của chị làm việc, hiện không thể đi, buổi tối mới có thể tới, nói tôi nhất định phải chờ em ấy".

Một lời nói dối nói ra thì cần hàng trăm, hàng ngàn lời nói dối khác che đậy. Lừa gạt cũng vậy, có lần một sẽ có lần hai, lần ba, vô số lần sau đó. Khương Vân không hề tin tưởng Tần Chiêu, nghe cô ta nói liền chết lặng. Vừa vặn ngày đó nàng đang ở gần văn phòng Lục Niệm Chi nên thuận đường tới xem. Nàng không phải tính hợp lại mà chỉ muốn nhìn thử một cái xem người này tột cùng có thể có vài phần chân thành không hay như cũ miệng toàn

lời nói dối. Kết quả cùng suy nghĩ của nàng giống nhau, Tần Chiêu không ở nơi đó.

Khương Vân không khổ sở, rốt cuộc trước lúc chia tay nàng thật sự đã suy xét kỹ càng, không phải do xúc động. Mặc dù Tần Chiêu thật ở văn phòng nàng cũng sẽ không bởi vậy mà mềm lòng hòa hợp lại. Nàng ở phòng nghỉ ngơi của Lục Niệm Chi nghĩ thật lâu chỉ cảm thấy chân chính hết hy vọng, giải thoát cho rồi. Cầm lên được thì buông xuống được, bất quá chỉ là quyết định trong nháy mắt. Ngồi chờ hơn hai tiếng liền tự cấp cho mình công đạo.

"Tối hôm trước cô ấy cùng bọn tôi uống rượu, sau khi tàn cuộc thì bị người đón đi rồi". Lục Niệm Chi nhẹ nhàng nói, chỉ một câu như vậy, không có gì khác, cũng không nói ai đón đi.

Không nói Khương Vân cũng có thể đoán được. Trong điện thoại Tần Chiêu đều nói dối, rõ ràng trong lòng có quỷ mới tìm cớ lấp liếm. Vốn dĩ cô ấy có thể nói bản thân mình đang bận hoặc gì đó nhưng theo bản năng lại tìm cái lý do bịa cho chính đáng một chút, tựa như trước đó nói dối, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ làm người khác tìm không ra điểm xấu, hoàn mỹ quá mức.

Kỳ thật đoạn thời gian trước khi đưa ra lời chia tay, Khương Vân cũng không tốt hơn bao nhiêu, tình cảm thất bại thảm hại đánh vào lòng nàng quá sâu cho nên cả người nàng hoàn toàn chưa kịp bình tâm. Từ sáng sớm tới tối mịt, cả ngày lang thang bên ngoài không có mục tiêu. Thói quen làm nàng không thể lập tức thoát ra mà phải giãy giụa một phen.

Bất quá sau đó cũng không có gì không thể bình

tâm, tất cả đều không quan trọng nữa rồi. Vì thế Khương Vân mới có thể dứt khoát như vậy chứ không phải tự mình thương tâm oán than, đắm chìm trong quá khứ không thoát ra được.

Ngày đó trong lúc nàng ngồi ở phòng nghỉ ngơi, cái gì cũng không nghĩ, có lẽ đã đoán trước tới văn phòng cũng không tìm thấy người, trong lòng bình tĩnh đến quá mức. Văn phòng làm việc của Lục Niệm Chi rất lớn, nằm ở tầng hai mươi cao ốc Bắc Thanh. Phòng nghỉ ngơi thôi đã có ba cái, một cái là để đối tác hoặc bạn bè tới thì sử dụng, một cái cho nhân viên dùng, cái còn lại thuộc về Lục Niệm Chi.

Khương Vân chính là tới chỗ này. Đưa nàng vào trùng hợp là một nhân viên biết nàng, cho rằng nàng là bạn tốt của Lục Niệm Chi nên dẫn nàng qua, mà Lục Niệm Chi cũng chưa nói gì. Ngươi này vẫn luôn ngồi trong văn phòng, trong lúc đó cũng không có đi qua phòng nghỉ gặp Khương Vân cho đến khi tan tầm mới tới xem.

Khương Vân tới bây giờ cũng không rõ ràng chuyện sau đó là như thế nào xảy ra. Lục Niệm Chi rót cho nàng ly nước, tùy tiện hỏi mấy câu, Khương Vân không nhớ rõ rốt cuộc là nói cái gì chỉ mơ hồ nhớ người này đột nhiên hỏi: "Hiện tại sốt ruột sao?"

Nàng ngẩn ra, chớp mắt, chính mình đã ở chỗ này lâu rồi, hẳn nên rời đi nhưng lại chần chờ mở miệng. Lục Niệm Chi duỗi tay sờ mặt nàng, giống như bây giờ. Nàng thế mà lại không có bất kỳ phản ứng gì, mặc kệ người này. Phòng nghỉ không lớn, vách tường không phải bằng kính trong suốt, cửa đóng, hai người ở chung trong phòng lại đột nhiên thế này, bầu không khí dần dần có chút không thích

hợp.

Nơi này không ai nhìn thấy nên sẽ không phát hiện xảy ra chuyện gì. Ngày đó Lục Niệm Chi mặc blazer thoải mái, bên trong là sơ mi bóng, chỉ cài mấy nút, nửa lộ nửa không, ẩn ẩn phác họa đường nét mềm mại vòng cung bên trong, nước hoa hương diên vĩ thanh đạm, rất dễ ngửi.

Đối lập với cô, Khương Vân mặt mười phần tùy ý, áo thun quần jean, giày đế bằng cũng không hề trang điểm. Khương Vân không cẩn thận làm đổ ly nước lên người Lục Niệm Chi khiến cho trước ngực người này ướt một mảng lớn.

Cái ly rơi xuống đất lăn thật xa, may mắn không vỡ. Sau đó cứ để nó vậy, ai cũng không đi nhặt cái ly, tiếng ly rơi vang lên thanh thúy như mở ra một điều gì đó, hai người đều làm ra chuyện vượt quá giới hạn. Khương Vân suy nghĩ thật loạn, loạn đến không thể nào tự hỏi, tim đập thật nhanh, trong đầu trống rỗng.

Nàng là người suy nghĩ nhiều nhưng lần đó lại cái gì cũng không nghĩ, không có ý niệm gì khác, cả người đều trống rỗng. Lục Niệm Chi lấp đầy chỗ trống của nàng, từng chút từng chút, một tấc lại một tấc.... Hoảng loạn, rung động, thâm trầm phức tạp niệm tưởng đan xen quẩn quanh, không chia lìa, cảm nhận khác làm người ta vô pháp đón lấy, tình cảm quay cuồng, giống như rừng cỏ khô bốc cháy không thể dập tắt, bản thân ở trong đó không ngừng hết lần này tới lần khác bị dày vò nhưng lại không nhịn được muốn trầm luân đi vào. Trước đó Khương Vân theo khuôn phép suốt hai mươi sáu năm, trừ bỏ lúc comeout thì chưa từng làm chuyện gì khác

người, đó là lần ngoại lệ thứ hai. Cấm kỵ cùng đạo đức, hai bên giao tranh nhau làm nàng khó có thể tránh thoát.

Loại cảm giác xa lạ này làm Khương Vân có chút sợ hãi nhưng nhịn không được muốn dấn thân vào, nắm lấy không buông. Nàng trước nay đều lý trí, khó có khi làm chuyện hồ đồ, giống như người chỉ luôn uống nước lọc bỗng dưng đổi uống rượu mạnh. Mới uống vào trong miệng không quen, kháng cự, rượu thiêu nóng cổ họng nhưng uống mấy ngụm sau mùi vị tinh tế cay nồng đầy khoang miệng, cả người đều trở nên không tỉnh táo.

Bên ngoài có người tới gõ cửa. Bất quá chờ không lâu, một lát liền rời đi. Toàn bộ quá trình không tới nửa phút lại có vẻ như rất lâu.

Khương Vân khẩn trương ôm Lục Niệm Chi không buông, đem cằm đặt ở đầu vai nàng, lưng thẳng tắp làm lộ ra đường cong quyến rũ. Nàng hạ tầm mắt thấy trên mặt đất vũng nước động nho nhỏ do cái ly rơi xuống ban nãy, phản chiếu ánh đèn trên đỉnh đầu. Lúc hoàn toàn kết thúc, quần áo Khương Vân vẫn hoàn hảo để mặc lên người chỉ có chút nhăn.

Nếu không phải làm rơi xuống ly nước kia, chuyện này sẽ không phát sinh. Khương Vân bây giờ còn có thể nhớ rõ chi tiết này như vậy, ấn tượng khắc sâu. Qua đi hai người xem như chưa phát sinh chuyện gì, không nói chuyện với nhau, không làm gì khác chỉ rúc vào cùng nhau. (Ed: l ly nước đổ mà đè nhau ra =)))), tui ổn nha)

Không biết qua bao lâu Lục Niệm Chi mới lần nữa đem ly nước đưa nàng, hai người ngồi trên sô pha,

Lục Niệm Chi ôm nàng, thật lâu không có thêm động tác gì. Những chuyện xảy ra trong phòng nghỉ hết thảy như một giấc mộng tươi đẹp, không chân thật, phát sinh quá đột ngột, không dấu vết cũng không thể giải thích rõ ràng.

Hiện tại nhớ lại cái gì cũng mơ hồ không rõ, chỉ có cảm thụ sâu sắc, giống như dung nhập vào xương tuỷ. Khương Vân bắt được tay Lục Niệm Chi, suy nghĩ một lát hỏi: "Nếu đã sớm biết vậy sao lần trước chị hỏi tôi có phải chia tay hay không?"

Lục Niệm Chi đúng sự thật mà nói: "Xác nhận một chút".

"Nếu không chia tay thì sao?"

"Không có nếu".

Khương Vân bình tĩnh nhìn, chờ cô tiếp tục nói.

Lục Niệm Chi: "Sự việc đều đã xảy ra, kết cục thế nào đã định, sẽ không có kết quả khác".

Mọi việc đều có rất nhiều khả năng nhưng kết cục chỉ có một loại, không thể sai.

Giọng điệu đối phương quá nghiêm túc, biểu tình trên mặt cũng vậy, Khương Vân nghe xong không lý do lại hoảng hốt. Có thể là ảo giác, nàng từ những lời này lại nghe ra ý nghĩa khác, nói không rõ rốt cục là gì nhưng Lục Niệm Chi rõ ràng lời nói có ẩn ý, không đơn giản chỉ trả lời điều cô hỏi.

Hai người hiện tại cách nhau vô cùng gần, vừa lúc có thể quan sát rõ ràng từng biến hoá nhỏ trên

gương mặt đối phương. Khương Vân nhìn đôi mắt người này, suy tư trong chốc lát, vừa nhìn cô vừa hỏi: "Chị lúc trước có nói, chị sớm đã biết tôi, là từ khi nào? Năm đó học trung học? Giang Viên bên đó?"

"Sớm hơm một chút", Lục Niệm Chi nói, cũng không giấu giếm.

"Ở chỗ thầy Đặng?", Khương Vân hỏi.

"Uhm".

"Năm lớp mười?"

Lục Niệm Chi không trực tiếp trả lời, chỉ nói: "Chỉ là trùng hợp gặp qua vài lần, cũng chưa từng nói chuyện với nhau".

"Khó trách", Khương Vân trả lời, "Tôi một chút ấn tượng đều không có, hoàn toàn không nhớ được".

"Đừng nghĩ nhiều quá", Lục Niệm Chi nói, nhìn thấu tâm tư nàng, "Khi đó em tên gọi là gì tôi còn không biết, hoàn toàn không quen, đều nghe dượng tôi nhắc tới nên nhớ kỹ. Thật sự biết em đều là sau này, bởi vì Tần Chiêu, cô ấy đưa em tới trước mặt chúng tôi".

Khương Vân hiểu ý cô, nói: "Không có nghĩ nhiều, tò mò hỏi một chút mà thôi".

Lục Niệm Chi cũng không nói rõ, trả lời: "Đều là kết cục đã định".

Khương Vân thật lâu không nói gì.

Lục Niệm Chi nghiêng người qua, bởi vì cánh tay bị thương không thể giơ tay lên nên dựa vào ngực nàng.

"Năm đó Tần Chiêu học đại học, là tôi đề cử trường cho cô ấy, nói cô ấy tới đây học".

Khương Vân biết việc này, "Em ấy từng nói với tôi, nói quan hệ của em ấy cùng trong nhà hai năm đó không tốt lắm, nguyên bản là định ra nước ngoài du học sau đó lại không đi mà đi đại học C".

Lục Niệm Chi thẳng thắn: "Tôi không nghĩ tới cô ấy lại gặp em".

Khương Vân ừ một tiếng.

Lục Niệm Chi ngước lên, chạm khoé môi nàng.

"Em cùng cô ấy chia tay, về sau không có quan hệ gì".

"Tôi biết".

"Tiến về phía trước, không thể quay đầu lại".

Chương 41: Thích Sao?

==========

Bóng đêm thật sâu, lúc rạng sáng nhiệt độ không khí dần chuyển lạnh, hai người câu được câu không trò chuyện hồi lâu, cuối cùng rúc vào nhau, không biết ngủ từ khi nào.

Khương Vân ngủ thật sâu, một đêm ngon giấc, hôm sau trời vừa sáng liền tỉnh. Lục Niệm Chi cũng tỉnh dậy sớm, so với cô chỉ muộn hơn xíu. Hai người tối qua cũng chưa tắm rửa, sáng nay nên tắm một chút. Thời tiết tháng sáu oi bức, mặc dù trong phòng có điều hòa mát mẻ nhưng một ngày không tắm trên người đều không thoải mái.

Bất quá trước khi tiến vào phòng tắm, Khương Vân cùng Lục Niệm Chi nháo một chút. Có lẽ tối hôm qua nói chuyện với nhau lâu vậy có tác dụng, lúc này là nàng chủ động, Lục Niệm Chi cũng chưa nói cái gì, chỉ mở to mắt sau đó ôm nàng một phen, thanh âm mới ngủ dậy có nét lười nhác, trầm thấp: "Sớm..."

Khương Vân đã hoàn toàn tỉnh táo, nghiêng lại gần cô: "Sớm".

Nàng tựa như không xương, rút vào trong chăn mỏng, tay đi xuống một chút...

Lục Niệm Chi cầm gối đầu lại lót, chân dài hơi cong lên, khép lại đôi mắt.

Sáng sớm mát mẻ, không khí tươi mát hợp lòng người, cửa sổ rộng mở, gió nhẹ thổi.

Khu biệt thự từ trước đến nay thanh tịnh, thời gian này chưa phải lúc rời giường, bầu trờ mảng tối mảng sáng, qua không lâu sẽ sáng hoàn toàn nhưng ít nhất còn phải lát nữa, giờ vẫn còn rất sớm.

Lúc hai người một trước một sau tiến vào phòng tắm tắm rửa, Khương Vân đi trước, tắm xong vừa hút thuốc vừa chờ Lục Niệm Chi.

Nàng lại tới cơn nghiện thuốc, có lẽ vừa nãy rung động quá sâu, hút một điếu lại một điếu, không nhanh không chậm, người quấn khăn tắm, chân trần ngồi bên mép giường, nhìn cảnh sắc xa xa ngoài cửa sổ.

Khói thuốc lượn lờ, tiêu tán giữa không trung. Nàng hút là thuốc của Lục Niệm Chi, bản thân nàng không mang theo bên người, để trên xe quên lấy. Vẫn là loại thuốc cũ, hương vị bạc hà có phần nhạt nhẽo, hút không có nhiều cảm giác lắm.

Lục Niệm Chi tắm tương đối mau, không tới mười phút thì ra, chỉ là đi vào vệ sinh đơn giản, cánh tay cô không thể đụng nước cho nên hơi chậm một chút. Sau khi ra khỏi phòng tắm thấy Khương Vân đang hút thuốc, cô không nói gì chỉ đem rèm kéo lên, mở ra đèn màu vàng cam đầu giường, lại từ trong cùng ngăn kéo lấy ra một cái hộp màu hồng hoàn toàn mới, lấy hai điếu ra.

Khương Vân không có động tác gì khác thẳng đến khi người này khom người lại gần đây nàng mới nhả ra khói thuốc, đón lấy nụ hôn của cô. Toàn bộ quá trình cũng không đem thuốc dập tắt, thuốc mới hút, nàng có chừng mực của mình, ngón tay thon dài kẹp lấy điếu thuốc, chống tay trên tủ đầu giường, trừ bỏ lâu lâu hút một ngụm thì còn lại đều là chống tay để đó.

Điếu thuốc này kỳ thật chỉ hút có mấy hơi, còn lại đều chậm rãi tự cháy. Cuối cùng Khương Vân đem thuốc dập tắt ném trên mặt đất, ôm lấy người kia.

Lục Niệm Chi nhẹ giọng hỏi: "Thích sao?"

Nàng ngước ngước lên lộ ra cần cổ bóng loáng, xương quai xanh cũng theo đó lộ ra, môi đỏ ngập ngừng, hồi lâu mới trầm tĩnh, híp híp mắt nói: "Thích cái gì?"

Lục Niệm Chi cười một cái, ở bên sườn mặt nàng rơi xuống một nụ hôn. Khương Vân liếc mắt nhìn hộp thuốc lá trên tủ đầu giường, tiến đến khóe môi cô, dùng cái tay ban nãy kẹp thuốc chạm vào sau gáy nàng, đầu ngón tay ấm áp chậm rãi dời xuống, rơi trên vòng eo người này.

"Thuốc này, tối nay tôi lấy đi, được không?"

Lục Niệm Chi rướng người tới gần động tác như muốn cắn môi nàng nhưng không chạm tới, muốn hôn mà không hôn, lại nghiêng đầu hôn hôn gương mặt nàng, dần dần về phía sau tai cùng vành tai, hồi lâu hơi thở nóng ấm phả ra mà nói: "Đây là bao cuối cùng".

Khương Vân nâng mắt, vòng lấy nàng, trả lời: "Vậy cho tôi đi".

Lục Niệm Chi mỉm cười: "Được".

Hai người mười giờ thì rời giường, thức dậy sớm mà lại không thể ăn sáng, người nào có tật ngủ nướng thì tới giờ này cũng nên tỉnh rồi. Lục Niệm Chi nấu cơm, Khương Vân dọn dẹp chung quanh.

Các nàng vừa rồi làm căn phòng loạn như vậy, trên giường lung tung, chăn nhăn đến không nhìn ra bộ dáng rơi trên mặt đất, gối đầu đông một cái tây một cái. Trên mặt đất cũng loạn, đều là đồ vật tùy tay ném, túi plastic, giấy vệ sinh...

Khương Vân thu dọn sạch sẽ hết thảy mới không còn thẹn thùng. Dọn dẹp xong xuôi nàng còn kéo rèm cửa ra cho thông khí, tùy tiện tìm một bộ đồ của Lục Niệm Chi mà thay. Nàng không rời đi vội, tóm lại không có gì để làm nên không vội. Hơn nữa quần áo náng tối hôm qua đều đã giặt, tuy hông khô rồi nhưng vẫn có chút ẩm ẩm.

Làm xong hết thảy nàng tới phòng bếp phụ. Lục Niệm Chi vừa mới bắt bếp, giữa trưa ăn cháo cá tuyết cùng mấy đồ dùng để ăn sáng. Cô gần đây không thường ăn cơm nhà, tủ lạnh không có nhiều nguyên liệu có thể nấu, hai người cũng chưa ăn uống gì, nấu vậy cũng tương đối thích hợp.

Người này mặc một cái áo sơ mi đen bóng size lớn, hai chân thon dài thẳng tắp lộ ra bên ngoài, nửa người trên bên trong cái gì cũng không mặc, tóc thì tùy tiện cột lên, thoạt nhìn có chút hỗn độn, mười phần tùy ý khi ở nhà.

Khương Vân vào hỗ trợ rửa rau, trong lúc vô tình liếc nhìn bên cạnh. Áo sơ mi đen không cài khoảng ba nút, đứng bên cạnh nhìn sang đều có thể thấy mỹ cảnh thấp thoáng, mà áo sơ mi mượt mà đem đường cong nàng phác họa ra, lồi lõm đầy đủ, nhìn bộ dáng tuy lười nhát mà lại gợi cảm.

Khương Vân không tự chủ nhìn nhiều hơn chút, sau đó ra vẻ cái gì cũng chưa thấy, vặn vòi nước rửa rau. Chờ cháo đã nhuyễn, Lục Niệm Chi lại đây một tay ôm nàng, "Mấy ngày tới công ty không có việc gì, lúc đó tôi tới chỗ em".

Khương Vân rũ mắt, "Nhanh vậy đã xong rồi?"

"Muốn nghỉ ngơi hai ngày", Lục Niệm Chi nói, "Lúc sau còn có một đống công việc cần xử lý".

Khương Vân không trả lời, không biết là ngầm đồng ý hay như thế nào.

Hai nàng từ tối hôm qua tới giờ, quan hệ miễn cưỡng coi như tiến thêm một bước, không giống như trước kia xấu hổ như vậy, trước sau đều tùy lúc đều có thể thân mật nhưng trước sau đều có khoảng cách nhỏ, như muốn để đối phương có đường rút,tóm lại rất quái lạ.

Hai người cùng nhau ăn cơm trưa, buổi chiều thì ngồi sô pha xem TV, muộn một chút Lục Niệm Chi chở Khương Vân đến chỗ gửi xe ở Bắc Nhai, sau đó mới từng người tách ra. Khương Vân lái xe về nhà, vừa về tới thì Đỗ Thanh gọi nói có chuyện quan trọng tìm nàng.

Đem xe đỗ lại ổn thỏa, Khương Vân tiếp điện thoại, đóng cửa lại vào trong nhà. Nàng còn chưa kịp mở miệng, Đỗ Thanh đã lên tiếng: "Tôi đã liên hệ với bên kia về chuyện thỏa thuận phân chia tài sản".

Khương Vân sớm đã đem chuyện này ủy thác toàn quyền cho Đỗ Thanh phụ trách, công việc liên quan đều do nàng xử lý, nghe được lời này nàng có chút ngẩn người, vừa mở cửa vừa hỏi: "Hiện tại thế nào?"

Đỗ Thanh cũng không quanh co, trực tiếp ngắn gọn nói: "Bên kia không đồng ý, ý tứ đương sự là muốn cùng cậu nói chuyện".

Đương sự, cũng chính là Tần Chiêu.

Hiện giờ Đỗ Thanh biết chuyện giữa hai nàng rồi, vô luận nói chuyện bình thường hay xử lý công việc đều sẽ nghiêng về phía Khương Vân, những chuyện liên quan tới Tần Chiêu ngay cả tên cô ây cũng không nhắc, chỉ dùng từ đương sự thay thế.

Khương Vân tất nhiên là không muốn lại cùng Tần Chiêu tiếp xúc nhưng nàng còn lý trí, không xúc động trực tiếp từ chối, nàng hỏi: "Muốn mình gặp cô ấy sao?"

Rốt cuộc Đỗ Thanh mới là người trong nghề, tình cảnh hiện tại vốn chính là muốn thuận lợi giải quyết phiền toái, nếu không muốn cùng nhau trao đổi thỏa thuận thì Khương Vân cũng sẽ không nhượng bộ nhiều như vậy, thậm chí ủy khuất chính mình.

Đỗ Thanh không lập tức nói ra ý kiến của mình, nhẹ nhàng nói: "Trong lòng cậu nghĩ như thế nào?"

"Mình đều nghe cậu", Khương Vân trả lời dứt khoát, không một chút chần chờ.

Lúc này Đỗ Thanh mới nói ra ý kiến của mình.

"Mình cảm thấy cậu cứ đi đi, thưa kiện đối với cậu bất lợi, bên kia nhất định sẽ nhượng bộ, họ nói chỉ cần cậu đi, điều kiện cụ thể đều có thể thương lượng. Đương nhiên, trên miệng là nói như vậy, trước đó mình nghĩ nên cùng bên kia bàn bạc thêm về thỏa thuận phân chia nhưng luật sư bên kia không cho, thế nào cũng nói cậu phải tới mới bàn tiếp. Bên đó tính toán chặt chẽ, tạm thời mình chưa có cách nào khác. Nếu cậu nguyện ý đi, khả năng sẽ có điểm đột phá. Nếu bên kia giữ lời sẽ là kết quả tốt nhất, còn không thì có lẽ sẽ có chút phiền toái".

Tần Chiêu không để ý chút tài sản đó, với cô ấy mà nói, tài sản hai người phấn đấu mấy năm nay chẳng qua chỉ như mất một sợi lông, bỏ một ít đó cũng chẳng là gì. Năm đó bởi vì comeout mà cô ấy cùng gia đình trở mặt, lúc đó xác thật có chút gian khó, nhưng qua rồi thì mọi việc cũng ổn, cho dù vì việc ấy nhưng quan hệ của cô ấy với Tần gia cũng không hoàn toàn cắt đứt. Tần gia bên đó cho cô tài sản không ít, nếu không muốn nói là nhiều vô số, nếu mà đem căn nhà cùng xe cộ đều nhường cho Khương Vân thì cũng chỉ như đổ một ly nước, không là gì đáng kể.

Khương Vân đối với Tần Chiêu vẫn tương đối hiểu biết, trong lòng biết cô ấy chỉ dùng việc gặp nhau thương lượng để làm cớ gặp mặt, khẳng định sẽ không chỉ nói chuyện đơn giản vậy, nhất định sẽ

nói tới chuyện khác.

Bất quá về phương diện khác, lời nói của Tần Chiêu vẫn có thể tin tưởng, ít nhất về vấn đề tiền bạc cô ấy sẽ không giả bộ, cô nói nhượng bộ thì nhất định sẽ nhượng. Nhưng rốt cuộc người này muốn làm gì, Khương Vân hoàn toàn không đoán ra được, do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn đồng ý.

Đỗ Thanh lại nói rất nhiều điểm cần chú ý, nói cnàng nếu muốn ký tên thỏa thuận thì nhất định phải để cô ấy xem qua. Khương Vân đều hiểu chuyện này, cúp điện thoại xong nàng điều chỉnh tâm tư lại rồi mới liên hệ Tần Chiêu.

Không phải gọi điện thoại, hiện tại nàng hoàn toàn không muốn nói chuyện với Tần Chiêu, nàng chỉ nhắn tin, hẹn tối mai hai người gặp nhau tại quán cơm Tây gần căn nhà hai người từng ở.

Quán cơm kia là nhà hàng lâu năm ở đó, trước kia hai người thường ghé, sau khi mua nhà thì bữa cơm đầu tiên chính là ăn ở đó, xem như nơi bắt đầu cũng là nơi kết thúc. Tần Chiêu nửa giờ sau mới trả lời tin, không nói gì khác chỉ một chữ "Được".

Bởi vì chuyện này, tâm trạng Khương Vân vốn dĩ không tồi lại bay mất không còn chút gì, như lọt vào đáy hang, thẳng đến lúc ngủ đều còn rối rắm này nọ. Không phải nàng đang lo lắng gì, dù sao cũng tới tình tình trạng này rồi còn có thể tệ hơn sao, chỉ là trong lòng nàng có chút bất an, cảm thấy sẽ xảy ra chuyện gì đó, không thể thuận lợi như vậy.

Nàng không nói cho người khác chuyện này, tính chờ

ngày mai gặp nhau xong lại nói, nếu có thể giải quyết mọi chuyện thì cũng là lúc công bố cho bạn bè chung quanh biết tin. Khương Vân trong đầu thật loạn, vẫn luôn không ngừng suy nghĩ, qua nửa đêm vẫn chưa ngủ, thẳng tới gần sáng mới chợp mắt một chút.

Chờ hôm sau tỉnh dậy đã một hai giờ trưa, nàng tùy tiện ăn chút gì đó, thu thập một phen, thời gian không sai biệt lắm thì ra cửa, lái xe đến quán cơm Tây. Khi đến nơi, trời đã tối, Tần Chiêu so với nàng tới sớm hơn, đã chờ sẵn ở đó.

Chờ nàng vừa vào cửa, Tần Chiêu trực tiếp kêu phục vụ lên thức ăn, cô ấy đã sớm gọi món sẵn. Người này biết rõ khẩu vị Khương Vân, biết nàng thích ăn gì, không hỏi trước đã gọi, giống như trước đây vậy.

Hai bên đều tới một mình, không mang theo luật sư.

Xa xa nhìn thấy đối phương, Khương Vân lập tức đi qua, còn chưa đến trước bàn, Tần Chiêu không biết từ đâu lấy ra bó hoa hồng đỏ tươi kiều diễm, đứng dậy đưa hoa tới trước mặt nàng đồng thời kéo ra ghế cho nàng ngồi.

"Tới thật đúng giờ, không sớm cũng không muộn". Tần Chiêu nhẹ nhàng nói, giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Khương Vân không dấu vết tránh sang một bên, không nhận hoa, cũng không cảm ơn, tự mình đem ghế kéo ra, "Không cần, cô tự giữ đi".

Nói xong, hào phóng mà ngồi xuống.

Chương 42: Bẫy Rập

==========

Nhà hàng Tây trang trí thanh nhã, ánh đèn nhu hòa, khách khứa không nhiều lắm, rải rác mấy bàn. Tần Chiêu không ngại thái độ của Khương Vân, đem hoa hồng đưa cho người phục vụ bên cạnh mang đi sau đó ngồi xuống đối diện, "Chị thích beefsteak chín bảy phần, em gọi trước một phần, chị nếm thử xem".

Người này hiện tại thật lý trí, cùng với hôm ở nhà cũ không hề giống nhau, bộ dáng thay đổi hoàn toàn, ôn nhu, chu đáo, bình tĩnh mà khắc chế. Khương Vân bình thản liếc mắt đánh giá cô, nâng ly lên lắc nhẹ vài vòng, nhấp ngụm rượu vang, không ăn cái khác.

Tần Chiêu lại cầm lấy dao nĩa cắt một khối thịt bò đưa vào miệng, tự mình ăn, không bao lâu lại cắt một khối, bất quá không tự ăn mà đưa đến trước Khương Vân. Lúc hai người còn yêu đương, thường làm những hành động này, gọi hai phần cơm, trao đổi nhau ăn, có thể nếm được mùi vị hai món khác nhau. Bất quá trước kia đều là Khương Vân trước tiên đem của mình đút cho Tần Chiêu, thói quen này duy trì rất nhiều năm.

Hiện giờ đổi thành Tần Chiêu đem phần beefsteak của mình cắt ra đưa đến cho nàng, Khương Vân trong lòng cũng không có nửa điểm xúc động, thậm chí

không có tí dao động cảm xúc, nàng chỉ hờ hững nhìn, không ăn, không nói lời nào, cũng không đem đĩa thức ăn đẩy ra.

Tần Chiêu chủ động rót rượu cho nàng, ôn nhu hỏi: "Một miếng cũng không ăn, là không hợp khẩu vị sao?"

Khương Vân lãnh đạm mà nói: "Không muốn ăn".

Tần Chiêu hiểu sai ý, "Vậy gọi món khác, chị muốn ăn món nào?"

Nói xong liền vẫy gọi phục vụ mang thực đơn lên.

"Không cần", Khương Vân nói, ngăn cô lại, "Tôi không đói, hiện tại không muốn ăn".

Tần Chiêu lúc này mới dừng lại, "Vậy uống nhiều chút, trừ bỏ rượu vang, còn muốn uống gì khác không? Có muốn đổi cái khác không?"

Khương Vân giọng dứt khóat, "Trực tiếp vào vấn đề đi, sớm giải quyết một chút".

Đều đã đến tình cảnh này, không cần thiết phải ra vẻ làm gì, dây dưa như vậy cứ như là không thể rời bỏ nhau ấy. Tần Chiêu không hé răng, cầm ly rượu lên uống một ngụm.

Không khí bỗng trở nên dị thường yên tĩnh, hai bên đều trầm mặc nhìn nhau. Nếu đêm nay nói chuyện thuận lợi thì đây sẽ là lần cuối hai người bình tĩnh mà ngồi ở chốn xưa ăn cơm, chỉ là lúc trước ai cũng không nghĩ tới sẽ trở nên thế này, nhu tình không còn, hai người đã từng là quen thuộc

nhất trở thành người xa lạ đối diện nhau, tùy tiện nói hai câu cũng không được.

Nói tiếp cũng thật châm chọc, từ lúc tới nơi này, Khương Vân cả buổi trên mặt đều là tươi cười, uống thật nhiều rượu, trong lúc đó còn nói phẩm vị nhà hàng này ngày càng ngon, nhất định sau này sẽ thường tới.

Hồi năm ngoái lúc chưa nghỉ việc, trong công ty có lan truyền tin đồn Khương Vân có cơ hội được thăng chức, nàng rất phấn khởi, còn dẫn Tần Chiêu tới đây ăn mừng một trận, nói với Tần Chiêu: "Nếu thăng chức thật thì lại dẫn em đến đây chúc mừng".

Nhưng mà bây giờ nàng thôi việc, cũng không thể lại tới đây chúc mừng. Hiện tại lần nữa ở nơi chốn cũ đầy lãng mạn ngồi lại, giữa hai người đã không còn tình yêu mà là tiến hành cuộc đàm phán bất đắc dĩ nhưng lại thực tế vô cùng. Khương Vân từ trước tới nay dứt khoát, không quanh co lòng vòng, lại nói: "Không cần thiết làm nhiều việc ngoài lề như vậy, hôm nay tới đây là vì chuyện thoả thuận, nếu không muốn bàn thì lần sau gặp nhau ở toà vậy".

Nói đến thực tế khó nghe nhưng cũng đầy quyết đoán.

Về mặt phân chia tài sản, Tần Chiêu nắm giữ quyền chủ động, Khương Vân vẫn luôn ở thế bị động nhưng nàng không vì vậy mà lần nữa lui bước, không để đối phương có cơ hội một tấc lại tiến lên một thước. Dù sao thái độ đã như vậy rồi, có thể bàn thì bàn, không thể thì tìm cách khác giải quyết. Đêm nay có thể tới đây một chuyến đã là cực hạn Khương Vân có thể làm, Tần Chiêu nếu có tính toán

gì khác, nàng đều sẽ không tiếp nhận.

Tần Chiêu buông ly rượu, giương mắt đối diện nàng, sau một lúc lâu nói: "Tối hôm trước chị không ở ngõ An Hoà, cả đêm cũng không về".

Lúc ấy nàng ở chỗ Lục Niệm Chi, Khương Vân dừng một chút, sau đó trấn định mà nói: "Có việc ra ngoài".

"Có việc hay là đi tìm Lục Niệm Chi?" Tần Chiêu hỏi, tiếp tục cầm dao nĩa cắt thịt bò, biểu tình trên mặt lãnh đạm, "Qua đêm chỗ cô ấy?"

Khương Vân bình tĩnh, "Chuyện này cùng việc tối nay muốn nói không quan hệ".

Tần Chiêu ngoảnh mặt làm ngơ, nói: "Tối hôm trước em đi tìm cô ấy, ngăn xe cô ấy lại làm cô ta đâm xe vào tường bị thương. Như thế nào, em vừa đi cô ta liền tìm chị ra vẻ đáng thương?"

"Không có", Khương Vân sắc mặt như thường, "Cô ấy không tìm tôi".

"Vậy nghĩa là chị đi tìm cô ta", Tần Chiêu nói, ngữ khí khẳng định, lại mang theo ý vị khác, không giống trào phúng nhưng cũng không dễ nghe. Khương Vân không giải thích, tuỳ tiện người này muốn hiểu sao hiểu.

Có những việc không tất yếu phải tranh luận, nói trắng ra mọi người đều là người trưởng thành, tách ra thì không liên quan, mặc kệ là làm gì cũng không tới phiên đối phương xen vào cùng đánh giá.

Bất quá hiển nhiên Tần Chiêu không nghĩ như vậy, ung dung thong thả buông dao nĩa, cầm khăn giấy lau miệng, chốc lát nói: "Cô ta rất để bụng chị, luôn tìm cách để chị vui vẻ. Trận này hẳn là làm không ít chuyện vì chị, khẳng định có xum xoe, lâu lâu lại chạy tới chỗ chị, còn đặc biệt đổi xe riêng, nếu không phải từng gặp một lần, em cũng chưa phát giác ra là cô ta".

Khương Vân không muốn nghe cô ta những lời này, ngắt lời nói: "Căn nhà cùng những thứ kia cô muốn chia như thế nào?"

Tần Chiêu giống như không nghe thấy.

"Lục Niệm Chi hẳn là nói cho chị nghe rất nhiều chuyện của em cùng Tri Ý. Nhà của em cùng Hứa gia quan hệ thế nào, còn có Đậu Ninh Thành, có phải hay không nói với chị cách để đối phó em? Hoặc là hướng về chị thể hiện nhiệt tình, nói cô ta đứng về phía chị, sẽ giúp chị?"

"Tôi không muốn nói những chuyện này", Khương Vân không khỏi nhíu mày nhưng ngay sau đó khôi phục như cũ, không để đối phương nhìn ra, "Những chuyện đó cùng với chuyện tối nay muốn bàn không có quan hệ, nếu cô thế nào cũng phải nói tới thì có thể đổi hôm khác".

Tần Chiêu cười cười, "Tối nay thời gian còn dài, không vội".

"Tôi còn có chuyện khác".

"Chuyện gì?"

"Không liên quan cô". Khương Vân đáp.

Tần Chiêu nói: "Chị chỉ có mấy câu này, không có lời gì khác".

Khương Vân không nói gì.

Tần Chiêu không nhanh không chậm mà nói: "Chị trả lời câu hỏi của em trước đã, sau đó có thể bàn bạc".

Đây là mục đích chuyến đi này của cô ta, vòng đi vòng lại lâu như vậy rốt cuộc cũng tới vấn đề chính. Nói tới nói lui vẫn là đối với sự tồn tại của Lục Niệm Chi quá mức chú ý, thế nào cũng phải đem nợ cũ mở ra mới chịu.

Nếu muốn đem những chuyện này nói rõ ràng, đêm nay xác định là đi một chuyến không được gì. Tần Chiêu người này xưa nay cường thế, một khi đã quyết định làm gì, hơn phân nửa sẽ không bỏ qua nếu chưa đạt mục đích, huống chi giờ phút này là đang đối mặt Khương Vân, người yêu sớm chiều chung sống với nhau nhiều năm.

Mùi vị bị bạn bè nhiều năm thọc gậy bánh xe không dễ chịu, chính mình lại đuối lý, cục nghẹn này nằm trong lòng khó có thể cho qua. Khương Vân biết ý nghĩ trong lòng người này, không trả lời cũng không cự tuyệt.

Tần Chiêu hỏi: "Chị cùng cô ta ở bên nhau?"

Vấn là vấn đề trước đây từng nói. Khương Vân thản nhiên trả lời: "Không có".

"Chắc là sẽ nhanh thôi", Tần Chiêu như đã nhìn thấu, "Cô ta đối với chị mọi thứ đều thật nhiệt tình còn không phải là vì như vậy? Đâu thể nào vô duyên vô cớ uổng phí tâm tư".

Người này chưa nói bất luận câu nào khó nghe nhưng thật chói tai. Khương Vân nhấp nhấp môi, nắm chặt lòng bàn tay, trên mặt vẫn bình thản ung dung, "Cô còn muốn hỏi chuyện gì?"

"Không có, chỉ vậy thôi". Tần Chiêu trả lời, nhìn nhìn Khương Vân, "Chị cho rằng em sẽ còn hỏi cái gì?"

Khương Vân không trả lời, ngữ điệu thản nhiên mà nói: "Vậy nói chính sự đi".

Tần Chiêu lại cười, ánh mắt ý vị không rõ, "Mới chia tay không lâu liền muốn tính toán rõ ràng như vậy, chị sợ em hại chị? Lo lắng em sẽ dùng những thứ kia áp chế chị sao?"

Chung quy ở bên nhau lâu như vậy, có chút lời không cần phải nói ra miệng cũng có thể nhìn được, Tần Chiêu vẫn là hiểu biết Khương Vân tính tình, nhanh chóng hiểu được. Chỉ là mấy lời này nói ra miệng thật khó nghe, Khương Vân sẽ không làm tới tình trạng này, không phải phong cách của nàng.

Nàng nhẹ giọng nói: "Sớm muộn gì đều tính rõ ràng, sau này bàn thì cũng vậy thôi".

Tần Chiêu hỏi: "Trong lòng chị, em chính là người như vậy?"

Khương Vân không trả lời.

"Lấy chút tiền đó tới uy hiếp chị..." Tần Chiêu nâng ly rượu, "Vậy ra tôi đã vô sỉ đến độ này".

"Tôi không có nói vậy".

"Nhưng chị nghĩ như vậy".

Khương Vân không phủ nhận.

Tần Chiêu thật đúng là đem suy nghĩ của nàng nhìn thấu, lại nói: "Nếu đêm nay bàn bạc không thuận lợi, có phải chị sẽ kiện tôi hay không, trở về liền nói với luật sư của chị chuẩn bị tài liệu khởi tố tôi?"

"Đừng nghĩ nhiều quá", Khương Vân nói, vừa không thừa nhận cũng không che giấu, vẫn thái độ đó, ngẩng đầu thẳng thắn nhìn đối phương, "Tôi muốn trước tiên cùng nhau nói chuyện, hy vọng có thể cùng nhau thoả thuận".

"Nhưng nếu giải quyết không được, chị tuyệt đối sẽ làm như vậy", Tần Chiêu một dao ra máu nói, ý cười trên mặt đều thu lại, "Khương Vân, chị có thể làm tới vậy, có thể nhẫn tâm tới trình độ này".

Giữa hai người có gì không hiểu biết đây, đều có thể đoán được bước tiếp theo đối phương sẽ làm gì. Khương Vân không lên tiếng, yên lặng nghe. Thái độ Tần Chiêu cũng thật kiên quyết, "Tôi sẽ không cùng chị thưa kiện, bất luận thế nào cũng sẽ không dùng phương thức này kết thúc mọi chuyện".

Khương Vân sửng sốt, nghiễm nhiên không nghĩ tới cô sẽ nói như vậy, rốt cuộc phía trước còn lo lắng

người này sẽ xằng bậy. Từ lúc đầu nói chuyện tới giờ, so với trong tưởng tượng của Khương Vân thì Tần Chiêu còn dễ nói chuyện hơn, cũng không càn quấy, nói ra ý tứ kia rõ ràng chính là muốn nhượng bộ, sẽ không dùng cách chia tài sản tới áp chế Khương Vân.

Người này vẫn có giới hạn, sẽ không đem sự tình làm quá tuyệt, ít nhất không tính toán đem Khương Vân bức đến không còn lựa chọn, ít nhiều vẫn bận tâm tới tình cảm đã từng có. Cô đem phản ứng của Khương Vân thu vào đáy mắt, tựa như đã sớm nghĩ kỹ, nói: "Nhà ở tôi sẽ không cho chị, xe có muốn bán thì bán, chênh lệch giá tôi sẽ đổi thành cái khác cấp cho chị, còn chị muốn thì có thể lấy đi cộng thêm 10% đầu tư trên danh nghĩa tôi, quy đổi thành tiền hoặc là như thế nào thì tuỳ chị".

Đầu tư tức là chỉ phần đầu tư của hai người trong tám năm nay, không quan hệ tới Tần gia, nàng góp mặt hay không đều không quan hệ. Tỷ lệ này đã là quá cao so với giá trị Khương Vân ước lượng muốn chia. Khương Vân không phải người có lòng tham, nguyên bản nàng chỉ muốn xe cùng nhà ở chia ra, tính toán cũng chưa tới hai trăm vạn, mà Tần Chiêu đưa ra, chỉ là 10% đầu tư kia đã vượt xa cái nàng nghĩ.

Khương Vân ngẩn ra nhưng không động tâm, giọng thản nhiên nói: "Dù sao cũng là phân chia tài sản, tôi chỉ lấy phần của mình, cái gì của cô thì cô lấy đi".

Tần Chiêu lại tự rót rượu cho mình, "Chị nên lấy".

Chi phí cảm tình tổn thất.

Khương Vân làm sao nghe không hiểu, tiến thối có độ mà đáp: "Không cần thiết".

Nàng lăn lộn lâu như vậy xác thực là bởi vì để ý đến tiền nhưng không tới mức lưu lạc thành như vậy, giống như bị người khác vứt bỏ, rời đi còn lấy tiền bồi thường. Nhưng Tần Chiêu không hề tranh chấp, nhìn thẳng nàng, giây lát không thể hiểu mà nói một câu: "Chị có nghe nói tới người tên Minh Nhân sao? Lục Niệm Chi có nói qua với chị hay không quan hệ của hai người họ?"

Chương 43: Tên Cũ

Trong Dưỡng Tâm Điện, Tiêu Hoàn ngồi sau bàn trà ném tin mật đã đọc xong vào chậu than.

Quần áo màu tử đàn càng làm da thịt hắn thêm trắng, con ngươi sáng ngời nhưng trên khuôn mặt đã có sự trầm ổn giống nam nhân thành niên, phảng phất như đã lớn lên chỉ trong một đêm. Hắn gõ tay trên bàn trà, nhìn chằm chằm ngọn lửa trong chậu than nói: "Mời Ngọc Khấu cô nương đến đây, trẫm có chuyện muốn hỏi nàng."

"Vâng!" Ám vệ không biết tên kia ôm quyền rồi bay nhanh ra biến mất ngoài cửa sổ.

Tin mật trong chậu than bị thiêu đốt không còn, xuy một tiếng tắt mất hóa thành mấy mảnh tro đen phiêu tán trong gió đông lạnh.

Có tiếng bước chân dồn dập tới gần, sau đó một nội thị trẻ tuổi đứng ngoài cửa khom người: "Bẩm bệ hạ, Hoàng hậu nương nương đã tỉnh."

Tiêu Hoàn vốn đang nhìn chằm chằm chậu thanh đến xuất thần, nghe vậy một mạt thâm trầm ngưng kết trong mắt hắn tan đi, hiện lên cảm xúc vui sướng.

Lúc Tiêu Hoàn chạy tới Từ Ninh Cung, Lương Ấu Dung quấn vải băng trên vai đang chống đỡ thân thể muốn xuống giường, ước chừng liên lụy đến chỗ bị thương

nên nàng cắn môi đã tái nhợt, mày nhíu chặt, trên trán chảy ra mồ hôi. Mấy cung tì cẩn thận nâng nàng dậy, lo lắng nói: "Nương nương vết thương của người vẫn chưa tốt đâu, người nên nằm nghỉ đi! Người muốn lấy cái gì bọn nô tỳ có thế lấy cho người."

Tóc dài của Lương Ấu Dung rối tung càng làm khuôn mặt trắng đến mức làm người đau lòng. Nàng run tay bướng bỉnh đẩy nhóm cung tì tiến đến nâng đỡ, cắn răng nói: "Bổn cung muốn gặp bệ hạ."

"Hoàng hậu." Tiêu Hoàn ẩn thân sau bình phong bước ra, đi nhanh đến phía trước đỡ lấy dáng người mảnh khảnh của Lương Ấu Dung, trong giọng nói hơi khàn của thiếu niên lộ ra lo lắng rõ ràng: "Trẫm ở đây, có gì muốn nói nàng cứ nằm xuống rồi nói cùng trẫm."

Nói xong hắn vừa nhẹ nhàng vừa cường thế ấn Lương Ấu Dung nằm xuống giường, cẩn thận đắp chăn cho nàng, sau đó lại phân phó cho nhóm cung tì đang quỳ sát đất hành lễ: "Lệnh phòng ăn bưng mấy chén dược thiện đến, rồi chuẩn bị canh nóng cùng quần áo khô mát hầu hạ Hoàng hậu tắm gội thay quần áo."

Lương Ấu Dung lẳng lặng nhìn chằm chằm Tiêu Hoàn.

Không biết vì sao nàng ngủ dậy một giấc sau hôn mê lại phát hiện vị phu quân nhỏ tuổi này của nàng thay đổi rất nhiều. Hắn vẫn là một bộ dạng thiếu niên đơn thuần nhưng cách nói chuyện lại phun ra nuốt vào không hề chần chừ, ánh mắt cũng không hề khiếp đảm né tránh, hắn vẫn cười đến ngây thơ như cũ nhưng lại thêm nhiều hơn vài phần uy nghi không thể nhìn thấu....

Đám nội thị cùng cung nữ bên người Tiêu Hoàn đều bỏ cũ thay mới tất cả, nhãn tuyến ban đầu của Thái hậu bị rút đi hoàn toàn. Hiện tại nô tài trong Khôn Ninh Cung đều là gương mặt mới, bọn họ an tĩnh mà lại nghe lời, nhưng cũng vô cùng xa lạ.

"Hoàng hậu." Tiêu Hoàn ngồi bên cạnh Lương Ấu Dung đánh gãy sự trầm tư của nàng, hắn lo lắng: "Nàng có khỏe không?"

Trọng thương chưa lành, Lương Ấu Dung há miệng thở dốc, giọng nói như giấy nhám bị mài giũa, nàng ấm ách nói: "Bệ hạ, Thái hậu đâu?"

Tiêu Hoàn không trả lời vấn đề này của nàng, hắn chỉ hỏi: "Miệng vết thương có đau hay không?"

Lương Ấu Dung nhìn hắn, lặp lại một lần nữa: "Bệ hạ, Thái hậu như thế nào rồi?"

"Ai." Tiêu Hoàn buông tiếng thở dài bất đắc dĩ, ủy khuất nói: "Dung tỷ tỷ vì sao cứ luôn bướng bỉnh như vậy? Thái hậu phạm tội mưu nghịch nên đã bị giam lỏng ở thiên điện của Từ Ninh Cung, mỗi ngày đều có người chăm sóc. Nàng cứ yên tâm, trước khi Đông Xưởng bắt được Hoắc Chất về quy án thẩm vấn trẫm sẽ không động đến bà ấy."

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hoàn kêu nàng là "Dung tỷ tỷ" thân mật như vậy, nhưng Lương Ấu Dung lại không có tâm tư để ý. Nàng chỉ biết: Tiêu Hoàn nói trước khi bắt được Hoắc Chất thì sẽ không động đến Thái hậu, cũng không có nghĩa về sau sẽ không động đến bà ấy nữa.

Từ nhỏ Lương Ẩu Dung đã tập võ nên rất nhạy bén với nguy hiểm vượt mức bình thường, ví dụ như lúc này, nàng hiểu được Tiêu Hoàn đang động sát tâm, sát ý của hắn giấu dưới bề ngoài thuần lương vô hại, chôn thật sự sâu mà hận cũng rất sâu.

Lương Ẩu Dung bỗng nhiên có chút bi ai.

Nàng biết đạo lý cây đổ bầy khỉ tan, tội danh mưu nghịch của Thái hậu một khi được chứng thực, Lương gia sẽ hoàn toàn rơi đài mà ngay cả nàng cũng sẽ không may mắn thoát khỏi. Nàng cũng không hối hận ở một khắc cuối cùng bản thân lại lựa chọn đứng bên người Tiêu Hoàn, nhưng nàng rất áy náy bởi vì nàng đã thành tội nhân của Lương gia.

Từ xưa trung hiếu đã khó toàn.

Lương Ẩu Dung biết chính mình không có tư cách thỉnh cầu Tiêu Hoàn tha thứ, nhưng nàng vẫn nỗ lực dùng giọng nói mỏng manh khẩn cầu: "Mặc kệ Hoắc Chất có bị bắt giữ về quy án hay không, thần thiếp đều nguyện tự hạ mình thành phế nhân cùng giam cầm trong lãnh cung với Thái hậu, kết liễu cái thân tàn này."

Giam cầm trong lãnh cung ít nhất còn có thể bảo vệ tính mạng của Thái hậu, tranh thủ cơ hội sống cho Lương gia.

Nhưng Tiêu Hoàn hiển nhiên không đồng ý.

Hắn hơi trợn to mắt, ngay sau đó cách một lớp chăn nắm lấy tay Lương Ẩu Dung cười nói: "Hoàng hậu đang cái gì vậy? Hoàng hậu có công cứu giá, sao trẫm có thể nhẫn tâm đưa nàng đi lãnh cung được?

Không cần nói bậy, phải dưỡng thương tốt....."

"Bệ hạ."

Lương Ấu Dung đánh gãy lời nói của hắn. Ánh mắt lập lòe, nàng giãy giụa một phen xốc chăn lên đứng dậy, ngồi quỳ trên giường, đôi tay chắp trước trán chậm rãi lạy Tiêu Hoàn một cái, giọng nói suy yếu mang theo vài phần cầu xin: "Thần thiếp sinh ra là họ Lương, không dám sống tạm, cho nên khẩn cầu bệ hạ phế thần thiếp làm thứ dân, từ nay nguyện quy y cửa phật gánh lấy tội trạng của Lương thị."

Ánh sáng trong phòng yên tĩnh mà nhu hòa, Tiêu Hoàn ngồi ở mép giường nhìn tóc đen nhu thuận của Lương Ấu Dung từ đầu vai rớt xuống, nhìn vai lưng run nhè nhẹ của nàng rồi alam vào trầm tư thật sâu.

Trong một cái chớp mắt, ánh mắt hắn đen tối lại như có ngàn vạn ý niệm giao nhau hiện lên, rồi lại chậm rãi quay về bình tĩnh.

"Chắc nàng không biết hôm nay là sinh nhật trẫm nhỉ, đừng nói lời nói như vậy nữa được không?" Tiêu Hoàn nhíu mi, trong mắt nổi lên ánh nước, hắn duỗi tay nâng Lương Ấu Dung đang quỳ lên ủy khuất nói: "Hoàng hậu vĩnh viễn là Hoàng hậu của trẫm, trừ bỏ bên người trẫm thì nơi nào nàng cũng không thể đi."

Lương Ấu Dung hé môi, nhưng lời còn chưa nói ra Tiêu Hoàn đã duỗi tay đè lại cánh môi nàng, giọng nói mềm yếu đáng thương: "Trẫm thích đuôi cá chép Hoàng hậu đưa ta, cũng thích bàn tay Hoàng hậu đã nắm chặt khi trẫm gặp nguy hiểm. Hoàng hậu, nàng

đã nói vĩnh viễn sẽ bảo vệ ta chẳng lẽ nàng quên rồi sao?"

Bộ dáng Tiêu Hoàn yếu ớt như này phảng phất như lại quay về cảnh tượng lần đầu tiên gặp gỡ: Cô độc, bất lực lại đáng thương.

Ngàn vạn lời nói vọt tới bên miệng nhưng lại không biết nên nói như thế nào. Lương Ấu Dung ngẩn ra, một lát sau nàng mới nói giọng khàn khàn: "Nhưng mà bệ hạ đã không còn cần thần thiếp bảo vệ."

"Không, căn cơ của trẫm vẫn chưa ổn, đây đúng là lúc yêu cầu Hoàng hậu." Tiêu Hoàn mong đợi nhìn Lương Ấu Dung, hắn duỗi tay nắm lấy đầu ngón tay lạnh băng của nàng: "Mà nay thế cục vẫn chưa ổn, Dung tỷ tỷ, nàng vẫn sẽ luôn bồi ta đúng không?"

Đôi mắt hắn quá trong suốt, trong suốt đến mức phảng phất như không có một tia tạp chất nào, nhưng lại còn có chút thâm thúy, thâm thúy đến không thể đoán ra ý tưởng chân thật trong nội tâm của hắn.

Lần đầu tiên Lương Ấu Dung mờ mịt như thế, nàng tiến thoái lưỡng nan, bước đi khó khăn. Nàng muốn cự tuyệt rồi lại không đành lòng, gặp gỡ mười năm trước, nhân duyên sau mười năm, chẳng sợ máu nóng lại đi nhưng ràng buộc này có thể nói đoạn là đoạn được sao?

Trong phòng lâm vào một trận trầm mặc quỷ quyệt, Lương Ấu Dung quay mặt sang một bên tránh đi tầm mắt Tiêu Hoàn, mí mắt mệt mỏi rũ xuống, che đậy ướt át cùng giãy giụa dưới đáy mắt.

Tiêu Hoàn còn muốn khuyên nàng hai câu, nhưng suy nghĩ lại bị tiếng nói của nội thị đánh gãy.

"Bệ hạ, Ngọc Khấu cô nương đã tới đang chờ ở thiên điện." Nội thị đứng ngoài bình phong khom người thông báo.

"Đã biết." Trước mắt có việc cần xử lý, Tiêu Hoàn chỉ có thể cầm đầu ngón tay Lương Ấu Dung trấn an, hắn thấp giọng: "Sau khi tắm rửa thay quần áo xong Hoàng hậu nhớ ăn chút dược thiện, nghỉ ngơi tốt, một lát nữa trẫm lại đến xem nàng."

Dứt lời, hắn cách một lớp chăn nhẹ nhàng ôm Lương Ấu Dung: "Chờ ta Dung tỷ tỷ."

Mặt trời ẩn vào tầng mây, gió thổi làm tuyết đọng trên ngói lưu ly xoạch một tiếng rơi xuống trước sân, lát sau lại bị đạp thành nước bùn.

Trong thiên điện, Ngọc Khấu nhìn thấy thân ảnh của Tiêu Hoàn xuất hiện ngoài cửa liền an tĩnh cúi đầu quỳ lạy: "Nô tỳ Ngọc Khấu, khấu kiến Hoàng thượng."

Tiêu Hoàn thu liễm ôn nhu trong mắt, tầm mắt dừng lại trên người đại cung nữ có dung mạo bình thường này, một bên đi vào một bên nói: "Cô nương có công dẹp loạn không cần đa lễ, mau đứng dậy ngồi đi."

Ngọc Khấu thuận theo đứng dậy nhưng lại chưa ngồi xuống, nàng chỉ cúi đầu đứng một bên kính cẩn lại quạnh quẽ chờ Tiêu Hoàn xử lý.

Rất nhanh đã có cung tì bưng trà bánh lên, Tiêu Hoàn tự mình rót một ly trà đưa cho Ngọc Khấu, hắn

ôn hòa cười hỏi: "Cô nương là dân thường?"

Tay Ngọc Khấu nhận chung trà đáp: "Bẩm bệ hạ đúng vậy."

Tiêu Hoàn tiếp tục nói: "Cô nương lập công lớn vốn nên được trọng thưởng, trẫm suy nghĩ sẽ phong cô nương làm hương quân*, ban cho ngươi một tòa dinh thự để phụng dưỡng phụ mẫu được không?"

**Hương quân (鄉君): thường được ban cho con gái của Phụng ân Trấn quốc công và Phụng ân Phụ quốc công.*

Cái ân thưởng này đối với một cung tì mà nói thật sự có chút quá nặng. Ngọc Khấu giương mắt liếc Tiêu Hoàn một cái rồi lại rất nhanh rũ mắt xuống, nàng bình tĩnh nói: "Phụ mẫu nô tỳ đều đã qua đời, người bần hàn nên không dám chịu đại lễ này."

"Xin lỗi, trẫm không biết phụ mẫu cô nương đã đi về cõi tiên." Tiêu Hoàn chớp mắt, ngữ khí vẫn như nói chuyện phiếm bình thường tiếp tục truy vấn: "Đêm đó cung Thái hậu có biến, khi cô nương bước ra chế phục Thái hậu có từng nhắc một người trong lòng..... Cô nương không cần lo lắng, trẫm cũng không có ác ý, chỉ là ta có một chuyện không rõ muốn thỉnh giáo cô nương."

Tiêu Hoàn dừng một chút, hiếu kỳ nói: "Đêm đó ngươi nói người trong lòng mình đã chết trong tay Thái hậu nên mới liều mình bắt cóc Thái hậu, coi đây là trả thù cho người đã khuất. Trẫm cảm động với tình ý giữa cô nương với tên nam tử không biết tên kia nên liền để người điều tra nghe ngóng người trong lòng cô nương là ai, kết quả lại làm trẫm vô cùng khó hiểu: Người trong lòng cô nương

tên Thẩm Thất....."

Nghe thế, chung trà trong tay Ngọc Khấu hơi run lên, nước trà trong ly tạo ra tầng tầng gợn sóng.

Tiêu Hoàn giống như vẫn chưa chú ý đến thất thố nho nhỏ này của hắn, hắn vẫn nghi hoặc, vô cùng ngây thơ nói: "Nhưng theo trẫm biết, Thẩm Thất chính là tên cũ của Đề đốc Đông Xưởng Thẩm Huyền, mà không phải Thẩm Đề đốc vẫn còn sống tốt sao? Xin hỏi cô nương, chết trong tay Thái hậu vừa nói là sao?"

Trong Đông Xưởng.

Tiêu Trường Ninh đầy bụng nghi hoặc một chút cũng không rảnh nghĩ đến đệ đệ nhà mình. Nàng nhìn chằm chằm Thẩm Huyền, dường như không quen biết hắn, hoảng hốt nói: "Bổn cung vẫn luôn cho rằng Thẩm Thất là tên cũ của chàng....."

Nàng tạm dừng chốc lát, hiển nhiên nhớ tới cái gì đó tự lẩm bẩm: "Ta nhớ ra rồi. Việt Dao từng nói qua, bảy năm trước Thẩm Thất của Tư Lễ Giám phụng dưỡng phụ hoàng ra cung săn thú, sau khi trở về giống như thay đổi thành một người khác..... Chẳng lẽ, từ lúc sấn thú trở về sau chàng liền đổi thân phận cùng Thẩm Thất?"

Nói đến đây, Tiêu Trường Ninh đau đầu mà lắc đầu, nàng suy nghĩ rồi ngây thơ nói: "Nhưng nếu chàng không phải Thẩm Thất, vậy Thẩm Thất chân chính đi đâu rồi?"

Kia tuyệt đối không phải là hồi ức tốt đẹp.

Hàng mi Thẩm Huyền hơi nhăn lại, ánh mắt lạnh xuống, một lát sau mới nói: "Hắn đã chết."

"Đã chết?" Tiêu Trường Ninh sửng sốt, biểu tình trên khuôn mặt đã không thể dùng tới khiếp sợ để hình dung. Nàng duỗi tay vuốt ve gương mặt Thẩm Huyền, lòng bàn tay dừng lại trên lông mày sắc bén của hắn, nhẹ giọng: "Cho nên, chàng thay thế hắn vào cung?"

Thật sự là quá mức không thể tưởng tượng!

Tiêu Trường Ninh nói: "Nhưng mà, chàng như thế nào làm được? Trước khi chàng thay thế hắn, hắn đã làm thái giám trong cung hơn ba năm, có rất nhiều người biết hắn gặp qua hắn, nếu nói về tướng mạo..... Chàng là như thế nào giấu giếm được mọi người?"

Thẩm Huyền than nhẹ một tiếng, sát đến bên tai nàng nói: "Trường Ninh, Thẩm Thất cùng họ với Thẩm Huyền, nàng còn không rõ sao?"

Một câu làm bừng tỉnh người trong mộng, con ngươi Tiêu Trường Ninh co lại: "Các ngươi....."

Đốc đốc đốc —

Tiếng đập cửa dồn dập vang lên trong giờ Ngọ yên tĩnh có vẻ đột ngột.

Tiêu Trường Ninh cả kinh, theo tiếng động nhìn lại, nàng nghe thấy giọng nói âm nhu của Phương Vô Kính vang lên ngoài cửa vô cùng ngưng trọng: "Đại nhân, trong cung gửi thư tới, Ngọc Khấu bị người của Hoàng thượng mang đi!"

Chương 44: Biến Sắc Mặt

Nước trà trong ly đã lạnh làm lòng bàn tay đặt trên chung trà tinh xảo càng lạnh băng đến tận xương, lạnh tới tận đầu ngón tay.

Đại cung nữ Ngọc Khấu cúi đầu đứng, nước trà xanh biếc tạo ra gợn sóng nhè nhẹ phản chiếu sự thấp thỏm lóe qua trong mắt nàng.

Hoàng hôn dần dần khuất sau ánh chiều tà, chiều tối lạnh lẽo, Tiêu Hoàn ngồi trên ghế, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng tối càng làm con người có vẻ lóe lên ánh sáng kỳ dị. Hắn thổi lớp trà vụn, nhẹ nhàng uống một ngụm rồi kêu: "Ngọc Khấu cô nương?"

Lông mi Ngọc Khấu run lên hồi thần.

Rốt cuộc vẫn là người đã phụng dưỡng nhiều năm bên người Thái hậu, Ngọc Khấu rất nhanh khôi phục trấn định. Nàng đặt chung trà lạnh lên bàn, lui về sau một bước chậm rãi quỳ xuống.

Tiêu Hoàn hơi kinh ngạc, buông chung trà ra nói: "Cô nương đây là ý gì? Trẫm vẫn chưa có ý truy cứu, chỉ là ta thắc mắc câu "Thẩm Thất chết trong tay Thái hậu" nên hy vọng cô nương giải thích nghi hoặc thôi."

"Bệ hạ thứ tội, là nô tỳ nói dối." Đầu Ngọc Khấu chạm đất, quỳ sát đất lạy, âm thanh trong điện

trống trải có vẻ lạnh lẽo lại đau thương. Nàng nói: "Nô tỳ từ nhỏ đã ngưỡng mộ tư thế oai hùng của Thẩm Đề đốc, nhiều năm trước từng nói qua với hắn, ước chừng vì nô tỳ quá dính hắn nên làm người khác hiểu lầm chúng ta đã kết thành đối thực. Bệ hạ, tuy rằng nô tỳ coi Thẩm Đề đốc như người trong lòng của chính mình nhưng từ đầu đến cuối đều là nô tỳ một bên tình nguyện, Thẩm Đề đốc cũng chưa từng thích nô tỳ."

Dừng một chút, Ngọc Khấu giương mắt chậm rãi đứng dậy, trong ánh mắt nổi lên hơi nước nàng bình tĩnh nói tiếp: "Nô tỳ vẫn luôn không bỏ hắn xuống được, muốn giúp hắn một tay nên liền bắt cóc Thái hậu. Đến nỗi câu "giết chết người trong lòng nô tỳ" kia bất quá là cái cớ nô tỳ dùng để phản bội Thái hậu thôi."

"Thật sự chỉ là như thế?" Tiêu Hoàn nhíu mày vẫn cảm thấy có chút không thích hợp.

"Xác thật chỉ là như thế." Biểu tình Ngọc Khấu nghiêm nghị, nói chuyện trật tự rõ ràng, tích thủy bất lậu, ngay cả ngữ khí cũng gãi đúng chỗ ngứa thương tình đều biểu hiện trên mặt rất thật. Nàng nói: "Nô tỳ dĩ hạ phạm thượng lại phạm tội khi quân, mong bệ hạ trách phạt!"

*Tích thủy bất lậu: một giọt nước cũng không lọt.

"Ngươi....."

Tiêu Hoàn còn muốn nói chút gì đó thì lại nghe thấy ngoài cửa có nội thị thông truyền: "Hoàng thượng, Trường Ninh trưởng công chúa điện hạ cầu kiến....."

Lời còn chưa dứt, một giọng nữ mềm nhẹ vang lên từ xa: "Không cần thông truyền, bổn cung tự đi vào." Khi nói chuyện khuôn mặt thanh lệ của Tiêu Trường Ninh đã xuất hiện ở cửa, nàng mặc một bộ đồ mới màu hồng rảo bước đi vào.

"Tỷ tỷ." Tiêu Hoàn thất thần một chút, ngay sau đó hắn hơi trừng mắt đứng lên nói: "Sao tỷ lại tới đây?"

"Hôm nay là sinh nhật mười lăm của đệ, tỷ tới chúc thọ cho đệ không được sao?" Tiêu Trường Ninh mỉm cười bước vào cửa, tầm mắt dừng lại trên người Ngọc Khấu đang quỳ trên mặt đất, nàng nhàn nhạt liếc mắt nhìn một cái: "Ngọc Khấu cô nương, bổn cung nhận ra ngươi. Nghe nói ngươi từng là đối thực của Thẩm Huyền?"

Ngọc Khấu bất động thanh sắc giương mắt, trao đổi một ánh mắt cùng Tiêu Trường Ninh. Ngay sau đó, nàng như hiểu được cái gì hơi hơi thoải mái lại dập đầu lần nữa nói: "Hồi bẩm Trường Ninh trưởng công chúa, tất cả đều là nô tỳ một bên tình nguyện, Thẩm Đề đốc..... Vẫn chưa đáp ứng việc đối thực."

"Ngươi có công bình loạn bổn cung tất nhiên kính ngươi. Nhưng có một chút vấn đề bổn cung cần phải nói cho ngươi biết." Tiêu Trường Ninh xoay người ngồi đối diện Tiêu Hoàn, nhìn Ngọc Khấu quỳ trên mặt đất nghiêm túc nói: "Bổn cung sinh ra đã keo kiệt ghen tị, phu quân của bổn cung mặc dù là thái giám nhưng cũng không thể tam thê tứ thiếp. Ngươi đã từng cùng Thẩm Huyền liên lụy không rõ, ta có thể một mực không so đo nhưng từ nay về sau ngươi

không được lại mơ ước hắn."

Ngọc Khấu lập tức đáp ứng: "Nô tỳ hiểu rõ nô tỳ không dám."

Con ngươi Tiêu Trường Ninh nhíu lại, chậm rãi nói: "Không bằng như vầy ngươi lãnh thưởng của Hoàng thượng liền xuất cung ra ngoài đi, về sau đừng xuất hiện ở kinh thành nữa."

Ngọc Khấu thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng dập đầu: "Vâng, nô tỳ tạ ơn."

"Chờ đã." Tiêu Hoàn không đứng ngoài lâu nghe được tỷ tỷ nhà mình muốn đuổi cung nữ đang cất giấu manh mối mấu chốt đi nên không khỏi xen mồm: "Tỷ tỷ, tỷ cứ như vậy đưa nàng ra cung?"

Tiêu Trường Ninh cười nhẹ: "Bằng không thì sao, lưu lại một tình nhân cũ trước mặt khiến bổn cung ngột ngạt sao? Hoàng thượng cho nàng chút phong thưởng để nàng về quê làm hương quân không lo ăn mặc, phụng dưỡng cha mẹ đi."

Tiêu Hoàn há miệng thở dốc, lời còn chưa nói ra liền bị Tiêu Trường Ninh trước một bước đánh gãy, nàng phân phó Ngọc Khấu: "Ngọc Khấu cô nương, ngươi trước cứ đi xuống chờ thưởng bổn cung muốn cùng Hoàng thượng nói vài việc nhà."

Một hồi phong ba cất giấu thân thế bị Tiêu Trường Ninh dăm ba câu áp xuống, Ngọc Khấu nhẹ giọng nói "Vâng" rồi khom người lui ra.

Tiêu Hoàn cũng không hỏi được manh mối hữu dụng nào từ miệng Ngọc Khấu đã bị Tiêu Trường Ninh

thình lình đánh gãy. Trong lòng hắn không khỏi trầm xuống, nghi hoặc đã chôn sâu trong lòng vứt đi không được.

Hắn nhìn Tiêu Trường Ninh Tiêu Trường Ninh cũng lẳng lặng nhìn lại hắn, một người là cây kim trong bọc, một người được nuông chiều tùy hứng. Giờ khắc này tỷ đệ hai người phảng phất như cởi mặt nạ ra một lần nữa nhìn kỹ lẫn nhau, từng người đều thấy được cảm xúc xa lạ trong mắt đối phương.....

Ba mươi phút trước.

Tiêu Trường Ninh trong thư phòng ở Đông Xưởng nghe được tin Phương Vô Kính, hắn nói Tiêu Hoàn mang Ngọc Khấu đi tự mình thẩm vấn, nghi hoặc trong lòng nàng càng sâu theo bản năng hỏi: "Kỳ quái, Hoàng thượng khi nào lại coi trọng một cung nữ như thế? Thế nhưng lại đơn độc nói chuyện cùng nàng"

Thẩm Huyền không nói chuyện, sắc mặt ngưng trọng.

Tiêu Trường Ninh quan sát đôi mắt đã ngưng sương của hắn suy nghĩ nhanh chóng chuyển động, ngay sau đó nàng hỏi: "Ngọc Khấu là người chàng chôn bên cạnh Thái hậu, Hoàn nhi mang Ngọc Khấu đi chẳng lẽ là muốn tra chàng?"

"Có lẽ so với cái này càng nghiêm trọng hơn." Thẩm Huyền trầm giọng: "Ngọc Khấu biết bí mật của bản đốc."

Bí mật?

Tiêu Trường Ninh giật mình, vội hỏi: "Biết bí mật của chàng.... Nói cách khác nàng biết chàng không

phải Thẩm Thất?"

Thẩm Huyền "ừ" một tiếng, cánh tay duỗi ra ôm Tiêu Trường Ninh trên bàn trà xuống, đỡ vòng eo nàng ngưng giọng nói: "Nàng từng là đối thực của Thẩm Thất, tất nhiên cũng biết ta không phải là Thẩm Thất. Lại nói năm đó ta có thể thuận lợi thay thế Thẩm Thất vào cung, ít nhiều gì cũng nhờ nàng âm thầm trợ giúp."

"Từ từ, ta hơi bối rối!" Hôm nay biết được quá nhiều bí mật giống như một cuộn chỉ rối rắm, Tiêu Trường Ninh nhíu mày: "Năm đó Thẩm Thất có lẽ là bởi vì ngoài ý muốn nên đã chết, vì thế đối thực của Thẩm Thất – Ngọc Khấu tìm được một người cực kì giống Thẩm Thất là chàng để chàng thay Thẩm Thất tiến cung..... Nhưng mà vì sao nàng phải làm như vậy? Để chàng thay thế Thẩm Thất trở thành thái giám giả mục đích là gì? Hoàng thượng là sói đội lốt cừu, nếu Ngọc Khấu không cẩn thận lỡ miệng vậy chàng chẳng lẽ không phải....."

"Trường Ninh, ta vốn muốn hôm nay nói hết cho nàng bí mật, nhưng hiện tại có chuyện đột ngột phát sinh ta cần tiến cung mang Ngọc Khấu về. Đây là di nguyện duy nhất của Thẩm Thất, ta đã đáp ứng hắn sẽ bảo vệ Ngọc Khấu bình an."

Ước chừng là sợ Tiêu Trường Ninh suy nghĩ miên man, Thẩm Huyền vuốt ve gương mặt nàng nghiêm nghị nói: "Chờ ta trở về lại nói hết tất cả chân tướng cho nàng."

"Từ từ, Thẩm Huyền!" Tiêu Trường Ninh vội vàng gọi hắn lại.

Tay đang khoác áo choàng của Thẩm Huyền hơi dừng, xoay người nhìn nàng.

"Vẫn là để bổn cung đi gặp Hoàng thượng đi." Tiêu Trường Ninh giữ chặt tay Thẩm Huyền. Lòng bàn tay nàng có một lớp mồ hôi mỏng tựa hồ là khẩn trương vì cử chỉ chủ động thân mật của chính mình nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh như cũ, nàng nở một nụ cười mềm nhẹ nhìn hắn: "Hoàn nhi vốn nghi ngờ chàng, Ngọc Khấu vừa xảy ra chuyện chàng liền vội vàng đi cứu nàng ấy chẳng lẽ không phải sẽ rơi vào bẫy rập của tiểu tử kia sao chứng minh Ngọc Khấu nắm giữ bí mật của chàng trong tay? Vẫn là để bổn cung ra mặt mới thỏa đáng, bổn cung lấy cớ chúc thọ để tiến cung tìm tòi đến tột cùng đang xảy ra chuyện gì được không?"

Thẩm Huyền nhíu mày trầm tư.

Phương Vô Kính ngoài cửa nói: "Đề đốc, để trưởng công chúa ra mặt xác thật mới thỏa đáng hơn."

Suy nghĩ hồi lâu, Thẩm Huyền lúc này mới gật đầu đôi mắt hẹp dài thâm thúy đến mức phảng phất như có thể hút đi linh hồn nhỏ bé của con người, hắn trầm giọng: "Thần tự mình đưa điện hạ vào cung."

Tiêu Trường Ninh mạnh mẽ gật đầu, nàng híp mắt cười: "Nếu như bổn cung bình an mang Ngọc Khấu về, chàng phải nhớ thưởng cho bổn cung!"

Tiêu Trường Ninh quyết tâm phải được Thẩm Huyền thưởng.

Trên đường tới Dưỡng Tâm Điện nàng đã nghĩ kỹ đối sách: Giả vờ ghen đuổi Ngọc Khấu đi, kỳ thật là

giúp nàng tránh thoát thẩm vấn của Tiêu Hoàn rời khỏi cung càng xa càng tốt.

Nhưng mà Tiêu Hoàn đã không còn là đứa nhỏ hèn nhát lúc trước chỉ biết khóc nhè. Hắn đã giãy giụa nhiều năm dưới dâm uy của Thái hậu, cái khác không học được nhưng luận về lòng dạ cùng tâm kế nhưng thật ra lại học một hiểu mười, cũng không biết chiêu dương đông kích tây này có thành công giấu được không.....

Nếu giấu không được vậy thì thử đánh cược một phen, thử xem cái tỷ tỷ ruột này rốt cuộc còn một chút phân lượng nào trong lòng Tiêu Hoàn hay không.

Cũng may Tiêu Trường Ninh đã đánh cược chính xác.

Trong thiên điện ở Dưỡng Tâm Điện, lò dâng hương đang cháy, ấm trà trên chậu than sôi trào phát ra ân thanh lộc cộc, làm cho bầu không khí yên tĩnh quỷ quyệt trong nhà càng thêm sôi động.

Tiêu Hoàn nhìn khóe miệng Tiêu Trường Ninh mỉm cười, sau một lúc lâu hắn cuối cùng mới than nhẹ một tiếng: "Tỷ tỷ, tỷ tới gặp trẫm sợ là không phải chỉ đơn giản đến chúc thọ nhỉ?"

Tiêu Trường Ninh gợi lên một nụ cười không rõ ý nghĩa, chậm rãi nâng cánh tay, lộ ra một bàn tay trắng như tuyết từ trong ống tay áo nhung thỏ ra. Trong ánh mắt ngạc nhiên của Tiêu Hoàn, Tiêu Trường Ninh duỗi tay nhéo mặt thiên tử, lôi kéo một bên gương mặt của thiếu niên đến biến dạng.

"Tỷ tỷ....." Tiêu Hoàn bị nhéo mặt nên giọng nói

có chút mơ hồ không rõ: "Tỷ đang làm gì vậy?"

"Không có gì." Tiêu Trường Ninh một tay chống cằm, một tay nhéo má hắn, lạnh lùng hừ: "Bổn cung chỉ muốn nhìn một chút dưới lớp mặt nạ nhu nhược ngây thơ này của Hoàng thượng cất giấu gương mặt như thế nào?"

Tiêu Hoàn làm như mờ mịt, ủy khuất nói: "Tỷ tỷ, trẫm không biết tỷ đang nói cái gì."

"Đừng giả bộ nữa Hoàn nhi bổn cung biết hết rồi." Tiêu Trường Ninh thu lại ý cười, chậm rãi ngồi thẳng dậy nhìn chằm chằm đệ đệ đối diện mà nàng yêu thương từ nhỏ đến lớn, nhàn nhạt nói: "Lúc trước Hoàng thượng coi bổn cung như lợi thế kết minh đưa cho Thẩm Huyền, ngay cả một chút chần chừ cũng đều chưa từng có! Thủ đoạn mạnh mẽ cứng rắn như thế quả thực là vượt quá tầm với, đệ không cần khóc sướt mướt diễn trò cho ta nhìn."

Ánh mắt Tiêu Hoàn chợt lóe nhất thời sửng sốt. Ủy khuất cùng nhu nhược trên mặt hắn dần biến mất lộ ra dáng vẻ trong sáng mà một thiếu niên nên có.

Hắn hé miệng rồi lại ngậm lại, một lúc lâu sau mới thấp giọng: "Thẩm Huyền.... Đều nói hết cho tỷ tỷ rồi?"

"Hoàn nhi." Khi Tiêu Trường Ninh kêu tên hắn cũng rất có vài phần uy nghiêm của trưởng tỷ: "Đệ ngẩng đầu lên nhìn bổn cung."

Tiêu Hoàn ngồi thẳng dậy nghe lời ngẩng đầu.

Ngay sau đó, tiếng bạt tay giòn giã không kịp

phòng ngừa vang lên quanh quẩn trong điện, kinh động đến cung nhân hầu hạ ngoài cửa.

"Một tát này là đánh đệ không màng huyết mạch tình thân vì mục đích mà không từ thủ đoạn, cô phụ quan tâm của bổn cung đối với đệ suốt mười lăm năm!" Tiêu Trường Ninh lẳng lặng nhìn hắn chằm chằm giọng nói nghiêm nghị.

"Trưởng công chúa điện hạ không được! Tát thiên tử chính là...." Thái giám chưởng sự vội vàng chạy vào nhìn thất hai tỷ đệ giương cung bạt kiếm trong phòng, tức khắc hắn toát ra một thân mồ hôi lạnh.

"Ai cho ngươi tiến vào? Lui ra!" Mặt Tiêu Hoàn bị đánh lệch sang một bên, trên gò má trắng nõn rất nhanh đã phiếm hồng nhìn qua đặc biệt nổi bật.

Thái giám do dự một lát, nhưng khi thấy Tiêu Hoàn lạnh lùng sắc bén cũng không dám kháng chỉ đành phải lui ra ngoài. Nhưng còn chưa đi được hai bước, phía sau lại truyền đến một tiếng bạt tay thanh thúy.

Tiêu Trường Ninh tiếp tục nói: "Một tát này là đánh đệ hai mặt đùa bỡn tâm kế, lòng tràn đầy nghi kỵ qua cầu rút ván!"

Cái tát này làm hai bên mặt Tiêu Hoàn xuất hiện hai dấu bàn tay đỏ hồng, trong mắt dần nổi lên ánh nước nhưng hắn vẫn không rên một tiếng.

"Trưởng tỷ như mẫu thân, tỷ tỷ hẳn là nên đánh trẫm." Tiêu Hoàn rũ đầu, sợi tóc mềm mại rớt xuống sau tai chạm đến vệt đỏ trên mặt, càng hiện ra vài phần yếu ớt.

Hắn khóc, nước mắt tràn ra từ khóe mắt xẹt qua bên má rồi nhỏ xuống cằm thấm ướt một vệt nước trên vạt áo tử đàn của hắn. Hắn nói: "Tỷ tỷ, sao tỷ biết trẫm không có chần chừ, không có hối hận? Nhưng trẫm không có lựa chọn khác....."

Tiêu Trường Ninh chỉ lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng vừa bi thương vừa bất đắc dĩ.

"Hoàn nhi, lúc trước đệ một bên khóc lóc kể lể đáng thương với bổn cung một bên lại đẩy bổn cung vào cái hổ lửa kia là có tâm tình gì? Đệ có nghĩ tới hay không, nếu bổn cung không gặp được Thẩm Huyền, nếu bổn cung chết trong cuộc liên hôn này thì đệ sẽ như thế nào?"

"Thực xin lỗi tỷ tỷ."

Tiêu Hoàn cũng giống như Tiêu Trường Ninh, đánh một chút liền khóc, lúc này hắn đã không thể ngăn được nước mắt ngay cả giọng nói cũng nghẹn ngào đứt quãng, cũng không biết là chân tình hay vẫn là giả ý. Hắn nhanh chóng lau khóe mắt, ngước một đôi mắt đỏ bừng ướt át lên, từng câu từng chữ đều nghiêm túc: "Trẫm chưa từng tin tưởng bất cứ kẻ nào, cũng tuyệt đối không thể mềm lòng, tin tưởng và nhân từ đều là lớn cấm kỵ của hoàng đế. Cho nên tỷ tỷ, trẫm không biện giải cho chính mình nhưng trẫm sẽ bồi thường cho tỷ, trẫm đã nghĩ ra cách để tỷ rời Đông Xưởng...."

Tiêu Trường Ninh "ha" một tiếng nhìn Tiêu Hoàn giống như một đứa ngốc, trào phúng nói: "Lúc trước đệ không chút do dự mà đưa ta đi Đông Xưởng, hiện giờ lại tự mình đa tình muốn cho ta rời bỏ Thẩm

Huyền, từ đầu đến cuối đệ có từng hỏi qua ta có nguyện ý không chưa!"

Tiêu Hoàn thất thần nhìn nàng giống như không rõ nàng vì sao lại giận dữ, lẩm bẩm nói: "Tỷ tỷ, trở về không tốt sao?"

"Không tốt." Tiêu Trường Ninh chém như đinh chặt sắt: "Bổn cung đã không thể về được, giống như đệ cũng không thể quay về làm một thiếu niên đã từng ngây thơ hồn nhiên."

Chương 45: Uống Rượu Tuyết

Tiêu Hoàn giống như hiểu ra cái gì, biểu tình nháy mắt trở nên có chút phức tạp.

Hắn hít mũi, chần chờ một lát mới không cam lòng hỏi: "Là Thẩm Huyền áp bức tỷ sao? Hắn uy hiếp tỷ ở lại Đông Xưởng làm con tin?"

Tiêu Trường Ninh thản nhiên đón nhận ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Tiêu Hoàn: "Không có ai uy hiếp bổn cung, là bổn cung tự nguyện ở lại."

"Nhưng hắn là thái giám!" Tiêu Hoàn thoáng cao giọng, trên mặt không nói rõ được là khiếp sợ hay vẫn là lo lắng, đôi tay chống trên bàn trà cúi người nói: "Từ xưa đến nay, trong lịch sử có hoạn quyền nào có thể có kết cục tốt đẹp chứ? Tỷ tỷ, trẫm hiện tại đang cầm quyền không thể trơ mắt nhìn tỷ....."

Nói được một nửa, Tiêu Hoàn đột nhiên im bặt.

Hắn giống như ý thức được không ổn, lời khuyên can ra tới bên miệng cuối cùng chỉ có thể hóa thành tiếng cười khổ, lông mi ướt át cô đơn rũ xuống: "Trẫm cũng đã từng tổn thương tỷ tỷ, cho nên trẫm không còn tư cách khuyên tỷ nữa đúng không?"

Tiêu Hoàn dù sao cũng là đệ đệ mà Tiêu Trường Ninh bảo vệ từ nhỏ đến lớn, lúc này thấy hắn ảm đạm rơi

lệ giống như đứa nhỏ mắc lỗi, nàng chung quy vẫn là không đành lòng, giọng điệu chậm lại vừa nhẹ nhàng vừa nghiêm túc: "Hoàng thượng là huyết mạch ruột thịt gắn bó duy nhất với bổn cung đương nhiên là có tư cách khuyên nhủ bổn cung. Nhưng mà quyền lựa chọn cuối cùng vẫn ở trong tay bổn cung, Hoàng thượng có thể khuyên nhủ nhưng lại không thể khống chế bổn cung được."

Một câu "huyết mạch ruột thịt" nhẹ nhàng dừng lại trong lòng nhưng lại càng đau hơn so với cái tát trên mặt. Đối với Tiêu Hoàn mà nói, người tỷ tỷ trước mặt giống như cái gì cũng chưa thay đổi, nàng vẫn bao dung như cũ nhưng lại giống như cái gì cũng đều that đổi trở nên tiêu sái rộng rãi hơn.

Nàng biết bản thân muốn cái gì, hơn nữa lại cam tâm tình nguyện gánh vác trách nhiệm trầm trọng đó, quyết chí tiến lên trên con đường đầy chông gai.

"Hoàng thượng tra Thẩm Huyền là muốn động đến hắn sao?" Thấy Tiêu Hoàn thật lâu không nói gì, Tiêu Trường Ninh lên tiếng dò hỏi ánh mắt trong veo lãnh đạm tựa như một dòng nước mùa thu sạch sẽ.

Tiêu Hoàn ngẩng đầu lên, mang theo giọng mũi hỏi: "Trẫm không nên động hắn sao"

"Hắn đã giúp đệ."

"Nhưng hắn cũng mang tội ác chồng chất. Hoắc Chất thua, Thái hậu rơi đài, trên dưới cả triều đều phải xem sắc mặc Đông Xưởng của hắn hành sự, thiên hạ chỉ biết có Thẩm Huyền mà không biết có hoàng

đế chẳng lẽ không đáng sợ sao?"

Dừng một lát, Tiêu Hoàn tiếp tục nói: "Tỷ tỷ, trẫm ngủ không được yên ổn. Trước kia trẫm ngồi trên Kim Loan đại điện, trước rèm là Thẩm Huyền sau rèm lại là Thái hậu, mỗi lần lên triều trẫm đều nơm nớp lo sợ nhìn triều thần không ngừng bị giáng chức, bị lưu đày, bị giết chết nhưng cái gì trẫm cũng không làm được, giống như có một thanh đao chói lọi treo trên đỉnh đầu không biết khi nào sẽ rơi xuống. Tỷ tỷ, Thẩm Huyền cường đại hơn trẫm, uy nghiêm hơn trẫm, có một người như vậy suốt ngày canh giữ bên người trẫm sao trẫm có thể an tâm được?"

Tiêu Trường Ninh thở dài: "Hiện giờ có bổn cung giữ Thẩm Huyền ở Đông Xưởng, đệ cũng không thể yên tâm sao?"

"Đúng là bởi vì tỷ tỷ muốn ở lại Đông Xưởng nên trẫm mới càng thêm không yên tâm!" Nói đến đây trên mặt Tiêu Hoàn hiện lên một tầng lửa giận, mắt cũng đỏ hoe: "Là Thẩm Huyền phá hủy hứa hẹn, rõ ràng đã nói nếu mục đích đạt thành liền đưa tỷ tỷ về cung mặc tỷ tự do kết hôn, nhưng hiện tại hắn lại bội ước dám bắt cóc tỷ!"

Nghe Tiêu Hoàn nói thế trong lòng Tiêu Trường Ninh cũng có chút cảm động, nàng nghĩ thầm trong lòng tiểu tử này vẫn còn coi trọng tình cảm.

Ai ngờ còn chưa cảm động xong, Tiêu Hoàn lại nói tiếp: "Trẫm không thể hiểu được quyết định của tỷ, tỷ tỷ đừng bị hắn lừa! Nếu tương lai hắn lòng mang ý xấu muốn bắt cóc tỷ vậy trẫm sao có thể giải quyết được?"

"Lòng phòng bị người không thể không có nhưng tuyệt đối không thể hại người. Hoàng thượng nghi ngờ sâu như thế chẳng lẽ lại muốn biến thành người như Thái hậu."

Kỳ thật Tiêu Trường Ninh không phải là không hiểu lo lắng của đệ đệ, thân ở địa vị cao lại bị Thái hậu thao túng nhiều năm, bị khống chế trong thời gian dài nên dần dần hắn không hề tin tưởng vào bất cứ kẻ nào. Trong lòng hắn tràn đầy tính kế, Tiêu Trường Ninh sao có thể không đau lòng?

Nàng thay đổi đề tài, hỏi ngược lại hắn: "Hoàn nhi, nếu kêu đệ phế Hoàng hậu đệ có bằng lòng không?"

Nói đến Lương Ấu Dung Tiêu Hoàn rõ ràng sửng sốt, giọng nói cũng hạ xuống một chút hỏi: "Tỷ tỷ.... Vì sao lại đột nhiên nói đến việc này?"

"Hoàng thượng không muốn? Thái hậu buông rèm tham gia vào chính sự, khống chế triều đình hãm hại trung thần, hiện tại bà ta rơi đài chắc chắn có sẽ có quan lại buộc tội Lương Ấu Dung phẩm tính không được yêu cầu đệ phế Hoàng hậu cưới cô nương khác." Tiêu Trường Ninh quan sát thần sắc Tiêu Hoàn: "Xem ra Hoàng thượng không muốn? Vì cái gì vậy nàng không phải là cháu gái của kẻ thù của đệ sao?"

Tiêu Hoàn trầm mặc trong chốc lát, nói chắc chắn: "Trừ tỷ tỷ ra, nàng là người duy nhất đối xử chân thành với trẫm. Nàng cũng không có khuyết điểm tại sao lại muốn phế hậu?"

Tiêu Trường Ninh gật đầu, nhẹ nhàng "a" một tiếng

rồi híp mắt cười nói: "Tình cảm của bổn cung với Thẩm Huyền cũng giống như tình cảm của Hoàng thượng với Hoàng hậu vậy. Tuy rằng đã từng ở hai bên đối nhau, như nước với lửa nhưng sau khi thành hôn mới biết như cá uống nước. Bổn cung sẽ không rời bỏ Thẩm Huyền, cũng như Hoàng thượng sẽ không phế truất Hoàng hậu, đệ hiểu chưa?"

Tiêu Hoàn không nói gì, trong phòng lâm vào yên lặng rất lâu.

Tiêu Trường Ninh nhẹ nhàng than thở một tiếng, duỗi tay xoa dấu ngón tay trên mặt Tiêu Hoàn, giọng nói mang theo đau lòng: "Hôm nay dưới cơn giận dữ đánh đệ, Hoàng thượng chớ nên trách cứ rốt cuộc cảm giác bị ruột thịt vứt bỏ phản bội thật sự không dễ chịu, giống như vạn tiễn xuyên tâm còn so với hai bàn tay trên mặt đệ muốn đau đớn hơn nhiều."

Lúc đầu ngón tay nàng chạm đến Tiêu Hoàn bất động thanh sắc co rúm lại một chút, ngay sau đó rầu rĩ nói: "Trẫm biết."

"Trong hoàng thất này cũng chỉ có tỷ đệ hai chúng ta nương tựa lẫn nhau vậy nên tỷ hy vọng đao kiếm của Hoàng thượng đừng nhắm vào người một nhà." Nói xong Tiêu Trường Ninh khép vạt áo lại đứng dậy từ biệt: "Trời tối rồi, lần sau bổn cung lại đến gặp đệ. Còn có, chúc đệ sinh nhật vui vẻ."

"Tỷ tỷ." Tiêu Hoàn bỗng nhiên gọi nàng lại.

Bước chân Tiêu Trường Ninh hơi dừng nhưng lại không có xoay người, nàng chỉ nhìn bóng đêm phía ngoài lẳng lặng đứng cạnh cửa.

"Thẩm Huyền đã đoạt tỷ tỷ bên người trẫm, hy vọng hắn có thể thấy đủ đừng tiếp tục có lòng tham." Tiêu Hoàn nhìn dáng người thanh lệ của Tiêu Trường Ninh, yết hầu giật giật, hắn chậm rãi nói: "Nếu hắn tiếp tục lòng tham không đáy dung túng Đông Xưởng hoành hành, hoặc là can đảm dám đả thương tỷ, trẫm.... tuyệt đối sẽ không nhân nhượng!"

Tiêu Trường Ninh cũng không gật đầu hay lắc đầu, nàng đón bóng đêm bước khỏi đại điện.

Cửa lớn Dưỡng Tâm Điện chẫm rãi khép lại phía sau nàng, đêm dài đằng đẵng, dưới mái hiên trong cung một cái rồi lại một cái đèn lồng đỏ sáng lên như hồng liên mới nở. Tiêu Trường Ninh biết dưới ánh đèn ấm áp sâu thẳm trong đêm kia, Thẩm Huyền nhất định đang đợi nàng trở về.

Trong Khôn Ninh Cung, Lương Ấu Dung đã tắm gội thay quần áo, dùng bữa uống thuốc, lúc này nàng đang ngồi trên giường xuất thần.

Đêm càng tối, ánh nến nhảy lên trên giác cắm, cung tì thanh lệ an tĩnh đốt chậu than sưởi ấm lên cho nàng trong phòng ngập tràn huân hương nhàn nhạt. Bốn phía rất an tĩnh, ngay cả tiếng bước chân đi lại cũng không có, Lương Ấu Dung nhắm mắt nghĩ thầm: Thâm cung như biển lại vắng vẻ như thế sao?

Tiếng bước chân từ xa tới gần, có cung tì thấp giọng nói: "Nương nương, Hoàng thượng tới nhìn người."

Lương Ấu Dung mở mắt ra vừa lúc đối diện tầm mắt quan tâm của Tiêu Hoàn.

Ánh nến ấm áp chiếu sáng dấu tay nhàn nhạt trên mặt hắn, Lương Ấu Dung sửng sốt một lát, ngơ ngác hỏi: "Mặt Hoàng thượng bị sao vậy?"

Tiêu Hoàn ngẩn ra theo bản năng dùng mu bàn tay cọ lên vết bầm tím nho nhỏ trên mặt, vẻ mặt hơi mất tự nhiên, hắn uyển chuyển đổi đề tài cười nói: "Hoàng hậu, nàng tốt hơn chưa?"

"Đã tốt hơn rồi." Lương Ấu Dung vẫn nhìn chằm chằm mặt hắn, rõ ràng trong lòng đã hạ quyết tâm phải rời khỏi thiếu niên hoàng đế đang mọc cánh nhưng nàng vẫn lắm miệng hỏi một câu: "Ai làm bệ hạ bị thương?"

"Chờ đến đầu xuân tuyết tan, vết thương của Hoàng hậu tốt lên chúng ta có thể cùng đi chơi thuyền, đi thả câu, đến lúc đó cá chép trong hồ sen trong cung nhất định rất lớn." Tiêu Hoàn vẫn lẩn tránh vết thương trên mặt, sau đó dường như nhớ tới cái gì hắn chợt ngẩng đầu lên nghiêm túc hỏi: "Hoàng hậu, nàng sẽ không rời bỏ trẫm phải không?"

Lương Ấu Dung chỉ lẳng lặng nhìn hắn không nói chuyện, khuôn mặt khó nén được tiều tụy. Trầm mặc như vậy đủ để giải thích tất cả.

Thật lâu sau cũng không có được đáp án, ánh mắt Tiêu Hoàn ảm đạm một chút, hắn miễn cưỡng cười: "Ngay cả lừa trẫm một chút Hoàng hậu cũng không muốn sao?"

Cũng không biết chạm đến chuyện thương tâm nào của hắn, đôi mắt Tiêu Hoàn đỏ lên muốn rơi lệ. Hắn ngồi ở mép giường, không hề có cảm giác an toàn

nắm chặt tay Lương Ẩu Dung vùi đầu thật sâu: "Thực lực của Đông Xưởng quá mạnh, mạnh đến mức làm trẫm sợ hãi. Nhưng trẫm càng sợ hãi hơn chính là tương lai nếu có một ngày cần thiết phải động binh đến Đông Xưởng, vậy tỷ tỷ sẽ thế nào?"

Hắn như tìm được chỗ phát tiết lải nhải nói, phảng phất như về lại bộ dạng yếu ớt bất lực lúc trước, hô hấp khẽ run: "Trẫm đi đến hôm nay cái gì cũng đã không còn, ngay cả tỷ tỷ cũng càng lúc càng xa trẫm, bên người trẫm chỉ còn một mình Hoàng hậu cho nên Hoàng hậu tuyệt đối không thể rời bỏ trẫm."

Khuôn mặt Lương Ẩu Dung lạnh lùng nhưng trong lòng nàng đã nổi lên rất nhiều đau đớn. Môi nàng hơi mở rồi lại khép lại, một câu "để ta gặp Thái hậu" đã vọt tới bên miệng nhưng lại bị nàng mạnh mẽ nuốt xuống.

Vừa thấy nước mắt của hoàng đế cái gì nàng cũng không nói ra được, chỉ có thể nhẹ nhàng nắm lấy đầu ngón tay hắn không tiếng động mà an ủi mờ mịt cùng lo sợ trong lòng hắn.

Vì quân vương cần phải sát phạt quyết đoán, mệnh của tiểu hoàng đế đã định sẵn có rất nhiều chông gai nhất định phải gian nan giãy giụa đến chết mới thôi trong khe hở giữa lý trí cùng nhân tính.

Tiêu Trường Ninh ra khỏi cửa lớn Dưỡng Tâm Điện quả nhiên thấy được Thẩm Huyền đang đứng cách mười bước.... Cùng với đại cung nữ Ngọc Khấu.

Thẩm Huyền hôm nay mặc một bộ võ bào xanh đen, khoác áo choàng đen, bao cổ tay bằng bạc, mũ ô sa

đè trên lông mày rậm. Đèn lồng đỏ tươi trên mái cung, hắn đứng nghiêng dựa vào tường ánh đèn cam hồng chiếu trên gương mặt càng làm ngũ quan của hắn thêm sắc bén tuấn mỹ.

Gió thổi qua, những cánh hoa lạc mai bay trong đêm rồi rơi xuống trên đầu vai rộng lớn của hắn, tích thành một mảng hồng nhàn nhạt dưới chân, hẳn là đã nói chuyện cùng Ngọc Khấu rất lâu.

Tiêu Trường Ninh đứng trong bóng tối chờ đợi, cũng không biết Thẩm Huyền nói gì với Ngọc Khấu mà nàng nhịn không được dùng mu bàn tay lau đi nước mắt, giống như vô cùng thương tâm.

Tiêu Trường Ninh càng thêm tò mò đối với chuyện cũ năm đó, nàng nhẹ nhàng đi đến phía trước kêu: "Thẩm Huyền."

Thẩm Huyền cùng Ngọc Khấu nghe được tiếng gọi nên ngừng nói chuyện với nhau, cả hai không hẹn mà cùng quay đầu nhìn nàng.

Đôi mắt Ngọc Khấu sưng đỏ, vội vàng cúi đầu lau nước mắt nơi khóe mắt, nghẹn ngào nói: "Trưởng công chúa điện hạ."

"Ngọc Khấu cô nương." Tiêu Trường Ninh mỉm cười gật đầu xem như đáp lễ.

Thẩm Huyền xoay người nhìn nàng, đáy mắt có một chút nhu hòa không dễ phát hiện xẹt qua. Hắn một tay ôm eo Tiêu Trường Ninh, kéo nàng vào ngực chính mình, thần thái tự nhiên phảng phất như hắn sinh ra là để chiếu cố che chở nàng như thế. Ngôn Tình Sủng

Trước mặt Ngọc Khấu, Tiêu Trường Ninh vốn có chút ngượng ngùng khi thân mật cùng Thẩm Huyền, nhưng khi chạm đến thân hình rắn chắc của hắn, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể xuyên qua lớp vải truyền đến tâm Tiêu Trường Ninh như được sưởi ấm, trong lòng sinh ra cảm giác thẹn thùng ngọt ngào liền vui vẻ chịu đựng.

Ngực Tiêu Trường Ninh nóng lên, cố nén ý cười lan đến khóe miệng nói với Ngọc Khấu: "Mới vừa rồi ở Dưỡng Tâm Điện bổn cung giả vờ ghen có nhiều chỗ đắc tội, mong cô nương chớ trách."

Ngọc Khấu cười có chút miễn cưỡng, nàng khom người cúi đầu: "Nô tỳ biết, điện hạ là vì cứu nô tỳ."

Nói xong tầm mắt Ngọc Khấu dừng lại trên người Tiêu Trường Ninh cùng Thẩm Huyền đang đứng sóng vai nhau, trong mắt là cực kì hâm mộ lẫn chúc phúc không nói nên lời. Nàng lau nước mắt, miễn cưỡng lên tinh thần nói: "Việc vừa rồi Đề đốc đáp ứng nô tỳ, mong ngài phải nhớ lấy. Sắc trời đã tối nô tỳ liền không quấy rầy điện hạ cùng Đề đốc, nô tỳ cáo lui."

Dứt lời nàng hành lễ thật sâu lần nữa rồi lui ra, dáng người như hoa lan lay động trong gió rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

"Chàng đáp ứng nàng chuyện gì?" Tiêu Trường Ninh ngửa đầu nhìn Thẩm Huyền, duỗi tay bắt lấy cánh lạc mai trên vai hắn, thuận tiện hỏi.

Nàng dựa vào rất gần, Thẩm Huyền cơ hồ có thể ngửi thấy mùi huân hương trên người nàng, giống như

hương thơm của hoa mai mới nở, thanh lãnh lại mê hoặc.

Ánh mắt Thẩm Huyền trầm xuống, thuận thế bắt được tay nàng đang đặt trong ngực rồi dùng độ ấm của lòng bàn tay chính mình sưởi ấm đầu ngón tay hơi lạnh của nàng.

"Chuyện liên quan đến Thẩm Thất." Thẩm Huyền thấp giọng: "Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Xe ngựa không được phép vào cung, hai người chỉ có thể đi bộ đến trước cửa cung. Ánh sao lộ ra giữa tầng mây phản chiếu ánh sáng màu xanh lam lên tuyết đọng trên mái hiên, ánh đèn như kéo thân ảnh bọn họ dài ra, ngọn đèn dầu chiếu lên bức tường trước mắt như thể đang ở cảnh trong mơ.

"Thẩm Huyền." Tiêu Trường Ninh chợt nhớ tới một chuyện vui vẻ nói: "Bổn cung từng nói qua, nếu ta giúp chàng cứu Ngọc Khấu ra thì chàng phải thưởng cho ta!"

Thẩm Huyền cũng không cự tuyệt: "Điện hạ muốn thưởng cái gì?"

"Chàng có thể uống một chén rượu tuyết cùng ta không?"

Tất cả quá mức tốt đẹp yên bình, Tiêu Trường Ninh đột nhiên có hứng thú nhịn không được đề nghị: "Trong Thượng Thiện Giám có giấu rượu hoa mai năm xưa, không bằng chúng ta lấy hai bình rồi đi Thư Phong lâu ở Quang Lộc Tự uống rượu nói chuyện? Chúng ta có một canh giờ suốt đêm, có thể chậm rãi uống rượu nghe chàng kể chuyện giữa Thẩm Thất cùng

Ngọc Khấu."

Thẩm Huyền nhìn nụ cười linh động trên môi nàng, ánh mắt so với bầu trời buổi tối càng thêm thâm thúy khóe miệng hắn khẽ nhếch trầm giọng: "Tửu lượng của điện hạ không tốt."

"Nhưng mà thời tiết đêm nay rất tốt, tâm tình bổn cung cũng rất tốt, thích hợp để uống một ly." Nói xong Tiêu Trường Ninh nghiêng đầu nhìn hắn nghiêm túc nói: "Nói tiếp Thẩm Đề đốc đã hứa hẹn với bổn cung, một tháng này chàng muốn dốc hết sức lực theo đuổi ta không lẽ đã quên?"

"Một lời nói một gói vàng, ta chưa từng quên chỉ là...."

Thẩm Huyền dừng một chút nhìn nàng đầy thâm ý, hắn dựa bên tai nàng đè thấp giọng nói: "Chỉ là thần cho rằng điện hạ sẽ muốn thưởng như hôn một tí hay mấy thứ linh tinh khác, lại không ngờ là muốn bồi rượu ta có chút thất vọng thôi."

"Chàng...."

Mặt Tiêu Trường Ninh đỏ lên sau đó dường như e lệ mà bước nhanh hơn xoay người sang chỗ khác, ánh mắt mơ hồ hừ một tiếng: "Chàng cho rằng bổn cung không muốn hôn chàng? Chỉ là đã đi đến ngoài cửa nên không thể không có điều cố kỵ thôi."

Thẩm Huyền nghe thấy được chợt duỗi tay giữ chặt Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Trường Ninh không kịp phòng ngừa bị hắn bắt được tay nên không khỏi sửng sốt, lúc xoay người

lại vừa vặn đối diện đôi mắt sâu thẳm của Thẩm Huyền.

"Ở bên cạnh bản đốc điện hạ vĩnh viễn không cần có điều cố kỵ." Thẩm Huyền ấm ách nói, ngay sau đó hắn kéo nàng vào trong ngực hôn lên môi nàng như ý nguyện.

Chương 46: Thẩm Thất

"Chàng...." Sau nụ hôn dài, Tiêu Trường Ninh ⅼïếм cánh môi đỏ tươi bị Thẩm Huyền hôn đến ướt át, trêи mặt nổi lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt: "Chàng sao có thể không nói tiếng nào liền hôn như vậy, dọa bổn cung sợ hãi."

Tuy ngoài miệng oán giận nhưng đáy mắt nàng lúc này lại không thể nào che giấu được ánh sáng, chỉ kém muốn dựng thẳng cái đuôi nhỏ lên lắc lư.

Mặt Thẩm Huyền đầy thâm thúy ôm eo Tiêu Trường Ninh chậm rãi nói: "Vậy lần này hôn nàng, ta trước tiên phải hỏi một tiếng?"

Dứt lời hắn nâng cằm nàng hơi cúi đầu, đang muốn hôn lại lần nữa thì chợt thấy con đường phía trước có vài ngọn đèn dầu sáng lên, mấy tên cấm quân đang làm nhiệm vụ cầm theo đèn chạy chậm lại đây quát lớn: "Người nào đang lén lút ở kia?"

Lễ nghi trong cung hà khắc, nghiêm cấm bất cứ kẻ nào có cử chỉ thân mật trêи đường trong cung, nếu hành vi tùy tiện sẽ bị buộc tội xử lý cùng cách chức. Tiêu Trường Ninh cũng không phải sợ bị buộc tội nhưng nàng bận tâm chuyện người trong cung đối với Thẩm Huyền nghi kỵ rất nhiều, không muốn hắn chọc đến phiền toái liền giật mình tỉnh táo lại, đỏ mặt đẩy ngực Thẩm Huyền ra, nói: "Đi thôi. Có người tới."

Bị đánh gãy chuyện tốt Thẩm Đề đốc rõ ràng không vui, mi mắt nhăn lại, ôn nhu trong mắt nháy mắt ngưng tụ thành sương băng. Hắn không nói lời nào ôm Tiêu Trường Ninh vào ngực quấn nàng lại trong áo choàng màu đen của chính mình, sau đó mới quay mặt lại, tầm mắt sắc bén thẳng tắp nhìn chằm chằm mấy cấm vệ không biết tốt xấu, ánh mắt như đao.

Cấm vệ cầm giáo chạy tới trước mặt Thẩm Huyền nâng đèn lên, chiếu sáng gương mặt lạnh như băng của Thẩm Huyền, tức khắc hắn sợ tới mức lùi về sau một bước, lắp bắp nói: "Thẩm, Thẩm Đề đốc...."

Thẩm Huyền giơ áo choàng ra, dưới áo choàng dường như còn cất giấu một người chỉ để lộ một đoạn tà váy màu xanh được thêu thùa tinh xảo.

Quần áo hoa lệ như vậy cũng không ai cũng có thể mặc được! Nhóm cấm vệ run rẩy không còn dám suy nghĩ sâu xa nữ tử hẹn hò đêm khuya với Thẩm Huyền là ai.

"Cút." Sắc mặt Thẩm Huyền nặng nề, ngữ khí lạnh băng đủ để nói lên sự không kiên nhẫn lúc này của hắn

"Vâng, vâng! Ti chức cáo lui!" Nhóm cấm quân như được đại xá, mắt nhìn thẳng vội vàng lui ra.

Đợi cho tiếng bước chân hỗn loạn đi xa người trốn dưới lớp áp choàng mới ló đầu lộ ra một gương mặt đỏ ửng, hít một hơi khí lạnh thật dài. Mới vừa rồi nàng vẫn luốn trốn dưới áo choàng của Thẩm Huyền, gương mặt áp lên ngực hắn cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của hắn, bị nhiệt độ cơ thể của hắn dính đầy

người nên không khỏi đỏ mặt hoảng hốt.

Thẩm Huyền nhìn Tiêu Trường Ninh ấm ách nói: "Còn muốn tiếp tục sao?"

Tiêu Trường Ninh liếc mắt nhìn hắn, buông cái tay đang ôm ra: "Đừng náo loạn chàng đã hứa sẽ bồi ta uống rượu kể chuyện xưa."

Quá trình lấy rượu rất nhẹ nhàng, rốt cuộc với uy danh của Thẩm Huyền đừng nói là muốn hai vò rượu cho dù muốn ăn gan rồng tủy phượng thì nhóm thái giám của Thượng Thiên Giám cũng sẽ dâng lên bằng hai tay.

Tiêu Trường Ninh đứng ngoài cửa Thượng Thiên Giám đợi không đến một lát liền thấy Thẩm Huyền một tay cầm hai vò rượu, một tay bưng chén rượu cùng muỗng rượu uy phong lẫm liệt đi ra, phía sau còn có hai gã lão thái giám chưởng sự hai mắt đẫm lệ chắp tay đưa tiễn: "Thẩm Đề đốc đi thong thả."

Tiêu Trường Ninh ngửi được mùi rượu hỏi: "Chàng đe dọa bọn họ? Sao lại bị dọa thành như vậy."

Thẩm Huyền nói: "Không phải điện hạ cũng đã từng bị dọa thành như vậy khi mới gặp bản đốc sao?"

Tiêu Trường Ninh không nói lại được đành phải giơ tay xoa chóp mũi, giọng nói không có lực uy hïếp: "Nếu chàng lại lấy chuyện cũ ra giễu cợt bổn cung, bổn cung sẽ không đáp ứng để chàng theo đuổi."

Thẩm Huyền cười nhẹ không nói gì, chỉ cầm hai vò rượu theo đi đến phương hướng của Thư Phong lâu, thân hình cao lớn chìm trong ánh đèn rất có vài

phần tiêu sái.

Tiêu Trường Ninh nhìn theo bóng dáng của hắn hé môi một đường chạy chậm theo, nàng híp mắt cười hỏi: "Thẩm Huyền, chàng sẽ thật sự không theo đuổi nữa sao?"

Nghe vậy Thẩm Huyền chợt dừng bước, xoay người nhìn nàng.

Tiêu Trường Ninh không kịp dừng lại suýt nữa đã đâm vào lòng ngực rắn chắc của hắn, nàng không khỏi hô nhỏ một tiếng. Ngay sau đó, bàn tay chính mình bị Thẩm Huyền gắt gao nắm lấy, bao bọc trong lòng bàn tay ấm áp mạnh mẽ của hắn.

Tiêu Trường Ninh chớp mắt nghi hoặc: "Chàng nắm tay ta làm gì?"

"Theo đuổi nàng." Thẩm Huyền nghiêm mặt.

Tiêu Trường Ninh ngẩn người rồi sau đó mới phản ứng lại, Thẩm Đề đốc đây là đang dùng hành động thực tế để trả lời nghi vấn vừa rồi của nàng.

Nhiệt độ từ bàn tay lan đến gương mặt. Bị hắn nắm lấy, Tiêu Trường Ninh chỉ cảm thấy an tâm trước giờ chưa từng có, một bên nắm lấy bàn tay có vết chai mỏng của hắn một bên cười nói: "Được rồi, miễn cưỡng chấp nhận cho chàng theo đuổi."

Thư Phong lâu vốn là đài quan sát tiền triều xây dựng trong cung, cao hơn mười trượng, sau lại đổi thành lầu các yên tĩnh, màn trúc treo ở khắp nơi, nếu châm hai ngọn đèn lồng thì ban đêm có thể quan sát được biển đèn trong kinh thành cùng bầu trời

đầy sao, đây là một nơi tốt để ôn chuyện.

Lúc này tuyết đọng còn chưa tan ánh trăng sáng tỏ gió đêm từ từ thổi trong lâu, Tiêu Trường Ninh cùng Thẩm Huyền ngồi đối diện nhau rót một chén rượu.

Hương rượu hoa mai rất thơm lại hơi ngọt, trong màu rượu nhạt ấy có mấy đóa hoa mai được ướp phản chiếu lên chén rượu sứ tạo nên một hương vị đặc biệt.

Ngọn đèn dầu hơi vàng, Tiêu Trường Ninh nâng chén rượu nói: "Hiện tại nên nói đi, chuyện giữa chàng cùng Thẩm Thất đến tột cùng là như thế nào?"

Thẩm Huyền tự rót cho chính mình một ly, sau đó bưng chén rượu để ngay chóp mũi ngửi nhẹ, giọng nói trầm thấp: "Điện hạ thông minh như vậy không bằng đoán thử xem."

"Được nha." Tiêu Trường Ninh nói: "Vậy nếu bổn cung đoán trúng chàng phải tự phạt một ly."

Nàng muốn đổi biện pháp rót rượu cho mình uống Thẩm Huyền sao có thể không nhìn ra tâm tư nhỏ này của nàng?

Hắn miễn cưỡng áp chế nội tâm đang khô nóng hỏi ngược lại: "Nếu điện hạ đoán sai thì sao?"

Tiêu Trường Ninh suy nghĩ, híp mắt nói: "Vậy bổn cung tự phạt một ly."

Có chút ý tứ, xem ra tối nay thế nào cũng phải tình đến nơi nồng đậm, rượu đến tận tâm can không

say không bỏ qua.

Thẩm Huyền hiểu rõ cười, làm cái thủ thế "mời".

"Chàng có thể hoàn toàn thay thế Thẩm Thất vào cung mà không bị phát hiện tất nhiên là tướng mạo cùng tuổi tác của hai người phải vô cùng giống nhau, cho nên bổn cung đoán rằng hắn hẳn là huynh đệ ruột của chàng." Tiêu Trường Ninh nhăn mày, chắc chắn nói: "Hơn nữa rất có khả năng là song sinh."

Dứt lời nàng tự tin ngước mặt lên, tràn ngập mong chờ đợi Thẩm Huyền quyết định.

Nhưng mà Thẩm Huyền lại khẽ lắc đầu: "Điện hạ chỉ đoán đúng phân nửa."

Tự tin đầy người bị phá sạch sẽ, Tiêu Trường Ninh kinh ngạc nói: "Chỉ đúng phân nửa?"

"Thẩm Thất đúng thật là huynh đệ của bản đốc. Hắn nhỏ hơn ta ba tháng nhưng lại không phải song sinh." Nói đến chuyện cũ của Thẩm Thất, trong mắt Thẩm Huyền xẹt qua một chút âm trầm, ngữ khí cũng không khỏi thấp xuống: "Điện hạ đoán không đúng nên phạt một ly."

Tiêu Trường Ninh không cam lòng nâng chén nói: "Bổn cung tốt xấu gì cũng đáp đúng một nửa xem như ngang nhau, mỗi người chúng ta nên tự phạt một ly mới đúng."

Thẩm Huyền cũng không cãi lại, hắn nâng chén chạm cùng nàng một cái sau đó đồng thời ngửa đầu uống.

Thẩm Huyền uống một ngụm, Tiêu Trường Ninh bị cay đến nhíu mày đầu lưỡi lè ra mấy lần mới uống hết ly rượu tức khắc một luồng nhiệt nóng lan từ dạ dày ra đến khắp người, cả người nàng ấm áp ngăn cản hàn ý của gió đêm.

Tiêu Trường Ninh ɭïếм rượu trêи môi, tiếp tục suy đoán: "Thẩm Thất chết trong tay Thái hậu, chàng cùng Ngọc Khấu đều lo lắng mà báo thù vì hắn, nói vậy hắn nhất định là một người rất tốt thì mới đáng giá cho hai người dám trả giá như thế vì hắn."

"Điện hạ lại sai rồi." Tầm mắt Thẩm Huyền dừng lại trêи cánh môi dính nước của nàng, ánh mắt thâm thúy ấm ách nói: "Thẩm Thất là một người rất ngốc, vừa ngốc vừa có mệnh khổ, ngay cả một ngày vui vẻ hắn cũng chưa từng có được."

Kia chắc chắn là một đoạn chuyện cũ nặng nề, bởi vì Tiêu Trường Ninh thấy được một ít thương tiếc trong mắt Thẩm Huyền.

Thẩm Thất hồ đồ chết đi như vậy không nên trở thành lợi thế nàng dùng để đánh cược uống rượu. Nghĩ như thế Tiêu Trường Ninh lại rót một ly cho chính mình, miệng nhỏ uống cạn rồi trầm ngâm nói: "Bổn cung không đoán nữa. Thẩm Huyền chàng kể chuyện xưa cho ta đi, sau khi nghe xong bổn cung lại tự phạt một ly."

Điều làm Thẩm Huyền động tâm nhất chính là Tiêu Trường Ninh sẽ trong lúc lơ đãng toát ra thiện giải nhân ý cùng dám chịu thua đúng lúc. Mây mù trong mắt hắn tan đi một chút, hắn tự rót rồi tự uống một ly, bàn tay đặt trêи vò rượu, bao cổ tay

bằng bạc lóe lên ánh sáng dưới ánh trăng.

*Thiện giải nhân ý: am hiểu lòng người.

Hắn hỏi: "Điện hạ đã từng nghe qua áp nhân chưa?"

Áp nhân?

"Có nghe qua một chút." Ánh sáng đèn lồng мσиg lung, Tiêu Trường Ninh thấp giọng: "Nghe nói nếu có người phạm tội chết tội nhân là người trong nhà có quyền thế thì sẽ mua một áp nhân chịu chết thay cho chính mình, kẻ chết thay phải tương tự như người mua. Chẳng qua áp nhân đều là tự nguyện, phần lớn là xuất thân trong gia đình bần hàn nên không thể không lấy mạng đổi mạng.". TruyenHD

"Không tồi." Thẩm Huyền úp ngược chén rượu trêи bàn, ngón cái vuốt ve chén rượu, thật lâu sau mới nói: "Thẩm Thất là đứa con ngoài giá thú phụ thân nuôi bên ngoài, cũng là áp nhân thay ta chịu tội."

"Con ngoài giá thú? Thay chàng chịu tội?"

Chân tướng ở ngay trước mắt bị bao trùm trong một tầng sương mù. Tiêu Trường Ninh bỗng dưng khẩn trương lên, gắt gao nói: "Có thể sử dụng áp nhân thế tội tuyệt đối không phải gia đình bình thường.... Thẩm Huyền thân phận thật sự của chàng đến tột cùng là ai?"

Gió đêm thổi tới, ánh đèn khẽ run lên chiếu vào đôi mắt lạnh băng thâm thúy của Thẩm Huyền,

Thẩm Huyền trầm giọng: "Ta cùng Thẩm Thất vốn mang họ Chu, phụ thân là Chu Diên của Thanh Châu, chính

là gia thần của Nhị hoàng tử Tĩnh Vương."

Như có sấm sét đánh xuống, tất cả nỗi băn khoăn đều được giải quyết rõ ràng. Tiêu Trường Ninh hơi trừng mắt, theo bản năng nhìn xung quanh một phen chỉ thấy bốn phía đều là bóng đêm thâm trầm, không có bóng người, trái tim khẩn trương của nàng lúc này mới thả lỏng: "Chàng là.... hậu nhân của Thanh Châu Chu thị?"

Thẩm Huyền ngẩng đầu nói: "Không tồi, chính là Chu thị ở Thanh Châu."

Tiên đế có ba đứa con trai và ba người con gái, trong đó trưởng Hoàng tử do Thái hậu Lương thị sinh ra nhưng ước chừng là do sát nghiệp của Lương Thái hậu quá nhiều nên người này bạc mệnh, năm mười bốn tuổi ấy đột nhiên phát bệnh hiểm nghèo mà chết, Nhị hoàng tử Tĩnh Vương do Huệ tần sinh ra, là một thiếu niên thông minh nhân hậu, khi còn nhỏ Tiêu Trường ninh thích nhất chính là vị nhị hoàng huynh này."

Sau khi tiên đế cưới Dư Quý phi liền không hề đặt chân đến chỗ nào khác trong hậu cung, con nối dõi dần dần ít đi, cuối cùng chỉ sinh ra một nam một nữ là Tiêu Trường Ninh cùng Tiêu Hoàn.

Năm mười bảy mười tám tuổi Tĩnh Vương được Chu thị ở Thanh Châu âm thầm giúp đỡ, dần dần trở thành hoàng tử có hy vọng nhất. Đáng tiếc khi sắp được lập làm Thái tử, hắn chung quy vẫn là không thể đấu được thủ đoạn mạnh mẽ cùng cứng rắn của Thái hậu.

Tĩnh Vương "ngoài ý muốn" chết đi, Thanh Châu Chu

thị có liên quan cũng bị hủy diệt....

Lúc trước toàn bộ Chu thị đều bị chém đầu, nữ quyến sung làm quan kĩ, nam tử không đủ mười ba tuổi bị thiến làm nô lệ.

Chuyện tới bây giờ tất cả đều sáng tỏ: Thẩm Thất thân là một đứa con riêng hèn mọn lại trở thành người chịu tội thay cho đứa con vợ cả là Thẩm Huyền, thay hắn tiến cung chịu thiến lại ngoài ý muốn bỏ mình trong bốn năm sau, mà Thẩm Huyền trời xui đất khiến lại trở thành thế thân cho thế thân của mình....

"Không, có chút không đúng." Tiêu Trường Ninh lẩm bẩm: "Một đứa con riêng sao có thể lớn lên giống chàng như thế? Điều này hơi khác thường."

Đây là đoạn ký ức Thẩm Huyền không muốn chạm đến nhất.

Hắn trầm ngâm một lát, nhíu mày nói: "Hắn không phải vừa sinh ra liền giống ta như đúc. Mà là bị người khác chiếu theo bộ dạng của ta mà chỉnh sửa lại khuôn mặt, một đao lại một đao chặt xương cắt thịt, bị ép buộc trở thành bộ dạng của ta, thay ta bị thiến...."

Chương 47: Thế Thân

Mùa hè của nhiều năm trước, thiên hạ mưa to, vó ngựa lộc cộc, một thiếu niên hắc y khí chất trầm ổn lạnh lẽo giục ngựa chạy về phía biệt viện Chu gia.

Thẩm Huyền khi đó còn chưa sửa tên, hắn tên Chu Huyền năm nay mười hai tuổi mới vừa từ võ quán trở về, cả người đều bị mưa to làm cho ướt sũng.

Cửa lớn Chu gia đóng chặt cũng không có người hầu ra nghênh đón, không khí trong bầu trời dông tố mang theo sự nặng nề quỷ quyệt. Thẩm Huyền lau nước mưa trên gương mặt ướt dầm dề, lúc đẩy cửa lớn ra thì lại thấy dòng người chen chúc xô đẩy ở sảnh chính, giữa đám người có một đứa nhỏ áo tang vải thô gầy yếu đang đứng.

Bước chân Thẩm Huyền chậm lại, tay cầm tế đao, sợi tóc bên thái dương chảy nước, hắn đứng cuối hành lang đánh giá đứa nhỏ xa lạ ở xa. Giống như thấy được tầm mắt hắn đứa nhỏ kia bỗng chốc quay mặt lại, dưới đầu tóc xõa tung hỗn loạn lộ ra một nửa gương mặt cực kì giống hắn, đôi mắt như nai con mờ mịt vô cùng hoảng sợ.

Thẩm Huyền ngẩn ra, không chỉ bởi vì đứa nhỏ xa lạ này lại có tướng mạo giống hắn mà càng là bởi vì sau khi Tĩnh Vương thất thế, Chu gia suy bại, đã rất lâu chưa rừng có khách tới thăm lúc này lại

nhiều thêm một người bạn cùng tuổi cực kỳ giống hắn nên cảm thấy có chút bất ngờ.

Một tia sét đánh xuống chiếu sáng một bên không trung âm trầm đến trắng bệch. Chủ mẫu Thẩm thị đứng dậy ngăn cách tầm mắt Thẩm Huyền ra lệnh: "Huyền nhi trở về phòng đọc sách đi đây không phải là nơi con nên tới."

Mẫu thân xuất thân quý tộc, tuy rằng tính tình lạnh lẽo tàn nhẫn từ trước đến nay chưa từng được phụ thân yêu thích nhưng lại cực kỳ yêu thương Thẩm Huyền, bà chưa bao giờ lạnh lùng sắc bén như vậy giống hôm nay.

Thẩm Huyền không cãi lời bà, hắn chỉ nhìn thoáng qua đứa nhỏ đang co quắp chật vật kia liền rũ nước mưa trên đầu xuống rồi đi tắm gội thay quần áo.

Thẩm Huyền vừa đi cả tòa nhà Chu gia lại lâm vào bầu không khí yên lặng chết chóc, chỉ có tiếng nước mưa ào ào nhỏ giọt.

"Chỉ giống được sáu phần." Thẩm thị mắt lạnh đánh giá đứa con riêng trước mặt, hờ hững nói: "Còn chưa đủ."

"Đây đã là lão gia...." Quản gia hơi dừng, trong ánh mắt lạnh băng của Thẩm thị cố gắng nuốt hai chữ "con riêng" vào bụng rồi run rẩy trả lời: "Đã là người giống công tử nhất. Mẹ ruột của hắn bệnh chết, hắn đã là đứa trẻ bơ vơ không nơi nương tựa không có người nào thích hợp hơn hắn."

"Ba tháng sau chính là trận chiến sinh tử. Ta cùng phu quân hy sinh vì nghiệp lớn của Tĩnh Vương cũng

không tính là gì nhưng mà không thể liên lụy đến Huyền nhi." Thẩm thị duỗi tay nắm cái cằm mảnh khảnh của Thẩm Thất đánh giá hắn, sau một lúc lâu mới nhíu mày chán ghét nói: "Nếu là áp nhân thì phải làm giống hơn nữa. Cũng may vẫn còn chút thời gian, mau mời Tôn đại phu tới sửa lại gương mặt của hắn."

Đứa nhỏ kia hiển nhiên cũng không rõ ràng "áp nhân" là cái gì, hắn chỉ là có chút khẩn trương, đứng đó run bần bật.

Thẩm thị đặt cho đứa nhỏ kia một cái tên, ấn theo thứ tự goi là A Thất.

A Thất ở lại Chu gia.

Thẩm Huyền nói không nhiều lắm giống hệt mẫu thân hắn, lạnh lẽo cường hãn nhưng lại chỉ thân cận duy nhất với một mình A Thất. Có lẽ là do sức mạnh của huyết thống quá mức cường đại và kỳ diệu. Thẩm Huyền biết A Thất là đứa "con hoang" mà phụ thân cùng nữ nhân khác sinh ra, ngay từ đầu là do tò mò muốn tiếp cận nhưng dần dần trong phần tò mò này lại lẫn lộn quá nhiều tình cảm hắn không nói được.

Tuy rằng dung mạo của A Thất cùng Thẩm Huyền giống nhau nhưng tính tình lại là rất ngoan ngoãn an tĩnh, mỗi khi hắn dùng cặp mắt ôn hòa cùng thành kính kia chăm chú nhìn Thẩm Huyền, Thẩm Huyền lại cảm giác được trách nhiệm của một huynh trưởng.

Trong ba tháng đó Thẩm Huyền luôn mang theo A Thất đi cưỡi ngựa, đi săn thú giống như huynh đệ ruột thịt, làm ầm ĩ từ hừng đông đến khi trời tối, cơ hồ như hình với bóng.

Mỗi khi nhìn bọn họ giống như sinh đôi sóng vai ra vào dinh thự, Thẩm thị đứng nhìn qua cửa sổ con ngươi lạnh băng ngẫu nhiên sẽ hiện lên một tia giãy giụa.

Chu Diên đứng bên người bà do dự mở miệng: "Phu nhân A Thất là vô tội, nếu không chúng ta...."

Cảm giác mềm mại chỉ xuất hiện trong nháy mắt, Thẩm thị rất nhanh liền khôi phục tính tình lạnh lùng giống lúc trước. Bà đảo đôi mắt lạnh lùng qua, môi đỏ cong thành một độ cung mỉa mai chất vấn: "Hắn vô tội vậy Huyền nhi chẳng lẽ không vô tội? Chàng tốt nhất nên hiểu rõ một chút rốt cuộc ai mới là con vợ cả của chàng! Mặc kệ như thế nào đi nữa, trong thân thể Huyền nhi cũng có một nửa máu của Thẩm gia, ta quyết không thể để hắn bị chàng làm liên lụy! Đến nỗi A Thất, đó là đứa con hoang mà chàng đã phản bội ta sinh ra nếu không phải hắn lớn lên giống Huyền nhi, còn có chút công dụng thì chàng cho rằng ta dựa vào cái gì hầu hạ hắn ăn ngon uống tốt?"

"Phu nhân nàng cứ một hai phải như thế này sao? Rõ ràng mỗi lần nàng nhìn thấy khuôn mặt giống Huyền nhi của A Thất, trong mắt cũng từng có giãy giụa cùng không bất đồng. Ở chung ba tháng chẳng lẽ nàng không xem hắn như con trai mà đối đãi?" Chu Diên nhăn mày thống khổ nói: "Chúng ta có thể tiễn cả hai đứa nhỏ đi, mặc kệ tương lai thành bại hay không đều có thể giữ được tính mạng của bọn nó."

"Không có khả năng. Vạn nhất nếu chúng ta thất bại Cẩm Y Vệ sẽ không bỏ qua con trai duy nhất của chúng ta, mặc dù là ở chân trời góc biển nào cũng

sẽ tìm ra hắn. Cho nên cần thiết phải có người thay Huyền nhi chịu tội." Thẩm thị nhắm mắt rồi lại mở ra, giọng nói như chém đinh chặt sắt: "Chàng không cần khuyên nữa! Nếu không ta liền giết đứa con hoang kia, đây là chàng thiếu ta!"

Góc tường truyền đến động tĩnh nhỏ giống như có người trong lúc kinh ngạc làm vỡ bồn hoa. Ánh mắt Thẩm thị lạnh lùng quát: "Ai?!"

Lúc đẩy cửa ra lại thấy góc tường không một bóng người, chỉ có một một mũi tên rớt ở phía trước, chính là mũi tên mà ngày thường Thẩm Huyền tập cho A Thất bắn tên.

Hậu viện, gió thu hiu quạnh ngô đồng nhỏ giọt.

"A Thất sắc mặt đệ rất khó xem đệ sinh bệnh sao?" Thẩm Huyền mười hai tuổi vóc người rắn chắc, mặt mày còn non nớt nhưng ánh mắt lại có sự trầm ổn như người lớn. Hắn thu cung tên lại hơi lo lắng nhìn đệ đệ sắc mặt tái nhợt: "Ta đi mời Tôn đại phu tới."

Vừa nghe đến tên Tôn đại phu sắc mặt tái nhợt của Thẩm Thất trắng hơn hai phần, trong đầu lại nhớ tới tế đao lạnh băng kia lướt qua khuôn mặt.

"Ca ta không có việc gì, có lẽ là do trời hơi nóng nên có chút ngột ngạt." Ánh mắt A Thất trốn tránh, tay cầm bao cổ tay bạc nhỏ giọng nói.

"A.... Mũi tên?" A Thất thất thần một lát rồi lắc đầu, cắn đôi môi đã tái nhợt: "Tìm không thấy."

Thẩm Huyền cho rằng hắn là bởi vì lo lắng chuyện

mũi tên mà hao tổn tinh thần nên liền nói: "Tìm không thấy thì thôi ca ca sẽ đưa cho đệ cái tốt hơn."

A Thất chỉ ngơ ngác nhìn hắn rồi sau đó giống như nghĩ thông suốt điều gì, hắn chậm rãi nở một nụ cười yếu ớt: "Ca cảm ơn huynh đã đối tốt với ta như vậy. Huynh là người đối tốt với ta nhất trên đời này."

Khi đó Thẩm Huyền vẫn còn nhỏ nên cũng không hiểu được sự kiên quyết trong mắt A Thất là gì, chờ đến khi hắn hiểu rõ hết tất cả thì đã quá muộn.

Cung tên kia chung quy vẫn là không kịp đưa ra.

"Từ nay về sau con không còn là Chu Huyền sửa theo họ mẹ gọi là Thẩm Huyền."

"Trên lưng ngựa có lộ phí cùng một phong thư, con suốt đêm xuất phát thay nương đưa tin đi núi Mạc Bắc Yến đưa đến trong tay Lưu Thành tướng quân.... Mau! Lập tức đi!"

Thẩm Huyền rời đi đêm hôm đó, mà A Thất lại vẫn chưa ngủ. Hắn khoác áo để chân trần cầm theo một cái đèn đứng cuối hành lang chỉ lặng lặng nhìn theo ca ca sắp đi xa.

Không biết vì sao Thẩm Huyền đã bước lên lưng ngựa lại quay về sờ đầu A Thất, nhìn khuôn mặt rất giống chính mình của hắn nhẹ giọng nói: "Đừng lo lắng A Thất, ca ca đưa phong thư này xong liền trở về."

".... Được." Khóe miệng A Thất giật giật giống như

đang cười, giọng nói có chút run rẩy trong gió: "Ca ca có thể đi chậm một chút, không cần.... về nhanh như thế."

Thẩm thị đứng một bên nghe được đối thoại giữa hai anh em, trong mắt xẹt qua một tia giãy giụa cùng mềm mại. Nàng nhếch môi nhưng yết hầu lại như bị người khác bóp chặt, cái gì cũng không nói nên lời, chỉ có thể gắt gao cắn môi quay đầu che kín đôi mắt.

.....

"Mẫu thân lừa ta."

Trong Thư Phong lâu, ánh mắt Thẩm Huyền tối lại rót một chén rượu hoa mai rồi nói: "Ta tìm hồi lâu nhưng ở đó căn bản không có Lưu Thành tướng quân nào, đó chỉ là cái cớ mẫu thân gạt ta ra ngoài tị nạn."

Sự thật chính là tàn khốc như thế, chờ đến khi Thẩm Huyền trở lại thì Tĩnh Vương đã thua, Chu gia đã là long trời lở đất: Tất cả mọi người đều chết Thẩm Thất thay ca ca chịu tội trở thành nô lệ bị thiến trong cung.

Tiêu Trường Ninh nghe được cảm thấy khó chịu, không chỉ bởi vì chân tướng Thẩm Huyền đã chôn sâu hơn mười năm mà cũng là bởi vì Thẩm Thất có thân thế nhấp nhô kia.

Nàng có thể nói cái gì? Trách cứ mẫu thân Thẩm Huyền tàn nhẫn vô tình hay vẫn là an ủi Thẩm Huyền người chết sẽ có linh?

Ấm áp trong thân thể đã theo chân tướng chuyện xưa bị vạch trần mà dần lạnh đi, chỉ còn lại bi thương. Tiêu Trường Ninh rót một chén rượu rồi uống, đợi cho cả người ấm áp lên lúc này mới kéo vạt áo đứng dậy, đi đến bên cạnh Thẩm Huyền ngồi xuống sóng vai cùng hắn, nhẹ giọng nói: "Vậy Thẩm Thất có oán các ngươi không?"

Nghe vậy Thẩm Huyền cười nhạo một tiếng: "Hắn ngốc thành như vậy thì oán hận đâu ra? Sau khi hắn vào cung, ta an táng người nhà liền trằn trọc hơn một năm mới nhờ được người khác dùng thư từ liên lạc với A Thất. Trong thu hồi âm A Thất nói, thật ra trong đêm bị xét nhà hôm đó mẫu thân có là không đành lòng nên trộm chuẩn bị ngựa cho hắn để hắn trốn tới Mạc Bắc tìm ta.... Đó có lẽ là lần mềm lòng duy nhất trong đời này của mẫu thân, nhưng tên ngốc Thẩm Thất kia lại cự tuyệt."

Lông mi Tiêu Trường Ninh run lên, giọng nói cũng nhiễm vài phần đau lòng: "Hắn là vì không muốn liên lụy chàng. Nếu không tìm thấy con trai độc nhất của Chu gia, trận phong ba này khẳng định sẽ liên lụy đến nhiều người hơn nữa."

"Chính xác là như thế." Ánh mắt Thẩm Huyền thâm trầm, tựa hồ đã chìm vào trong lốc xoáy hồi ức chậm rãi nói: "Có lẽ là do cảm giác áy náy quấy phá ta vẫn luôn suy nghĩ biện pháp cứu hắn ra khỏi cung, thẳng đến sáu năm trước khi tiên đế ra cung săn thú ta mới biết Thẩm Thất là thái giám hầu hạ đi theo. Ta trước tiên bố trí tốt tất cả rồi viết thư nói cho hắn ta sẽ lẫn vào thác nước trong khu vực săn bắn, chờ hắn cùng nhau ra khỏi cung.... Ai ngờ, tên ngốc kia lại cự tuyệt."

"Vì sao?" Tiêu Trường Ninh thắc mắc: "Đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một."

Thẩm Huyền rót một ngụm rượu, trên người có mùi hương hoa mai thanh lãnh, hắn trầm giọng: "Hắn nói hắn thích một cung nữ, muốn ở lại trong cung bồi nàng."

Tiêu Trường Ninh nghiêng đầu nói: "Ngọc Khấu?"

Thẩm Huyền khẽ gật đầu.

Tiêu Trường Ninh: "Tức là có vướng bận rồi, vậy vì sao Thẩm Thất lại bỏ mình?"

Gió đêm lạnh lẽo, Thẩm Huyền trầm mặc trong chốc lát mới tiếp tục mở miệng.

"A Thất hồi âm cho ta nói muốn để ta thấy em dâu tương lai, để ta chờ hắn cạnh thác nước trong khu vực săn bắn đêm đó hắn sẽ mang theo cô nương ấy tới gặp mặt ta." Tay Thẩm Huyền nắm chén rượu thật chặt, gân xanh trên mu bàn tay nhô lên giống như đang chịu áp lực cái gì: "Đều nói huynh trưởng như cha, hắn muốn ta chứng hôn cho bọn hắn nhưng mà đêm đó hắn lại không có sống sót để đến gặp ta."

"Là bởi vì hắn bị người khác phát hiện cùng Ngọc Khấu gặp lén sao?"

Thẩm Huyền lắc đầu, Tiêu Trường Ninh lại nói: "Chẳng lẽ là chàng bị người khác phát hiện trốn ở khu vực săn bắn cho nên dẫn tới tai họa cho hắn?"

Thẩm Huyền cười nhẹ giương mắt nhìn nàng: "Trong mắt điện hạ thần là người vô dụng như vậy sao?"

Cũng phải....

Thẩm Huyền nếu dễ dàng bị bắt như thế vậy hắn liền không phải Thẩm Huyền.

Cảm giác say của Tiêu Trường Ninh vẫn còn, gương mặt nóng lên, dứt khoát gác đầu trên vai rộng lớn của Thẩm Huyền thở dài: "Thẩm Thất đến tột cùng gặp phải cái gì trong đêm đó?"

Ánh mắt Thẩm Huyền trở nên sắc bén, lạnh lùng nói: "Vận khí hắn không tốt, trong rừng rậm thấy được Thái hậu gặp lén Hoắc Chất."

Chương 48: Say Mê

"Ngọc Khấu, chờ đến giờ Sửu ngày mai nàng nhớ chờ ta ở rừng cây nhỏ cạnh thác nước trong khu vực săn bắn. Nhớ kỹ phải cẩn thận chút, đừng để bị người khác phát hiện."

Ngoài bãi đất trống trong rừng rậm ở khu vực săn bắn, thừa dịp thân vệ đóng quân dựng trại chừa ra một khe hở, một thái giám trẻ tuổi mặc quần áo xanh của Tư Lễ Giám lặng lẽ giữ chặt một cung nữ thanh tú, cười nói: "Nàng nhớ mặc y phục mới nha, huynh trưởng sẽ chờ chúng ta ở chỗ kia."

Thẩm Thất có một gương mặt anh tuấn nhưng đôi mắt lại vô cùng ôn hòa, Ngọc Khấu vẫn luôn cảm thấy đôi mắt ôn nhu như vậy không nên sinh ra trên gương mặt này, nàng có chút mông lung nhưng lại không biết loại cảm giác mông lung này từ đâu mà đến.

Lúc này hai mắt Thẩm Thất sáng ngời, cười đến vô cùng cùng ngốc lại ngây ngô. Ngọc Khấu là cung nữ hầu hạ Thái hậu, tuy rằng vui mừng trong lòng nhưng vẫn giữ được vài phần bình tĩnh, nàng nhìn xung quanh một chút rồi nói: "Huynh trưởng của chàng là người nào, thật sự có thể trà trộn vào khu vực săn bắn này sao? Sẽ không bị phát hiện chứ?"

"Yên tâm đi Ngọc Khấu, huynh trưởng từ nhỏ đã rất

lợi hại." Trong lời nói của Thẩm Thất mang theo vài phần kiêu ngạo, mắt cũng không chớp nhìn chằm chằm Ngọc Khấu thấp giọng: "Thật sự muốn lập tức mang nàng đi gặp huynh ấy. Lấy trời chứng giám, lấy trăng hẹn thề, để huynh trưởng chứng hôn cho chúng ta...."

"Hừ! Ta đang lo lắng cho chàng mà." Ngọc Khấu nói một câu, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh lại hiện lên một tầng xấu hổ buồn bực đỏ ửng khó có được, nàng che mặt vội vàng nói: "Ta không thể ở lâu được, đi về trước đây."

"Giờ Sửu ở rừng cây nhỏ, nàng phải nhớ kỹ."

"Biết rồi, mau trở về đi!"

Thẩm Thất chưa bao giờ nghĩ tới một người tàn tật như mình cũng có thể tìm được một cô nương đối với mình ôn nhu như vậy. Ngọc Khấu là một cô nương tốt, rất thông minh rộng rãi, phần tình cảm này có được không quá dễ dàng, Thẩm Thất không muốn ủy khuất nàng chỉ làm đối thực ngắn ngủi, hắn muốn thành hôn cùng nàng, cả đời chiếu cố nàng.

Canh giờ sao lại đến chậm như thế? Thật sự muốn để huynh trưởng lập tức nhìn thấy Ngọc Khấu....

Tiếng đồng hồ chạy, Thẩm Thất nằm trên ván giường vừa kích động vừa hạnh phúc khó có thể đi vào giấc ngủ. Cho dù là đồng bạn hết người này đến người khác đều đã ngáy nhưng hắn cũng không cảm thấy ồn ào.

Thị vệ tuần tra cầm đuốc đi ngang qua lều của hắn, khi tới giờ Sửu thay ca Thẩm Thất lập tức xốc chăn

mỏng lên, tay chân nhẹ nhàng nhặt quần áo mặc chỉnh tề, ngay sau đó hắn lướt qua vài tên thái giám nằm chung trên giường mang giày vào rồi trộm đi ra ngoài.

Ánh trăng âm lãnh, rừng rậm lạnh lẽo, rừng cây có sương mù lượn lờ an tĩnh như một quái thú đang ngủ đông thường thường lại truyền đến vài tiếng chim kêu. Vì sợ bị người khác phát hiện lẻn ra ngoài nên Thẩm Thất cũng không có châm đèn, chỉ nương theo ánh trăng quạnh quẽ nỗ lực phân rõ phương hướng đi tới âm thanh nước chảy truyền đến.

Lùm cây hỗn loạn, Thẩm Thất đứng dưới cành lá giơ một chân đi tới nghĩ thầm: Không biết Ngọc Khấu có thuận lợi chuồn ra hay chưa?"

Đang nghĩ ngợi phía trước bỗng nhiên truyền đến một âm thanh nhỏ, trong ban đêm yên tĩnh càng thêm quỷ quyệt.

Thẩm Thất chợt cả kinh dừng bước chân, khom người trốn sau lùm cây nhìn về phía trước, mơ hồ nhìn thấy phía trước có một thân ảnh giống như nữ tử....

Hay là Ngọc Khấu đã tới trước rồi?

Thẩm Thất vui vẻ trong lòng, thoáng đứng thẳng người thấp giọng: "Ngọc...."

Rất nhanh hắn liền phát hiện sự tình không thích hợp! Trái tim từ mừng như điên rơi thẳng vào hầm băng.... Đó không phải Ngọc Khấu!

Trước mặt nữ tử kia còn có một nam nhân đang đứng.

Lúc trước nam nhân đó trốn sau thân cây nên Thẩm Thất vẫn chưa phát hiện, hiện tại nhìn lại mới cảm thấy thân ảnh nam nhân cao lớn kia có hơi quen thuộc, một thân phi ngư phục được ngự tứ đó không phải người nào cũng có thể mặc được, vậy đó chỉ có thể là Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Hoắc Chất!

Hoắc Chất thấp giọng nói chuyện với nữ nhân kia vài câu rồi rất nhanh đã ôm nhau, hôn đến dính chặt vào. Nữ tử bị Hoắc Chất đặt trên cây triền miên không khỏi than nhẹ một tiếng, giọng nói khàn khàn: "Hoắc Chất, ôm chặt bổn cung."

Giống như có sấm sét đánh xuống, Thẩm Thất nháy mắt trừng mắt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Giọng nói này là.... Hoàng hậu!!

"Ai?!" Hoắc Chất cảnh giác, lập tức nâng tầm mắt sắc bén như chim ưng lên gắt gao khóa chặt phương hướng của Thẩm Thất.

Bị phát hiện Thẩm Thất không có chỗ ẩn nấp, trong sự hoảng loạn hắn chỉ có thể xoay người bỏ chạy! Cánh tay cùng gương mặt đều bị lùm cây làm bị thương nhưng hắn không rảnh để ý, chỉ có thể liều mạng bỏ chạy đến phương hướng của thác nước.

"Hoắc Chất, nhanh! Giết hắn!" Lương Hoàng hậu vội vàng chỉnh lại quần áo hỗn loạn, trong mắt phượng hiện ra ánh sáng thù hận run giọng ra lệnh: "Nhất định không thể để hắn sống sót ra khỏi đây!"

Ánh mắt Hoắc Chất lạnh lẽo giơ tay nắm lấy chuôi đao của Tú Xuân đao, đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm tiểu thái giám xui xẻo kia. Ngay sau đó ánh

đao hiện lên, Tú Xuân đao bay khỏi lòng bàn tay hắn hung hăng ném về phía giữa lưng của thái giám kia.

Quạ đen bị chấn kinh, tên thái giám ngã gục một đường lăn xuống sườn dốc, thình thịch một tiếng rơi vào khe sâu bên trong thác nước.

Hoắc Chất đuổi theo lại đây chỉ thấy sườn dốc phía trước là một cái vách núi, phía dưới là hồ sâu có thác nước, chắc chắn không có đường sống. Hoắc Chất giơ tay sờ được vết máu ướt át trên bụi cây trầm giọng nói: "Nương nương yên tâm, hắn không sống nổi."

"Không được, bổn cung không thể mạo hiểm như vậy, sống phải thấy người chết phải thấy xác!" Hoàng hậu cắn răng, giọng nói tàn nhẫn: "Chàng thấy bộ dạng của hắn không?"

Hoắc Chất duỗi tay đỡ lấy đầu vai khẽ run của Hoàng hậu, thấp giọng: "Trời tối ta không thấy rõ, chỉ biết là một tên thái giám."

Hoàng hậu đã không còn tâm tư triền miên, dùng sức tránh Hoắc Chất ra lạnh lung nói: "Hắn bị thương nhất định trốn không xa. Chàng lập tức trở về nói bổn cung bị ám sát, triệu tập tất cả thái giám tập hợp trước doanh trướng nhìn xem là ai vắng mặt hoặc trên người có thương tích, tất cả sẽ rõ ràng.... Không cần kinh động đến Hoàng thượng, đi mau!"

Mà bên kia Ngọc Khấu đã sắp xếp xong y phục mới dùng để bái đường, lúc vừa đi ra doanh trướng không xa liền nghe thấy Hoắc Chất triệu tập Cẩm Y

Vệ kiểm tra thái giám, mơ hồ truyền đến vài tiếng "có thích khách", hai chữ "thích khách" làm nàng căng thẳng trong lòng, một loại điềm xấu xuất hiện như đám mây u ám bao phủ trong lòng.

Nàng không dám suy nghĩ sâu xa gắt gao che lại túi vải chạy như điên đến thác nước.

Ngọc Khấu không tin Phật nhưng lại chưa từng khẩn cầu thần minh phù hộ giống như tối nay. Khí lạnh đi vào yết hầu đau đến cơ hồ như muốn nổ phổi, nàng một bên chạy như điên một bên cầu nguyện, vô cùng hy vọng cái tên "thích khách" kia không phải là A Thất của nàng....

Ánh trăng nghiêng về phía Tây, tiếng nước chảy càng lúc càng gần nàng dường như không muốn sống cố chạy đến thác nước bên rừng cây, lúc này chỉ thấy trên tảng đá có một dáng người thiếu niên thon dài cao lớn đang ngồi.

"A Thất!" Ngọc Khấu thấp giọng kêu một tiếng.

Thiếu niên đang cầm đao bỗng nhiên quay đầu lại, trong đôi mắt hẹp dài sắc bén phản chiếu ánh trăng dưới hồ nước lạnh lẽo, giống như thanh kiếm được rút ra khỏi vỏ.

Người này có cùng khuôn mặt giống Thẩm Thất nhưng lại không phải Thẩm Thất.... Trong mắt Thẩm Thất luôn mang theo ý cười hèn nhát nhưng lại ấm áp, hắn sẽ không có ánh mắt hung ác như thế.

Ngọc Khấu lùi lại một bước, giọng nói run rẩy: "Ngươi không phải A Thất, ngươi là ai?" Ngay sau đó giống như nhớ tới cái gì, ánh mắt nàng sáng

lên: "Ngươi là.... huynh trưởng của A Thất?"

Ánh mắt của thiếu niên có dung mạo giống Thẩm Thất như đục hiện lên sự đau đớn cùng phức tạp. Hắn không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ hơi xoay người qua một bên lộ ra một góc tảng đá, giọng nói lạnh lùng: "Hắn vẫn luôn đợi ngươi."

Ánh trăng chiếu qua tầng mây, bóng tối rút đi lộ ra một thân ảnh nằm trên tảng đá.

Thấy thế con ngươi Ngọc Khấu co lại: Người đang nằm kia mặc trang phục màu chàm của thái giám Tư Lễ Giám, vết máu loang lổ, hô hấp mỏng manh, chính là Thẩm Thất nàng yêu nhất!

"Hoàng hậu cùng Hoắc Chất.... dan díu, ca.... xin huynh mang Ngọc Khấu.... Rời đi...."

Thẩm Thất cường ngạnh chống đỡ một hơi cuối cùng bò ra khỏi hồ sâu, một tấc lại một tấc bò đến chỗ đã hẹn. Chuôi Tú Xuân đao cắm phía sau lưng hắn làm nước đụng đến khiến cho vết thương thêm trầm trọng, lưỡi dao cơ hồ là xuyên qua toàn bộ ngực hắn. Hắn kéo dài một đường vết máu loang lổ, ánh mắt bắt đầu tan rã nhưng hắn lại không muốn tắt thở, đợi cho đến khi Ngọc Khấu tới.

Hắn gắt gao nắm chặt ống tay áo của huynh trưởng, khóe miệng chảy ra máu, hơi thở mong manh nói: "Cầu huynh.... Ca. Ta vừa chết, Hoàng hậu nhất định sẽ.... Tra được.... đến trên đầu Ngọc Khấu. Cầu huynh.... Bảo vệ nàng...."

Ngọc Khấu nước mắt đầy mặt, cắn môi run rẩy lau đi vết máu ngay khóe miệng hắn nhưng lau thế nào cũng

không sạch được.

"Ngọc Khấu, nàng ôm ta một cái đi." Máu tươi ướt sũng cả tảng đá dưới thân Thẩm Thất, trong hồ nước lan ra một mạt màu đỏ tím. Hắn ngơ ngác nhìn lên không trung bỗng nhiên thở dài nói: "Ánh trăng đêm nay.... Rất lạnh...."

Rồi sau đó ánh sáng trong mắt hắn từng chút mờ đi cuối cùng không còn tiếng động.

.....

"Ta bẻ gãy chuôi Tú Xuân đao đó rồi rửa vết máu, vùi lấp thi thể hắn qua loa giữa mấy tảng đá dưới thác nước, thẳng đến bốn năm trước mới đưa di cốt của hắn về Thanh Châu an táng."

Trong Thư Phong lâu Thẩm Huyền đã uống hơn phân nửa vò rượu hoa mai, trong đôi mắt đen mang theo tơ máu ửng đỏ, tiếp tục nói: "Ta vẫn không mang Ngọc Khấu thoát ra mà là mặc y phục mới hắn chuẩn bị dùng để bái đường, thay hắn về tới doanh trướng."

Vẫn nhớ rõ đêm đó gió thu hiu quạnh, khắp nơi toàn là sương mù, Cẩm Y Vệ tập trung tất cả thái giám tới một chỗ đất trống rồi điểm danh từng người, lúc điểm đến "Thẩm Thất" thái giám chưởng sự của Tư Lễ Giám kêu tên hai lần nhưng đều không có ai đáp lại.

Hoắc Chất đứng một bên sắc mặt đã lạnh lùng, chậm rãi nhăn mày.

"Thẩm Thất! Thẩm Thất có ở đây không?"

Kêu đến lần thứ ba, một thái giám thiếu niên mới chậm rãi đi ra từ trong bóng tối trầm giọng trả lời: "Tiểu nô ở đây."

Gương mặt này vẫn là gương mặt đó như cũ nhưng Thẩm Thất này lại không phải là Thẩm Thất kia.

Chịu ảnh hưởng của chuyện cũ trong lòng Tiêu Trường Ninh hồi hộp không thôi, nàng thấp giọng hỏi: "Chàng về trễ như vậy Hoắc Chất lại chưa từng nghi ngờ sao?"

"Tất nhiên nghi ngờ, nhưng hắn không tìm được vết thương trên người ta nên đành phải dừng lại." Thẩm Huyền đẩy vò rượu qua một bên lạnh giọng nói: "Nhưng thật ra Thái hậu lại rất độc ác, vừa hồi cung liền ra lệnh cho Tư Lễ Giám xử tử tất cả thái giám đi cùng ngày hôm đó, chắc bà ta thà rằng giết sai một người cũng không muốn buông tha một người."

Thật là một đợt sóng không yên, Tiêu Trường Ninh nghe được mà sợ hãi vội hỏi: "Vậy chàng làm sao chạy thoát được?"

Thẩm Huyền nhìn Tiêu Trường Ninh: "Lúc đó thái giám chưởng sự của Tư Lễ Giám cũng rất coi trọng A Thất nên không đành lòng giết hắn. Chỉ là thái giám chưởng sự kia không biết ta đã thay thế A Thất nên chỉ tìm cớ đánh ta ba mươi trượng rồi biếm ta đến Tẩy Bích Cung của điện hạ, nhờ vậy ta mới thoát được một kiếp."

Đó là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau nhưng cũng không tính là quá tốt đẹp.

Gương mặt Tiêu Trường Ninh đỏ hồng, có chút chột dạ dời tầm mắt đi: "Ta đã biết chàng ẩn nấp trong cung nhiều năm chính là vì muốn báo thù cho Thẩm Thất đúng không?"

Thẩm Huyền không nói gì.

"Từ trước đến nay ta không phải người tốt gì, ai giết hắn ta sẽ giết người đó." Thẩm Huyền cười nhạo một tiếng nói tiếp: "Còn nữa ta lấy thân phận của hắn tọa trấn Đông Xưởng cũng là muốn cho A Thất có thể hưởng thụ tư vị đứng trên người khác một chút."

Tiêu Trường Ninh chua xót trong lòng, nàng chậm rãi thở ra một ngụm khí nóng nói: "Nguyện A Thất dưới suối vàng sẽ biết, kiếp sau mong hắn có thể hưởng thụ được vinh hoa phú quý, không cần sống vất vả như thế nữa."

Dứt lời nàng bưng chén rượu lên một hơi uống cạn sạch, đỏ mặt mơ hồi không rõ nói: "Chuyện xưa nghe xong, bổn cung đã đáp ứng chàng muốn tự phạt một ly."

Thấy nàng có vẻ say rượu khóe miệng Thẩm Huyền cong lên, nghiêng đầu hôn trên trán nàng một cái rồi duỗi tay đè lại cái tay còn muốn rót rượu tiếp của nàng: "Không thể uống tiếp."

Tiêu Trường Ninh lại không thuận theo, nàng rầm rì giống như đang làm nũng.

"Thẩm Huyền bổn cung muốn uống, muốn bồi chàng cùng nhau uống."

Tiêu Trường Ninh hơi say, mắt lờ đờ mông lung nhìn hắn, trong mắt lóe lên ánh nước đau lòng: "Nhắc lại chuyện xưa chàng nhất định rất khó chịu phải không?"

Thẩm Huyền cướp chén rượu trong tay nàng về thay nàng uống cạn chút rượu còn lại, uống xong mới nói: "Có điện hạ ở đây nên cũng không có khó chịu như vậy."

Nói xong hắn đứng dậy: "Đêm đã khuya, chúng ta trở về thôi."

"Được...." Tiêu Trường Ninh nhẹ nhàng đáp, nàng đỡ bàn trà đứng lên nhưng ai ngờ hai bên đùi lại như không nghe sai sử, thất tha thất thiểu xiêu vẹo suýt nữa ngã quỵ một gối xuống.

Thẩm Huyền kịp thời đỡ lấy nàng.

Tiêu Trường Ninh dựa vào ngực hắn lải nhải: "A, ta đây là bị làm sao vậy?"

Thẩm Huyền ôm eo nàng, cảm thụ cái eo thon nhỏ dưới lòng bàn tay nặng nề nói: "Điện hạ uống say rồi."

Tửu lượng của Tiêu Trường Ninh có chút kém, rượu hoa mai tuy rằng ngọt lành nhưng tác dụng lại chậm hơn mười phần. Lúc nãy nàng uống vài ly, không say mới là lạ.

Thẩm Huyền quỳ một gối xuống đất ngồi xổm xuống đưa lưng về phía nàng ý bảo: "Đi lên đi, ta cõng nàng về nhà."

Bóng đêm thâm trầm, ngọn đèn dầu mờ đi, trong cung vắng vẻ không có bóng người. Tiêu Trường Ninh ngơ ngẩn dựa trên lưng Thẩm Huyền, thân thể phập phồng theo bước chân trầm ổn của hắn, mũi không khỏi đau xót lẩm bẩm: "Thẩm Huyền, về sau bổn cung sẽ đối tốt với chàng, bổn cung.... Bổn cung...."

Mấy chữ phía sau đã thành tiếng nỉ non mơ hồ không rõ, mang theo giọng mũi mềm mại kéo dài, thở ra luồng khí như lông chim quét qua vành tai của Thẩm Huyền.

"Phải nói cho mẫu thân mới được, bổn cung cũng tìm được một người.... Có thể bồi ta đi qua cả đời rồi!" Nàng nói.

Bước chân Thẩm Huyền hơi dừng, rồi sau đó nhẹ nhàng buông Tiêu Trường Ninh xuống, đỡ lấy thân hình xiêu vẹo của nàng: "Điện hạ đứng cho tốt, chỉ một lát thôi."

Tiêu Trường Ninh ngây thơ nhìn hắn, đôi mắt say lờ đờ mê mang nói: "Làm cái gì vậy?"

Còn chưa nói xong, Thẩm Huyền mang theo hương rượu hoa mai chặn lại môi nàng, giọng nói khàn khàn: "Đột nhiên không nhịn được muốn hôn nàng."

Chương 49: Tắm Gội

Lúc về tới Đông Xưởng đã là giờ Hợi, trong viện im ắng chỉ có ánh đèn còn sót lại đôi lúc chợt nhấp nháy đang lay động trong gió như đôi mắt buồn ngủ và khát nước của con người.

Hạ Lục cùng Đông Tuệ ở Nam Các nghe được động tĩnh vội khoác áo cầm đèn đi ra cửa, hai người vừa vặn thấy thân ảnh cao lớn của Thẩm Huyền đang cõng Tiêu Trường Ninh đã uống say chầm chậm đi vào phòng.

Ban đêm gió có chút lạnh, khuôn mặt Tiêu Trường Ninh đỏ bừng quấn chặt trong áo choàng đen của Thẩm Huyền ngủ vô cùng say. Thẩm Huyền nhẹ nhàng nhìn thoáng qua ý bảo hai cung tì im lặng, sau đó thấp giọng phân phó: "Chuẩn bị bồn tắm cùng canh nóng đi."

Hạ Lục cùng Đông Tuệ vén áo hành lễ rồi lĩnh mệnh lui ra.

Thẩm Huyền trực tiếp bế Tiêu Trường Ninh đến phòng tắm gội thay quần áo rồi nhẹ nhàng đặt nàng nằm trên giường sau bình phong. Rời khỏi bờ vai rộng lớn ấm áp của Thẩm Huyền Tiêu Trường Ninh bất mãn hừ một tiếng, mày nhíu chặt mơ hồ kêu: "Thẩm Huyền...."

Giọng nói rất mềm mại giống như trẻ con nói mớ,

trái tim Thẩm Huyền không hiểu sao lại mềm nhũn, hắn duỗi tay xoa gương mặt ửng đỏ của nàng chậm rãi nói: "Ừ, ta ở đây."

Được đáp lại Tiêu Trường Ninh còn đang trong mộng lúc này mới buông mày ra theo bản năng ôm lấy cánh tay Thẩm Huyền rồi lại chìm vào giấc mộng ngọt ngào lần nữa. Tầm mắt Thẩm Huyền dừng lại trên cánh môi hơi mở của nàng, đó là một màu hồng rất mê người, giống như một đóa hoa mê hoặc người hái khi để sát vào ngửi còn có thể ngửi được hương rượu nhàn nhạt.

Ánh mắt Thẩm Huyền tối sầm lại một chút, hơi cúi người chạm vào cái trán nàng, chóp mũi đụng vào nhau, hai cánh môi chỉ còn cách nhau một chút. Một khắc trước khi hôn lên tiếng gõ cửa đột ngột vang lên đánh vỡ trầm tĩnh trong nhà....

"Đại nhân canh nóng cùng y phục đều đã đưa tới." Giọng nói của Đông Tuệ vang lên ngoài cửa.

Nhiệt độ trong mắt Thẩm Huyền thoáng tan đi một chút, hắn đặt trên mi mắt Tiêu Trường Ninh một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó mới ngồi thẳng dậy trầm giọng: "Đem vào."

Chỉnh lại nước nóng, đặt quần áo sang một bên, thắp huân hương, rải cánh hoa khô..... Từ đầu đến cuối Thẩm Huyền đều ngồi bên mép giường không có ý tứ rời đi.

Hạ Lục cùng Đông Tuệ liếc nhau, thật lâu sau mới hỏi thử: "Đề đốc có cần bọn nô tỳ hầu hạ điện hạ tắm gội không?"

Thẩm Huyền giương mắt, con ngươi sâu thẳm hiện lên dưới ánh đuốc tối tăm tựa hồ lộ ra một chút không vui, nhàn nhạt nói: "Đi ra ngoài đi."

Lưng Hạ Lục chợt lạnh, nàng không dám nhiều lời cùng Đông Tuệ khom người lui ra thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Nước trong bồn tắm bốc lên khí nóng mang theo hương thơm tạo thành một tầng sương tắng mờ mịt trong nhà, Thẩm Huyền duỗi tay lắc vai Tiêu Trường Ninh: "Trường Ninh tắm rửa xong rồi ngủ tiếp."

Tiêu Trường Ninh say rượu vẫn còn ngoan ngoãn, nghe vậy chỉ "ừ" một tiếng xoa đôi mắt mơ màng ngồi dậy, một bên ngủ gà ngủ gật một bên cởi áo giống như hoàn toàn không cảm thấy được ánh mắt thâm thúy nóng rực của Thẩm Huyền.

Nàng nhắm mắt sờ soạng lung tung ngược lại càng làm cho dây áo cuốn chặt hơn. Nỗ lực vài lần không có kết quả, nàng nhụt chí mở tay ra giống như xin giúp đỡ nhìn Thẩm Huyền: "Y phục này không nghe lời.... Bổn cung không cởi được."

Trong mắt Tiêu Trường Ninh cũng phảng phất như có sương mù mờ mịt, đuôi mắt vì say rượu mà nhiễm một màu hồng phấn bắt đầu nổi lên ánh nước.

Chỉ là một ánh mắt nhưng đường đường Thẩm Đề đốc Đông Xưởng lại cam nguyện cúi đầu làm nô lệ, hắn nhận mệnh than một tiếng: "Ta cởi cho nàng."

Nhưng mà có thể kiểm soát được hay không thì còn cần phải thảo luận lại.

Hắn dùng bàn tay thon dài có vết chai mỏng cởi áo choàng ra, mở từng nút áo của nàng, y phục mùa đông gấm vóc màu hồng như bông hoa mở ra từng cánh, lộ ra trung y màu hồng cánh sen, trung y cũng dần bị rút đi trong lòng bàn tay hắn lộ ra áo trong trắng thuần.... Dưới lớp áo trong chính là bộ ngực trắng ngà.

Da thịt Tiêu Trường Ninh tinh tế vai lưng lộ ra dưới ánh nến như viên ngọc trắng sáng. Tay Thẩm Huyền dừng lại trên ngực nàng, dưới lòng bàn tay là bộ ngực sữa phập phồng mềm mại, yết hầu hắn giật giật giống như đang giãy giụa, cuối cùng vẫn là dời tay đi cởi tà váy màu xanh của nàng ra.

Tiêu Trường Ninh chỉ mặc áo lót nên lạnh đến run lập cập, nàng theo bản năng dựa vào ngực Thẩm Huyền rầm rì: "Lạnh."

Cái gọi là ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực chắc chính là như thế.

Thẩm Huyền hít sâu một hơi, nhẹ nhàng lột vớ cùng giày của nàng ra, ôm lấy nàng rồi nói: "Đừng nhúc nhích."

Dứt lời hắn bế Tiêu Trường Ninh lên đặt nàng ngồi trong bồn tắm. Thoáng chốc, dòng nước ấm áp bao lấy toàn thân Tiêu Trường Ninh nàng không khỏi thoải mái mà than một tiếng.

Hai tay áo Thẩm Huyền bị nước làm cho ướt nhẹp, trên đó còn dính vài cánh hoa mềm mại, hắn chỉ cởi bao cổ tay cùng áo ngoài ra, xắn tay áo lên để lộ vải băng quấn trên chỗ vết thương.

Hắn chuyển ghế ra sau bồn tắm chuẩn bị hầu hạ tổ tông nhỏ này tắm gội.

Ai ngờ lúc quay người lại liền thấy Tiêu Trường Ninh ngồi trong bồn tắm đang kéo lung tung áo sót còn sót lại trên người, dòng nước phập phồng, da thịt trắng nõn mơ hồ hiện ra dưới cánh hoa.....

Ánh mắt Thẩm Huyền đen lại, bắt được cái tay lộn xộn của Tiêu Trường Ninh, giọng nói khàn khàn: "Nàng đang làm gì vậy?"

"Quần áo ướt, ta không thoải mái." Nói xong Tiêu Trường Ninh kéo quần áo trên người xuống ném vào bồn tắm, lúc này nàng mới gật đầu vừa ý: "Hiện tại thoải mái hơn rồi."

Thái dương Thẩm Huyền nhảy dựng, hắn chỉ cảm thấy chỗ dưới bụng nổi lên một luồng tà hỏa đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm bộ ngực mơ hồ phồng lên dưới gợn nước của Tiêu Trường Ninh, hắn cắn răng nuốt một ngụm thấp giọng: "Trường Ninh, nàng rốt cuộc có biết bản thân đang làm cái gì không? Qua tối nay nàng không được hối hận."

"Hối hận?" Tiêu Trường Ninh mông lung ngước mắt lên ngơ ngẩn nhìn Thẩm Huyền, sau một lúc lâu đôi mắt bỗng nhiên đỏ lên, vài giọt nước mắt lăn xuống.

"Nàng...." Thẩm Huyền nghẹn một cổ tà hỏa khô nóng lại bị nàng thình lình rơi lệ làm cho sửng sốt, hắn duỗi tay chạm nước mắt nàng khó hiểu: "Nàng khóc cái gì?"

"Bổn cung hối hận, bổn cung không nên để Việt Dao

đi trộm bảo bối của Thẩm Thất." Tiêu Trường Ninh khóc, dưới tình huống uống say lại nói thật bán đứng Việt sử phủ nàng lau mắt nói: "Bảo bối bị chó của chàng ăn rồi làm sao bây giờ? Thẩm Thất không có bảo bối, nói không chừng kiếp sau không thể đầu thai làm người...."

Nàng đỡ bồn tắm bên cạnh giống như đứa nhỏ ba tuổi càng nói càng thương tâm, càng nói càng áy náy, trong miệng không ngừng ngắc "bổn cung đánh mất "đệ đệ" của đệ đệ chàng rồi làm sao bây giờ".

Mỹ nhân tắm gội vốn làm người khó có thể kiềm chế, huống chi vị mỹ nhân này còn khóc đến hoa lê đái vũ? Tự chủ Thẩm Huyền luôn lấy làm tự hào rốt cuộc cũng sụp đổ vào lúc này, đôi mắt sâu đến mức dường như có thể cắn nuốt linh hồn. Hắn duỗi tay ôm lấy đầu vai trần trụi trơn trượt của Tiêu Trường Ninh, cảm nhận da thịt mềm mịn như lụa dưới lòng bàn tay, ánh mắt không khỏi càng sâu thêm, hắn cúi đầu hôn lấy môi nàng tận tình cắn nuốt tiếng nức nở khó nhịn, rồi lại hôn theo một đường từ cổ đến bả vai mượt mà của nàng, giọng nói khàn khàn: "Điện hạ vẫn nên ngoan ngoãn tắm gội đi, nếu không bản đốc sẽ nhịn không được mà làm nàng."

Không biết chữ nào kích thích đến Tiêu Trường Ninh, nàng run rẩy nước mắt lưng tròng vội nói: "Thẩm Huyền.... Bổn cung sẽ nghĩ biện pháp lấy cho Thẩm Thất một cái bảo bối, chàng không cần làm ta."

Ước chừng là không thể thoát khỏi đề tài "bảo bối" này.... Trên thực tế là không có khả năng nói đạo lý với người say rượu được.

Thẩm Huyền nhịn đến phát đau, nhưng thấy bộ dạng treo nước mắt đáng thương của Tiêu Trường Ninh lại không đành lòng khi dễ nàng nên chỉ có thể nhíu mày trấn an: "Nàng yên tâm bảo bối của Thẩm Thất đã sớm theo hắn xuống mồ rồi."

"Thật sự?"

"Ừ."

Tiêu Trường Ninh lúc này mới yên lòng dùng bàn tay ướt dầm dề lau nước mắt, kết quả ngược lại càng làm ướt thêm trên má còn dính một cánh hoa tăng thêm vài phần diễm sắc cho nàng.

Đôi mắt ngập nước làm nàng hừ hừ nói: "Thẩm Huyền đôi mắt bổn cung không mở ra được...."

Thẩm Huyền lấy một cái khăn sạch sẽ tới lau mặt cho nàng, ngoài dự đoán hắn lại không có chút không kiên nhẫn nào mà ngược lại vô cùng vui vẻ chịu đựng. Nghĩ lại trong hơn hai mươi năm qua của hắn ngay cả huấn luyện nhóm thủ hạ cũng chưa từng cẩn thận như vậy, một tia ôn nhu duy nhất trên đầu quả tim đều đưa hết cho tổ tông nhỏ này.

Nước trong bồn tắm dần chuyển sang ấm áp nếu lại tắm tiếp thì sẽ cảm lạnh, Thẩm Huyền lau xong cho nàng liền đặt khăn ướt bên cạnh bồn tắm rồi nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Đừng ngủ đứng dậy mặc quần áo."

Đầu Tiêu Trường Ninh gật gù buồn ngủ, nghe vậy nàng dường như tỉnh lại một chút đỡ thùng gỗ rồi nhanh chóng đứng lên.

"....."

Thẩm Huyền nhìn dáng người trần trụi trắng nõn dính cánh hoa ướt đẫm của nàng, hô hấp nhất thời cứng lại vội vàng cầm áo choàng lên bọc nàng lại, hắn hít sâu một hơi hung tợn nói: "Nàng muốn giết ta sao?"

Đại não hỗn loạn của Tiêu Trường Ninh không còn chuyển động, nàng chỉ mờ mịt nhìn hắn xoa mắt: "Buồn ngủ quá."

"Không được ngủ." Thẩm Huyền ôm nàng ra khỏi bồn tắm, hắn không tính là ôn nhu mà ném nàng lên giường ngay sau đó chống phía trên người nàng.

Tiêu Trường Ninh kêu lên một tiếng, ủy khuất: "Thẩm Huyền đau...."

"Mới như này liền đau? Nàng chịu đựng đi, đợi lát nữa còn có thứ đau hơn." Trong mắt Thẩm Huyền như bị châm lên hai ngọn lửa u ám. Một tay hắn chống bên người Tiêu Trường Ninh một tay nắm cằm nàng, ấm ách nói: "Bản đốc từ trước đến nay không phải là chính nhân quân tử gì, nhịn đến bây giờ đã là cực hạn."

Tiêu Trường Ninh buồn ngủ mắt mông lung ôm lấy cổ hắn, giọng nói nhẹ nhàng: "Nhưng mà ta buồn ngủ quá...."

"Không được ngủ." Thẩm Huyền hôn đánh thức nàng, cường thế nói: "Nhìn bản đốc."

Tiêu Trường Ninh đã say mắt lờ đờ mê mang, sau khi trêu chọc xong liền ngửa đầu dựa vào ngực hắn thật

sự ngủ thiếp đi.

Thẩm Huyền nhíu mày duỗi tay lắc đầu Tiêu Trường Ninh, thấy nàng không tỉnh hắn liền cúi người cạy môi nàng ra liếm mút, tuy vậy nàng cũng chỉ chép miệng hai lần rồi nói mớ: "Đừng nháo, ngoan."

Thẩm Đề đốc không ngoan đang rất giận dữ.

Hắn nhìn khuôn mặt say ngủ không có chút phòng bị nào của Tiêu Trường Ninh thật sâu cảm nhận được dục vọng đang dâng lên trong cơ thể, trong chớp mắt đó hắn thực sự có chút xúc động không màng tất cả mà muốn làm nàng. Nhưng mà Thẩm Huyền vẫn dừng lại, tay bọc nàng trong lớp áo choàng lo lắng nàng có thể vì vậy mà cảm lạnh hay không.....

Thẩm Đề đốc sát phạt quyết đoán lần đầu tiên trong cuộc đời lâm vào sự giãy giụa, cuối cùng hắn chỉ có thể nhẫn nại tính tình mặc áo ngủ vào cho nàng khoác thêm áo ngoài, ôm miếng "thịt" thơm ngào ngạt đã dâng đến miếng về giường cẩn thận đắp chăn cho nàng, làm xong hắn mới nhắm mắt hít sâu rồi bình tĩnh đi ra khỏi phòng ngủ.

Tinh lực tràn đầy không có chỗ phát tiết, hắn đi rửa mặt bằng nước lạnh một phen rồi cầm lấy tế đao đi ra đình viện, lúc này lại thấy một hắc ảnh bộ dạng khả nghi đang rón ra rón rén ở chỗ ngoặt ngay trung đình, tập trung nhìn kĩ lại mơi nhận ra chính là Lâm Hoan đến phòng ăn ăn vụng.

"Đứng lại." Thẩm Huyền mặt lạnh gọi Lâm Hoan ra lệnh: "Lại đây!"

Lâm Hoan đang rón ra rón rén vội nhét bánh nhân

thịt vào miệng ý đồ muốn "hủy thi diệt tích", giơ cánh tay bị gãy có vẽ hình "rùa cạn" cãi lại: "Ta cái gì cũng không ăn vụng!" Dứt lời hắn vội liếm mảnh vụn khả nghi bên khóe miệng.

Sắc mặt Thẩm Huyền không tốt rút đao ra, nghiêng người lạnh lùng nói: "Cùng bản đốc đánh hai chiêu."

Lâm Hoan bị bắt không thể giải thích được, có chút khổ không nói nên lời.

"Đề đốc tay ta bị gãy nên không đánh lại ngài đâu." Đôi mắt Lâm Hoan liếc nhìn xung quanh lại nhìn thấy đội ngũ hai người Phương Vô Kính cùng Tưởng Xạ đang trực đêm đi tới, ánh mắt hắn sáng lên giống như gặp được cứu tinh, vội vàng đi tới giữ chặt Phương Vô Kính mạnh mẽ kéo Phương Vô Kính vẻ mặt ngây thơ đến trước mặt Thẩm Huyền nói: "Để Phương dịch trường bồi ngài đánh hai chiêu được không?"

"....."

Phương Vô Kính liếc xéo Lâm Hoan một cái, ôm tâm tư có chết cũng phải kéo theo cái đệm lưng nên lại túm chặt Tưởng Xạ: "Nếu là đánh nhau vẫn là để Tưởng dịch trường đến thì tốt hơn."

Thẩm Huyền mặt như sương lạnh hờ hững nói: "Các ngươi cùng nhau lên đi."

Ánh trăng chiếu về phía Tây, sương mù mùa đông lạnh lẽo.

Ba mươi phút sau, Tưởng Xạ cùng Lâm Hoan bị Thẩm

Huyền đánh một chưởng trên vai liên tục lui về sau hai bước, Phương Vô Kính đứng một bên thở hổn hển nhéo giọng nói: "Cũng không sai biệt lắm Đề đốc, chắc là ngài nguôi giận rồi?"

Thẩm Huyền không nói gì, thu đao vào vỏ.

Phương Vô Kính quan sát sắc mặt của hắn, cẩn thận nói: "Trưởng công chúa chọc ngài giận dữ sao? Ai, nữ nhân như chúng ta chính là mạnh miệng mềm lòng dỗ nhiều chút thì tốt."

Lâm Hoan nhíu mày nói thầm: "Ta mới không phải nữ nhân!"

Phương Vô Kính trợn mắt tự động làm lơ những lời này của Lâm Hoan. Hắn đứng dưới ánh đèn trong hành lang tưởng rằng Đề đốc cãi nhau với Tiêu Trường Ninh nên liền khuyên nhủ: "Trưởng công chúa gả tới chỗ chúng ta cũng rất không dễ dàng Đề đốc mua cho nàng chút phấn mặt, trang sức hay tự làm đồ ăn sáng cho nàng gì đó, giận dỗi gì cũng đều sẽ hết! Nói thật mọi người còn chờ Đề đốc sớm sinh quý tử nữa."

Sớm sinh quý tử? Thái giám cũng không thể sinh hài tử, trừ khi.....

Thẩm Huyền đang lau đao bên ghế đá hơi dừng, thật lâu sau mới giương mắt hỏi: "Các ngươi nhìn ra khi nào?"

Phương Vô Kính nhất thời lỡ miệng, chỉ đành xoa chớp mũi ho khan một tiếng: "Tầm hai năm trước. Nhưng mà cũng chỉ có mấy người dịch trường thân cận như chúng ta mới nhìn ra, người khác ước chừng

cũng không biết. Ngài yên tâm chúng ta tuyệt đối sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào!"

Nhưng Phương Vô Kính không phải cũng chưa từng nghĩ đến: Nếu là muốn sớm sinh quý tử thì sao có thể giấu được?

Khuôn mặt Thẩm Huyền phẳng lặng giống như cũng không để ý thân phận chính mình có thể bị tiết lộ hay không, hắn chỉ hỏi: "Các ngươi đều đã biết?"

Phương Vô Kính gật đầu.

Tưởng Xạ gật đầu.

Lâm Hoan.....

Lâm Hoan gãi đầu, nhìn sang người này rồi lại nhìn đến người kia, vẻ mặt rơi vào trạng thái mê mang: "Biết cái gì? Các ngươi đang nói gì vậy?"

Chương 50: Canh

Khi Tiêu Trường Ninh tỉnh lại trời đã sáng, nàng ôm gối thêu mềm mại trở mình trên giường, nhớ lại một chút ký ức về đêm say rượu hôm qua.

Thân thế của Thẩm Thất, say rượu nói bậy còn có thẳng thắn với nhau trong phòng tắm mang theo hơi nước cùng hương thơm của cánh hoa....

Ký ức vụn vặt xâu chuỗi thành một bức tranh sinh động, Tiêu Trường Ninh mở to mắt "a" một tiếng rồi bỗng nhiên bật người ngồi dậy lại bởi vì cảm thấy đau đầu sau khi say rượu mà lảo đảo ngã vào trong chăn.

Màn lụa lay động, giọng nói trầm ổn của Thẩm Huyền truyền đến: "Nếu đau đầu thì ngủ thêm đi."

Khuôn mặt Tiêu Trường Ninh nháy mắt đỏ bừng. Nàng kéo chăn che lại nửa khuôn mặt, chỉ để lộ một đôi mắt lả lướt, giọng nói rầu rĩ truyền ra trong chăn: "Tối hôm qua bổn cung uống say, chàng sẽ không nhân lúc bổn cung say rượu.... Làm cái gì chứ?"

"Bộ dạng này của điện hạ giống như rất thất vọng?"

Thẩm Huyền ước chừng là mới vừa vào cung trở về nên trên người vẫn còn mặc mãng bào cùng ủng. Hắn duỗi tay tháo mũ ô sa xuống đặt trên bàn, xoay

người ngồi ở mép giường, một tay sờ lên tai nàng cúi người nhìn: "Nếu không, hiện tại chúng ta đem việc chưa làm xong tối hôm qua..... Làm ngay bây giờ?"

Hắn cố ý kéo dài giọng điệu, giọng nói trầm thấp truyền vào tai khiến người khác cảm thấy tâm hoảng ý loạn không thể giải thích được.

Hiện tại đã tỉnh rượu nên da mặt Tiêu Trường Ninh cũng mỏng lại. Nàng rụt vai, dưới cái nhìn của Thẩm Huyền ngay cả hai cái tai cũng đều trở nên đỏ bừng, mi mắt run rẩy nói: "Hiện tại đang là ban ngày, không thể tuyên dâm vào ban ngày."

Thẩm Huyền "a" một tiếng ngồi thẳng dậy: "Được, vậy đợi tới buổi tối."

Tiêu Trường Ninh không gật đầu cũng không lắc đầu, nàng mơ màng cảm giác chính mình giống như lọt vào một cái hố.

Tâm tình Thẩm Huyền tựa hồ rất tốt, hắn duỗi tay xoa đầu Tiêu Trường Ninh: "Nếu nàng không buồn ngủ thì đi rửa mặt chải đầu rồi dùng bữa thôi."

Tiêu Trường Ninh vừa vặn cũng đang đói bụng liền xốc chăn lên, hai bên má trắng phiếm hồng, vừa mặc vừa hỏi: "Bây giờ là giờ nào rồi?"

Thẩm Huyền: "Giờ Thìn."

Đông Xưởng luôn luôn dùng bữa đúng giờ Thìn dù mưa gió cũng không thay đổi, Tiêu Trường Ninh đã muộn hơn nửa canh giờ nên cảm thấy áy náy, nói: "Ta dậy muộn."

Thần sắc Thẩm Huyền không thay đổi duỗi tay buộc tốt đai lưng cho nàng, rũ mắt: "Điện hạ cũng không phải là thái giám trong xưởng, ngẫu nhiên dậy muộn có thể thông cảm được."

Tiêu Trường Ninh nhớ lại lúc chính mình mới vừa gả đến Đông Xưởng, nghĩ thầm: Lúc bổn cung lần đầu tiên ăn sáng chung với chàng đến muộn cùng lắm cũng chỉ mười lăm phút, khi đó chàng cũng không dễ nói chuyện như vậy đâu.....

Giống như cảm nhận được nàng chửi thầm, Thẩm Huyền ngước đôi mắt thâm thúy lên nhìn, một sợi tóc rũ xuống đầu vai: "Nghĩ cái gì vậy?"

"Không có gì." Tiêu Trường Ninh cười nói: "Bổn cung chỉ đang nghĩ sao Thẩm Đề đốc lại trở nên ôn nhu như vậy?"

Thẩm Huyền cười nhẹ kéo vạt áo nàng lên rồi ôm vào ngực mình: "Điện hạ càng học thêm được cách được đè đầu cưỡi cổ ta, xem ra bản đốc đã quá mức cưng chiều nàng."

Tiêu Trường Ninh lập tức xin tha: "Bổn cung sai rồi."

Thẩm Huyền chỉ nhìn nàng nhưng ánh mắt càng sâu thẳm, ngón tay thon dài mò vào vạt áo, ám chỉ vô cùng rõ ràng.

Mặt mũi Tiêu Trường Ninh rốt cuộc vẫn hơi mỏng, sợ hắn thật sự dưới ban ngày ban mặt làm mình nên vội vàng cau mày làm ra bộ dạng yếu thế: "Thẩm Huyền, bổn cung đau đầu...."

"Nghe đây Trường Ninh." Thẩm Huyền dán lên vành tai nàng nói: "Bản đốc từ trước đến nay không phải là người ôn nhu gì, nếu nàng lại dụ dỗ bản đốc sợ là không kịp chờ hết một tháng đã ăn nàng."

Tiêu Trường Ninh nhỏ giọng: "Bổn cung cũng không bắt chàng phải nhịn một tháng...."

"Hả?" Ánh mắt Thẩm Huyền chợt nóng lên giống như sói, như hổ.

Tiêu Trường Ninh lập tức che miệng lại: "Ta không phải, ta không có, ta không phải nói bây giờ!"

Thẩm Huyền cắn một cái dưới cái cổ non nớt của nàng, răng nanh cọ xát chỗ kinh mạch ngay gáy như một cách chiếm hữu mang theo cảm giác tê dại run rẩy. Tiêu Trường Ninh không hiểu sao lại mềm nhũn cả người, máu nóng xông lên đỉnh đầu, má trắng ửng đỏ.

Một lát sau, Thẩm Huyền mới buông nàng ra: "Rõ ràng là nàng muốn hầu hạ bản đốc ba tháng, bây giờ ba tháng còn chưa hết hạn ngược lại lại để ta hầu hạ nàng. Mau xuống giường tự mình mặc quần áo đi."

Tiêu Trường Ninh duỗi tay che lại chỗ bị ướt bên gáy rồi "ừ" một tiếng, ngoan ngoãn xuống giường.

Nàng rửa mặt chải đầu trang điểm xong liền đi vào sảnh chính, lúc này trong sảnh đã dọn xong đồ ăn, Tiêu Trường Ninh ngồi xuống bên cạnh Thẩm Huyền nhìn bát canh thịt lợn rắc tiêu trên bàn thở dài: "Thơm quá."

Thẩm Huyền đẩy bát canh nóng bốc khói tới trước mặt nàng, khóe miệng hắn giật giật không dễ phát hiện: "Thích thì tốt."

Buổi sáng mùa đông vừa có người trong lòng làm bạn vừa có đồ ăn sáng nóng hổi, canh nóng tản ra mùa hương ấm áp, còn có cái gì có thể làm người hạnh phúc hơn so với cái này sao?

Tiêu Trường Ninh che lại gương mặt đỏ ửng, mắt cũng không chớp tràn đầy ôn nhu nhìn góc nghiêng hoàn mỹ của Thẩm Huyền. Mà khi tầm mắt Thẩm Huyền nhìn về phía nàng nàng lại ngượng ngùng dời ánh mắt đi, chờ đến khi Thẩm Huyền không nhìn tới nữa mới dời tầm lên người hắn lần nữa....

Lặp lại như thế mấy lần, Thẩm Huyền rốt cuộc cũng không nhịn được trầm giọng hỏi: "Vì sao điện hạ lại nhìn chằm chằm bản đốc như vậy?"

Tiêu Trường Ninh bị bắt được, lúng ta lúng túng nói: "Nhớ tới việc hôm qua.... Bổn cung thẹn thùng."

Còn biết thẹn thùng? Tối hôm qua ta lại không thấy như vậy.

Thẩm Huyền: "Nếu thẹn thùng thì đừng nhìn bản đốc nữa."

Tiêu Trường Ninh lại nói: "Nhưng ta muốn nhìn."

"...." Thẩm Huyền gắp một miếng thịt dê nướng lên nhét vào miệng nàng, tích chữ như vàng: "Ăn." Nhưng đôi mắt hắn lại càng thêm sâu thẳm giống như đang cố gắng nhẫn nại cái gì.

Lúc trước đồ ăn của Thẩm Huyền đều do Ngô Hữu Phúc phụ trách nhưng từ sau cung biến trong tế tổ đến nay, Hoắc Chất lẩn trốn bên ngoài, Ngô dịch trường phải dẫn thái giám đi truy bắt nên đồ ăn trên dưới trong phủ liền giao cho thái giám khác xử lý, hương vị tất nhiên không bằng trước kia nhưng đồ ăn hôm nay có vẻ khó ăn.

Tiêu Trường Ninh nhấm nuốt thịt dê trong miệng híp mắt nói: "Hương vị thịt dê này...."

Tay Thẩm Huyền cầm chén canh uống hơi dừng, hắn lơ đãng nhìn nàng hỏi: "Như thế nào?"

"Bình thường."

Tiêu Trường Ninh lại cầm cái muỗng ngọc múc một ngụm canh uống, tức khắc nàng biến sắc, nhíu mày chua xót: "Canh thịt heo này mặn quá.... Đầu bếp mới tới trong xưởng là ai vậy? Quá khó ăn."

Mi mắt Thẩm Huyền hơi nhăn, không nói gì.

Tiêu Trường Ninh lại ăn thêm một ngụm mì, nước lèo quá mức thanh đạm nhưng so với món canh mặn kia thì tốt hơn nhiều. Nàng ăn hai miếng vẫn thấy sắc mặt Thẩm Huyền ngưng trọng nhìn chén canh thịt heo kia, liền hỏi: "Thẩm Huyền, sao chàng lại không ăn?"

Thẩm Huyền trầm ngâm một lát rồi giơ tay nói: "Người tới."

Phương Vô Kính đứng hầu bên ngoài lập tức đẩy cửa đi vào rồi khom người hỏi: "Đề đốc có gì phân

phó?"

Thẩm Huyền đưa chén canh thịt heo kia tới trước mặt Phương Vô Kính trầm giọng: "Mang cho chó ăn đi."

Tiêu Trường Ninh gác đũa xuống, cảm giác kỳ quái nghĩ: Đầu bếp cũng chỉ làm một chén canh không ngon, sao Thẩm Huyền lại phản ứng lớn như vậy?

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi, tay Phương Vô Kính đã cầm lấy chén canh, lại nhìn thấy bên trong vẫn còn nước canh bốc khói liền nói: "Đề đốc, đây không phải là do ngài tự mình làm vào buổi sáng...."

Thẩm Huyền nhàn nhạt giương mắt, Phương Vô Kính hiểu được chính mình đã lắm miệng liền lập tức im lặng bưng chén canh đi ra ngoài.

"Chờ đã!" Biết là Thẩm Huyền tự mình nấu canh Tiêu Trường Ninh cảm động trong lòng vội ngồi dậy: "Đem về đây, bổn cung muốn uống!"

Phương Vô Kính xoay người, Thẩm Huyền lại nói: "Đem ra đi."

Phương Vô Kính giống như con quay đành phải quay lại lần nữa.

"Thẩm Huyền...." Tiêu Trường Ninh nhìn hắn cầu xin.

"Lần đầu tiên ta xuống bếp nên không biết phải làm như thế nào mới đúng, món này không ngon thì đừng ăn." Ánh mắt Thẩm Huyền mềm mại: "Nàng ăn mì đi."

Tiêu Trường Ninh thấp thỏm bất an hỏi: "Mì cũng là chàng làm sao?"

Thẩm Huyền "ừ" một tiếng, nhìn Phương Vô Kính nâng cằm ý bảo hắn mau đi.

Tiêu Trường Ninh lúc này mới yên lòng gắp mì đưa vào miệng cẩn thận thưởng thức hương vị, nàng liên tục gật đầu: "Ăn ngon, đây là món ăn tốt nhất mà bổn cung từng ăn qua."

Nàng cười đến mức đôi mắt cũng đều cong thành lưỡi liềm, Thẩm Huyền biết nàng hơn phân nửa là đang trấn an nịnh hót mình liền cười nhạo một tiếng: "Điện hạ nói xạo như thế không cảm thấy trái lương tâm sao?"

"Không xạo đâu, mỗi chữ đều là thật." Tiêu Trường Ninh xoa mũi, nụ cười trong mắt càng thêm xán lạn: "Bổn cung chưa bao giờ nghĩ tới chàng lại chịu dùng đôi tay chỉ biết múa đao đó làm canh cho bổn cung, chỉ vì để lấy lòng bổn cung. Trước kia, tuy rằng ngày ngày đều ăn sơn hải hải vị nhưng nói cho cùng, mấy cái đó cũng không thể so được với chén canh mì trước mặt này."

Thẩm Huyền: "Thần đang theo đuổi điện hạ, việc nhỏ đó cũng là điều nên làm."

Trong mắt Tiêu Trường Ninh hiện lên ánh sáng kiên trì nói: "Vậy cũng phải cảm ơn chàng."

Nói ra cũng thật xấu hổ, trong cuộc hôn nhân kinh thế hãi tục này nhìn như là Tiêu Trường Ninh bị hại nhiều hơn nhưng Tiêu Trường Ninh lại rất rõ

ràng, bề ngoài bản thân trừ bỏ được Thẩm Huyền che chở thì hắn cũng chưa bao giờ cho nàng cái gì. Rốt cuộc từ khi nàng gả cho Thẩm Huyền, Thẩm Huyền đã đứng trên đỉnh núi được vạn người kính ngưỡng.

Đông Xưởng Đề đốc Thẩm Huyền cũng chỉ là một người thường bị bắt khoác lên túi da của ác quỷ mà thôi.

Trong lúc cảm động, Phương Vô Kính đứng ngoài cửa thổi một tiếng sáo, con chó mực Thẩm Huyền nuôi nghe được liền đi đến.Phương Vô Kính đặt chén canh thịt heo thất bại kia trên đất ý bảo chó mực mau ăn đi.

Ai ngờ con chó mực kia chỉ ngửi nước canh liền đưa cho Phương Vô Kính một cái liếc nhìn đầy khinh thường, rồi thản nhiên bỏ đi.....

Bỏ đi....

Lần đầu tiên Thẩm Huyền nấy canh ngay cả chó cũng không muốn ăn.

Chuyện này có chút xấu hổ.

Phương Vô Kính sờ mũi, đứng ngoài cửa nói: "Đề đốc, có lẽ.... Tiểu Lâm tử có thể ăn đó?"

Mặt Thẩm Huyền vẫn trầm như nước, giống như đang suy nghĩ đêm nay nên hầm thịt chó hay vẫn là nên nấu đầu chó.

Tiêu Trường Ninh quan sát thần sắc hắn cẩn thận nói: "Kỳ thật mì này cũng không tệ lắm bổn cung cảm thấy khá tốt, thật đấy."

"Được rồi, lần sau vẫn nên để đầu bếp làm đi." Thẩm Huyền chậm rãi dùng xong đồ ăn sáng, nhìn Tiêu Trường Ninh: "Hôm nay còn cần phải tiến cung diện thánh, cơm trưa sẽ không về nên nàng không cần chờ ta."

Nghe vậy Tiêu Trường Ninh có chút thất vọng. Nàng suy nghĩ rồi hỏi: "Chính là chuyện đuổi bắt Hoắc Chất?"

Thẩm Huyền gật đầu: "Hoắc Chất một ngày không bị bắt thì Hoàng thượng cũng không thể ngồi yên trên ngôi vị hoàng đế được."

"Hoàn nhi càng trưởng thành càng thêm đa nghi." Tiêu Trường Ninh suy đoán nhất định Tiêu Hoàn đã cho Thẩm Huyền một cái kỳ hạn, nếu trong kỳ hạn quy định mà không bắt được Hoắc Chất đúng lúc trở thành cái cớ cho hắn bắt lấy Đông Xưởng.

Nỗi lòng Tiêu Trường Ninh nhất thời phức tạp.

Thẩm Huyền dùng xong đồ ăn sáng liền ra cửa, sau đó quả nhiên một ngày cũng chưa về.

Ban đêm gió thổi dồn dập, bầu trời đêm đen kịt tựa hồ lại có tuyết lớn rơi xuống.

Tiêu Trường Ninh rửa mặt chải đầu xong liền chống cằm ngồi trước bàn trang điểm, ngóng nhìn bản thân trong gương đồng phát ngốc. Đã là canh ba giờ Tuất, Thẩm Huyền còn chưa trở về.

Buổi chiều kinh nguyệt tới nên nàng có chút lạnh liền ôm áo lông chồn cùng lò sưởi trên tay, một bên đọc sách chờ Thẩm Huyền trở về. Hạ Lục đứng ở

phía sau nàng, dừng lược ngọc chải từng sợi tóc đã khô, nói chuyện phiếm cùng nàng: "Điện hạ, Thẩm Đề đốc ra ngoài lâu như vậy là có việc gì gấp sao?"

"Chắc là vậy." Tiêu Trường Ninh thuận miệng trả lời.

Hạ Lục cầm lược chải đầu cho nàng: "Cũng khó trách được, cung biến trong tế tổ đã trôi qua mấy ngày mà Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ vẫn lẩn trốn bên ngoài, lòng người chắc cũng hoảng sợ nên đều trông ngóng Đông Xưởng cùng Hình bộ có thể sớm ngày bắt được nghịch tặc trở về quy án."

Ánh mắt Tiêu Trường Ninh hơi dừng, nàng nâng mắt lên sau quyển sách nhìn chăm chú Hạ Lục đang chải đầu cho mình trong gương đồng: "Hoàng thượng đặt ra kỳ hạn, ước chừng nhiều ngày sau Thẩm Huyền cũng đều sẽ ở bên ngoài điều tra."

"Vậy Thái hậu bên kia thì sao? Không có người trông giữ sao?"

"Hoắc Chất không bị bắt về quy án, Hoàng thượng cũng không dễ xử trí Thái hậu nên tạm thời giam nàng trong Từ Ninh Cung, chắc là phải đợi bắt được Hoắc Chất thì mới xử lý được."

Tiêu Trường Ninh cười nhẹ, nghiêng đầu nhìn Hạ Lục: "Ngươi hỏi cái này làm gì?"

Hạ Lục buông lược, cúi đầu đứng một bên: "Nô tỳ thấy điện hạ đang chán nên chỉ thuận miệng hỏi."

"Được rồi, ngươi khẩn trương cái gì? Bổn cung cũng không trách ngươi, đêm khuya tĩnh lặng có người có

thể nói chuyện cùng cũng khá tốt." Tiêu Trường Ninh duỗi eo: "Ngươi đi xuống đi, bổn cung mệt rồi."

"Vâng." Hạ Lục vén áo hành lễ rồi đi ra ngoài.

Tiêu Trường Ninh nhìn bản thân trong gương, thật lâu sau mới cười khẽ một tiếng đặt sách xuống đi về phía giường.

Nửa đêm ngủ đến mơ màng lại mơ hồ nghe được tiếng mở cửa đóng cửa, Tiêu Trường Ninh hơi ngẩng đầu, ngay cả đôi mắt cũng không mở chỉ hàm hồ gọi một tiếng: "Thẩm Huyền?"

Thẩm Huyền "ừ" một tiếng, ngay sau đó là tiếng quần áo rơi xuống rồi chăn bị xốc lên một góc, một thân hình cường kiện rắn chắc mang theo khí lạnh chui vào gắt gao ôm chặt Tiêu Trường Ninh.

Sau đó, nụ hôn như che trời lấp đất một đường đi lên từ cổ nàng rồi lại dừng lại ở khóe miệng.

Tiêu Trường Ninh lập tức tỉnh lại, xung quanh đều là hơi thở cực nóng của Thẩm Huyền.

"Thẩm Huyền, từ từ..... A!"

Thẩm Huyền nuốt âm thanh mỏng manh của nàng vào bụng lại kéo cơ thể nàng sát lại, khiến cho mặt hai người gắt gao dính chặt vào nhau. Hắn nhẹ nhàng cắn môi Tiêu Trường Ninh, trên người mang theo hơi nước lạnh lẽo như vừa mới tắm gội, giọng nói khàn khàn: "Có nhớ ta không?"

Tiêu Trường Ninh nói: "Nhớ...."

Thẩm Huyền hôn càng thêm hăng say.

"Chờ một chút Thẩm Huyền, ta có lời muốn nói với chàng...."

"Có cái gì để mai lại nói."

"Là về Hoắc Chất. Bổn cung nghĩ ra một biện pháp, có thể tương kế tựu kế.... A.... Chàng đừng a a!"

Ánh đuốc u ám khẽ đong đưa, Tiêu Trường Ninh duỗi tay che lại môi mỏng của Thẩm Huyền, đôi mắt phiếm ánh nước yếu ớt nói: "Thẩm Huyền, kinh nguyệt của bổn cung tới rồi chàng không, không thể ở cùng phòng."

Thẩm Huyền dừng lại trên chỗ hôn ở cổ nàng, thật lâu sau hắn mới ngước mắt đôi mắt sâu thẳm lên: "Nàng không muốn?"

"Không phải, ta nguyện ý. Nhưng mà mấy ngày này thật sự không được.... Không tin, chàng cứ kiểm tra đi." Nói xong Tiêu Trường Ninh kéo bàn tay hắn, nhưng chăn đã lộn xộn, nàng không kéo được tay Thẩm Huyền mà lại đụng phải một đồ vật rất nóng không nên sinh ra trên người thái giám.

Tiêu Trường Ninh nhanh chóng rút tay về như bị bỏng, gò má trắng nõn nổi lên một tầng đỏ ửng.

"Làm, làm như thế nào?" Tim Tiêu Trường Ninh đập nhanh như trống, lắp bắp: "Nếu không, chúng ta lại nghĩ biện pháp khác?"

Thẩm Huyền gắt gao nhìn nàng chằm chằm, con ngươi

đen nhánh như cuồn cuộn vũ bão, thật lâu sau mới ấm ách nói: "Đưa tay cho ta."

Chương 51: Pháo Hoa

Cơn gió mạnh thổi suốt tối qua đã ngừng lại không ít vào sáng nay, ánh nắng mùa đông hiếm hoi chiếu xuống tầng mây, xuyên qua cành lê trụi lủi trước sân tạo thành những cái bóng lốm đốm trên khung cửa sổ.

Tiêu Trường Ninh ngồi trước bàn bày giấy Tuyên Thành ra, dùng bút lông sói chấm mực rồi phác hoạ một chút trên giấy. Đầu tiên là một cặp mày kiếm đang nhướng lên, anh khí bức người. Có người nói lông mày như vậy nhìn vô cùng hung dữ thô bạo nhưng Tiêu Trường Ninh lại cảm nhận được sự ôn nhu vô hạn trong đó.

Dưới cặp lông mày kiếm chính là một đôi mắt hẹp dài, con ngươi có màu nâu nhạt dưới ánh mặt trời nhưng trong bóng đêm lại là một màu đen kịt. Tiêu Trường Ninh vẫn nhớ rõ buổi tối hôm qua, Thẩm Huyền chính là dùng đôi mắt thâm trầm như vậy nhìn chằm chằm mình, trong mắt là dục niệm trùng trùng giống như yêu ma có thể mê hoặc con người.

Dưới đôi mắt là một cái mũi cao cùng cánh môi mỏng. Hai cánh môi kia giống như lửa nóng, cường thế, không màng tất cả mà hôn lên môi nàng cắn nuốt hết tất cả lý trí....

Mèo nâu nhảy lên bàn, móng vuốt dẫm lên nghiên mực rồi lưu lại một hàng hoa mai nhỏ trên giấy Tuyên

Thành.

Nhớ lại một màn ngày hôm qua cánh tay Tiêu Trường Ninh có chút run rẩy, lòng bàn tay nóng lên phảng phất như nơi đó vẫn còn lưu lại độ ấm cùng xúc cảm ở chỗ bí mật đó của Thẩm Huyền. Đầu bút lông mãi không hạ xuống, nàng sợ vẽ hỏng bộ dạng của nam nhân trong tranh nên gác bút lên, đỏ mặt nhìn khuôn mặt vẽ trong tranh đến xuất thần.

Thẩm Huyền, Thẩm Huyền, trong tâm trí đều là Thẩm Huyền.

"Suy nghĩ cái gì vậy?" Phía sau truyền đến một giọng nói trầm thấp quen thuộc, sau đó một đôi tay dài ôm lấy nàng chóp mũi ngửi được hơi thở nam nhân sạch sẽ quen thuộc. Thẩm Huyền gác cằm trên cổ nàng khẽ cười: "Vẽ ta?"

Tiêu Trường Ninh hoàn hồn liền thấy Thẩm Huyền không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau mình nên không khỏi có chút hoảng loạn cuộn lại bức tranh chưa hoàn thành, làm xong nàng mới quay đâu lại nói: "Làm ta sợ muốn chết.... A!"

Còn chưa nói xong Thẩm Huyền đã chặn môi nàng lại, hàm hồ truy vấn: "Nhớ ta sao?"

Tiêu Trường Ninh thở nhẹ, trong mắt như có tia nắng vỡ vụn: "Có nhớ một chút."

Thẩm Huyền hờ hững nhìn nàng, lông mày hơi nhướng lên..

||||| Truyện đề cử: Ông Xã Tổng Tài Muốn Tái Hôn (Đoạt Lại Vợ Yêu) |||||

Tiêu Trường Ninh đứng dậy nhìn hắn, hỏi: "Còn chàng? Chàng có nhớ ta không?"

Thẩm Huyền cũng học theo lời nàng: "Một chút."

Tiêu Trường Ninh vừa tức giận vừa buồn cười, mặc dù là đoạn đối thoại không có ý nghĩa như vậy nhưng trong lòng nàng cũng cảm thấy rất ngọt ngào. Nhớ tới chính sự, nàng nhéo eo Thẩm Huyền hỏi: "Mọi việc đã làm xong chưa?"

Thẩm Huyền hừ một tiếng, biểu cảm trên khuôn mặt không thay đổi giống như mưa gió sắp tới cũng không có gì đáng sợ.

"Chàng nói thử xem, Hoắc Chất khi nào sẽ động thủ?"

"Nếu tính theo thời gian gần đây thì có thể vào giao thừa hoặc tết nguyên tiêu, hai ngày này là lúc trong cung tổ chức yến tiệc, nhiều người lui tới ngư long hỗn tạp rất dễ có một hai người lòng dạ khó lường trà trộn vào."

Tiêu Trường Ninh gật đầu khen ngợi.

Thẩm Huyền nhìn chằm chằm nàng, ngón cái chậm rãi vuốt ve cánh môi lại đột nhiên hỏi: "Cơ thể nàng khi nào mới tốt lên?"

Đề tài đột nhiên thay đổi làm Tiêu Trường Ninh sửng sốt trong chốc lát, sau đó mới hiểu được hắn hỏi chính là khi nào quỳ thủy hết, mặt nàng không khỏi đỏ lên: "Cỡ.... năm sáu ngày gì đó."

Nghe nàng hàm hồ nói, Thẩm Huyền chau mày bất mãn: "Vậy mỗi tối bản đốc kiểm tra một lần, cho đến khi nào điện hạ tốt lên mới thôi."

Chắc chắn hơn phân nửa là cái "kiểm tra" không đứng đắn gì, Tiêu Trường Ninh xấu hổ buồn bực: "Chàng đủ rồi."

Thẩm Huyền buồn cười nắm lấy tay nàng, ngay sau đó lại đè nàng xuống bàn hôn một cái thật sâu. Từ khi hai người mở rộng cửa lòng đến nay, nụ cười của Thẩm Huyền đã nhiều hơn không còn lạnh lẽo đáng sợ giống như trước kia nữa, cả người cũng càng thêm ấu trĩ không nói lý.

Lại thêm hai ngày nữa chính là giao thừa, dựa theo thông lệ trong cung sẽ bày ra mười bàn ngự yến, mở tiệc chiêu đãi hoàng thân quốc thích cùng mệnh phụ, Tiêu Trường Ninh cùng Thẩm Huyền tất nhiên sẽ là khách quý trong tiệc chiêu đãi.

Từ sớm đã có Việt Dao cùng Tưởng Xạ dẫn theo hai mươi bốn người xưởng vệ dọn đường đi đến trước cửa điện cùng với Thượng Bảo Tư bố trí bàn rượu và đồ ăn. Tới Phụng Thiên Điện, Tiêu Trường Ninh để Đông Tuệ cùng Hạ Lục đứng chờ ngoài điện, còn mình lại sóng vai đi vào chung với Thẩm Huyền hành lễ với thiếu niên đang ngồi ngay ngắn trên long ỷ, sau đó mới ngồi xuống dưới sự sắp xếp của cung hầu.

Ngoài dự đoán hôm nay Tiêu Hoàn cũng mời Lương Ấu Dung tới. Cái gọi là "cây đổ bầy khỉ tan" chính là như này, Lương Thái hậu nắm giữ triều cục mấy năm khiến cho oán hận chất chứa rất nhiều, từ khi Thái hậu rơi đài đủ loại quan lại đều bất mãn với Lương Ấu Dung, vài bản tấu chương muốn Tiêu Hoàn phế hậu

nhưng đều đã bị ép xuống, hiện giờ Tiêu Hoàn công khai mời Lương Ấu Dung tới đại điện không cần nghĩ cũng biết sẽ càng làm cho bầu khí trở nên vi diệu xấu hổ hơn.

"Thần tham kiến bệ hạ, bệ hạ vạn tuế!" Nhóm quan lại hô to vạn tuế, nhưng lại đối với tiểu Lương Hoàng hậu bên trái thiên tử coi như không thấy.

Khuôn mặt Lương Ấu Dung vốn tái nhợt lại càng trắng hơn vài phần, tuy không nói gì nhưng cũng nhìn ra được nàng không quá thoải mái.

Tiêu Hoàn bất động thanh sắc cầm tay Lương Ấu Dung thấp giọng nói với nàng vài câu, Lương Ấu Dung rũ mắt, môi đỏ mím chặt, khuôn mặt cũng không còn trắng bệch như vậy nữa.

"Thẩm Đề đốc." Trên long ỷ, Tiêu Hoàn thẳng lưng bộ dạng ngay ngắn xác thật cũng có vài phần uy nghiêm của hoàng đế. Hắn hỏi: "Tiêu Vạn An, con gái của phế Thái hậu Lương thị, khanh thấy nên xử trí như thế nào?"

Thẩm Huyền bước ra khỏi hàng ôm quyền hành lễ. Hắn ngước mắt đối diện với ánh mắt Tiêu Hoàn rồi nói: "Việc này không nằm trong phạm vi của Đông Xưởng, tất cả đều do Hoàng thượng xử trí."

Tiêu Trường Ninh hơi gật đầu. Tiêu Hoàn hơn phân nửa là đang mượn chuyện này tới thử dã tâm của Thẩm Huyền, Thẩm Huyền trả lời như thế là rất thỏa đáng.

"Vạn An công chúa vốn có hôn ước cùng Cẩm Y Vệ Nam Trấn phủ tư Sử phủ Ngu Vân Thanh, bây giờ Ngu Vân

Thanh đã chết, Vạn An công chúa trở thành góa phụ tất nhiên phải tuân thủ quy định trinh tiết nghiêm ngặt." Dừng một chút, Tiêu Hoàn híp mắt cười nói: "Không bằng đưa nàng đến chùa Cam Lộ tu hành?"

Tiêu Trường Ninh sợ hãi trong lòng. Chùa Cam Lộ là địa phương như nào? Nghèo nàn gian khổ, hẻo lánh hoang vu, giới luật rất nhiều, ở nơi đó nói là tu hành nhưng thật ra là bị cầm tù, đối với một công chúa sống trong nhung lụa mà nói thật sự là sống không bằng chết.

Nhưng mà cũng coi như là nàng bị trừng phạt đúng tội.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên lại có lão thần của Ngự Sử Đài bước ra khỏi hàng, khom người nói: "Bệ hạ Hoàng hậu cũng thuộc đảng của Lương thị, này...."

Nghe vậy Tiêu Hoàn rút đi ý cười, trầm giọng đánh gãy lời nói của ngự sử: "Hoàng hậu vĩnh viễn là Hoàng hậu của trẫm, điều này sẽ không thay đổi ái khanh không cần nhiều lời."

Tiêu Trường Ninh lặng lẽ nhìn chằm chằm tiểu hoàng đế nhìn như ngây thơ trên long ỷ, nghĩ thầm: Một lời sống, một lời chết, đó mới là năng lực chân chính của Hoàn nhi đi.

"Cũng không biết Hoàng thượng nghĩ như thế nào, tình nguyện chịu áp lực của quần thần cũng muốn lưu lại cháu gái của kẻ thù bên người." Tiêu Trường Ninh hết hứng thú nhìn chằm chằm sơn hào hải vị trên bàn: "Như này làm bổn cung cảm thấy Lương Ấu Dung có chút đáng thương, rõ ràng là một đám mây tự do bay lượn lại cứ phải làm chim hoàng

yến không được tự do trong thâm cung."

Thẩm Huyền ngồi bên đè đầu gối nàng, tay cầm chén thủy tinh chậm rãi nói: "Một bàn cờ hạ lâu như vậy mà lại động tình với quân cờ. Giết thì không đành lòng, bỏ thì lại đáng tiếc nên chỉ có thể lưu lại bên người chính mình một cách lúng túng như vậy."

Chuyện xưa của người khác người ngoài không thể can thiệp được. Tiêu Trường Ninh buông tiếng thở dài, nói sang chuyện khác: "Lát nữa chúng ta ra ngoài xem pháo hoa không?"

Vốn tưởng rằng Thẩm Huyền đối với mấy thứ đồ vật phong hoa tuyết nguyệt này cũng không có hứng thú, ai ngờ hắn lại trả lời thoải mái như vậy: "Được."

Bởi vì chưa hết ba năm để tang tiên đế nên trong cung cũng không có âm thanh ca vũ đàn sáo, chỉ có vào giờ Hợi sẽ liên tục bắn pháo hoa hết mười lăm phút. Chỉ trong một thoáng, bốn phía quanh hoàng cung nổi lên một mảng hồng vàng lục tím như ngôi sao đầy trời chiếu sáng nửa bầu trời ban đêm, vô cùng náo nhiệt, đẹp đến mức như đang ở tiên cảnh.

Màn pháo hoa đó phảng phất như dừng lại trong mắt Tiêu Trường Ninh, chốc lát lại sáng chốc lát lại tối. Nàng lặng lẽ kéo ống tay áo Thẩm Huyền quay đầu nói: "Thẩm Huyền, năm mới vui vẻ."

Khóe miệng Thẩm Huyền hơi giơ lên rũ mắt nhìn nàng, môi mỏng nhẹ nhàng đóng mở nói ra mấy chữ.

Trùng hợp một loạt pháo hoa liên tiếp nở rộ, thế giới tràn ngập âm thanh đinh tai nhức óc, Tiêu Trường Ninh vẫn chưa nghe rõ hắn nói gì nên không

khỏi cao giọng: "Chàng nói cái gì —"

Thẩm Huyền không muốn nói lại lần thứ hai, hắn chỉ ấn nàng lên chỗ hành lang không người thấy, nâng áo choàng đen lên che mặt lại nương theo áo choàng nhẹ nhàng hôn lên môi nàng trong màn pháo hoa.

Nụ hôn này vừa chạm vào liền tách ra, bởi vì cách đó không xa có người hầu đang tới lui nên không khỏi sinh ra vài phần yêu đương vụng trộm làm người khẩn trương. Tiêu Trường Ninh không có biện pháp với hắn, chỉ che môi lại nói: "Đừng náo loạn, trở về lại...."

Lời này nghe vào giống như đang gọi mời, sắc mặt Tiêu Trường Ninh đỏ lên uể oải ngậm miệng lại.

Thẩm Huyền gật đầu nghiêm túc trêu đùa nàng: "Được, trở về lại tiếp tục."

Pháo hoa cũng vừa vặn tới lúc kết thúc, Tiêu Trường Ninh không có biện pháp nhìn thẳng ánh mắt cực nóng của Thẩm Huyền nên đành phải quay đầu bỏ đi, ai ngờ mới đi được hai bước liền phát hiện vườn hoa ở cuối hành lang gấp khúc có một người chạy ra.

Tập trung nhìn kĩ, chính là Lương Ấu Dung mặc phượng bào.

Sắc mặt Lương Ấu Dung không tốt chỉ lo đi nhanh về phía trước nên không chú ý đến Tiêu Trường Ninh cùng Thẩm Huyền trốn sau chỗ ngoặt. Tiêu Trường Ninh không biết nàng bị làm sao, đang muốn tiến lên chào hỏi một cái lại nghe thấy đường nhỏ trong vườn hoa truyền đến vài tiếng kêu, nàng đành phải

dừng bước cùng Thẩm Huyền tránh ở chỗ ngoặt ngay hành lang.

Bên kia Tiêu Hoàn mặc một thân long bào màu đỏ vội chạy tới giữ chặt tay Lương Ấu Dung: "Hoàng hậu, nàng làm sao vậy?"

Trong giọng nói Tiêu Hoàn có sự lo lắng không giống như làm bộ, Lương Ấu Dung lại như chịu phải kích thích, từng chút tránh khỏi tay Tiêu Hoàn, sức lực lớn đến mức tay nàng cũng phiếm hồng. Nàng bình tĩnh hỏi: "Bệ hạ mang thần thiếp đến yến tiệc là để nhục nhã thần thiếp sao?"

Tiêu Hoàn sửng sốt.

Ước chừng là sợ làm Lương Ấu Dung bị thương, hắn cuối cùng vẫn buông tay, yếu ớt nói: "Trẫm không có, trẫm chỉ là muốn cùng nàng...."

"Ngài có." Lương Ấu Dung nói: "Ta là hậu nhân của tội thần, ta không nên xuất hiện ở chỗ này. Bệ hạ xử trí Vạn An công chúa ngay trước mặt ta còn không phải là muốn làm nhục tự tôn của ta sao?"

Môi Tiêu Hoàn giật giật, trên mặt bày ra một chút cảm xúc mờ mịt, rồi sau đó chút mờ mịt này cũng dần tan đi hóa thành bi thương trong mắt.

"Dung tỷ tỷ nghĩ về ta như vậy sao?"

"Hoàng thượng, xem ở thần thiếp từng giúp ngài, ngài hãy cho ta một chút thoải mái đi. Phế hậu, lưu đày hay là chết đều tùy ngài, chỉ cần không tiếp tục ở nơi này....."

"Không có khả năng." Tiêu Hoàn nước mắt lưng tròng, bước lên hai bước nghẹn ngào nói: "Không có khả năng. Nàng là Hoàng hậu của trẫm, nàng đã nói sẽ bảo vệ trẫm!"

"Ta không bảo vệ ngài được Hoàng thượng." Trên mặt Lương Ấu Dung có nước mắt, dưới ánh trăng phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo: "Buông tha cho ta đi."

"Nàng không thể đi!" Tiêu Hoàn đỏ mắt giống như đứa nhỏ bị mất kẹo, hắn chỉ lặp lại: "Nàng không thể đi Dung tỷ tỷ. Đối với ta mà nói nàng vĩnh viễn không giống bọn họ. Ta, lòng ta có...."

Phanh, phanh —

Một đám pháo hoa cuối cùng nở rộ che giấu giọng nói run rẩy của Tiêu Hoàn. Bầu trời tối đen như mực, trong chùm pháo hoa chuyển từ màu tím sang màu vàng đôi phu thê nhỏ lại cách mười bước chân nhìn nhau, rõ ràng là gần trong gang tấc nhưng lại phảng phất như ở tận chân trời.

Nghe góc tường của người chung quy cũng không quang minh chính đại lắm, Tiêu Trường Ninh buông tiếng thở dài giữ chặt tay Thẩm Huyền đi về, nàng cảm khái: "Bỗng nhiên cảm thấy, bổn cung có thể cùng chàng ở bên nhau là chuyện vô cùng may mắn."

Thẩm Huyền không nói gì, chỉ là càng thêm nắm chặt tay nàng.

Chi — phanh!

Ánh sáng màu đỏ chớp mắt hiện ra, biến một nửa bầu trời trở thành hoàng hôn màu máu.

Tiêu Trường Ninh bị ánh sáng đỏ thình lình này làm đau mắt vội quay đầu đi chỗ khác: "Đây là pháo hoa gì vậy? Đỏ như máu."

"Không phải pháo hoa, là tín hiệu của Đông Xưởng." Ánh mắt Thẩm Huyền sắc bén lên, lạnh lùng nói: "Hoắc Chất tới cứu bà ta."

"Hắn thật sự tới? Vậy chàng...."

"Bắt ba ba trong rọ mà thôi, thần trước đưa điện hạ đi Phụng Thiên Điện." Thẩm Huyền kéo Tiêu Trường Ninh chạy nhanh vòng qua hành lang gấp khúc, xuyên qua đám cung nhân đang lui tới, giao nàng cho Lâm Hoan đứng yên ngoài điện."

Thẩm Huyền sờ mặt nàng, thấp giọng: "Điện hạ ở trong điện chờ một lát, cho dù xảy ra chuyện gì cung đừng rời khỏi Lâm Hoan."

Tiêu Trường Ninh gật đầu, ngàn vạn lời nói nghẹn lại ở cổ chỉ hóa thành một câu bên miệng: "Chàng phải cẩn thận một chút, ta chờ chàng."

Chương 52: Đồng Tâm

Tất cả mọi người cơ hồ đều bị pháo hoa giao thừa hấp dẫn sự chú ý, giữa tiếng nổ rộn ràng mấy cái bóng đen quỷ dị như bóng ma thừa dịp có màn đêm yểm hộ mà lẻn vào đại điện của Từ Ninh Cung, nhanh chóng vặn gãy cổ của cấm quân đang canh cửa.

Thi thể cấm quân rất nhanh đã bị kéo vào trong điện, hắc y thích khách cầm đầu thân hình cao lớn, mi mắt dựng ngược, trong ánh mắt lập lòe ánh sáng lạnh băng. Hắn giơ tay ý bảo mấy tên thích khách còn lại đứng chờ còn bản thân nhanh chóng đi vào đại điện đóng cửa lại, kêu: "Nương nương."

Từ Ninh Cung đã không còn huy hoàng như ngày xưa, trở nên yên lặng đến đáng buồn. Đại điện không đốt đèn mà chỉ có vài ánh sáng đỏ của pháo hoa xuyên qua cửa sổ, chiếu vào mấy lát gạch lạnh lẽo mơ hồ dưới chân. Một lát sau bên trong truyền đến tiếng dây xích sắt sột soạt, một giọng nữ già nua trầm đục vang lên trong bóng tối giống như đang sợ hãi, bà lạnh lùng nói: "Hoắc Chất! Chàng không nên tới đây, đi mau đi!"

"Nương nương!" Ánh mắt Hoắc Chất lạnh lẽo bước nhanh đến phương hướng phát ra âm thanh của xích sắt.

Đẩy cửa bước vào trong thì thấy Lương Thái hậu đầu bù tóc rối ngồi trên giường chỉ mặc một bộ quần áo

thường ngày mỏng manh, bà không trang điểm nên khuôn mặt vô cùng tiều tụy, hốc mắt hãm sâu, ngay khóe mắt là nếp nhăn giống như đã già thêm mười tuổi, nơi nào còn có bộ dạng uy nghiêm giống ngày thường? Bà bỗng chốc đứng lên, xiềng xích trên tay chân phát ra âm thanh leng keng, giọng nói khàn khàn: "Đây là bẫy rập Hoắc Chất! Chàng mau lập tức rời đi!"

Hoắc Chất chỉ chần chờ trong chốc lát rồi sau đó càng thêm kiên định đi về phía bà. Hắn rút đao ra khỏi vỏ, hàn quang chợt lóe rồi dùng lực chặt đứt xiềng xích trên tay chân Thái hậu: "Ta tới cứu nàng."

Lương Thái hậu hận đến nghiến răng, bà kéo vạt áo hắn tàn nhẫn nói: "Chàng nghe không hiểu ai gia nói gì sao? Đây là bẫy rập! Nếu ngay cả chàng cũng rơi vào tay Thẩm Huyền thì tội mưu quyền soán vị của ai gia sẽ được chứng thực."

Hoắc Chất ôm bà xuống giường, tự mình mang giày vào cho bà: "Nương nương yên tâm cho dù như thế nào đi nữa thì ta đều sẽ không bán đứng người.". Truyện Teen Hay

"Chàng!"

"Thời gian cấp bách, mau đi."

Hoắc Chất giữ chặt Lương Thái hậu chạy nhanh ra ngoài điện, còn chưa tới cửa nhưng đã nghe thấy vài tiếng hô to sau đó mấy tên thích khách ngoài điện liên tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết, có người hô: "Đại nhân chúng ta trúng mai phục của thái giám."

Vừa dứt lời hơn mười mũi tên phá cửa sổ bay vào ghim dưới chân Hoắc Chất. Một đám mưa tên vừa qua thì một đám khác lại nối gót theo tới, Hoắc Chất tránh cũng không thể tránh vội dùng sức ném bàn trà đi ngăn cản một phần mũi tên rồi lại rút đao chém đứt một phần khác, bảo vệ Lương Thái hậu ở phía sau: "Nhảy ra cửa sổ! Chúng ta đi ra từ cửa sau!"

"Nghe này Hoắc Chất!" Lương Thái hậu kéo Hoắc Chất ra sau bình phong tạm lánh đi, một đôi mắt vẩn đục mang theo tơ máu: "Chỉ cần chàng còn sống Tiêu Hoàn cũng không dám giết ai gia. Hiện giờ ai gia cũng không đi được, tâm huyết suốt đời của ta đều lưu lại trong triều đình, không đến một khắc cuối cùng ai gia cũng sẽ không buông tay!"

"Huệ Nhu!" Hoắc Chất gọi nhũ danh bà, duỗi tay nắm lấy bờ vai thon gây, con ngươi tràn ngập sát khí giờ đây là tràn ngập thần sắc bi ai: "Không cần chấp mê bất ngộ nữa, chúng ta đã thua. Ta có thể mang nàng rời khỏi nơi này, để nàng sống giống như một người bình thường."

"Ai gia không muốn sống giống như người bình thường!" Đôi mắt Thái hậu đỏ bừng, bà thở dốc: "Ai gia là phương hoàng bay lượn trên trời, là vị thần cao cao tại thượng, ai gia không thể thua cũng tuyệt đối không chấp nhận!"

Trong bóng đêm Hoắc Chất gắt gao nhìn chằm chằm bà, bên tai là âm thanh của mũi tên phá không bay đến.

"Được. Sau khi ra ngoài chúng ta lại bàn bạc kĩ

hơn." Bàn tay thô to của Hoắc Chất cầm lấy tay bà thấp giọng khuyên giải: "Tiêu Hoàn không phải đèn cạn dầu, một mình nàng ở lại trong cung cũng không đấu lại hắn."

Hoắc Chất mang theo Lương Thái hậu nhảy ra cửa sổ, sau cửa sổ là vườn hoa lại dọc theo đường mòn một chút chính là cửa sau. Bốn cấm vệ trông cửa đã bị giết, thích khách tiếp ứng mở cửa ra nhìn Hoắc Chất nói: "Ngựa đã chuẩn bị tốt, nương nương mau đi chúng ta sẽ yểm trợ!"

Vừa dứt lời tên thích khách này liền kêu lên một tiếng, một mũi tên mang theo máu xuyên qua ngực trái của hắn bắn hắn ngã xuống đất.

"Cẩn thận, có mai phục!" Nhóm thích khách vội đứng thành một vòng tròn vây Hoắc Chất cùng Lương Thái hậu vào giữa bảo vệ.

Sau đó ba mũi tên liên tiếp bắn tới làm mấy tên thích khách gục xuống, không trật một phát nào.

"Là đội cung tiễn của Tưởng Xạ...." Sắc mặt Lương Thái hậu trắng bệch, giọng nói khàn khàn: "Chúng ta không đi được."

"Đi được." Hoắc Chất huýt sáo một tiếng gọi con ngựa đã được huấn luyện tốt của mình: "Nương nương lên ngựa trước đi!"

"Vậy còn chàng?"

"Ra tới cửa nhỏ sẽ có người của ta tiếp ứng! Đi mau, không cần quản ta!"

Thấy tâm ý Hoắc Chất đã quyết Lương Thái hậu cũng không nhiều người liền xoay người lên ngựa chạy như điên. Mà Hoắc Chất đã thu đao vào vỏ, nhìn thủ hạ ý bảo: "Đem cung tên lại đây cho ta, tìm ra chỗ ẩn thân của Tưởng Xạ rồi giết hắn!"

Đang nói một mũi tên nữa lại phá không bay đến, Hoắc Chất canh chuẩn thời cơ nhanh chóng giương cung cài tên mũi tên bắn ra va chạm với mũi tên của Tưởng Xạ hai bên đều vỡ vụn, chỉ còn lại hai miếng sắt rơi trên đất.

Nóc nhà bên trái, sau khi mũi tên bị bắn rớt Tưởng Xạ bất động thanh sắc phi thân trong bóng đêm xoay người thay đổi phương hướng, mũi tên chỉa thẳng vào Lương Thái hậu đang giục ngựa chạy như điên.

Hưu —

Ba mũi tên bắn ra làm ngựa bị trúng tên rồi nằm xuống đất, Lương Thái hậu cũng bị ngã theo lăn vài vòng trên đất.

"Nương nương!" Ánh mắt Hoắc Chất lạnh lẽo, trong mắt bắn ra sát khí xưa nay chưa từng có.

Hắn chạy như điên về phía trước, một bên tránh thoát mũi tên của Tưởng Xạ một bên lại đi đến trước mặt Lương Thái hậu bế bà lên: "Nàng không có việc gì chứ?"

Sắc mặt Lương Thái hậu trắng bệch, bàn tay đụng đến chỗ da bị bắn làm máu tươi chảy xuống ào ạt, không biết là đã bị đứt xương cốt hay vẫn là trật khớp. Bà cắn răng, giữa trán tràn đầy dấu vết của năm tháng, giọng nói run rẩy: "Chân.... Không động

đậy nổi."

Lương Thái hậu cùng Hoắc Chất đều biết, loại thời điểm này chân không động đậy nổi mang ý nghĩa gì....

"Ta cõng nàng." Hoắc Chất lập tức nói.

Lương Thái hậu kiên định nắm chặt tay Hoắc Chất lạnh lùng nói: "Hoắc Chất chàng mau đi! Ai gia quyết không thể để chàng ở trong tay bọn họ! Mau!"

"Sợ là đã chậm."

Theo giọng nói trầm ổn truyền đến ánh đuốc bốn phía sáng lên, tiếng bước chân chỉnh tề của nhóm thái giám truyền đến nhanh chóng đi về phía trước vây quanh đoàn người của Hoắc Chất, sau đó lại tự động tách ra hai bên để lộ thân ảnh cao lớn của Thẩm Huyền cách đó không xa.

Thẩm Huyền vừa mới trải qua một hồi chém giết lưỡi đao còn chưa thu vào vỏ, phía trên vẫn còn vết máu, không cần nghĩ cũng biết vết máy đó là bắn ra từ người nào.

"Hoắc Chỉ huy sứ cùng nương nương không cần sốt ruột, mấy con cá linh tinh trong cung đều đã bị bản đốc dọn sạch sẽ, hai người các ngươi ai cũng không đi được." Thẩm Huyền đi đến dưới ánh lửa, hai giọt máu bắn lên khóe mắt như hai viên chu sa nhưng lại không có vẻ âm nhu mà càng thêm có vài phần cảm giác sát khí áp bức rất lớn.

Gân xanh bên thái dương Hoắc Chất nhô lên lộ ra vài phần dữ tợn, hắn chậm rãi rút đao ra: "Rất

tốt, chỉ là không biết lúc Thẩm Đề đốc rời khỏi Tiêu Trường Ninh cũng có dọn sạch "cá linh tinh" bên người nàng hay không?"

Nghe vậy sắc mặt Thẩm Huyền khẽ biến.

Hoắc Chất cười ha ha: "Vậy nhìn xem mạng nàng cùng nương nương ai có thể sống lâu hơn!"

Trong Phụng Thiên Điện, hoàng đế cùng Hoàng hậu đã dẫn đầu rời khỏi yến tiệc, yến hội cũng tới lúc kết thúc mấy quan viên dự tiệc cũng lục đục tan đi chỉ còn lại một đống hỗn loạn trên bàn.

Tiêu Trường Ninh bưng chén canh ngó sen kẹp thịt lên nhẹ nhàng đặt trên hành lan can ngọc ngoài điện, nàng nhìn Lâm Hoan xếp bằng ngồi canh gác: "Chắc ngươi còn chưa dùng bữa đúng không? Cái này cho ngươi."

Có đồ ăn ngon đưa tới cửa Lâm Hoaan tất nhiên vô cùng vui vẻ vội dùng tay phải chưa bị thương kẹp một miếng ngó sen nhét vào miệng, hai má phúng phính, đôi mắt cong thành trăng non: "Ăn ngon! Cảm ơn phu nhân!"

Tiêu Trường Ninh cười nhẹ hỏi: "Tay ngươi tốt hơn chưa?"

"Khá hơn nhiều rồi." Lâm Hoan nói: "Cầm đồ ăn không thành vấn đề."

Tiêu Trường Ninh nhìn hai cung tì đứng yên phía trước tiếp tục hỏi: "Vậy đánh nhau thì sao?"

Lâm Hoan nhìn theo tầm mắt nàng, miệng nhét đầy đồ

ăn mơ hồ trả lời: "Đối phó với mấy con cá tôm nhỏ cũng dư sức."

Tiêu Trường Ninh gật đầu sau đó cũng học theo bộ dạng của Lâm Hoan ngồi trên lan can nhìn hai cung tì đứng dưới bậc thang kêu: "Đông Tuệ, Hạ Lục, các ngươi lại đây."

"Điện hạ có gì phân phó?"

Đông Tuệ lanh lợi chạy lại đây còn Hạ Lục thì cúi đầu đi theo phía sau nàng càng tới gần lại càng khẩn trương: "Điện hạ."

Tiêu Trường Ninh hơi nghiêng đầu nhìn bộ dạng không được tự nhiên của Hạ Lục, thật lâu sau mới nói: "Ngươi đi theo bổn cung cũng đã năm năm có một số việc cũng không cần giấu. Hạ Lục ngươi không có chuyện gì cần nói với bổn cung sao?"

Vai Hạ Lục run lên càng cúi đầu thấp xuống, mười ngón tay nắm chặt nhau.

Đông Tuệ cảm thấy không khí không đúng lắm, giọng nói cũng thấp đi cẩn thận hỏi: "Điện hạ, Hạ Lục làm sao vậy?"

Tiêu Trường Ninh giơ tay ý bảo Hạ Lục không cần xen vào. Nàng không cho Hạ Lục cơ hội chuẩn bị trực tiếp đi thẳng vào vấn đề: "Tin tức phế Thái hậu bị giam cầm trong Từ Ninh Cung chính là do ngươi nói cho Hoắc Chất?"

"Điện hạ nô tỳ...." Hạ Lục cắn môi, trên môi hiện ra một dấu răng nhợt nhạt.

Tiêu Trường Ninh tiếp tục nói: "Nơi ở của Thái hậu là bí mật mà bổn cung chỉ nói cho một mình ngươi. Mấy ngày trước ngươi mới hỏi bổn cung cái này hôm nay Hoắc Chất liền tới cứu người, đây chắc chắn không phải là một sự trùng hợp ngẫu nhiên."

Đôi mắt Hạ lục đỏ lên, tay phải theo bản năng cầm tay áo nghẹn ngào nói: "Điện hạ nô tỳ chưa bao giờ muốn phản bội người."

Tiêu Trường Ninh thu chút động tác nhỏ đó của nàng vào đáy mắt, ý cười dần dần nhạt đi. Nàng đứng dậy đi quang Hạ Lục một vòng sau đó chợt nắm cổ tay của nàng ấy.

Hạ Lục bị đau làm tay buông lỏng, một thanh chủy thủ rơi ra từ trong tay áo nàng.

"A!" Đông Tuệ đứng một bên trăm triệu lần cũng không nghĩ tới Hạ Lục thế nhưng lại ẩn giấu hung khí, nàng sợ hãi kêu lên: "Người tới...."

Lâm Hoan bỗng chốc đứng dậy bóp chặt cổ Hạ Lục, không đến một lát nàng liền há miệng hô hấp một cách khó khăn, gương mặt đỏ lên hiện ra thần sắc thống khổ.

"Lâm Hoan trước cứ buống ra đi bổn cung có chuyện muốn hỏi nàng."

Thấy thần sắc Tiêu Trường Ninh ngưng trọng Lâm Hoan đành phải buông tay ra để Hạ lục ngã trên mặt đất.

Hạ Lục té ngã trên đất che lại yết hầu ho sặc sụa, trên gương mặt thanh lệ đầy nước mắt.

Không khí náo nhiệt của đêm giao thừa đã biến mất chỉ có đèn lồng màu đỏ dưới hiên vẫn không biết mệt mỏi mà sáng lên. Tiêu Trường Ninh ngồi xổm nhặt thanh chủy thủ trên đất lên rồi giương mắt nhìn về phía Hạ Lục đang nước mắt giàn giũa: "Ngươi mang chủy thủ theo là muốn giết bổn cung à?"

Hạ lục che lại yết hầu nói không ra lời chỉ có thể liều mạng lắc đầu.

"Bổn cung vẫn luôn cảm thấy kì quái vì sao Thái hậu luôn đối với hành động của ta rõ như lòng bàn tay? Tới Đông Xưởng loại cảm giác bị người khác giám thị này càng thêm mãnh liệt, ngay từ đầu bổn cung tưởng rằng thái giám trong tay Thẩm Huyền đang âm thầm giám thị sau đó mới phát hiện không phải. Ngày ấy Thái hậu cùng Hoắc Chất bức vua thoái vị, Ngu Vân Thanh bắt cóc bổn cung, thái giám bảo hộ bổn cung cũng chết tám chín phần nhưng ngươi một nữ tử yếu đuối thế nhưng lại không tổn hại lông tóc gì trái lại còn sống sót, kể từ lúc đó bổn cung liền nghi ngờ. Thẳng cho đến buổi tối hai ngày trước, ngươi lặng lẽ hỏi thăm bổn cung nơi Thái hậu bị giam giữ ta càng thêm kiên định suy đoán của chính mình."

Cho nên nàng chỉ đơn giản tương kế tựu kế nói cho Hạ Lục nơi Thái hậu bị giam giữ, lại để Thẩm Huyền ôm cây đợi thỏ chờ Hoắc Chất chui đầu vào lưới.

Mưu kế tuy rằng thành công nhưng cảm giác bị người phản bội cung không dễ chịu.

Tiêu Trường Ninh cười nhạo một tiếng trong lòng

tràn ngập bi ai, chậm rãi nói: "Hiện tại nói "bổn cung đối xử với ngươi không tệ" cũng đã dư thừa, không bằng trực tiếp hỏi một chút ngươi là người của Thái hậu hay vẫn là người của Hoắc Chất?"

Hạ Lục chỉ khóc.

Tiêu Trường Ninh: "Ngươi không nói Đông Xưởng cũng có rất nhiều biện pháp làm ngươi nói."

"Điện hạ...." Hạ Lục giãy giụa mở miệng, ấm ách nói: "Nô tỳ thật sự không có biện pháp điện hạ Hoắc đại nhân bắt một nhà già trẻ của nô tỳ còn chặt bỏ hai ngón tay của tiểu đệ đe dọa, nô tỳ thật sự không phải cố ý...."

"Ngươi là đứa ngốc sao?" Trong mắt Tiêu Trường Ninh nổi lên một tầng lửa giận: "Hoắc Chất bắt cóc người nhà ngươi, ngươi không cầu cứu bổn cung ngược lại đi quy phục Hoắc Chất?"

"Nô tỳ cũng nghĩ như vậy nhưng nô tỳ không thể lấy tính mạng cả nhà ra mạo hiểm điện hạ!" Hạ Lục hốt hoảng quỳ xuống cố hết sức dập đầu, cái trán đụng trên gạch phát ra âm thanh nặng nề. Nàng cầu xin: "Người giết nô tỳ đi điện hạ, chỉ cần người có thể cứu người nhà nô tỳ người muốn làm gì nô tỳ cũng được!"

Tiêu Trường Ninh nhăn mày giơ chủy thủ trong tay lên.

Hạ Lục nằm trên gạch lạnh băng nhắm mắt nhận mệnh.

Hàn quang chợt lóe chủy thủ cắm xuống đất ghim giữa khe hở ngón tay của Hạ Lục.

Tiêu Trường Ninh đứng dậy nhìn cả người Hạ Lục run rẩy: "Bổn cung hiểu được quyết định của ngươi nhưng sẽ không tha thứ cho ngươi. Hạ Lục chuyện tới bây giờ ngươi còn tư cách gì đòi điều kiện với bổn cung?"

Nghe vậy Hạ Lục như bị người khác rút đi xương sống nháy mắt hai vai sụp xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nàng nằm trên đất khóc rống.

"Lâm Hoan dẫn nàng đi đi, theo quy củ của các ngươi mà xử." Phân phó xong Tiêu Trường Ninh lại xoa giữa mày liếc mắt nhìn Đông Tuệ.

Đông Tuệ đã bị biến cố đêm nay dọa sợ tới mức mặt không còn chút máu vội xua tay: "Chuyện của Hạ Lục nô tỳ cái gì cũng không biết! Nô tỳ tuyệt đối trung thành với điện hạ!"

"Bổn cung biết."

Hạ Lục bị thủ hạ của Lâm Hoan kéo đi, Tiêu Trường Ninh do dự trong chớp mắt cuối cùng vẫn than nhẹ một tiếng: "Người nhà nàng nếu các ngươi có thể cứu liền cứu đi."

Mà ngoài Từ Ninh Cung lại yên tình âm trầm, không khí giương cung bạt kiếm.

"Nếu Hoắc Chỉ huy sứ đang nói đến cung nữ tên Hạ Lục kia thì cũng không cần lo lắng." Thẩm Huyền ngồi trên lưng ngựa cười: "Chỉ huy sứ đại nhân không ngại đoán thử xem tại sao bản đốc lại biết trước được hôm nay ngươi sẽ lẻn vào cung, cũng thiết lập mai phục trước?"

Ánh mắt Hoắc Chất lạnh lùng, hàm răng cắn chặt.

Thái hậu lập tức hiểu rõ tất cả, giọng nói căm hận: "Ai gia đã sớm nói qua chàng trúng kế rồi Hoắc Chất. Thẩm Huyền sớm biết Hạ Lục là mật thám nên lúc này mới tương kế tựu kế dẫn chàng vào mai phục!"

"Ta hôm nay liều mình tới đây cũng không nghĩ tới sẽ sống sót đi ra." Hoắc Chất không chút sợ hãi, đáy mắt là một mảng máu tươi cúi người ngồi xổm cõng Lương Thái hậu trên vai trầm giọng: "Ta dù có liều chết cũng sẽ đưa nàng ra ngoài!"

"Vô dụng Hoắc Chất...."

Có giọt nước mắt rơi trên cổ hắn, Lương Thái hậu nằm trên lưng bởi vì vô cùng đau đớn mà giọng nói đã run rẩy: "Hoắc Chất chàng đừng hận ai gia, ai gia sẽ vì chàng báo thù!"

Nói xong bà để lộ một đoạn mũi tên trong tay áo.

Thẩm Huyền phát hiện bà không thích hợp liền trầm giọng quát: "Tưởng Xạ ngăn bà ta lại!"

Một mũi tên bay ra xẹt qua bả vai Lương Thái hậu nhưng chung quy vẫn là chậm một bước.

Đoạn mũi tên trong tay Lương Thái hậu đã xuyên qua cổ Hoắc Chất trong nháy mắt máu bắn ra cao hơn ba thước, máu phun lên khuôn mặt già nua mệt mỏi của Lương Thái hậu khiến bà càng giống như một ác quỷ đêm khuya.

Mắt Hoắc Chất trừng lớn giống như đến chết cũng không thể tin được người mà bản thân liều chết cũng muốn bảo vệ sau lưng thế nhưng lại tự mình giết hắn!

Trong cổ họng hắn phát ra âm thanh nhỏ, thân thể cứng đờ ngã về phía sau như muốn nhìn phụ nhân tàn nhẫn vô tình kia lần cuối.... Nhưng hắn không thành công, thân thể cao lớn cường tráng vô lực ngã qua một bên khiến cho đất bụi bay tung tóe.

Máu tươi đặc sệt chảy ra ào ạt tạo thành một vũng máu bên thi thể Hoắc Chất bị màn đêm thấm vào tạo thành màu tím sẫm.

Trong lúc nhất thời bốn phía trở nên yên tĩnh đến có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Lương Thái hậu che lại cánh tay trật khớp giãy giụa ngồi dậy trên mặt đất, trên mặt nàng bị máu tươi bắn lên, đôi mắt đỏ ngầu lạnh lùng gằn từng câu từng chữ: "Hoắc Chất bắt cóc a gia đã bị ai gia tử hình.... ngay tại chỗ! Thẩm Huyền ngươi còn không đỡ ai gia về, đem nghịch tặc này.... bầm thây thành vạn mảnh!"

Bộ mặt bà đáng sợ tựa như ác quỷ lại không có một chút bi thương nào giống như máu dính đầy người bà chỉ máu gà vịt bình thường.

Tốt chó một cái chặt cổ tay cầu sinh! Thẩm Huyền nắm chặt chuôi đao chậm rãi nhíu mày, trong mắt vô cùng hung ác nham hiểm.

Rửa sạch vết máu ở hoa viên tốn không ít canh giờ, chờ đến khi Thẩm Huyền báo cáo biến cố trong tối

nay cho hoàng đế và an bài thỏa đáng tất cả thì cũng đã tới gần giờ Tý.

Trên xe ngựa hồi phủ nỗi lòng Tiêu Trường Ninh phức tạp hỏi: "Thái hậu thật sự giết Hoắc Chất sao?"

Thẩm Huyền ngồi xuống, lông mày sắc bén như ngưng kết thành sương băng sợi tóc rũ xuống bên thái dương nhẹ nhàng lay động: "Giữ nguyên kế hoạch, chỉ cần bắt được Hoắc Chất để hắn khai ra Thái hậu là chủ mưu thì tất cả đều sẽ kết thúc. Hiện tại Thái hậu một mức chắc chắn chính mình bị Hoắc Chất bắt cóc mà hắn đã chết, không có người đối chứng nên việc này liền khó giải quyết hơn nhiều."

Tiêu Trường Ninh quả thực không biết nên nói cái gì mới tốt.

Hoắc Chất dùng vũ lực tàn bạo trong triều đình hơn mười năm thế nhưng lại chết trong tay một phụ nhân ngoan độc, trở thành vật hi sinh cho nàng đùa bỡn mưu quyền.

Tiêu Trường Ninh hừ một tiếng: "Đúng là ứng với câu tai họa để lại ngàn năm."

"Đừng lo lắng Thái hậu đã có Hoàng thượng xử trí, rốt cuộc thì vị đệ đệ tâm cơ thâm trầm đó của nàng cũng không phải là người dễ đối phó." Nói xong Thẩm Huyền cười nhẹ lệ khí trên mặt mày cũng tan đi không ít, hắn ôm lấy eo Tiêu Trường Ninh thấp giọng nói bên tai nàng: "Bây giờ chúng ta có chuyện càng quan trọng hơn phải xử lý."

Xe ngựa lắc lư làm thân thể hai người dựa gần

nhau, bất luận là biến hóa nhỏ như nào cũng không giấu được đối phương. Tiêu Trường Ninh ngơ ngẩn nhìn hắn, gương mặt đỏ bừng.

Hai người đều bị đè nén và chờ đợi quá lâu, loại sự tình này chỉ là vấn đề sớm hay muộn mà thôi.

Tiêu Trường Ninh thất thần tắm gội xong vừa đi đến phòng ngủ liền bị Thẩm Huyền bế lên đè trên giường.

Hắn hôn vội vàng lại nhiệt liệt tính xâm lược vô cùng mạnh, năm ngón tay thon dài vuốt ve khuôn mặt còn đọng lại hơi nước của nàng rồi lại theo thái dương xuyên qua mái tóc mềm mại, đầu lưỡi tiến quân thần tốc không ngừng không ngừng xâm lược miệng nàng thẳng đến khi ép nàng rên rỉ mấy tiếng nức nở nhỏ.

Tay Tiêu Trường Ninh mơ màng túm chặt vạt náo nửa hở của hắn chỉ cảm thấy quần áo chính mình từng cái đều bị lột sạch, cảm giác lạnh lẽo thổi qua toàn thân nàng. Nàng run lập cập nhưng cảm giác lạnh không tới lâu lắm thì một thân hình rắn chắc cực nóng đã bao phủ lên người nàng xua tan rét lạnh.

"Thẩm Huyền...." Tiêu Trường Ninh bất an gọi hắn, ánh nước trong mắt nhộn nhạo dưới nàng vừa có chút mong chờ vừa có chút thấp thỏm.

Thẩm Huyền rút khỏi miệng nàng ngón tay lau đi vệt nước bên khóe miệng ấm ách nói: "Cởi áo cho ta."

Chương 53: Phá Đạo

Cẩm Y Vệ Bắc Trấn phủ tư có một nhà tù dùng để giam giữ trọng phạm hoàng đế ban tội, nơi đó cùng hình ngục của Đông Xưởng được xưng là hai nơi đáng sợ nhất kinh thành.

Mà lúc này trong tầng cuối cùng của nhà tù âm trầm đó một mùi máu tươi trộn lẫn với hơi thở hôi thối làm người buồn nôn ập đến trước mặt, trong hơi nước mê mang loáng thoáng truyền đến giọng hát đứt quãng.

"Hạnh hoa nở một thôn, gió thổi mưa phùn trong buổi tối, vặn dặm Tây Sơn, y phục nhẹ ướt dính tàn hồng...."

Đó là một giọng nói trong sáng của thiếu niên, âm cuối cao lên mang theo một chút nghịch ngợm nhưng ở trong nhà ngục lạnh băng đen tối này lại có vẻ vô cùng quỷ dị, lộ ra sự âm trầm làm người không rét mà run.

Việt Dao theo thường lệ đi thị sát ngục giam, lúc đi đến trước hàng rào sắt ở tầng cuối thì lại thấy khóa cửa đã bị người khác mở ra. Bên trong hàng rào là thềm đá uốn lượn kéo dài đến tầng hầm đen như mực, giọng hát không có nhạc vẫn vang lên đứt quãng như bị mạng nhện trói buộc.

Giọng hát này vô cùng quen thuộc. Việt Dao nhíu

mày hỏi ngục tốt: "Bệ hạ tới đây làm gì? Tới lúc nào?"

"Bẩm Sử phủ đại nhân Hoàng thượng mới tới đây chưa được mười lăm phút, cũng không làm gì, ngài chỉ canh giữ Thái hậu...." Giống như ý thức được cái gì ngục tốt hoảng hốt vội sửa lời: "Vừa canh giữ phế Thái hậu vừa hát."

Việt Dao ôm đao đứng dựa trên tường, ánh đuốc chiếu trên khuôn mặt anh khí của nàng càng thêm vài phần mềm mại.

Sau một lúc lâu nàng nói: "Xem bên trong cho tốt đừng để xảy ra chuyện."

Ngục tốt lĩnh mệnh: "Vâng."

Hơi ẩm dưới tầng cuối thật sự quá cao, Việt Dao xưa nay cũng không thích nên sau khi dặn dò xong mọi việc liền xoay người đi ra đứng dưới hiên, ngơ ngẩn nhìn mặt trăng ẩn sau tầng mây.

"Hoàng thượng vẫn nhớ rõ bài hát này." Việt Dao bỗng nhiên phát ra một tiếng cảm khái nhẹ, sau một lát tự nhủ rồi buông tiếng thở dài: "Có lẽ ta nên chuẩn bị một cỗ quan tài thật tốt."

"Đây là bài hát lúc còn sống mẫu phi trẫm yêu thích nhất, ngay cả phụ hoàng cũng thích nghe nên thường thường sẽ bồi bà vừa đánh đàn vừa ca hát, một lần ngồi chơi chính là cả ngày." Bên trong tầng thủy lao dưới cùng, Tiêu Hoàn vẫn mặc kim long bào màu đỏ hôm cung yến, hắn ngồi ngay ngắn trên cái ghế sạch sẽ duy nhất ở đây, khuôn mặt trắng nõn chìm trong bóng đêm khó phân biệt được.

Hắn rõ ràng đang cười nhưng ý cười chưa từng chạm đến đáy mắt.

Thủy lao là một tòa nhà có hồ nước dưới nền đất, đáy ao không sâu, khó khăn lắm mới đến được cổ của người trưởng thành. Lúc này thời tiết đang rét đậm, nước bên trong vẩn đục lạnh như đao tản mát ra từng trận thối rữa khó chịu, nếu là vào mùa hè thì càng thêm đáng sợ toàn bộ ao nước đen đều có màu xanh, trên mặt nước trôi nổi đầy xác bò sát chết đuối.

Ánh mắt Tiêu Hoàn nhìn về phía nữ nhân bị xích sắt khóa lại trong ao: "Trẫm đã không còn nhớ rõ khuôn mặt của mẹ đẻ, thứ duy nhất còn nhớ rõ chính là bài hát năm đó bà thường hay hát này, còn bà thì sao? Bà còn nhớ rõ không?"

Cả người Lương Thái hậu chìm trong làn nước vừa dơ vừa lạnh, xích sắt khóa chặt cổ tay của bà kéo hai cánh tay bà lên cao. Môi bà run rẩy trắng bệch không nói ra lời, làn nước kia đã qua tới ngực nàng hơn nữa tốc độ còn đang liên tục thong thả dâng lên.

"Tiểu súc sinh...." Bà cắn răng mắn: "Có bản lĩnh thì.... Ngươi giết ai gia đi!"

"Ai gia? Đến lúc này rồi mà bà vẫn còn mặt mũi tự xưng là "ai gia"? Hoắc Chất đã chết, tuy trẫm không giết bà được nhưng cũng tuyệt đối sẽ không để bà sống tốt."

Tiêu Hoàn cười nhẹ rồi đứng dậy cách hàng rào sắt nhìn bộ dạng thống khổ của bà: "Nước này sẽ từ từ

dâng lên đè lên ngực cùng yết hầu bà, khiến bà hô hấp khó khăn nói không ra lời. Chờ đến lúc nước ngập đến cổ bà sẽ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình giống như bị đập vụn, vừa khó chịu vừa đau. Nhưng mà không cần lo, lúc bà sắp nghẹn chết dòng nước sẽ rút về đến eo để cho bà thời gian hít thở rồi lại từ từ dâng lên, ngày qua ngày như thế sẽ khiến bà giãy giụa giữa khe hở sống và chết.... Bà sẽ càng ngày càng lạnh, càng ngày càng khó chịu, muốn sống không được mà chết cũng không xong."

Hắn hơi dừng lại rồi sau đó ôm cánh tay tiếp tục nói: "A suýt nữa đã quên. Năm đó chính bà đã dùng tòa thủy lao này bức tử một đám trọng thần bên người phụ hoàng, chỗ tàn nhẫn của nó bà hẳn phải quen thuộc hơn người khác nhỉ?"

Dòng nước ào ào khuấy động làm xích sắt phát ra tiếng vang thanh thúy, Lương Thái hậu điên cuồng giãy giụa: "Ai gia thật hối hận.... Lúc trước đã không bóp chết ngươi! Ngươi là kẻ lừa đảo!"

Tiêu Hoàn cười to. Nụ cười của hắn rất tươi tắn lộ ra tính trẻ con của thiếu niên, giống như một con sâu phá kén mà ra chậm rãi vuốt cánh.

"Hiện tại nói hối hận hay không cũng còn ý nghĩa sao? Trẫm đã từng rất sợ bà, mỗi đêm sẽ tỉnh dậy từ trong ác mộng trợn mắt một đêm không ngủ lại nơm nớp lo sợ bản thân nói sai một chữ, làm sai một chuyện thì sẽ bị bà xử tử giống như Tĩnh Vương huynh. Nhưng mà dần dần trẫm không còn sợ nữa, mỗi nỗi sợ của trẫm đối với bà đều hóa thành hận ý báo thù. Bởi vì trẫm biết chỉ có cường giả mới có thể làm chủ vận mệnh của chính mình!"

Tiêu Hoàn nhìn kỹ tù nhân của hắn, nữ nhân này đã từng mang đến sự sợ hãi cùng run rẩy từ sâu trong linh hồn cho hắn, giống như một đám mây đen bao phủ không thể vứt đi trong lòng hắn khiến hắn không có biện pháp thở dốc....Mà hiện tại bà lại chỉ có thể giống như một con chó già bị rút răng, vô lực hướng chính mình sủa như điên.

"Trẫm đã làm được."

Thân hình Lương Thái hậu bởi vì phẫn nộ cùng rét lạnh mà run rẩy làm cho xích sắt cũng phát ra âm thanh ào ào quanh quẩn trong thủy lao lạnh lẽo như một khúc chiêu hồn thê lương.

"Ngươi sẽ không được chết tử tế...." Nước trong hồ đã ngập đến cổ Lương Thái hậu, mỗi một chữ bà nói đều như phát ra từ kẽ răng nguyền rủa người thắng đứng trước bà – đế vương nhỏ tuổi đã từng bị bà đùa bỡn.

"Tiêu Hoàn! Ngươi cùng cha mẹ ngươi.... xuống địa ngục.... không được chết tử tế!"

Tiêu Hoàn thờ ơ: "Yên tâm dù là xuống địa ngục thì cũng là bà đi trước trẫm." Nói xong con ngươi hắn tối sầm lại, giọng nói đầy sự phức tạp: "Lại nói tiếp trẫm thật sự bội phục bà. Bà vì bảo toàn tính mạng của mình mà có thể không do dự giết chết người yêu của mình, nhưng.... trẫm không làm được."

"Hoắc, Hoắc Chất...." Nhắc tới Hoắc Chất điên cuồng cùng căm hận trên mặt Lương Thái hậu nháy mắt sụp đổ hóa thành thần sắc vô cùng thống khổ. Nước ngập qua yết hầu bà khiến cho bà không thể

không liều mạng ngưỡng đầu hô hấp, hai mắt vì hít thở không thông mà mở to tràn ngập tơ máu.

Tiêu Hoàn xoay người tự giễu: "Trẫm không tuyệt tình được như bà."

Một khắc khi van nước mở ra làm mực nước nhanh chóng giảm xuống, lúc này Lương Thái hậu mới thống khổ ho sặc sụa không khí nhanh chóng tràn vào phổi mang theo cảm giác đau nhức như bị dao cắt.

"Ngươi cho rằng.... ngươi có được con chó Thẩm Huyền kia.... thì có thể.... không lo lắng mọi chuyện sao.... Khụ khụ!" Giọng nói nghẹn ngào của Lương Thái hậu giống như ác, đứt quãng nói: "Ngươi cho rằng ngươi đã khống chế được tất cả sao, trên thực tế.... ngay cả con chó kia.... có bị thiến sạch sẽ hay không.... ngươi cũng không biết, thật đáng thương! Ha ha ha.... Khụ! Khụ khụ khụ!"

Bởi vì cười quá mức mãnh liệt, bà khom người che ngực lại ho kịch liệt như muốn ho ra lục phủ ngũ tạng.

Tiếng nước ào ào làm cho mùi hôi thối trong không khí càng đậm.

Tiêu Hoàn quay đầu lại, ý cười trong mắt dần tan đi cứ đứng yên như vậy trầm giọng hỏi: "Bà nói cái gì?"

"Ngươi cũng biết vị tỷ tỷ tốt kia của ngươi vì sao phải một mực khăng khăng ăn vạ Đông Xưởng không? Nếu không có ẩn tình gì chẳng lẽ đường đường là trưởng công chúa sẽ lại cam tâm ở bên một thái giám không thể sinh đẻ?"

"Bởi vì bọn họ yêu nhau."

"Yêu nhau? Ha ha buồn cười! Không ngại nói cho ngươi biết Hạ Lục.... chính là mật thám ai gia chôn bên người Tiêu Trường Ninh, chuyện nàng ta hoài nghi tuyệt đối không phải tin đồn vô căn cứ." Trong cổ Lương Thái hậu phát ra âm thanh vẩn đục chậm rãi giương mắt gằn từng chữ: "Tiểu súc sinh, ngôi vị hoàng đế của ngươi.... sợ là cũng không ngồi yên."

Trong mắt Tiêu Hoàn xẹt qua một tia âm trầm nhưng ngay sau đó rất nhanh đã khôi phục như thường. Hắn nhẹ nhàng vỗ tay cười như không cười nói: "Đúng là kế ly gián tốt nhưng đáng tiếc trẫm sẽ không bị ngươi điều khiển nữa."

Dứt lời hắn xoay người loại tươi cười dần nhạt đi, hai bờ vai non nớt căng lên trở về với uy nghiêm của đế vương.

Lại là một đêm vật đổi sao dời, nhật thăng nguyệt lạc, tia nắng ban mai nhẹ nhàng buông xuống trong tiếng gà gáy.

**Nhật thăng nguyệt lạc: Mặt trời mọc mặt trăng lặn.*

"Hạnh hoa nở một thôn, gió thổi mưa phùn trong buổi tối, vạn dặm Tây Sơn, y phục nhẹ ướt dính tàn hồng. Bất giác xuân lại tới, chim đỗ quyên hót dưới cành liễu, đường dài không thấy, sóng mắt dày đặc mưa bụi...."

Bên trong trướng mềm mại, Tiêu Trường Ninh vươn

một cánh tay trắng như tuyết lên, ngón tay nhẹ nhàng phác thảo gương mặt an tỉnh đang ngủ của Thẩm Huyền, trong miệng ngâm nga một giai điệu nhỏ đứt quãng, giọng nói mang theo cơn lười biếng sau khi ngủ dậy giống như một cọng lông chim nhẹ nhàng.

Kỳ thật Thẩm Huyền đã sớm tỉnh. Hắn đã dưỡng thành thói quen trời còn chưa sáng liền rời giường huấn luyện tuần tra nhưng hôm nay lại phá lệ nằm trên giường, cả người trần trụi ôm lấy thân hình mềm mại của Tiêu Trường Ninh nghe nàng lười biếng ngâm nga, dù có như thế nào cũng không muốn buông tay.

Năm tháng yên bình có lẽ là như vậy.

"Nàng hát bài gì vậy?" Thẩm Huyền bắt được bàn tay lộn xộn của nàng đưa đến bên môi hôn một cái, một cái tay khác lại ôm eo nàng lòng bàn tay không ngừng vuốt ve da thịt tinh tế.

"Một bài hát nhỏ không có tên của nương ta. Nhưng mà trước kia phụ hoàng rất thích nên vẫn luôn để nương hát ru ông đi vào giấc ngủ." Tiêu Trường Ninh hừ một tiếng, đêm qua quá điên cuồng làm eo lưng nàng đau nhức thật sự, bên trong bắp đùi càng là một mảng xanh tím hỗn loạn.

Thẩm Huyền thấy nàng không khỏe liền sửa lại lực đạo, không nặng không nhẹ xoa eo cho nàng rồi lại dán sát bên tai hôn một cái, hắn thấp giọng: "Cho nên nàng đang ru ta đi vào giấc ngủ sao? Hử?"

Một tiếng "hử" kia vô cùng quyến rũ.

Sắc mặt Tiêu Trường Ninh đỏ lên đè lại bàn tay

không thành thật kia, nàng như lâm đại địch nói: "Chàng làm gì vậy?"

"Xem nàng vẫn còn sức lực ca hát chắc là tối qua ta không hầu hạ thỏa đáng nhỉ." Thẩm Huyền rũ mắt nhìn nàng nụ cười có chút bất đắc dĩ rồi lại xoay người đè trên người nàng, giọng nói khàn khàn: "Hiện tại nên tiếp tục."

"Từ bỏ Thẩm Huyền, ta quá mệt mỏi!" Tiêu Trường Ninh kêu khổ không ngừng vội duỗi tay chống trên lòng ngực trần trụi của hắn, vành tai đỏ ửng: "Mỗi ngày công việc của chàng rất nhiều vẫn là không cần đam mê việc giường chiếu thì mới tốt...."

"Hôm nay ta có thể bồi nàng cả ngày." Thẩm Huyền cắn lên cái cổ yếu ớt của nàng, vừa liếm vừa cắn nhẹ lên chỗ thịt non mềm đó.

Tiêu Trường Ninh run rẩy. Hai người đều trần trụi da thịt dán sát nhau, biến hóa trên người hắn thật sự quá mức rõ ràng....

Tiêu Trường Ninh quả thực muốn khóc, nàng nhớ lại buổi tối điên cuồng hôm qua nhịn không được run rẩy, vô cùng đáng thương kêu lên: "Thẩm Huyền, ta chịu không nổi...."

Tuy rằng lúc này không làm tới cùng nhưng hai người vẫn cọ xát hồi lâu trên giường rồi mới ngừng.

Cả người Thẩm Huyền trần trụi bước xuống giường, cơ bắp màu mật hiện rõ dưới tia nắng ban mai mùa đông giống như được thần tạo ra, mỗi một chỗ phồng lên đều tràn đầy sức mạnh. Chân hắn rất dài nói

chung người có chân dài thì thường eo sẽ ngắn nhưng hắn một chút cũng không như vậy, thân cao chân dài, cơ bụng rõ ràng, đường cong chỗ xương hông cũng rõ ràng kéo dài đến chỗ bí ẩn nào đó làm người phải phẫn nộ....

Ngay sau đó bộ quần áo trắng phủ lên người che lại thân hình mạnh mẽ của hắn.

Thẩm Huyền mặc y phục chỉnh tề xong lại khôi phục sự đoan trang khí thế của Đề đốc Đông Xưởng. Hắn ngồi trước giường tự mình hầu hạ Tiêu Trường Ninh mặc quần áo sau đó nhẹ nhàng hôn trên mặt nàng một cái: "Hôm nay sẽ có người đưa áo cưới cùng lụa hỉ lại đây, trong phủ không có nữ quyến khác đến lúc đó còn phải vất vả nàng hỗ trợ nhìn xem."

"Áo cưới?" Tiêu Trường Ninh xoa cái eo đau nhức không thôi lại lấy một tư thế cực kì mất tự nhiên ngồi trên giường thắc mắc nói: "Ai muốn xuất giá? Hay là chàng phải đón dâu?"

"Nói bậy gì đó. Ta đã nói rồi nàng chính là nữ nhân duy nhất của ta, hiện tại như thế về sau cũng vẫn như thế." Ngữ khí Thẩm Huyền chắc chắn không thể cãi lại. Hắn ngồi xổm trên đất làm thành tư thế thần phục rồi chậm rãi mang giày thêu tinh xảo cho nàng.

Tiêu Trường Ninh kêu nhỏ một tiếng: "Ai, chàng nhẹ chút chân ta thật sự đau."

"Hả?" Thẩm Huyền cố ý trêu chọc nàng, lòng bàn tay theo cẳng chân nàng hướng lên vuốt ve nghiêm mặt nói: "Ai làm chân nàng bị thương?"

Nhớ lại tư thế mắt cỡ tối hôm qua tai Tiêu Trường Ninh lập tức đỏ lên, nàng nhẹ nhàng đá văng bàn tay không thành thật của hắn giận dỗi: "Biết rõ còn cố hỏi!"

Trong mắt Thẩm Huyền tràn đầy vui sướng.

"Chàng còn chưa trả lời ta! Rốt cuộc là áo cưới cho ai?" Tiêu Trường Ninh không buông tha mà vẫn tiếp tục truy vấn: "Nơi này đều là thái giám trừ bỏ chàng còn có ai sẽ cưới vợ."

"Đến lúc đó nàng sẽ biết." Thẩm Huyền ôm nàng xuống giường, lấy tư thế ôm này hôn lên môi nàng.

Chương 54: Áo Cưới

Áo cưới trong tay vô cùng đặc biệt, đường may đều đặn thêu thùa tinh xảo, áo cưới đỏ bừng cùng tay áo rộng được trải ra trên giường, Đông Tuệ đứng kế bên đang cầm một cái khay đỏ trên khay là mũ phượng cùng khăn quàng vai đang lóe lên ánh sáng màu vàng dưới tia nắng, trông rất đẹp mắt.

Tiêu Trường Ninh vân vê vải dệt, khóe miệng nàng hơi giơ lên giống như rất vừa lòng. Ngay sau đó ánh mắt nàng dừng lại trên mũ phượng, độ cong bên khóe miệng lại rũ xuống thất vọng nói: "Thì ra không phải là đưa cho bổn cung."

Ngày Tiêu Trường Ninh và Thẩm Huyền thành thân không phải là hồi ức tốt đẹp gì, một người ngoài là áo cưới trong là tang phục còn một người ngay cả quần áo cũ cũng không thay ra, một hồi tiệc cưới long trọng lại giống như một trò cười. Sáng nay, Thẩm Huyền nói có người muốn đem áo cưới mới lại đây nàng còn cảm thấy có chút cao hứng nghĩ thầm Thẩm Huyền đây là phát hiện lương tâm nên muốn cùng nàng nghiêm túc thành thân lần nữa sao?

Nhưng mà khi nàng nhìn thấy mũ phượng kia nàng liền biết mình mừng hụt rồi.

Tuy rằng nữ tử bình thường thành hôn cũng có thể đội mũ phượng cùng khăn quàng vai nhưng "mũ phượng" này không phải mũ phượng bình thường mà là

dùng Thanh loan hoặc Chu tước thay thế nên mới gọi là "mũ phượng", mà Tiêu Trường Ninh là hậu duệ quý tộc nên khi thành thân phải dùng mũ phượng "bách điểu triều phượng" thì mới hợp lễ nghĩa.

Trên mũ phượng này rõ ràng là Thanh loan vốn không được hoàng tộc sử dụng nên tất nhiên cũng không có khả năng là chuẩn bị cho Tiêu Trường Ninh.

Thấy Tiêu Trường Ninh mất mát như thế Thẩm Huyền lại cảm thấy thú vị, hắn nhìn nàng: "Điện hạ là người đã thành thân rồi còn muốn gả thêm lần nữa làm gì?"

Tiêu Trường Ninh có chút không vui lại không nhịn được hơi tò mò chủ nhân của cái áo cưới này.

Nàng phất tay cho thị tỳ lui ra, chờ đến khi trong phòng chỉ còn lại nàng cùng Thẩm Huyền liền xoay người nắm vạt áo nhón mũi chân đối mặt với hắn hỏi: "Nói! Áo cưới này rốt cuộc chuẩn bị cho ai? Có thể để Đề đốc Đông Xưởng hạ mình làm loại chuyện vặt vãnh này chắc chắn nàng ấy phải có lai lịch bất phàm nhỉ?"

Vạt áo kín kẽ bị nắm chặt trở nên nhăn nhúm nhưng Thẩm Huyền lại không có chút bực bội nào mà vẫn ung dung nhìn bộ dạng tức giận của Tiêu Trường Ninh. Sắc mặt hắn vẫn trầm ổn lạnh lùng như cũ nhưng trong mắt lại là ý cười ấm áp giống như tia nắng mùa đông.

Hắn không nói lời nào càng làm Tiêu Trường Ninh thấy ủy khuất hơn: "Lúc chàng cùng bổn cung thành thân cũng không có nghiêm túc như vậy." Hiện tại lại để bụng tới áo cưới của một nữ tử xa lạ như

thế, không những vậy còn muốn làm phiền nàng đường đường là trưởng công chúa tự mình xem qua? Bằng cái gì chứ!

Quả nhiên nữ nhân động tình sẽ phá lệ làm ra vẻ chút. Mà nam nhân đã lĩnh hội qua hương vị ôn nhu đến tận xương cũng sẽ phá lệ khoan dung hơn.

Thẩm Huyền thuận thế ôm nàng cúi đầu muốn hôn.

Tiêu Trường Ninh lại quay đầu né tránh bất mãn: "Có chuyện phải nói chàng đừng cứ hôn tới hôn lui."

Thẩm Huyền đành phải trấn an: "Áo cưới này là chuẩn bị cho một cô nương rất quan trọng mà ta cùng nàng đã hứa trước đây, vậy nên không thể nuốt lời. Tất cả chỉ như thế, không phải như nàng nghĩ đâu."

"Sao chàng biết bổn cung nghĩ như thế nào?" Qua một đêm lá gan của Tiêu Trường Ninh cũng lớn hơn, tức giận nhìn hắn nói thẳng: "Bổn cung biết chàng từ trước đến giờ nếu đã nói là phải làm, cũng biết chàng sẽ không coi trọng cô nương khác. Chỉ là nếu chàng đối với tất cả mọi người đều mặt lạnh thì cũng không sao nhưng lại cứ chiếu cố một cô nương không biết nhảy ra từ chỗ nào, trong lòng bổn cung đương nhiên sẽ rất hụt hẫng...."

"Cái này gọi là ghen." Thẩm Huyền nói.

Bị chọc thủng tâm sự Tiêu Trường Ninh cảm thấy quẫn bách liền đánh trả: "Thẩm Đề đốc ngày thường không hiểu thất tình lục dục nghe chuyện cười cũng phải tới tận ba mươi phút sau mới bật cười, hôm

nay sao lại nhanh nhạy như thế, còn biết ghen?"

Thẩm Huyền ngậm lấy cánh môi lải nhải của nàng, giọng nói khàn khàn: "Cái này ít nhiều gì cũng nhờ đêm qua điện hạ mây mưa với ta nên ta mới thông suốt được."

Mặt Tiêu Trường Ninh đỏ lên cười gằn: "Nói bậy! Chẳng lẽ chỉ lên giường một lần còn có hiệu quả đả thông kinh mạch sao?"

Đốc đốc đốc —

Tiếng đập cửa vang lên sau đó giọng nói của Phương Vô Kính truyền đến: "Cái kia xin phép mạo muội quấy rầy hai vị chủ tử.... Ngọc Khấu cô nương cầu kiến, còn đang ở ngoài sảnh chờ."

"Chiêu đãi nàng cho tốt bản đốc sẽ ra tới."

Giống như sớm đoán được Ngọc Khấu sẽ tới gặp, Thẩm Huyền cọ chóp mũi lên cổ Tiêu Trường Ninh rồi há mồm cắn nhẹ một cái lên cổ nàng ấm ách nói: "Cùng ta đi gặp nàng ấy không?"

Tiêu Trường Ninh cũng là đêm qua mới phát hiện hắn có sở thích cắn cổ người khác, tuy giống như dã thú nhưng lại mang theo ham muốn chinh phục khó miêu tả được, nhẹ nhàng cắn liếm một cái, chỉ như vậy liền có thể làm nàng mềm chân hoảng hốt.

"Không đi." Tiêu Trường Ninh che cổ lui về sau một bước cự tuyệt dứt khoát.

Rồi sau đó giống như nhớ tới cái gì nàng trừng không thể tin được: "Áo cưới này.... không phải

chuẩn bị cho Ngọc Khấu chứ?"

Thẩm Huyền không hề vòng vo gật đầu: "Đúng vậy. Sáu năm trước ta vốn nên chứng hôn cho nàng cùng A Thất nhưng không ngờ lại âm dương cách biệt, nàng năn nỉ ta bổ sung lại."

Mặt Tiêu Trường Ninh đỏ lên giống như bị người khác tát một cái, nàng chỉ cảm thấy vừa nóng rát vừa đau.

"Vậy bổn cung mới vừa đem lòng tiểu nhân đo bụng quân tử...." Nàng cúi đầu không dám nhìn hắn, sau một lúc lâu mới áy náy nói: "Quá mất mặt!"

"Không ngại, ta thích là được." Thẩm Huyền ôm chặt vai nàng bộ dạng rất cường thế.

Tiêu Trường Ninh lại nói: "Nhưng mà Thẩm Thất không còn sống thì sao thành thân được?"

Thẩm Huyền trầm mặc trong chốc lát mới trả lời: "Nàng ấy biết rõ hơn ai hết về cái chết của Thẩm Thất nhưng vẫn cố chấp muốn thành thân cùng hắn như cũ. Bây giờ nàng ấy chỉ có thể chạm vào được một khối bài vị cùng một bộ hài cốt mà thôi."

Nghe vậy Tiêu Trường Ninh vốn thương cảm lại cảm thấy hổ thẹn. Thương cảm chính là đến một khắc kia Ngọc Khấu mặc áo cưới vào thì nàng cũng liền bắt đầu thủ tiết. Hổ thẹn chính là Ngọc Khấu trung thành như thế mà nàng lại ghen ghét một chút thiện ý Thẩm Huyền dành cho nàng ấy....

Nghĩ đến đây nàng ngẩng đầu cười: "Mũ phượng này của chàng quá bình thường, cái bổn cung cho nàng

chắc chắc sẽ tốt hơn cộng thêm bốn bộ trang sức cùng mười hai miếng vàng."

Thẩm Huyền hơi nhướng mày, ngay sau đó cười nói: "Được, cho nàng làm chủ hết."

Ngoài sảnh.

Ngọc Khấu vẫn chưa nhận ân thưởng của hoàng đế nên vẫn mặc một thân váy áo đỏ nhạt như cũ, búi tóc thấp xuống, vẻ mặt bình tĩnh không khác gì với lúc trước làm cung tì cho Thái hậu, chỉ là hình như nàng có chút gầy.

Thẩm Huyền sai người đem điểm tâm lên rồi sóng vai bước vào sảnh cùng Tiêu Trường Ninh: "Việc ngươi gửi gắm bản đốc đã an bài thỏa đáng, nguyên tiêu năm nay thích hợp để cưới gả vậy quyết định chọn nguyên tiêu được không?"

"Tất cả đều nghe theo Đề đốc an bài." Ngọc Khấu hành lễ với Thẩm Huyền cùng Tiêu Trường Ninh rồi mới nói: "Nhưng mà hôm nay nô tỳ không phải đến vì chuyện này mà là có chuyện khác quan trọng hơn muốn nói cho trưởng công chúa cùng Đề đốc."

Tiêu Trường Ninh vừa ngồi xuống thì thấy vẻ mặt ngưng trọng của Ngọc Khấu vội hỏi: "Chuyện gì?"

Ngọc Khấu nói: "Nghe nói bên người trưởng công chúa có một cung tì tên Hạ Lục, là mật thám của Thái hậu cùng Hoắc Chất?"

Tiêu Trường Ninh gật đầu: "Xác thật có việc này nhưng mà Hạ Lục đã bị xử lí rồi."

"Lúc trước nô tỳ phụng dưỡng Thái hậu đã từng mơ hồ nghe thấy Hạ Lục nhắc tới Đề đốc với Thái hậu, ước chừng là hoài nghi thân phận của Đề đốc. Nhưng mà khi đó Thái hậu vội vàng thu phục Cẩm Y Vệ nên mới tạm thời gác lại vấn đề này, lúc cung biến tế tổ cuối năm ấy Thái hậu rơi đài, vấn đề này mới hoàn toàn chìm vào yên lặng...."

Dừng một chút Ngọc Khấu tiếp tục nói: "Nhưng đến đêm qua Việt Sử phủ lại tới tìm nô tỳ nói Hoàng thượng đi đến ngục thẩm vấn phế Thái hậu Lương thị."

Ánh mặt trời dần tắt, gió thổi lạnh run cuốn theo một chiếc lá khô ngang qua, tâm tình tốt đẹp bị che phủ bởi một đám mây u ám.

Sau khi tiễn Ngọc Khấu đi Tiêu Trường Ninh liền có bộ dạng tâm sự nặng nề, mặc dù đã gọi Ngô dịch trường tự mình làm một bàn đồ ăn lớn nhưng cũng không làm nàng thèm ăn ngược lại còn tiện nghi cho cái tên Lâm Hoan tham ăn kia.

Nàng nghĩ tới nghĩ lui cả ngày, lúc tắm gội vẫn còn suy nghĩ Thái hậu rốt cuộc nói bí mật gì cho Hoàng thượng. Suy nghĩ quá mức say sưa nên nước trong bồn tắm lạnh đi nàng cũng không biết, chỉ mặc cho Thẩm Huyền ôm nàng ra khỏi bồn tắm rồi lau sạch sẽ.

Tiêu Trường Ninh ôm áo lông chồn nằm trên giường còn Thẩm Huyền ngồi một bên lau tóc cho nàng. Tiêu Trường Ninh nhìn góc nghiêng nghiêm túc của Thẩm Huyền không nhịn được hỏi: "Thẩm Huyền, chàng nói phế Thái hậu có thể nghi ngờ chàng không phải là thái giám không? Bà ta có thể nói việc này cho

Hoàn nhi không?"

Thẩm Huyền nói: "Nếu bà ta thật sự nổi lên nghi ngờ thì chắc chắn hơn phân nửa sẽ nói."

Cũng đúng. Tâm tư Lương thị như rắn rết dù có chết cũng muốn kéo theo một cái đệm lưng, bà ta sao có thể dễ dàng buông tha cho Thẩm Huyền?

Tiêu Trường Ninh nhíu mày. Nàng trầm tư một lát mới nói: "Hoàn nhi đa nghi, đối với thứ Thái hậu nói hơn phân nửa là nửa tin nửa ngờ chắc chắn sẽ muốn kiểm chứng nhiều hơn rồi sau đó mới động thủ. Nói cách khác việc này còn có thể xoay chuyển được, chúng ta vẫn còn thời gian chuẩn bị."

Sắc mặt Thẩm Huyền không thay đổi giống như việc này căn bản không đáng giá nhắc đến, hắn chỉ cẩn thận gom mái tóc dài trong tay lại rồi hong khô trên chậu than cạnh giường.

Thẩm Huyền: "Ta sẽ xử lí thỏa đáng."

Chậu than rung động phát ra âm thanh keng keng, ánh đuốc dần mờ đi. Tiêu Trường Ninh không quá yên tâm nhìn Thẩm Huyền: "Vẫn là giao cho ta xử lý đi, hai ngày nữa ta sẽ nói chuyện cùng Hoàng thượng. Nói cho cùng hắn vẫn là đệ đệ ta, ta có trách nhiệm phải khuyên nhủ hắn."

"Trường Ninh, việc này cứ giao cho ta xử lý." Thẩm Huyền cười như không cười vuốt ve khuôn mặt nàng: "Ta cưới nàng không phải để nàng uổng phí công sức vì loại chuyện như này."

Trong mắt hắn toát ra sự quan tâm làm Tiêu Trường

Ninh cảm thấy ấm áo trong lòng, nàng lẩm bẩm: "Ta cũng muốn làm một chút chuyện gì đó cho chàng mà."

Thẩm Huyền ôm nàng vào ngực gác cằm trên đỉnh đầu nàng, lồng ngực bởi vì buồn cười mà hơi rung động: "Việc ban ngày cứ giao cho ta còn việc ban đêm thì giao cho nàng."

Tiêu Trường Ninh thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi: "Đêm, ban đêm.... chuyện gì?"

Thẩm Huyền không nói lời nào chỉ có một đôi tay giấu trong áo lông chồn sờ soạng, sờ đến da thịt không mảnh vải che thân của nàng, bóng loáng mềm mại mang theo hương hoa sau khi tắm gội, vô cùng mê người.

Lúc hắn động tình đáy mắt như có xoáy nước chuyển động, thâm thúy mê người.

Tiêu Trường Ninh kêu rên, giọng nói đều đã run rẩy cố gắng đè bàn tay đang sờ tới sờ lui của hắn: "Thẩm Huyền dừng lại, hôm nay không thể."

"Vì sao?" Giọng nói Thẩm Huyền như giấy nhám bị mài giũa phun ra hơi thở ấm nóng bên tai nàng.

"Ta còn đau." Chuyện tới bây giờ cũng không còn cảm giác hổ thẹn nào, Tiêu Trường Ninh thẳng thắn nói: "Đêm qua chàng quá độc ác ta thật sự chịu không nổi."

Ai ngờ lời này thật sự quá ái muội giống như đang nũng nịu, ánh mắt Thẩm Huyền càng nóng rực chỉ có thể kìm lòng không được đè cái gáy nàng xuống hôn sâu.

Đầu lưỡi Tiêu Trường Ninh bị hắn cắn đau chỉ có thể nói chuyện mơ hồ.

Thẩm Huyền tạm thời buông tha nàng hít sâu một hơi xa dịu cơn nóng dưới bụng, lúc này hắn mới vén vạt áo lông chồn của nàng lộ ra một đôi chân trắng muốt.

"Mở chân nàng ra chút."

Mở chân ra chút.... Tối hôm qua hắn cũng là dỗ nàng như vậy, Tiêu Trường Ninh bực bội nói: "Ta đều đã thành ra như vậy rồi mà chàng còn muốn làm?"

Thẩm Huyền ngẩn ra rồi sau đó bật cười: "Đừng khẩn trương đêm nay sẽ không chạm vào nàng, chỉ là muốn xem thương thế của nàng thôi. Nếu nghiêm trọng thì phải bôi thuốc."

Tiêu Trường Ninh "ách" một tiếng thoáng buông lỏng trái tim, nhưng đến khi Thẩm Huyền nhẹ nhàng mở hai chân nàng ra thì nàng lại cảm nhận được tầm mắt cực nóng của hắn đang nhìn chằm chằm nơi đó của mình, mặt nàng bị thiêu nóng bừng bừng vội hốt hoảng che mặt lại thúc giục: "Nhanh lên, chỗ đó không sao chứ?"

"Chỉ có chút sưng đỏ." Đâu chỉ là sưng đỏ đâu? Trên đùi còn có dấu hôn loang lổ.

Thẩm Huyền gói nàng kỹ lưỡng lại lần nữa rồi hôn nàng: "Ta nhịn lâu lắm nên lần đầu tiên khó tránh khỏi mất khống chế, ủy khuất nàng rồi."

Tiêu Trường Ninh lộ ra một mắt e lệ ngượng ngùng giữa các ngón tay: "Miễn cưỡng tha thứ cho chàng."

Trong mắt Thẩm Huyền là hình ảnh của nàng, hắn đứng dậy nói: "Ta đi lấy dược."

Chương 55: Động Phòng

Sau mười ngày tĩnh dưỡng, nháy mắt mắt liền đến ngày hội nguyên tiêu.

Ban ngày tuyết rơi nhẹ đến chạng vạng tối mới dừng lại, trên mặt đất đã tích thành một tầng màu trắng hơi mỏng, biển đèn trải dài khắp cả con phố đẹp như một bầu trời đầy sao.

Trong Đông Xưởng, Ngọc Khấu mặc áo cưới mới, đội mũ phượng do Tiêu Trường Ninh tặng rồi trang điểm cực kì tinh xảo, sau đó dưới sự chứng kiến của Thẩm Huyền cùng Tiêu Trường Ninh bái đường cùng bài vị của Thẩm Thất.

Tân nương trẻ tuổi bái lạy thiên địa ba lần nhưng vị trí tân lang lại chỉ có một bài vị lạnh băng, đây đại khái chính là tiệc cưới đáng thương nhất thế gian.

Hôn phục của Thẩm Thất là do Ngọc Khấu tự tay mặc vào, sáu năm trước cũng gấp gáp làm ra một cái nhưng Thẩm Thất lại không có may mắn để mặc được nên nàng liền làm lại cái mới: Ấn theo tập tục dân gian dùng vải vóc màu xanh lá để cắt may thành quần áo thêm sợi tơ bạch kim thêu hình thụy điểu, còn có đai lưng mặc ngọc, từng đường kim mũi chỉ đều vô cùng tinh xảo.... Nếu Thẩm Thất có thể mặc vào vậy tất nhiên sẽ là lang quân tuấn tú nhất kinh thành.

Ngọc Khấu tự mình hỏa táng hôn phục, ánh lửa trong chậu than nhảy lên chiếu vào mắt nàng hiện ra chút ánh nước. Thật lâu sau nàng mới lảo đảo đứng dậy bưng một chén rượu lên kính Thẩm Huyền, đôi mắt nàng đỏ hoe thấp giọng kêu một tiếng: "Huynh trưởng."

Nàng chờ thời khắc này đã sáu năm, trải qua cả sống chết nên hai chữ "huynh trưởng" này còn chưa nói ra thành lời thì nước mắt đã rơi xuống trước.

Thẩm Huyền im lặng nhận lễ của nàng, một hơi uống cạn ly rượu: "A Thất có thể gặp được muội cũng là phúc của đệ ấy."

Nhưng Ngọc Khấu gặp được A Thất lại là bất hạnh của nàng.

Ngọc Khấu cười: "Đáng tiếc phần phúc này quá mỏng."

Dứt lời nàng nâng tay áo lau khô nước mắt rồi lại bưng ly rượu thứ hai lên kính Tiêu Trường Ninh: "Trưởng công chúa điện hạ."

Tiêu Trường Ninh uống rượu mỉm cười: "Em dâu ngươi nên gọi bổn cung một tiếng tẩu tẩu."

Ngọc Khấu rũ mi xuống, đuôi mắt ướt hồng hòa cùng với phấn mặt. Nàng lộ ra nụ cười hơi nông, nhẹ nhàng nói: "Nếu A Thất còn sống hắn cũng không dám kêu như vậy đâu."

Màn thành thân này rất đặc biệt, bởi vì một người là người chết nên cũng không có pháo hoa cùng nhạc

hỉ, chỉ có đèn nguyên tiêu chiếu sáng một tòa Bất Dạ Thành an tĩnh đến làm người cảm thấy thương tâm này.

Ngọc Khấu một thân áo cưới lẻ loi một mình nhìn quanh bốn phía, tầm mắt liếc qua bầu trời đêm, liếc qua biển đèn, liếc qua mái hiên xanh thẫm ở xa giống như đang lưu lại kỉ niệm cuối cùng.

"Nếu đã là người của A Thất thì cũng không cần làm việc gì ngu ngốc." Thẩm Huyền giống như nhìn ra sự kiên quyết của nàng nghiêm nghị nói: "Nếu A Thất dưới suối vàng biết cũng không muốn muội sớm đi xuống hoàng tuyền tìm đệ ấy. Chỉ mười năm trên cầu Nại Hà mà thôi đệ ấy chờ nổi."

Mười năm trên cầu Nại Hà, hắn chờ nổi.

Nghe một câu như thế Ngọc Khấu chợt cắn môi che kín đôi mắt, nước mắt rơi xuống từ khe hở ngón tay. Sáu năm luôn cẩn thận kìm nén sự thù hận của chính mình để phụng dưỡng kẻ thù, người chết đã không còn nhưng nỗi thống khổ vẫn để lại cho người còn sống.

Nếu không có một câu của Thẩm Huyền, Tiêu Trường Ninh cũng hoàn toàn không đoán được Ngọc Khấu thế nhưng đã tính toán xong cái chết của mình.

Nàng cảm động trong lòng giữ chặt tay Ngọc Khấu thở dài: "Nếu muội không ngại thì hãy mang A Thất ra ngoài một chút, dùng đôi mắt của muội chứng kiến vạn dặm núi sông bên ngoài kinh thành thay đệ ấy được không?"

Đôi mắt Ngọc Khấu đỏ bừng hoàn toàn không còn sự

bình tĩnh ngày xưa, nàng nghẹn ngào không thể nói thành lời. Sau một lúc lâu nàng dường như đã hạ quyết tâm ngẩng đầy lau nước mắt nói: "Được, điện hạ."

Thẩm Huyền bí mật mua một toàn nhà ở kinh thành cho Ngọc Khấu nhưng Ngọc Khấu lại từ chối không nhận lấy. Nàng đã chuẩn bị tốt muốn vân du tứ hải, chỉ chờ qua năm mới liền sắp xếp đồ vật rồi đi khỏi hoàng cung.

Lúc tiễn Ngọc Khấu đi đã là giờ Tuất, pháo hoa bắt đầu nổ ngoài cung, từng cụm nở rộ như hoa chiếu sáng bầu trời đêm.

Ngô Hữu Phúc nấu một nồi bánh trôi lớn cho đêm nguyên tiêu, tạp dề trên người còn chưa cởi xuống đã cầm muỗng nhìn phu thê Thẩm Huyền kêu: "Đề đốc, trưởng công chúa điện hạ, mọi người đều đang chờ ngài tới ăn nguyên tiêu cùng nhau đó."

Thẩm Huyền gật đầu tỏ vẻ chính mình đã nghe thấy rồi duỗi tay nắm lấy bàn tay mảnh khảnh của Tiêu Trường Ninh.

Đứng trong gió đêm hơi lâu nên đầu ngón tay Tiêu Trường Ninh có chút lạnh, Thẩm Huyền chau mày cởi áo khoác của mình xuống rồi khoác lên vai nàng, lại tri kỷ buộc một cái nút thắt chặt lại cho nàng xong mới giữ chặt tay nàng lần nữa nói: "Bánh trôi là món tủ của Ngô Hữu Phúc, chúng ta đi nếm thử."

Cảm giác ấm áp truyền từ đầu ngón tay làm cảm xúc thương cảm mới bị Ngọc Khấu gợi lên vừa rồi dần dần tan đi, Tiêu Trường Ninh bất giác híp mắt cười: "Được."

Trong sảnh chính bày ra năm cái bàn, Tiêu Trường Ninh cùng Thẩm Huyền ngồi ở bàn đầu tiên còn hai bên phía dưới là bốn vị tứ đại Dịch trường trong xưởng. Nhìn thấy bọn họ tiến vào tứ đại Dịch trường đều đứng dậy ôm quyền cung kính nói: "Tham kiến Đề đốc, trưởng công chúa."

"Ngồi đi." Thẩm Huyền lên tiếng: "Hôm nay là ngày hội chư vị không cần câu nệ."

Tuy lời nói là như thế nhưng hai vị chủ tử chưa đụng đũa thì phía dưới cũng không có ai dám xuống tay trước, tất cả chỉ có thể nuốt nước miếng nhìn bánh trôi bốc khói nghi ngút trong hương thơm ngào ngạt.

Cái gọi là bánh trôi nguyên tiêu bởi vì nó có tám màu sắc: Nước hồng của rau dền, màu cam của bí đỏ, màu vàng của khoai lang, màu xanh lục và xanh lam của nước rau, màu trắng vốn có cùng với màu tím của khoai lang tím, tám loại nguyên liệu nấu ăn khác nhau trộn lại với bột nếp, hơn nữa còn có tám loại nhân: hạt sen, đường đỏ, hoa hồng, bánh đậu, nhân quả, mứt táo, hạt mè, sơn tra màu sắc tươi đẹp tư vị lại phong phú nhưng rất tốn thời gian cùng công sức nên rất ít người có thể làm tốt món này.

Lâm Hoan nhìn chằm chằm tám màu sắc trong chén, thường thường lại thò tới gần vừa nghe vừa ngửi mùi hương, cảm giác thèm ăn bị gợi lên tạo thành bộ dạng đứng ngồi không yên, hắn không nhịn được nuốt nước miếng.

Có lẽ là do Lâm Hoan ngoan ngoãn lại làm người nhớ

tới Thẩm Thất đã chết nên Thẩm Huyền cũng phá lệ chiếu cố hắn một chút, nâng đũa nói: "Ăn đi."

Người phía dưới như được đại xá bắt đầu ăn. Một cánh tay Lâm Hoan bị thương nên hoạt động không được tiện, bánh trôi vô cùng mềm mại nên hắn thế nào cũng không kẹp lên được liền dứt khoát cắm đũa ăn, bởi vì nhân vẫn còn nóng mà đầu lưỡi bị bỏng không nhịn được phải mở miệng hà hơi.

Tiêu Trường Ninh cũng chọn cái bánh trôi màu tím cắn một ngụm: Bên trong là nhân mè đen mềm nhẫn thơm ngọt, ăn ngon!

Một chén tám cái bánh trôi nàng rất nhanh đã ăn xong, trong bụng vô cùng ấm áp lại chút chưa đã thèm, nàng liền liếc mắt nhìn vào trong chén Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng nên gác đũa lại nói: "Bánh trôi ăn nhiều sẽ trướng bụng, không thể ăn tiếp."

Tiêu Trường Ninh liếm môi, giọng nói mang theo vài phần năn nỉ: "Ăn một cái nữa thôi."

Nàng chớp mắt, hai hàng lông mi run rẩy như cánh bướm, trên môi dính chút nước đường, tươi mát lại hấp dẫn.

Thẩm Huyền nhìn nàng chằm chằm hồi lâu, trong mắt phản chiếu pháo hoa ngoài cửa sổ. Tiêu Trường Ninh có chút không thể giải thích được bị hắn nhìn chằm chằm đến hốt hoảng, cho rằng hắn không đồng ý nên cúi đầu quấy loạn nước canh.

Ngay sau đó một cái bánh trôi trắng trẻo mập mạp rơi vào trong chén của chính mình.

Tiêu Trường Ninh kinh ngạc nhìn lên theo bàn tay có khớp xương cùng gân xanh hiện lên rõ ràng, nhìn thấy sóng mắt ôn nhu khó có được của Thẩm Huyền.

"Chỉ một cái này thôi nhiều hơn cũng không có." Thẩm Huyền nói: "Khi còn nhỏ nàng bị lạnh, ăn nhiều không tốt cho dạ dày.

Tâm tình Tiêu Trường Ninh chuyển từ buồn sang vui, nàng nở nụ cười đắc ý: "Ta không muốn ăn nhân đường đỏ, muốn ăn nhân sơn tra, cảm giác chua chua."

Thẩm Huyền không nhiều lời, cứ kiên nhẫn như vậy múc một cái nhân sơn tra cho nàng.

Ngô Hữu Phúc thu hết tất cả xuống đáy mắt, lộ ra nụ cười như cha. Phương Vô Kính cùng Tưởng Xạ không hẹn mà cùng dừng động tác lại, gương mặt đầy ý vị thâm trường.

Ngô Hữu Phúc mở miệng trước, híp mắt cười: "Các ngươi có cảm thấy nguyên tiêu năm nay vô cùng ngọt ngào không?"

Phương Vô Kính gật đầu: "Vô cùng cảm thấy!"

Tưởng Xạ cũng gật đầu: "Ừ."

Lâm Hoan nuốt viên bánh trôi cuối cùng trong chén vào bụng, nghiêm trang nói: "Ta cảm thấy cũng được, giống như năm rồi thôi.... A còn không? Ta chưa ăn no."

Ngón tay hoa lan của Phương Vô Kính búng trán Lâm Hoan, hận rèn sắt không thành thép: "Ngươi là đồ tham ăn!"

Ngô Hữu Phúc cười ha hả, gương mặt hiền từ nói: "Đi, đi ra ngoài ngắm đèn đi."

Lâm Hoan ôm chén nhíu mày: "Không cần! Ta chưa ăn no."

"Đi thôi, lên phố ta sẽ mua hồ lô đường cho ngươi ăn!" Phương Vô Kính mạnh mẽ túm hắn ra đại sảnh, miệng vẫn lải nhải: "Ăn ăn ăn, chỉ biết ăn! Không có mắt nhìn như vậy đừng nói là cưới vợ sớm hay muộn gì cũng có ngày ngươi bị Đề đốc trục xuất khỏi Đông Xưởng!"

Tưởng Xạ cũng đứng dậy gật đầu với Thẩm Huyền cùng Tiêu Trường Ninh rồi đi theo bọn họ ra ngoài.

Đại sảnh mới vừa rồi còn náo nhiệt lập tức an tĩnh lại, Tiêu Trường Ninh cảm thấy bản thân giống như đang xem kịch không khỏi vui vẻ cười ra tiếng nhìn Thẩm Huyền nói: "Chàng biết không? Sau ngày ta gả vào Đông Xưởng không cẩn thận đi vào Nghị Sự Đường, nghe thấy các ngươi đang bàn luận về độc dược, còn có lột da cắt xương linh tinh gì đó làm ta sợ tới mức không thể ăn cơm nguyên một ngày, khi đó thật sự là cực kì sợ hãi, ai ngờ sau khi tiếp xúc sâu thêm mới biết các ngươi cũng không phải là ba đầu sáu tay dữ tợn tàn bạo giống như lời đồn, tất cả đều do lời nói đáng sợ của người đời."

Thẩm Huyền yên lặng lắng nghe, hắn biết rõ mà vẫn

cố hỏi: "Nàng sợ nhất là ai?"

Tiêu Trường Ninh cười nhẹ gác đầu lên vai hắn: "Sợ nhất là chàng."

Thẩm Huyền nhướng mày ôm eo nàng rồi nói nhỏ bên tai: "Hiện tại thì sao?"

"Hiện tại hả." Tiêu Trường Ninh thuận thế hôn lên khóe miệng hắn, một người lạnh lẽo như vậy nhưng môi lại rất mềm mại. Nàng cười nói: "Hiện tại thích chàng nhất."

Thẩm Huyền hiển nhiên bị những lời này lấy lòng, lập tức ôm mặt nàng hôn sâu thêm.

Thật lâu sau Thẩm Huyền mới vuốt ve gương mặt ửng đỏ của nàng hỏi: "Giờ này vẫn còn sớm nàng có muốn ra ngoài xem hoa đăng một lát không?"

Tiêu Trường Ninh sống bình dị rất ít khi ra khỏi cung nên đối với hội đèn lồng mỗi năm ở dân gian đều vô cùng hứng thú. Nhưng vào tết nguyên tiêu trên đường lại có biển người tấp nập quá mức ồn ào làm chút hứng thú dưới đáy lòng nàng cũng phai nhạt, nàng chỉ lắc đầu dựa vào ngực Thẩm Huyền nói: "Hoa đăng không đẹp bằng chàng."

Nghe vậy cơ bắp Thẩm Huyền liền căng chặt lên, giọng nói mang theo vài phần khàn khàn mê người: "Trường Ninh, nàng đây là đang đùa giỡn ta?"

"Vậy sao?" Tiêu Trường Ninh hỏi ngược lại: "Chàng không thích?"

Thẩm Huyền không trả lời ánh mắt sáng quắc bế Tiêu

Trường Ninh lên: "Trở về phòng thôi."

"Từ từ chàng định làm gì?" Tiêu Trường Ninh ý thức được điều không thích hợp: "Bây giờ vẫn còn sớm!"

"Hiện tại hối hận cũng đã chậm, là nàng câu dẫn ta trước." Khóe miệng Thẩm Huyền cong lên ôm nàng đi xuyên qua trung đình cùng hành lang gấp khúc rồi đá văng cửa phòng ngủ.

"Chàng thật đúng là...." Nói được một nửa Tiêu Trường Ninh bỗng nhiên dừng lại.

Phòng ngủ rõ ràng đã bị người khác bố trí qua, ở trên treo lụa đỏ, bên trong còn thắp nến đỏ long phượng trình tưởng, cả phòng sáng trưng ấm áp giống như phòng tân hôn.

Tiêu Trường Ninh ôm cổ Thẩm Huyền thắc mắc nhìn hắn: "Chàng khi nào thì bố trí cái này vậy?"

"Buổi chiều." Thẩm Huyền nhẹ nhàng đặt nàng trên giường.

Tiêu Trường Ninh cảm giác được eo dưới đụng đến vật gì hơi cứng, nàng không khỏi kêu lên một tiếng duỗi tay sờ soạng trong chăn lấy ra một cái hộp gỗ đàn màu đỏ.

Cái hộp ước chừng lớn bằng lòng bàn tay chạm trổ vô cùng tinh xảo, nắp được đính một viên ngọc trai đen to bằng trứng bồ câu, chỉ mỗi cái hộp này cũng có thể bán được cái giá tốt.

Tiêu Trường Ninh lắc hộp nhưng vẫn không nghe được tiếng động liền hỏi: "Cái gì vậy?"

Thẩm Huyền mở hộp ra, trong miếng vải nhung vàng có lót một cái vòng ngọc tỉ lệ vô cùng tốt, vòng ngọc có màu xanh lục không chút tạp chất, cảm giác mát mẻ còn có lưu quang chuyển động dưới ánh nên đỏ.

"Cho nàng." Thẩm Huyền nhẹ nhàng kéo tay Tiêu Trường Ninh lại cẩn thận xoa kem bôi trơn cho nàng sau đó mới đeo cái vòng lên cổ tay nàng, vòng tay màu xanh lục càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của nàng, vô cùng sang trọng.

Đột nhiên không kịp phòng ngừa tiếp nhận một cái kinh hỉ làm Tiêu Trường Ninh vẫn còn có chút sửng sốt, nàng lắc cái vòng trên tay hỏi: "Thẩm Huyền chàng làm gì vậy?"

"Lúc trước ta và nàng thành thân bầu không khí xác thật không tốt lắm, đây là một điều tiếc nuối." Thẩm Huyền kéo mu bàn tay mang theo mùi hương của nàng lại rồi hôn lên, sóng mắt thâm trầm nói: "Ta biết nàng muốn làm lại lần nữa nhưng mặc áo cưới hai lần sẽ không may mắn nên liền bố trí cái này, hy vọng có thể bồi thưởng cho nàng một chút."

Tiêu Trường Ninh quá mức cảm động ngược lại không biết nên nói cái gì.

Trong lòng nàng là vui mừng nhưng ngoài miệng lại không có chút rụt rè nào nói thầm: "Ta xem chàng chỉ muốn mượn cơ hội này động phòng lần nữa đúng không."

Rốt cuộc bởi vì nguyên nhân thân thể nàng nên từ khi nếm thử hương vị này hai người cũng đã nửa

tháng chưa cùng phòng.... Tính tình Thẩm Huyền như sói như hổ nhất định là không nhịn được.

Ai ngờ Thẩm Huyền chỉ nghiêm túc nói: "Nếu nàng nguyện ý ta cũng có thể bồi nàng xem đèn dầu một đêm, nói chuyện một đêm."

Đêm nay không tắt ngọn đèn dầu suốt một đêm xác thật rất đẹp, giọng nói trầm thấp lạnh lẽo của Thẩm Huyền nói ra lời âu yếm cũng xác thật câu người nhưng chỉ là lời âu yếm này còn chưa kịp nói xong một đêm thì hai người đã triền miên lăn lên giường.

Tối nay Tiêu Trường Ninh ngủ rất sâu, tới sáng sớm hôm sau tim đập nhanh mới chợt tỉnh giấc.

Sắc trời ngoài cửa sổ không rõ, Thẩm Huyền cũng không còn bên cạnh, nàng duỗi tay sờ chăm thì sớm đã lạnh lẽo hiển nhiên là rời giường đã lâu.

Kỳ quái còn chưa tới giờ Mẹo hắn lại đi đâu?

Còn đang nghi hoặc thì Đông Tuệ vội vàng cầm đèn đi vào, lúc nhìn thấy Tiêu Trường Ninh khoác áo ngồi trên giường nàng không khỏi ngẩn ra.

Chỉ chần chờ trong chớp mắt Đông Tuệ liền đặt đèn lưu ly xuống rồi cầm lấy áo choàng cạnh giường khoác lên người Tiêu Trường Ninh thấp giọng: "Điện hạ mới vừa rồi Thẩm Đề đốc mang lời nhắn từ trong cung trở về, nói là phế Thái hậu.... chết."

Chương 56: Quyết Tuyệt

Tiêu Trường biết phế Thái hậu sớm hay muộn gì cũng chết nhưng nàng không nghĩ tới đột nhiên lại nhanh như vậy.

Nàng ngủ không được, nằm trằn trọc trên giường. Đến nay Cẩm Y Vệ như rắn mất đầu, Thái hậu lại đã chết, hai tòa núi lớn đè trên người Tiêu Hoàn đều ầm ầm sụp đổ, từ nay về sau vị đế vương trẻ tuổi này sẽ như rồng gặp nước không còn cái gì có thể trói buộc lực lượng của hắn được nữa.

Làm tỷ tỷ ruột của hoàng đế nàng nên cảm thấy cao hứng vì đệ đệ nhưng lại không ngăn được cảm giác lo lắng trong lòng. Nàng lo lắng Tiêu Hoàn còn quá trẻ, nếu uốn cong thành thẳng thì sẽ mất phương hướng như diều đứt dây.

Sau khi xuống giường nàng vừa có tâm sự nặng nề vừa mặc quần áo chỉnh tề, thẳng đến khi qua giờ ăn sáng mới thấy Thẩm Huyền một thân mãng bào Đề đốc cầm đao đi tới.

Hắn vừa đi vừa nghiêng đầu nói gì đó với Phương Vô Kính, thẳng đến khi thấy được Tiêu Trường Ninh đứng chờ ở cuối hành lang thì lệ khí giữa mày mới tiêu tán một chút, hắn phất tay để mọi người lui ra rồi đi nhanh về phía nàng.

Hai người chỉ đơn giản ôm một cái sau đó Tiêu

Trường Ninh lệnh Đông Tuệ bưng chén cháo gà nóng trong phòng ăn lên, lúc này mới vào phòng cùng Thẩm Huyền.

Nàng ngồi xuống bên cạnh Thẩm Huyền, hai tay ôm eo hắn hỏi: "Chuyện tối qua xảy ra lúc nào?"

Thẩm Huyền biết nàng đang hỏi chuyện của Thái hậu liền nói: "Ước chừng là vào canh bốn, khi Việt Dao tuần đêm thì phát hiện bà ta đã chết bên trong thủy lao nên vội báo cáo hoàng đế."

Việc lớn giống như này đều yêu cầu Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng thẩm tra xử lý, cũng khó trách nửa đêm Thẩm Huyền lại vội vàng chạy tới ngục giam.

"Là do bị nghiêm hình bức cung mà chết sao?" Tiêu Trường Ninh nghe được hai chữ "thủy lao". Nàng vẫn chưa đi qua nơi đó nhưng cũng có nghe được chỗ đáng sợ của nó, ngoài cảm giác vui sướng trong lòng khi trừ bỏ được kẻ thù thì nàng càng thêm lo lắng cho thiên tử hơn.

Áp dụng khổ hình không phải là việc minh quân nên làm.

"Cũng không phải tất cả đều do khổ hình." Lời nói của Thẩm Huyền làm trái tim căng thẳng của nàng thoáng thả lỏng một chút: "Trong nước quá lạnh bà ta chịu không nổi liền cắn lưỡi tự sát."

Tiêu Trường Ninh ngẩng đầu lên từ trong ngực hắn, duỗi tay xoa cánh môi lạnh lẽo hỏi: "Hoàn nhi không có làm khó dễ chàng chứ?"

Thẩm Huyền ngẩn ra, ngay sau đó lại cười nhẹ như

tuyết đọng tan rã trong gió xuân, thấp giọng: "Lo lắng cho ta?"

"Từ trước đến nay Hoàn nhi đều giả heo ăn thịt hổ, nếu không ra tay thì thôi, vừa ra tay nhất định sẽ tổn thương gân cốt, ta tất nhiên lo lắng cho chàng." Tiêu Trường Ninh hôn cằm hắn: "Ai nói bổn cung thích chàng như vậy."

Ánh mắt Thẩm Huyền hơi sâu, đề tài lại chuyển sang một phương hướng kì quái: "Đêm qua nàng có thoải mái không?"

Tiêu Trường Ninh nghẹn họng, nhu tình mật ý trong mắt hóa thành tức giận vội đứng dậy cách xa hắn chút ôm cánh tay tức giận nói: "Ta đang nói chuyện đứng đắn với chàng."

Thẩm Huyền dựa sát vào nàng, tay nâng cằm lên mang theo khí thế không cho người khác phản bác: "Là nàng câu dẫn ta trước."

Tiêu Trường Ninh trừng mắt nhìn hắn, Thẩm Huyền ngược lại lại khẽ hôn lên mi mắt nàng: "Thế lực của Đông Xưởng đã ăn sâu bén rễ nhưng cũng không làm việc thương thiên hại lí gì, hiện tại căn cơ của hắn chưa ổn không thể động đến ta. Vả lại hắn cũng hổ thẹn với nàng nên rốt cuộc cũng sẽ cố kỵ vài phần."

Tiêu Trường Ninh cảm động trong lòng nhưng trên mặt vẫn lạnh nhạt: "Nếu hắn thật sự bận tâm tới ta thì lúc trước sẽ không coi ta như lợi thế tặng cho chàng."

"Ta cũng không phải giải thích cho hắn." Thẩm

Huyền nắm tay nàng cau mày: "Nhưng mà Cẩm Y Vệ thật ra lại có động tác lớn."

Sau khi Hoắc Chất chết Cẩm Y Vệ Nam Trấn phủ tư cùng chức vị Chỉ huy sứ vẫn luôn để trống. Tiêu Trường Ninh suy nghĩ hỏi: "Chàng muốn an bài người của mình tiến vào Cẩm Y Vệ?"

"Lần trước ta đã xếp người vào Binh Bộ nhưng lần này lại không thể động vào Cẩm Y Vệ tiếp." Thẩm Huyền nói: "Ban đầu là muốn nâng đỡ Việt Dao thống lĩnh của Cẩm Y Vệ Bắc Trấn phủ tư nhưng sáng nay nghe ý tứ của Hoàng thượng hiển nhiên cũng không muốn đề bạt Việt Dao."

"Hắn biết Việt Dao có quan hệ tốt với bổn cung nên tất nhiên sẽ không yên tâm dùng nàng, hẳn là sẽ chọn một tâm phúc khác." Tiêu Trường Ninh đối với mưu kế của vị đệ đệ này rõ như lòng bàn tay suy đoán: "Hắn không thể động đến chàng nên chỉ có thể đề bạt Cẩm Y Vệ lên để đối phó, chỉ là không biết ai lại may mắn có thể trở thành tân Chỉ huy sứ đây?"

"Người được chọn trong đó ta đã biết được." Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Trường Ninh khóe miệng Thẩm Huyền khẽ cong lên, dán vào tai nàng thấp giọng: "Nhìn ta làm gì? Thái giám Đông Xưởng cũng không phải chỉ biết ăn cơm trắng."

Cũng phải thái giám Đông Xưởng trải rộng khắp thiên hạ, làm sao có tin tức nào mà Thẩm Huyền không biết?

Thấy ánh mắt Thẩm Huyền không quá thân thiện Tiêu Trường Ninh lại càng thêm tò mò với vị Chỉ huy sứ

Cẩm Y Vệ tương lai này, vội hỏi: "Chàng nói thử xem tân Chỉ huy sứ sẽ là ai?"

"Nhị công tử Ôn gia." Ánh mắt Thẩm Huyền sắc bén cười nhạo một tiếng rồi chậm rãi nói: "Hầu thế tử Tấn Dương Ôn Lăng Âm."

"Ôn Lăng Âm! Có chút quen tai."

Vừa vặn Đông Tuệ bưng cháo nóng cùng đồ ăn sáng lên, Tiêu Trường Ninh cũng tự mình chia thức ăn cho Thẩm Huyền. Bỗng nhiên nàng nghĩ tới cái gì động tác múc cháo hơi dừng lại, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói: "Vị Ôn thủ lĩnh mười sáu tuổi chém giết giặc, mười tám tuổi bình hải loạn, trấn thủ Nam Cương năm năm, Ôn thiếu tướng quân bách chiến bách thắng?"

Tiêu Hoàn vậy mà lại triệu hồi một sát thần từ phương Nam vào kinh thành?

Thẩm Huyền gật đầu trên mặt cũng không có thần sắc lo sợ ngược lại lộ ra nụ cười mờ ám có vài phần rất hứng thú: "Ta đã lâu rồi chưa được hoạt động gân cốt, chỉ mong tiểu tử Ôn gia này sẽ không làm ta thất vọng."

Tiêu Trường Ninh nhíu mày: "Tuy rằng Ôn gia trung nghĩa dũng mảnh, thanh danh luôn không tồi nhưng ta vẫn có chút lo lắng."

"Nam Cương hẻo lánh, dù Ôn Lăng Âm ra roi thúc ngựa chạy về kinh thành cũng là chuyện của đầu xuân năm sau." Thẩm Huyền ôm chặt Tiêu Trường Ninh xoa lỗ tai nàng, hơi thở giao triền: "Hiện tại Hoàng thượng sợ là có chuyện đau đầu hơn cần phải

xử lý, không phân tâm được."

Mới sáng sớm nhưng Tiêu Trường Ninh đã bị Thẩm Huyền làm cho mặt đỏ tai hồng, nàng xấu hổ buồn bực đẩy hắn ra: "Ăn cơm."

"Trước tiên phải nếm thử hương vị của nàng." Thẩm Huyền liếm vành tai nàng, ấm ách nói: "Khai vị."

Mà trong thâm cung Tiêu Hoàn xác thật rất đau đầu, ngay cả khi Thái hậu bức vua thoái vị mưu phản hắn cũng chưa từng tâm hoảng ý loạn như này.

Hắn không dám nhìn tới đôi mắt đỏ bừng ướt át của Lương Ấu Dung chỉ hơi đứng thẳng nhìn thiếu nữ một thân áo trắng cô đơn đứng ngoài cửa điện, kêu một tiếng: "Hoàng hậu."

Sắc mặt Lương Ấu Dung không tốt lắm, sau khi bị thương trong tế tổ trở về sau thân mình nàng vẫn luôn rất yếu, lúc này môi nàng càng trắng đến đáng sợ run rẩy hỏi: "Thái hậu.... là chết như thế nào? Ta nghe nói bà không phải bệnh chết ở Từ Ninh Cung giống lời chàng nói mà là chết trong.... ngục giam ở Bắc Trấn phủ tư."

Trong lòng Tiêu Hoàn có chút khó chịu nhưng hắn biết bản thân không có sai, báo thù vốn chính là một việc không thể quay đầu lại.

"Hoàng hậu bên ngoài gió lớn nàng lại đây trước đi."

Tiêu Hoàn duỗi tay kéo Lương Ấu Dung đi vào, nắm chặt bàn tay lạnh băng của nàng như muốn cho nàng chút ấm áp.

Lương Ấu Dung nhắm mắt, nước mắt dưới đáy mắt chung quy vẫn không nhịn xuống được thấm ướt cả gương mặt. Nàng từng chút rút đầu ngón tay ra khỏi lòng ban tay Tiêu Hoàn, động tác rất chậm nhưng lại quyết tuyệt, chỉ trong chớp mắt nhưng Tiêu Hoàn cảm thấy trong lòng mình như có cái gì càng lúc càng trống rỗng.

"Dung tỷ tỷ...."

"Bệ hạ vẫn luôn không chịu để ta đi gặp bà, thì ra là đã đưa bà tới loại địa phương đó."

Lương Ấu Dung nghẹn ngào nói: "Vì cái gì vậy? Ngài dùng cách khuất nhục như vậy giết chết bà ấy vì sao phải cố tình để lại một mình ta chịu tội? Ngài biết không bệ hạ, mỗi một ngày sống lâu hơn ta đều cảm thấy tội ác của mình càng chồng chất...."

"Trẫm đã nói rồi đó không phải là nàng sai, nàng không có tội."

"Nhưng ngài giết cô cô ruột của ta, Lương gia từ danh gia vọng tộc bị phế thành thứ dân, mà ta cũng không nên ở lại đây." Lương Ấu Dung lắc đầu run rẩy nói: "Bệ hạ ta không phải chỉ trích ngài, chỉ là như này khiến ta quá thống khổ, ngài thả ta đi đi, để ta có thể chuộc tội."

"Không được." Đôi mắt Tiêu Hoàn đỏ lên cắn răng nói: "Trừ bỏ bên người trẫm nơi nào Hoàng hậu cũng không thể đi."

Sắc mặt Lương Ấu Dung tái nhợt cắn môi đến bật máu. Một chút màu sắc đỏ tươi đó tô lên đôi môi

tái nhợt của nàng càng tăng thêm vài phần quỷ dị.

Tiêu Hoàn lại nhớ tới tình cảnh khi thấy nàng vào mùa đông năm trước: Một cái áo choàng đỏ bừng như mai hồng nở rộ giữa tuyết, tươi tắn đầy sức sống như vậy mà hiện giờ lại như một đóa hoa khô sắp héo úa làm người phải đau lòng.

Tiêu Hoàn nghĩ vì cái gì nàng lại cố tình mang họ Lương? Hoặc có lẽ nàng nhẫn tâm thêm một ít thì tốt rồi, cùng tạo phản với Thái hậu thì tốt rồi, như vậy hắn liền có đầy đủ lý do giết chết nàng mà không phải nháo thành cảnh tượng chê cười giống như bây giờ.

"Trẫm không biết tại sao nhưng vẫn luôn luyên tiếc nàng, tưởng tượng đến khả năng nàng rời khỏi trẫm trong lòng luôn buồn đau." Giọng nói Tiêu Hoàn mềm mại không ít tràn đầy khẩn cầu: "Nàng không cần đi, sai lầm phế Thái hậu phạm phải không nên do nàng gánh vác, trẫm không có lý do thả nàng đi."

Đây không phải là mệnh lệnh của đế vương mà là một tên nhóc con tóc còn để chỏm cầu xin thê tử rũ lòng thương xót.

Lương Ấu Dung trợn mắt hỏi lại một câu: "Tội của Thái hậu không đủ để liên lụy thần thiếp vậy thì tội hành thích vua thì sao?"

"Nàng đang nói cái gì...."

Tiêu Hoàn còn chưa dứt lời đã thấy Lương Ấu Dung xẹt tới, rút ra một thanh bảo kiếm sau bàn bỗng nhiên gác trên cổ Tiêu Hoàn.

Lương Ấu Dung vốn có một thân võ nghệ trác tuyệt tốc độ ra tay cực kỳ nhanh, thẳng đến khi Tiêu Hoàn cảm giác được trên cổ có chút lạnh lẽo hắn mới phản ứng được bản thân bị bắt cóc.... bị Hoàng hậu mình âu yếm bắt cóc.

"Hoàng thượng!" Thị vệ ngoài điện nghe được động tĩnh đi vào, bất giác kinh hãi: "Người tới có thích khách!"

Tiêu Hoàn ngơ ngẩn chảy nước mắt, đau lòng dưới đáy mắt là thật. Một lát sau hắn không màng lưỡi dao sắc bén bên gáy bỗng nhiên quay đầu quát: "Lui ra! Không được lại đây cũng không được để lộ ra!"

Bọn thị vệ bị rống đến sửng sốt, cầm kiếm do dự nói: "Nhưng mà...."

"Hoàng hậu đang dạy trẫm múa kiếm, chỉ là đùa giỡn thôi." Tiêu Hoàn đỏ mắt quay đầu miễn cưỡng cười: "Đúng không Hoàng hậu?"

Đáy mắt hắn có sự khẩn cầu hèn mọn, không phải sợ chết mà là sợ Hoàng hậu vạch trần lời nói dối này thì hắn sẽ không thể bảo vệ nàng được.

Đáy mắt Lương Ấu Dung cũng có nước mắt phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo như ánh trăng vỡ vụn, vô cùng tuyệt vọng. Ngay cả khi chém giết cùng thái giám Đông Xưởng kiếm của nàng cũng không có chút không ổn nào mà lúc này lại run rẩy vô cùng lợi hại, giống như không cầm được chuôi kiếm.

Kiếm tuệ màu vàng run rẩy, trong không khí giương cung bạt kiếm nàng gian nan nói: "Thả ta đi."

Tiêu Hoàn khóc, giọng nói tàn nhẫn: "Tuyệt đối không!"

"Bệ hạ rốt cuộc đang cố chấp cái gì?" Lương Ấu Dung vô cùng đau lòng, thống khổ nói: "Đừng ép ta, cầu ngài...."

"Trẫm muốn cùng nàng.... làm phu thê cả đời." Đôi mắt Tiêu Hoàn đỏ lên khôn chớp nhìn chằm chằm Hoàng hậu của hắn: "Trong cung này quá an tĩnh, an tĩnh đến giống như một lăng mộ chỉ có lúc ở bên nàng trẫm mới cảm thấy chính mình có tồn tại. Hoàng hậu trẫm chỉ là.... không muốn trở thành một người cô đơn."

Lương Ấu Dung nghe giọng nói mang theo tiếng nức nở của Tiêu Hoàn tay cũng nhũn ra, trong lòng là từng trận quặn đau. Nàng biết Tiêu Hoàn không có sai, thân thế hắn, gặp gỡ hắn đã định sẵn hắn sẽ đi ngược đường với nàng.

Con đường khác nhau không thể lưỡng toàn trung hiếu, trên lưng nàng đeo tội nghiệt của gia tộc muốn thoát ra nhưng lại bị hãm sâu trong vũng lầy, vậy nên buông bỏ hết tất cả rời đi đều trở thành một loại hy vọng xa vời.

Trong lòng đau khổ vô cùng Lương Ấu Dung bỗng nhiên trợn mắt, tay run rẩy mũi kiếm trong tay nàng thay đổi phương hướng, hung hăng đâm đến ngực mình!

Chương 57: Vô Danh

Trong Dưỡng Tâm Điện, Tiêu Trường Ninh kéo tay Tiêu Hoàn, nhìn lòng bàn tay bị bó giống như cái bánh chưng, nhíu mày thở dài: "Đây là do Hoàng hậu đâm?"

"Không phải." Khuôn mặt Tiêu Hoàn có chút tiều tụy, trước mắt xuất hiện một vòng quầng thâm nhẹ, buồn bã ỉu xìu nói: "Là trẫm tự mình nhào lên đỡ."

Hắn hiển nhiên là một đêm chưa ngủ, từ trước đến nay lại dễ khóc nên trong lúc nói chuyện giọng nói đã khàn khàn, trong mắt đỏ bừng phảng phất như lại quay về bộ dạng tứ cố vô thân, có chút đáng thương.

Tiêu Trường Ninh đối với đệ đệ ruột duy nhất này luôn không thể nhẫn tâm. Nàng cũng từng có quá khứ phập phồng gợn sóng nhưng con đường tình cảm còn xem như lưỡng tình tương duyệt nên cũng không rõ Tiêu Hoàn cùng Lương Ấu Dung tại sao lại biến thành cục diện như vậy.

"Tỷ tỷ chuyện này ta muốn giấu đi, tỷ đừng nói cho người khác được không?" Đáy mắt Tiêu Hoàn có chút cầu xin, khóe miệng lại cong lên tự giễu: "Nếu để quần thần biết được sẽ lại ầm ĩ muốn phế hậu."

Tiêu Trường Ninh nghĩ thầm: Đệ không thể ngoan ngoãn nghe quần thần phế hậu được sao? Một hai cứ

phải lăn lộn bản thân cùng nàng như vậy?

"Hoàng thượng, đệ rốt cuộc nghĩ như thế nào?" Tiêu Trường Ninh nhịn không được nhiều lời: "Thân phận của đệ bây giờ rất khác nhất cử nhất động đều liên quan đến quốc mạch dân sinh, đừng nói là bị thương thành như vậy ngay cả rớt một cọng tóc cũng làm đám quan lại kia kinh hãi hết mấy ngày. Hiện tại nháo với Hoàng hậu thành như vậy thì sao có thể kết thúc được?"

Tiêu Hoàn suy nghĩ trong chốc lát rũ mi mắt xuống nhìn vải băng chảy ra nước thuốc màu nâu trên lòng bàn tay mình, sau một lúc lâu mới nói: "Chuyện về sau cứ để về sau nói, hiện tại trẫm và nàng ấy đều muốn bình tĩnh lại."

Thời tiết hôm nay ấm áp, tuyết đọng mấy ngày hôm trước cũng tan thành nước nhỏ giọt xuống hàng ngói trước gian cũng nhỏ vào trong lòng Tiêu Hoàn.

"Hoàn nhi, tỷ tỷ có lời này muốn nói, bản tính Lương Ấu Dung không xấu nhưng tính tình lại có chút cứng nhắc. Mặc kệ như thế nào đi nữa thì gia tộc của nàng là bởi vì đệ mà bị hủy diệt, mặc dù nàng không ghi hận đệ nhưng khẳng định cũng không tha thứ được cho bản thân." Tiêu Trường Ninh khuyên nhủ: "Kỳ thật chuyện nàng cảm thấy chính mình là tội nhân Lương gia thật sự có hơi ngốc. Một bên là trượng phu của mình một bên là thân nhân của mình, nàng lại tìm không thấy một điểm cân bằng có thể chống đỡ giống như đi vào một cái ngõ cụt, tìm không thấy lối ra và phương hướng."

Hai vai Tiêu Hoàn run lên giương mắt nhìn nàng.

Tiêu Trường Ninh nói: "Sợi dây trong lòng nàng ấy quá chặt, nếu đệ cứ bức nàng ấy như thế nàng sẽ không chịu nổi."

"Trẫm không có bức nàng." Năm ngón tay bị thương của Tiêu Hoàn nắm chặt, mặc dù miệng vết thương đau đớn nhưng cũng không buông ra chỉ thấp giọng: "Trẫm chỉ là.... chỉ là không biết nên giữ nàng ở lại như nào."

"Nàng ở trong lòng đệ có quan trọng như vậy không?" Tiêu Trường Ninh hỏi lại: "Hay vẫn là nói đệ đối với nàng chỉ là cầu mà không được nên không cam lòng?"

"Trẫm...."

Tiêu Hoàn ngồi thẳng lưng, há miệng thở dốc giống như muốn cãi lại nhưng môi đóng mở mấy lần lại chỉ có thể suy sụp mà im lặng, hai vai hạ xuống: "Trẫm chỉ biết, tưởng tượng đến cảnh nàng sẽ đi cả đêm trẫm sẽ không ngủ yên được, ngực như bị tảng đá đè nặng, vừa buồn vừa hoảng."

"Các ngươi đều quá nhỏ, còn chưa chuẩn bị tốt để gánh vác tất cả nên chỉ hơi có khúc mắc sẽ liền nổi lên sóng gió." Tiêu Trường Ninh chống cằm, khuôn mặt bình tĩnh nhưng đôi mắt đủ trong suốt để nhìn thấu hết tất cả, chậm rãi nói: "Hơn nữa đệ có phát hiện không?"

"Cái gì?" Tiêu Hoàn ngơ ngác hỏi.

"Nhắc tới Hoàng hậu đệ vẫn luôn cường điệu việc rời khỏi nàng đệ sẽ bất an, sẽ đau lòng, sẽ khó chịu nhưng lại chưa từng nghĩ tới nếu nàng ở lại

bên cạnh đệ có hay không cũng sẽ bất an, sẽ đau lòng, sẽ khó chịu?"

Tiêu Hoàn hoàn toàn ngơ ngẩn.

Tiêu Trường Ninh duỗi tay dí lên trán hắn nhẹ giọng: "Hoàng thượng ngốc, đệ đối tốt với nàng đều không phải là thứ nàng muốn."

Tiêu Hoàn mờ mịt: "Vậy nàng muốn cái gì?"

Tiêu Trường Ninh suy nghĩ: "Đệ biết rồi đấy."

Nhớ lại đêm qua Hoàng hậu thà rằng đeo tội danh hành thích vua trên lưng cũng kiên quyết muốn rời khỏi cung, trong lòng Tiêu Hoàn đau xót nhấp môi: "Không bao giờ!"

Mi mắt hắn run rẩy, trong mắt lóe lên ánh sáng quật cường như đang đánh giá một đối thủ vô hình nào đó. Tiêu Trường Ninh thật sự phục hắn, khẽ thở dài: "Đệ xem, hai người ai cũng không chịu nhượng bộ thì sao vấn đề có thể giải quyết được?"

"Trẫm sẽ đối xử tốt với nàng, đối xử thật tốt như vậy nàng sẽ hồi tâm chuyển ý, sẽ giống buổi trong sắc phong tế tổ lúc trước, kiên định nắm lấy tay trẫm cả đời đều không xa rời nhau." Nói xong bản thân Tiêu Hoàn cũng nghẹn ngào, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Một lát sau hắn hít sâu một hơi, có chút đáng thương hỏi Tiêu Trường Ninh: "Tỷ tỷ, lúc trước tỷ cùng Thẩm Đề đốc yêu nhau như thế nào?"

Không ngờ hắn sẽ chuyển đề tài tới trên người

mình, Tiêu Trường Ninh rõ ràng ngẩn ra: "Cái gì?"

"Khi tỷ gả đến Đông Xưởng rõ ràng cũng thế bất lưỡng lập với Thẩm Đề đốc, giống như là.... trẫm cùng Hoàng hậu hiện tại." Tiêu Hoàn hơi nghiêng người về phía trước giống như đang chờ đợi một sự cứu rỗi, hắn vô thố nói: "Vì sao hai người có thể đi đến cùng nhau mà trẫm cùng Hoàng hậu lại không thể?"

Tiêu Trường Ninh nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này rồi sau đó mới cười: "Nếu là lúc trước Thẩm Huyền dám thương tổn đệ hoặc là dùng thủ đoạn cường ngạnh giam cầm tỷ ở Đông Xưởng thì nhất định tỷ sẽ không ở bên hắn. Hoàng thượng đừng nhìn tướng mạo hắn hung ác, thanh danh hỗn loạn nhưng hắn chưa từng thương tổn tỷ hoặc là đệ đệ duy nhất của tỷ, cũng chưa từng hạn chế tự do của tỷ, hắn nguyện thu liễm nanh vuốt lại thành tâm đối đãi ta, như vậy là đủ rồi."

Tiêu Hoàn cắn môi không nói chuyện.

"Hắn từng ôm tỷ trong lúc hôn mê do sốt cao về phủ trị liệu, cũng từng tự mình mạo hiểm giải cứu tỷ lúc tỷ bị phản tặc Cẩm Y Vệ bắt cóc, nói ra Hoàng thượng có khả năng không tin nhưng bổn cung mới là người động tình trước."

Tiêu Trường Ninh cười nhẹ, đáy mắt có ôn nhu lưu luyến không tan đi: "Nhưng dù vậy sau khi hai chúng ta tỏ rõ tâm ý hắn vẫn đưa ra yêu cầu phải cho hắn một tháng theo đuổi tỷ, hắn nói không thể ỷ vào tỷ thích hắn khiến cho hắn không làm mà hưởng.... Hắn là nơi chốn che chở tỷ, suy nghĩ vì tỷ, vậy thì tỷ còn lý do gì để cự tuyệt hắn?"

Tiêu Hoàn có chút thất thần giống như hiểu ra cái gì lại giống như cái gì cũng đều không hiểu.

Tiêu Trường Ninh bưng chén trà lên nhấp một ngụm: "Hai người ở bên nhau, cho đi luôn quan trọng hơn lấy lại."

Đáy mắt hắn có chút ướt át, rũ đầu trầm ngâm: "Thật sự là trẫm sai rồi sao?"

"Cũng không thể nói đúng sai được, có lẽ hai người các ngươi đều cần thời gian để trưởng thành, mạnh mẽ buộc chặt ở bên nhau chỉ phản tác dụng." Dứt lời Tiêu Trường Ninh buông chén trà xuống: "Hoàng thượng suy ngẫm lại cho tốt đi, nhớ rõ tìm một thái y kín miệng thay thuốc."

Tiêu Hoàn gật đầu.

Tiêu Trường Ninh nhớ tới mục đích chuyến này trừ bỏ thăm hỏi thương thế của Tiêu Hoàn còn có chuyện quan trọng hơn phải xử lý.

Nàng suy nghĩ rồi nói thẳng: "Tỷ biết Hoàng thượng muốn trọng dụng Cẩm Y Vệ, kiểm soát cân bằng chính là mục đích của đế vương cái này ta không nên nghị luận nhưng chỉ là có vài câu trong lòng muốn nói cùng đệ."

Nhắc đến Cẩm Y Vệ Tiêu Hoàn ít nhiều gì cũng có chút chột dạ, thành thật nói: "Tỷ tỷ mời nói."

"Đông Xưởng từ trước đến này là trực tiếp nghe lệnh thiên tử, rất nhiều chuyện không thể làm ngoài sáng được thì đều do Đông Xưởng thay đệ làm,

huống chi còn có tỷ ở Đông Xưởng." Tiêu Trường Ninh cười ôn nhu nói: "Nếu hai bên có thể cùng có lợi, đệ cũng không cần thiết phải bức tỷ lựa chọn giữa đệ cùng Đông Xưởng. Đệ cùng hắn đều là người quan trọng nhất cuộc đời này của ra."

Trong mắt Tiêu Hoàn có mất mát không che giấu, hắn xoay đầu không vui: "Thì ra tỷ tỷ đến để làm thuyết khách thay hắn."

"Là tỷ tự mình chủ trương, không có quan hệ với hắn." Tiêu Trường Ninh nghiêm túc: "Hơn nữa hôm nay tỷ đến đây không phải vì hắn mà nhiều hơn là vì đệ."

Tiêu Hoàn cũng ý thức được chính mình mới vừa nói bậy nên đầu càng cúi thấp, thấp giọng: "Trẫm đã biết. Cẩm Y Vệ nhất định phải nằm trong tay trẫm, đến nỗi Đông Xưởng, chỉ cần Thẩm Huyền không làm việc khi quân phạm thượng thì trẫm cũng không có tinh lực quản hắn."

Lời này có lẽ là nửa thật nửa giả nhưng Tiêu Trường Ninh vẫn nhẹ nhàng thở ra.

Nàng đứng dậy từ biệt: "Đệ dưỡng thương cho tốt, có thời gian tỷ sẽ lại đến thăm đệ."

Tiêu Hoàn đứng dậy muốn tiễn nàng nhưng lại bị nàng đè xuống: "Đừng, hiện tại đệ là Hoàng thượng, cứ ngồi đi."

Tiêu Trường Ninh đi qua Văn Hoa Điện lơ đãng thấy được mầm cây đã sôi nổi nẩy mầm vào đầu xuân, tuyết đọng loang lổ còn chưa hoàn toàn tãn rã nhưng nụ hoa đào đã bắt đầu thành hình, ước chừng

là quá mười ngày nửa tháng là có thể ngửi được hương thơm.

Phần lớn hoa mai ở góc tường đã tàn chỉ còn một cành lẻ loi, nở rộ ra một chút màu sắc, thoạt nhìn vừa cố chấp vừa đáng thương. Tiêu Trường Ninh dừng chân nhịn không được bước lên bẻ đóa hoa mai cuối cùng đưa lên chóp mũi ngửi.

Có lẽ là tâm linh tương thông nên nàng luôn cảm thấy có người nào đó đứng ở xa nhìn nàng. Ngẩng đầu nhìn lại, người đứng dưới bức tường cách đó mười trượng không phải Thẩm Đề đốc thì là ai?

Tiêu Trường Ninh bất giác mỉm cười bước nhanh về phía hắn mà Thẩm Huyền cũng đã nâng bước đi về phía nàng.

Lúc hai người còn cách nhau hai ba bước Tiêu Trường Ninh đã nhịn không được giơ cành mai lên nhẹ nhàng nhào vào ngực hắn cười: "Chỉ mới hơn nửa ngày không thấy mà cảm giác như đã qua thật lâu."

Thẩm Huyền duỗi tay ôm nàng cúi đầu hôn.

Sắc mặt Tiêu Trường Ninh đỏ ửng để hoa mai trong tay cách giữa môi hai người ngăn cản cử chỉ phi lễ của hắn. Cánh hoa mang theo hơi lạnh lướt qua môi Thẩm Huyền, hương thơm tràn ngập làm ánh mắt Thẩm Huyền càng sâu, hắn đang muốn đẩy cánh hoa ra thì Tiêu Trường Ninh lại nói: "Tặng cho chàng."

Nàng giơ bông hoa mai cuối cùng không hợp với tình cảnh đầu mùa xuân lên như giơ toàn bộ thế giới hưng phấn đưa đến trước mặt Thẩm Huyền.

Trái tim Thẩm Huyền mềm xuống phảng phất như sát khí quanh người đều tiêu tán theo đóa hoa mai không quá mỹ lệ này, hóa thành ý xuân hòa thuận vui vẻ.

Thẩm Huyền duỗi tay nhận lấy đóa hoa kia, bộ dạng cực kỳ trân trọng. Ánh mắt Tiêu Trường Ninh khẽ động giống như nhớ tới ý đồ xấu xa gì, nàng bẻ một đóa mai cắm lên mũ cánh chuồn của hắn.

Ngũ quan Thẩm Huyền vừa sắc bén vừa tuấn mĩ, giữa chân mày có chút lạnh lùng không tan nên cũng không quá nhu mĩ. Đóa mai hồng này run rẩy cắm bên thái dương hắn làm cho ngũ quan sắc bén cũng nhu hòa đi không ít.

Mi mắt Thẩm Huyền nhăn lại không muốn trang điểm thành nữ tử như vậy, hắn duỗi tay muốn lấy đóa mai hồng xuống lại bị Tiêu Trường Ninh cuống quít ngăn cản.

"Rất đẹp." Tiêu Trường Ninh híp mắt, môi đỏ khẽ mở cực kì phong nhã mà thấp giọng thì thầm: "Thần linh cũng không dám nhìn chàng cười, e sợ rằng chỉ cần một ý nghĩ cũng sẽ rơi vào hồng trần."

Cả đời hắn mang ác danh vô số, có người mắng hắn là dòi trong xương nói hắn là đao phủ, là tu la nhưng đây là lần đầu tiên có người khen hắn "hơn hẳn thần linh". Cho dù hắn không để ý tướng mạo chính mình như thế nào nhưng Tiêu Trường Ninh thích, hắn vẫn vui vẻ, chút vui vẻ này cũng theo khóe miệng leo lên đuôi lông mày.

Hắn càng dùng sức ôm Tiêu Trường Ninh, trời xanh không có mây, dưới ánh mặt trời thân ảnh hai người

dính sát vào nhau như muốn hòa hợp thành một thể.

"Hôm nay điện hạ nói chuyện sao lại dễ nghe như vậy?" Thẩm Huyền nhìn đóa mai hồng kia cố tình đè thấp giọng nói mang theo sung sướng xuống.

Tiêu Trường Ninh không tự tin nói: "Ước chừng là do càng thích chàng hơn hôm qua?"

Con ngươi Thẩm Huyền sâu thẳm: "Nàng biết hậu quả khi câu dẫn ta?"

"Sao bổn cung lại câu dẫn chàng?" Tiêu Trường Ninh cảm giác oan uổng nhìn hắn kỳ quái: "Nói thật cũng là câu dẫn? Thẩm Đề đốc, chàng khi nào thì trở nên không đủ định lực như vậy?"

Thẩm Huyền lười đấu võ mồm chỉ cường thế hôn lên môi nàng, hôn đến dung mạo mà hắn mong muốn.

Trường Ninh trưởng công chúa luôn am hiểu cách trèo cao, cái miệng này chỉ có bị ngậm lấy mới trở nên thành thật.

Một lát sau, Tiêu Trường Ninh đỏ mặt đẩy hắn ra: "Đủ rồi đừng náo loạn."

Thẩm Huyền chưa đã thèm liếm môi, sóng vai đi cùng nàng trên hành lang trống trải hỏi: "Nàng đi gặp Hoàng thượng nói gì vậy?"

Tiêu Trường Ninh che cánh môi bị mút đến đỏ bừng lại, hàm hồ nói: "Chàng đoán xem bổn cung nói gì."

Thẩm Huyền chỉ cười không nói, ánh mắt dừng lại trên người nàng giống như đang nhìn không khí.

Tiêu Trường Ninh hừ một tiếng: "Biết rõ còn cố hỏi."

Hai người đi ra khỏi cung rồi ngồi lên xe ngựa, lại làm chút chuyện xấu hổ trong xe ngựa đang lắc lư, khi trở lại Đông Xưởng chân Tiêu Trường Ninh còn có chút nhũn ra chỉ có thể trừng mắt nhìn đầu sỏ gây tội hồi lâu mới có sức lực xuống xe.

Mới vừa vào cửa Ngô Hữu Phúc liền chào đón: "Đề đốc mới vừa rồi trưởng công tử Tô gia Lạc Dương dùng quan hệ đi vào muốn gặp ngài."

Khuôn mặt Thẩm Huyền lãnh đạm: "Tô gia nào ở Lạc Dương?"

Ngô Hữu Phúc cười: "Trên lệnh bài không có danh hào, chỉ để tên Tô Tề, ước chừng là con cháu hương thân có tiền muốn tiêu tiền nhờ ngài mua cho một chức quan."

Thẩm Huyền nhíu mày, ngữ khí lạnh xuống: "Loại chuyện như này chẳng lẽ còn muốn để bản đốc chỉ ngươi nên làm như thế nào sao?"

Ngô Hữu Phúc lập tức dừng cười, giọng nói chậm lại: "Thuộc hạ tất nhiên biết Đề đốc là người như thế nào nên đã đuổi công tử Tô gia đó đi, chỉ là công tử Tô gia có nói muốn lưu lại lễ vật. Lại nói tiếp lễ vật hắn đưa cũng không giống người khác, là...."

"Ném đi, đừng để bản đốc nói lần nữa." Thẩm Huyền giữ chặt tay Tiêu Trường Ninh cũng không quay đầu lại mà đi qua trung đình: "Về sau nếu có người

không biết sống chết lại đưa lễ vật tới thì cứ giết."

Ngô Hữu Phúc không dám nhiều lời. Chờ đến khi bóng dáng Thẩm Huyền rời đi hắn mới sờ cái ót, lẩm bẩm khó xử: "Nhưng mà Tô gia đưa tới một cây cung trân phẩm so với vũ tiễn kim sơn trĩ cũng rất uy phong."

Hắn trầm tư rồi lại tự chủ trương nghĩ: Ném đi thật sự đáng tiếc, không bằng đưa cho Tưởng Xạ.

Mà Tiêu Trường Ninh khi bước vào cửa lại cười như không cười nhìn Thẩm Huyền nói: "Đông Xưởng của chàng còn quản cả việc mua quan bán tước?"

Thẩm Huyền cởi mãng bào cùng mũ quan ra, chỉ mặc một thân võ bào xanh đen ngồi bên bàn: "Đông Xưởng như mặt trời ban trưa, luôn có mấy bọn chuột nhắt muốn liều chết đi lối tắt."

Luôn có người tin tưởng "cầu được phú quý trong chỗ hiểm", nhiều người muốn ôm đùi Đông Xưởng là chuyện bình thường. Tiêu Trường Ninh không để trong lòng chỉ vui đùa vài câu cùng Thẩm Huyền, sau đó coi như bỏ qua.

Chớp mắt đã tới tháng ba, toàn bộ kinh thành một mảng hoa thắm liễu xanh xuân ý dào dạt.

Ngày mười tháng ba là sinh nhật Việt Dao, Tiêu Trường Ninh nhớ đến nàng liền kêu một thợ rèn nổi danh rèn một bộ đao. Ai ngờ lúc đưa đến Bắc Trấn phủ tư Cẩm Y Vệ lại bị thủ hạ của nàng là Lưu Thiên Hộ báo rằng Việt Dao sáng sớm đã về nhà không có trong phủ.

Tiêu Trường Ninh chỉ có thể đưa lễ vật sinh nhật cho Lưu Thiên Hộ còn chính mình trở về Đông Xưởng nghỉ ngơi.

Mà lúc này Việt Dao đang ôm một vò rượu ở ngoài một con đường ngoại ô kinh thành, bị ba đứa nhỏ đi phía sau nháo đến đau đầu.

Ba đứa nhỏ hai nam một nữ bảy tám tuổi này chính là con của hai vị huynh trưởng đã chết trận của nàng. Nhị tẩu khó sinh bất hạnh qua đời liền giao bọn nhỏ cho đại tẩu Từ thị nuôi nấng.

Hai bên đường trồng đầy cây lê, lúc này thời tiết đang vào xuân nên mấy cây lê này trắng như tuyết lại tích thành một tầng hoa lê rớt xuống, dẫm lên đi vô cùng mềm mại. Mấy cây lê đó đều do một tay đại tẩu trồng trọt, chăm sóc hết bảy năm mới tạo thành một mảng tuyết trắng không thấy điểm cuối hai bên đường.

Ngay từ đầu Việt Dao cũng không hiểu được tại sao đại tẩu lại chấp nhất trồng lê như vậy, thẳng đến năm đầu tiên ra hoa nàng sóng vai ngồi dưới cây lê uống rượu cùng đại tẩu, đôi mắt đại tẩu hơi say đỏ hoe chỉ vào một mảng trắng đầy trời trên đỉnh đầu nói: "Muội muội, muội xem hoa lê trắng này bay xuống có giống như ta cùng phu quân bạc đầu bên nhau không?"

Khi đó Việt Dao mới hiểu được tẩu tử vẫn luôn kiên trì cái gì: Là tâm nguyện muốn bạch đầu giai lão của nàng cùng phu quân, là chấp niệm nàng không thực hiện được trong đời....

"Cô cô, cô cô!" Bọn nhỏ như cái đuôi đi theo phía sau làm ầm ĩ kéo lại suy nghĩ của nàng từ quá khứ xa xôi trở về. Bọn nhỏ giống như cao dán treo trên đùi nàng, đôi mắt thèm thuồng nhìn vò rượu hoa lê trong ngực ồn ào: "Cô cô ta muốn uống!"

"Ta cũng muốn uống!"

"Tiểu tử thúi chưa đủ lông đủ cánh, uống cái gì mà uống?" Hôm nay Việt Dao phá lệ mặc váy hành động không tiện chỉ có thể liều mạng ném đám gia hỏa dính người này ra, đau đầu nói: "Nếu hai vị ca ca biết được ta xúi giục mấy đứa uống rượu thì thế nào cũng nhảy ra từ dưới đất vặn gãy tay ta, không thể!"

Bọn nhỏ vẫn ngóng mắt lên trông đợi kêu: "Cô cô, cô cô, cô cô...."

Việt Dao tức giận gõ lên tay từng đứa: "Cô cô cô cô, mấy đứa thuộc họ bồ câu sao? Thật là ngay cả sinh nhật cũng không cho ta yên tĩnh được một lát."

Dứt lời nàng ngửa đầu nhìn cành cây lê thô tráng trên đỉnh đầu, mũi chân nhón một chút linh hoạt nhảy lên cao ẩn thân trong đống hoa lê trắng thơm ngào ngạt đó rồi lại tìm một cái góc độ thoải mái nằm xuống, gác tay lên uống.

Nhóm cháu gái cháu trai đáng thương nuốt nước miếng dưới gốc cây, biết sẽ không được uống nên chỉ ngây người trong chốc lát liền từng người chạy đi thả diều.

Bốn phía lúc này mới yên tĩnh một chút.

Khó được thanh nhàn lại có chuyện cũ nhắm rượu Việt Dao bất tri bất giác liền uống cạn, tác dụng của rượu chẫm rãi đi tới, nàng không say nhưng lại mơ màng ngủ trên cây.

Một giấc ngủ này lại ngủ từ chính Ngọ đến sau giờ Ngọ, thẳng đến khi có tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến ở xa.

Việt Dao bị quấy rầy giấc ngủ hoàn toàn quên mất chính mình còn nằm trên cây, nàng xoa đôi mắt không tự giác trở mình....

Loảng xoảng —

Vò rượu trong ngực rơi xuống trước mặt con ngựa Ô Vân Tuyết kia, mấy người cưỡi ngựa đi qua đều kinh sợ.

Con ngựa này là con ngựa vô cùng cường tráng trong quân, trên lưng ngựa là một người hắc y vóc dáng cao gầy săn chắc, sợi tóc được buộc lên không chút cẩu thả, hắn ghìm ngựa rồi ngẩng đầu, đôi mắt lãnh đạm gắt gao khóa chặt cây lê như được phủ một lớp sương tuyết lạnh lẽo là một đôi mắt rất đẹp.

Tùy tùng của công tử hắc y sôi nôi rút đao kiếm bên hông quát: "Người nào mai phục ở đây?"

Nhưng trong bụi hoa vẫn không có người đáp lại, một trận gió thổi qua làm hoa lê rơi rào rạt sau đó một thân ảnh mang theo mùi rượu thẳng tắp rơi xuống từ trong hoa, chuẩn xác dừng lại ở....

Trong lòng ngực của công tử hắc y trẻ tuổi kia.

Chương 58: Ôn Nhị

Trong Nghị Sự Đường ở Đông Xưởng, Thẩm Huyền đang phê duyệt danh sách tra án của Đông Xưởng vào tháng trước thì có một thái giám bước nhanh đi tới, quỳ ngoài cửa bẩm báo: "Bẩm Đề đốc Bắc Trấn phủ tư Sử phủ cầu kiến!"

Việt Dao?

Người của Cẩm Y Vệ từ trước đến nay không có việc gì cũng sẽ không đến đây, Thẩm Huyền đã đoán được ý đồ của nàng, ngay cả mắt cũng không nâng chỉ nói: "Để nàng đi vào."

Nếu không phải có công vụ khẩn cấp cần đến đây Việt dao cũng cực kỳ không muốn bước vào cửa lớn Đông Xưởng.

Ví dụ như lúc này, nàng mặc một thân y phục sa la màu đỏ thẫm, đầu đội mũ cánh chuồn, mới vừa bước vào cửa lớn Đông Xưởng đã cảm nhận được không khí quanh mình thay đổi: Người thì đóng hộp trang điểm trên tay lại, người thì buông món ngỗng om trong tay xuống, ngay cả người đang luyện bắn cũng thu hồi vũ tiễn trong tay.... Đám thái giám Đông Xưởng đang ngồi hoặc dựa tường đều đứng hết lên, ánh mắt đó phảng phất như hận không thể xẻo mất mấy miếng thịt trên người nàng, làm nàng nhớ tới mấy con chó săn hoang dã trong rừng.

Việt Dao cũng không để ý đến địch ý như có như không của bọn họ, chỉ nhàn nhã đi trên thềm đá, đứng dựa ngoài cửa Nghị Sự Đường cười nói: "Hai quân còn chưa giao chiến sao Thẩm Đề đốc lại bày trận ra như vậy để nghênh đón ta?"

Lúc này Thẩm Huyền mới khép danh sách lại nhìn nhóm thái giám tụ tập ngoài cửa, đưa mắt ra hiệu: "Lui ra."

Hai chữ đơn giản nhưng cảm giác áp bách vô hình trên người Việt Dao nháy mắt liền biến mất.

Thẩm Huyền lại đặt ánh mắt trên người Việt Dao, khuôn mặt không chút biểu tình phun ra hai chữ: "Nói đi."

Thật đúng là tích tự như vàng! Việt Dao nhịn không được nói thầm trong lòng: Sát thần lạnh băng như vậy cũng không biết Trường Ninh trưởng công chúa sao lại coi trọng hắn.

"Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Ôn Lăng Âm hôm qua đến nhậm chức, Hoàng thượng ở Phụng Thiên Điện ban cho hắn phi ngư phục cùng Tú Xuân đao, chư vị trọng thần đều có mặt chỉ duy nhất Thẩm Đề đốc là không ở." Việt Dao nói: "Hoàng thượng ngoài miệng không nói nhưng trong lòng nhất định là không vui."

Thẩm Huyền nghe xong chỉ cười nhạo: "Cho nên Việt Sử phủ đây là bất bình thay cho cấp trên?"

Việt Dao: "Ta nếu thật bất bình thay cho Ôn Chỉ huy sứ thì cũng sẽ không đến tìm ngươi. Còn không phải do xem ở mặt mũi Trường Ninh trưởng công chúa điện hạ nên mới tới nói cho ngươi biết sao, Ôn đại

nhân không giống Hoắc Chất, hắn là một người không dễ tiếp xúc."

Thẩm Huyền nhạy bén: "Xem ra Việt Sử phủ đã gặp mặt qua Ôn nhị."

Việt Dao nhớ tới cuộc gặp gỡ dưới cây lê ngày sinh nhật ấy, vốn dĩ nàng cho rằng bản thân chỉ đùa giỡn một vị thiếu niên tuấn lãng lại không vị thiếu niên bèo nước gặp nhau này lại lắc mình biến thành người lãnh đạo trực tiếp của mình.... Ánh mắt Việt Dao mơ h, không còn dũng khí nhớ lại tình cảnh xấu hổ của chính mình khi nhìn thấy Ôn Lăng Âm ở Phụng Thiên Điện.

Nhìn thấy Việt Dao không được tự nhiên, gương mặt Thẩm Huyền đầy ý vị sâu xa: "Hoàng thượng muốn mượn Ôn Lăng Âm diệt uy phong của bản đốc, bản đốc tất nhiên sẽ không ngốc đến mức ngoan ngoãn đưa tới cửa chịu nhục. Hoàng thượng không vui thì cứ không vui, bản đốc vui vẻ là được."

"...." Nhiều năm như vậy Việt Dao vẫn có chút không quen sự cuồng vọng của Thẩm Huyền, nếu không phải đánh không lại hắn nàng đã sớm muốn đánh một đấm rồi.

"Vị quan mới này hơi nhiệt huyết, hắn đang muốn bắt người khai đao, ngươi cẩn thận chút." Nói xong công vụ Việt Dao cũng lười hư tình giả ý khách sáo cùng hắn, nàng hỏi thẳng: "Điện hạ đâu? Lâu rồi chưa thấy nàng, ta có hơi nhớ."

Vừa nghe thấy có người nhớ thương người trong lòng mình, Thẩm Đề đốc không nói gì, mặt không biến sắc: "Điện hạ không ở đây."

Lời còn chưa dứt liền nghe thấy một tiếng kinh hô truyền đến từ bên ngoài: "Việt tỷ tỷ? Sao tỷ lại tới đây!"

Việt Dao xoay người nhìn thoáng qua Tiêu Trường Ninh bước vào từ cửa, lại nhìn mặt mày lạnh băng của Thẩm Đề đốc híp mắt cười nói: "Không ở đây?"

"Cái gì không ở đây?" Tiêu Trường Ninh nghe xong đại khái cũng không hiểu gì, sau đó lại vui vẻ giữ chặt tay Việt Dao: "Tỷ đặc biệt tới thăm bổn cung sao?"

Việt Dao thấy sắc mặt Thẩm Huyền khó coi càng thêm vui vẻ trong lòng: "Đúng vậy điện hạ."

"Đi nào, chúng ta vào nhà vừa uống trà vừa nói chuyện." Lâu rồi không gặp Việt Dao Tiêu Trường Ninh vui sướng trong lòng, hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt như ăn phải phân của Thẩm Đề đốc, lôi kéo Việt Dao đi tới Nam Các.

Việt Dao đi đến trong đình lại quay đầu lộ ra một nụ cười đắc ý với Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền nhìn bóng dáng hai người biến mất giữa khung cảnh xuân sắc, nếu Việt Dao không phải là một cô nương quá mức anh khí thì hắn thế nào cũng phải băm nát cái móng vuốt sờ loạn của nàng.

Tiêu Trường Ninh bước vào Nam Các liền lệnh Đông Tuệ đóng cửa lại rồi mở cửa sổ ra, sau đó lấy một bao lá trà đặt trên ấm nước sôi, nàng nhìn Việt Dao một thân nhung trang đỏ sậm: "Tỷ lén lút đi tới đây là nói cái gì với Thẩm Huyền vậy?"

Việt Dao chống cằm ngồi sau bàn, cười tủm tỉm giả bộ hồ đồ: "Không phải nói là đặc biệt tới gặp điện hạ sao?"

"Đừng lừa gạt bổn cung." Tiêu Trường Ninh cũng híp mắt nhìn nàng, đôi mắt trong suốt linh động: "Bổn cung nghe nói tân Chỉ huy sứ mới nhậm chức hôm qua?"

Nhắc tới Ôn Lăng Âm tươi cười của Việt Dao có vài phần cứng đờ. Nàng ậm ừ, sau một lúc lâu mới nói: "Đúng vậy."

"Cái gì gọi là "đúng vậy"? Tỷ khi nào lại nói chuyện do dự như vậy?" Tiêu Trường Ninh mở hộp ngọc ướp lạnh đặt kế bên, lấy ra một miếng kem nhỏ bỏ vào trong trà, rồi sau đó dùng muỗng múc một chút nước nóng đổ vào, nàng không chút để ý hỏi: "Vị Ôn đại nhân trẻ tuổi này là người như thế nào?"

Hương sữa cùng hương trà quyện vào nhau, sương khói lượn lờ, hai hàng lông mày Việt Dao nhăn lại bĩu môi nói: "Lạnh nhạt, cứng nhắc, không hiểu phong tình."

Tiêu Trường Ninh tinh ý bắt được điểm mấu chốt, động tác dừng lại cười hỏi: "Ai da, cái này có chút kỳ quái, sao tỷ lại biết Ôn Lăng Âm không hiểu phong tình?"

Việt Dao há miệng thở dốc giống như có chút khó xử.

Từ trước đến nay nàng luôn rất hào sảng, tuy rằng

tướng mạo tinh xảo nhưng tính tình lại tùy tiện không giống một cô nương, vén váy, vén tay áo uống rượu ăn thịt cùng một đám đại lão gia cũng là chuyện bình thường rất ít khi ngượng ngùng như hôm nay.

Tiêu Trường Ninh thấy thú vị, trực giác nói với nàng rằng Việt Dao có chút bí mật nhỏ trong lòng. Nàng cũng không suốt rượt dò hỏi bởi vì nàng biết Việt Dao là một người thẳng tính, không thể giấu được lời nói trong lòng.

Quả nhiên Việt Dao sờ mũi có chút không được tự nhiên nói: "Ngày sinh nhật đó ta trở về nhà, bởi vì uống say nên ngã từ trên cây xuống rơi vào trong ngực của một vị khách xa lạ qua đường."

Tiêu Trường Ninh kinh ngạc trợn to mắt, ngay sau đó nàng trêu ghẹo: "Thì ra là chuyện xưa phong lưu. Vậy vị khách qua đường đó bao nhiêu tuổi, có đẹp không?"

"Rất trẻ tuổi, đẹp." Việt Dao lời ít ý nhiều: "Chỉ là khi đó thần đã rất say, thấy người nọ đẹp như vậy nên nhịn không được liền mở miệng khinh bạc."

Nhớ tới ngày ấy, hoa lê trắng như tuyết bay khắp nơi, nàng mơ màng lăn xuống từ trên cây rơi vào cái ôm thanh lãnh của người nọ. Lưng ngựa cũng không rộng lắm, yên ngựa cộm làm nàng hơi đau liền tỉnh dậy kêu lên một tiếng, lúc mở mắt ra lại đối diện với một đôi mắt lãnh đạm.

Cặp mắt kia rất đẹp nhưng lộ ra vài phần xa cách lạnh nhạt, hoa lê bị chấn động bay đầy trời như bông tuyết trong mắt hắn. Khuôn mặt hắn trẻ tuổi

tuấn dật, môi mỏng mím chặt nhìn cô nương sắc mặt hồng hồng trong lòng ngực, đáy mắt có một chút kinh ngạc hiện lên.

Việt Dao như bị si ngốc giơ tay xoa đôi mắt quá mức xinh đẹp lãnh đạm kia, cảm nhận được mi mắt hắn khẽ run nhịn không được cười nói: "Ngươi thật là đẹp mắt."

Cơ bắp của vị công tử hắc y kia cứng đờ, trong mắt ẩn ẩn tức giận.

Lúc hắn động thủ định ném Việt Dao say khướt xuống ngựa thì nàng đã linh hoạt uốn éo tránh khỏi cái ôm của hắn vững vàng rơi trên mặt đất, nàng nhìn thiếu niên tuấn lãng trên lưng ngựa cười rồi lảo đảo đi....

Việt Dao về nhà ngủ một giấc rất nhanh đã quên việc này chỉ cho rằng đó là một giấc mơ đẹp. Thẳng đến hôm qua ở Phụng Thiên Điện nàng gặp được tân Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ.... Khuôn mặt quen thuộc, dáng vẻ tuấn dật quen thuộc, công tử hắc y cao ngạo như cây tùng đứng trước điện, Hoàng thượng gọi hắn là Ôn Lăng Âm.

Thế tử Tấn Dương hầu, nhị công tử thành danh lúc trẻ, Ôn Lăng Âm.

Chỉ trong chớp mắt miệng Việt Dao mở lớn phảng phất như bị sét đánh, chỉ có thể chờ mong bộ dạng ăn mặc như nữ hài của mình khác xa rất lớn so với bộ dạng mặc quan bào, khẩn cầu Ôn Lăng Âm không cần nhận ra mình....

Sau khi nàng hồi thần lại phát hiện Ôn Lăng Âm

đang nhìn mình, ánh mắt tra xét. Tuy da mặt dày như Việt Dao cũng có chút hoảng hốt xấu hổ. Nàng thật sự không chịu nổi ánh mắt đó đành phải căng da đầu đi đến phía trước hành lễ: "Ti chức Cẩm Y Vệ Bắc Trấn phủ tư Sử phủ Việt Dao, gặp qua Chỉ huy sứ đại nhân!"

Nàng nghe thấy giọng nói nàng có chút không ổn, trong tai nổ vang chỉ nhìn thấy môi Ôn Lăng Âm giật giật nhưng lại không nghe được hắn nói gì.

Trong Nam Các, Tiêu Trường Ninh hứng thú nói: "Nếu không ngại thì tỷ đi hỏi thăm xem là công tử nhà ai, có hôn phối chưa. Lại nói tiếc tỷ còn lớn hơn ta ba tuổi, cũng nên suy xét cho chính mình."

Việt Dao nghẹn họng, sau một lúc lâu mới trả lời: "Không cần, thần đã biết thân phận hắn."

Ánh mắt Tiêu Trường Ninh sáng lên: "A động tác nhanh như vậy? Là công tử nhà ai vậy, có cần bổn cung ra mặt giúp tỷ không?"

Việt Dao ho khan một tiếng: "Hắn chính là vị tân Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ mới nhậm chức hôm qua, Ôn Lăng Âm."

"...." Tiêu Trường Ninh há hốc mồm: "Cho nên tỷ đây là đùa giỡn cấp trên mới?"

Việt Dao xấu hổ gật đầu, vội biện giải: "Nhưng mà khi đó thần thật sự say!"

Tiêu Trường Ninh cho nàng một ánh mắt tự cầu phúc, rồi sau đó tròng mắt chuyển động cười nói: "Theo bổn cung thấy, tỷ đã đâm lao thì dứt khoát cứ theo

lao đi?"

"Không không không!" Việt Dao liên tục xua tay, bưng chén trà trên bàn lên một hơi cạn sạch như đang che giấu, nhưng uống có hơi gấp nên nàng suýt sặc vội che miệng: "Lúc ở trong ngực hắn, hắn giống như khúc gỗ không nói một lời, một người không hiểu phong tình như thế thì sao có thể ở chung được? Thẫn vẫn là thích nam tử ôn nhu chút, huống chi hắn còn nhỏ hơn tỷ một tháng."

Tiêu Trường Ninh buồn cười chế nhạo: "Nhỏ hơn một tháng thì như thế nào, nữ hơn ba ôm cục vàng."

Việt Dao nói: "Lớn hơn ba mới ôm gạch vàng, lớn hơn một tháng thì tính cái gì? Ôm gạch?"

Tiêu Trường Ninh bị nàng làm cho cười đến đau bụng, dựa trên bàn cười đến không thẳng eo được.

Hai người câu được câu không trò chuyện, thường thường lại bật ra một trận tiếng cười thanh thúy, thẳng đến khi sau lưng truyền đến một luồng khí lạnh.... Việt Dao xoay người lại thì thấy Thẩm Huyền lạnh lẽo đứng cạnh cửa.

"Chức vị Cẩm Y vệ thanh nhàn như thế sao?" Thẩm Huyền rũ mắt nhìn Việt Dao, ánh mắt tựa như dao băng.

Việt Dao tất nhiên hiểu được hắn đây là đang muốn đuổi người đành phải nói cho Tiêu Trường Ninh: "Canh giờ không còn sớm thần trước về Bắc Trấn phủ tư, lần sau lại hẹn điện hạ đi đạp thanh ngắm hoa."

Tiêu Trường Ninh có chút không nỡ nhưng lại sợ trì hoãn công vụ của Việt Dao, rốt cuộc vị Chỉ huy sứ mới nhậm chức hình như cũng không dễ giao tiếp.

Việt Dao đi rồi, Tiêu Trường Ninh lần nữa rót chén tràn cho Thẩm Huyền nhìn hắn vẫy tay: "Chàng không vui?"

Lông mày khẽ nhíu của Thẩm Huyền buông ra, lạnh lẽo trong mắt cũng nhạt đi chậm rãi ngồi bên người Tiêu Trường Ninh: "Không muốn nàng cười với người khác."

Giọng nói trầm thấp pha đủ dục vọng chiếm hữu.

Tiêu Trường Ninh đưa chén trà cho hắn cố nén ý cười nhỏ giọng nói: "Việt Dao là nữ nhân, chàng ăn dấm bậy bạ cái gì?"

Thẩm Huyền chậm rãi uống trà: "Ta cảm thấy nàng ấy không có điểm nào giống nữ nhân cả."

Tiêu Trường Ninh dựa vào ngực hắn: "Được rồi, Việt Dao đã đủ đáng thương rồi. Xem ở nàng mật báo cho chàng, chàng đối xử ôn hòa với nàng chút đi."

Sau đầu xuân, sự vụ của Đông Xưởng lại phức tạp lên, trời còn chưa sáng Thẩm Huyền lại thường thường dẫn nhóm thái giám ra cửa tra khám hoặc là thẩm vấn trong ngục giam đến ban đêm mới trở về, hai người rất ít khi có khoảng thời gian ôn tồn như vậy.

Thẩm Huyền ôm eo nàng, hơi tăng thêm lực hỏi: "Cơm trưa muốn ăn cái gì để Hữu Phúc làm cho nàng."

Hắn biết dạ dày Tiêu Trường Ninh không tốt lắm, uống một chén rượu lạnh cũng có thể đau đến nửa ngày, thời tiết sau đầu xuân lại thay đổi thất thường càng làm Tiêu Trường Ninh không có hứng ăn uống, hắn liền để Ngô Hữu Phúc thay đổi nhiều biện pháp nấu ăn dỗ nàng ăn nhiều chút.

"Hầm cho bổn cung một tô cháo được rồi." Tiêu Trường Ninh lười nhác dựa vào ngực Thẩm Huyền, nhẹ giọng: "Ngày xuân mệt mỏi nên ăn vào có chút không tiêu, không nuốt trôi đồ ăn được."

Thẩm Huyền nói được rồi lại hỏi: "Ăn xong nếu khó tiêu thì nên đi nhiều một chút, hoa đào ngoài đình nở rồi ta mang nàng đi xem."

Tiêu Trường Ninh thích hoa cũng thích cùng Thẩm Huyền vui chơi chút thời gian, nàng vội vui vẻ nói: "Được."

Hoa đào ngoài đình không nhiều lắm chỉ có mười cây nhưng đều được chăm sóc rất tốt, nhiều đó hoa hồng phấn rào rạt lay động trong gió xuân, tỏa ra hương thơm say lòng người.

Tiêu Trường Ninh bẽ một cành đào, rũ mắt cười: "Nếu có thêm một vò rượu ngon, ta cùng chàng uống rượu ngắm hoa thì không thể tốt hơn được nữa."

"Không thể." Thẩm Huyền kiên quyết cự tuyệt, thân hình cao lớn như núi bao phủ nàng, hắn chậm rãi nói: "Dạ dày nàng không tốt thì nên uống ít rượu lại."

Tiêu Trường Ninh chỉ đành hậm hực từ bỏ.

Sau đó nàng lại nghe Thẩm Huyền nói tiếp: "Ta kiếm cho nàng thêm một cung tì mới, thêm hai ngày nữa liền tới hầu hạ nàng."

Tiêu Trường Ninh ngẩng đầu: "Bổn cung đã có Đông Tuệ, nàng là một người rất thành thật đáng tin cậy."

"Nàng là trưởng công chúa, một cung tì sao có thể đủ được. Thái giám trong xưởng nhiều người tay đều dính máu tươi sợ sẽ va chạm nàng." Thẩm Huyền nắm lấy đầu ngón tay nàng: "Cung tì mới tới là cháu ngoại gái của Hữu Phúc, nghe nói trù nghệ cũng không tồi nàng sẽ thích."

Tiêu Trường Ninh có thể cảm nhận được sự chiếu cố cùng tình yêu của Thẩm Huyền, nàng không khỏi nheo mắt ngón tay khều nhẹ lòng bàn tay Thẩm Huyền: "Từ chối thì bất kính, đa tạ chàng."

Hai người tản bộ ở sân vắng, lúc đi đến gần thiên viện lại thấy Tưởng Xạ đang luyện tên sau núi giả.

Hắn luyện bắn tên không giống người thường mà là dùng một miếng vải đen che hai mắt lại, nghe âm thanh để phân biệt vị trí. Lâm Hoan đứng một bên bóp hạch đào ăn, ăn xong một cái liền ném vỏ hạch đào lên không trung, Tưởng Xạ lập tức bắn tên lên vỏ hạch đào, bách phát bách trúng, trên bức tường đối diện đã cắm đầy mũi tên mỗi một cái đều ghim một vỏ hạch đào sâu ba tấc vào tường.

Một mũi tên nữa lại trúng, Tiêu Trường Ninh nhịn không được nhẹ nhàng vỗ tay kêu một tiếng tốt. Nàng quay đầu nhìn Thẩm Huyền nói: "Kỹ năng bắn cung của Tưởng dịch trường là do...."

Còn chưa nói xong nàng liền ngơ ngẩn.

Sắc mặt Thẩm Huyền có chút âm trầm trong mắt tràn ngập hàn khí xen lẫn chút kinh ngạc. Rõ ràng là ngày xuân ấm áp nhưng Tiêu Trường Ninh dường như cảm thấy được nước đóng thành băng, nhất thời nàng hoảng hốt phảng phất như chính mình lại trở về lúc mới gặp Thẩm Huyền.

"Thẩm Huyền...." Tiêu Trường NIinh nhéo lòng bàn tay hắn lo lắng: "Chàng làm sao vậy?"

Giọng nói mềm mại của nàng kéo thần trí của Thẩm Huyền về.

Hắn cau mày lệ khí trong mắt dần tiêu tán nhưng khuôn mặt vẫn có chút khó coi như cũ, thẳng tắp nhìn chằm chằm cây cung mới tinh trong tay Tưởng Xạ trầm ngâm nói: "Cung tiễn của hắn...."

Cung tiễn? Có vấn đề gì sao?

Tiêu Trường Ninh không nhìn ra có cái gì không ổn, nàng đang muốn dò hỏi thì lại thấy Tưởng Xạ bắn ra một mũi tên. Thẩm Huyền đột nhiên có động tác, hắn rút lưỡi đao mang theo gió to phá không mà đến, va chạm với mũi tên được bắn ra kia giữa không trung, chém ngang mũi tên này thành hai nửa.

Đinh —

Mũi tên vỡ vụn thành nhiều mảnh rơi trên đất, lưỡi dao thon dài lướt qua vai Tưởng Xạ ghim chặt vào bức tường đối diện.

Một đao đó không chỉ mang theo tức giận mà có lẽ còn xen lẫn một vài tình cảm khác. Tưởng Xạ ngẩn ra, trực giác thấy đại sự không ổn liền tháo miếng vải đen ra nhìn theo phương hướng Thẩm Huyền quỳ xuống.

Lâm Hoan cũng hoảng sợ, tuy rằng Thẩm Huyền nghiêm khắc những cũng rất ít khi nổi giận với cấp dưới.

Lâm Hoan nhất thời lo sợ không yên ngay cả nhân hạch đào cũng không ăn, hắn cúi đầu đi đến bên người Tưởng Xạ quỳ xuống, thường thường lại nhấc mí mắt lên đánh giá Thẩm Huyền vẻ mặt có chút thấp thỏm.

Thẩm Huyền buông lỏng tay để Tiêu Trường Ninh đứng tại chỗ chờ còn bản thân lại bước từng bước nặng nề đến trước mặt Tưởng Xạ, hắn nhìn xuống từ trên cao hỏi: "Bộ cung tiễn này là từ đâu ra?"

Tưởng Xạ ít nói, không giỏi diễn đạt lời nói sau một lúc lâu hắn mới trả lời: "Ngô."

Chỉ có một chữ nhưng Tiêu Trường Ninh đứng cách đó không xa vẫn nghe thấy, nàng có chút kinh ngạc Tưởng Xạ thế nhưng lại có giọng nói trong trẻo mềm mại giống thiếu niên như vậy không phù hợp với vẻ ngoài trầm ổn của hắn chút nào, khó trách lại ít khi mở miệng.

Một chữ "Ngô" này không đầu không đuôi nhưng Thẩm Huyền lại rất nhanh hiểu được, hắn nhìn Lâm Hoan ở một bên nói: "Kêu Hữu Phúc lại đây."

Lâm Hoan vội vàng đứng dậy đi nhanh như chớp.

Ngô Hữu Phúc rất nhanh đã đi tới đây, vì tới vội vàng nên tạp dề màu xanh trên người còn chưa cởi xuống, hắn lau mồ hôi trên mặt rồi quỳ xuống bên người Tưởng Xạ.

Hắn liếc mắt nhìn cung tiễn trong tay Tưởng Xạ rồi lại nhìn sắc mặt âm trầm của Thẩm Huyền vội nói: "Cung tiễn này xác thật là do thuộc hạ đưa cho Tưởng dịch trường."

Thẩm Huyền nhìn chằm chằm hắn.

Đó là sự áp bách đến từ kẻ mạnh ở trên. Ngô Hữu Phúc theo bản năng cảm thấy được nguy hiểm vội cúi đầu nhận tội: "Chính là lễ vật Tô gia Lạc Dương đưa tới vài ngày trước, thuộc hạ thấy cung tiễn này hoàng mỹ ném đi thì đáng tiếc nên tự chủ trương đưa cho Tưởng dịch trường.... Thuộc hạ làm trái mệnh lệnh của Đề đốc nhận hối lộ, cam nguyện chịu phạt."

Đông Xưởng cũng không phải là nơi sạch sẽ, hơn một ngàn thái giám cần phải nuôi sống nếu chỉ dựa vào chút ngân lượng phía trên phát cho thì hoàn toàn không đủ. Cho nên nếu có người tặng lễ vật muốn giảm hình phạt, chỉ cần không quá phận Thẩm Huyền đều mắt nhắm mắt mở cho qua, không nghĩ tới chuyện xảy ra hôm nay chỉ là một cây cung thôi mà lại làm hắn nổi trận lôi đình....

Mồ hôi xẹt qua trán rồi lại nhỏ giọt xuống cằm. Nhưng Ngô Hữu Phúc vẫn chưa cảm giác được nhiệt độ ngược lại chỉ cảm thấy cả người lạnh đến hoảng.

Thấy Thẩm Huyền không nói Tưởng Xạ vội trả lời: "Ta sai." Lời nói như bị nhai nát, từng chữ bật ra

vô cùng khó khăn.

Thẩm Huyền xoa giữa mày, giọng nói chậm lại: "Không phải bởi vì cái này, các ngươi đứng lên đi."

Tưởng Xạ vẫn quỳ thẳng tắp như cũ, Ngô Hữu Phúc hổ thẹn nói: "Đề đốc thuộc hạ đã làm sai, ngài cứ việc phạt thuộc hạ nếu không lương tâm ta sẽ bất an."

"Đứng lên." Lần này là mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

Ngô Hữu Phúc cùng Tưởng Xạ liếc nhau, đành phải chậm rãi đứng thẳng dậy chờ đợi xử trí.

Thẩm Huyền không xử phạt bọn họ chỉ hỏi: "Cung tiễn này xác thật là Tô gia đưa đến?"

"Xác thật là vậy, thuộc hạ không dám nói dối."

"Tên húy là gì?"

Ngô Hữu Phúc nói: "Trưởng tử Tô gia, tên Tô Tề, giỏi cầm kỳ thư họa cùng cờ."

Thẩm Huyền nhíu mày nghiền ngẫm cái tên "Tô Tề" này, cảm xúc vụt đáy mắt trầm giọng: "Tuổi tác tướng mạo ra sao? Hắn có nhắn lại gì không?"

"Ước chừng đã qua tuổi trưởng thành, phụ thân là hương thân ở Lạc Dương, lần này muốn cầu kiến Đề đốc nhưng lại bị thái giám trong xưởng đuổi ra ngoài, hắn chỉ để lại cung tiễn này nói nhất định phải giao cho ngài."

Ngô Hữu Phúc là một trong Tứ đại dịch trường tất nhiên là sẽ thăm dò chi tiết rõ ràng người tới, hắn cẩn thận hỏi: "Đề đốc, có gì không đúng sao?"

Thẩm Huyền trầm ngâm một lát, sau một lúc lâu mới ra lệnh: "Lập tức mang hắn đến Đông Xưởng, nhớ kỹ không được để tổn hại một cọng lông tóc nào. Bản đốc có việc muốn hỏi hắn."

Ngô Hữu Phúc không dám nhiều lời nói "Vâng" rồi vội vàng đi xuống an bài cùng Tưởng Xạ.

Thẩm Huyền đi nhanh về phía trước, đứng trước bức tường nhìn kĩ mũi tên quen thuộc mà lại xa lạ đó, ánh mắt âm trầm. Thật lâu sau hắn mới rút lưỡi dao ghim chặt ra rồi thu vào vỏ.

Thẩm Huyền trở về bên người bên người Tiêu Trường Ninh, nhẹ nhàng kéo nàng đứng dậy giọng nói nặng nề: "Đã nói sẽ đi ngắm hoa nhưng lại phá hỏng hứng thú của nàng."

"So với hoa bổn cung càng để ý chàng hơn." Tiêu Trường Ninh giữ chặt tay Thẩm Huyền, lòng bàn tay non mềm nhẹ nhàng vỗ về gân xanh nhô lên trên tay hắn hỏi: "Có thể nói cho bổn cung mũi tên kia đến tột cùng có vấn đề gì được không?"

Hoa đào rơi xuống, đôi mắt Thẩm Huyền vô cùng sâu thẳm phảng phất như có chuyện cũ mờ mịt dây dưa.

Hắn nói: "Trường Ninh ta đã thấy loại mũi tên này vào rất nhiều năm về trước."

Tiêu Trường Ninh nghiêm túc nhìn hắn: "Cho nên?"

Thẩm Huyền trầm mặc hồi lâu mới nói: "Hoa văn mây được sơn vàng, mũi tên huyền thiết, độc nhất vô nhị trong thiên hạ, đó là mũi tên ta đưa cho A Thất."

"Vậy đã tìm được mũi tên bị mất rồi sao?"

"A.... Mũi tên? Tìm không thấy."

"Tìm không thấy thì thôi, ca ca sẽ đưa cho đệ cái tốt hơn."

Chuyễn cũ nổi lên, một câu nói bâng quơ của Thẩm Huyền phảng phất như có sét đánh xuống.

Tiêu Trường Ninh bỗng chốc trừng mắt, tinh thần có chút chưa hồi lại được, giọng nói khô khốc: "Tại sao.... lại như vậy?"

Lạc Dương cùng Thanh Châu, Chu gia cùng Tô gia, căn bản chính là hai nơi không liên quan gì nhau! Vì cái gì người tên Tô Tề đó lại có mũi tên Thẩm Huyền tặng A Thất khi còn nhỏ?

Tiêu Trường Ninh không dám suy nghĩ sâu xa, thấp thỏm nói: "Là trùng hợp hay vẫn là âm mưu?"

"Có lẽ có người tra được manh mối về thân thế của ta nên muộn mượn cái này cảnh cáo hoặc có lẽ...." Nói được một nửa Thẩm Huyền dừng lại: "Chờ mang được Tô Tề về tất cả sẽ sáng tỏ."

Gió lạnh thổi qua làm hoa đào bay rào rạt thổi tan suy nghĩ sâu xa dưới đáy mắt hắn.

.....

Việt Dao về tới Bắc Trấn phủ tư lại phát hiện trước cửa nhiều thêm mấy Cẩm Y Vệ xa lạ đứng gác, mà mấy thuộc hạ quen thuộc thường ngày hay lười nhác của nàng đều cầm đao đứng hai bên đình viện như từng cây cột thẳng tắp, không khí trang nghiêm.

Việt Dao vào cửa duỗi tay chọc cái này lại chọc cái kia, cười hỏi: "Mặt trời mọc hướng Tây hả, sao hôm nay các ngươi chăm chỉ vậy?"

Dưới ánh mặt trời nhóm Cẩm Y Vệ chảy một giọt mồ hôi lạnh, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Việt Dao đầy bụng nghi ngờ bước vào vừa vặn thấy tâm phúc Lưu Thiên Hộ của nàng đứng ngay cửa, nàng vừa muốn chào hỏi nhưng Lưu Thiên Hộ lại như thấy quỷ mồ hôi đầy đầu đưa ánh mắt ra hiệu cho nàng, dùng khẩu hình không tiếng động nói: "Ôn, đại, người...."

Việt Dao xem hiểu, cả người giật mình nhanh chóng xoay người chạy.

Đáng tiếc đã chậm, người ngồi ngay ngắn trong sảnh sớm nghe thấy giọng nói thanh thúy to lớn của nàng, trầm giọng: "Việt Sử phủ."

Cả người Việt Dao cứng đờ tựa như bị ghim tại chỗ, sau một lúc lâu nàng mới xoay người căng da đầu cười mỉa: "Không biết Chỉ huy sứ đại nhân đại giá quang lâm, ti chức không tiếp đón từ xa...."

Theo tiếng bước chân trầm ổn một đôi ủng không

dính hạt bụi đứng yên trước mắt nàng, vạt áo phi ngư phục mới tinh hơi đong đưa, vô cùng uy nghiêm.

Mà giọng nói của hắn cũng vô cùng lạnh lẽo như dòng suối lạnh chảy qua: "Triệu tập Cẩm Y Vệ của Bắc Trấn phủ tư tới điểm danh." Dứt lời Ôn Lăng Âm vươn một bàn tay trắng nõn đưa quyển sách tới trước mặt Việt Dao.

Việt Dao khổ không nói nổi.

Nàng đối đãi với cấp dưới luôn luôn khoan dung, trong nhà ngẫu nhiên có việc gấp xin phép nàng liền có thể về nhà, chưa từng có lễ nghi phiền phức cho nên Cẩm Y Vệ của Bắc Trấn phủ tư thỉnh thoảng sẽ uống chút rượu trộm lười biếng, có khối người....

Lại cứ gặp phải Ôn Lăng Âm tra xét! Quan mới nhậm chức đầy nhiệt huyết, chỉ là nàng không nghĩ tới người đứng mũi chịu sào lại là mình.

Đến trễ không có lý do phạt mười roi, lười biếng chậm trễ phạt mười roi, tụ tập say rượu phạt hai mươi roi cùng trừ bớt bổng lộc....

Sau nửa canh giờ Việt Dao nhìn đám cấp dưới trên giáo trường đều rên rỉ chỉ cảm thấy những đòn roi đó như đều dừng trên người mình, thật sự là khổ không nói nên lời.

Phạt xong rồi Ôn Lăng Âm lại nói: "Đưa tất cả hồ sơ án kiện trong mười năm Bắc Trấn phủ tư xử lý đến tổng phủ, ta muốn xem qua."

Việt Dao nghẹn họng, sau một lúc lâu: "Đến tận

mười xe lận, đại nhân có thể xem xong?"

Ôn Lăng Âm ấn Tú Xuân đao, tròng mắt nhạt màu khẽ chuyển động, ánh mắt không có độ ấm nào dừng lại trên người nàng.

Việt Dao kiên trì một lát mới cười gượng: "Được rồi."

Nhiệt độ xung quanh bắt đầu ấm lại. Ôn Lăng Âm ngẩng đầu nhìn sắc trời trầm mặc suy tư một lát, bỗng nhiên nói: "Việt Sử phủ."

Việt Dao không dám chậm trễ: "Có ti chức."

"Thay thường phục cùng ta ra ngoài một chuyến."

"Nhanh như vậy liền phải phá án sao?"

"Không phải." Ôn Lăng Âm nhìn nàng, khuôn mặt bình tĩnh nhưng ánh mắt có chút thay đổi: "Đi ăn cơm."

"Ăn cơm?" Việt Dao kinh hãi chỉ chính mình: "Cùng ta?"

Ôn Lăng Âm gật đầu.

Hồng Môn Yến!

Chuông cảnh báo trong đầu Việt Dao reo vang.

Chương 59: Mạch Nước Ngầm

Đều nói mưa xuân quý như dầu, mấy trận mưa phùn rơi xuống làm hoa hồng cũng nặng đi, liễu xanh phát triển, nước trong ao xuân xanh vắt, cây cối hai bên đường ruộng kéo dài, kinh thành trở nên vui vẻ.

Mặt đất ẩm ướt, Tiêu Trường Ninh không ra khỏi nhà được liền tự mình luyện chữ trong phòng. Tới buổi trưa Thẩm Huyền ra ngoài xử lý công vụ còn chưa trở về nhưng lại có Việt Dao đến.

Không biết có phải bất hòa cùng cấp trên hay không mà Việt Dao đã nhiều ngày rất cần mẫn tới Đông Xưởng, dường như một khắc cũng không muốn ở lại Cẩm Y Vệ.

Hôm nay có mưa phùn, Việt Dao không bung dù nên khi vào cửa phải cởi áo choàng đen xuống, lộ ra một nụ cười tươi đẹp, nàng dựa trên cửa sổ cười nói: "Điện hạ."

Tiêu Trường Ninh còn đang lo không tìm được người vội buông bút nhìn nàng vẫy tay: "Tỷ tới đúng lúc lắm, mau vào đi."

"Mấy ngày trước thần mời điện hạ ra cửa đạp thanh, ai ngờ điện hạ lại không chịu." Mi mắt Việt Dao nhăn lại giả vờ tức giận nhưng tươi cười bên khóe miệng lại không thể nào che dấu được, tiện tay kéo

Tiêu Trường Ninh ngồi xuống bên cạnh, bộ dạng không quy củ.

Tiêu Trường Ninh nhéo gương mặt Việt Dao: "Gần đây muội thật sự lười, không quá muốn ra cửa. Huống chi Thẩm Huyền quá bận, mỗi khi thấy hắn bôn ba mệt nhọc bổn cung lại đau lòng nên tâm tư ra cửa du ngoạn cũng phai nhạt."

Việt Dao hoàn toàn thất vọng: "Thì ra điện hạ lại thấy sắc quên nghĩa như vậy.... Không đúng Thẩm công công cũng không có sắc gì mà."

Tiêu Trường Ninh nhớ tới thân thể thon dài mạnh mẽ sau khi cởi sạch quần áo của Thẩm Huyền, nhớ lại hượng vị mê muội trên người hắn cùng khuôn mặt thâm thúy khi động tình bất giác mũi lại nóng lên, nén cười nhỏ giọng biện giải: "Sắc vẫn phải có."

Việt Dao nắm lấy bàn tay đang nhéo mặt mình của Tiêu Trường Ninh, cũng cười nói: "Điện hạ đây là tình nhân trong mắt hóa Tây thi sao, người bị Thẩm Huyền hạ mê hồn canh rồi."

"Không nói hắn nữa." Tiêu Trường Ninh chuyển đề tài, mắt liếc qua Việt Dao như muốn nhìn thấu bí mật trên người nàng: "Nghe nói tỷ gần đây đều ở bên ngoài, thà rằng ra ngoài phá án cũng không muốn ở lại Bắc Trấn phủ tư? Chẳng lẽ trong phủ tỷ có hung thần ác sát gì tọa trấn sao?"

Nghe vậy ánh mắt Việt Da trở nên không được tự nhiên, nàng "ai" một tiếng buồn bã ỉu xìu dựa vào bàn: "Còn có thể có ai được? Điện hạ biết rõ còn cố hỏi, bóc vết sẹo của người ta."

"Vị Ôn đại nhân kia đến tột cùng đã làm gì mà Việt Sử phủ không sợ trời không sợ đất của chúng ta lại sợ thành như vậy?"

"Cũng không phải sợ, thần chính là không nhìn thấu được tâm tư của hắn nên rất khó ở chung, so với đánh giặc còn khó hơn."

Mày mỏng Việt Dao nhăn lại: "Ngày thứ hai hắn nhậm chức liền ra oai phủ đầu với Bắc Trấn phủ tư, lấy cớ chỉnh đốn quân kỷ đánh mỗi người mấy chục roi, hiện tại trên dưới Cẩm Y Vệ đều không dám không nghe lời hắn, số ít không phục cũng đều bị hắn đuổi đi, rất đáng sợ."

"Lấy tuổi tác hắn lại có thể chỉnh đốn tốt Cẩm Y Vệ trong mấy ngày xác thật có vài phần bản lĩnh." Dứt lời Tiêu Trường Ninh nhìn Việt Dao quan tâm: "Tỷ thì sao? Hắn có mượn cơ hội phạt tỷ không?"

Việt Dao vẫy tay: "Phạt thì cũng không có nhưng ngược lại kêu thần thay thường phục giống nữ nhân cùng hắn đi ăn cơm."

Ăn cơm?

Tiêu Trường Ninh dừng một chút, nói: "Sao bổn cung lại cảm thấy có chút lạ lạ."

"Đúng không? Thần cũng cảm thấy lạ." Việt Dao vội lên tinh thần: "Lúc ăn cơm hắn cũng không nói lời nào chỉ nhìn thần chằm chằm.... Đương nhiên thần không phải nói dung mạo hắn đáng sợ mà ngược lại bộ dạng hắn vô cùng tuấn tú, nhưng mà quá lạnh lùng giống như cái hũ nút, chỉ nhìn tỷ một cái nhưng cũng làm ta hoảng sợ."

Tiêu Trường Ninh nghe nàng nói từ đầu đến cuối sau đó giống như lĩnh ngộ được cái gì, ý vị thâm trường híp mắt: "Đúng vậy, quá kỳ quái."

Nàng cố ý kéo dài giọng nói nhưng Việt Dao lại không bắt được ý ngoài lời của nàng, chỉ thở dài: "Đừng bàn đến hắn. Hôm nay thần đến đây là có một chuyện muốn dò hỏi điện hạ."

Tiêu Trường Ninh gật đầu: "Tỷ hỏi đi."

Việt Dao nói thẳng: "Có phải Thẩm Huyền xảy ra chuyện gì không?"

Gió thổi cuốn theo vài bông hồng lẻn vào theo gió, lẻ loi rơi xuống bàn trà cạnh cửa sổ.

Tiêu Trường Ninh ngẩn ra duỗi tay vân vê mấy cánh hoa đào trong tay hỏi: "Vì sao tỷ lại hỏi như vậy?"

"Gần đây thái giám Đông Xưởng ra vào cửa thành, Thẩm Huyền cũng rất ít khi ở trong Đông Xưởng, chắc là có án tử gì lớn." Nói đến đây Việt Dao mím môi, đáy mắt có chút do dự tựa hồ không biết có nên nói tiếp hay không.

Tiêu Trường Ninh nhìn thần sắc nàng cười: "Tình cảm của muội với tỷ như vậy, có gì việc nói thẳng không cần ấp úng."

"Trường Ninh." Việt Dao thay đổi xưng hô, khuôn mặt cũng từ vui cười trở nên nghiêm túc, khuỷu tay nàng đè lên bàn nói: "Hoàng thượng có lẽ đang tra thân thế của Thẩm Huyền."

Thấy nàng không nói lời nào Việt Dao còn tưởng rằng nàng không tin nên ngồi thẳng dậy cường điệu: "Là sự thật. Trước đó vài ngày ta phụng mệnh đưa hồ sơ cho Ôn Chỉ huy sứ trùng hợp liếc thấy mật thư trên bàn hắn, ghi lại từng chút quá khứ của Thẩm Huyền bao gồm tất cả lúc hắn còn gọi là Thẩm Thất cùng với thân phận là tội thần của Chu gia Thanh Châu, đều tra đến rành mạch.... Trường Ninh muội nghĩ đi Cẩm Y Vệ là của hoàng đế, nếu không có Hoàng thượng bày mưu tính kế thì ai dám trặng trợn mà tra Thẩm Huyền như thế?"

Tiêu Trường Ninh bất giác vân vê cánh hoa, giương mắt hỏi: "Ôn Lăng Âm còn tra được cái gì?"

"Những lời này tỷ vốn không nên nói, rốt cuộc thì ta vẫn còn mặc quan bào của Cẩm Y Vệ. Chỉ là trên cuốn mật thư kia có mấy chỗ bị Ôn Chỉ huy sứ dùng bút son vòng lại, chắc là manh mối cực kỳ quan trọng." Việt Dao nhíu mày suy tư, hạ giọng: "Trên đó ghi lại mọi chuyện vào ngày bốn tháng mười năm đi săn thú, săn thú năm ấy Hoàng hậu Lương thị bị ám sát sau khi về cung liền giết tất cả thái giám đi theo chỉ có một mình Thẩm Thất thoát chết được, bị biếm đến Tẩy Bích Cung làm tạp dịch, sau đó Thẩm Thất gia nhập Đông Xưởng sửa tên thành Thẩm Huyền.... Hình như chỗ này Ôn Lăng Âm thấy được cái gì."

Tiêu Trường Ninh không nghĩ tới cái vị Ôn nhị này làm việc như thế sấm rền gió cuộn như vậy, ngắn ngủn mấy ngày liền tra ra được Thẩm Huyền ban đầu mang họ Chu là hậu nhân của gia thần của Tĩnh vương gia, còn nhạy bén nắm được nội tình của chuyến săn thú năm đó.... Nhưng mà hắn hẳn còn

chưa tra được Thẩm Huyền không phải là Thẩm Thất.

Trên mặt Tiêu Trường Ninh hiện lên một chút kinh ngạc rồi lại trở về bình tĩnh.

"Kỳ thật bổn cung sớm đoán được sẽ có ngày hôm nay chỉ là không nghĩ lại tới nhanh như vậy." Hạ Lục là mật thám của phế Thái hậu mà Tiêu Hoàn lại từng đi đến ngục giam trước khi phế Thái hậu chết, vậy thì chuyện mà Hạ Lục biết tám chín phần cũng bị Tiêu Hoàn biết.

Đề đốc Đông Xưởng cạnh giường thiên tử là thái giám giả, cho dù là đế vương nào thì cũng đều không thể chịu đựng được việc này. Vì sao? Rốt cuộc một thái giám quyền thế hiển hách chung quy cũng có một ngày phải chết già, thái giám không thể sinh dục mặc dù có được giang sơn cũng vô pháp kế thừa, chết rồi thì xong hết mọi chuyện, cho nên sẽ không có tháo giám nào thật sự muốn mưu quyền soán vị.

Nhưng mà nếu một thái giám quyền thế ngập trời là giả.... Vậy ý nghĩa liền khác nhau rất lớn.

Không chỉ là Tiêu Hoàn dù cho bất kì đế vương nào cũng đều sẽ có đề phòng, nàng sớm nến biết đến.

"Cho nên trên người Thẩm Huyền rốt cuộc có bí mật gì lại làm Hoàng thượng kiêng kị như thế?"

Tiêu Trường Ninh ném cánh hoa đã bị vân vê đến nhăn dúm vào sọt giấy rồi lau tay. Nàng biết Việt Dao cũng không có ý tứ đi quá giới hạn nhưng cũng không nên nói nhiều, chỉ duỗi tay chọc trán nàng: "Tự bản thân tỷ nghĩ lại đi."

Vừa vặn tới giờ cơm trưa Tiêu Trường Ninh liền mời Việt Dao ở lại dùng bữa.

Dù sao hôm nay Thẩm Huyền cũng không ở Đông Xưởng Việt Dao hứng thú bừng bừng đồng ý, nàng cười hỏi: "Có rượu không?"

"Rượu ngon thịt tốt đều không thiếu tỷ." Dứt lời Tiêu Trường Ninh đứng lên. Cõ lẽ à đứng dậy quá nhanh nàng cảm thấy choáng váng, thân hình lảo đảo một chút mới đứng vững.

"Muội làm sao vậy?" Việt Dao lanh lẹ đỡ nàng.

Tiêu Trường Ninh chờ cơn choáng váng qua đi mới lắc đầu nói: "Muội không có việc gì, đi thôi."

Việt Dao luôn thích rượu thịt, bản thân ăn đến vô cùng vui vẻ lại thấy Tiêu Trường Ninh không động đũa liền hỏi: "Điện hạ sao ăn ít như vậy, thân thể không thoải mái sao?"

Tiêu Trường Ninh thả đũa xuống, dùng khăn lau môi nói: "Gần đây không muốn ăn cho lắm."

"Muội nên ăn nhiều chút." Việt Dao cầm ly rượu lên một hơi cạn sạch, mu bàn tay lau giọt rượu chảy dưới cằm: "Lúc về thần sẽ đi mua mấy cân bánh sơn tra nhất phẩm cho muội ăn vặt."

Hai người đang nói chợt nghe thấy bên ngoài ồn ào theo đó là tiếng chó sủa hung mãnh truyền đến rõ ràng.

Ánh mắt Tiêu Trường Ninh sáng lên, hơi rướn người

về phía trước nói: "Thẩm Huyền về rồi."

"Há!" Việt Dao suýt nghẹn vội nói: "Thần vẫn nên đi thôi, thật sự không muốn thấy hắn."

"Không sao tỷ cứ ăn đi bổn cung ra ngoài chờ." Đêm qua Thẩm Huyền không về đến tận bươi trưa hôm nay mới về, nhất định là mệt mỏi, Tiêu Trường Ninh muốn đi gặp hắn liếc mắt một cái cũng tốt, như vậy bản thân mới có thể buông xuống được đi làm việc của mình.

Nàng lệnh Đông Tuệ khoản đãi Việt Dao thật tốt còn bản thân đứng dậy đi ra ngoài.

Ngoài đình viện có hai hàng thái giám áo nâu của Đông xưởng mà Thẩm Huyền đang đưa lưng về phía nàng đứng trước mặt nhóm thái giám, bóng dáng cao lớn như núi. Tiêu Trường Ninh động lòng chậm rãi đi đến phía sau Thẩm Huyền kêu: "Thẩm Huyền...."

Lời vừa nói ra khỏi miệng nàng liền ngây ngẩn cả người.

Mới vừa rồi nàng vội vàng nhìn thoáng qua bả vai Thẩm Huyền phát hiện không khí hôm nay của Đông Xưởng rất khác: Khuôn mặt mỗi người đều nghiêm túc tạo thành trận địa sẵn sàng đón địch, một số ít người thậm chí còn có vết máu loang lổ có chút chật vật giống như mới vừa trải qua một trận chém giết.... Mà trước mặt Thẩm Huyền có một miếng vải bố trắng che thi thể, chỉ lộ ra một bàn tay máu chảy đầm đìa nhìn thấy ghê người.

Đông Xưởng có người chết....

Ý thức được điều này hô hấp Tiêu Trường Ninh cứng lại, trong bụng xuất hiện một trận buồn nôn suýt nữa đã nôn khan ra.

"Trường Ninh!" Thẩm Huyền nhanh chóng xoay người gắt gao ôm Tiêu Trường Ninh vào ngực, thuận thế che kín đôi mắt nàng, trong giọng nói còn chút sát khí chưa tan hoàn toàn trộn lẫn sự lo lắng không thể nào che giấu: "Nàng không có việc gì chứ?"

Tiêu Trường Ninh áp chế cơn buồn nôn, mi mắt run rẩy dữ dội dưới lòng bàn tay Thẩm Huyền. Một chút cảm giác ấm áp hiện ra trong bóng đêm, nàng khẽ run hỏi: "Thẩm Huyền, ai đã chết vậy?"

"Không có ai, đừng sợ." Giọng nói Thẩm Huyền lại hạ xuống nhìn thủ hạ ra lệnh: "Nâng hắn đi xuống đi, nhớ an táng tốt."

Khi trở lại sảnh dùng bữa chân Tiêu Trường Ninh vẫn còn có chút mềm, khuôn mặt hơi hốt hoảng. Trên bàn còn bày chén đũa chưa dọn, đồ ăn còn nhiều nhưng Việt Dao đã đi mất.

Thẩm Huyền nắm đầu ngón tay Tiêu Trường Ninh tầm mắt dừng lại ở hai bộ chén đũa trên bàn, thấp giọng hỏi: "Có khách?"

Tiêu Trường Ninh cũng không có gì giấu giếm gật đầu: "Việt Dao có tới nhưng thấy chàng trở về nên đi rồi."

"Trở nên thức thời hơn rồi." Thẩm Huyền cười lạnh, lúc quay người lại thấy sắc mặt trắng bệch của Tiêu Trường Ninh nhịn không được hôn lên môi nàng, thẳng đến khi gò má trắng nõn của nàng nổi lên một

tầng đỏ ửng, cánh môi rái nhợt cũng có chút màu máu thì mới thả nàng ra thấp giọng: "Tốt hơn chút nào chưa?"

"Khá hơn nhiều." Tiêu Trường Ninh đã hoàn hồn lại, nàng nhịn không được hỏi: "Sao lại thế này? Chàng gặp phiền toái gì sao?"

Thẩm Huyền đặt mũ xuống, lạnh lùng nói: "Phát hiện vài tên mật thám Bắc Địch trong thành, đều là cao thủ, lúc giao thủ vài tên cấp dưới vô ý bị giết."

Tiêu Trường Ninh giật mình: "Người Bắc Địch vạn dặm xa xôi như thế lẫn vào kinh thành làm gì? Bọn họ vào bằng cách nào?"

"Có quan viên thông đồng với địch, hiện tại còn chưa xác định được." Thẩm Huyền nói: "Nhưng mật thám trong thành khẳng định không chỉ có mấy tên đó, còn có nhiều tên đang trốn ở nơi chúng ta không nhìn thấy."

Chuyện như này Tiêu Trường Ninh có gấp cũng không giúp được gì đành duỗi tay ôm lấy Thẩm Huyền, trán dán lên cằm hắn cọ cọ hỏi: "Chuyện của công tử Tô gia có tin tức gì không?"

Thẩm Huyền ngửi tóc nàng, tâm tình lo lắng cũng lặng xuống không ít, hắn rũ mi nói: "Không có. Thám tử ở Lạc Dương gửi thư đến nói Tô Tề vẫn chưa về nhà, lúc ra khỏi kinh thành liền mất liên hệ, muốn bắt hắn còn cần chút thời gian."

Tiêu Trường Ninh gật đầu an ủi: "Có lẽ mọi chuyện cũng không phức tạp như chúng ta nghĩ, sẽ không có việc gì."

Rõ ràng là một người nhu nhược như vậy nhưng lại muốn an ủi mình, Thẩm Huyền chợt cười đôi mắt thâm thúy nhìn nàng chăm chú.

"Đúng rồi." Nhớ tới lời của Việt Dao lông mày Tiêu Trường Ninh mới vừa buông lại hơi nhăn lại, nàng ngẩng đầu nói: "Mới vừa rồi Việt Dao nói Hoàng thượng đã nghi ngờ thân phận chàng, ra lệnh cho Ôn Lăng Âm tra xét."

Ý cười trong mắt Thẩm Huyền không giảm, thâm tình bất biến chỉ "ừ" một tiếng.

Tiêu Trường Ninh bị thái độ lù lù bất động của hắn làm cho hồ đồ, nàng duỗi tay quơ quơ trước mặt hắn: "Có cần phải lẻn vào tổng phủ Cẩm Y Vệ hủy sạch đống hồ sơ có quan hệ với chàng không?"

Thẩm Huyền thuận thế bắt được tay nàng rồi bọc trong lòng lòng bàn tay chính mình chậm rãi nói: "Sau đó chẳng phải thể hiện bản đốc chột dạ mà còn chứng thực tội danh khi quân sao." Hắn nói tiếp: "Mật thám ngoại bang lẫn vào kinh thành, tầm quan trọng của chuyện còn lớn hơn chuyện của ta hoàng đế sẽ biết."

Cũng phải. Tiêu Trường Ninh ảo não than một tiếng: "Bổn cung chỉ là quan tâm nên mới loạn, lúc suy nghĩ mấy vấn đề đều mơ màng hồ đồ."

Tầm mắt Thẩm Huyền dừng lại trên chén đũa trên bàn, chỗ cơm canh bên phía Tiêu Trường Ninh rõ ràng là chưa từng động đến. Trong mắt hắn hiện lên không vui cắn vành tai nàng: "Lại không muốn ăn cơm sao?"

Tiêu Trường Ninh hừ hừ: "Chàng không ở đây bổn cung ăn không vô."

Thẩm Huyền lập tức gọi người hầu tới lệnh bọn họ hâm đồ ăn lần nữa, sau đó mới nhìn Tiêu Trường Ninh nói: "Ta bồi nàng ăn."

Lần này Tiêu Trường Ninh tốt xấu gì cũng ăn nhiều hơn hai chén nhưng chén cơm còn chưa ăn xong liền nhỏ giọng ồn ào mệt nhọc, đòi Thẩm Huyền ôm nàng lên giường ngủ trưa.

Hơi ẩm mưa xuân qua đi mọi âm thanh đều yên lặng, chim hoàng oanh hót vang trong mặt trời buổi trưa đỏ thẫm. Có ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua mây đen cùng cửa sổ chiếu lên khuôn mặt say ngủ yên tĩnh của Tiêu Trường Ninh sau lớp màn lụa.

Nàng ngủ thật sự sâu tựa hồ rất mệt mỏi, ngay cả có người lén lút bắt mạch nàng cũng không biết.

Người đời đều biết Ngô dịch trường tinh thông trù nghệ cùng dùng độc nhưng lại không biết y độc từ xưa không phân nhà, y thuật của hắn vô cùng tốt. Lần này hắn giơ hai ngón tay béo ú đặt trên cổ tay Tiêu Trường Ninh, chỉ một lát sau đôi mắt vốn khép hờ bỗng chốc mở lớn hiển nhiên đã có đáp án....

Thẩm Huyền cầm sợi tóc rụng xuống bên thái dương của Tiêu Trường Ninh, đôi mắt thâm trầm xuyên qua màn lụa khóa chặt Ngô Hữu Phúc đang bắt mạch bên ngoài: "Sao rồi?"

.....

Nghe nói Hoàng hậu bị bệnh Tiêu Trường Ninh không thể ngồi yên được liền quyết định đi đến Khôn Ninh Cung thăm nàng.

Mấy ngày gần đây trong triều đột nhiên có một các lão đột ngột chết rồi lại có gian tế của Bắc Địch lẫn vào thành nên Thẩm Huyền không có thời gian ở lại trong phủ. Tiêu Trường Ninh không cần thông báo cho hắn, chỉ dẫn theo Đông Tuệ cùng hai cùng tì mới tới bước lên xe đi vào Khôn Ninh Cung.

Ngoài dự đán Tiêu Hoàn thế nhưng cũng ở Khôn Ninh Cung, hắn đang ngồi trước giường bệnh của Lương Ấu Dung cúi đầu dong dài: ".... Đêm qua Công Bộ thượng thư bị ám sát bỏ mình giữa đêm khuya, bên người trẫm lại mất đi một cấp dưới đắc lực. Hiện tại kinh thành là một mảng mưa gió mù mịt, mỗi người đều cảm thấy bất an, bọn họ nói có lẽ là do gian tế Bắc Định lẫn vào làm."

"Hoàng hậu trẫm cảm thấy áp lực thật lớn. Người Bắc Địch có lẽ thấy Thái hậu rơi đài, trẫm lại là một tiểu tử tóc còn để chỏm nên mới vội vã muốn tói chia một chén canh đi."

"Trẫm sẽ không để cho bọn họ thực hiện được! Hoàng hậu nàng phải nhanh tốt lên, có nàng hiệp trợ trẫm nhất định có thể không gì địch nổi...."

Trên giường thật lâu cũng không có hồi âm, chỉ có một bàn tay tái nhợt gầy ốm vươn ra từ trong màn lụa nắm tay Tiêu Hoàn.

Tiêu Hoàn trầm mặc thật lâu, hô hấp chợt run rẩy mang theo nức nở khẩn cầu: "Dung tỷ tỷ nàng trò chuyện cùng trẫm đi, trẫm rất sợ hãi....."

Tiêu Trường Ninh đi vào, thẳng đến khi có cung nhân thông truyền Tiêu Hoàn mới đột nhiên bừng tỉnh, hắn nâng tay áo lau mắt xong mới quay đầu nói: "Tỷ tỷ?"

Tiêu Trường Ninh gật đầu, ngồi xuống cái ghế bên cạnh: "Ta đến thăm Hoàng hậu." Nói xong nàng liền ngây ngẩn cả người.

Mặc dù cách một lớp mành nhưng nàng cũng có thể cảm nhận được sự tiều tụy của Lương Ấu Dung, lúc xốc mành lên càng thêm kinh hãi.

Lương Ấu Dung gầy đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt không có chút máu, đáy mắt một vòng quầng thâm, trên mu bàn tay có thể mơ hồ thấy được gân xanh, không giống như thiếu nữ võ nghệ trác tuyệt có thể cầm kiếm mà như là một đóa hoa mất chất dinh dưỡng, sắp khô héo.

Trong mắt Tiêu Hoàn hiện lên cảm xúc đau xót càng nhiều hơn là lo sợ không yên cùng sự vô thố, giống như chỉ có khi đối mặt Lương Ấu Dung thì tất cả tâm cơ cùng tính kế của hắn đều sẽ tự sụp đổ, ngốc đến đáng thương.

Trên giường, tóc đen của Lương Ấu Dung rối tung càng lộ rõ vẻ yếu ớt. Nàng nhấc mí mắt lên há miệng thở dốc giống như có chuyện muốn nói, chỉ là lời còn chưa nói ra thì đã ho khan một trận tê tâm phế liệt.

Tiêu Hoàn luống cuống tay chân vỗ lưng cho nàng, nhóm cung tì dâng thuốc lên nhưng Lương Ấu Dung lại lắc đầu không muốn uống. Tiêu Trường Ninh nhìn

đôi mắt nàng, đọc hiểu cầu xin trong đó.

"Hoàng thượng tỷ có thể mượn Hoàng hậu một chút không? Tỷ cùng nàng nói mấy lời." Tiêu Trường Ninh lấy nước thuộc trong tay cung tì nhẹ nhàng khuấy, thấy Tiêu Hoàn ngồi bất động tại chỗ nàng cười nói: "Nữ nhân nói chuyện đệ nghe không hiểu. Không cần lo lắng, chỉ mượn mười lăm phút."

Tiêu Hoàn mím môi, sau một lúc lâu mới rũ đôi mắt đã đỏ xuống nhìn Lương Ấu Dung: "Vậy đợi lát nữa ta gặp nàng."

Lương Ấu Dung trầm mặc nhẹ nhàng gật đầu với Tiêu Hoàn.

Nàng gật đầu rất nhẹ nhưng Tiêu Hoàn vẫn thấy, hắn phảng phất như chịu ban ân lớn lao trở nên vui sướng.

Đợi Tiêu Hoàn rời đi trong phòng chỉ còn lại hai người Lương Ấu Dung cùng Tiêu Trường Ninh, lúc này Lương Ấu Dung mới chống người ngồi dậy ho nhẹ vài tiếng.

Tiêu Trường Ninh gác một cái gối thêu nhỏ sau lưng nàng rồi lại đưa nước thuốc tới trước mặt hỏi: "Có thể uống không?"

Lương Ấu Dung gật đầu nhận lấy chén thuốc, nàng ngơ ngẩn nhìn nước thuốc màu nâu.

"Mạo muội nói thật bổn cung từ trước đến nay đều không quá thích ngươi." Tiêu Trường Ninh bỗng nhiên mở miệng: "Bổn cung không thích ngươi không phải bởi vì ngươi bắt cóc bổn cung mà là bởi vì

ngươi luôn bị lá cây che mắt nhưng tính tình vẫn luôn như cây gân, không hiểu linh hoạt. Trung cùng hiếu, thiện cùng ác, đen cùng trắng, từ trước đến nay đều như quang ảnh đan xen nhau, tuy hai mà một, nhưng ngươi lại càng muốn phân rõ thị phi đúng sai làm cho hai bên đều không thoải mái."

Lương Ấu Dung nhấp môi, giọng nói vô cùng khàn hỏi: "Nếu là Thẩm Đề đốc thương tổn đến thân nhân của ngươi ví dụ như Hoàng thượng, ngươi cũng sẽ quên hết tất cả mà yêu nhau cùng hắn sao?"

Tiêu Trường Ninh ngẩn ra ngay sau đó cười nói: "Không, bổn cung có lẽ sẽ đối đầu đến ngươi sống ta chết với hắn."

Lương Ấu Dung trầm mặc, thật lâu sau mới đáp: "Nhưng ta, không làm được...." Nàng thà rằng tổn thương chính mình cũng không muốn đâm Tiêu Hoàn.

"Cho nên." Tiêu Trường Ninh tiếp tục nói: "Xem ở ngươi đối với Hoàng thượng là thiệt tình nên tuy rằng bổn cung chán ghét ngươi nhưng thấy ngươi bệnh thành như vậy, ta cũng không vui."

Lương Ấu Dung nhấp một ngụm thuốc, đắng đến nhíu mày. Có lẽ do nàng bệnh nặng nên đầu lưỡi căn bản không nếm ra được chua xót mà chính là do nội tâm nàng đã đắng.

Tiêu Trường Ninh suy nghĩ, vẫn là lắm miệng hỏi một câu: "Về sau ngươi tính toán như thế nào? Tiếp tục tra tấn nhau?"

"Trường Ninh trưởng công chúa." Lương Ấu Dung ngước khuôn mặt thon gầy lên, con ngươi lóe ánh

nước, thật lâu sau mới gian nan nói: "Có thể giúp ta rời khỏi nơi này không? Có lẽ chỉ sau khi ta cùng hắn tách ra thì mới có thể tìm đúng vị trí của mỗi người.... trưởng thành lên."

Đây là một cái thỉnh cầu có hơi khó xử, Tiêu Trường Ninh nghiêm túc suy nghĩ vẫn không cho nàng cái hứa hẹn khẳng định, chỉ khẽ cười: "Ngươi nên dưỡng bệnh cho tốt, chỉ cần các ngươi không chịu thua thì vấn đề sẽ tự giải quyết."

Mười lắm phút qua đi, Tiêu Trường Ninh ra khỏi Khôn Ninh Cung.

Cuối hành lang ngoài điện Tiêu Hoàn lẻ loi ngồi trên lan can màu hồng, bóng dáng hợp với tàn hồng cuối xuân có vẻ hiu quạnh.

Tiêu Trường Ninh ngồi xuống bên người hắn, cùng hắn nhìn mây mù dần tiêu tán phía xa hồi lâu mới nói: "Hoàn nhi, đệ là do một tay tỷ che chở lớn lên sao cứ phải một hai đẩy tỷ ra, đẩy Hoàng hậu ra cuối cùng lại để bản thân trở thành người cô đơn sao?"

Lời này giống như lưỡi dao sắc bén đâm vào trong lòng, Tiêu Hoàn nghẹn ngào phản bác: "Trẫm không có! Là các người một thì cố chấp muốn yêu nhau với một thái giám không rõ lai lịch, một lại cố chấp muốn cao chạy xa bay rời khỏi trẫm, trẫm rõ ràng đã dùng hết toàn lực nắm chặt các người, chính là, chính là...."

Tiêu Trường Ninh thu hồi tầm mắt đặt ở chân trời nhẹ nhàng dừng lại trên người đế vương trẻ.

Hắn mặc thường phục màu đỏ, đầu đội kim quan, mặt mày như ngọc, niên thiếu tuấn tú, nhưng đáy mắt lại cố tình đựng đầy nước mắt. Trí tuệ hắn nên rộng lớn để có thể cất chứa vạn dặm non sông nhưng đôi mắt hắn cũng là hẹp hòi, hẹp đến mức bi thương cũng không ngăn được liền hóa thành nước mắt chảy xuống.

"Hoàn nhi Thẩm Huyền từng kể cho ta nghe một câu chuyện xưa, đệ muốn nghe không?"

Tiêu Hoàn hít mũi xem như cam chịu.

Tiêu Trường Ninh liền nói: "Thẩm Huyền nói lúc hắn còn nhỏ cũng không thích đọc sách, từng nhìn thấy một con chim hoàng oanh trên đại thụ trước sương phòng, tiếng ca của con chim này vô cùng uyển chuyển làm hắn động tâm nên hắn liền nảy sinh tâm tư độc chiếm, dùng đá ném con chim hoàng oanh kia rớt xuống. Cánh chim hoàng oanh bị thương liều mạng giãy giụa trong lòng bàn tay hắn, Thẩm Huyền sợ con chim đó bay đi liền dùng sức nắm lấy hai cánh của nó."

Nói đến đây Tiêu Trường Ninh hơi dừng, hỏi ngược lại: "Đệ đoán thử được không?"

Đáy mắt Tiêu Hoàn một mảng âm trầm, sau một lúc lâu mới lắc đầu.

"Con chim đó đã chết, buồn chết." Tiêu Trường Ninh nói: "Loài chim hô hấp trừ bỏ dựa vào xoang mũi trên miệng còn phải dựa vào túi hơi hai bên cánh, cánh bị nắm chặt chim không thể hô hấp tự do được nên chết."

Có một số đồ vật có lẽ giống như con chim hoàng oanh trong hồi ức đó của Thẩm Huyền, càng nắm chặt sẽ càng chết nhanh giống như cát, càng nắm chặt nó cũng sẽ trôi đi từ khe hở ngón tay, hoàng quyền giống vậy mà Hoàng hậu cũng là như thế.

Tiêu Hoàn cũng không ngốc, biết rõ tỷ tỷ đang nói gì.

Trong mắt hắn có không cam lòng cùng tuyệt vọng, liều mạng xoa mắt run giọng nói: "Là Hoàng hậu để tỷ tới nói lời này sao?"

"Không, đây chỉ là một chuyện xưa mà thôi. Chim hoàng oanh trong hồi ức đó không thể khởi tử hồi sinh được nhưng số mệnh của Hoàn nhi cùng Hoàng hậu nhất định vẫn còn có thể." Dứt lời nàng cười đứng dậy: "Lời nói đã đến nước này, tỷ...."

Trời đất trước mắt nàng chợt quay cuồng, mây trắng trên bầu trời cùng hàng ngói đều phảng phất như trở thành một cơn lốc xoáy che trời lấp đất đè nàng xuống....

Trước mắt Tiêu Trường Ninh tối sầm suýt nữa ngã quỵ.

Trên lông mi Tiêu Hoàn còn treo nước mắt, hắn luống cuống tay chân bảo vệ nàng kinh ngạc kêu lên: "Tỷ tỷ!"

Cả người Tiêu Trường Ninh nhũn ra không nói nên lời hoàn toàn lâm vào hôn mê, nàng chỉ nghe thấy giọng nói tức giận của Tiêu Hoàn rống lên bên tai, như là rất gần lại giống như rất xa.+

"Người tới! Mau truyền thái y!"

Chương 60: Ngoài Ý Muốn

Tiêu Trường Ninh sau khi kết hôn liền dọn ra khỏi Tẩy Bích Cung nhưng người hầu trong cung vẫn đúng giờ quét dọn tu chỉnh như cũ. Lúc này, trong cung yên tĩnh không người, gió nhẹ thổi qua bên ngoài làm màn lụa bay múa, sau bình phong gỗ lê vẽ hình mây bay chim hạc, ánh mắt Tiêu Hoàn sáng tối khó phân biệt.

Hắn đứng trước giường nhìn Tiêu Trường Ninh hôn mê yên tĩnh, thật lâu sau mới dời tầm mắt qua Triệu thái y quỳ sau bình phong, giọng nói trầm thấp như thể ngâm nước quá lâu: "Lời ngươi nói là thật?"

Triệu thái y râu tóc bạc trắng quỳ sát đất nói: "Bẩm bệ hạ lão thần nguyện lấy cái đầu trên cổ đảm bảo, trưởng công chúa điện hạ xác thật là có thai."

Tiêu Hoàn khoanh tay đứng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Theo lễ thân thể của nữ quyến hậu cung, bệnh nhẹ vốn nên do nữ quan chẩn trị, nhưng khi đó Tiêu Trường Ninh đột nhiên ngất làm Tiêu Hoàn sợ hãi nên trực tiếp mời nguyên lão Triệu thái y của Thái Y Viện tới. Triệu thái y hành nghề y hơn bốn mươi năm tất nhiên sẽ không ngay cả một cái hỉ mạch cũng không khám ra.

Tỷ tỷ hắn - Trường Ninh trưởng công chúa, sau khi gả cho thái giám lại mang thai.

Thẩm Huyền biết việc này sao? Đứa nhỏ này rốt cuộc có phải của hắn hay không?

Không, lấy sự si tình của tỷ tỷ với Thẩm Huyền hẳn là sẽ không phản bội hắn hoài đứa nhỏ của người khác, nhưng....

.... Hoang đường! Một tên thái giám như thế nào sẽ có con, sao lại có thể có con?

Tiêu Hoàn không kìm được nhớ tới lời nói trước khi chết của phế Thái hậu.

Chẳng lẽ đúng như lời bà ta nói Thẩm Huyền vẫn chưa thiến? Hay vẫn là giống như suy đoán của Ôn Lăng Âm, Lương thị bị ám sát trong săn thú năm đó có quan hệ với Thẩm Huyền, che giấu một bí mật lớn động trời không muốn người khác biết?

Nỗi lòng đế vương trẻ nhất thời tràn đầy phức tạp, chân tướng hắn lo lắng không muốn nhìn đến nhất lại hiện ra trước mặt hắn, mâu thuẫn giữa tình và lý xé rách nội tâm khiến hắn rơi vào giãy giụa không bình tĩnh được.

Thật lâu sau, năm ngón tay trong áo hắn nắm chặt, cố gắng dùng giọng nói vững vàng hỏi: "Tỷ tỷ của trẫm chính là gả cho Đề đốc của Đông Xưởng.... Triệu thái y ngươi cũng biết lời này ý nghĩa cái gì không?"

"Lão thần biết, sẽ nhấc lên một hồi phong ba.... Nhưng y giả phải lấy sự thật làm đầu không thể bởi

vì lợi ích mà nói dối." Triệu thái y gù lưng gian nan ngẩng đầu lên run rẩy tháo mũ quan ô sa xuống, dùng giọng nói già nua vẩn đục đầy chắc chắn: "Lão thần nguyện từ quan mặc cho bệ hạ xử trí."

Một trưởng công chúa gả cho thái giám vậy mà lại mang thai, mặc kệ có nội tình gì đều liên quan đến tôn nghiêm của hoàng thất. Nếu là người ham sống thông minh chút chắc chắn sẽ lựa chọn giả bộ như cái gì cũng không biết, cầu lấy tự bảo vệ mình để không bị diệt khẩu.

Nhưng Triệu thái y hiển nhiên không phải hạng người tham sống sợ chết cho nên hắn lựa chọn nói thẳng.

Tiêu Hoàn gắt gao nhìn chằm chằm Triệu thái y, trong mắt có cảm xúc giãy giụa. Một cái chớp mắt đó rất ngắn nhưng cũng lại rất dài, thẳng đến khi có giọng nói vang lên ngoài điện thông truyền đến: "Bẩm bệ hạ Thẩm Đề đốc cầu kiến."

Tiêu Hoàn đột nhiên hoàn hồn, u ám dưới đáy mắt tan một chút chỉ là sắc mặt vẫn có chút khó coi như cũ, hắn chậm rãi nói: "Triệu thái y vì triều đình cẩn trọng phục vụ nhiều năm, có công mà không có sức, trẫm đặc biệt cho phép Triệu khanh từ quan về già bảo dưỡng tuổi thọ."

Triệu thái y cảm động đến rơi nước mắt quỳ sát đất bái lạy: "Thần khấu tạ long ân của bệ hạ."

Triệu thái y lau mắt cầm theo mũ quan khom người lui ra. Trên giường, Tiêu Trường Ninh vẫn chưa tỉnh, Tiêu Hoàn lấy lại bình tĩnh lúc này mới đi ra đại điện đứng dưới hiên treo chuông gió trầm

giọng: "Để hắn vào gặp trẫm."

Thẩm Huyền khoác một thân mưa xuân bước đi dồn dập nhưng vững vàng, áo choàng đen hơi bay lên có tiếng gió kêu phần phật. Lông mày hắn vĩnh viễn luôn thâm thúy sắc bén như hai lưỡi dao ra khỏi vỏ, mặc dù đối mặt với vị đế vương trẻ tuổi nhưng trong mắt hắn vẫn không có chút sợ hãi nào.

Loại khí tràng mạnh mẽ che trời lấp đất này lại tới nữa....

Tiêu Hoàn bất giác lui lại một bước, thẳng đến khi Thẩm Huyền quỳ một gối xuống đất hành lễ hắn mới lấy lại tinh thần, bàn tay để sau lưng hơi nắm chặt lại buông ra: "Thế cục kinh thành khẩn trương, gian tế chưa trừ, trọng thần trong triều lần lượt lâm nạn, Thẩm khanh rời khỏi vị trí như thế không sợ trẫm trách tội?"

"Thần cho rằng trong lòng Hoàng thượng tỷ tỷ ruột nên quan trọng hơn công vụ." Thẩm Huyền giương mắt, trong đó là một mảng âm trầm: "Thần muốn gặp nàng."

"Thẩm Huyền!" Xung quanh lúc này vắng lặng Tiêu Hoàn rốt cuộc cũng áp không được cảm xúc cuồn cuộn trong nội tâm, cả giận nói: "Ngươi có phải hay không thiếu trẫm một lời giải thích!"

Gò má trắng nõn của Tiêu Hoàn đỏ lên nhìn Thẩm Đề đốc quỳ trên mặt đất, rõ ràng là một tên thái giám, một thần quan bị thiến, rõ ràng đang quỳ trên mặt đất nhưng khí quách quanh người hắn vẫn gắt gao đè ép mình. Đó là một loại khí thế sắc bén nơi sa trường, chỉ nhìn đến ánh mắt hắn thì toàn

thân đều lạnh lẽo.

Tiêu Hoàn hít sâu mấy hơi, nắm chặt hai tay nói: "Ngươi nói cho trẫm, đứa nhỏ trong bụng tỷ tỷ có phải của ngươi hay không!"

Nghe vậy ánh mắt Thẩm Huyền lạnh lùng: "Hoàng thượng không nên nghi ngờ nhân phẩm của trưởng công chúa."

Trong lúc nhất thời, bốn phía yên tĩnh đến mức chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở của hai người.

Sau một lúc lâu Tiêu Hoàn cắn chặt răng gằn từng chữ: "Cho nên đứa nhỏ này thật sự của ngươi." Dứt lời hắn lại cười nhạo một tiếng, liên tục gật đầu: "Ha! Tốt, rất tốt.... Bản lĩnh của Thẩm Đề đốc thật lớn thế nhưng lại có thể xoay vòng mọi người!"

Đôi mắt Tiêu Hoàn đỏ lên: "Lúc trước kết minh ngươi đã hứa hẹn với trẫm chỉ cần trẫm không lùi bước ngươi tuyệt đối không thương tổn tỷ tỷ. Nhưng mà hiện tại, hiện tại ngươi lại đẩy nàng lên đầu miệng bão.... Thẩm Huyền, ngươi tự mình xử trí nhiều tội thần phạm tội cũng biết tội khi quân sẽ bị xử lý như thế nào mà!"

Trong không khí phảng phất như có mùi thuốc súng, Thẩm Huyền chậm rãi đứng lên vuốt ve chuôi đao: "Tuy thần có trăm công nhưng cũng khó địch một người. Chim bay còn chưa săn hết Hoàng thượng đã gấp không chờ nổi mà thu hồi cung, đây là đạo làm vua của ngài?"

Một lời này như đòn đánh vào tim, làm Tiêu Hoàn

không thể nào phản bác được.

Thẩm Huyền nói đúng, Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng một tối một sáng phối hợp lẫn nhau lại kiềm chế lẫn nhau, từ trước đến này đều là tay sai của triều đình. Căn cơ Tiêu Hoàn không ổn ngoài có mật thám Bắc Địch xâm lấn ám sát trọng thần triều đình để làm suy yếu thực lực Đại Ngu; nội lại có quan viên kết bè kết cánh phân phối quyền lực.... Nếu lúc này xử tử Thẩm Huyền quả thật là một hành động không khôn ngoan.

Nhưng Tiêu Hoàn không cam lòng, hắn sao có thể cam tâm?

Tỷ tỷ hắn, còn có hắn đều bị thẩm Huyền đũa bỡn trong tay, tùy ý làm mưa làm gió.

Lồng ngực dồn dập thở gấp của Tiêu Hoàn gần bình tĩnh. Cánh chim của hắn chưa cứng xác thật không thể chỉ vì cái trước mắt, hơn nữa tỷ tỷ.... Nàng hẳn thật sự rất thích Thẩm Huyền đi?

"Ngươi nói đúng, là trẫm quá mức trẻ tuổi suy nghĩ không chu toàn." Tiêu Hoàn thở phào, chỉ trong chớp mắt liền khôi phục một chút trấn định. Sau đó ngữ khí hắn biến đổi nói: "Đối đầu với kẻ địch mạnh xác thật nên lấy quốc sự làm trọng, nhưng trẫm có một điều kiện."

Thẩm Huyền không nói chuyện chỉ dùng ánh mắt lạnh lẽo sắc bén nhìn đế vương trẻ tuổi.

Tiêu Hoàn nuốt một ngụm nhìn khí tràng cường đại của Thẩm Huyền thấp giọng: "Trước khi mọi việc kết thúc, tỷ tỷ phải ở lại Tẩy Bích Cung."

.....

"Mây đen che mặt trời, thời tiết như muốn thay đổi."

Việt Dao cũng không biết trong cung đã là môt trận sóng gió. Lúc này nàng khó có được lại thay một bộ áo váy đỏ bừng thêu mai trắng, tóc đen búi thành một cái búi tóc gọn gàng cắm thêm hai cây trâm màu xanh, trang điểm giống như nữ nhi, trong tay là một món đồ chơi làm bằng đường, nàng đang đứng giữa đám đông trên đường cái ồ ạt của kinh thành, tay che đỉnh đầu nhìn về phía xa.

Mà bên cạnh nàng là một công tử võ bào đen tuấn tú, chính là Chỉ huy sứ mới nhậm chức của Cẩm Y Vệ, Ôn Lăng Âm.

Ôn Lăng Âm sóng vai đứng cùng Việt Dao ở góc đường giống như một đôi bích nhân trời đất tạo nên. Chỉ là lúc này ánh mắt Ôn Lăng Âm quá mức lạnh lẽo không chút để ý nhìn chằm chằm nhã phường oanh ca yến hót cách đó không xa, thẳng đến khi có mấy nam tử bề ngoại tục tằng khả nghi chạm mặt nhau trước nhạc phường rồi lại kết bạn đi vào bên trong, hắn mới có chút động tác.

Mấy tên kia tuy hóa trang thành râu quai nón giống người Trung Nguyên nhưng giơ tay nhấc chân luôn có chút không được tự nhiên.

Ôn Lăng Âm thu hồi tầm mắt nhìn Việt Dao nói: "Đi thôi, theo sau."

Việt Dao "ừ" một tiếng cắn đồ chơi làm bằng đường

theo sau, bảo trì khoảng cách hai bước với Ôn Lăng Âm.

Ôn Lăng Âm giống như bất mãn, mày kiếm nhăn lại, giọng nói lạnh lẽo không có chút phập phồng: "Nàng cùng ta mặc thường phục đi ra ngoài không cần tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi cấp trên cấp dưới. Hiện tại giả trang thành tình nhân, nếu cứ xa lạ như thế sẽ dễ dàng rút dây động rừng."

Việt Dao kinh hãi giống như mới biết được chuyện này, hậu tri hậu giác nói: "Thì ra chúng ta đang giả trang thành tình nhân sao Ôn đại nhân?"

Ôn Lăng Âm hờ hững gật đầu: "Trừ bỏ tình nhân, ai lại kết bạn nam nữ đi ra ngoài?"

"Tại sao lại không có?" Việt Dao tận lực phá đám: "Huynh muội.... Không, tỷ đệ cũng có thể!"

"...." Ôn Lăng Âm không nói gì chỉ dời tầm mắt đông cứng đi: "Tình nhân tương đối tốt, huynh muội sẽ không kết bạn đi nhạc phường thanh lâu."

"Cũng đúng." Việt Dao thế nhưng cảm thấy vô cùng có lý, nàng chạy chậm đuổi kịp Ôn Lăng Âm nghiêng đầu nhìn dung nhan cao lãnh trẻ tuổi của hắn thấp giọng hỏi: "Nhưng mà, vì cái gì lại là Ôn đại...."

Ôn Lăng Âm nhìn thoáng qua, Việt Dao lấp tức sửa lời: "Ôn lang."

Ôn Lăng Âm chợt dùng bước giống như bị xưng hô này của nàng dọa sợ, hắn ngẩn ra hồi lâu rồi mới bình tĩnh dời tầm mắt, chỉ là vành tai có chút đỏ khó phát hiện.

"Lần này mật thám Bắc Địch đối với bộ dạng cùng nơi ở của quan viên triều đình vô cùng rõ ràng chắc là có chuẩn bị mà đến, cho nên Cẩm Y Vệ đi điều tra tốt nhất là người xa lạ chưa từng lộ mặt, ta vừa mới nhậm chức nên người Bắc Địch đối với ta cũng không hiểu biết, thích hợp."

"Nhưng ta không phải người xa lạ, ta đã ở trong Cẩm Y Vệ hơn bốn năm."

"Nàng...." Ôn Lăng Ân nhìn nàng: "Nàng khôi phục bộ dạng nữ trang bọn họ không nhận ra."

Việt Dao sặc một ngụm đường trong yết hầu một lát cũng không nói gì, sau đó mới vuốt gương mặt mình cười hỏi: "Khác biệt lớn như vậy?"

Ôn Lăng Âm không tỏ ý kiến chỉ đứng trước cửa nhạc phường nói: "Tới rồi."

Tiếng đàn sáo lượn lờ, liên tục có tiếng cười nói cùng thân ảnh đầy hương thơm lướt qua. Nơi này nói là nhạc phường kỳ thật cũng chỉ là nơi cao nhã hơn thanh lâu thôi, nam nhân tới đây tìm hoan mua vui ngoài ra cũng có số ít quý phu nhân sẽ đến đây nghe một chút tiểu khúc hoặc là tán tỉnh nhạc sư tuấn tú.

Hai người đứng trước cửa lập tức có nữ tỳ bà ăn mặc sa y mỏng cười nhẹ chào đón, nàng vây quanh bọn họ đi vào trong lâu nhiệt tình nói: "Nhị vị là tới nghe khúc hay vẫn là tới tiêu khiển?"

Ôn Lăng Âm hiển nhiên không thích nữ tỳ bà này tới gần, mày hơi nhăn lại.

Nữ tỳ bà cũng là một người tinh mắt trong chốn phong hoa tuyết nguyệt này, thấy hắn mang theo nữ nhân liền che miệng cười khúc khích: "Hẳn là tới nghe tiểu khúc nhỉ. Vậy nhị vị xem như tìm đúng người rồi, biệt danh của nô gia là Hồng Tiêu, sở trường là tỳ bà."

Việt Dao hóa trang thành nữ nhi nhân so với Ôn Lăng Âm còn hứng thú hơn, hai mắt nàng sáng lên hứng thú bừng bừng nói: "Ngươi sẽ đàn khúc gì?"

Hồng Tiêu: "Chỉ có khách không nói chứ không có khúc nào nô gia không biết đàn."

Vừa nói nàng vừa xốc rèm châu lên, tiếng cười vui cùng tiếng ca như thủy triều vọt tới làm người như đo vào chốn tiên cảnh. Trên sân khấu được trang trí bằng dây đỏ một đám vũ cơ che mặt bằng lụa mỏng quyến rũ đang nhảy múa theo tiếng nhạc, thường thường lại vặn eo nhấc chân vứt một cái mị nhãn cho khách nhân trên khán đài.

Nữ tỳ bà kêu Hồng Tiêu dẫn Việt Dao xuyên qua đám người ồn ào chen chúc tự tin nói: "Tỳ bà của nô gia còn tốt hơn vị trên đài kia."

Cô nương này thật ra cũng thẳng thắn đến đáng yêu, Việt Dao nhịn không được nhéo cái cằm nhỏ của nàng một cái, sau đó lại giơ ngón tay có dính mùi son phấn lên chóp mũi ngửi nhẹ, bộ dạng như nữ phong lưu ăn chơi trác táng làm cho Hồng Tiêu đỏ mặt cười khanh khách không ngừng.

Thấy thế sắc mặt Ôn Lăng Âm lạnh hơn chút, hắn nhìn nữ tỳ bà kia lạnh lẽo nói: "Xin lỗi phu nhân

nhà ta ham chơi, thích nhất trêu đùa người khác, còn mong cô nương cách xa nàng chút."l

Việt Dao bị giọng nói mang theo hàn ý của hắn đông lạnh đến run rẩy, nàng nhớ tới chính sự lúc này mới nhìn lên lầu hai.

Mấy tên râu quai nón kia đã lên lầu đứng ngoài một gian sương phòng nhìn xung quanh nói chuyện với nhau. Việt Dao bất động thanh sắc cười, nàng nhìn Hồng Tiêu nói: "Muội muội cô nương các ngươi đẹp người lại ngọt ngào như thế, nói vậy khách quen rất nhiều nhỉ?"

Hồng Tiêu kiêu ngạo đáp: "Đó là tất nhiên."

Việt Dao nâng cằm nhìn trên lầu: "Vậy mấy nam nhân tướng mạo hung ác kia cũng là khách của các ngươi?"

Hồng Tiêu nhìn theo tầm mắt của nàng, ngay sau đó bĩu môi nói: "A, bọn họ hả, bọn họ là khách nhân mới đến mấy ngày gần đây, trước kia cũng chưa từng gặp qua."

Ôn Lăng Âm bắt được chỗ mấu chốt vội hỏi: "Bọn họ xuất hiện ở đây khi nào? Thời gian cụ thể chút."

Tướng mạo Ôn Lăng Âm tuấn mỹ nhưng biểu tình rất lạnh, Hồng Tiêu không dám tùy tiện thân cận cùng hắn chỉ đỏ mặt nói: "Ước chừng là hơn mười ngày trước, thuê một gian sương phòng thượng đẳng ở chỗ chúng ta nhưng lại không gọi cô nương hầu hạ cũng không nghe khúc, chỉ nói chuyện chúng ta nghe không hiểu, mỗi ngày gặp mặt tại đây giống như là người nơi khác."

"Chắc là thanh danh nhạc phường lan xa nên người nơi khác cũng nghe danh mà đến." Việt Dao cho Hồng Tiêu mấy lượng bạc vụn cười hì hì: "Để tỷ tỷ cùng lang quân tự đi dạo là được, ngươi đi chiêu đãi khách nhân khác đi."

Hồng Tiêu rất thích Việt Dao, nghe vậy có chút thất vọng nhỏ nàng chu mỏ nói: "Được rồi. Nếu tỷ tỷ có yêu cầu cứ việc cho người gọi nô gia, nô gia nhất định sẽ đến."

Việt dao liên tục nói "được, nghe được hứa hẹn Hồng Tiêu lúc này mới lưu luyến không rời ôm tỳ bà bước đi.

"Người nơi khác mới xuất hiện gần đây, cũng không nói tiếng Hán, xem ra không có sai bọn họ đúng là Bắc Địch...." Cảm nhận được tầm mắt lạnh lẽo của Ôn Lăng Âm dừng trên người mình Việt Dao lui về sau một bước cười gượng: "Ôn.... Lang?"

Ôn Lăng Âm thu hồi tầm mắt nhàn nhạt nói: "Nàng đối với ai cũng đều tùy ý đùa giỡn sao?"

Nhưng giọng nói hắn thật sự quá nhỏ lại bị nhạc khúc ồn ào cùng tiếng khen ngợi trầm trồ che giấu. Việt Dao không nghe rõ hắn nói cái gì chỉ nhìn thấy cánh môi nhạt màu của hắn đóng mở liền cao giọng hỏi: "Ngài nói cái gì?"

Nhịp trống dồn dập, tiếng chuông thanh thúy, vũ cơ trên đài tung tay áo ra giống như muôn vàn rặng mây đỏ nở rộ, hình ảnh dừng lại ở kết thúc ca vũ đàn sao đột nhiên im bặt. Ôn Lăng Âm trầm mặc một lát, đôi mắt nhạt màu liếc qua một bên nói sang

chuyện khác: "Tiếp tục đuổi kịp."

Hai người sóng vai lên lầu hai đến gần sương phòng có mật thám Bắc Địch, ai ngờ mất tên mật thám kia thật sự cẩn thận lập tức dừng nói chuyện, đôi mắt nâu xám nhìn về phía Việt Dao cùng Ôn Lăng Âm, rõ ràng đang hoài nghi thân phận bọn họ.

Ôn Lăng Âm lập tức giữ chặt tay Việt Dao tìm một tư thế thoải mái đè nàng trên lan can lầu hai, nhìn như đang vui vẻ nhưng kỳ thật lại đang nghe động tĩnh bên ngoài.

Một tên Bắc Địch thân cao chín thước trong đó rất cảnh giác, ánh mắt luôn đảo qua lại giữa Việt Dao cùng Ôn Lăng Âm tràn đầy tìm tòi nghiên cứu. Việt Dao dùng ánh mắt ý bảo Ôn Lăng Âm: "Bị nhận ra?"

Ôn Lăng Âm nắm tay nàng thật chặt ý bảo nàng tạm thời đừng nóng nảy.

Không lâu sau tên Bắc Địch cao lớn kia nhìn đồng bạn thấp giọng lẩm bẩm câu gì đó rồi lại ấn đao bên hông, ánh mắt hung ác nham hiểm đi về phía Việt Dao cùng Ôn Lăng Âm.

Khuôn mặt Ôn Lăng Âm không thay đổi lại âm thầm nắm chặt đoản đao trong tay áo, trong con ngươi là hình ảnh tên Bắc Địch cầm đao tới gần.

Việt Dao trong lòng có chút khẩn trương, chẳng lẽ hắn muốn động thủ chỗ này? Vậy chẳng lẽ không phải là rút dây động rừng thất bại trong gang tấc?

Nàng càng nghĩ càng không cam lòng nhưng tên Bắc Địch kia đã đứng phía sau, nguy hiểm chủ cần chạm

vào là nổ ngay.... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ!

Bầu không khí hết sức nghìn cân treo sợi tóc, trong đầu Việt Dao nảy ra ý tưởng không chút nghĩ ngợi duỗi tay vòng lấy cổ Ôn Lăng Âm dùng hết sức kéo đầu hắn xuống, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của hắn nhắm mắt hôn lên cánh môi nhạt màu, vì kinh ngạc mà môi hơi mở ra.

Cơ bắp toàn thân Ôn Lăng Âm nháy mắt căng thẳng, ngay cả hô hấp cũng run rẩy. Việt Dao không rảnh bận tâm cái khác chỉ cố hết toàn lực làm ra bộ dáng nùng tình mật ý mê hoặc địch nhân, giả vờ chính mình là một tình nhân. Nhưng nàng không biết cách hôn, thậm chí còn không cẩn thận cắn trúng môi Ôn Lăng Âm làm hắn kêu lên một tiếng nhưng âm thanh đó nghe vào trong tai người khác lại như tiếng rên rỉ động tình....

Thấy bọn họ hôn nhau đắm đuối tên Bắc Địch vận sức chờ phát động nhẹ nhàng thở ra, không chỉ buông bỏ đề phòng mà còn giống như xem náo nhiệt nhìn hai người thổi tiếng huýt sáo, dùng tiếng Hán không được thành thạo nói: "Đúng là giai nhân phong lưu!"

Việt Dao như bị bừng tỉnh buông Ôn Lăng Âm ra dùng giọng nói ngay cả nàng cũng ghê tởm hờn dỗi một tiếng rồi đỏ mặt vùi đầu vào ngực hắn, giống như thẹn thùng.

Tim Ôn Lăng Âm đập rất nhanh rất nhanh như nhịp trống dồn dập, hoảng loạn nhưng lại mạnh mẽ.

Theo đám người Bắc Địch đó tiến vào sương phòng

mật đàm Việt Dao lúc này mới thở phào một hơi, rời khỏi lồng ngực Ôn Lăng Âm: "Ai, làm người ta sợ bóng sợ gió một hồi!"

Ôn Lăng Âm thật lâu cũng không có động tác giống như bị đóng băng ở đó.

Việt Dao nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Ôn Lăng Âm chỉ thấy gương mặt trắng nõn anh tuấn của hắn nhưng ánh mắt lại có chút thất thần mê ly, vành tai càng đỏ đến giống như máu. Hắn theo bản năng nâng ngón tay thon dài lên sờ chỗ bị Việt Dao cắn rồi sau đó lại cảm thấy giống như không ổn, đột nhiên buông mu bàn tay ra không chịu nhìn Việt Dao.

Việt Dao buồn bực, lo lắng nói: "Ngài không có việc gì chứ Ôn đại nhân?"

Bóng dáng Ôn Lăng Âm run lên không nói chuyện.

Đây là.... Giận dữ?

Cấp trên giận dữ chính mình sẽ rất bi thảm. Ý thức được điều này Việt Dao có chút luống cuống nói tiếp: "Ôn lang?"

Ôn Lăng Âm lại run lên xoay người muốn đi, nhưng bởi vì quá mức hoảng loạn nên suýt nữa đụng phải cột hành lang. Việt Dao theo bản năng đỡ Ôn Lăng Âm ai ngờ hắn lại như bị trúng tà đột nhiên ném tay Việt Dao ra, liên tục lui về sau hai bước mới đứng vững.

Bàn tay Việt Dao dừng lại giữa không trung có chút xấu hổ xoa chóp mũi thở dài: "Ai, mới vừa rồi là tình thế bức bách tuyệt đối không cố ý khinh bạc,

Ôn đại nhân ngàn vạn đừng để trong lòng."

Nói xong nàng cảm thấy có chút không thích hợp: Lời kịch này sao có chút quen tai? Không phải lời kịch thư sinh nam thường dùng đùa giỡn với tiểu thư quan gia sa....

Không đúng muốn nói cũng nên là Ôn Lăng Âm nói chứ? Sao lại đến phiên một cô nương như nàng giải thích?

Việt Dao rối rắm, thấy Ôn Lăng Âm đột nhiên hoàn hồn, ánh mắt cuối cùng cũng khôi phục lạnh lẽo trấn định. Hắn chống mu bàn tay lên chóp mũi ho khan một tiếng đè thấp giọng nói: "Có thể xác định được bên trong chính là mật thám Bắc Địch, trước không cần tùy tiện hành động cứ tiếp tục nhìn chằm chằm, cần phải tra được đồng lõa đứng sau bọn chúng."

Thấy hắn khôi phục như bình thường chút thấp thỏm vừa rồi của Việt Dao lập tức biến mất không còn thấy tăm hơi lộ ra một nụ cười tươi: "Đại nhân yên tâm chúng ta nhất định sẽ đi trước Đông Xưởng một lưới bắt hết đám mật thám đó, trọng chấn uy phong của Cẩm Y Vệ!"

Ôn Lăng Âm không nói chuyện chỉ nhìn Việt Dao, ánh mắt lạnh lẽo không có độ ấm lại làm Việt Dao bất giác cảm thấy khô nóng đến phát hoảng.

"Nàng phải nhớ kỹ hôm nay." Ôn Lăng Âm đột nhiên nói.

Trái tim mới buông xuống vừa rồi của Việt Dao lập tức treo lên, vẻ mặt kì diệu: ".... Nhớ rõ cái

gì?"

.....

Lúc Tiêu Trường Ninh tỉnh lại phát hiện bản thân không ngờ lại quay về Tẩy Bích Cung. Từ sau khi nàng xuất giá đã hơn nửa năm không quay lại nơi này, trong lúc nhất thời dường như đã qua mấy đời.

Cung tì mới A Chu chà lau bàn một bên thấy Tiêu Trường Ninh tỉnh lại vội buông giẻ lau xuống lau tay nhìn bên ngoài kêu: "Đông Tuệ tỷ tỷ, trưởng công chúa điện hạ đã tỉnh." Dứt lời tiểu cung tì tay chân lanh lẹ này lại thò người qua duỗi tay nâng Tiêu Trường Ninh dậy, lúc nói chuyện cánh mũi hít thở ngay cả đốm tàn nhang trên mũi cũng trở nên sinh động lên, thanh thúy nói: "Điện hạ nhất định đói bụng đi? Người muốn ăn gì, vịt nấu rượu nếp hay cháo tôm bóc vỏ được không?"

"Đều được." Tiêu Trường Ninh ngồi đợi cơn choáng váng qua đi, lúc này mới hỏi Đông Tuệ bưng chậu rửa vào cửa: "Đông Tuệ sao bổn cung lại về nơi này?"

Đông Tuệ lau mặt lau tay cho nàng, nhỏ giọng: "Điện hạ đột nhiên ngất đi trong cung, là bệ hạ đưa ngài tới đây lệnh thái y chẩn trị."

Tiêu Trường Ninh nhìn sắc trời bên ngoài: "Đều đã trễ thế này, mau đưa bổn cung về Đông Xưởng. Thẩm Huyền cũng không biết bổn cung tới đây nếu trở về không tìm được bổn cung sẽ sốt ruột."

"Điện hạ ngài ngàn vạn đừng lộn xộn!" Đông Tuệ vội đỡ lấy nàng xuống giường, quan tâm nói: "Thẩm Đề

đốc đang ở ngoài điện, ngài ấy đã sớm biết rồi."

Vừa nghe thấy Thẩm Huyền chờ ngoài điện Tiêu Trường Ninh càng thêm nóng vội, nàng vội vàng mang giày vào rồi xuống giường: "Mau mang bổn cung đi gặp hắn."

Thẩm Huyền quả nhiên đứng trong tòa thủy đình, một bộ áo choàng đen uy nghiêm cao lớn đang cùng Tiêu Hoàn nhỏ giọng nói chuyện cái gì.

Tiêu Trường Ninh ngừng bước chân đứng cuối hành lang nhìn qua, nghĩ thầm: Thẩm Huyền thế nhưng cungc có lúc tâm bình khí hòa như vậy với hoàng đế sao? Chỉ là không biết bọn họ đang nói cái gì....

Đang nghĩ ngợi Thẩm Huyền cảm nhận được sự tồn tại của nàng lập tức dừng nói chuyện, sau đó bước nhanh đi đến. Tiêu Hoàn ngừng lại một chút ngay sau đó cũng đi theo.

"Tỉnh rồi?" Thẩm Huyền hẳn là vội vàng đi tới, dung nhan còn chưa kịp sửa sang tinh tế lại thậm chí ngay cả quan bào cũng chưa kịp thay, bộ dáng có vẻ phong trần mệt mỏi nhưng ánh mắt vẫn thâm tình như cũ: "Nên mặc nhiều quần áo hơn."

Tiêu Trường Ninh vừa thấy hắn liền cười nói: "Không lạnh."

Thẩm Huyền không nói chuyện chỉ lo cởi áo choàng chính mình xuống khoác lên người Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Hoàn đứng trong đình không nói gì mà chỉ đánh giá hai người một lát. Tiêu Trường Ninh nhìn đệ đệ giống như đọc hiểu cái gì trong mắt hắn, nàng thất

thần trong chốc lát rồi gật đầu cười: "Thân thể bổn cung không tốt lại mang thêm phiền toái cho Hoàng thượng."

Mũi Tiêu Hoàn đau xót vội nói: "Tỷ tỷ nhớ chú ý thân thể."

Tiêu Trường Ninh nói "sẽ" ngay sau đó lại mong đợi nhìn về phía Thẩm Huyền hỏi: "Thẩm Huyền chàng tới đón bổn cung trở về sao?"

Thẩm Huyền không có gật đầu ngay chỉ duỗi tay nắm lấy đầu ngón tay nàng, trầm ổn nói: "Đi vào rồi nói."

Chương 61: Hiểu Lầm

Tiêu Trường Ninh nghiêng đầu ngồi trên giường ngửi cái áo choàng khoác trên người. Áo choàng đen rất lớn, giống như bóng đêm bao lấy toàn thân nàng, nàng còn ngửi được mùi bụi đất nhàn nhạt sau khi bôn ba trên đường dài.

Tiêu Trường Ninh hỏi: "Chuyện mật thám Bắc Địch còn chưa giải quyết xong sao?"

Thẩm Huyền vẫn chưa trả lời. Hắn chỉ cởi áo choàng trên người nàng ra rồi tiện tay đặt cạnh giường, sau đó ngồi xuống bên cạnh nàng hỏi: "Hôm nay tiến cung sao lại không nói cho ta một tiếng?"

Nhìn thấy quan tâm dưới đáy mắt Thẩm Huyền, Tiêu Trường Ninh có chút áy náy nhỏ giọng đáp: "Chàng gần đây bận rộn như thế bổn cung sao có thể để chút việc nhỏ đó quấy rầy chàng? Vốn nghĩ rằng ra cửa nửa ngày sẽ không có việc gì ai ngờ lại bị như vậy."

Nghe vậy Thẩm Huyền duỗi tay ôm nàng vào trong ngực, gương mặt cọ cọ ngay cổ nàng thấp giọng: "Về sau đừng tùy tiện như thế. Chuyện của nàng đều quan trọng hơn so với chuyện khác."

Tiêu Trường Ninh cười ngoan ngoãn gật đầu: "Được, về sau nếu bổn cung ra ngoài nhất định sẽ thông báo cho chàng." Nàng suy nghĩ rồi lại hỏi: "Chàng

nhất định còn công vụ cần xử lý đi, chúng ta trở về sớm chút được không?"

Thẩm Huyền trầm mặc, sau đó hắn mới ngẩng đầu lên nói: "Trường Ninh, hôm nay không cần về Đông Xưởng."

Tiêu Trường Ninh sửng sốt trong chốc lát: "Không cần về Đông Xưởng.... Là ý gì?"

Thẩm Huyền giơ tay khẽ vuốt gương mặt nàng giống như vô cùng quyến luyến, bao cổ tay bằng thiết cọ cằm nàng mang theo cảm giác hơi lạnh làm nàng run rẩy. Hắn gọi tên nàng: "Mấy ngày nay nàng tạm thời ở lại Tẩy Bích Cung, sẽ có người chiếu cố nàng thật tốt."

"Vậy còn chàng?" Tiêu Trường Ninh cơ hồ là theo bản năng hỏi, ngữ khí cấp bách: ""Tạm thời" là bao lâu?"

"Có lẽ là mấy ngày hoặc cũng có lẽ là mấy tháng." Thẩm Huyền hôn môi nàng trấn an, đôi mắt thâm thúy, giọng nói hết sức thâm trầm: "Ta sẽ thường tới thăm nàng."

Hô hấp Tiêu Trường Ninh cứng lại đột nhiên đẩy Thẩm Huyền ra.

"Mấy tháng?" Khi nói chuyện đáy mắt Tiêu Trường Ninh đã có ánh nước, đôi mắt đỏ hoe nói: "Từ lúc thành thân tới nay bổn cung chưa bao giờ tách ra cùng chàng lâu như thế. Lúc trước bổn cung đối với chàng tránh còn không kịp nhưng lại cố tình không trốn được chàng, hiện tại không muốn trốn nữa chàng lại muốn bỏ ta mà đi...."

"Nàng biết không phải là như thế mà Trường Ninh." Thẩm Huyền duỗi tay chạm vào Tiêu Trường Ninh nhưng lại bị nàng né tránh.

Có lẽ từ lúc nàng hôn mê tỉnh lại đã đoán ra được cái gì đó, lúc này nghe Thẩm Huyền muốn để nàng ở lại Tẩy Bích Cung một mình càng chứng thực phỏng đoán của nàng, thấp thỏm cùng kiên trì trong lòng như hồng thủy vỡ đê phá vỡ cảm xúc của nàng thành nhiều mảnh.

Đáy mắt Tiêu Trường Ninh có nước mắt, nàng nhấp môi một lát mới nhẹ nhàng đưa tay đặt trên bụng nhỏ, hỏi: "Chàng nói cho bổn cung, có phải trong bụng bổn cung có đứa nhỏ hay không?"

"Đúng vậy." Khuôn mặt Thẩm Huyền thản nhiên, bàn tay thon dài sạch sẽ vuốt ve dọc theo eo nàng cuối cùng dừng lại trên bụng nhỏ nắm chặt năm ngón tay nàng, giọng nói nhu hòa không ít: "Con của chúng ta."

"Quỳ thủy tháng này chưa đến bổn cung sớm nên nghĩ tới...." Phỏng đoán trong lòng được chứng thự, trên mặt Tiêu Trường Ninh xẹt qua một chút vui mừng nhưng rất nhanh chút cao hứng này lại bị lo lắng thay thế.

Từ khi cửa ải tế tổ cuối năm qua đi trong cung trải qua mấy lần náo động, thân phận bí mật của Thẩm Huyền tràn đầy nguy cơ dưới sự ngờ vực của Tiêu Hoàn. Mà lần này nàng ngoài ý muốn có thai chắc chắn lại làm thế cục đầy nguy hiểm của Đông Xưởng bị bịt kín thêm một tầng sương lạnh. Nhớ tới bộ dạng nói chuyện của Thẩm Huyền cùng Tiêu Hoàn

trong thủy đình vừa rồi, lại nhớ đến khuôn mặt có chút âm trầm của Tiêu Hoàn, Tiêu Trường Ninh càng thêm hốt hoảng.

"Cho nên chàng mới vội vã muốn tách ra với ta?" Tiêu Trường Ninh đè tay Thẩm Huyền lại: "Thẩm Huyền, chàng rốt cuộc đã nói gì với Hoàn nhi? Đứa nhỏ trong bụng ta có phải sẽ mang đến phiền toái cho chàng đúng không?"

"Đây là chuyện vui không phải phiền toái. Thân phận ta nếu Hoàng thượng muốn biết chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, nàng phải tin tưởng ta có thể xử lý thỏa đáng." Thẩm Huyền duỗi tay lau giọt nước mắt ngay khóe mắt nàng nàng, giọng nói trầm ổn đáng tin cậy: "Còn để nàng ở lại Tẩy Bích Cung là do ta cùng Hoàng thượng quyết định. Sát khí Đông Xưởng quá nặng, nữ quyến cũng ít, thái giám trong xưởng cũng không hiểu cách chiếu cố thai phụ, đối với người đang dưỡng thai như nàng chỉ bất lợi."

Tiêu Trường Ninh cảm thấy mọi việc cũng không đơn giản như thế. Nàng ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt tuấn mĩ của Thẩm Huyền, nhìn lệ khí còn sót lại giữa mày hắn hỏi: "Chàng không có chuyện khác gạt bổn cung?"

"Không có." Thẩm Huyền nói.

"Chàng thề?" Khóe mắt Tiêu Trường Ninh còn treo nước mắt hung tợn nắm vạt áo Thẩm Huyền, chóp mũi cơ hồ dựa sát hắn, nghiêm túc nói: "Ta cho chàng một cơ hội nói thật nữa, mặc kệ chàng có nỗi khổ gì ta đều nguyện ý cùng chàng gánh vác. Nhưng mà nếu chàng gạt ta, cho dù là tốt cho ta thì tương

lai ta cũng không định tha thứ cho chàng!"

Thấy nàng khí thế mạnh mẽ Thẩm Huyền buông tiếng thở dài từng chút hôn lê khóe mắt nàng, sau đó lại đi xuống dừng nụ hôn cực nóng đó trên môi. Tiêu Trường Ninh giận dữ trong lòng hung hăng cắn một ngụm dưới môi hắn, thẳng đến khi giữa môi lưỡi nếm được mùi máu tươi nhàn nhạt.

Thẩm Huyền thấp giọng hừ một tiếng, không những không rút ra mà còn giống như dã thú hôn càng thêm mãnh liệt.

"Đừng khóc Trường Ninh." Hắn thấp giọng nói bên tai nàng, trong sự ôn nhu xen lẫn một chút cuồng vọng mới thấy: "Ta đã khi nào lừa gạt nàng."

Tiêu Trường Ninh hùng hổ chất vấn lại chỉ nhận được kết quả không rõ ràng như vậy, nàng cảm thấy buồn chán trong lòng chỉ đành dùng chăn che lại nửa khuôn mặt nằm trên giường, xoay người sang chỗ khác không nhìn hắn phảng phất như đang dùng bóng lưng chứng minh tức giận.

"Trường Ninh?" Thẩm Huyền lắc vai nàng, Tiêu Trường Ninh không để ý.

"Phu nhân?" Thẩm Huyền nhéo tay nàng, Tiêu Trường Ninh ném đi.

Phía sau truyền đến tiếng cười trầm thấp sau đó liền không có động tĩnh. Tiêu Trường Ninh ôm chăn nằm nghiêng trên giường, con ngươi chuyển động, lỗ tai bắt lấy hơi thở phía sau, nàng thấy thật lâu vẫn không có động tĩnh cũng không rảnh giận dữ, nghĩ thầm: Chẳng lẽ Thẩm Huyền đi rồi?

Lại qua một lát: Sẽ không thật sự bỏ mình lại rồi đi chứ!

Lại qua một lát Tiêu Trường Ninh rốt cuộc không nhịn được liền xoay người ngồi dậy kêu: "Thẩm...."

Rồi sau đó nàng lại ngây ngẩn cả người, Đề đốc Đông Xưởng tuấn mỹ đang nín thở ngưng thần ngồi cạnh giường lộ ra một nụ cười đắc ý với nàng.

Thì ra hắn không đi! Tiêu Trường Ninh nhất thời chán nản, vừa thẹn vừa quẫn ngã xuống giường đưa lưng về phía hắn tiếp tục nằm.

Thẩm Huyền biết nàng nếu thật sự không thấy được mình sợ là lại lo lắng, hắn liền cởi ủng cùng áo ngoài ra nằm song song với nàng trên giường, nghiêng người từ phía sau ôm eo nàng, chóp mũi ngửi được mùi thơm từ tóc nàng, giọng nói khàn khàn: "Không tức giận?"

Thật lâu sau Tiêu Trường Ninh mới trả lời: "Tức giận. Ta biết chàng có chuyện giấu diếm ta."

Thẩm Huyền chỉ ôm nàng thật chặt, cánh môi cực nóng hôn khẽ lên cổ nàng thận trọng nói: "Ta có thể mang ác danh cả đời này nhưng chỉ duy nhất mình nàng là ta không muốn làm tổn thương bất cứ điều gì."

Tiêu Trường Ninh cảm động trong lòng, giận dữ cũng tan đi phân nửa chỉ còn lại phiền muộn như có như không, giống như kẹo trái cây ngọt ngào lại xen lẫn vị chua.

Nàng cử động trong cái ôm ấp của Thẩm Huyền xoay người ôm lấy vòng eo cường tráng của hắn, gương mặt dụi vào ngực hắn rồi sau đó lại há mồm cắn xuống mắng: "Đồ xấu xa."

Thẩm Huyền thế nhưng lại thấp giọng thừa nhận: "Ta là đồ xấu xa."

Hoàng hôn mặt trời lặn xuống, A Chu bưng tô cháo tôm bóc vỏ nóng hầm hập, một đĩa vịt nấu rượu nếp cùng thịt bò khô vào, Thẩm Huyền cùng dùng bữa với Tiêu Trường Ninh, hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu xong liền dựa vào đầu giường câu được câu không nói chuyện phiếm. Không bao lâu Tiêu Trường Ninh ngáp một cái thật dài rồi tìm một góc độ thoải mái trong ngực Thẩm Huyền mơ màng ngủ, một lúc sau liền phát ra tiếng hít thở đều đặn.

Bóng đêm lặng yên quét qua mặt đất, cung tì cẩn thận thắp sáng ánh nến trong điện che chụp đèn lại rồi nhỏ giọng lui ra. Thẩm Huyền không ngủ chỉ nhìn gương mặt ngủ say của Tiêu Trường Ninh trong lòng ngực, ánh mắt không phân biệt được sáng tối dưới ánh đèn.

Thật lâu sau, hắn hôn một cái trên cánh môi đóng mở của Tiêu Trường Ninh rồi chậm rãi rút tay ra, khoác áo xuống giường.

Mở của lớn Tẩy Bích Cung ra, bóng đêm thâm trầm bao trùm trời đất lấn tới, gió đêm se lạnh cuốn áo choàng Thẩm Huyền bay lên tạo thành một độ cung đen nhánh dưới ánh đèn.

Thẩm Huyền nhìn ánh lửa, ôn nhu trong mắt rút đi khôi phục khí thế lạnh băng giống lúc trước. Hắn

cầm đao đứng trong gió thổi phần phật, cằm khẽ nang lạnh lùng nhìn hơn trăm thái giám Đông Xưởng đứng thành trận địa sẵn sàng đón địch ngoài Tẩy Bích Cung.

Nhóm thái giám này đều mặc một thân võ bào đen, thấy Đề đốc bước ra vội quỳ xuống chỉnh tề. Nhóm thái giám đang muốn mở miệng thỉnh an lại bị Thẩm Huyền giơ tay ý bảo bọn họ im miệng.

Tiêu Trường Ninh đang ngủ, hắn không muốn đánh thức nàng.

"Đề đốc, Cẩm Y Vệ đã hành động trước." Phương Vô Kính cũng mặc một thân võ bào đen dùng một sợi dây đỏ buộc cổ tay lại ôm quyền nhìn Thẩm Huyền nói: "Bọn thuộc hạ đều chờ xuất phát, tất cả do Đề đốc phân phó."

Thẩm Huyền gật đầu hỏi: "Mấy huynh đệ trong xưởng hy sinh đã an táng thỏa đáng?"

"Hôm nay đã hạ táng, trong nhà có cha mẹ thân thích đều đã cho hai mươi lượng bạc." Phương Vô Kính nói: "Nghe nói Bắc Địch bên kia cũng xuất ra mấy tên tinh nhuệ có khả năng ám sát trong phạm vi Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ, xem ra đám mật thám Bắc Địch này đối với bố trí của chúng ta đều rõ ràng."

Mi mắt Thẩm Huyền nhăn lại, trong mắt hẹp dài ấp ủ sát ý chậm rãi nói: "Man di ở xa vạn dặm thế nhưng có thể rõ ràng bố trí của xưởng vệ trong kinh thành như thế, chỉ có một khả năng."

Phương Vô Kính thưởng thức đao nhỏ trong tay, hiểu rõ: "Bên trong Cẩm Y Vệ hoặc là Đông Xưởng có phản

đồ thông đồng với địch."

Thẩm Huyền vuốt ve chuôi đao phân phó: "Để Hữu Phúc ở lại Đông Xưởng tiếp ứng bố trí lần nữa. Mặt khác điều Tưởng Xạ đến Tẩy Bích Cung, ngươi cùng Lâm Hoan dẫn theo phân đội theo bản đốc ra ngoài truy bắt mật thám."

Phương Vô Kính nói "Vâng", sau đó lại há miệng thở dốc có chút muốn nói lại thôi.

"Có chuyện thì nói." Thẩm Huyền không chút để ý.

Phương Vô Kính ho khan một tiếng cẩn thận hỏi: "Ngài cố ý để Tưởng dịch trường có tật không nói ở lại bên người trưởng công chúa điện hạ là không muốn nói cho nàng biết chuyện Đông Xưởng có người bị ám sát sao?"

Thẩm Huyền trầm mặc trong chốc lát rồi mới nói: "Bố trí của Đông Xưởng bị tiết lộ đã trở nên không an toàn, bản đốc không muốn nàng mạo hiểm ở lại chỗ đó chi bằng ban cho Hoàng thượng một ân tình."

Ngày ấy bắt mạch Ngô Hữu Phúc nói Tiêu Trường Ninh khi còn nhỏ chịu tổn thương do giá rét tổn thương nguyên khí nên thân thể có chút yếu ớt, lại mang thai vào lúc này, kiêng kị nhất chính là giận dữ buồn bã. Thẩm Huyền sợ nàng biết liền suy nghĩ miên man vốn định giấu thêm mấy ngày, chờ đến khi tất cả ổn định lại mới nói cho nàng ai ngờ lại có việc bất ngờ đâm ngang....

Tiêu Trường Ninh té xỉu, hoàng đế biết sự thật nàng có thai, thủ hạ xưởng vệ liên tiếp bị giết, Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ đều lâm vào nguy cơ xưa

nay chưa từng có.

Trận ác chiến này thậm chí càng thêm nguy hiểm đáng sợ hơn so với cung biến tế tổ năm ngoái, bởi vì kẻ địch giấu trong chỗ tối bọn họ không nhìn thấy còn lại rõ như lòng bàn tay bố trí cùng hành động của bọn họ.

"Thuộc hạ lo lắng trưởng công chúa sẽ hiểu lầm cái gì, rốt cuộc ngài cũng rời đi lúc nàng cần phải đặc thù chiếu cố...."

"Việc này nàng không giúp được nếu biết chỉ càng thêm phiền não lo lắng, đối với thân thể đang điều dưỡng của nàng vô cùng bất lợi."

Nghe vậy Phương Vô Kính không nói gì.

Thẩm Huyền lấy lại bình tĩnh, nhịn xuống dục vọng muốn quay đầu lại nhìn Tẩy Bích Cung, hắn vung tay lên trầm giọng: "Xuất phát!"

Tiêu Trường Ninh ngủ đến nửa đêm liền tỉnh, nàng duỗi tay sờ bên cạnh, đệm chăn hơi lạnh sớm đã không còn hơi ấm của Thẩm Huyền.

Màn lụa Tẩy Bích Cung lẫn trong bóng đêm thâm trầm có vẻ mơ hồ khó phân biệt. Tiêu Trường Ninh không buồn ngủ trợn mắt nằm trên giường, trong lòng vô cùng tức giận.

Có lẽ là thời gian mang thai dễ dàng thương xuân thu buồn, nước mắt lại không kìm được rơi xuống.

Thẩm Huyền lại đi rồi, thậm chí còn không đánh thức mình để tạm biệt. Tiêu Trường Ninh xoa mi mắt

ướt át nghĩ thầm: Lần sau sẽ không bao giờ để ý đến hắn!

Nhưng mà lâu ngày không thấy hắn trong lòng Tiêu Trường Ninh lại vắng vẻ, phảng phất như bị cắt đi cái gì đó trong sinh mệnh.

Tẩy Bích Cung bị nhân mã của Tưởng Xạ bảo vệ thật sự an toàn, ngay cả hoàng đế đi vào thăm hỏi cũng phải trải qua tầng tầng kiểm soát. Nhìn thấy trận địa như vậy dù Tiêu Trường Ninh có ngốc tới đâu cũng thấy thế cục đang khẩn trương, dần dần nàng cũng không dò hỏi tin tức về Thẩm Huyền.

Một ngày này, sau khi bãi triều Tiêu Hoàn lại tới Tẩy Bích Cung vấn an Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Trường Ninh ngồi bên cửa sổ luyện chữ nhìn thấy đế vương trẻ tuổi một thân long bào thêu chỉ vàng xốc rèm châu đi vào, nàng bất giác cười: "Trong lúc không để ý Hoàng thượng thế nhưng đã cao lớn như vậy rồi."

Năm trước Tiêu Hoàn chỉ cao bằng Tiêu Trường Ninh, chỉ nửa năm qua đi hắn thế nhưng muốn cao hơn nàng hai tấc, thân hình càng thêm cao lớn tuấn tú. Nếu lại thêm hai ba năm nữa nhất định sẽ là một mỹ nam tử tuấn lãng.

Chỉ là dưới đáy mắt của thiếu niên nhỏ này lại có một chút mệt mỏi sầu lo không át được, hắn ngồi đối diện Tiêu Trường Ninh nói: "Thân thể tỷ tỷ tốt hơn chưa?"

"Nhờ phúc của Hoàng thượng nên đã khá hơn nhiều." Vừa nói ngòi bút trong tay nàng vẫn chuyển động

không ngừng, tiếp tục hỏi: "Hoàng thượng thì sao?"

"Trẫm cũng khá tốt." Tiêu Hoàn sai người trình một cái hộp gấm lên, lúc mở ra thì thấy hai bình đựng thuốc màu nho nhỏ. Tiêu Hoàn nói: "Hai bình xanh sẫm này cho tỷ tỷ, dùng để trang trí phong cảnh, nghe nói có thể giữ cho cuộn tranh không bị phai màu trong ngàn năm."

Bút trong tay Tiêu Trường Ninh dừng lại, nàng ngẩng đầu nhìn hai lọ màu xanh sẫm trân quý kia: "Sao Hoàng thượng biết bổn cung đang cần loại màu này để vẽ tranh?"

Tiêu Trường Ninh chỉ nói qua loại thuốc màu này với Thẩm Huyền một tháng trước. Loại màu xanh sẫm cực kỳ trân quý này có nguồn gốc từ Ba Tư, được tinh luyện ra từ đá xanh rất cúng, cực kỳ trân quý, tuy rằng trong cung có không ít nhưng tạp chất rất nhiều kém xa so với hay bình trong tay Tiêu Hoàn.

Màu xanh tươi đẹp sạch sẽ như vậy hẳn là còn trân quý hơn cả hoàng kim, khả ngộ bất khả cầu.

*Khả ngộ bất khả cầu: Đối với bất cứ điều gì đẹp đẽ trên đời, ta chỉ có thể chờ đợi chứ đừng quá gượng ép cưỡng cầu, nếu không đến cuối cùng cũng chỉ mất đi.

Tiêu Hoàn bị Tiêu Trường Ninh hỏi, dừng một chút hắn mới cười nói: "Vừa vặn có sứ thần tiến cống hai bình, để ở chỗ trẫm cũng lãng phí chợt nhớ tới tỷ tỷ am hiểu vẽ tranh liền đem tới đây." Hắn mềm giọng năn nỉ: "Tỷ tỷ mau nhận lấy đi."

Tiêu Trường Ninh nhìn hai bình thuốc màu trân quý đóng gói tinh xảo kia, khóe miệng giơ lên không dễ thấy: "Đặt bên cạnh đi."

Tiêu Hoàn đặt thuốc màu trên bàn lại nghe thấy Tiêu Trường Ninh hỏi: "Khí sắc Hoàng thượng không tốt lắm, đáy mắt nhiều mệt mỏi là do gặp chuyện phiền lòng gì sao?"

Nhiều ngày trôi qua từ khi dọn về Tẩy Bích Cung, Tiêu Trường Ninh bị chặt đứt liên hệ cùng Thẩm Huyền còn Tưởng Xạ lại là cái hũ nút không chịu mở miệng nói chuyện, nàng nhớ Thẩm Huyền trong lòng nhưng lại không có biện pháp. Vừa vặn Tiêu Hoàn lại đến, nàng vốn định nhân cơ hội nghe rõ tình thế Đông Xưởng nhưng ai ngờ Tiêu Hoàn cũng là một người kín miệng, hắn chỉ nói: "Tất cả đều ổn."

Tiêu Trường Ninh đặt bút lông xuống cũng không định tiếp tục luyện chữ, chỉ trông mong nhìn Thẩm Huyền: "Đệ đừng gạt ta, đệ rốt cuộc đã nói gì với Thẩm Huyền?" Dừng một chút nàng lại bổ sung: "Hoặc là nói đệ cùng hắn có giao dịch gì?"

"Tỷ tỷ...." Tiêu Hoàn có chút ủy khuất, yếu ớt nói: "Chẳng lẽ trong mắt tỷ tỷ trẫm chính là người không màng tình thân chỉ biết tính kế như vậy sao?"

Tiêu Trường Ninh nhìn hắn không nói gì.

Tiêu Hoàn giải thích: "Thẩm Đề đốc giả mạo thái giám tiến cung lại còn độc chiếm tỷ tỷ, làm tỷ tỷ có thai, lúc mới biết trẫm thật sự tức giận, tức giận đến hận không thể.... Giết hắn."

Tiêu Trường Ninh hít sâu một hơi.

Tiêu Hoàn vội cao giọng: "Nhưng mà trẫm cũng biết tỷ tỷ rất thích hắn. Trẫm đã tổn thương tỷ một lần lại càng hận Thẩm Huyền nhưng trẫm cũng không muốn vì hắn mà tổn thương tỷ lần thứ hai, huống hồ mật thám Bắc Địch ám sát nhiều người trong kinh thành ý đồ làm tan rã Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng, trẫm sẽ không ngốc đến mức vào lúc này...."

Nói đến đây Tiêu Hoàn ý thức được chính mình lỡ miệng, giọng nói đột nhiên im bặt có chút hoảng loạn nhìn Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Trường Ninh dựa vào mấy lời của hắn liền phỏng đoán được tiền căn hậu quả: Có lẽ là bởi vì Đông Xưởng gặp nguy hiểm nên Thẩm Huyền mới quyết định đưa nàng đến Tẩy Bích Cung tĩnh dưỡng vào lúc này?

Tim đập có chút nhanh, Tiêu Trường Ninh cố sức ổn định lại nhìn Tiêu Hoàn nói: "Chuyện bày mưu lập kế hay chiến sự chiến thắng ngàn dặm ra sao cũng được, bổn cung cũng không hiểu lắm. Bổn cung chỉ biết bổn cung không thể không có trượng phu mà đứa nhỏ của bổn cung cũng không thể không có phụ thân."

Tiêu Trường Ninh nhẹ nhàng cầm lắm bàn tay nắm chặt của Tiêu Hoàn kiên định nói: "Cho nên nếu náo động lần này kết thúc mặc kệ phần thắng như thế nào thì tỷ đều mong đệ buông tha Thẩm Huyền, cũng là buông tha cho chính đệ đi."

Tiêu Hoàn há miệng thở dốc, muốn nói lại thôi.

Tiêu Trường Ninh giống như sớm đoán được hắn muốn nói gì liền xen lời: "Bổn cung biết đệ sợ hãi cái gì. Gần đây lời đồn trong triều càng nhiều, có người nói Cửu thiên tuế Đề đốc Đông Xưởng cưới trưởng công chúa càng thêm uy quyền. Trong cung chỉ biết có một Cửu thiên tuế cho nên đệ mới sợ hãi, náo động lần này đệ hy vọng hắn sống sót trở về nhưng cũng không hy vọng hắn sống sót trở về đúng không?"

Tiêu Hoàn hơi thất thần sau đó lại cười tự giễu, đốt ngón tay nắm chặt đến trắng bệch: "Tỷ tỷ, thì ra tỷ nghĩ trẫm như vậy sao?"

Tiêu Trường ninh chỉ hơi mỉm cười, giọng nói chậm lại: "Hoàng thượng hiện tại cũng biết bị người khác hiểu lầm cùng nghi ngờ sẽ thương tâm như thế nào đi?"

Tiêu Hoàn ngẩn ra.

Tiêu Trường Ninh nhìn bình màu xanh sẫm trên bàn nhẹ giọng: "Bổn cung mặc kệ sách sử bình phẩm như thế nào, cũng không để ý đến cái gì mà thiên tuế, ta chỉ muốn bên hắn đến trăm năm."

Tiêu Trường Ninh vĩnh viễn đều như thế, không có lời nói hà khắc cũng chưa từng khóc lóc mắng to nhưng một câu nhẹ nhàng như vậy lại có thể đánh thẳng vào nội tâm Tiêu Hoàn, làm hắn không thể nào che giấu được. Hắn sớm nên biết người tỷ tỷ này chỉ có vẻ ngoài nhu nhược trong sáng giống hắn nhưng kỳ thật nội tâm lại mẫn cảm tinh tế hơn bất kì ai.

"Thực xin lỗi." Đầu Tiêu Hoàn gục xuống giống như

đứa nhỏ làm sai chuyện gì, hắn nhỏ giọng: "Thuốc màu này là do Thẩm Đề đốc để trẫm đưa cho tỷ. Tuy rằng ngoài miệng hắn không nói nhưng trẫm biết hắn rất nhớ tỷ."

Tiêu Trường Ninh hơi mỉm cười, bình tĩnh nói: "Bổn cung biết."

Tiêu Hoàn há miệng thở dốc, lời nói ra đến bên miệng nhưng tất cả lại bị nhét vào bụng, hắn chỉ nói Tiêu Trường Ninh dưỡng thai tốt liền đứng dậy rời đi.

Tiêu Hoàn vừa đi Tiêu Trường Ninh cũng không còn tâm tư luyện chữ, ánh mắt không được tự nhiên bị hai bình thuốc màu trên bàn hấp dẫn. Nàng cầm lấy một bình thuốc màu lên, một tay chống cằm một tay mở nắp ra, ngón tay vân vê bột phấn xanh sẫm phảng phất như ở đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của Thẩm Huyền, khóe miệng nàng cong thành một nụ cười.

"Đồ ngốc." Bột phấn xanh sẫm trên đầu ngón tay lóe lên ánh sáng đẹp đẽ dưới ánh mặt trời, nàng thấp giọng: "Nếu chàng tự mình đưa tới đây bổn cung sẽ càng vui vẻ."

Tiêu Trường Ninh ngơ ngẩn, thẳng đến khi có tiếng đập cửa vang lên giọng nói trong suốt của Tưởng Xạ truyền đến, hắn gian nan nói từng chữ: "Việt, Dao."

Tưởng Xạ không thích nói chuyện, Tiêu Trường Ninh chỉ đành suy đoán: "Là Việt Dao tới sao?"

Ngoài cửa, Tưởng Xạ gật đầu rồi sau đó lại sợ nàng không nhìn thấy hắn thấp giọng: "Ừ."

Tiêu Trường Ninh vội dẹp thuốc màu đi, phủi bột phấn trên đầu ngón tay vui vẻ nói: "Mau để nàng vào."

Việt Dao mặc quan phục Cẩm Y Vệ, tóc dài búi lên trong mũ cánh chuồn, khi đi vào nàng còn nói thầm: "Ai, hiện tại tới Tẩy Bích Cung vấn an điện hạ còn phải cất đao."

Tiêu Trường Ninh biết thân phận Việt Dao đặc thù, tiên đế khai ân cho phép nàng khi diện thánh không cần quỳ xuống, không cần cất đao, hiện tại tới Tẩy Bích Cung còn phải nộp tất cả đồ vật sắc bén lên trong lòng phân nửa là không vui. Nàng nói: "Tưởng dịch trường cũng chỉ phụng mệnh làm việc, xem trên mặt mũi bổn cung Việt tỷ tỷ đừng ghi hận hắn."

Việt Dao hành lễ rồi ngồi xuống đối diện Tiêu Trường Ninh: "Dịch trường này của muội tướng mại anh tuấn như vậu sao lại là người câm?"

"Hắn không phải người câm, chỉ là trời sinh không thích nói chuyện." Tiêu Trường Ninh giữ chặt tay Việt Dao: "Tỷ tới thật đúng lúc muội có việc muốn hỏi tỷ."

Việt Dao hào phóng nói: "Mời điện hạ hỏi."

Chuyện của Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng rốt cuộc là như thế nào, sau khi Thẩm Huyền đưa muội đến Tẩy Bích Cung đã nhiều ngày vẫn chưa xuất hiện." Tiêu Trường Ninh hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Việt Dao cười nói: "Điện hạ yên tâm, Thẩm Đề đốc là tai họa để lại ngàn năm mà, hắn rất tốt."

Tiêu Trường Ninh thấy nàng nói Thẩm Huyền là "tai họa" giả vờ tức giận, mi mắt nhăn lại nhẹ nhàng đánh một cái lên tay Việt Dao: "Lại nói bậy."

Việt Dao bị đánh đau đến lông mày đều nhăn lại. Ngày thường Tiêu Trường Ninh cũng hay đùa với nàng như vậy, đột nhiên không kịp phòng ngừa bị nàng dọa sợ vội nói: "Bổn cung không dùng lực! Sao có thể đau được?"

"Thần bị thương." Việt Dao cởi bao cổ tay ra để lộ vải băng trên cánh tay bị thương, nàng nhíu mày: "Trên vai còn thủng một lỗ, nếu không sao thần có thời gian nghỉ phép tới gặp người được?"

Tiêu Trường Ninh hỏi: "Sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy?"

"Còn không phải do đám thích khách Bắc Địch kia xuất hiện sao." Việt Dao dăm ba câu khái quát mọi chuyện xảy ra vài ngày trước.

Ngày ấy Việt Dao cùng Ôn Lăng Âm mặc thường phục theo dõi mấy tên Bắc Địch kia ở nhạc phường, tìm ra được người tiếp ứng của bọn họ chính là quản gia của vị thượng thư nào đó, ai ngờ hai bên lại giao chiến mật thám Bắc Địch uống thuốc độc tự sát, manh mối cứ như vậy mà gián đoạn.... Vốn tưởng rằng việc này tạm thời hạ màn ai ngờ ban đêm cùng ngày Việt Dao ở tổng phủ Cẩm Y Vệ báo cáo công tác thế nhưng lại bị ám sát! Nếu không phải Ôn Lăng Âm kịp thời ra tay nàng có lẽ khó thoát một kiếp.

"Sau này chúng ta mới biết được bên trong Cẩm Y Vệ

có người thông đồng với địch." Việt Dao giản lược chuyện cưỡng hôn Ôn Chỉ huy sứ trong nhạc phường, chỉ nhặt mấy tình tiết kinh tâm động phách kể lại, sau đó nàng lại nói: "Nghe nói vài thái giám Đông Xưởng cũng bị ám sát."

Trong lòng Tiêu Trường Ninh cả kinh, năm ngón tay đặt trên bàn bất giác nắm chặt lại.

Một lát sau nàng hồi thần lại rồi rót cho Việt Doa một ly trà trà nóng, tầm mắt bất giác dừng lại trên trên cánh tay quấn vải băng của nàng cười nói: "Ai băng bó vết thương cho tỷ vậy, nút buộc này vô cùng đặc thù nghe Thẩm Huyền nói hình như là phương pháp băng bó trong quân doanh quen dùng."

"Đúng không?" Việt Dao nâng cánh tay lên nhìn: "Ôn đại nhân băng bó cho tỷ."

"...." Tiêu Trường Ninh có chút cao thâm khó đoán nhìn Việt Dao: "Tỷ có cảm thấy Ôn Lăng Âm đối xử với tỷ có chút kỳ quái không?"

"Có!" Việt Dao vỗ đùi: "Hắn luôn theo dõi giám thị thần."

Việt Dao nhớ lại mấy ngày nay, sau chuyện ở nhạc phường tần suất Ôn Lăng Âm xuất hiện trước mặt nàng càng ngày càng nhiều. Mỗi lần nàng tuần tra trở về Ôn Lăng Âm đều đứng ngay cửa Bắc Trấn phủ tư gọi nàng: "Việt Sử phủ."

Nàng nửa đêm uống rượu trèo tường trở về, Ôn Lăng Âm cũng đứng ngay cửa gọi nàng: "Việt Sử phủ."

Nàng bị ám sát bị thương, Ôn Lăng Âm một bên mạnh mẽ kéo cánh tay nàng bôi thuốc băng bó, một bên ánh mắt phức tạp gọi nàng: "Việt Sử phủ...."

Ánh đuốc lay động, Việt Dao rốt cuộc nhịn không được cẩn thận buồn bực nói: "Có phải ti chức làm sai cái gì hay không Ôn đại nhân?"

Môi Ôn Lăng Âm khẽ nhếch rồi sau đó lại rũ mi mắt xuống, buộc một cái nút thật chặt cho nàng thấp giọng: "Không, ta chỉ kêu nàng."

Việt Sử phủ, Việt Sử phủ....

Việt Dao chỉ có thể chạy trối chết đến Tẩy Bích Cung tìm sự thanh tịnh.

Sau khi nghe xong Tiêu Trường Ninh cười đến đau bụng.

Vẻ mặt Việt Dao kì diệu nhìn nàng cười rồi hỏi: "Điện hạ cười cái gì?"

Tiêu Trường Ninh nói: "Song hỷ lâm môn, bổn cung không nên cười sao?"

Việt Dao không hiểu gì bưng trà lên nhấp một ngụm: "Sao lại là song hỷ?"

"Một là Việt tỷ tỷ rốt cuộc cũng tìm được phu quân, hai là...." Nàng đặt tay lên bụng nhỏ mỉm cười: "Bổn cung có thai, tỷ phải làm dì cả."

"Phụt!" Ngụm nước trà Việt Dao vừa uống suýt nữa phun ra quả thực không biết nên bất ngờ chỗ nào.

Chương 62: Hồng Hạnh

Việt Dao ngây ra một lúc rồi sau đó xua tay cười nói: "Điện người đang đùa cái gì vậy."

Tiêu Trường Ninh thành khẩn: "Bổn cung không có nói giỡn."

Việt Dao tiếp tục cười ha ha: "Mang thai? Thái giám sao có thể làm muội mang thai? Tuy rằng thần học không tốt lắm nhưng kiến thức thông thường vẫn là hiểu!"

Tiêu Trường Ninh không nói gì chỉ nâng má nhìn nàng.

Việt Dao tự cười trong chốc lát, sau một lúc lâu mới hậu tri hậu giác phát hiện thần sắc Tiêu Trường Ninh quá mức nghiêm túc nên nàng không cười nữa.

Rồi sau đó Việt Dao thử hỏi: "Cho nên muội thật sự mang thai?!"

Tiêu Trường gật đầu thản nhiên nói: "Là sự thật."

Việt Dao há miệng thở dốc bỗng nhiên đứng dậy, bộ dạng giống như bị chấn động mạnh, một lát sau nàng mới hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì! Điện hạ còn có thể bình tĩnh như thế?"

Tiêu Trường Ninh bị bộ dạng lúc rống lên của nàng làm cho có chút hồ đồ liền hỏi ngược lại: "Bổn cung vì sao không thể bình tĩnh?"

"Muội, muội...." Việt Dao đi qua đi lại trong phòng rồi sau đó lại ngồi xuống gần Tiêu Trường Ninh khẩn trương nói: "Thẩm Huyền biết việc này không?"

Tiêu Trường Ninh vừa muốn trả lời Việt Dao lại đánh gãy nàng: "Nhất định là đã biết. Trách không được Thẩm Huyền đưa muội về Tẩy Bích Cung, còn lệnh Tưởng Xạ trông giữ muội một tấc cũng không rời, chắc hắn sớm đã biết muội có thai!"

Tiêu Trường Ninh gật đầu: "Hắn tất nhiên biết. Thẩm Huyền luôn chiếu cố bổn cung mà, nói tiếp, việc bổn cung có thai cũng là do hắn phát hiện trước."

Không biết nghĩ tới cái gì Việt Dao hoảng sợ, ngạc nhiên nhìn Tiêu Trường Ninh.

Tiêu Trường Ninh rụt người, nhỏ giọng: "Việt tỷ tỷ, sao tỷ có chút kỳ quái vậy?"

Việt Dao nói: "Cha của đứa nhỏ là ai?"

Tiêu Trường Ninh: "Cái gì??"

"Không được, thần không thể để người ở lại đây một mình được, kẻ điên Thẩm Huyền kia không chừng sẽ làm việc điên khùng gì với người." Việt Dao giữ chặt tay Tiêu Trường Ninh thấp giọng: "Yên tâm, thần liều chết cũng sẽ cứu người ra!"

"..... Từ từ." Tiêu Trường Ninh rốt cuộc cũng cảm thấy không đúng chỗ nào, nàng trầm mặc trong chốc lát rồi hỏi: "Tỷ có phải hiểu lầm cái gì không?"

Thấy Tiêu Trường Ninh vẫn bình tĩnh Việt Dao cũng có chút bối rối: "Sau khi điện hạ gả cho Đề đốc Đông Xưởng thì có thai?"

Tiêu Trường Ninh gật đầu: "Bổn cung đúng là có thai nhưng Thẩm Huyền...."

"Thái giám ngoài cửa cùng Tưởng dịch trường có phải do Thẩm Huyền phái tới trông giữ muội không?"

"Đúng là như vậy nhưng Thẩm Huyền...."

Việt Dao giơ tay ý bảo Tiêu Trường Ninh không cần nhiều lời, nàng trầm trọng nói: "Vậy hẳn là không khác lắm, điện hạ không cần nhiều lời. Thần từ nhỏ lớn lên cùng điện hạ, vẫn luôn đối đãi với điện hạ như muội muội ruột, mặc kệ điện hạ phạm vào sai lầm gì thần vĩnh viễn luôn đứng về phía người!"

"Không.... Bổn cung cảm thấy cần thiết phải giải thích cho tỷ một chút."

"Không cần nói thần đều hiểu. Thẩm Huyền quyền cao chức trọng nhưng cũng chỉ là một tên thái giám, điện hạ đang tuổi xuân không cần thiết phải thủ tiết cho hắn. Khắp nơi đều có hoa thơm...."

"Việt Dao!" Thấy nàng càng nói càng kỳ quái Tiêu Trường Ninh nghẹn đến mức đau bụng, nàng vừa tức giận vừa buồn cười: "Tỷ có phải cho rằng bổn cung hồng hạnh xuất tường hay không?"

*Hồng hạnh xuất tường: ngoại tình.

Việt Dao dùng biểu tình "Thẩm Huyền xứng đáng xui xẻo" nhìn nàng: "Dù sao hắn cũng không xứng với muội."

Tiêu Trường Ninh nhịn không được duỗi tay nhéo má nàng, thẳng đến khi nhéo đến mức biến hình mới thấp giọng cười: "Việt tỷ tỷ ơi Việt tỷ tỷ, thiên hạ sao lại có một cô nương như tỷ vậy! Quả thực là một kẻ dở hơi thiếu gân!"

Việt Dao bị nhéo má, vẻ mặt kì diệu giọng nói mơ hồ: "Ý.... gì?"

"Tự mình đoán đi." Tiêu Trường Ninh cười tủm tỉm.

Nhưng mà lấy tính tình của Việt Dao có lẽ cũng sẽ không nghĩ đến Thẩm Huyền thế nhưng lại là thái giám giả.

Việt Dao nhìn Tiêu Trường Ninh giống như nghiêm túc thay Trường Ninh trưởng công chúa sầu lo về việc "vì hồng hạnh xuất tường mà bị giam lỏng", nàng trầm tư thật lâu mới nói: "Trường Ninh, muội phải chiếu cố bản thân thật tốt, tỷ sẽ nghĩ cách cứu muội ra khỏi cung."

Nghe vậy Tiêu Trường Ninh vừa chua xót vừa cảm động, nàng tự nói hai chữ "đầu đất" trong đầu: "Được, bổn cung chờ." Nói xong bản thân lại dựa trên bàn cười.

Bộ dạng cười nhẹ của nàng làm gì có chỗ nào giống bị giam lỏng? Việt Dao tuy cẩu thả nhưng cũng cảm thấy không thích hợp, đôi mắt sáng rực nhìn chằm

chằm Tiêu Trường Ninh rồi đặt tay lên trán nàng hỏi: "Trường Ninh, muội không có bị sao không, sao tỷ lại cảm thấy bộ dạng của muội có chút cổ quái?"

Tiêu Trường Ninh lắc đầu chỉ kéo tay Việt Dao cười: "Cảm ơn tỷ đã đối tốt với bổn cung như vậy. Nhưng mà mọi chuyện cũng không đơn giản như tỷ tưởng tượng, chờ qua chút thời gian nữa bổn cung sẽ nói cho tỷ toàn bộ chân tướng."

Việt Dao nghĩ thầm: Còn chân tướng nào phức tạp hơn hồng hạnh xuất tường?l

"Cái này cũng không có gì đâu, lúc trước Quý phi nương nương cũng đối với tỷ rất tốt." Việt Dao vẫn có chút không yên tâm lại hỏi lại: "Muội thật sự không có việc gì?"

"Thật sự không có việc gì, mệnh bổn cung rất tốt luôn gặp được quý nhân." Tiêu Trường Ninh dùng sức nắm chặt đầu ngón tay Việt Dao chân thành nói: "Việt tỷ tỷ gặp được lang quân như ý nhớ phải nắm chắc, sớm ngày thành gia sinh hoạt."

Việt Dao bị lời ngon tiếng ngọt bất thình lình của nàng làm cho cả người run rẩy nổi da gà đầy người: "Thật không hiểu trong hồ lô của muội bán cái gì.... Đúng rồi thủ hạ thần có một nữ nhân thân thủ không tồi, có cần để nàng giả làm cung nữ tiến cung chăm sóc muội không?"

Tiêu Trường Ninh lại lắc đầu: "Không cần đâu, Tưởng dịch trường đã sắp xếp Tẩy Bích Cung rất tốt."

"Nhưng mà...."

Việt Dao vẫn có chút không yên tâm, Tiêu Trường Ninh lại nói: "Mật thám trong thành chưa trừ tỷ cũng đang cần dùng người nên không cần phải phân tới nơi này của bổn cung. Bổn cung thân ở thâm cung, tuy không giúp tỷ được cái gì nhưng ít nhất cũng không nên kéo chân sau."

Việt Dao lại kiên trì thêm mấy lần nhưng thấy Tiêu Trường Ninh không đồng ý chỉ đành từ bỏ, nàng đứng dậy: "Vậy thần đi về trước. Tuy rằng tỷ bị thương không thể lên giết địch nhưng công văn trong phủ cũng cần xử lý."

"Đi đi." Tiêu Trường Ninh nắm tay áo cười tủm tỉm như có điều muốn nói: "Tỷ phải ôn nhu chút với Ôn Chỉ huy sứ nha."

Nghe vậy Việt Dao đang đứng dậy liền lảo đảo.

Tiêu Trường Ninh lại kéo dài giọng nói: "Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, đường trần muôn kiếp có ai đi cùng. Ai da, đúng là một đoạn giai thoại!"

*Trích từ bài Thước Kiều Tiên của Tần Quán.

Dịch nghĩa:

Gió vàng sương ngọc tìm nhau

Đường trần muôn kiếp có đâu sánh cùng.

Việt Dao tức giận nhéo mấy cái bên hông nàng, sau đó mới thoải mái rời đi.

Kẻ dở hơi Việt Dao vừa đi Tẩy Bích Cung lại trở

nên an tĩnh giống như gợn sóng lặng xuống, phản chiếu sự cô đơn của Tiêu Trường Ninh.

Kỳ quái, trước kia một mình sinh sống sáu năm ở Tẩy Bích Cung cũng chưa từng nếm trải mùi vị cô độc, hiện tại cùng lắm mới chia xa Thẩm Huyền mấy ngày liền nếm được ly biệt chua xót.

Sau giờ Ngọ, ánh nắng gay gắt phảng phất có chút không khí bình lặng cuối xuân, Tiêu Trường Ninh than một tiếng rồi đứng dậy cầm hai bình thuốc màu xanh sẫm lên.

Nàng quen thuộc trải giấy cùng nghiên mực ra vẽ núi sông ngàn dặm, một nét bút rơi xuống hiện ra hình dáng núi xa phập phồng, nét mực uyển chuyển vẽ nên con sông, nước màu xanh sẫm phủ lên một tầng phía trên dãy núi, màu xanh cùng màu mực nhạt giao hòa chiếu sáng lẫn nhau tạo nên một bức tranh núi sông kiều diễm tươi đẹp trên giấy.

Để màu sắc đậm đà hơn cần phải tô thêm lớp thuốc màu tiếp theo trước khi lớp thuốc màu trước khô, lặp lại mười lần như thế mới có thể vẽ thành một bức tranh. Tiêu Trường Ninh dựa vào bàn đợi tranh khô, nằm bò ra như vậy liền thấy buồn ngủ.

Từ khi có thai nàng vẫn luôn trong tình trạng uể oải thích ngủ, sau giờ Ngọ mỗi ngày đều muốn ngủ một giấc nhỏ để dưỡng tinh thần. Nàng xoa đôi mắt ngáp một cái rồi trở lại gian trong, lệnh A Chu một canh giờ sau đánh thức nàng dậy uống thuốc sau đó mới cởi vớ giày lên giường, an tâm ngủ.

Gió nhẹ thổi qua từng trận ngoài cửa sổ cuốn theo trang giấy trên bàn bay lên. Trong giấc mơ tĩnh

lặng Tiêu Trường Ninh phảng phất như lại nghe thấy hơi thở ấm áp sạch sẽ trên người Thẩm Huyền....

Mà bên kia, Việt Dao cầm theo hai vò rượu bước ra khỏi cung ngâm nga bài hát nhỏ trở về Bắc Trấn phủ tư, mới vừa vào cửa liền thấy Lưu Thiên Hộ đứng trực ở cửa ho khan một tiếng đưa mắt ra hiệu cho nàng.

Việt Dao đột nhiên nhanh trí lập tức hiểu ý vội xoay người rời đi.

Nhưng mà đã chậm, phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lẽo quen thuộc: "Việt Sử phủ."

Hiện tại Việt Dao vừa nghe thấy ba chữ "Việt Sử phủ" da đầu liền tê dại, cũng không biết tên cấp trên này lấy đâu ra nhiều tinh lực như vậy mỗi ngày không có chuyện gì liền tới Bắc Trấn phủ tư kiểm tra. Nhưng dù sao cũng là do công vụ nên mới cưỡng hôn Ôn Lăng Âm, Việt Dao trong lòng muốn chạy trốn nhưng chân lại vì chột dạ mà ghim tại chỗ, nàng đưa lưng về phía Ôn Lăng Âm cười gượng: "Thật trùng hợp Ôn đại nhân..... Ha ha ha ha."

Tiếng bước chân trầm ổn tới gần sau đó một thanh Tú Xuân đao nặng nề đè trên đầu vai chưa bị thương của Việt Dao vỗ vỗ giống như cảnh cáo. Phía sau, giọng nói Ôn Lăng Âm không chút gợn sóng truyền đến: "Thương thế Việt Sử phủ chưa lành không nên uống rượu."

Trộm uống rượu lại bị cấp trên thích lo chuyện bao đồng bắt được nên làm thế nào?

Nhưng mà Việt Sử phủ tự nhận là cực kỳ thông tuệ

có thể tùy cơ ứng biến. Nàng giơ một ngón tay đẩy Tú Xuân đao trên vai ra một chút, sau đó mới xoay người đưa vò rượu tới trước mặt Ôn Lăng Âm: "Ti chức không uống rượu, đây là đồ ti chức hiếu kính Ôn đại nhân, Ôn đại nhân ngày đêm làm lụng thật sự vất vả."

Nghe được hai chữ "hiếu kính", thiếu niên anh tuấn Ôn Chỉ huy sứ nhướng mày.

Vò rượu là dùng rơm rạ bó lại, sợi dây thô ráp buộc vào lòng bàn tay Việt Dao làm đầu ngón tay nàng trở nên hơi trắng bệch giống như hoa lê nhìn thấy khi đó. Ôn Lăng Âm nhìn đầu ngón tay nàng một lúc lâu rồi sau đó mới duỗi tay nắm chặt sợi dây trong tay mình.

Đầu ngón tay Ôn Lăng Âm xẹt qua lòng bàn tay Việt Dao, vừa chạm vào liền tách ra, một người nhịn không được khẽ nhúc nhích trong lòng còn một người vẫn là tình cảm chưa thông chỉ đau lòng nhìn hai vò rượu ướp đã lâu rơi vào "ma chưởng" Ôn Chỉ huy sứ, nuốt nước miếng.

Giọng nói Ôn Lăng Âm mang theo vài phần vui sướng không dễ phát hiện: "Vậy thì đa tạ."

"Không có gì...." Việt Dao cố nặn ra một nụ cười nhưng đáy mắt lại đầy vẻ không muốn.

Cẩm Y Vệ có quy củ không được nhận hối lộ nhỉ? Không biết Ôn Chỉ huy sứ ngang nhiên lấy hai vò rượu ngon của nàng đi thì có tính là nhận hối lộ không?

Nhưng cái ý niệm này chỉ ở trong đầu Việt Dao một

chút lát sau liền tan thành mây khói. Ôn Lăng Âm sống quá đoan chính thanh cao, nhất cử nhất động đều giống như được tỉ mỉ thiết kế ra, tự chủ đến đáng sợ ngẫu nhiên lộ ra một chút tính tình tham lam càng đáng yêu hơn so với dáng vẻ lạnh băng thường ngày của hắn.

Nghĩ như thế một chút không muốn trong lòng Việt Dao cũng tan đi, nàng cảm thấy hai vò rượu kia rất có giá trị.

Việt Dao đuổi kịp bước chân Ôn Lăng Âm cố gắng làm bộ dạng chính mình thoạt nhìn đáng tin cậy hơn chút hỏi: "Ôn đại nhân, mật thám Bắc Địch còn sống không?"

Ôn Lăng Âm "ừ" một tiếng: "Những người đó đều là tử sĩ Bắc Địch, một khi phát hiện nguy hiểm sẽ uống thuốc độc tự sát."

Việt Dao vội nói tiếp: "Vậy đại nhân chẳng phải là lại mất trắng sao?"

"Còn một kẻ còn sống nhưng bị Đông Xưởng nhanh chân đến trước." Ôn Lăng Âm ra đến cửa lớn Bắc Trấn phủ tư lập tức có người dắt ngựa của hắn đến. Ôn Lăng Âm cũng không có lên ngựa rời đi ngay mà chỉ đứng trước cửa, khoác một thân ánh mặt trời cầm theo vò rượu nói: "Kế tiếp phải xem Đông Xưởng có thể thẩm vấn ra manh mối hữu dụng hay không."

Việt Dao gật đầu. Tuy rằng Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng luôn bất hòa nhưng hiện tại là thời kỳ khẩn cấp, không cần thiết phải so cao thấp.

Gió xuân thổi tới làm vạt áo tung bay, Việt Dao

mẫn cảm phát hiện cổ tay áo Ôn Lăng Âm có vài vết đen nên không khỏi lo lắng hỏi: "Ôn đại nhân, ngài bị thương?"

Ôn Lăng Âm nhìn theo tầm mắt nàng phát hiện cổ tay áo quả nhiên có vài giọt máu đỏ sậm. Hắn mới vừa tra xét trong thành trở về, đầu tiên là chạm trán đám mật thám kia rồi nửa đường lại đụng phải một đội thái giám Đông Xưởng tới cướp tên mật thám duy nhất còn sống tại hiện trường. Đánh nhau kịch liệt một hồi trên quần áo không biết khi nào đã dính máu.

"Trong phủ có dược, thuộc hạ băng bó cho ngài...."

Việt Dao kéo tay Ôn Lăng Âm, Ôn Lăng Âm lại ngẩn ra sau đó theo bản năng lui về sau một bước né tránh phản ứng không khác gì giống lúc bị cưỡng hôn ở nhạc phường, không biết là do chán ghét hay vẫn là hoảng loạn.

"Không phải máu của ta."

Việt Dao sửng sốt trong chốc lát, sau đó không có chút xấu hổ nào khi bị cự tuyệt mà ngược lại vô cùng hứng thú nở một nụ cười phong lưu: "Yên đâm đi Ôn đại nhân, lần này thuộc hạ tuyệt đối sẽ không xằng bậy. Bên trong nhạc phường ngày ấy là bất đắc dĩ ngài không cần để trong lòng...."

"Ta đi đây." Ôn Lăng Âm nhíu mày đánh gãy lời nàng, lúc xoay người lên ngựa cơ hồ là có chút vội vã, hắn ôm vò rượu vào trong ngực rồi cầm dây cương bằng một tay, hai chân kẹp bụng ngựa nghênh ngang rời đi.

"Ai." Việt Dao có chút phiền muộn dựa vào thạch thú trước cửa của Bắc Trấn phủ tư, nàng buông tiếng thở dài: "Lúc lạnh lúc nóng, cũng không biết hắn suy nghĩ cái gì."

.....

Tiêu Trường Ninh ngủ không được ngon lắm, trong mơ luôn cảm thấy bản thân ôm một cái lò lửa lớn nóng đến sợ.

Nàng mơ màng tỉnh lại, lúc mở mắt ra thì thấy đối diện là một đôi mắt hẹp dài thâm thúy, trong đôi mắt kia là bộ dạng sững sờ của nàng.

Tiêu Trường Ninh chớp mắt rồi lại chớp mắt, duỗi tay vuốt ve đôi mắt sắc bén kia dùng giọng nói lười biếng mềm mại sau khi thức dậy nhỏ giọng nói: "Bổn cung không phải đang nằm mơ chứ?"

Màn lụa xanh hơi đong đưa, ánh sáng mông lung mà ấm ấp.

Thẩm Huyền đã cởi mũ quan xuống cũng không mặc quan bào mà chỉ khoác trung y mỏng, ngực hơi mở rộnh, trên người có hơi thở thoải mái sau khi tắm gội. Hắn bao lấy tay Tiêu Trường Ninh trong lòng bàn tay mình, kéo thân thể mềm mại của nàng đến gần chút rồi hôn lên gương mặt nàng: "Nếu là mơ vậy nhất định là một giấc mơ đẹp."

Cánh môi cực nóng của hắn cùng hô hấp hơi ngứa đều chân thật như thế, Tiêu Trường Ninh cảm giác tâm nguyện chờ mong đã lâu của bản thân giống như rốt cuộc cũng đạt thành, nhìn thấy người ngày đêm nhớ mong ngược lại không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nàng nhớ rõ bản thân còn đang giận dữ Thẩm Huyền nhưng nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi dưới đáy mắt hắn nàng lại không đành lòng giận dữ tiếp.

"Sao lại không nói chuyện với ta nữa? Hả?" Tay Thẩm Huyền chuyển động dưới eo Tiêu Trường Ninh mang theo khát cầu rõ ràng, chóp mũi cọ nhẹ lên chóp mũi nàng.

Tiêu Trường Ninh rầu rĩ: "Chàng luôn lén lút tới rồi lại lén lút đi, có chỗ nào là đến nói chuyện với ta."

Thẩm Huyền biết lần trước hắn đi không tạm biệt nhất định Tiêu Trường Ninh sau khi tỉnh lại rất giận dữ, hắn nhẹ mút vành tai nàng được như ý nguyện nghe thấy tiếng hù nhẹ đầy mẫn cảm.

"Ta nhìn thấy bức tranh trên bàn." Thẩm Huyền nói nhỏ bên tai nàng: "Màu xanh đó rất hợp với nàng."

Thuốc màu ngàn vàng khó mua đó cũng không biết đã tốn bao nhiêu tâm tư của Thẩm Huyền, nghĩ đến cái này Tiêu Trường Ninh hết giận không ít chỉ nói: "Đợi ta vẽ xong sẽ tặng cho chàng, dù sao đó cũng là thuốc màu chàng mua."

"Được." Thẩm Huyền nói: "Nàng đưa cái gì ta đều thích."

Thẩm Huyền đã lâu chưa rừng tự xưng "bản đốc" trước mặt nàng mà chỉ dùng xưng hô "ta, nàng" giống như quan hệ hai người đã sâu hơn, dã thú không muốn bị quản giáo lại cam tâm tình nguyện thu liễm nanh vuốt quy phục dưới váy nàng.

Tiêu Trường Ninh càng dùng sức ôm lấy vòng eo Thẩm Huyền, chôn mặt ở ngực hắn hỏi: "Chuyện của chàng giải quyết xong chưa?"

Thẩm Huyền trầm ngâm một lát rồi mới dùng giọng nói trầm thấp dễ nghe trả lời: "Cũng gần xong rồi. Ta đến thăm nàng."

Vậy hẳn còn chưa kết thúc, lần sau mặt gặp khả năng lại là mười ngày nửa tháng. Tiêu Trường Ninh có chút mất mát nhẹ giọng: "Nghe Việt Dao nói bên trong xưởng vệ có nội tặc thông đồng với địch, chắc chàng cũng mất không ít người?"

"Đúng là thiệt hại một ít nhưng mà mật thám bị bắt giữ đã khai ra." Tên mật thám Bắc Địch kia còn chưa kịp uống thuốc độc tự sát liền bị Thẩm Huyền lưu loát bóp cằm bẻ răng, ngay cả cắn lưỡi tự sát cũng không làm được nhờ vậy mới bắt được người sống.

"Nội gian là ai?" Tiêu Trường Ninh có chút khẩn trương. Nàng sợ nghe được cái tên quen thuộc nào đó từ miệng Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền không giấu giếm nàng chỉ nói: "Hoắc Chất."

Trăm triệu lần cũng không nghĩ tới là hắn! Tiêu Trường Ninh kinh ngạc: "Không phải Hoắc Chất đã chết rồi sao?"

Thẩm Huyền nói: "Hoắc Chất xác thật đã chết nhưng mà lúc trước hắn vào cung nghĩ cách cứu viện phế Thái hậu đã chuẩn bị."

Cẩm Y Vệ từng công phá Đông Xưởng ở tế tổ, đối với bố cục của Đông Xưởng vô cùng hiểu biết không những vậy bản thân Hoắc Chất lại từng đảm nhiệm chức Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ nên cũng đối với bố trí của Cẩm Y Vệ hay thậm chí là gia trạch của trọng thần triều đình đều rõ ràng. Hắn đoán được lần cứu viện Lương thị này rất hung hiểm liền bỏ qua lương tâm thông đồng với địch phản quốc, chắp tay nhường lại bố trí kinh thành cầu xin người Bắc Địch lật đổ tiểu hoàng đế căn cơ chưa ổn, đưa tình nhân của hắn lên long ỷ Kim Loan đại điện....

Nhưng mà kế hoạch của Hoắc Chất còn chưa hoàn toàn thực hiện liền chết trong tay Lương thị mà chính mình một lòng muốn nghĩ cách cứu viện, một mũi tên xuyên qua yết hầu.

Hoắc Chất chết nhưng người Bắc Địch lại không cam lòng cứ như vậy mà từ bỏ cục thịt mỡ là Trung Nguyên này, bọn họ có được bản đồ bố trí kinh thành nên mới dễ như trở bàn tay lẻn vào. Binh lực man di không đủ chỉ có thể dựa vào cách ám sát để thắng, cho nên mới có việc triều thần liên tiếp bị ám sát làm cho nhân tâm trong kinh thành hoảng sợ, suýt nữa tự sụp đổ.

"Thật sự là âm hồn không tan." Tiêu Trường Ninh nói: "Nếu không phải Hoắc Chất cùng Lương thị tác loạn chúng ta hiện giờ cũng nên là thái bình thịnh thế."

"Tiêu Vạn An ở chùa Cam Lộ đào tẩu."

Giọng nói Thẩm Huyền lạnh đi vài phần tung ra một sự kiện nghe rợn cả người: "Lão ni cô cùng thi vệ

chùa Cam Lộ giám thị nàng trong một đêm đều bị diệt khẩu, chỉ dựa vào sức một mình nàng chắc chắn làm không được có lẽ người Bắc Địch xâm nhập kinh thành cũng có một phần công lao của nàng."

Tiêu Vạn An cùng Hoắc Chất đều điên rồi sao?

Chuyện này chưa xong chuyện khác lại tới, Tiêu Trường Ninh nhíu mày: "Tạo sát nghiệp trong trọng địa Phật môn nàng đây là muốn bị trời phạt."

Nói xong nàng ngẩng đầu nhìn Thẩm Huyền: "Cho nên đó cũng là lý do chàng ném ta ở Tẩy Bích Cung sao?"

Thẩm Huyền không nói lời nào chỉ càng dùng sức hôn môi nàng.

Tiêu Trường Ninh lại không ăn mỗi chiêu này, duỗi tay chắn trước ngực hắn căm giận: "Có cái gì không thể nói với ta mà một hai cứ phải che giấu? Chàng cho rằng đây là tốt cho ta sao, nhưng ta không thích như vậy."

"Trường Ninh ta rất nhớ nàng." Giọng nói khàn khàn của Thẩm Huyền vang lên bên tai nàng: "Nhưng bước chân ta không thể bởi vì nhớ nàng mà dừng lại, trên chiến trường ta cần phải là Thẩm Đề đốc không gì chặn được, không gì cản nổi, đánh đâu thắng đó, nàng hiểu không?"

Thẩm Huyền rất ít khi nói lời âu yếm triền miên cho nên mới trân quý như vậy. Tiêu Trường Ninh nghe hiểu ý ngoài lời của hắn tâm mềm nhũn, tay để trên ngực hắn bất giác rũ xuống bị Thẩm Huyền kéo sát lại ngực hắn hôn sâu.

"Từ từ...." Sau một lúc lâu Tiêu Trường Ninh đỏ mặt thở dốc: "Chàng bị thương sao?"

"Không có." Ánh mắt Thẩm Huyền âm trầm, giọng nói khàn khàn.

"Ta không tin, chàng tắm gội có phải che giấu mùi máu tươi hay không?" Tiêu Trường Ninh có chút vội vàng tránh khỏi ngực hắn: "Chàng cởi y phục cho ta xem."

Nắng chiều lười biếng ngay cả ánh sáng cũng trở nên mơ hồ chiếu sáng bụi bặm mơ hồ trong không trung. Thẩm Huyền khẽ cười vuốt ve gương mặt nàng: "Ta sợ cởi y phục ra thì sẽ không mặc vào được nữa."

Chương 63: Tình Tiên

Tiêu Trường Ninh rốt cuộc vẫn lột y phục Thẩm Huyền, lộ ra thân thể cường tráng rắn chắc của hắn, cơ bắp bày ra một đường cong ôn nhuận dưới ánh sáng, là bộ dạng quen thuộc nàng nhớ thương ngày đêm.

Tiêu Trường Ninh ngồi quỳ trên giường kéo cánh tay thon dài của Thẩm Huyền nhìn, xác thật không có vết thương lớn gì chỉ có chỗ khuỷu tay cùng cánh tay có chút trầy da, chỗ thắt lưng cũng có một vết trầy hơi mờ ước chừng cỡ hai tấc, không sâu, miệng vết thương đã tự khép lại.

Tiêu Trường cuối cùng cũng nhẹ nhàng thở ra, vuốt ve chỗ vết thương hơi mờ bên hông hắn hỏi: "Đây là bị cái gì đâm trúng?"

Bị nàng chạm vào hô hấp của Thẩm Huyền rõ ràng thô nặng đi rất nhiều, ấm ách nói: "Ám khí của Bắc Địch vô cùng sắc bén, dưới ánh mắt trời nhìn không thấy, có thể cắt đứt cả sợi tóc."

Nghe vậy đầu ngón tay Tiêu Trường Ninh hơi dừng. Nàng cơ hồ có thể tưởng tượng được khung cảnh nguy hiểm thế nào sau mấy câu nói bâng quơ của Thẩm Huyền.

Tiêu Trường Ninh ngẩng đầu lên, có chút đau lòng nhìn hắn lại vừa vặn thấy được sóng mắt sâu không

thấy đáy của Thẩm Huyền. Nàng thật sự quá thích đôi mắt này, người ngoài thấy đôi mắt hắn chỉ cảm thấy sắc bén nhưng mỗi khi nhìn tới nàng thì lại như dung nham tan chảy dưới lớp băng, ôn nhu dưới đáy mắt giống như muốn tràn ra.

Nàng có thể lập tức cảm giác được Thẩm Huyền đang khát cầu cái gì.

Tiêu Trường Ninh có chút hoảng loạn lui về sau: "Ta đi lấy dược cho chàng, miệng vết thương tuy rằng không sâu nhưng vẫn nên xử lý một chút."

Thẩm Huyền giữ chặt tay nàng ngã về phía trước, một cái tay khác vòng lấy eo nàng, gắt gao kéo sát lại về phía bụng dưới chính mình. Hắn nói: "Không cần, không phải vết thương quan trọng, chỉ là mấy ngày gần đây chém giết quá nhiều sợ trên người lây dính mùi máu tươi nên mới tắm gội thay quần áo."

Thân thể hai người dính nhau chặt chẽ, nhiệt độ xuyên qua quần áo mỏng manh thấm vào người, Thẩm Huyền cắn lỗ tai nàng nói: "Ta nhớ nàng, Trường Ninh."

Tính xâm lược của Thẩm Huyền quá mạnh, chỉ một câu nói liền làm nửa người nàng trở nên mềm mại, đánh thức sự triền miên đã khắc sâu vào da thịt. Tiêu Trường Ninh chỉ còn sót lại vài phần lý trí duỗi tay xoa lưng Thẩm Huyền, thấp giọng: "Không được đâu, Thẩm Huyền."

Thẩm Huyền tất nhiên biết nàng có thai không thể cùng phòng nên chỉ dùng chóp mũi cọ cổ nàng, ngay sau đó ngậm lấy cánh môi nàng hàm hồ nói: "Giúp ta."

Chờ đến khi xong việc đã là ba mươi phút sau, Thẩm Huyền lau cho nàng xong mới kéo cửa ra truyền thiện.

Khẩu vị của Tiêu Trường Ninh vẫn không tốt lắm, ăn nhiều liền buồn nôn, chỉ có thể ăn một ít, nhà bếp Ngự Thiện Phòng ngày đêm đều chuẩn bị cháo cùng canh nóng cho nàng.

Món canh cá trắng cùng gà tiềm thuốc bắc, thêm vài món ăn nóng lạnh ăn kèm cùng vài cái bánh bao vừa chín, hương thơm nức mũi. Có Thẩm Huyền ở đây Tiêu Trường Ninh không dám lười biếng, ước chừng uống hết hai chen mói nhẹ giọng nói: "Thẩm Huyền, ta thật sự ăn không vào."

Thẩm Huyền lúc này mới duỗi tay lau vết cháo dính bên môi nàng, múc chút cháo thừa còn lại của nàng đưa vào miệng.

"Ai đừng." Tiêu Trường Ninh duỗi tay ngăn hắn, đau lòng nói: "Chàng chưa dùng cơm trưa sao? Để Ngự Thiện Phòng làm chút đồ ăn mới đưa lại đây đi, cái này là thức ăn thừa."

Thẩm Huyền nhướng mày cười: "Ta chỉ thích ăn thức ăn thừa của nàng."

Bộ dáng cười rộ lên của Thẩm Huyền có chút hư làm Tiêu Trường Ninh cảm thấy mới mẻ. Nàng nhìn Thẩm Huyền chậm rãi ăn đồ ăn, cũng không hề thấy thô tục, tốc độ nuốt xuống lại rất nhanh, cũng không biết bao lâu rồi chưa được ăn cơm.

"Chàng sẽ ở trong cung bao lâu?" Thấy Thẩm Huyền

buông chén đũa xuống nàng liền cầm khăn lau khóe môi cho hắn.

Thẩm Huyền nắm tay nàng nói: "Giờ Thân ta phải đi Dưỡng Tâm Điện diện thánh, trở về sẽ bồi nàng dùng bữa tối."

"Sau bữa tối thì sao?"

"Ngủ cùng nàng." Thẩm Huyền cầm lấy áo ngoài đặt ở mép giường khoác lên, mang bao cổ tay, đeo đai lưng, khôi phục lại khí thế uy nghiêm như ngày xưa của Đề đốc Đông Xưởng. Một lát sau hắn xoay người nhìn Tiêu Trường Ninh: "Sáng sớm ngày mai ta lại đi."

Tiêu Trường Ninh buông tiếng thở dài, không muốn dưới đáy mắt đều viết hết lên mặt: "Lần này từ biệt lại là mười ngày nửa tháng không thể gặp nhau."

Thẩm Huyền cúi người hôn nàng: "Nhanh thôi."

Dứt lời hắn cầm mũ quan lên, mũ cánh chuồn đè trên mi mắt hắn, tuấn mỹ phi phàm. Thẩm Huyền cho Tiêu Trường Ninh một cái ôm đầy lực, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Khi Thẩm Huyền tới Dưỡng Tâm Điện, Tiêu Hoàn mặc một thân thường phục đen thêu kim long đã ngồi trong điện chờ hắn.

Hai người dùng lễ nghi quân thần chào nhau, sau đó Tiêu Hoàn mới gõ bàn cờ lệnh Thẩm Huyền ngồi xuống đối diện hắn.

Quân cờ trắng đen đan xen ngang dọc bàn cờ, Tiêu Hoàn cầm một quân trắng, mày nhăn lại lộ ra vài phần không kiên nhẫn giống như đang phiền não bước tiếp theo nên đi như thế nào. Một lát sau hắn mới cảm khái: "Tình cảm của Thẩm Đề đốc cùng tỷ tỷ thật tốt, lần này vào cung lại đi thăm tỷ tỷ trước."

Một tay Thẩm Huyền gác trên bàn cờ: "Cái gì nên biết cùng không nên biết Hoàng thượng đều đã biết, thần chỉ cần lộ mặt đi ngang qua sân khấu một chút thì tới sớm hay tới muộn cũng có gì khác nhau."

"Trên đời này cũng chỉ có Thẩm Đề đốc dám nói chuyện với trẫm như vậy." Một tay Tiêu Hoàn chống đầu, đầu ngón tay vân vê quân cờ nói: "Bụng tỷ tỷ không lừa được người khác, đến lúc đó sẽ phồng lên từng ngày, ngươi nên giải thích thế nào với người ngoài đây?"

Thẩm Huyền giương mắt nhìn Tiêu Hoàn không nói chuyện.

Đôi mắt hắn cao thâm khó đoán, Tiêu Hoàn đoán không ra chỉ có thể cảnh cáo hắn: "Nếu thân phận thái giám giả của ngươi bại lộ, đó là khi quân phạm thượng, khó thoát tội chết."

Khóe miệng Thẩm Huyền nhẹ nhàng nhếch lên: "Cũng có thể không khi quân phạm thượng."

Tiêu Hoàn chần chờ: "Thẩm khanh có ý gì?"

Thẩm Huyền sửa sang lại cổ tay áo, giọng nói trầm thấp: "Hoàng thượng triệu kiến thần chỉ để nói việc tư?"

"Được rồi." Tiêu Hoàn thu hồi suy nghĩ, nghiêm túc dò hỏi: "Nghe nói Đông Xưởng đoạt được mật thám từ tay Ôn Chỉ huy sứ, rốt cuộc có thẩm vấn được gì không?"

"Hoắc Chất trước khi chết thông đồng với địch, Tiêu Vạn An cũng đầu phục người Bắc Địch." Ngón tay Thẩm Huyền gõ nhẹ mép bàn, sắc mặt bình tĩnh tung ra sự thật làm Tiêu Hoàn sợ hãi: "Mật thám bắt giữ trong thành chỉ là một hai phần, ít nhất có hơn trăm cao thủ ẩn giấu khắp nơi trong kinh thành...."

Thẩm Huyền dừng một chút, tiếp tục nâng đôi mắt sắc bén lên nói: "Thậm chí là bên người Hoàng thượng."

Tiêu Hoàn rất khiếp sợ, đôi mắt trừng lớn nói: "Sao có thể? Cửa thành kiểm tra nghiêm ngặt, nhiều cao thủ dị tộc lẫn vào trong thành như vậy không có khả năng không bị phát hiện."

"Năm trước bức vua thoái vị thất bại, số ít thân vệ của Hoắc Chất hoảng sợ đào tẩu mà đa số Cẩm Y Vệ còn lại đều ở lại trong thành chờ đợi xử trí. Lúc ấy Hoàng thượng nhân từ chỉ giết vài tên chỉ huy làm loạn cùng Hoắc Chất, những người còn lại đều đưa đến trong tay Ôn Lăng Âm. Ôn Lăng Âm mới đến đối với người của Cẩm Y Vệ không quen thuộc lắm, Hoàng thượng có thể bảo đảm mấy tên Cẩm Y Vệ đầu hàng không có nội gian Hoắc Chất mai phục sao?"

Thẩm Huyền một câu nói ra mấu chốt, cười nhạo: "Có Cẩm Y Vệ làm nội ứng, hơn nữa có Hoắc Chất cùng

Tiêu Vạn An chắp tay nhường bản đồ bố trí kinh thành, người Bắc Địch lẻn vào dễ như trở bàn tay."

Sắc mặt Tiêu Hoàn có chút khó coi, nắm chặt quân cờ trong tay nói: "Tiêu Vạn An hiện đang ở đâu?"

"Còn đang tra." Thẩm Huyền không e dè hỏi: "Diệt cỏ không diệt tận gốc, Hoàng thượng có hối hận không?"

Tiêu Hoàn nổi giận: "Nếu trẫm là người nhổ cỏ tận gốc thì người thứ nhất nên giết là ngươi đấy Thẩm ái khanh."

Thẩm Huyền cười nhạo chỉ ra: "Người tầm thường tạo ra địch nhân, người thông minh kết giao bằng hữu."

Tiêu Hoàn hỏi: "Thẩm ái khanh là bằng hữu của trẫm sao?"

Thẩm Huyền bình tĩnh hỏi lại: "Mấy năm gần đây Đông Xưởng cũng vì Hoàng thượng làm mấy cọc đại sự, Hoàng thượng cảm thấy cái này có đủ làm bằng hữu hay không?"

Tiêu Hoàn nhất thời không nói gì, sau một lúc lâu hắn mới không phục trả lời: "Ván đã đóng thuyền, trẫm dù không tình nguyện cũng phải gọi ngươi một tiếng tỷ phu."

Trăng tròn sẽ khuyết, nước đầy sẽ tràn, mặc kệ là người như thế nào lòng tham quá nhiều luôn không tốt, Thẩm Huyền như thế mà Tiêu Hoàn làm sao không phải như thế? Pháp chế triều đình khiến Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng kiềm chế lẫn nhau, huống chi Cẩm Y Vệ Ôn Lăng Âm xem như tâm phúc của thiên tử, Thẩm

Huyền nếu muốn tạo phản cũng phải lột ra từng tầng da thịt.

Thẩm Huyền tất nhiên biết bàn tính nhỏ trong lòng Tiêu Hoàn, giữa quân thần giống như cách một tầng giấy cửa sổ hơi mỏng, chỉ là chưa tới một ngày chọc phá hoàn toàn mà vẫn bảo trì sự cân bằng vi diệu rắc rối bên trong.

"Trẫm thật sự không cam lòng, man di ở xa vạn dặm cũng dám khi dễ trẫm nhỏ tuổi." Tiêu Hoàn giương mắt nhìn Thẩm Huyền giống như đang cầu xin một đáp án: "Chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể trơ mắt nhìn người Bắc Địch một tấc lại một tấc như con tằm quăng lên cổ quan lại sao?"

"Địch nhân ở trong tối ta ở ngoài sáng, nhưng mà cũng không phải là hoàn toàn không có cách nào. Dẫn xà xuất động mới có thể bắt ba ba trong rọ." Thẩm Huyền vân vê một quân cờ đen, nhẹ nhàng đặt xuống bàn cờ chậm rãi nói: "Chỉ là mong Hoàng thượng có thể phối hợp."

Tiêu Hoàn ngẩn ra, hỏi: "Phối hợp như thế nào?"

Thẩm Huyền giương mắt, ánh nắng hẹp dài chiếu lên đôi mắt hắn phản chiếu ra ánh sáng sắc bén.

Hắn nói: "Hoàng thượng, chúng ta làm giao dịch đi."

Tiêu Trường Ninh đi một đoạn đường ngắn trước Tẩy Bích Cung, không bao lâu liền thấy Thẩm Huyền bước ra khỏi cửa điện cách đó không xa.

Nàng cười hỏi: "Nói chuyện với Hoàng thượng chưa?"

Thẩm Huyền "ừ" một tiếng, tự nhiên dắt lấy tay nàng hỏi: "Mệt sao?"

"Có chút." Tiêu Trường Ninh nói.

"Ta cõng nàng."

"Không, không cần!"

"Ôm nàng?"

"Cũng không cần, thật đó!"

Thẩm Huyền nhíu mày, sau đó dựa vào bên tai nàng thấp giọng: "Không cần bận tâm lễ nghĩa, có bản đốc ở đây không ai dám nói nàng."

Trái tim cảm giác ấm áp, Tiêu Trường Ninh buồn cười nói: "Mong Thẩm Đề đốc đừng dùng ngữ khí thâm tình nói ra lời cuồng vọng như thế! Loại lời nói này đều là đại nịnh thần trong sách sử nói."

"Ta vốn chính là hoạn quan, trưởng công chúa điện hạ không phải ngay từ đầu cũng cho là như vậy sao?" Thẩm Huyền thấp giọng tính nợ cũ nhưng trong mắt lại là vui sướng.

Tiêu Trường Ninh quẫn bách, nhớ tới "sổ vô thường" xuất hiện nhiều lần của Thẩm Huyền nhịn không được hỏi: "Không phải chàng ghi tạc tất cả mọi chuyện bổn cung đắc tội chàng vào sổ vô thượng để lâu lâu lại lấy ra tính chuyện cũ chứ?"

Thẩm Huyền nhướng mày cười: "Đúng vậy."

Tiêu Trường Ninh chợt ngừng bước chân, sau một lúc lâu mới nhéo lòng bàn tay một cái: "Lấy sổ vô thường ra."

Thẩm Huyền lắc đầu, vẻ mặt chính trực: "Sự tình cơ mật, không thể đưa."

"Bổn cung ra lệnh chàng lấy ra.... A!"

Thẩm Huyền nắm tay nàng rồi cúi người hôn lên.

"Thẩm Huyền chàng không nghe lời a a!"

Lại là một cái hôn.

"Đừng.... Có người!"

Lại là một cái hôn.

Tiêu Trường Ninh không nói chỉ trừng đôi mắt ướt át ngấn nước nhìn hắn, cánh môi hồng hồng như bị dính phấn mặt.

Vì Thẩm Huyền tối nay không về Đông Xưởng nên Phương Vô Kính cùng Lâm Hoan đành phải tiến cung trao đổi tình báo mới nhất, ai ngờ còn chưa đi đến cửa lớn Tẩy Bích Cung liền thấy Thẩm Đề đốc cùng Trường Ninh trưởng công chúa không coi ai ra gì mà đứng ở ven tường ta ta khanh khanh, tức khắc cả hai hoảng sợ đến cằm đều muốn rớt xuống, đột nhiên thấy một trận ngọt ngào ập đến trước mặt.

Một tay Phương Vô Kính che đôi mắt Lâm Hoan lại: " Tiểu hài tử không thể xem, sẽ đau mắt hột!"

Lâm Hoan liều mạng đẩy bàn tay Phương Vô Kính ra:

"Vì cái gì không thể xem."

Phương Vô Kính đổi một bàn tay khác che mắt hắn, lại bị Lâm Hoan đẩy ra. Hai người ngươi tới ta đi mà bắt đầu động quyền cước, động tĩnh lớn đến mức Tiêu Trường Ninh cũng bị quấy nhiễu, nghĩ đến một màn kiều diễm mới vừa rồi thế nhưng bị hai tên cấp dưới thấy, tức khắc gương mặt đỏ lên trừng mắt nhìn Thẩm Huyền rồi quay đầu bỏ đi.

Ngón cái Thẩm Huyền cọ nhẹ môi dưới giống như chưa đã thèm, sau đó xoay người híp mắt nhìn Phương Vô Kính cùng Lâm Hoan.

Hai người đang đánh hăng say cảm thấy được cổ sát khí quen thuộc tức khắc cứng đờ, động tác dừng lại chuyển động cái cổ căng cứng, đối diện với ánh nhìn chăm chú của Thẩm Đề đốc.

Vì thế mười lăm phút sau, Lâm Hoan cùng Phương Vô Kính thành thật quỳ gối trong sảnh, cúi đầu an tĩnh như gà.

"Truyền lệnh của bản đốc thay đổi kế hoạch ban đầu, thái giám ẩn giấu trong thành đợi lệnh tại chỗ không được chính diện giao phong cùng mật thám Bắc Địch." Tầm mắt Thẩm Huyền đảo qua Tiêu Trường Ninh đang tô thêm màu cho bức tranh sau đó mới rơi xuống trên người hai tên cấp dưới trầm giọng: "Có một miếng mồi ngon rất tốt, kế tiếp chỉ cần mai phục thỏa đáng, gậy ông đập lưng ông."

An bài xong công việc lúc này Thẩm Huyền mới nâng cằm lên, uy nghiêm nói: "Lui ra."

Phương Vô Kính lau mồ hôi trong lòng vội nói "tuân

lệnh" rồi túm Lâm Hoan một đường rời khỏi đại điện.

"Đều tại ngươi muốn xem, chọc cho Đề đốc giận dữ." Phương Vô Kính vỗ y phục, dùng ngón tay hoa lan chọc trán Lâm Hoan.

Lâm Hoan không phục: "Rõ ràng là ngươi muốn đánh nhau với ta nên Đề đốc mới tức giận."

"Nói bậy!"

"Không có nói bậy!"

Phương Vô Kính chán nản, vén tay áo nói: "Muốn đánh một trận nữa không?"

"Được...." Lâm Hoan ngẩn người cẩn thận liếc mắt nhìn đại điện Tẩy Bích Cung, giọng nói nhỏ xuống: "Đi ra ngoài đánh."

Phương Vô Kính cũng sợ Thẩm Huyền nghe thấy, đè thấp giọng nói: "Được!"

Hai người lén lút đi ra ngoài, hoàn toàn không thấy một tiểu cung nữ mười lăm mười sau tuổi vừa vặn đi vào.

Hai tiếng "ai da" vang lên, Lâm Hoan đụng vào tiểu cung nữ kia làm cho gấm vóc trong khay rơi hỗn loạn đầy đất.

Từng người lui về sau một bước đứng vững.

Tiểu cung nữ hoảng sợ vỗ ngực, giương mắt thấy hai người bọn họ mới trợn tròn mắt nói: "Các ngươi hấp

tấp bộp chộp làm gì? Nếu làm hỏng lụa mới làm y phục cho trưởng công chúa điện hạ thì sao."

Nói xong nàng vén tay áo lên để lộ một đoạn cánh tay trắng sáng nhủ ngọc, ngồi xổm xuống tự nhặt vải.

Tiểu cung nữ này có khuôn mặt nhỏ nhắn, lông mày hình lưỡi liễm, trên chóp mũi có vài đốm tàn nhang, thoạt nhìn vừa nghịch ngợm vừa đanh đá đũng là cháu ngoại gái A Chu của Ngô Hữu Phúc, vài ngày trước đó mới được điều đến bên người Tiêu Trường Ninh hầu hạ chi nên Lâm Hoan cùng Phương Vô Kính cũng không nhận ra, chỉ cảm thấy lá gan của nha đầu này thật sự lớn.

Lâm Hoan nhăn mũi giống như ngửi được mùi hương như có như không.

Không giống như mùi hoa mà càng như là đồ ăn phát ra vị ngọt.

Hắn đi theo mùi hương, lúc A Chu mới nhặt xong vải lụa đứng dậy liền thấy Lâm Hoan thò tới một gương mặt bánh bao trắng nón đáng yêu, chóp mũi cơ hồ kề sát mặt nàng làm nàng sợ tới mức phải liên tục lui ra hai bước, chắn vải lụa trước ngực đầy cảnh giác: "Ngươi muốn làm gì!"

"Trên người của ngươi có mùi hương...." Lâm Hoan hít mũi, chân thành nói: "Giống như ăn rất ngon."

A Chu mở lớn miệng, rồi sau đó mặt nàng đỏ lên mắng to: "Đồ háo sắc! Hạ lưu!"

Lâm Hoàn thấy nàng phản ứng như thế, ngơ ngác hỏi:

"Sao ngươi lại mắng chửi ta?"

"Tại sao lại mắng chửi ngươi? Không đánh ngươi đã là để mắt ngươi lắm rồi!" A Chu giận dữ: "Nói cho ngươi biết cữu cữu của ta là Bạch hổ dịch trường của Đông Xưởng đấy, các ngươi đừng nghĩ có thể khinh bạc ta!"

Vừa nghe là cháu ngoại gái của Ngô Hữu Phúc, Phương Vô Kính đứng một bên xem náo nhiệt lúc này mới luống cuống.

Ngô Hữu Phúc mập mạp kia đừng nhìn ngày thường bộ dạng cười tủm tỉm của hắn như Phật Di Lặc nhưng kỳ thật hắn rất mang thù, nếu biết cháu ngoại gái bảo bối của mình bị tên ngốc Lâm Hoan nàng "khinh bạc" thì thế nào cũng sẽ hạ thuốc xổ trong đồ ăn của bọn họ.

Hắn vội giải thích: "A Chu muội muội đừng tức giận! Muội có điều không biết Lâm Hoan sinh ra đã tham ăn, đối với hắn nếu nói mùi hương của một người ăn ngon là đang ca ngợi người đó, hắn đây là đang khen muội đấy!"

"Thật sự?" A Chu nửa tin nửa ngờ.

"Thật sự thật sự." Phương Vô Kính gật đầu như giã tỏi, lại dùng ngón tay hoa lan phủi tro bụi trên tơ lụa giùm nàng, hết sức ân cần.

A Chu hừ một tiếng, tức giận trên mặt đã biến mất không thấy thay thế chính là tò mò giống như tính cách của một đứa bé, tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Nàng liếc mắt nhìn trên dưới Lâm Hoan một cái, đôi

mắt cong thành trăng non: "Thì ra ngươi chính là Lâm Hoan? Người có thể ăn một lần mười cái bánh bao thịt trong miệng cữu cữu?"

Vừa nghe đến bánh bao thịt Lâm Hoan nuốt nước miếng, cảm thấy bản thân lại có chút đói bụng.

A Chu khẽ cười, ném lại một câu "Thật sự đúng là một tên ngốc" rồi cọ qua vai Lâm Hoan nhanh như chớp chạy đi.

Lâm Hoan cau mày nói: "Nàng vì sao lại mắng ta khờ?"

Phương Vô Kính cho hắn một cái hạt dẻ mắng: "Nói ngươi ngốc một chút cũng không oan uổng!"

.....

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Trường Ninh tỉnh lại trong ổ chăn lạnh lẽo, vị trí trên giường của Thẩm Huyền sớm đã không có ai không biết là hắn đã ra khỏi cung lúc nào.

Tiêu Trường Ninh nằm trên giường chờ một lát, đợi đến khi cảm giác choáng váng trong đầu biến mất nàng mới đẩy chăn ra đứng dậy.

Ai ngờ thân thể lại có chút buồn nôn, nàng dựa vào mép giường nôn khan một lát khóe mắt lại liếc thấy một quyển sách quen thuộc dưới gối Thẩm Huyền, nàng không khỏi sửng sốt rút quyển sách dưới gối đó ra.

Đúng là sổ vô thường của Thẩm Huyền.

Ấy? Hắn ra cửa quá vội vàng nên mới để quên sao?

Tiêu Trường Ninh cầm quyển sách nhỏ đã viết được hơn phân nửa lên, do dự hồi lâu nên xem hay không xem rồi sau đó mới thật cẩn thận mở trang đầu tiên ra, nghĩ thầm: Ta chỉ nhìn một cái thôi, nếu thật sự có cơ mật thì sẽ giữ cẩn thận thay hắn, miễn bị người khác nhìn thấy!

Nhưng mà lúc mở ra lại thấy, trên trang đầu tiên chính là một hàng chữ đoan chính: Tặng ái thê Trường Ninh.

Chữ viết rất mới mang theo hương mực, hiển nhiên là mới viết vào mấy canh giờ trước.

Tiêu Trường Ninh ngẩn ra sau đó là vui sướng, ngay cả buồn nôn cũng mặc kệ phụt một tiếng cười nói: "Thì ra là tặng cho ta."

Nếu là đưa cho nàng vậy Tiêu Trường Ninh cũng không cố kỵ công khai mở ra nhìn.

Ban đầu là ngày mười tám tháng mười năm Giáp thân, ghi lại rằng: Hôm nay vào cung ngoài ý muốn nghe nói Tiêu Trường Ninh cãi nhau cùng Tiêu Vạn An thế nhưng là vì bênh vực Đông Xưởng, rất ngoài ý muốn.

Ngày mười chín thàng mười năm Giáp thân: Đêm nay nàng sốt cao cuối cùng cũng hạ.

Ngày hai mươi bảy tháng mười một năm Giáp thân: Bị ám sát, hôn nàng. Trường Ninh trưởng công chúa vì chuyện đối thực ăn giấm, bản đốc cảm thấy vô cùng vui mừng.... Nhưng lại không biết vui mừng này đâu ra? Vậy nên suốt đêm không thể yên lòng.

Ngày hai mươi tám tháng mười một năm Giáp thân: Nàng nói muốn kết minh cùng bản đốc. Yếu như cành lá hương bồ thì kết minh có ý gì? Bản đốc thế nhưng đáp ứng cũng là một chuyện không thể tưởng tượng được. Thấy nàng thấp thỏm thành khẩn khai báo chuyện đánh cắp "bảo bối" lại cảm thấy buồn cười, nếu không phải bản đốc đã an táng đồ vật của A Thất trước thì suýt nữa gây thành đại họa, không biết A Thất dưới suối vàng có cảm tưởng gì?

Ngày hai tháng mười hai năm Giáp thân, ghi lại rằng: Nàng ôm bản đốc, tâm tình cực kì vui sướng.

Ngày hai mươi tháng mười hai năm Giáp thân: Nàng hôm nay vô cùng dũng cảm, giúp bản đốc giết Ngu Vân Thanh diệt trừ nỗi lo về sau.... Bản đốc lại hôn nàng, khó kìm lòng nổi.

Ngày hai mươi mốt tháng mười hai năm Giáp thân, ghi lại rằng: Thì ra thích một người lại là tư vị như vậy.

Ngày mười lăm tháng một năm Ất dậu: Triền miên tận xương mới biết thâm tình.

.....

Ngày tám tháng tư năm Ất dậu....

Tiêu Trường Ninh ngẩn người xác định cái này là ngày hôm qua không khỏi ấm áp trong lòng, nàng lấy lại bình tĩnh mới đầy chờ mong mà lật sang trang kế tiếp.

Ngày tám tháng tư năm Ất dậu: Tình cảm chân thành

cuộc đời này chỉ dành cho ngô thê Trường Ninh, nhớ nàng ngàn vạn lần.

Chương 64: Trộm Rượu

Thì ra ở thời điểm nàng không biết Thẩm Huyền cũng đã sớm rơi vào, Tiêu Trường Ninh khép sổ vô thường lại, khóe miệng không nhịn được nở một nụ cười.

Nắng sớm ngoài cửa sổ tươi đẹp, hoa thơm chim hót, lại là một ngày ngọt ngào.

.....

Đêm tháng tư rất dài, bao phủ trên hoàng hôn khắp kinh thành. Bầu trời đêm trong vắt, ánh sao đầy trời như đuốc phản chiếu giữa dòng sông uốn lượn của kinh thành, phảng phất như một dải ngân hà đang chuyển động.

Ánh trăng nhu hòa sáng tỏ, trên mái hiên của Bắc Trấn phủ tư Cẩm Y Vệ, một chân Việt Dao tùy tiện gác trên hàng ngói, trong tay cầm theo một vò rượu ngon đã mở, trên vạt áo là từng đóa hoa thạch lựu đỏ bừng, nàng đang nhìn biển đèn trên tường thành đến xuất thần.

Tiếng vó ngựa truyền đến ở phía xa, nàng thu hồi suy nghĩ theo tiếng động nhìn lại chỉ thấy Ôn Lăng Âm cưỡi trên một con ngựa đen, đang dẫn một đội Cẩm Y Vệ tuần tra kinh thành.

Ánh lửa mỏng manh, bóng người mơ hồ, thân ảnh Ôn Lăng Âm hòa vào ánh trăn càng thêm vài phần lạnh

lẽo làm người sống chớ tới gần, phảng phất như mỗi hơi thở đều mang theo tiên khí.

Đội ngũ tuần tra đi qua cửa Bắc Trấn phủ tư, lúc sắp qua khỏi mí mắt, Việt Dao đột nhiên Ôn Lăng Âm giống như cảm thấy được sự tồn tại của nàng chợt ghìm ngựa lại rồi ngẩng đầu, đôi mắt lạnh lẽo không chớp nhìn nàng rồi sau đó lại dừng trên vò rượu trong tay nàng.

Việt Dao bỗng nhiên cảm thấy có chút chột dạ giống như đứa nhỏ lưu manh tính xấu không đổi tiếp tục phạm sai lầm bị trưởng bối bắt được, nàng theo bản năng giấu vò rượu ra phía sau.

Nếu bị phát hiện không chào hỏi cũng không tốt, Việt Dao phát huy ưu thế da mặt dày chỉ coi như cái gì cũng không xảy ra, cười hì hì như cũ vẫy tay nhìn Ôn Lăng Âm trên lưng ngựa: "Buổi tối tốt lành Ôn đại nhân! Thật là trùng hợp, ngươi cũng tuần tra kinh thành sao?"

Nàng dùng từ "cũng" giống như bản thân không phải đang uống trộm rượu mà là giống như đang trực đêm, bịt tai trộm chuông.

Nhưng mà Ôn Lăng Âm vẫn không hà khắc giống như ngày thường, thậm chí ngay cả một câu phê bình cũng không có, chỉ cau mày.

Việt Dao sợ hắn giận dữ.... Không, chính xác hơn thì nàng cũng không phải sợ mà là không muốn làm hắn giận dữ.

Còn chưa kịp suy nghĩ cảm giác kì lạ này từ đâu mà đến thì một trận gió đêm thổi tới, đóa hoa thạch

lựu lỏng lẻo trên đầu Việt Dao theo gió bay lên, theo độ dốc của hàng ngói dưới thân nàng một đường lăn xuống tạo thành một độ cung đỏ bừng trên không trung, vừa vặn rơi trên mũ quan của Ôn Lăng Âm.

Ôn Lăng Âm theo bản năng giơ tay đón được đóa hoa kia, nháy mắt trở nên thất thần.

Việt Dao cũng ngơ ngẩn. Hoa này vốn là nàng nhìn thấy ở trước cửa quán rượu, cảm thấy đẹp nên mới hái một đóa, ai ngờ gió đông thế nhưng lại thổi đóa hoa kia rơi xuống, lọt vào trong tay Ôn đại nhân lạnh như băng không hiểu phong tình....

Bộ dạng hắn rũ mắt nhìn giống như chính mình đang đùa giỡn hắn.

Việt Dao bất giác có chút xấu hổ, nàng mượn cái dốc ngó xuống, cười ha ha nói: "Tuần tra ban đêm vất vả, hoa này cho ngài đấy Ôn đại nhân."

Việt Dao làm cái tư thế như đao to búa lớn ngồi trên mái hiên, mũ ô sa, tay áo võ bào, phía sau là bầu trời đêm như tấm vải xanh rộng lớn, trên tấm vải xanh này lại khảm ngàn vạn ngôi sao lộng lẫy phản chiếu cả bầu trời, phác họa tư thế nàng đến vô cùng tiêu sái rực rỡ như đóa hoa thạch lựu nhiệt liệt rực rỡ trong tay.

Ôn Lăng Âm kìm lòng không được khép năm ngón tay thon dài sạch sẽ lại, cẩn thận bảo hộ đóa hoa thạch lưu kia trong lòng bàn tay.

Rồi sau đó hắn nhìn đầu lĩnh Cẩm Y Vệ cao gầy phía sau nói: "Tiếp tục tuần tra, vạn sự cẩn thận."

Đầu lĩnh vâng lệnh vung tay dẫn đội ngũ tuần tra đêm đi, chỉ còn lại một người một ngựa đứng lặng tại chỗ.

Ánh trăng quá đẹp nhưng tâm tình Việt Dao không ổn.

Quả nhiên Ôn Lăng Âm xoay người xuống ngựa trưng một khuôn mặt tuấn tú bước vào cửa lớn Bắc Trấn phủ tư. Không đến một lát Việt Dao liền nghe được tiếng động rất nhỏ, giống như có người bò trên mái hiên.

Quả nhiên không ổn! Việt Dao cầm vò rượu lên đứng dậy muốn chạy trước nhưng mà đã không còn kịp rồi.

Một tay Ôn Lăng Âm bám trên mép mái hiên, xoay người nhảy lên nóc nhà như kinh hồng rơi xuống đất, hắn khoác một thân ánh trăng nhẹ nhàng đi về phía nàng.

Chỉ trong chớp mắt Việt Dao bỗng có loại cảm giác trái tim như bị người khác hung hăng đánh một quyền.... Thật sự là một thân phi ngư phục của Ôn chỉ huy sứ dưới ánh trăng quá đẹp.

Không giống như khí thế sắc bén bừa bãi của Thẩm Huyền, nếu nói cả người Thẩm Huyền mang độc vô cùng âm ngoan sắc bén thì tướng mạo Ôn Lăng Âm lại càng nhu hòa tinh xảo hơn chút, ánh mắt lạnh lẽo, cánh môi thường xuyên mím chặt giống như một khối ngọc thô ôn nhu, cao quý mà xa cách.

Vì vừa trèo tường nên vạt áo hắn lúc này có chút cẩu thả rời rạc nhưng đóa hoa thạch lựu trong tay vẫn hoàn hảo không hư hao gì, như là một ngọn lửa

nằm trong lòng bàn tay.

Hai người cách nhau vài bước đứng trên nóc nhà, quần áo bay phần phật trong gió. Tiếng vang rất nhỏ này kéo thần trí Việt Dao quay về, một tay nàng xoa lồng ngực tê dại, một tay khác giấu vò rượu ra phía sau, đánh lạc hướng hắn: "Ánh trăng đêm nay thật đẹp ha Ôn đại nhân, ha ha ha...."

Ôn đại nhân cũng không cười "ha ha ha" theo nàng. Hắn tựa hồ không thích cười cho lắm, chỉ nhìn chằm chằm Việt Dao, con ngươi nhạt màu phản chiếu dải ngân hà đang chuyển động.

Việt Dao ho khan một tiếng, đành phải thẳng thắn: "Vết thương của ti chức không còn trở ngại, thật sự thèm nên mới uống một nửa." Nói xong nàng thành thật nộp nửa vò còn dư lại lên: "Còn thừa rất nhiều, đại nhân đừng trách phạt ta không làm tròn trách nhiệm được không?"

Ôn Lăng Âm cuối cùng cũng mở miệng: "Vết thương của nàng đã tốt, uống vài ngụm trong kỳ nghỉ phép cũng không có gì đáng lo ngại."

Thấy hắn không có ý trách móc nặng nề Việt Dao như khô mộc hồi xuân phát ra ánh sáng chói rọi, nàng cũng không so đo sự lạnh nhạt của Ôn Lăng Âm nhiệt tình giữ chặt tay hắn: "Uống rượu ngắm trăng phải có hai người mới thú vị, Ôn đại nhân có thể uống một ly cùng ti chức được không?"

Vốn là lời khách sáo, nàng cho rằng Ôn Lăng Âm nghiêm khắc kiềm chế bản thân chắc chắn cự tuyệt, ai ngờ hắn thế nhưng không chút do dự gật đầu đáp ứng.

"Được."

Việt Dao sửng sốt một chút rồi sau đó lại vui vẻ lên, nghĩ thầm Ôn đại nhân vẫn rất biết săn sóc cấp dưới cũng không lạnh như băng giống nhày thường.

Việt Dao ngồi xếp bằng trên mái hiên, nàng phủi vị trí bên cạnh sau đó mới ngẩng đầu nhìn Ôn Lăng Âm nói: "Điều kiện đơn sơ, chỉ có thể mời đại nhân ngồi trên mặt đất."

Mày Ôn Lăng Âm hơi nhăn, tầm mắt dừng lại trên vị trí bên cạnh nàng có chút cố kỵ tro bụi trên mái ngói. Nhưng hắn chưa do dự được bao lâu liền vén áo bào lên ngồi bên cạnh Việt Dao, dáng ngồi vô cùng đoan chính, lòng bàn tay còn cầm đóa hoa thạch lựu kia.

Hai vò rượu lớn hơn lòng bàn tay một chút, một vò đã uống được một nửa, một vò còn chưa mở nắp. Việt Dao xé giấy dán ra đưa vò rượu còn chưa mở nắp kia cho Ôn Lăng Âm.

Ôn Lăng Âm duỗi tay nhận lấy.

"Mời Cẩm Y Vệ!" Việt Dao cười chạm vào vò rượu hắn phát ra tiếng động va chạm réo rắt, giống như gợn sóng bị đẩy ra xa ngàn dặm dưới ánh trăng cũng đẩy vào trong lòng Ôn Lăng Âm.

Ôn Lăng Âm dùng tay áo lau miệng vò rượu sau đó mới gật nhẹ với Việt Dao rồi ngửa đầu uống một ngụm rượu mạnh, ngay cả mi mắt cũng chưa từng nhăn một chút.

Ánh trăng phản chiếu một tia sáng bạc lên khuôn mặt lạnh lùng của hắn, lúc uống rượu yết hầu hắn chuyển động lên xuống, một chút rượu tràn ra bên môi lại rất nhanh bị hắn lau đi.

Mặt không đỏ tim không đập ngay cả mày đều không nhăn một chút, tửu lượng tốt như vậy sao?

Việt Dao trong lòng có chút kinh ngạc nho nhỏ rồi sau đó lại chạm vào vò rượu của hắn, cong mắt cười nói: "Mời Ôn đại nhân!"

Lần này Ôn Lăng Âm cũng chạm lại nàng: "Mời Việt Sử phủ." Có lẽ có một ngụm rượu mạnh đi vào yết hầu nên cũng làm hắn vứt đi rất nhiều trói buộc rườm rà, khuôn mặt hơi thả lỏng.

Trước kia bận công vụ xong trở về vẫn chưa phát hiện hoặc là cũng đã phát hiện bên người lại không có một ai có thể cùng uống rượu, Việt Dao thế nhưng lần đầu cảm thấy bóng đêm trên kinh thành lại đẹp như thế, đẹp đến mức rượu còn chưa đi vào thì lòng đã say.

Tầm mắt Việt Dao đảo qua đóa hoa thạch lựu trong lòng bàn tay hắn mấy lần rốt cuộc cũng nhịn không được hỏi: "Ôn đại nhân rất thích thạch lựu?"

Động tác uống rượu của Ôn Lăng Âm hơi dừng sau đó mới chậm rãi quay đầu đi chỗ khác nhìn ngọn đèn dầu phía xa: "Cũng được."

Việt Dao đã gặp qua bộ dạng khi rút đao của Ôn Lăng Âm, tư thế nhanh nhẹn xuất lực vô cùng lớn khác nhau rất lớn so với bộ dạng mắt lạnh ít ham

muốn ngày thường. Nhưng ở chung cùng hắn Việt Dao phát hiện Ôn Lăng Âm có càng ngày càng nhiều bộ mặt không muốn người khác biết.... Ví dụ như Chỉ huy sứ đại nhân trẻ tuổi đã thành danh, cẩn thận uy nghiêm thế nhưng sẽ che chở một đóa hoa mỏng manh.

Trên người hắn có một cổ lực hấp dẫn thần kỳ, Việt Dao càng thêm tò mò nâng má hỏi: "Vậy đại nhân thích hoa gì nhất?"

Ôn Lăng Âm rũ mi mắt, cánh môi mang theo hương rượu lạnh lẽo hơi đóng mở rồi phun ra hai chữ: "Hoa lê."

"Là loại "Hoa lê dính hạt mưa"?" Việt Dao cười ha ha trêu ghẹo hắn lưu luyến hồng nhan.

Ôn Lăng Âm lộ ra bộ dạng khó hiểu.

Thôi, sớm biết hắn không hiểu phong tình, nơi nào hiểu được chuyện phong hoa tuyết nguyệt này đó?

Việt Dao ho khan một tiếng, ngửa đầu nhìn sao trời: "Kỳ thật ti chức cũng không quá thích hoa lê. Mùa xuân năm đại tẩu trồng cây lê bên đường phía Bắc lần lượt đưa tới quan tài của đại ca cùng nhị ca...." Nàng hơi dừng, thở phào một hơi nói: "Ai ngài nhìn ta xem, đang êm đẹp tự nhiên nói cái này làm gì! Tới đây, chúng ta mời ngày mai! Mong ngày sau giành được chiến thắng, diệt trừ gian tế!"

Ôn Lăng Âm chỉ nhìn nàng, trong mắt giống như có chuyện cũ cuồn cuộn thật lâu sau mới bình tĩnh lại. Hắn bưng vò rượu lên một hơi uống cạn sạch,

thấp giọng nói: "Mời ngày mai."

Không biết qua bao lâu hai vò rượu không lăn xuống từ trên mái rồi ngã trên mặt đất, vỡ vụn thành nhiều mảnh.

Nhất thời hứng khởi Việt Dao đứng dậy có chút lung lay, mặt ửng đỏ nói: "Võ nghệ Ôn đại nhân trác tuyệt, có thể so hai chiêu cùng thuộc hạ được không?"

Ôn Lăng Âm vẫn ngồi đoan chính như cũ, một chút dáng vẻ say rượu trên mặt cũng không có, sảng khoái nói: "Được."

Hai người xoay người nhảy xuống đất, Ôn Lăng Âm cẩn thận đặt đóa hoa thạch lựu đó trên bàn đó sau đó mới sửa sang lại y phục cho thẳng, nhìn Việt Dao vươn tay làm cái thủ thế "mời".

Việt Dao cũng không khách khí bày tư thế nhanh chóng ra chiêu trải qua mấy chiêu quyền cước cùng Ôn Lăng Âm. Phần lớn thời điểm đều là Việt Dao ra chiêu, Ôn Lăng Âm giải chiêu.

Việt Dao đánh một quyền tới, Ôn Lăng Âm nghiêng người tránh thoát lại thuận thế bắt lấy cổ tay nàng: "Chậm."

Việt Dao lắc đầu vứt chút cảm giác say ra sau, cố gắng bảo trì thanh tỉnh: "Lại đến!"

Lại một chưởng đánh ra bị Ôn Lăng Âm nửa đường chặng đứng, hắn lại thuận thế kéo nàng vào trong ngực giam cầm. Việt Dao hồi thần mới phát hiện một tay đã bị kéo ra sau, lưng dựa vào ngực Ôn Lăng Âm

như thế nào cũng không tránh thoát được.

Việt Dao khúc khuỷu tay ra sau đỉnh đầu ai ngờ lại bị một chưởng của Ôn Lăng Âm hóa giải lực đạo.

"Không đánh không đánh." Việt Dao dứt khoát nói: "Ta nhận thua Ôn đại nhân!"

Phía sau, Ôn Lăng Âm cũng không lập tức buông ra mà vẫn duy trì tư thế khóa chặt phía sau ngực nàng dán lên lưng như cũ, mang theo một chút cảm giác khô nóng kỳ diệu.

"Ôn đại nhân?" Việt Dao nghi hoặc thoáng cao giọng.

Ôn Lăng Âm lúc này mới như hoàn hồn, buông lỏng nàng ra.

Việt Dao xoa bả vai hơi đau nhức, khoa trương nịnh hót: "Không hổ là Ôn đại nhân, thân thủ phi phàm, ti chức cam chịu bái phục!"

Ai ngờ Ôn Lăng Âm còn không vui, bộ dạng ngược lại có chút ảo não, lạnh lùng nói: "Lại đến lần nữa."

"Hả?"

"Lại đến lần nữa, ta để ngươi thắng."

Hiểu được ý tứ của Ôn Lăng Âm Việt Dao liên tục lắc đầu: "Không không không, thuộc hạ chỉ muốn một lần thôi thắng thua không quan trọng. Hơn nữa ngài xem bây giờ đa là giờ Tý, ngài mau về nghỉ ngơi đi."

Ôn Lăng Âm không nói nữa, có chút cô đơn rũ mắt xuống rồi xoay người đi đến cạnh bàn đá cầm đóa hoa thạch lựu kia trong lòng bàn tay.

Việt Dao cảm thấy say có chút mệt rã rời liền vẫy tay nhìn Ôn Lăng Âm nói: "Ngày mai gặp Ôn đại nhân."

Dứt lời nàng xoay người ngáp một cái định về phòng ngủ ở Bắc Trấn phủ tư.

Ai ngờ đi được hai bước phía sau cũng vang lên tiếng bước chân trầm ổn. Nàng dừng bước người phía sau cũng dừng lại. Nàng lại đi về phía trước lần nữa tiếng bước chân phía sau vẫn theo sát không nhanh không chậm vang lên....

Mắt thấy tới cửa phòng ngủ Việt Dao thật sự không thể nhịn được nữa, xoay người nghi hoặc nói: "Ôn đại nhân ngài đi theo ti chức làm gì?"

Chỉ huy sứ đại nhân trẻ tuổi dáng người thon dài cầm đóa hoa thạch lựu trong tay giống như cây tùng đứng thẳng dưới ánh trăng trong veo, khuôn mặt không cảm xúc nhìn nàng nhưng trong mắt rõ ràng có mong đợi.

Lạc đường?

Việt Dai chỉ phương hướng phía sau hắn: "Đại nhân đi ngược rồi đường ra phủ ở bên kia."

Nghe vậy Ôn Lăng Âm nhíu mày, thế nhưng lại lộ ra vài phần cô đơn đáng thương. Sau một lúc lâu hắn không để ý tới phản ứng của Việt Dao lập tức lướt qua nàng đi vào phòng ngủ, đoan chính ngồi xuống

trên ghế trong phòng cúi đầu nhìn đóa hoa thạch lựu trong tay, bộ dạng nhất định ăn vạ qua đêm này.

"A?" Việt Dao bị bộ dạng công khai nghênh ngang đi vào của hắn dọa sợ, nàng gãi cái ót nói: "Tình huống gì đây!"

Nếu sáng sớm hôm sau để đám cấp dưới nhìn thấy hai cấp trên ở cùng nhau thì dù có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch!

"Ôn đại nhân? Ôn đại nhân!"

Việt Dao đi vào duỗi tay quơ quơ trước mặt Ôn Lăng Âm.

Trong bóng đêm Ôn Lăng Âm chậm rãi ngẩng đầu lên. Thần sắc hắn vẫn như thường nhưng đôi mắt lạnh lẽo như bịt kín một tầng sương mù, con ngươi hơi tan rã....

Việt Dao cuối cùng cũng biết không đúng chỗ nào, ngạc nhiên nói: "Ôn đại nhân ngài.... Ngài không phải là uống say chứ?"

Chương 65: Tùng Hương

Lúc Ôn Lăng Âm tỉnh lại trời đã sáng. Ánh nắng ôn nhu xuyên qua cửa sổ chiếu lên mi mắt hắn như dát lên một lớp phấn vàng.

Hắn mở mắt ra, con ngươi hiện lên một màu hổ phách cực kỳ trong veo dưới ánh mặt trời. Giống như bị ánh sáng kích thích hắn híp mắt nâng tay che phía trước muốn đứng dậy, lại vì đau đầu do say rượu mà kêu lên một tiếng.

"Ai da Ôn đại nhân, ngài tỉnh rồi!" Ngoài mép giường đột nhiên có một gương mặt xinh đẹp thò qua, Việt Dao chống tay trên giường nhìn hắn cười nói: "Đêm qua ngủ ngon giấc không?"

Việt Dao chỉ mặc một thân y phục mỏng, tóc đen rối tung, trên trán còn mang theo hơi nước, hẳn là vừa mới rửa mặt chải đầu xong.... Ôn Lăng Âm giật mình, ánh mắt lướt qua vai nàng nhìn bố trí xa lạ xung quanh lạnh lẽo trong mắt dần hóa thành kinh ngạc, hắn bỗng nhiên động thân ngồi dậy.

Có lẽ là ngồi dậy quá nhanh hắn đỡ trán, khẽ nhíu mày hỏi: "Đây là đâu?"

"Phòng ngủ của ta." Việt dao ý vị thâm trường vỗ giường: "Giường của ta."

Ôn Lăng Âm thất thần trong giây lát. Hắn cúi đầu

nhìn áo trong màu trắng trên người mình rồi lại nhìn Việt Dao ở đối diện, vành tai chậm rãi nổi lên một tầng màu hồng không dễ phát hiện

Trầm mặc rất lâu.

Ôn Lăng Âm rũ mi mắt, ngón tay nắm chặt chăn môi đóng mở mấy lần cuối cùng chỉ chần chờ phun ra hai chữ: "Chúng ta...."

Việt Dao lập tức hiểu được ý hắn vội giải thích: "Đêm qua Ôn đại nhân uống say không chịu về nhà dù thế nào cũng muốn ngủ ở chỗ ta. Khi đó canh giờ quá muộn ta cũng không lay chuyển được đại nhân đành phải nhịn đau nhường giường cho đại nhân ngủ.... À đúng rồi y phục cũng là ta cởi cho ngài."

Ôn Lăng Âm giương mắt nhìn nàng.

Việt Dao chọc hắn: "Ôn địa nhân đêm qua thật là...." Dứt lời lại làm mặt quỷ.

Ngón tay Ôn Lăng Âm càng nắm chặt giống như đang chịu đựng cái gì.

Việt Dao lúc này mới buông tha hắn, cười ha ha nói: "Chọc ngài chơi thôi đại nhân! Lúc ấy đêm khuya tĩnh lặng, trai đơn gái chiếc, sợ cấp dưới nhìn thấy việc này sẽ sợ hãi nên ta liền tự chủ trương cởi áo ngoài cho đại nhân, mấy cái không nên xem không nên cởi khác ta đều không chạm vào!"

Nhớ lại bộ dạng Ôn Lăng Âm đêm qua Việt Dao cảm thấy thú vị. Hắn uống say lại rất nghe lời giống như một đứa nhỏ ngoan mặc người sắp xếp, lúc cởi

áo cho hắn kêu hắn liền giơ tay lên, kêu hắn xoay người liền xoay người nhưng vẫn luôn dùng đôi mắt lạnh lẽo mê mang kia nhìn chằm chằm Việt Dao, đáy mắt có chút chờ mong nhợt nhạt.

Nhưng Ôn Lăng Âm cái gì cũng không nhớ được. Hắn chỉ nhớ rõ bản thân uống rượu trên nóc nhà cùng Việt Dao, nàng hỏi hắn thích hoa gì hắn nhìn nàng nói thích hoa lê....

Thấy bản thân không có chỗ thất thố Ôn Lăng Âm nhẹ nhàng thở ra, xốc chăn lên đứng dậy mang giày, nhặt quan bào vo thành một đống bên giường giũ ra.

Phi ngư phục uy nghiêm tinh xảo xuất hiện nếp nhăn làm hắn vô cùng không thoải mái, nếu để quan viên đồng liêu thấy được không chừng sẽ buộc tội hắn khinh nhờn quan bào.

Thấy hắn ôm quan bào nhăn nhúm đứng tại chỗ trầm tư Việt Dao vội nói: "Ta ủi thẳng giúp đại nhân cho!"

Nói xong Việt Dao không đợi hắn đáp lại mà tự mình ôm quần áo trong ngực hắn, bước đi nhẹ nhàng ra khỏi cửa, không bao lâu liền cầm một cái bàn ủi đồng cùng chậu than đi vào. Nàng đặt quần áo trên bàn rồi trải thẳng ra dùng bàn ủi đồng đã nung nóng ủi thẳng từng nếp nhăn, thủ pháp thành thạo.

Đừng nhìn nàng ngày thường cẩu thả như nam nhân nhưng làm loại việc tinh tế này cũng thuận buồm xuôi gió, khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc.

Trên bàn còn đặt đóa hoa thạch lưu mới hái đêm qua, có chút héo nhưng vẫn còn đỏ rực.

Ôn Lăng Âm mặc trung y màu trắng đứng sau Việt Dao. Có ánh nắng sớm xuyên qua song cửa sổ chiếu lên sườn mặt của nàng, tóc đen rũ xuống sau tai phản chiếu ra từng đợt ánh sáng vàng dưới ánh nắng, lúc này Việt Dao càng nhu hòa mỹ lệ hoàn toàn khác xa so với bộ dạng khi trang điểm giống nam tử.

Ôn Lăng Âm nhịn không được nhìn nàng nhiều hơn, con ngươi lạnh lẽo cũng nhiễm một tầng ánh mặt trời ấm áp.

Giống như nghĩ tới cái gì Việt Dao chợt cười khúc khích: "Đêm qua đại nhân cực kỳ say, lúc ta đỡ ngài lên giường cởi áo đại nhân còn nắm chặt tay ta muốn ngủ chung cùng ta nữa."

Loảng xoảng —

Tiếng động nhỏ vang lên, Việt Dao quay đầu vừa vặn thấy được Ôn Lăng Âm suýt nữa đụng phải ghế, trên mặt chợt lóe qua kinh ngạc cùng quẫn bách.

Hắn rất ít khi có bộ dạng chân tay luống cuống thất thố như vậy, Việt Dao bất giác buồn cười bưng bàn ủi có chút khói trêu đùa hắn: "Ôn đại nhân ngày thường luôn là bộ dạng quân tử đoan chính lạnh như băng ai ngờ lúc say rượu lại phong lưu không kiềm chế được như vậy."

Ôn Lăng Âm đỡ ghế sắc mặt vẫn lạnh lùng như cũ chỉ là vành tay xuất hiện chút hồng khả nghi, yết hầu trượt lên trượt xuống mấy lần mới nói: "Ta say nên không nhớ rõ bản thân lúc ấy đã làm gì." Dứt lời hắn lại thấp giọng bổ sung thêm một câu: "Nếu như

có mạo phạm thì thật sự xin lỗi, ta...."

Hắn nhăn mày giống như đối với hành vi thất thố sau khi say rượu của bản thân vô cùng chán ghét.

Việt Dao sợ câu kế tiếp của hắn chính là "Ta nguyện ý ấn theo quân pháp tự phạt hai mươi roi" liền vội đánh gãy lời hắn: "Không mạo phạm không mạo phạm! Chỉ là đêm qua Ôn đại nhân quá mức đáng yêu...."

Nghe được hai chữ "đáng yêu" Ôn Lăng Âm không vui nhăn mày.

Việt Dao vẫn luôn liếc mắt nhìn hắn tất nhiên cũng cảm thấy được cảm xúc cực nhỏ đó liền vội vàng cao giọng nói tránh đi: "Lại nói ta cũng là người tập võ, ai có thể mạo phạm ta được?"

Nàng đặt bàn ủi xuống, đưa y phục còn mang theo nhiệt độ cùng hương tùng mộc tới trước mặt Ôn Lăng Âm, cười đến hai mắt đều cong cong: "Đây."

Không giống Ôn Lăng Âm Việt Dao rất thích cười: Cười sang sảng, cười lấy lòng, cười xinh đẹp, cười công khai còn có ngẫu nhiên lộ ra nụ cười giảo hoạt giống như trong lòng vĩnh viễn sẽ không có nỗi buồn.

Nhưng Ôn Lăng Âm rõ ràng đã thấy qua nước mắt nàng.

Hiện giờ nhớ lại trái tim vẫn rung động, người luôn luôn cười lại khóc mới là khiến người khác đau lòng nhất....

Ôn Lăng Âm mặc áo choàng vào, thắt chặt đai lưng, ngón tay thon dài sửa sang lại hai vạt áo trắng như tuyết, lúc nói chuyện đã khôi phục sự lạnh lùng nghiêm túc ngày xưa chỉ nhìn Việt Dao gật đầu một cái rồi nói: "Đã làm phiền Việt Sử phủ."

Hắn đội mũ quan cầm theo Tú Xuân đao rời đi, còn mang theo đóa hoa thạch lựu héo bẹp trên bàn.

Hôm nay thời tiết rất tốt, sáng sớm Tiêu Trường Ninh dùng xong đồ ăn sáng liền ra cửa giải sầu cùng đám người Tưởng Xạ, cảnh xuân tươi đẹp khắp một đường làm nàng không nhịn được liền đi tới Thừa Thiên Môn.

Bên cạnh Thừa Thiên Môn chính là Bắc Trấn phủ tư của Việt Dao, Tiêu Trường Ninh đi được nửa canh giờ đã có chút mệt mỏi vừa vặn lại nhớ Việt Dao liền thuận đường đi chào hỏi nàng một cái.

Ai ngờ vừa đến của Bắc Trấn phủ tư lại thấy một nam tử trẻ tuổi mặc phi ngư phục đi từ bên trong ra.

Phi ngư phục không phải người nào muốn mặc cũng được, Tiêu Trường Ninh nhịn không được dừng bước đánh giá Cẩm Y Vệ trẻ tuổi đang đi tới, nàng nghĩ thầm: Thân cao chân dài tựa hồ lớn lên cũng không tồi.

Chỉ là tên Cẩm Y Vệ này giống như có chút thất thần, thẳng đến khi đi đến trước mặt Tiêu Trường Ninh người mới hoàn hồn nghiêng người lui qua một bên ôm quyền hành lễ: "Thần, Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ Ôn Lăng Âm gặp qua trưởng công chúa điện hạ."

Thì ra đây là Ôn Lăng Âm.

Xác thật sinh ra cũng không tồi. Tiêu Trường Ninh rất có hứng thú mà đánh giá hắn cho ra bình luận trong lòng: Nhưng mà quá lạnh nàng vẫn thích bộ dạng Thẩm Huyền hơn.

Nhưng mà loại nam tử băng sơn mỹ nhân này cũng vô cùng xứng đôi với Việt Dao tính tình thích bay nhảy.

Nghĩ đến cái này trên mặt Tiêu Trường Ninh lộ ra nụ cười ý vị thâm trường: "Ôn Chỉ huy sứ đại nhân nhận ra bổn cung?"

Ôn Lăng Âm nâng đôi mắt mỹ lệ lên nhìn lướt qua thái giám một tấc cũng không rời phía sau nàng, hắn dùng giọng điệu việc công xử theo phép công nói: "Điện hạ một thân hoa phục tất nhiên thân phận bất phàm, có thể để thái giám Đông Xưởng coi trọng như thế chỉ cần phỏng đoán thêm liền biết được."

Tiêu Trường Ninh gật đầu: Cũng rất thông minh.

"Chưa tới canh giờ giao ban Ôn Chỉ huy sứ liền chiêu hiền đãi sĩ đích thân tới Bắc Trấn phủ tư của Việt Dao, cẩn trọng như thế thế gian này rất ít người có." Tiêu Trường Ninh híp mắt cười đổi đề tài, cao giọng nói: "Chỉ huy sứ đại nhân có vừa lòng với Việt tỷ tỷ không?"

Ôn Lăng Âm nghi hoặc nhìn nàng.

Tiêu Trường Ninh chỉ cười chỉ y phục hắn như có thâm ý khác: "Trên người của ngài có hương tùng

mộc rất dễ ngửi được, Việt tỷ tỷ thích nhất là dùng nó để xông y phục." Dứt lời nàng liền cười đi ngang qua Ôn Lăng Âm.

Ôn Lăng Âm vẫn đứng tại chỗ như bị bấm nút dừng hình ảnh. Thật lâu sau hắn mới theo bản năng giơ tay sờ vạt áo, phảng phất như làm vậy thì đầu ngón tay cũng dính hương thơm nhàn nhạt kia.

Tiêu Trường Ninh quen biết Việt Dao từ nhỏ, nàng đi vào Bắc Trấn phủ tư lại không có người nào dám cản cho nên một đường thông suốt đi tới trong đình kêu: "Việt tỷ tỷ?"

Việt Dao mới vừa đổi qua võ bào đang đội mũ lên liền vội vàng chạy tới: "Ai da tổ tông nhỏ của ta, người tới đây sao lại không thông truyền trước một tiếng?"

"Sao, sợ bổn cung quấy rầy chuyện tốt của tỷ với Ôn Chỉ huy sứ?" Tiêu Trường Ninh bước lên thần bí nhìn Việt Dao nói: "Hai người tối hôm qua sao lại thế này? Giống như có chuyện."

Việt Dao cười ha ha xua tay, không để bụng nói: "Thần với hắn có thể có chuyện gì được? Điện hạ lại nói bậy."

"Còn muốn gạt bổn cung? Nếu không có chuyện gì thì sao hắn lại một đêm không về, sáng sớm mới rời đi từ nơi này của tỷ, trên người còn mang theo hương tùng mộc tỷ thích nhất?"

"Sao điện hạ biết hắn một đêm không về!?"

Việt Dao là một người thẳng tính chỉ cần lừa một

chút là lòi ra. Tiêu Trường Ninh bất giác buồn cười, duỗi tay dí lên trán nàng: "Lừa tỷ thôi ai ngờ tỷ thế nhưng lại thừa nhận."

Việt Dao nhất thời không nói gì.

Sau một lúc lâu nàng giải thích: "Không phải như vậy, đêm qua thần chỉ cùng hắn ngắm trăng uống rượu thôi."

Tiêu Trường Ninh giả vờ kinh ngạc nâng tay áo che miệng: "Trai đơn gái chiếc, cấp trên cấp dưới mà lại ngắm trăng uống rượu?"

"Ai, cũng không phải như vậy!" Việt Dao bối rối hết nửa ngày làm cho bản thân rơi vào một cái vòng tuần hoàn, nàng bất chấp tất cả nói: "Hắn uống say ăn vạ không chịu về nhà, thần liền để hắn ngủ ở đây.... Điện hạ nhìn thần như vậy làm gì? Hắn ngủ trong phòng thần ngủ thư phòng thật sự là cái gì cũng không xảy ra."

Tiêu Trường Ninh ngược lại thở dài, lo lắng cho con đường tình yêu của Ôn Chỉ huy sứ.

"Vừa rồi bổn cung gặp được Ôn Chỉ huy sứ ở cửa, xác thật là một lang quân tuấn tú uy nghiêm."

Việt Dao lập tức nói: "Đúng chứ? Tỷ đã nói hắn sinh ra cũng không tồi."

Tiêu Trường Ninh tiếp tục: "Tuy là công tử thế gia gia thế hiển hách nhưng khác mấy tên ăn chơi trác táng kia, tuổi còn trẻ mà đã nhiều lần lập công."

Việt Dao gật đầu tán thưởng: "Đúng vậy đúng vậy,

Ôn đại nhân tuổi trẻ tài cao mọi người đều phục hắn."

"Cho nên." Tiêu Trường Ninh thật sự không chịu nổi tính tình cẩu thả của Việt Dao, nàng dừng chân xoay người trừng mắt nhìn: "Nam tử tốt như vậy đốt đèn lên đều không thể tìm được người thứ hai, cơ hội đêm qua tốt như vậy Việt tỷ tỷ sao lại buông tha hắn?"

Việt Dao sửng sốt, xoa chóp mũi buồn bực: "Buông tha hắn cái gì?"

Tiêu Trường Ninh nghẹn một hơi, sau một lúc lâu mới nhụt chí nói: "Dừng, trông ngóng một kẻ đầu gỗ như tỷ thông suốt còn không bằng trông ngóng Thẩm Huyền sớm trở về chút."

"Thẩm Huyền?" Việt Dao cuối cùng cũng có thể chen vao một câu, nàng giơ mũ quan của mình nói: "Cuối tháng Hoàng thượng muốn bồi Hoàng hậu đi du ngoạn, chuyện lớn như vậy mà Thẩm Đề đốc sẽ rất bận!"

"Hoàng thượng cùng Hoàng hậu xuất cung du ngoạn?" Tiêu Trường Ninh ngẩn ra hỏi: "Sao bổn cung lại không biết có chuyện này?"

"Hôm qua mới quyết định." Việt Dao nói: "Cũng không biết Hoàng thượng bị cái gì kích thích không màng quan lại trong triều đình khuyên can, một hai phải cùng Hoàng hậu đi hồ Nguyệt Nha thả câu."

Chương 66: Gặp Nhau

Trên đường về Tẩy Bích Cung Tiêu Trường Ninh vẫn luôn suy nghĩ việc xuất cung du ngoạn của Tiêu Hoàn, nàng cảm thấy việc này giống như cũng không phải do Tiêu Hoàn nhất thời nổi lòng tham mà giống như là có âm mưu gì.

Nghe ngữ khí của Việt Dao thì Thẩm Huyền hẳn là cũng tham dự trong đó. Khó trách gần đây luôn không nhìn thấy bóng dáng hắn, chắc là đang vội vàng việc này?

Tiêu Trường Ninh dựa trên cửa sổ chỉ cảm thấy không quá yên tâm liền chống trên tay vịn nghiêng người hỏi Tưởng Xạ: "Tưởng dịch trường, Đông Xưởng đang chuẩn bị chuyện Đế hậu xuất cung sao?"

Tưởng Xạ bảo vệ bên người nàng không nói chuyện chỉ lộ ra một chút vẻ khó xử.

Tiêu Trường Ninh lại hỏi: "Vậy chuyện mật thám Bắc Địch trong thành đã giải quyết xong rồi sao?"

Tưởng Xạ vẫn bảo trì trầm mặc như cũ, chỉ lắc đầu mắt nhìn thẳng.

Tiêu Trường Ninh có chút thất bại, thở dài một hơi nói: "Lắc đầu là ý gì? Ai thôi thôi, ngươi vốn cũng không thích nói, không thể nói thì không nói đi ta không làm khó ngươi."

Chỉ là nàng thật sự rất nhớ Thẩm Huyền.

Nói đến cũng khéo, có lẽ là tâm linh tương thông Tiêu Trường Ninh ngồi trên xe ngựa trong lúc lơ đãng lại vừa vặn thấy có một đội thái giám Đông Xưởng đi ra bên của sau của Văn Chiêu Các ở phía xa, người nọ một thân mãng bào ngân bạch đi đầu, khí thế uy phong lẫm liệt, không phải Thẩm Huyền thì là ai?

Tiêu Trường Ninh vui vẻ trong lòng vội ngồi dậy kêu một tiếng: "Thẩm Huyền!"

Nhưng khoảng cách hai bên có chút xa, bước chân Thẩm Huyền lại nhanh nên hắn tựa hồ không nghe thấy.

Mắt thấy bóng dáng Thẩm Huyền càng lúc càng xa Tiêu Trường Ninh thật sự nôn nóng, gấp không chờ nổi muốn thấy hắn cho dù chỉ hỏi hắn một câu hai ngày có tốt không cũng được. Nghĩ đến đây nàng cuống quít nói: "Tưởng dịch trường, mau dừng xe!"

Xe ngựa còn chưa ổn định Tiêu Trường Ninh đã vịnh cánh tay A Chu xuống xe, nàng lảo đảo một chút rất nhanh đã đứng vững thân mình bước nhanh đi đến nhóm thái giám vội vàng kia.

Ngại bước chân quá chậm nàng vén váy lên một đường chạy chậm tới, chọc cho hai cung tì phía sau kinh hồn táng đảm mà hô: "Điện hạ! Điện hạ người chậm một chút, chú ý thân thể!"

Ánh mắt Tiêu Trường Ninh đều là bóng dáng càng lúc càng xa của Thẩm Huyền nơi nào còn lo lắng cung nữ

phía sau kêu cái gì. Mắt thấy đoàn người Thẩm Huyền đi đến chỗ ngoặt Tiêu Trường Ninh thở hồng hộc đuổi theo nhưng chỗ ngoặt đã trống không, chỉ có hoa táo rào tạt theo gió bay xuống, phản chiếu ra ánh vàng dưới ánh mặt trời, nơi nào còn thân ảnh của Thẩm Huyền?

Kỳ quái mới vừa rồi rõ ràng thấy bọn họ quẹo ngay chỗ này, sao giờ lại không thấy nữa?

Chóp mũi Tiêu Trường Ninh ướt mồ hôi, hô hấp dồn dập, vui sướng cùng mong chờ trong mắt dần hóa thành thất vọng.

Trong lúc ảo não, sau cửa hông bỗng nhiên có một cánh tay vươn ra nhẹ nhàng túm nàng vào cái ôm quen thuộc. Chưa kịp hô hấp thì tiếp theo người nào đó lại gác cằm lên vai nàng, giọng nói hơi mang ý trách cứ: "Rất nhanh là sắp làm nương rồi sao nàng không chú ý chút nào vậy? Chạy dồn dập như vậy làm gì hả?"

Trái tim đang đánh trống hò reo của Tiêu Trường Ninh chậm rãi bình tĩnh lại. Nàng thở phào nhẹ nhõm rồi xoay người ôm lấy Thẩm Huyền, chôn mặt trong ngực hắn cọ. Gương mặt Tiêu Trường Ninh cọ lên những đường thêu hình con rắn trên vai hắn, ngửi được mùi hương làm người an tâm trên người hắn, như thể gió cũng trở nên bình lặng.

Dưới tán cây táo rậm rạp hoa táo theo gió rơi xuống, dừng lại giữa mái tóc và đầu vai của bọn họ có chút hơi ngứa.

Tiêu Trường Ninh cũng chua xót trong lòng, nàng than thở: "Bổn cung muốn đuổi theo chàng! Nhiều

ngày không thấy thật là nhớ."

Bàn tay to lớn của Thẩm Huyền xoa xoa cái ót của nàng, giọng nói trầm thấp: "Cũng không lâu lắm đâu, lần từ biệt trước cũng chỉ mới hai ba ngày."

"Mới hai ba ngày sao?" Tiêu Trường Ninh ngẩng đầu lên, trong mắt có ánh sáng chuyển động: "Cuốn sổ vô thường chàng để lại kia bổn cung đều lật tới lật lui xem tới bảy tám lần chỉ cảm thấy canh giờ dài lâu rất dày vò, không nghĩ tới chỉ mới xa nhau hai ba ngày mà thôi sao."

"Ngoài cung không yên ổn, sự vụ trong xưởng rất nhiều không thể ngày ngày gặp nàng." Thẩm Huyền cúi đầu hôn lên môi nàng, liếm mút cánh môi nàng rồi đưa lưỡi tiến quân thần tốc vào.

Góc ngoặt yên tĩnh không người chỉ có âm thanh động tình nức nở nhỏ nhặt cùng với hoa táo rơi xuống.

Sau nụ hôn thật dài Thẩm Huyền đè cái ót nàng lại, dựa vào bên tai giọng nói khàn khàn: "Ta chưa từng nghĩ rằng bản thân sẽ nhớ nàng như thế." Rõ ràng là công vụ trong người nhưng vừa nghe được nàng kêu hắn ở xa tâm hắn liền kêu gào muốn chạy về phía nàng.

"Bổn cung nghe nói chàng muốn hộ tống Hoàng thượng cùng Hoàng hậu xuất cung du ngoạn, việc này là sao vậy?" Nhắc tới ngoài cung không yên bình lắm Tiêu Trường Ninh liền nhớ tới lời nói của Việt Dao, nhịn không được lo lắng nói: "Hoàn nhi không giống người xúc động, lần này hắn không quan tâm quan lại khuyên can kiên trì muốn du ngoạn cùng Hoàng

hậu là có kế hoạch khác sao?"

Thẩm Huyền chỉ nhìn nàng: "Trường Ninh, chuyện Bắc Địch nháo ở kinh thành đã hơn một tháng chúng ta không thể ngồi chờ chết."

"Cho nên các ngươi muốn lấy thân làm mồi dẫn bọn họ ra?" Nghĩ thông suốt mọi chuyện trong đó Tiêu Trường Ninh kinh hãi hạ giọng: "Này quá nguy hiểm! Bổn cung không thể để chàng cùng Hoàn nhi mạo hiểm!"

"Quyết định này là chính miệng Hoàng thượng đồng ý." Thẩm Huyền sờ mặt Tiêu Trường Ninh, ánh mắt trước sau vẫn vững vàng kiên định như một" "Nàng phải tin ta."

Tiêu Trường Ninh trầm mặc trong chốc lát bỗng nhiên ngẩng đầu chăm chú nhìn đôi mắt Thẩm Huyền, nàng duỗi tay xoa lông mày sắc bén của hắn hỏi: "Chàng rốt cuộc nói gì với Hoàn nhi?"

Thẩm Huyền hơi kinh ngạc.

Tiêu Trường Ninh nói: "Bổn cung biết việc mình có thai không có khả năng giấu cả đời, chậm thì hai tháng nhanh thì một tháng, sớm hay muộn cũng sẽ thông cáo thiên hạ.... Chàng mạo hiểm hành động là vì tính toán cho tương lai của chúng ta sao?"

Thẩm Huyền lại cười. Hắn mặc một thân y phục Đông Xưởng nên cười rộ lên có chút xấu, rất có vài phần tà khí của nịnh thần.

Hắn nói: "Chăm sóc mẫu tử hai người để thê nhi không có nỗi lo về sau là trách nhiệm cả đời này

của ta."

Tiêu Trường Ninh liền biết bản thân đoán đúng rồi. Thẩm Huyền ước chừng là muốn binh hàng hiểm chiêu*, muốn nhổ bỏ gian tế để lập công lớn, nắm chắc được như vậy thì mới đối mặt với tràng phong ba lớn hơn nữa trong tương lai.... Nhưng cái này thật sự quá nguy hiểm!

*Binh hàng hiểm chiêu: ý nói trong tình thế nguy cấp đưa ra độc chiêu có thể tổn hại bản thân nhưng cũng có cơ may lật ngược tình thế.

Nếu Tiêu Hoàn có bất trắc gì Thẩm Huyền đừng nói là lập công thậm chí trên lưng sẽ gánh tội danh lừa dối đế vương muôn đời.

Nàng há miệng thở dốc nhưng còn chưa kịp nói gì Thẩm Huyền lại lần nữa cúi đầu ngăn chặn môi nàng, đem tất cả ngàn vạn lời nói của nàng hóa thành triền miên nồng nhiệt giữa môi lưỡi.

Thẩm Huyền rút khỏi miệng nàng lại nhẹ nhàng cắn một cái, đặt tay nàng trên bụng nhỏ nói: "Bụng đã lớn hơn chút nào chưa?"

Tiêu Trường Ninh bị hắn làm cho hai má nóng lên nhất thời cũng quên nên nói cái gì, chỉ đỏ mặt buồn cười trả lời: "Mới ba tháng mà, chưa hiện rõ đâu."

Thẩm Huyền cười: "Về sau là có thể chậm rãi bồi hai người trưởng thành." Dứt lời hắn hôn khẽ lên tóc Tiêu Trường Ninh một cái: "Phải chăm sóc tốt bản thân."

"Chàng phải đi sao?" Tiêu Trường Ninh kéo ống tay áo hắn.

Thẩm Huyền hơi gật đầu, nhiệt độ trong mắt đã rút đi khôi phục sự bình tĩnh.

Tiêu Trường Ninh mặc dù luyến tiếc nhưng lại không muốn trói buộc hắn, trở thành ràng buộc của hắn. Một lát sau nàng rũ đầu buông lỏng tay, nghiêm túc dặn dò: "Bổn cung dùng màu xanh sẫm chàng mua vẽ cảnh núi sông tươi đẹp, lúc nhớ chàng bổn cung liền vẽ nó."

Nàng ôm Thẩm Huyền, gương mặt cọ mặt hắn giống như một con mèo nhỏ muốn được an ủi: "Chờ chàng trở về sẽ tặng chàng coi như đáp lễ."

Thẩm Huyền càng dùng sức vòng lấy nàng, trầm giọng: "Được."

Tiêu Trường Ninh đứng dưới cây táo nhìn bóng dáng Thẩm Huyền rời đi, trong lòng nổi lên cảm xúc đau đớn vấng vẻ phảng phất như thiếu mất cái gì.

Trong lúc nàng khó chịu Thẩm Huyền chợt ngừng bước rồi sau đó xoay người bước nhanh về phía nàng.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Tiêu Trường Ninh hắn quay lại, cánh tay dài duỗi ra giữ chặt cái gáy Tiêu Trường Ninh, tặng nàng một nụ hôn nhiệt liệt thật dài, sau đó ánh mắt nhìn nàng thâm thúy ấm ách nói: "Hôm nay không có sổ vô thường liền chính miệng nói cho nàng nghe."

"Ta muốn sống cùng nàng Trường Ninh."

Nói xong câu này hắn mới xoay người thật sự rời đi.

Thẳng đến khi thân ảnh hắn biến mất không thấy Tiêu Trường Ninh còn đứng dưới cây táo thật lâu, ngay cả trên vai đã tích một tầng hoa táo mỏng cũng không phát hiện.

Không biết qua bao lâu nàng mới hồi thần, khóe miệng có nụ cười nhàn nhạt nàng híp mắt lắc đầu phủi hoa táo đầy người đi, sau đó mới cảm thấy mỹ mãn đi ra từ cửa hông.

Rồi sau đó nàng ngây ngẩn cả người.

Tưởng Xạ cùng hai tên thái giám đi cùng đang đứng đợi nàng, mà Đông Tuệ cùng A Chu lại đứng cách đó ba bước nhấp môi nhịn cười.

Tiêu Trường Ninh hơi quẫn bách, hỏi: "Các ngươi đứng ở đây đều nghe được?"

Tưởng xạ cùng nhóm người hầu không hẹn mà cùng gật đầu.

Hô hấp Tiêu Trường Ninh lập tức cứng lại không còn mặt mũi hỏi bọn họ nghe thấy được cái gì.

Thấy nàng không nói lời nào Đông Tuệ còn tưởng rằng nàng giận dữ vội chạy tới nói: "Điện hạ đừng nóng giận, chúng ta cũng là lo lắng an nguy của người nên mới cùng lại đây."

"Đừng nói nữa." Tiêu Trường Ninh khó có khi mất mặt trước mặt mặt hạ nhân, nàng cho nhóm cung tì một ánh mắt phân phó: "Hôm nay xem như cái gì cũng

chưa nghe thấy, không được nhắc lại hiểu không?"

Đông Tuệ vội gật đầu không ngừng, A Chu híp mắt cười nói: "Bọn nô tỳ sớm đã quên! Điện hạ chúng ta về Tẩy Bích Cung sao?"

Tiêu Trường Ninh suy nghĩ rồi nói: "Đi Dưỡng Tâm Điện đi, bổn cung gặp Hoàng thượng"

Tới Dưỡng Tâm Điện Tiêu Trường Ninh mới phát hiện Hoàng hậu Lương Ấu Dung cũng ở đây.

Bên cửa sổ trong điện, Tiêu Hoàn cùng Lương Ấu Dung sóng vai ngồi cùng nhau thấp giọng thì thầm cái gì. Phần lớn thời gian đều là Tiêu Hoàn nói mà Lương Ấu Dung vẫn luôn tương đối an tĩnh chỉ xuất thần nhìn ngoài cửa sổ, thấy nàng không hứng thú ý cười bên miệng Tiêu Hoàn cũng phai nhạt không ít, hắn nhìn nàng trầm ngâm một lát lại rất nhanh lên tinh thần, cố gắng cười tiếp tục tán gẫu cùng nàng.

Có tiểu hoạn quan vào thông báo, Tiêu Trường Ninh đứng ngoài cửa cười: "Ai da xem ra bổn cung tới không đúng lúc nhỉ?"

Tiêu Hoàn ngẩn ra, ngay sau đó đứng dậy nói: "Tỷ tỷ đừng nói vậy, mau vào đi."

Tiêu Trường Ninh cũng không khách khí đi vào ngồi đối diện Tiêu Hoàn cùng Lương Ấu Dung hỏi: "Thấy Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng bận rộn bố trí, bổn cung thế mới biết Hoàng thượng muốn bồi Hoàng hậu xuất cung du ngoạn. Nghe nói cảnh sắc của hồ Nguyệt Nha rất đẹp, đáng tiếc thân thể bổn cung không tốt, nếu không tự nhiên cũng năn nỉ muốn đi cùng."

Nghe vậy Tiêu Hoàn liếc mắt nhìn Lương Ấu Dung một cái.

Một cái liếc mắt đó vô cùng phức tạp, giống như không muốn lại giống như cầu xin thương xót khả năng còn chứa chút thương cảm không nói rõ. Nhưng mà hắn che giấu rất khá, rất nhanh khôi phục lại thái độ bình thường.

Chương 67: Kết Minh

Tầm mắt Tiêu Trường Ninh đảo qua Lương Ấu Dung cùng Tiêu Hoàn, không khí vi diệu nên không thể mặt dày dò hỏi, nàng chỉ cười: "Đi ra ngoài giải sầu cũng tốt, chỉ là yên bình ngoài cung không thể so sánh được trong cung, phải cảnh giác nhiều hơn."

"Trẫm sẽ cẩn thận." Tiêu Hoàn gật đầu lại nhìn về phía Lương Ấu Dung giống như nghĩ đến cái gì, hắn cười nói: "Huống chi còn có Hoàng hậu ở đây."

Lương Ấu Dung thu hồi tầm mắt từ cửa sổ nhìn về phía Tiêu Hoàn.

"Thần thiếp cũng không muốn vào lúc này xuất cung thả câu." Lương Ấu Dung bỗng nhiên mở miệng, đôi mắt luôn trấn định hiện lên sầu lo thấp giọng nói: "Mong bệ hạ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

"Hoàng hậu...."

"Bệ hạ không cần nhiều lời. Bệ hạ đối tốt với thần thiếp, thần thiếp đều ghi tạc trong lòng chỉ là hoạn nạn trong kinh thành chưa dẹp, mong rằng bệ hạ lấy quốc sự làm trọng."

Nàng không muốn lại tiếp tục đề tài này liền đứng dậy hành lễ: "Thần thiếp muốn tập võ, xin được cáo lui trước."

Nhìn bóng dáng rời đi của Lương Ấu Dung ánh mắt Tiêu Hoàn ảm đạm đứng dậy muốn đuổi theo nhưng lại sợ để một mình Tiêu Trường Ninh ở chỗ này thì không thích hợp, hắn quay mặt đi tới, vô cùng đáng thương nhìn nàng: "Tỷ tỷ...."

"Ngoài miệng Hoàng hậu không nói nhưng trong lòng rất lo lắng cho đệ." Tiêu Trường Ninh rộng lượng nhìn Tiêu Hoàn nở một nụ cười: "Mau đuổi theo đi không cần quản tỷ."

Được cho phép, Tiêu Hoàn lúc này mới bước nhanh đuổi theo phương hướng của Lương Ấu Dung.

Lương Ấu Dung vẫn chưa đi quá xa, nàng giống như đoán được Tiêu Hoàn nhất định sẽ đuổi theo nên chỉ cho cung tì lui ra, một mình đứng dưới hành lang Dưỡng Tâm Điện xuất thần.

Tiêu Hoàn nắm chặt tay đi chậm tới, cẩn thận duỗi tay kéo mép tay áo thêu thùa tinh xảo của Lương Ấu Dung, nhỏ giọng: "Dung tỷ tỷ, tỷ tức giận sao?"

Bộ dạng hắn gọi nàng là "Dung tỷ tỷ" thật sự chọc người yêu thương, Lương Ấu Dung dường như lại nhớ tới lời thề mới gặp năm đó trong lòng không khỏi mềm nhũn. Nàng lắc đầu xoay người nhìn Tiêu Hoàn, sau cung biến cuối năm trước hai người rất nhiều lần không thể tự giúp mình, nàng đã rất lâu chưa từng nghiêm túc mà nhìn kĩ đế vương trẻ tuổi ẩn nhẫn này.

"Thần thiếp không phải tức giận mà là lo lắng." Lương Ấu Dung rũ mắt nhìn bàn tay nắm tay áo mình: "Chuyện của Bắc Địch mặc dù thần thiếp ở thâm cung

nhưng cũng nghe thấy được, lúc này xuất cung du ngoạn không thích hợp lắm."

"Nhưng mà nàng không phải vẫn luôn muốn xuất cung sao?"

"Thần thiếp tuy rằng hướng tới tự do nhưng cũng không muốn bệ hạ vì để hồng nhan cười mà đeo cái danh hôn quân trên lưng."

Lo lắng trong mắt nàng quá rõ ràng, Tiêu Hoàn thấy nhưng lại thấp giọng nở nụ cười, cười đến mức mi mắt cong cong giống như thiếu niên ngây thơ mới gặp bên ao năm trước. Hắn nói: "Trẫm thật vất vả mới hạ quyết tâm, nghe nàng nói như vậy suýt nữa lại muốn dao động. Dung tỷ tỷ hy sinh vì trẫm quá nhiều, trẫm vì nàng làm hôn quân một ngày thì đã sao?"

Lương Ấu Dung nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không khen ngợi. Nàng nhìn Tiêu Hoàn thật lâu sau đó mới chậm rãi duỗi tay chần chờ xoa gương mặt thanh tú của hắn. Ánh mắt Lương Ấu Dung chuyển động không biết đang suy nghĩ cái gì, sau một lúc lâu mới nhẹ giọng nói: "Bệ hạ thần thiếp đã từng thật sự nghĩ tới.... muốn dìu ngài đến già."

Nói xong nàng nhắm mắt rồi lại mở ra, trong mắt đã có sóng nước lấp dao động: "Nhưng mà chúng ta đều quá nhỏ, mà cả đời lại quá dài."

Bọn họ đang ở độ tuổi tình yêu mới biết yêu quá dễ dàng động tâm, cũng quá dễ dàng xúc động, tuy đã từng thích nhưng chung quy vẫn khó vượt qua khoảng cách. Mi mắt Tiêu Hoàn run rẩy chỉ cười không nói lời nào.

Lương Ấu Dung nhìn hắn: "Hoàng thượng có thể để thần thiếp một mình xuất cung, thần thiếp sẽ trở thành lưỡi dao sắc bén của ngài, vượt mọi chông gai vì ngài."

Tiêu Hoàn vẫn không trả lời vấn đề này của nàng, chỉ ngẩng đầu cười: "Dung tỷ tỷ trẫm có thể nắm tay nàng không?"

Lương Ấu Dung ngẩn ra, ngay sau đó không quá tự nhiên rút tay vào tay áo, thấp giọng nói: "Tay của thần thiếp không được mềm mại." Tập võ luyện kiếm hàng năm làm tay nàng có vết chai hơi mỏng, tuy rằng không đến mức thô ráp nhưng tuyệt đối không so được với bàn tay mềm mại trắng nõn của nữ tử thế gia khác.

Tiêu Hoàn vẫn không từ bỏ chỉ nhẹ nhàng nắm cổ tay nàng, rồi sau đó thuận thế đi xuống cầm đầu ngón tay nàng, cười vô cùng thỏa mãn: "Nhưng mà chỉ có tay Dung tỷ tỷ mới có thể làm trẫm an tâm."

Không biết vì sao Lương Ấu Dung cảm thấy bức tường kiên trì của nàng sắp sụp đổ, quân lính tan rã.

Ngày đế hậu xuất cung đã định vào cuối tháng tư, khi đó hồ Nguyệt Nha cũng vào lúc lá sen nở đầy hồ, hồng liên lần đầu xuất hiện nụ hoa, phóng mắt nhìn lại lá sen như ngọc bích sống dậy lay động, chim uyên ương như chim liền cánh bay dưới nước, phong cảnh ngoại thành rộng lớn.

Nhưng Tiêu Trường Ninh không có cơ hội đi nhìn cuộc du ngoạn rầm rộ chưa từng có của đế hậu, đã nhiều ngày nàng tuy rằng không hề buồn nôn nhưng

thân thể lại vô cùng mệt mỏi, thường xuyên đi tiểu, ngay cả eo cũng thường xuyên đau nhức, thêm cả thời tiết ngày càng nóng bức, cả người nàng đều trở nên lười càng không muốn ra cửa đi lại.

Mỗi ngày phơi nắng đọc sách cũng không cảm thấy khó khăn lắm. Trước một ngày du ngoạn Tiêu Trường Ninh đang ngồi trên ghế mây trong đình đọc sách, nắng đầu hè cũng không tính là quá nóng chỉ làm cho con người mơ màng muốn ngủ, nàng nhìn tới trang sách liền lên cơn buồn ngủ nên lại khép sách lại, bàn tay gối dưới mặt như trẻ con cuộn người nghỉ ngơi trên ghế mây.

Trong lúc mơ màng ngủ mơ hồ có tiếng bước chân tới gần, sau đó ánh mặt trời yếu đi một cái bóng lớn bao phủ nàng. Trên mặt truyền đến cảm giác ẩm ướt mông lung làm nàng không được yên giấc. Tiêu Trường Ninh nhíu mày không mở mắt, còn tưởng rằng A Chu lau mặt cho nàng nên chỉ hàm hồ nói: "A Chu, đừng nháo...."

"Meo~"

Một tiếng mèo kêu quen thuộc kéo thần trí nàng từ chỗ Chu Công về, Tiêu Trường Ninh mở mắt vừa vặn nhìn thấy màu lông sặc sỡ của Hổ Phách. Hổ Phách thân mật kêu meo meo, thân thể ngồi xổm trong ngực nàng, chóp mũi ướt át cọ tới cọ lui trên mặt nàng.

Tiêu Trường Ninh chớp mắt rồi lại chớp mắt, sau đó nhìn theo hướng bàn tay to lớn đặt trên lưng Hổ Phách thì thấy đôi mắt mỉm cười của Thẩm Huyền.

"Bổn cung đang nằm mơ sao?" Trong mắt Tiêu Trường Ninh xuất hiện kinh ngạc nhưng nụ cười bên khóe

miệng lại không thể nào áp xuống được, nàng duỗi tay dịch Hổ Phách đi đứng dậy vòng lấy cổ Thẩm Huyền. Cảm nhận được độ ấm của ánh mặt trời trên người hắn nàng cười: "Quá chân thật, không giống như nằm mơ."

Thẩm Huyền nói: "Đến thăm nàng thuận tiện mang con mèo xấu này đến cho nàng làm bạn."

Bị nói thành "mèo xấu" Hổ Phách không phục, kêu meo một tiếng thị uy.

Thẩm Huyền cũng không để ý tới Hổ Phách gây rối chỉ duỗi tay ôm Tiêu Trường Ninh, hai người song song ngã trên ghế mây nhỏ hẹp làm ghế mây phát ra âm thanh kẽo kẹt nặng nề, phảng phất như lúc nào cũng có thể gãy.

Nhưng Tiêu Trường Ninh đã không thể chú ý nhiều như vậy, chỉ ngửa đầu đón nhận nụ hôn của Thẩm Huyền.

Bị chủ nhân "vứt bỏ", Hổ Phách bên cạnh kêu meo meo như kháng nghị, dùng móng vuốt nhỏ cào ủng Thẩm Huyền nhưng vẫn không có kết quả.

Hai người hôn đến triền miên nhiệt liệt, ghế mây kêu kẽo kẹt, chim tước hoảng sợ bay khỏi giàn hoa.

"Ngày mai chính là ngày Hoàng thượng du ngoạn, bổn cung cho rằng trước khi mọi việc kết thúc sẽ không gặp được chàng." Cánh môi Tiêu Trường Ninh diễm lệ dính chút nước, mỉm cười nhìn Thẩm Huyền, cùng trán cùng chóp mũi chạm vào nhau, hô hấp quấn quít, chỗ bị trống vắng trong lòng nháy mắt bị lấp đầy, ngay cả không khí cũng xuất hiện hương thơm

ngọt ngào.

Thẩm Huyền xoa mặt nàng, ánh mắt mang theo ý tứ nhìn kĩ: "Nghe nói nữ tử mang thai sẽ mập mạp chút, nàng sao lại còn gầy đi không ít."

Tiêu Trường Ninh duỗi tay chỉ yết hầu hắn giấu trong cổ áo, nhỏ giọng hừ hừ: "Y đái tiệm khoan chung bất hối, vi y tiêu đắc nhân tiều tụy, có lẽ là quá nhớ chàng."

*Y đới tiệm khoan chung bất hối.

Vị y tiêu đắc nhân tiều tuỵ.

Đai áo rộng dần hối tiếc chi.

Vì chàng tiều tụy có sá gì.

Trích trong bài Điệp Luyến Hoa của Liễu Vịnh.

Ánh mắt Thẩm Huyền bỗng chốc trở nên thâm thúy giống như một cái hồ sâu tăm tối. Hắn bắt được cái tay không nghe lời của Tiêu Trường Ninh thấp giọng cảnh cáo: "Đừng lộn xộn, ta đã nhịn lâu lắm rồi."

Tiêu Trường Ninh yên lặng rút ngón tay đang tác loạn về, quả nhiên không dám động tiếp.

Hai người yên tĩnh dựa sát vào nhau, một lát sau Tiêu Trường Ninh hỏi: "Chuẩn bị tốt cho ngày mai chưa?"

Thẩm Huyền khẽ "ừ" một tiếng, thở ra làn khí làm tam nàng hơi ngứa.

Tiêu Trường Ninh không biết nghĩ tới cái gì, cảm thán: "Bổn cung cảm thấy Hoàn nhi rất giống chàng."

"Có sao?"

"Có. Tuy rằng khí tràng của hai người không giống nhau, một người trong bông có kim, một người bộc lộ mũi nhọn nhưng trong xương cốt hai người đều tàn nhẫn như nhau, vì đạt được mục đích thậm chí có thể lấy thân làm mồi."

Thẩm Huyền cũng không phản bác, chỉ thấp giọng: "Đa tạ trưởng công chúa điện hạ khích lệ."

"Ai khen chàng?" Tiêu Trường Ninh buồn bực cùng xấu hổ trừng mắt liếc hắn, nghĩ nghĩ lại bổ sung thêm một câu: "Chàng cùng Hoàn nhi đều phải bình an trở về, nếu dám bị thương ta sẽ không tha cho chàng!"

Thẩm Huyền nhướng mày hỏi lại: "Không tha cho ta thế nào?"

"Ta liền, ta liền...." Tiêu Trường Ninh suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng chỉ nhỏ giọng nói một câu: "Ta liền không bao giờ để ý tới chàng."

"Vậy được." Thẩm Huyền nhéo cằm nàng để nàng quay mặt lại nhìn mình, giọng nói lại khôi phục sự cuồng vọng lúc mới gặp: "Nếu điện hạ không để ý tới bản đốc, bản đốc chỉ đành cột điện hạ bên người cho đến khi điện hạ để ý mới thôi."

Nhưng mà Tiêu Trường Ninh đã không còn sợ hắn, hừ một tiếng: "Chàng dám!"

Thẩm Huyền cười khẽ, đè thấp giọng nói: "Tất nhiên không dám, ta không nỡ."

Hai người nói chuyện phiếm hơn mười lăm phút, Thẩm Huyền liền đứng dậy phải đi.

"Qua nhiều ngày nữa liền có thể bồi nàng mỗi ngày." Thẩm Huyền hôn lên mi mắt nàng: "Ủy khuất nàng phải chờ một chút."

Tiêu Trường Ninh không muốn để bản thân trông có vẻ không hiểu tình lý, cố gắng đè nén cảm giác không muốn trong lòng nhẹ nhàng gật đầu nói: "Vậy được rồi. Chàng nhất định phải cẩn thận!"

Sáng sớm ngày hôm sau, hai đội ngũ Đông Xưởng cùng Cẩm Y Vệ hộ tống xe ngựa Đế hậu xuất cung.

Thời tiết hôm nay không được tốt lắm, mây đen buông xuống, từng trận gió oi bức thôi qua dường như sắp có mưa to rớt xuống. Thẩm Huyền cùng Ôn Lăng Âm một trái một phải che chở xe ngựa buông rèm của hoàng đế, Phương Vô Kính cùng Việt Dao dẫn xưởng vệ theo sát phía sau, mà bên trong xe ngựa có bóng người lắc lư mơ hồ giống như Đế hậu mặc thường phục màu đỏ ngồi bên trong xe nhưng khuôn mặt lại không thấy rõ.

Ra tới cửa chính, giữa tường cung cùng cửa kinh thành còn cách một con phố, nơi này ngư long hỗn tạp rất dễ nảy sinh vấn đề ngoài ý muốn.

Gương mặt Thẩm Huyền trầm xuống, giơ tay ý bảo Phương Vô Kính phía sau: "Đề phòng."

Sự thật chứng minh lo lắng của hắn đều không phải là dư thừa, đội ngũ mới vừa đi vào con phố này không lâu thì chợt thấy trên mái hiên phía xa chợt lóe hàn quang, sau đó mấy chục mũi tên như mưa phá không bay đến, lướt qua xưởng vệ bắn về phía xe ngựa.

A, quả nhiên cắn câu.

"Hộ giá!"

"Bảo hộ Hoàng thượng!"

Theo tiếng kinh hô của nhóm cung hầu Thẩm Huyền híp mắt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm xe ngựa bị bắn thành con nhím. Ôn Lăng Âm cũng đang nhìn xe ngựa, tầm mắt lạnh băng của hai người đan chéo giữa không trung như lưỡi dao sắc bén chạm vào nhau tạo ra tia lửa, lại giống như thăm dò lẫn nhau.

Thích khách trên mái hiên như một đám quạ đen vọt người nhảy lên, phát động tấn công.

Trên trời cao xuất hiện khói báo động, thành bại nằm trong khoảnh khắc duy nhất này. Khóe miệng Thẩm Huyền cong lên rồi nâng cằm nhìn Ôn Lăng Âm nói: "Kết minh cùng bản đốc không?"

Ôn Lăng Âm không nói gì chỉ trầm mặc rút kiếm ra, giục ngựa đi tới chỗ Thẩm Huyền, rồi sau đó trong ánh mắt trầm ổn của Thẩm Huyền hắn giơ mũi kiếm lên đỉnh đầu.

Thẩm Huyền hiểu ý cũng giơ bội đao lên, lưỡi dao chạm vào mũi kiếm của Ôn Lăng Âm, tạo thành một

hình chữ thập trên không trung.

Tất cả xưởng vệ nhìn thấy đều rút đao kiếm ra hướng lên không trung. Bên trong xe ngựa, thiếu niên một thân áo choàng màu đỏ thêu kim long đang duỗi tay cầm mũi tên trước mặt mình, miệng nhai kẹo đậu phộng hàm hồ nói: "Ai da, xưởng vệ kết minh đây chính là lần đầu tiên thấy được."

~~~~~
~~~~~

Chương 68: Lả Lướt

Xe ngựa của hoàng đế đã bị bắn thành cái sàng, rèm cửa rách tung tóe lay động theo gió, mơ hồ lộ ra thân ảnh Đế hậu bên trong, thật lâu sau cũng không có động tĩnh. Nhưng mà nhóm thích khách cũng nghĩ rằng xe ngựa bị bắn thành như vậy thì Hoàng đế cùng Hoàng hậu bên trong hơn phân nửa cũng không sống nổi.

"Hoàng đế Trung Nguyên đã chết!" Một trăm thích khách như quạ đen đứng lặng trên mái hiên, vây quanh xưởng vệ trên đường phố rồi quát lớn: "Cẩm Y Vệ cùng Đông Xưởng nhanh đầu hàng, Địch vương có thể tha cho các người một mạng."

Thẩm Huyền, Ôn Lăng Âm cùng một trăm xưởng vệ vẫn lù lù bất động.

Trên trán thích khách Bắc Địch đổ mồ hôi, một vị thủ lĩnh chậm rãi giơ tay ý bảo cung nỏ chuẩn bị, khinh miệt nói: "Hừ, không biết sống chết."

Nhưng hắn còn chưa dứt lời thì xe ngựa rách nát ghim đầy mũi tên lắc lư một chút, gió mạnh đẩy rèm ra hai bóng người bên trong chậm rãi đứng dậy.

"Tướng quân, không thích hợp!"

"Sao có thể!"

Vị thủ lĩnh thích khách kiến thức rộng rãi kia rất nhanh ý thức được không thích hợp, trên lông mày dựng ngược bắt đầu nhỏ giọt mồ hôi, trầm giọng: "Có trá, mau rút!"

Nhưng đã quá muộn.

Lưỡi dao mạnh mẽ xốc lọng che trên xe ngựa lên. Trong xe, Lâm Hoan một thân áo choàng đỏ thêu kim long tay cầm song đao đứng dậy, hắn cắn đường nói: "Ngại quá trong xe không phải là Hoàng thượng mà là Lâm Hoan gia gia của các ngươi!"

Thì ra trong người ngồi trong xe ngựa cũng không phải là Hoàng thượng cùng Hoàng hậu thật mà là Lâm Hoan cùng một nữ thuộc hạ Cẩm Y Vệ bên người Việt Dao giả trang, chính là để bày mồi câu dẫn địch cắn câu.

Lâm Hoan nhỏ tuổi, khí chất có phần giống, thân hình cũng tương tự Tiêu Hoàn, ngồi sau màn xe thật sự có vài phần thật giả khó phân. Nhưng hắn vừa đứng dậy khí thế hoàn toàn thay đổi, dù cho trong miệng ngậm đường giống một đứa nhỏ nhưng ánh mắt lại tràn ngập sát khí như thanh đao sắc bén, rất có vài phần khí tràng của Thẩm Huyền.

Lâm Hoan cầm đao nhảy lên, leo lên mái hiên nói: "Quân Huyền vũ đi theo ta!"

Một số Cẩm Y Vệ đã dọn dẹp xung quanh từ trước, lúc này hai bên chém giết vẫn chưa tổn hại quá nhiều đến bá tánh vô tội. Việt Dao một đao chém thích khách xuống lại bình tĩnh lau vết máu trên mặt, nàng nhìn Ôn Lăng Âm cũng tắm máu cả người bên cạnh nói: "Ôn đại nhân không cần tự mình động

thủ, cứ giao cho ti chức!"

Đối mặt với cường địch Việt Dao không giống bộ dạng thích cười hài hước thường ngày, vẻ mặt nàng cực kỳ nghiêm túc. Nhưng mà Ôn Lăng Âm không nghe theo đề nghị của nàng mà chỉ đâm một kiếm qua bả vai nàng, ý đồ giết chết thích khách muốn đánh lén, sau đó mới bình tĩnh nói: "Không cần, lui ra phía sau."

Bộ dạng Ôn Lăng Âm ở chiến trường càng thêm lạnh nhạt nghiêm túc hơn so với lúc trước, cảm giác áp bách cực mạnh, Việt Dao thế nhưng cầm lòng không đậu phải lui một bước mới đứng vững.

Đám thích khách đã bị thái giám của Thẩm Huyền cùng Cẩm Y Vệ liên thủ dồn đến một góc lại không hoảng loạn mà còn di chuyển có tiết tấu giữa đường. Thẩm Huyền giục ngựa chém giết mấy người, ánh mắt lạnh lùng nhìn xuyên qua thích khách trên đường phố rồi nhìn Ôn Lăng Âm nói: "Tình hình không ổn, phải cẩn thận."

Ôn Lăng Âm gật đầu thúc ngựa về phía trước, ai ngờ mới đi được mấy bước con ngựa dưới thân hắn đột nghiên phát ra tiếng hí vang thống khổ, trên cổ ngựa mơ hồ có vết máu thấy được,lập tức máu tươi điên cuồng phun ra, dường như là bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt.

Con ngựa ngã xuống đất, Ôn Lăng Âm mất đi cân bằng ngã từ trên lưng ngựa xuống!

"Ngựa Ôn đại nhân làm sao vậy?" Một màn này quá mức quỷ dị, Việt Dao kinh ngạc nhìn con ngựa run rẩy ngã vào vũng máu kia, vết thương trên cổ nhỏ

dài giống như bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt kinh mạch. Nàng nói: "Thẩm Đề đốc, ngươi thấy là ai ra tay giết chết ngựa Ôn đại nhân không?"

Thẩm Huyền trầm ngâm một lát mới nói: "Không có ai ra tay."

Cũng may thân thủ Ôn Lăng Âm nhanh nhẹn mặc dù ngã từ trên lưng ngựa xuống nhưng cũng không chật vật lắm, chỉ là lăn vòng ngay tại chỗ, rất nhanh đã chống kiếm trên mặt đất ổn định thân thể.... Thân thể hắn khẽ cứng đờ, nhỏ đến khó phát hiện, giống như có điều cố kỵ.

Sau đó Việt Dao nhìn thấy một lỗ rách trên y phục bên cánh tay trái hắn, máu tươi theo tay hắn chảy xuống rất nhanh đã nhiễm đỏ nửa mu bàn tay.

"Đây là có chuyện gì!" Việt Dao nhíu mày quát khẽ, mới vừa rồi nàng hoàn toàn không thấy được có kẻ nào ra tay nhưng cánh tay Ôn Lăng Âm lại chảy máu như nước.

Trong lòng không hiểu sao lại hoảng hốt, Việt Dao chém ngã một thích khách ngăn trước mặt mình ngay sau đó bước nhanh xông lên phía trước, ý đồ giải cứu Ôn Lăng Âm bị kẻ địch "nhìn không thấy" bao vây.

"Chờ đã!" Lưỡi dao thon dài chắn trước mặt Việt Dao, ngăn cản bước chân hơi loạng choạng của nàng. Thẩm Huyền trầm giọng nói: "Trên đường dày đặc ám khí của Bắc Địch, ngươi xem."

Giống như để xác thật lời này của hắn, mây đen tản đi xuất hiện ánh nắng nhạt xuyên qua mây đen chiếu

xuống, trên đường phố dần hiện ra từng đợt ngân quan nhè nhẹ đan xen, đúng là chỉ bạc quấn quanh cây trên đường. Loại chỉ bạc này vừa cứng cỏi vừa sắc bén nhưng chỉ cần thổi cái là gãy, mắt thường rất khó phát hiện, đây là loại ám khí cực kỳ âm hiểm của Bắc Địch.

Vừa rồi đám thích khách này di chuyển loạn xạ trên đường chính là đang bày ra bố cục thiên la địa võng này!

"Nằm sấp xuống." Thẩm Huyền xoay người xuống ngựa chậm rãi nâng thanh đao bị máu tươi dính vào ý bảo Ôn Lăng Âm bị nhốt trong lưới chỉ bạc này.

Ôn Lăng Âm quỳ sát đất. Thẩm Huyền nâng đao chém xuống, hai sợi chỉ bạc phản chiếu ra hàn quang quỷ dị theo tiếng mà đứt, nhưng lực đàn hồi của sợi tơ rất lớn đoạn chỉ bạc bị đứt trong nháy mắt như con rắn vặn vẹo giữa không trung xẹt qua bả vai cùng gương mặt của hắn, rất nhanh trên gương mặt cùng vai chảy ra một vết máu.

Thẩm Huyền cũng không để ý đến vết thương nhỏ trên người liên tục chặt đứt mười sợi chỉ bạc, tạo ra đường thoát thân cho Ôn Lăng Âm.

Trên người Ôn Lăng Âm cũng có rất nhiều miệng vết thương, máu tươi loang lổ trên phi ngư phục của hắn. Hắn nhảy lên như giao long rời biển, một đường kiếm xẹt qua cổ thích khách, lúc này mới lau vết máu dưới cằm nhìn Thẩm Huyền nói: "Đa tạ."

Trận ác chiến này giằng co một canh giờ mới hoàn toàn kết thúc, xưởng vệ liên thủ giết chết chín mươi tám tên thích khách, bắt sống bảy tên, có hai

ba người còn lẩn trốn trong thành, cần thêm chút thời gian mới bắt được.

Nhưng mà hai ba người lẩn trốn đó cũng không tạo ra được sóng gió gì, lần này Bắc Địch thiệt hại hơn trăm tên cao thủ, trong thời gian ngắn hạn sẽ không tiếp tục đến Trung Nguyên gây hại.

Chỉ là người Bắc Địch thật sự quá nham hiểm, một đám đều là tử sĩ hung ác đến chết mới thôi. Lâm Hoan đạp một tên thích khách còn sống dưới chân, quen thuộc đánh nát cằm phòng ngừa hắn tự sát rồi dùng dây thừng trói lại. Hắn rút thanh đao đang cắm trên mặt đất lên, duỗi eo nói: "Mệt chết được! Tràng đại chiến cùng Cẩm Y Vệ trong cung biến lúc trước cũng không mệt nhọc bằng hôm nay!"

Lâm Hoan không vui chép miệng, giống như phải có một bàn đầy món ăn trân quý mới có thể đền bù nguyên khí bị tổn thương.

Thẩm Huyền ôm cánh tay đứng dựa trên tường đá, mặt tường loang lổ vết máu giống như nở rộ vô số mai hồng sau lưng. Hắn vỗ vai Lâm Hoan ra lệnh: "Mang mấy tên còn sống về nhà giam Đông Xưởng."

Dứt lời hắn khẽ nhíu mày.

Lâm Hoan lúc này mới phát hiện trên mãng bào ngân bạch của hắn đều là vết máu, không khỏi cả kinh: "Đề đốc ngài bị thương!"

"Được rồi, đi mau." Thần sắc Thẩm Huyền rất nhanh khôi phục như thường, hắn dùng cổ tay áo lau vết máu trên lưỡi dao, lạnh lùng nói: "Nếu bị Cẩm Y Vệ nhanh chân đến trước, yến tiệc toàn thịt của ngươi

liền không còn."

Lâm Hoan nhỏ giọng chửi thầm trong lòng: Xưởng vệ kết minh đâu?

Nhưng mà hắn chung quy vẫn không thắng nổi dụ hoặc của mỹ thực, ngoan ngoãn "ừ" một tiếng rồi dẫn thái giám đi dọn dẹp chiến trường.

Vết thương của Ôn Lăng Âm so với Thẩm Huyền không nhẹ hơn tí nào.

"Ôn đại nhân ngài không có việc gì chứ?" Việt Dao giống như cái đuôi to đi theo phía sau Ôn Lăng Âm, nàng duỗi tay muốn kéo cánh tay bị thương của hắn nhưng lại bị hắn không dấu vết tránh né.

"Ta không có việc gì." Ôn Lăng Âm rũ mi mắt bình tĩnh nói: "Vết thương nhỏ, không thương tổn đến gân cốt."

"Không phải chứ Ôn đại nhân, một đại nam nhân bị thương có gì phải ngượng ngùng?" Việt Dao nhìn theo phương hướng Thẩm Huyền bĩu môi: "Cái này ngài nên học hỏi Thẩm Đề đốc, một chút vết thương nhỏ liền chạy đi kiếm an ủi, làm cho Trường Ninh trưởng công chúa của chúng đau lòng không thôi, hận không thể dâng cả trái tim cho hắn!"

Nghe vậy Ôn Lăng Âm dừng bước xoay người nhìn Việt Dao. Hắn rất muốn hỏi nàng một câu: Nếu ta bị thương chạy đến chỗ Việt Sử phủ thì nàng sẽ đau lòng chứ, sẽ hận không thể dâng cả trái tim cho Ôn mỗ chứ?

Nhưng mà cánh môi nhạt màu chỉ hơi nhếch, hắn

chung quy vẫn không hỏi lời này ra khỏi miệng.

Ôn Lăng Âm sửa sang lại cổ tay áo rồi đi đến chỗ Thẩm Huyền, thấp giọng nói: "Thẩm Đề đốc, bệ hạ đang ở đâu?"

Thẩm Huyền giương mắt nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Ngươi không biết?"

Ôn Lăng Âm lắc đầu: "Trong cung cũng không thấy thân ảnh của Hoàng thượng cùng Hoàng hậu." Hoàng đế trẻ chỉ để hắn phối hợp diễn một màn này cùng Đông Xưởng, còn bản thân hắn đi đâu lại không có nói tới.

"Vị Hoàng thượng này của chúng ta ước chừng là đã cùng Hoàng hậu an toàn đến ven hồ Nguyệt Nha. Đều nói quân tâm khó dò, có lẽ hắn nhìn chim hoàng yến đang từ từ tiều tụy trong lòng chung quy vẫn là không đành lòng." Thẩm Huyền cười nhạo một tiếng, tiếp tục nói: "Ôn Chỉ huy sứ không cần lo lắng, có người hộ tống bọn họ bí mật đi trước sẽ không xảy ra cái gì ngoài ý muốn đâu."

Một trận gió đánh tới cuốn từng trận u hương bay lên, Thẩm Huyền cầm lòng không đậu ngừng câu chuyện.

Hắn theo mùi hương nhìn lại chỉ thấy chỗ ngoặt ngay tường đá, trong một góc rêu xanh dày đặc hoang vu có một cây hoa hồng nhỏ sinh trưởng. Cây hoa hồng lả lướt hoang dại nở hoa rất đẹp, nụ hoa là tầng tầng lớp lớp màu hồng nhạt như thiếu nữ e lệ ngượng ngùng, làm hắn nhịn không được lại nhớ tới gương mặt phiếm hồng khi động tình của Tiêu Trường Ninh.

Nhớ đến cái này Thẩm Đề đốc cũng bất chấp cả người đau nhức, chỉ mỉm cười hái đi mấy bông hoa đẹp nhất rồi cẩn thận rút đi gai nhọn phía trên, sau đó mới đặt bông hoa trên chóp mũi ngửi nhẹ.

Không biết đưa tặng hoa đẹp cho mỹ nhân thì nàng có vui vẻ không?

Lúc này quái vật Đông Xưởng giết người không chớp mắt trong lời đồn cả người toàn máu, lông mày sắc bén, nhưng lúc nhìn bông hoa hồng biểu tình lại vô cùng ôn hòa phảng phất như ánh mắt xuyên thấu qua đóa hoa để ghi nhớ khuôn mặt của người trong lòng, tạo thành một bức tranh kỳ lạ trên chiến trường mới vừa trải qua chém giết đẫm máu trong kinh thành.

Mà lúc này, ven hồ Nguyệt Nha lá sen nở rộ, mười dặm hoa sen diễm lệ, cò trắng bay khắp nơi, uyên ương hí thủy, tơ liễu kéo dài hai bên đường tạo thành một bức họa cuộn trong mỹ lệ.

*Uyên ương hí thủy: làm phép ẩn dụ để chỉ các cặp đôi yêu nhau.

Trong đình giữa hồ, Tiêu Hoàn tay cầm cần câu cùng Lương Ấu Dung sóng vai đứng, cười trong sáng nói: "Trẫm lại nghĩ tới lúc gặp nàng năm trước, khi đó tâm tình trẫm không tốt, thả câu trong trời lạnh lại thấy Dung tỷ tỷ một thân áo choàng hồng đạp tuyết trắng mênh mang đi về phía trẫm...."

Trong mắt Lương Ấu Dung gợn sóng, nụ cười nhợt nhạt chợt lóe bên khóe miệng.

"Khi đó thần thiếp xác thật mềm lòng một lòng muốn trợ giúp bệ hạ, hiện giờ nghĩ lại...." Nàng dừng một chút mới hơi nghiêng đầu, tầm mắt dừng trên cánh sen màu hồng sâu trong hồ, trên người đôi chim uyên ương: "Bệ hạ sợ là có chuẩn bị mà đến, giống như buông dây thả câu chờ thần thiếp cắn câu."

Tay Tiêu Hoàn nắm cần câu run lên nhỏ đến khó phát hiện.

Chương 69: Ly Biệt

"Trẫm sớm biết nàng sẽ đi ngang qua ao nên mới thật sự cố ý chờ ở đó, thứ nhất là để thử tính cách của nàng, thứ hai cũng là giả trang thành bộ dạng đáng thương làm cho nàng sinh lòng trắc ẩn."

Tiêu Hoàn không hề giấu giếm mà nói thẳng kế hoạch lúc trước ra, bao gồm cả cung nữ lúc trước dẫn đường Lương Ấu Dung cũng là do hắn an bài. Nói cách khác, Lương Ấu Dung sẽ vào thời gian đó địa điểm đó gặp được tiểu hoàng đế đáng thương thả câu một mình giữa trời băng đất tuyết, tất cả đều nằm trong khống chế của hắn.

Lương Ấu Dung lộ ra vẻ mặt "quả nhiên như thế". Chuyện tới bây giờ nàng cũng không có sức lực để hối hận, chỉ nhàn nhạt hỏi Tiêu Hoàn: "Nếu như quay lại lần nữa bệ hạ sẽ còn lựa chọn thần thiếp sao?"

Tiêu Hoàn không cần nghĩ ngợi nói: "Sẽ."

Lương Ấu Dung rũ mắt không nói gì.

Ngón tay Tiêu Hoàn vô thức vuốt ve cần câu, rũ mắt nhìn gợn nước lăn tăn cười khổ: "Kỳ thật ngày từ đầu trẫm có chút kiêng kị nàng, nhưng mà trong lòng lại không nhịn được vui vẻ, đó là lần đầu tiên có người quan tâm trẫm muốn cái gì, lần đầu tiên có người đưa lễ vật cho trẫm, lần đầu tiên có

người dắt tay trẫm nói sẽ vĩnh viễn bảo hộ trẫm.... Có nhiều lần đầu tiên như vậy trẫm ngược lại càng thêm không cam lòng."

Không cam lòng phế truất nàng cũng không cam lòng để nàng đi, hai người dần dần đi về hướng sụp đổ.

Hương sen thơm mát, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng chim nước vỗ cánh. Tiêu Hoàn bỗng nhiên ngẩng đầu lên có chút mong đợi nhìn Lương Ấu Dung nói: "Trẫm biết bản thân đã làm tổn thương trái tim của nàng, nhưng mà Dung tỷ tỷ, nàng cùng trẫm làm phu thê nửa năm có từng động tâm vì trẫm một ngày không?"

Môi đỏ Lương Ấu Dung giật giật lại rất nhanh mím chặt.

Một lát sau, nàng hướng tầm mắt qua một bên, năm ngón tay trong tay áo hơi nắm chặt, nhẹ giọng nói: "Bệ hạ mới mười lăm tuổi thì sao biết cái gì là động tâm? Chẳng qua chỉ giống như chim non ỷ lại mà thần thiếp vừa khéo lại xuất hiện thôi."

Hốc mắt Tiêu Hoàn một chút liền đỏ hỏi ngược lại: "Vậy được, Dung tỷ tỷ đã biết trẫm là chim non cánh chưa lớn vì sao lại tới trêu chọc trẫm? Lúc trước nàng lập lời thề ở tế đàn, chẳng lẽ cũng là giả sao?"

Lương Ấu Dung nói: "Lời thề là thật, chúng ta không xứng đôi cũng là thật."

Nghe vậy Tiêu Hoàn buông cần câu đứng dậy, con mắt đỏ hoe cười: "Chuyện tới bây giờ, một câu dỗ trẫm Dung tỷ tỷ cũng không muốn sao? Nói một câu dễ

nghe mềm lời, cho dù là lừa trẫm cũng được."

Lương Ấu Dung tập võ từ nhỏ, tâm địa cũng không giống nữ tử khác. Nếu nàng bị thương, dù cho có cắt thịt lóc xương thì cũng muốn xẻo đi chỗ thối rữa đó tuyệt đối không giống như Tiêu Hoàn uống rượu độc giải khát như vậy.

Trong mắt nàng có tơ máu, ngóng nhìn Tiêu Hoàn: "Thần thiếp không có nhiều tâm tư như bệ hạ, thần thiếp sẽ không gạt người. Nhưng mà lúc này trong lòng bệ hạ có bao nhiêu đau lòng, thần thiếp một chút cũng không thiếu so với bệ hạ."

"Nàng biết trẫm đau lòng, vậy là đủ rồi." Tiêu Hoàn chợt nắm tay Lương Ấu Dung đứng dậy đi về phía trước, khuôn mặt tuấn tú nhìn Lương Ấu Dung.

Trời cao cuồn cuộn mênh mông, ngàn dặm xanh biếc, Tiêu Hoàn chợt nhắm mắt lại nhẹ nhàng hôn lên má Lương Ấu Dung.

Lương Ấu Dung kinh hãi, trên tay theo bản năng dùng sức muốn đẩy Tiêu Hoàn ra nhưng lại có một giọt nước cực nóng rơi trên mu bàn tay nàng.

Không phải sương sớm mà là nước mắt của Tiêu Hoàn.

Có lẽ là sợ tổn thương đến Tiêu Hoàn hoặc có lẽ là bị nước mắt Tiêu Hoàn làm bỏng, Lương Ấu Dung giật mình chỉ nhắm mắt lại cứng đờ đứng thẳng tại chỗ, mặc cho nụ hôn trúc trắc kia dừng lại thật lâu trên gương mặt chính mình. Nàng cũng không thoải mái hơn Tiêu Hoàn, trong lòng đã là một mảng sông cuộn biển gầm chua ngọt đắng cay nửa năm qua đều như hồng thủy vỡ đê, trong hốc mắt sớm đã chứa đầy

nước mắt chỉ có thể liều mạng nhắm mắt lại mới có thể ngăn cản nước mắt mềm yếu trượt xuống.

Cũng may Tiêu Hoàn không tiến thêm bước nào chỉ trúc trắc dùng môi dán lên gương mặt nàng, ngay sau đó lại buông nàng ra thoáng lui về sau một bước, run giọng nói: "Dung tỷ tỷ, nàng mở mắt ra nhìn trẫm đi."

Lương Ấu Dung cắn cánh môi đến trắng bệch, thật lâu sau mới mở mắt, mi mắt ướt át run rẩy giống như không chịu nổi giọt nước mắt đọng lại.

Hơi thở nàng không xong nói: "Bệ hạ tội gì phải vậy?"

"Đừng chán ghét trẫm được không Dung tỷ tỷ?" Tiêu Hoàn nghiêm túc nhìn nàng giống như muốn khắc bộ dạng nàng vào trong đầu, hắn ra vẻ thoải mái cười: "Coi như lưu lại cho trẫm một cái tưởng niệm đi."

Hắn cười vô cùng miễn cưỡng, khóe miệng nhếch lên trong chớp mắt, sau đó nước mắt liền lăn xuống một chút cũng không bằng bộ dạng đáng yêu thường ngày.

Thậm chí Tiêu Hoàn có chút chật vật xoay người sang chỗ khác, nâng tay áo hoàn chỉnh lau nước mắt, đưa lưng về phía Lương Ấu Dung đang ngồi trong đình hít sâu một hơi nói: "Trời muốn mưa."

Lương Ấu Dung nhìn bóng dáng cô đơn của hắn không biết vì sao trong lòng thế nhưng nổi lên một trận đau lòng dày đặc.

"Thần thiếp chưa bao giờ chán ghét bệ hạ." Hoàn toàn ngược lại, dù rằng ngay từ đầu chỉ xem hắn

như đệ đệ mà chiếu cố, như quân vương mà phụng dưỡng, nhưng mà dần dần về sau nàng mới phát hiện trong lòng mình lại có hắn.

Bóng dáng Tiêu Hoàn run lên, sau một lúc lâu, lâu đến mức Tiêu Hoàn cho rằng hắn không muốn mở miệng nói chuyện thì Tiêu Hoàn bỗng nhiên nhẹ giọng nói: "Trẫm đói bụng, Dung tỷ tỷ lấy chút thức ăn lại đây cho trẫm được không? Tất cả đồ vật đều trong xe ngựa ở ngõ nhỏ ven hồ."

Trạng thái hắn không đúng lắm, Lương Ấu Dung rốt cuộc không yên lòng tiến lên hai bước về phía hắn: "Bệ hạ...."

"Đừng tới đây! Đừng thương hại trẫm." Tiêu Hoàn quát nàng dừng lại, bàn tay nắm cần cây run nhè nhẹ, giọng nói có chút nghẹn: "Đi đi, chờ trẫm câu được một con cá chúng ta liền hồi cung."

Lương Ấu Dung bỗng nhiêu hiểu ra cái gì, kinh ngạc ngắn ngủi qua đi nàng chậm rãi lui về sau một bước.... Sau đó là hai bước, ba bước, đến khi xoay người bước chân hốt hoảng đi ra khỏi hồ, chạy ra hành lang dài.

Tầm mắt trở nên mơ hồ phảng phất như có mưa to, cơ hồ nhìn không rõ đường dưới chân. Nàng theo bản năng sờ đôi mắt mình nhưng bàn tay lại sờ đến toàn nước mắt.

Thì ra không phải thế giới này mưa mà là đôi mắt nàng.

Một đường thông suốt không có thị vệ ngăn cản, nàng bước đi lảo đảo đến bên hồ đưa lưng về phía

cái đình giữa hồ đứng lặng thật lâu, cuối cùng vẫn là nhịn không được quay đầu liếc mắt nhìn Tiêu Hoàn một cái. Chỉ là một cái liếc mắt này, nước mắt lại như vỡ đê, lòng đau như cắt.

Hắn vẫn lẻ loi ngồi ở đó giống như biến thành một pho tượng đá.

Lương Ấu Dung không biết chính mình đi đến ngõ nhỏ như thế nào, trong ngõ cũng không có cái gì gọi là xe ngựa mà chỉ có một con ngựa đỏ thẫm, trên lưng ngựa có hai cái bọc rất nặng, có kiếm, có quần áo, có nữ trang, có danh sách châu phủ các nơi của quan viên cùng chứng cứ thông hành thậm chí còn chuẩn bị cả ô che mưa cùng áo choàng tránh gió....

Theo như lời Tiêu Hoàn "tất cả đồ vật đều ở đây" thì ra là ý tứ này.

Hắn chuẩn bị tất cả cho nàng, cam nguyện để nàng cao chạy xa bay.

Lương Ấu Dung dựa ở đầu ngõ hé miệng hô hấp từng ngụm giống như cá mắc cạn. Đôi tay nàng che mắt lại, sức lực lớn đến đốt ngón tay đều trắng bệch nhưng vẫn không ngăn được nước mắt tràn ra, làm ướt vạt áo....

Thì ra hắn đều biết, cái gì hắn cũng đều biết.

"Bệ hạ đang sợ hãi sao?"

"Đừng sợ, từ nay về sau thần thiếp sẽ bảo hộ bệ hạ."

"Thần thiếp sẽ trở thành thanh kiếm của bệ hạ,

vượt mọi chông gai vì bệ hạ."

Tình sâu duyên ngắn, chung quy vẫn là do tạo hóa trêu ngươi. Nàng khát vọng tự do nhưng đến khi có được, không ngờ lại đau đớn hơn cả lóc xương xẻo tim.... Thì ra đây là cái giá phải trả của tự do sao?

"Dung tỷ tỷ, trẫm đau quá...."

Bên hồ Nguyệt Nha, sâu trong chỗ cánh sen màu hồng Tiêu Hoàn nắm chặtc cần câu, thân hình gầy yếu của thiếu niên cơ hồ là cuộn tròn thành một khối, hắn che ngực khó lóc: "Nơi này của trẫm.... Đau quá!"

Nhưng mà, lại không có ai đáp lại hắn.

"Người tới!" Tiêu Hoàn hung hăng lau nước mắt, vẻ mặt lo sợ không yên giống như đứa nhỏ mất đi bảo bối trân quý. Hắn vừa mờ mịt vừa hốt hoảng đứng lên nhìn thị vệ ở xa quát: "Mang Hoàng hậu trở về!"

Bọn thị vệ lập tức lĩnh mệnh, vừa muốn hành động lại thấy Tiêu Hoàn đi qua đi lại hai bước sửa lời: "Chờ đã, trở về!"

Hai mắt hắn sưng đỏ ảm đạm, tay nắm chặt run rẩy kịch liệt cuối cùng vẫn là vô lực vẫy tay: "Quên đi, quên...."

"Chờ trẫm câu được một con cá, chúng ta liền hồi cung."

Một con cá này hắn vĩnh viễn cũng không câu được, qua loa thả dây xuống lại trống rỗng không có cá

cắn câu.

Đế vương trẻ tuổi cứ trông coi một cần câu vĩnh viễn không có cắn câu, ngồi cả ngày ở đình giữa hồ.

Dung tỷ tỷ của hắn rốt cuộc vẫn không trở về....

Tẩy Bích Cung, Tiêu Trường Ninh mơ màng ngủ nghe được động tĩnh lại bừng tỉnh, chỉ thấy ánh nến lay động, bóng đêm thâm trầm, bên mép giường có một người đang ngồi, môt thân mùi máu, vai trần đang đắp thuốc.

"Thẩm Huyền...." Tiêu Trường Ninh lập tức thanh tỉnh, bò dậy nắm lấy cánh tay hắn nói: "Sao lại thế này, chàng bị thương?"

Trên cánh tay cùng vai của Thẩm Huyền có mấy vết màu nhỏ dài, so với lần trước sâu hơn chảy ra rất nhiều máu. Lúc này hắn cởi quần áo đến eo lộ ra cơ bắp cân xứng, hắn đang cố sức đắp thuốc cho mình, thuốc bột đắp lên vết thương nhìn rất đau.

Thấy Tiêu Trường Ninh tỉnh giấc, lông mày nhíu chặt của hắn lúc này mới buông ra tạm thời đặt bình dược xuống hôn lên trán nàng, nhẹ giọng hỏi: "Đánh thức nàng?"

"Trước đừng động bổn cung, vết thương này của chàng là như thế nào!" Tiêu Trường Ninh duỗi tay muốn đụng miệng vết thương của hắn, lại sợ làm hắn đau nên bàn tay cuộn thành quyền giữa không trung, nàng giương mắt giận dữ nói: "Chàng đáp ứng bổn cung sẽ cẩn thận, sao lần này còn bị thương nghiêm trọng hơn lần trước?"

Tuy nói là giận dữ nhưng đau lòng đưới đáy mắt càng nhiều hơn.

"Ta thu xếp thỏa đáng xong liền tới gặp nàng, thật sự là nhớ nàng đến hoảng."

"Đừng chuyển đề tài."

Tiêu Trường Ninh đau lòng không thôi, đôi mắt phiếm hồng xoay đầu nói: "Ngồi im đừng nhúc nhích, ta đắp thuốc cho chàng."

Thủ pháp Tiêu Trường Ninh trúc trắc lúc đắp thuốc băng vải tốn không ít thời gian, Thẩm Huyền lại không có chút không kiên nhẫn nào chỉ đưa mắt nhìn chằm chằm nàng, thường thường lại tiến đến hôn lên khóe môi nàng.

Tiêu Trường Ninh bị hắn nháo đến không có cách nào đành dùng sức đánh một cái lên vải băng, buồn bực trốn hắn: "Chàng đừng nháo, bổn cung đang giận dữ!"

Thẩm Huyền ôm eo nàng cười nhẹ: "Vì sao giận dữ!"

"Giận chàng không chăm sóc tốt chính mình, giận bổn cung đau lòng vì chàng." Dừng một chút, nàng lại bổ sung thêm một câu: "Bổn cung không để ý đến chàng nữa."

Miệng nàng nói không để ý nhưng hai mắt lại không chớp mà nhìn chằm chằm hắn giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ. Thẩm Huyền hôn lên môi nàng một cái sau đó mới xuống giường lấy một cái bình hoa cổ tới, trong bình cắm mấy bông hoa hồng

mới hái được, đưa tới trước mặt Tiêu Trường Ninh nói: "Cho điện hạ, xin nàng bớt giận."

Trên thân hắn vẫn trần trụi, vóc dáng mê người, trên cánh tay cùng vai quấn từng vòng vải băng trắng, cả người vừa mạnh mẽ vừa sắc bén nhưng ánh mắt nhìn nàng lại vô cùng ôn nhu, làm người cảm động.

Tiêu Trường Ninh trong lúc nhất thời đã quên chính mình đang giận dữ, nàng nhận lấy bình hoa ngửi rồi hỏi: "Hái ở đây vậy?"

"Nhìn thấy ven đường, cảm thấy nàng sẽ thích liền hái đi." Thẩm Huyền giống như tranh công, dựa sát vào cổ nàng ngửi lại cố tình đè thấp giọng nói: "Để ta ngửi thử xem có thơm không."

Tiêu Trường Ninh nơi nào để hắn hồ nháo? Nàng thấy đáy mắt Thẩm Huyền có mệt mỏi, chắc là suốt đêm chưa ngủ liền ấn hắn xuống giường nói: "Đừng làm loạn, chàng ngủ một lát đi đôi mắt đều đỏ rồi."

Thẩm Huyền xác thật đã một đêm chưa ngủ, nghe vậy liền thuận thế nằm trên giường gối một tay sau đầu nhìn nàng: "Vậy sau hừng đông nhớ đánh thức ta."

"Được, ngủ đi." Tiêu Trường Ninh gật đầu rồi xuống giường đặt bình hoa ở nơi dễ thấy nhất trên bàn, nàng duỗi tay sờ lên cánh hoa mềm mại.

Thẩm Huyền nhìn nàng một lát sau đó mới yên lòng nhắm mắt.

Nhật thăng nguyệt lạc, trời đã sáng choang nhưng Thẩm Huyền vẫn chưa tỉnh lại.

*Nhật thăng nguyệt lạc: Trăng xuống mặt trời lên.

Hắn nóng lên, cả người nóng như bếp lò.

Chương 70: Trúng Độc

Thân thể Thẩm Huyền luôn rất tốt, nhiều năm như vậy ngay cả bệnh nhỏ đều rất ít khi có càng không cần phải nói nóng lên thành như vậy. Tiêu Trường Ninh biết một người không dễ bị bệnh một khi bệnh lên thì mới thật sự là nguy hiểm.

Hắn còn chưa tỉnh, mặc dù trong lúc ngủ mơ nhưng mày vẫn nhíu chặt giống như không quá an ổn. Tiêu Trường Ninh lệnh cung tì mang nước ấm lên, nàng xốc chăn lên tự mình lau mồ hôi lạnh cho hắn.

Ngực Thẩm Huyền phập phồng, trên cơ bắp xuất hiện một tầng mồ hôi mỏng hiện ra một loại bệnh trạng tái nhợt, mà dưới vải băng ẩn ẩn chảy ra một chút màu đỏ nhạt hơn nữa màu đỏ này có xu thế tiếp tục khuếch tán.... Không nên, lấy thể chất của Thẩm Huyền miệng vết thương như vậy nên sớm kết vảy mới đúng.

Tiêu Trường Ninh lau tay, trong lòng có chút ngạc nhiên vội mở vải băng trên cánh tay hắn ra, nàng tức khắc ngây ngẩn cả người.

Rõ ràng miệng vết thương nhỏ như sợi tóc nhưng thật lâu vẫn không khép lại, từng giọt máu chảy ra từ chỗ vết thương, sưng đỏ nóng lên phảng phất như vô pháp để máu tự ngừng chảy. Nàng cuống quít mở vải băng ra, miệng vết thương khác cũng chảy máu không ngừng, thương thế hiển nhiên không đơn giản

giống như tưởng tượng của nàng!

Một cảm giác không tốt quét đến Tiêu Trường Ninh cũng không lau đi, duỗi tay vỗ gương Thẩm Huyền sốt ruột kêu: "Thẩm Huyền! Thẩm Huyền! Chàng tỉnh tỉnh!"

Thẩm Huyền nhíu mày theo bản năng nắm lấy tay Tiêu Trường Ninh, giọng nói trầm đục giống như mất tiếng, cơ hồ là không có biện pháp phân rõ: "Trường Ninh...." Mi mắt hắn run rẩy tựa hồ muốn mở nhưng lại không được.

Lòng bàn tay của hắn rất nóng, gò má tái nhợt nhưng môi lại đỏ bừng không bình thường, hai mắt nhắm nghiền phảng phất như đang hãm sâu trong ác mộng, vô pháp thoát ra.

Tiêu Trường Ninh luống cuống nắm lấy lòng bàn tay nóng lên của Thẩm Huyền, hướng ra ngoài kêu: "Người tới!"

A Chu cùng Đông Tuệ buông tiểu nhị trong tay vội vàng đi vào, Đông Tuệ hỏi: "Điện hạ có gì phân phó?"

A Chu còn tưởng rằng Tiêu Trường Ninh đang thúc giục thuốc phong hàn cho Thẩm Huyền liền nói: "Thuốc Thẩm Đề đốc bôi còn chưa khô, phải đủ mười lăm phút mới tốt."

"Thuốc đó không cần, hắn không phải bị phong hàn."

"Nhưng mà thái y nói...."

"A Chu, ngươi nghe bổn cung nói, nhanh tới Đông

Xưởng mời cữu cữu của ngươi lại đây! Nhanh lên!"

Sắc mặt Tiêu Trường Ninh tái nhợt, giọng nói run rẩy, trên khuôn mặt đều là thần sắc nôn nóng. Đông Tuệ rốt cuộc đã theo Tiêu Trường Ninh rất nhiều năm, vừa thấy dáng vẻ này của nàng liền biết tình thế nghiêm trọng liền đưa mắt ra hiệu cho A Chu: "Điện hạ phân phó ngươi mau đi!"

Đợi A Chu chạy như bay ra khỏi cửa Tiêu Trường Ninh mới vô lực ngồi bên giường, lưng lạnh lẽo bị mồ hôi lạnh làm ướt. Đông Tuệ móc khăn ra lau cho nàng, lo lắng nói: "Điện hạ, người đây là làm sao vậy? Người mới vừa nói Thẩm Đề đốc không phải bị phong hàn, rốt cuộc là chuyện như thế nào?"

Nhắc tới cái này đôi mắt Tiêu Trường Ninh phiếm hồng, duỗi tay nắm lấy bàn tay để trên trán của Thẩm Huyền run giọng: "Máu của hắn.... Không ngăn được."

Lúc trước Đông Tuệ sợ thất lễ vẫn luôn lảng tránh không nhìn thân ảnh Thẩm Huyền trên giường, hiện tại tình hình không đúng, nàng vội vàng nhìn thoáng qua nhất thời sợ hãi đến trừng lớn mắt, môi run rẩy không nói ra lời.

Trên người Thẩm Huyền loang lổ vết máu không ngừng chảy ra, cơ hồ nhiễm đỏ cả vải băng, nhưng môi lại đỏ bừng quỷ dị. Cái này xác thật không giống bị phong hàn mà như là....

Trúng độc.

Lúc Ngô Hữu Phúc lại đây đã mồ hôi đầy đầu, mặt khác tam đại Dịch trường cũng thở hồng hộc đứng

bên ngoài hành lễ, hiển nhiên đều vội vàng chạy tới. A Chu một bên lau mồ hôi đứng ngoài cửa thông báo: "Điện hạ, cữu cữu tới!"

"Nhanh, để hắn đi vào!"

Tứ đại Dịch trường đến đông đủ cách một tấm màn lụa nhìn Thẩm Huyền nằm ngủ say trên giường, không khí nhất thời vô cùng nặng nề. Tiêu Trường Ninh có thể cảm nhận được bọn họ lo lắng, càng là loại thời điểm như này nàng càng không thể hoảng loạn, Thẩm Huyền bị bệnh nhất định phải có một người thay thế vị trí của hắn chống đỡ Đông Xưởng.

Nghĩ đến đây nàng lấy lại bình tĩnh, thấp giọng dò hỏi: "Ngô dịch trường, tình huống thế nào?"

Ngô Hữu Phúc nhắm mắt bắt mạch cho Thẩm Huyền rồi lật xem vết thương thấm máu trên người hắn, nghiêm nghị nói: "Đúng thật là dấu hiệu trúng độc."

Trái tim mọi người đều rơi xuống.

"Hắn nói đó là một loại ám khí của Bắc Địch, sợi chỉ bạc cắt được lông, vô cùng sắc bén nhưng lại không nghĩ rằng sợi tơ đó có độc." Nói đến đây cổ họng Tiêu Trường Ninh nghẹn đến hoảng: "Có thể biết được là độc gì không?"

Ngô Hữu Phúc nói: "Cần tìm được ám khí còn sót lại nghiên cứu một chút mới biết là trúng độc gì. Điện hạ đừng hoảng sợ, thuộc hạ đã sai người đi lấy chỉ bạc, việc cấp bách bây giờ là cầm máu giảm nhiệt cho Đề đốc nếu không mất máu quá nhiều không nói, miệng vết thương còn sẽ thối rữa nguy hiểm đến tính mạng."

"Bổn cung từng biết một loại kịch độc, trạng thái độc phát giống như bị phong hàn, mấy ngày liền có thể khiến người bệnh trở nặng chết bất đắc kỳ tử, ngay cả thuốc lẫn kim châm cũng không cứu...."

Mắt Tiêu Trường Ninh đỏ hoe, mười ngón tay nắm chặt: "Bổn cung vốn không muốn nghĩ nhiều nhưng triệu chứng phát độc lúc này của Thẩm Huyền cũng giống như phong hàn, bổn cung thật sự khó thể an tâm."

Độc đó từng do phế Thái hậu ban cho nàng lệnh nàng dùng độc giết Thẩm Huyền. Lúc trước nàng cũng không có dùng đến, hiện giờ thấy bệnh trạng khi trúng độc của Thẩm Huyền tương tự như bình độc phế Thái hậu từng ban cho, mà nữ nhi Tiêu Vạn An của phế Thái hậu lại đi cùng người Bắc Địch.... Đủ loại dấu hiệu, thật sự không thể không để người khác nghĩ nhiều.

Phương Vô Kính nhịn không được, tàn nhẫn nói: "Điện hạ đừng sợ, đợi ta đi lao ngục thẩm vấn một chút nhất định sẽ làm man di Bắc Địch đó mở miệng nói ra chỗ của giải dược!"

Lâm Hoan gật đầu: "Ta cũng đi!"

Thân hình hai người lóe lên rồi mang theo lệ khí cả người lao ra khỏi điện.

Ngô Hữu Phúc không ngăn cản bọn họ mà chỉ an ủi Tiêu Trường Ninh: "Rất nhiều loại độc có bệnh trạng đều như phong hàn, có nhẹ có nặng, không nhất định là loại kịch động theo lời điện hạ. Người yên tâm, dùng độc giải độc là sở trường của

thuộc hạ vả lại Đề đốc phúc lớn mạng lớn sẽ tự gặp dữ hóa lành."

Tiêu Trường Ninh gật đầu duỗi tay dịch chăn cho Thẩm Huyền, ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt tái nhợt của hắn, cuối cùng vẫn nhịn không được rơi lệ.

Nàng lau khóe mắt đứng ngồi không yên, nói: "Nơi này làm phiền Ngô dịch trường chăm sóc, bổn cung đi một chuyến đến Dưỡng Tâm Điện."

Lúc trước, sau khi cầm bình độc vừa vặn bị Thẩm Huyền bắt được, dưới tình thế cấp bách nàng đã đưa độc dược đó cho Tiêu Hoàn. Nếu Thẩm Huyền thật sự trúng loại độc này thì chỉ cần lấy được độc dược từ chỗ Tiêu Hoàn tới nghiên cứu, vậy có phải hay không sẽ có thể tìm được phương pháp phá giải?

Bước chân nàng vội vàng suýt té ngã vài lần, lúc cầm tay Đông Tuệ đi đến Dưỡng Tâm Điện trên trán đã ướt mồ hôi lạnh, một nửa là vì quá mức lo lắng, một nửa là vì thân dưới thật sự không quá thoải mái.

Trong Dưỡng Tâm Điện, sắc mặt Tiêu Hoàn cũng không tốt lắm.

Hắn hiển nhiên là một đêm chưa ngủ, đáy mắt có một vòng màu xanh nhàn nhạt, gương mặt vốn mượt mà giờ lại thon gầy không ít, lộ ra vài phần u buồn.

Thấy người hầu thông báo hắn nâng mắt từ sau án thư lên, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Tiêu Trường Ninh không khỏi cả kinh đứng dậy nói: "Tỷ tỷ, sao sắc mặt của tỷ tái nhợt như vậy?" Không biết là do khóc hay vẫn là do nguyên hắn khác mà

giọng nói hắn rất khàn, như là giấy thô bị mài giũa.

Hôm qua Tiêu Hoàn một mình trở về từ hồ Nguyệt Nha, Hoàng hậu Lương Ấu Dung không thấy tung tích. Sau khi hắn trở về vẫn luôn buồn bực không vui cúi đầu điên cuồng phê tấu chương, lăn lộn bản thân đến vô cùng tiều tụy. Có qua viên hỏi hắn tăm tích của Hoàng hậu hắn chỉ nói từ khi đăng cơ tới nay triều đình rối ren có rất nhiều tai họa, Hoàng hậu tâm nghĩ đến nghiệp lớn của trăm họ nên tự nguyện đi đến ngôi chùa ngoài thành ăn chay niệm phật ba năm, cầu phúc cho giang sơn xã tắc.

Đủ loại quan lại lại đều biết cầu phúc có lẽ chỉ là cái cớ, Tiêu Trường Ninh cũng hiểu rõ giữa bọn họ nhất định có ẩn tình khác nhưng hôm nay vội vàng tới đây, nàng không rảnh dò hỏi giữa Tiêu Hoàn cùng Hoàng hậu đã xảy ra cái gì, chỉ trực tiếp hỏi hắn: "Hoàng thượng, bình độc dược năm trước phế Thái hậu Lương thị cho ta.... Chính là cái bình muốn ta dùng để độc chết Thẩm Huyền, còn ở chỗ đệ không?"

Con mắt tràn đầy tơ máu của Tiêu Hoàn chậm chạp trong chớp mắt sau đó mới phản ứng lại, có chút ngạc nhiên vì sao nàng lại đột nhiên hỏi tới chuyện này, hắn suy nghĩ rồi mới nói: "Ngày ấy tỷ tỷ cho trẫm, trẫm liền ném vào trong ao ngó sen sớm đã trôi theo dòng nước rồi."

Trong mắt Tiêu Trường Ninh hiện lên một tia thất vọng: "Ném rồi sao?"

Sắc mặt nàng thật sự quá mức không đúng, ngay cả Tiêu Hoàn thấy cũng nhịn không được sinh lòng trắc

ẩn dò hỏi nàng: "Tỷ tỷ đây là làm sao vậy. sao lại hỏi đến chuyện này? Có phải xảy ra chuyện gì hay không?"

Tiêu Trường Ninh lắc đầu, nhìn Tiêu Hoàn: "Đệ nên nghỉ một lát, cứ như vậy sớm hay muộn cũng sẽ phá hư thân mình."

Tiêu Hoàn không đáp lại chỉ nhìn nàng, mẫn cảm nhận ra không khí khác thường, giọng nói hơi có chút dò hỏi cùng tính toán: "Tỷ tỷ có việc gạt trẫm thì sao trẫm có thể an tâm nghỉ ngơi? Nghe Thái Y Viện nói thân thể Thẩm Đề đốc không khỏe, đã khá hơn chưa?"

Tiêu Trường Ninh hơi dừng, sau đó nhếch miệng nói: "Khá hơn nhiều rồi, chỉ cần.... ngủ một giấc là có thể rất tốt."

Tiêu Hoàn quan sát sắc mặt nàng, thật lâu sau mới ra vẻ thoải mái cong đôi mắt: "Vậy là tốt rồi, chờ trẫm thoải mái chút liền đi xem phu thê hai người."

Tiêu Trường Ninh gật đầu, tâm sự nặng nề ra khỏi Dưỡng Tâm Điện.

Kỳ vọng duy nhất hiện tại là khẩn cầu độc Thẩm Huyền trúng không phải là loại phế Thái hậu cho, khẩn cầu Ngô Hữu Phúc có thể sớm ngày phối ra giải dược....

Trong lúc đầu choáng váng, trong lòng phức tạp thì chợt nghe thấy có người gọi nàng ở phía xa.

Tiêu Trường Ninh tỉnh lại từ trong đống suy nghĩ

hỗn loạn giương mắt nhìn lên, chỉ thấy Việt Dao một đường chạy nhanh lại đây, sắc mặt hoảng loạn nói: "Điện hạ! Thẩm Huyền nhà người còn tốt chứ?"

"Việt tỷ tỷ...."

"Thẩm Huyền cũng bị thương đúng không? Vậy hắn có nóng lên giống phong hàn, có triệu chứng máu chảy ra không ngừng?"

Tiêu Trường Ninh ngẩn ra, ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ tỷ cũng...."

"Không phải ta! Là Ôn Lăng Âm, Ôn đại nhân!"

Việt Dao sốt ruột đánh gãy lời nàng: "Mới vừa rồi tỷ đi Thái Y Viện hỏi dược, người bên Thái Y Viện chẩn ra là triệu chứng của phong hàn còn nói thật là trùng hợp Thẩm Huyền cũng nhiễm phong hàn, nhưng tỷ cảm thấy không thích hợp. Thẩm Huyền cùng Ôn đại nhân đồng thời bị ám khí Bắc Địch gây thương tích, trở về liền đổ máu không ngừng sốt cao không hạ, tuyệt đối không đơn giản là bị phong hàn như vậy!"

Tốc độ nói của Việt Dao rất nhanh, nghe được rằng trạng thái của Ôn Lăng Âm cũng không tốt hơn Thẩm Huyền.

Nếu nói lúc trước chỉ có một mình Tiêu Trường Ninh còn có thể chống đỡ nhưng hiện tại nhiều hơn một Việt Dao đồng bệnh tương liên, chỗ trấn tĩnh căng chặt dưới đáy lòng nàng trong một khoảng khắc liền sụp đổ, một trận rồi lại một trận mũi tên đánh nát, lúc hồi thần lại tầm mắt đã mơ hồ.

"Trên ám khí có độc."

Tiêu Trường Ninh nghẹn ngào, dùng bàn tay che mặt lại mặc cho nước mắt rơi xuống: "Chúng ta nên làm cái gì bây giờ đây Việt tỷ tỷ?"

Chương 71: Giải Độc

Ôn Lăng Âm còn nằm trong tổng phủ của Cẩm Y Vệ, bên người trừ bỏ cấp dưới tay chân thô to thì một người có thể chăm sóc đều không có, chỉ có Việt Dao mỗi ngày làm bạn chăm sóc.

Trong cung tạm biệt Tiêu Trường Ninh trở về Việt Dao vẫn luôn trong trạng thái thất thần, thẳng đến khi đi đến chỗ ở của Ôn Lăng Âm nàng lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, sau đó che ngực thở dài một tiếng.

Tiêu Trường Ninh nói cho nàng: Trên chỉ bạc làm bị thương Thẩm Huyền cùng Ôn Lăng Âm có độc dược, bệnh trạng khi độc phát của loại này cực kỳ giống một loại kịch động mà nàng biết, lúc độc phát bệnh trạng như bị phong hàn thuốc và kim châm cũng không thể cứu, qua mấy ngày có thể khiến cho người ta chết bất đắc kỳ tử....

"Thuốc và kim châm cũng không thể cứu...." Việt Dao ngửa mặt lên nhìn bầu trời xanh vắt, hai mắt trống rỗng vô hồn nghĩ thầm: Nếu thật sự trúng độc này Ôn đại nhân chẳng lẽ chỉ có thể sống được mấy ngày?

Rõ ràng là một người vừa tốt vừa mạnh mẽ như vậy, vì sao lại cố tình gặp phải tai bay vạ gió?

Tưởng tượng đến Ôn Lăng Âm rất có thể phải chết

sớm, mũi Việt Dao liền nhịn không được chua xót. Nàng liều mạng ngửa đầu áp xuống cảm xúc đau xót không biết tên dưới đáy mắt, không ngừng hít sâu thẳng đến khi phía sau truyền đến tiếng bước chân vội vàng....

"Việt Sử phủ?" Cung hầu phụ trách cuộc sống sinh hoạt thường ngày của Ôn Lăng Âm bưng một chậu nước bị máu nhiễm đỏ nhìn Việt Dao đứng lặng trong đình hỏi: "Ngài lại tới xem Chỉ huy sứ đại nhân sao?"

Việt Dao giống như che giấu mà xoa mắt, cười nói: "Đúng vậy, Ôn đại nhân tốt hơn chút nào sao?"

Người hầu hắt chậu máu loãng đi, đáp lại: "Mới vừa rồi có thanh tỉnh một lát, giờ đang uống thuốc."

Vừa nghe nói Ôn Lăng Âm tỉnh Việt Dao vui vẻ trong lòng, người hầu còn chưa dứt lời nàng đã nhấc chân bước nhanh vào phòng Ôn Lăng Âm, xốc chuỗi hạt rèm ngay cửa lên: "Ôn đại nhân!"

Trên cánh tay Ôn Lăng Âm quấn vải băng, khoác một cái áo mỏng dựa trên giường, hắn đang cúi đầu uống nước thuốc người hầu bưng lên. Thấy Việt Dao đột nhiên không kịp phòng bị đi vào hắn đầu tiên là kinh ngạc một lát rồi sau đó trên vành tai tái nhợt chậm rãi hiện lên một tầng đỏ ửng, gian nan khép vạt áo mở rộng lại, che giấu một chút cơ ngực....

Việt Dao mắt nhìn thẳng lực chú ý hoàn toàn không nằm trên cơ bắp chợt lóe qua của hắn, nàng chỉ vui sướng chạy tới ngồi ở mép giường nhìn Ôn Lăng Âm cười nói: "Ngài thật sự tỉnh, thật sự quá tốt!"

Ôn Lăng Âm vẫn phát sốt, miệng vết thương cũng chảy máu, lúc nói chuyện cũng không có lực giống như ngày thường, hắn nhìn chằm chằm đôi mắt phiếm hồng của Việt Dao thật lâu sau mới khàn giọng nói: "Đôi mắt của Việt Sử phủ.... Làm sao vậy?"

Mới từ quỷ môn quan đi một vòng trở về hắn thế nhưng không phải lo lắng cho thương thế của mình mà ngược lại còn hỏi đôi mắt nàng, Việt Dao có chút cảm động ho khan một tiếng cười: "Không có gì, mới vừa rồi gió lớn nên có bụi bay vào mắt."

Nói xong nàng nhận lấy chén thuốc trong tay người hầu, lại lấy một phương thuốc trong lòng ra phân phó: "Ôn đại nhân có ta hầu hạ, đây là phương thuốc Đông Xưởng đưa tới các ngươi đi xuống ấn theo cái này nấu thuốc đi."

Nhóm người hầu liếc mắt nhìn Ôn Lăng Âm một cái thấy Ôn Lăng Âm nhẹ nhàng gật đầu mới giao chén thuốc cho Việt Dao, khom người lui ra.

Việt Dao quấy loạn nước thuốc màu nâu trong chén, múc một muỗng đặt bên môi thổi rồi đưa tới bên miệng Ôn Lăng Âm, nàng như dỗ đứa nhỏ nói: "Há mồm, a~"

Ôn Lăng Âm buộc một nửa đầu tóc lên đỉnh đầu, một nửa kia rối tung trên đầu vai càng làm nổi bật màu da tái nhợt cùng môi đỏ bừng, có một vẻ đẹp mất tinh thần. Con ngươi bình tĩnh của hắn gắt gao nhìn chằm chằm Việt Dao, một lát mới mở cánh môi ra một chút nuốt cái thìa vào miệng.

Vô cùng ngoan ngoãn.

Một chén dược uống xong Việt Dao cảm thấy thân thể mình đều bị Ôn Lăng Âm nhìn đến xuất hiện lỗ thủng. Nàng có chút không được tự nhiên dưới tầm mắt cực nóng của hắn, ngón trỏ gập lên gãi chóp mũi rồi sau đó duỗi tay để trên cái trán trơn bóng của Ôn Lăng Âm.

Ôn Lăng Âm ngây ngẩn cả người, Việt Dao cũng ngây ngẩn cả người sợ hãi nói: "Sao còn nóng như vậy!"

Lại tiếp tục nóng như vậy thì ngay cả người đúc sắt cũng muốn bỏng. Nhìn lại ánh mắt Ôn Lăng Âm, suy yếu mà lại nóng rực không chớp nhìn chằm chằm nàng, phảng phất như mỗi một cái nhìn đều là cái liếc mắt cuối cùng trong cuộc đời.... Việt Dao cầm lòng không đậu mà nhớ tới suy đoán đáng sợ của Trường Ninh trưởng công chúa, nàng sợ hãi nghĩ thầm: Lần này hắn đột nhiên tỉnh lại chẳng lẽ là hồi quan phản chiếu!

"Trong mắt Việt Sử phủ có nước mắt." Ôn Lăng Âm ấm ách nói: "Là đang lo lắng cho ta sao?"

Nghe vậy Việt Dao theo bản năng sờ khóe mắt chính mình, quả nhiên sờ đến một chút ướt át. Thật là lạ, từ sau khi huynh trưởng lần lượt chết trận nàng đã rất lâu chưa từng chảy nước mắt, hôm nay rớt hạt đậu vàng lại là vì cấp trên làm nàng đau đầu này....

"Đúng vậy, là lo lắng cho ngài!" Việt Dao hào phóng thừa nhận: "Ta thật vất vả mới gặp được một cấp trên hợp ý, ngàn vạn lần không thể chết như vậy được. Cho nên Ôn đại nhân phải nhanh nhanh tốt lên!"

Hô hấp Ôn Lăng Âm có chút dồn dập, trên gò má tái nhợt chậm rãi hiện ra một mạt hồng.

"Ta có rất nhiều chuyện muốn làm cùng Việt Sử phủ." Ôn Lăng Âm nói.

"Chỉ cần ngài nhanh chóng tốt lên chuyện gì ta cũng đều nguyện ý làm cùng ngài." Việt Dao trả lời.

Hai mươi năm từ nhỏ đến lớn, nàng đã lần lượt nhìn cha mẹ tạ thế, nhìn huynh trưởng chết trận, nàng cho rằng bản thân sớm đã đao thương bất nhập lại không nghĩ tới vừa thấy Ôn Lăng Âm tất cả tường đồng vách sắt đều hóa thành bột.

Ôn Lăng Âm cho rằng chính mình bệnh đến xuất hiện ảo giác, câu "chuyện gì cũng đều nguyện ý làm cùng ngài" kia phảng phất như gần bên tai lại phảng phất như xa tận chân trời, mờ ảo không chắc chắn. Yết hầu hắn chuyển động, nhẹ nhàng nói giống như thăm dò: "Việc xảy ra ở trong nhạc phường ngày ấy nàng cũng nguyện ý làm cùng ta sao?"

Việt Dao suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ được bản thân đã làm cái gì với Ôn Lăng Âm trong nhạc phường.

Gặp dịp chơi hôn một cái mà hắn lại nhớ lâu như vậy, nếu nói hắn đối với mình không có tình nghĩa Việt Dao không tin.

Việt Dao không hiểu sao bỗng nhiên đau lòng, khi hồi thần lại thì bản thân đã cúi người đè đầu vai Ôn Lăng Âm lại, khẽ hôn lên cánh môi mỏng như cánh ve của hắn.

Việt Dao nhắm mắt lại có thể cảm nhận được Ôn Lăng Âm dường như sợ hãi đến ngừng hô hấp, đôi mắt nhạt màu không chớp trừng lớn phảng phất như chỉ cần nháy mắt thì một chút kiều diễm không dễ có này sẽ lập tức biến mất không thấy. Hắn chậm rãi giơ tay nắm lấy tay Việt Dao, nhưng vì bị thương sốt cao nên sức lực đều vô dụng, ngón tay run rẩy đến lợi hại, không biết là đang đón ý nói hùa hay vẫn là cự tuyệt.

Ôn đại nhân thật đáng thương, một người ngày thường mạnh mẽ lạnh nhạt như thế mà hiện tại ngay cả sức lực đẩy nàng ra cũng không có.

Môi Ôn đại nhân rất nóng còn dư lại mùi vị chua xót cơ hồ làm nàng suýt nữa rơi lệ.

Ôn đại nhân có lẽ chỉ còn sống được mấy ngày, hắn trẻ tuổi như vậy rất nhiều điều tốt đẹp trên thế gian còn chưa được hưởng thụ lại cứ như vậy trống rỗng mà rời khỏi nhân thế, mặc dù là Việt Dao cũng sẽ đau lòng khó yên....

Nàng nghĩ chỉ cần hắn nguyện ý, chỉ cần hắn có thể tốt lên, mặc dù cùng hắn xuân phong nhất độ thì bản thân cũng tình nguyện.

*Xuân phong nhất độ: giao hoan.

Chỉ vì hắn là Ôn Lăng Âm nên tình nguyện.

Trong Tẩy Bích Cung.

Tiêu Trường Ninh vòng qua eo Thẩm Huyền ngủ, trong lúc mê mang nàng cảm giác tựa hồ có người dùng tay

nhẹ nhàng lau đi nước mắt còn sót lại trên mi mắt nàng.

Mệt mỏi cùng lo lắng trong thời gian dài qua đi nhưng đầu óc Tiêu Trường Ninh còn có chút hỗn loạn, tay theo bản năng để trên trán Thẩm Huyền. Tuy hắn tỉnh, miệng vết thương cũng đã cầm máu nhưng tàn độc trong thân thể chưa hết, lâu lâu vẫn sốt nhẹ.

Những chỉ bạc đó Ngô Hữu Phúc đã nghiên cứu qua, tạm thời còn chưa biết là kết quả gì nhưng không biết sẽ sợ hãi, có thể dễ như trở bàn tay đánh bại tường thành phòng thủ kiên cố trong lòng một người. Nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Huyền tái nhợt như vậy, ngũ quan sắc bén giờ lại thon gầy trong lòng Tiêu Trường Ninh lại là một trận đau lòng.

Nàng cầm lòng không đậu ôm lấy Thẩm Huyền, ngửi thấy hỗn hợp mùi thuốc cùng mùi máu tươi trên người hắn, hơi thở ra nói: "Chàng còn không chịu tỉnh lại, chàng cũng biết bản thân ngủ bao lâu rồi chứ?"

Thẩm Huyền dùng cằm dính chút râu cọ lên đỉnh đầu nàng, khàn giọng nói: "Xin lỗi."

"Bổn cung không cần chàng xin lỗi, bổn cung muốn chàng nhanh tốt lên phong quang vô hạn giống như trước đây chứ không phải gầy yếu nằm trên giường giống như vậy." Tiêu Trường Ninh hít mũi, nghẹn giọng: "Một ngày này bổn cung không biết bản thân làm sao chống đỡ được."

Thẩm Huyền trấn an nàng: "Yên tâm ta có thể chịu đựng. Có nàng ở nhân thế thì sao ta bỏ được nàng

mà đi đi trước?"

Thẩm Huyền sốt nhẹ chưa hạ, lòng bàn tay từ rất nóng trở nên lạnh cả người, Tiêu Trường Ninh không biết hắn có thể giữ được thanh tỉnh trong bao lâu. Sợ hắn thấy nước mắt trong mắt mình, nàng rũ xuống tránh đề tài này, vuốt ve cằm Thẩm Huyền: "Râu dài, đâm đến tay."

Thẩm Huyền cười, tuy rằng khuôn mặt tiều tụy nhưng vẻ hiểu rõ dưới đáy mắt vẫn không giảm, giọng nói khàn khàn trầm thấp: "Vậy làm phiền điện hạ có thể hạ mình cạo râu cho ta được không?"

Tiêu Trường Ninh lần đầu tiên làm loại chuyện như này, sợ thương tổn đến khuôn mặt tuấn tú của Thẩm Huyền nên tra dầu cùng mỡ trước sau đó mới cầm lấy tiểu đao từng chút cạo râu dưới cằm hắn. Nàng làm rất tinh tế nghiêm túc, ngay cả Ngô Hữu Phúc vào cửa khi nào nàng cũng không nhận thấy được.

"Bẩm Đề đốc, trưởng công chúa điện hạ." Ngô Hữu Phúc cười tủm tỉm đứng ngoài rèm châu, thẳng đến khi Tiêu Trường Ninh làm xong việc trong tay hắn mới ho nhẹ hai tiếng hấp dẫn lực chú ý, đề cao giọng nói: "Độc trên chỉ bạc đã nghiệm ra được."

Động tác rửa tay của Tiêu Trường Ninh hơi dừng, thật chậm thật chậm mà nâng mắt lên nhìn Ngô Hữu Phúc.

Một cái liếc mắt đó vô cùng phức tạp, tựa hồ thấp thỏm nhiều hơn mong chờ ngả cả không khí cũng đều phảng phất như ngưng trệ.

Thẩm Huyền biết nàng đang sợ hãi cái gì, hắn không

khỏi gian nan đứng dậy nắm lấy tay nàng vuốt ve mu bàn tay như trấn an, sau đó nghiêng đầu bình tĩnh nói: "Nói đi, là độc gì?"

"Độc này tên là "hoa bán nguyệt", tuy độc tính hung mãnh nhưng không phải không có thuốc nào chữa được, lấy thất diệp, khổ sâm, phục linh, sắc đủ hỗn hợp hai mươi bảy loại dược liệu với nước rồi đắp bên ngoài giải độc, sau bảy ngày liền khỏi hẳn."

Ngô Hữu Phúc nói: "May mắn, đây không phải là loại kịch độc điện hạ lo lắng."

Tiêu Trường Ninh ngây ngốc hồi lâu mới nhàn nhạt "a" một tiếng, tiếp tục rửa tay.

Thấy nàng phản ứng bình tĩnh như thế Ngô Hữu Phúc lại thấy khó hiểu, "ách" một tiếng hỏi: "Điện hạ không vui sao?"

"Vui vẻ." Tiêu Trường Ninh lau tay, chàn xát đến làn do đỏ lên cũng không phát hiện, nàng thở một hơi nói: "Bởi vì thật là vui, sợ hãi như núi trong lòng nháy mắt quét sạch cho nên không biết nên nói cái gì cho phải."

Nói xong nàng đột nhiên dừng động tác lại, cắn môi run nhè nhẹ, nước mắt xoành xoạch rơi trong chậu bắn ra bọt nước nhỏ.

Thấy thế Thẩm Huyền cũng không mặc thêm y phục, trần truồng ôm nàng từ phía sau, hôn lên vành tai nàng rồi nói: "Được rồi Trường Ninh, không có việc gì."

"Bổn cung không phải đang khóc." Tiêu Trường Ninh dùng mu bàn tay cọ con mắt, xoay người gắt gao ôm lấy Thẩm Huyền, cảm giác sống sót sau tai nạn chưa từng có thổi qua trong lòng nàng, nàng cười đến đầy mặt đều là nước mắt: "Chàng không có việc gì thật sự là quá tốt, Thẩm Huyền!"

Chương 72: Ngăn Cách

Trong Tẩy Bích Cung, Tiêu Trường Ninh sai người đưa phương thuốc mới cùng hai bình thuốc thoa ngoài da cho Việt Dao, nói: "Theo phương thuốc đi Thái Y Viện bốc thuốc, mỗi ngày sắc uống hai liều, thoa ngoài da một ngày ba lần, sau bảy ngày liền khỏi hẳn, Việt tỷ tỷ cứ yên tâm đi."

Việt Dao cầm phương thuốc nhìn rồi lại nhìn về phía Tiêu Trường Ninh, vẻ mặt nhất thời trở nên phức tạp: "Điện hạ xác định độc của Ôn đại nhân.... Sẽ không chết người?"

"Ngô dịch trường nói sẽ không vậy đó là sẽ không." Tiêu Trường Ninh thấy vẻ mặt Việt Dao có chút cổ quái liền hiếu kỳ nói: "Tỷ làm gì vậy Việt tỷ tỷ?"

Việt Dao: "Thần còn tưởng rằng Ôn đại nhân không sống được bao lâu nên hôm qua mới đáp ứng hắn...."

Nàng chợt ngừng đề tài, Tiêu Trường Ninh hiếu kỳ hỏi: "Đáp ứng hắn cái gì?"

"Sẽ.... Ai, không có gì." Việt Dao xua tay, cất phương thuốc vào trong ngực: "Không nguy hiểm đến tính mạng chính là may mắn, đến nỗi cái khác chờ Ôn đại nhân tốt lên nói tiếp."

Tiêu Trường Ninh híp mắt, "a" một tiếng, kéo dài giọng nói cười xấu xa nói: "Ôn Lăng Âm không thân

không quen với tỷ, Việt tỷ tỷ vì sao lại để bụng hắn như thế?"

Việt Dao nghẹn họng, ho khan một tiếng rồi nhìn xung quanh: "Hắn đáng thương mà, người nhà đều trấn thủ ở phương Nam để lại một mình hắn lẻ loi lang bạt ở kinh thành, bị thương cũng không ai chăm sóc."

"Trên đời này người đáng thương rất nhiều, cũng không thấy tỷ để bụng đến ai." Tiêu Trường Ninh nhất châm kiến huyết.

*Nhất châm kiến huyết: Chỉ châm một mũi là thấy máu. Một câu ngắn mà chỉ được chỗ trọng yếu.

Việt Dao không nói chỉ cười gượng.

Sau bình phong truyền đến một tiếng ho khan trầm thấp, Tiêu Trường Ninh vội dựng lỗ tai lên đứng dậy nhìn xung quanh bình phong nói: "Thẩm Huyền, chàng tỉnh?" Rồi sau đó lại nhìn Việt Dao: "Tới giờ bôi thuốc cho Thẩm Huyền nên không thể chiêu đãi Việt tỷ tỷ được, tỷ cứ tự nhiên."

Việt Dao cảm giác bản thân đột nhiên không kịp phòng bị ăn phải một mồm đường to, ngọt đến hoảng, cả người run rẩy nổi da gà: "Điện hạ cứ làm đi, thần đi lấy dược lần sau lại đến tìm điện hạ chơi."

Tiêu Trường Ninh gật đầu, sau đó liền thấy bên trong bình phong xuất hiện một đôi tay đầy lực ôm Tiêu Trường Ninh ôm vào, rèm châu lắc lư, che khuất kiều diễm ấm áp cả phòng.

Tiêu Trường Ninh bị Thẩm Huyền ôm vào cùng nhau ngã vào trên giường mềm mại, vội quay người ngồi dậy: "Chàng chậm một chút, đụng tới miệng vết thương rồi!"

Thẩm Huyền quả nhiên kêu rên một tiếng.

Tiêu Trường Ninh lập tức khẩn trương lên, vội đứng dậy nói: "Chàng không có việc gì chứ? Đau chỗ nào?"

"Đau lòng." Thẩm Huyền tiến đến bên tai nàng nghiêm trang mà nói bậy: "Nàng vẫn luôn nói chuyện cùng Việt Dao, không để ý đến ta."

"Bổn cung cùng lắm chỉ hàn huyên với Việt Dao trong một chén trà nhỏ, cái này cũng có thể kêu là "không để ý" chàng?" Tiêu Trường Ninh quả thực buồn cười, duỗi tay chọc gương mặt lạnh lùng của Thẩm Huyền: "Cái người gọi Thẩm Đề đốc không sợ trời không sợ đất, làm người khác nghe tiếng phải sợ vỡ mật lúc trước chạy đi đâu rồi?"

Thẩm Huyền nhăn mày cười nhẹ, cánh môi rất nóng dọc theo cái cổ trắng nõn của nàng mút nhẹ.

Tiêu Trường Ninh bị hắn nháo đến gương mặt đỏ lên, trừng mắt liếc một cái rồi nghiêm túc nói: "Đừng nhúc nhích, thay thuốc cho chàng."

Thẩm Huyền hôn nàng, giọng nói khàn khàn: "Nàng thay."

"Chàng như vậy.... A!" Tiêu Trường Ninh che miệng lại không cho hắn hôn: "Chàng cứ như vậy thì bổn cung đổi như thế? Mau nằm xuống."

Thẩm Huyền chậm rãi liếm môi dưới, đôi mắt sâu thẳm không chớp nhìn nàng, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng nằm lại trên giường hơi khom một chân, đặt cánh tay nhàn rỗi trên đầu gối, thuận tiện cho Tiêu Trường Ninh thay băng vải.

Hắn vẫn còn chút sốt nhẹ, độ ấm của da hơi nóng nhưng vết thương trên người đã bắt đầu kết vảy khép lại, không hề đổ máu không ngừng, hẳn là dấu hiệu rất tốt.

Mấy ngày nay vì chữa thương Thẩm Huyền không về Đông Xưởng mà ở Tẩy Bích Cung nghỉ ngơi năm sáu ngày, quả nhiên khôi phục như lúc ban đầu, lại trở về là Thẩm Đề đốc sấm rền gió cuốn ngày xưa.

Lại qua nửa tháng, Tiêu Vạn An thông đồng với địch bị bắt, hai gã thích khách lẩn trốn trong thành cũng lần lượt bị bắt về, kinh thành lại khôi phục thái bình. Tiêu Trường Ninh không muốn ở riêng cùng Thẩm Huyền liền thu dọn đồ vật từ biệt Tiêu Hoàn, lấy lý do "Đông Xưởng đã an toàn không cần ở lại trong cung" chuẩn bị dọn từ Tẩy Bích Cung về Đông Xưởng.

Mà sinh hoạt của Việt Dao lại không tốt cho lắm.

Sau khi Ôn Lăng Âm dưỡng thương tốt quả nhiên càng dính người hơn lúc trước, bắt đầu yêu cầu Việt Dao phải hoàn thành hứa hẹn với hắn trong lúc trúng độc.

"Chỉ cần ngài nhanh tốt lên, chuyện gì ta cũng đều nguyện ý làm cùng ngài."

Lúc trước thấy Ôn Lăng Âm vô cùng suy yếu Việt Dao lo lắng hắn không chữa mà chết liền nghĩ cách cho Ôn Lăng Âm một lý do sống tiếp. Nàng xác thật chuẩn bị tốt để nếm thử cùng hắn, nhưng trong khoảnh khắc Ôn Lăng Âm dắt tay nàng, nàng lại có chút mờ mịt cùng xấu hổ.

Loại cảm giác này quá mức xa lạ, mười ngón tay đan vào nhau cùng một nam nhân so với nụ hôn hài trước kia còn muốn rung động hơn nhiều.

Nàng mất phụ thân cùng huynh trưởng lúc còn nhỏ, mười hai mười ba tuổi đã thành trụ cột trong nhà, mười sáu tuổi gia nhập Cẩm Y Vệ, sớm đã rút đi dáng vẻ nhu tình của nữ nhi mà qua nhiều năm như vậy lại càng hấp tấp giống như nam nhân. Nàng có thói quen khống chế người khác, trêu chọc người khác, trong tình cảm cũng như cẩu thả như nam tử, bị người khác trêu chọc, khống chế lại vẫn là lần đầu tiên.... Cảm giác, vô cùng xa lạ.

Ôn Lăng Âm cũng cảm giác được nàng cứng đờ, mày hơi chau nhìn nàng thật lâu sau mới hỏi: "Nàng không muốn?"

Việt Dao nhìn bàn tay hai người nắm nhau, có chút khẩn trương xoa chớp mũi cười gượng: "Không quá thích ứng như vậy."

"Nhưng mà lúc ở nhạc phường, lúc ta trúng độc, nàng...." Ôn Lăng Âm vốn định nói "nàng đều hôn ta" nhưng sau đó nghĩ lại biểu đạt như vậy giống như không đủ khí thế, yết hầu chuyển động một phen mới nói: "Nàng cùng ta đều đã làm chuyện càng thân mật hơn."

Việt Dao theo bản năng phản bác: "Cái đó không giống nhau."

Năm ngón tay Ôn Lăng Âm nắm thật chặt, hỏi lại: "Sao lại không giống?"

Việt Dao há miệng thở dốc, vốn định giải thích lần đầu tiên là do tình thế cấp bách, lần thứ hai là do sợ hắn cứ như vậy chết đi.... Nhưng mà hiện tại nói cái này cũng vô dụng, cũng do nàng mạnh miệng nói ra, nước đổ khó hốt, chỉ có thể từ từ thử cùng Ôn Lăng Âm.

Huống chi, tuy rằng có chút không thích ứng nhưng nàng cũng không chán ghét sự thân cận của Ôn Lăng Âm.

Nhưng Ôn Lăng Âm không biết suy nghĩ trong lòng nàng, trong tiếng ve kêu dày đặc đầu hạ không khí nhất thời có chút nặng nề.

Cảm giác được áp suất thấp lòng bàn tay Việt Dao ra chút mồ hôi, ý dồ nói tránh đi: "Ôn đại nhân ngài xem, chúng ta đều là đông liêu, nắm tay như vậy ra cửa không thích hợp lắm?"

Nàng lộ ra nụ cười, cười đến mi mắt cong cong nhưng Ôn Lăng Âm lại không dễ dỗ giống như thường ngày. Hắn nhíu mày nhìn Việt Dao, sau một lúc lâu mới buông lỏng bàn tay nắm tay Việt Dao.

Lòng bàn tay cùng độ ấm chợt rời đi làm Việt Dao ngây ngốc phút chốc, năm ngón tay theo bản năng cuộn lại tựa hồ như muốn giữ lại cái gì.

Việt Dao cảm thấy Ôn Lăng Âm giống như đang giận

dữ.

Ôn Lăng Âm xoay người ra khỏi sương phòng, đi về phía cửa lớn của Bắc Trấn phủ tư. Việt Dao ngay sau đó đuổi kịp, có chút thấp thỏm hỏi: "Mặt trời lớn như vậy, Ôn đại nhân đi đâu thế?"

Vẻ mặt Ôn Lăng Âm không thay đổi nhưng giọng điệu có chút lạnh lẽo hạ xuống: "Tuần thành."

"Tuần thành có cấp dưới vất vả làm rồi, ngài đi làm gì?"

Thấy Ôn Lăng Âm không nói lời nào Việt Dao dưới tình thế cấp bách đành giữ chặt cổ tay hắn hỏi: "Ôn đại nhân, ngài đang giận dữ sao?"

Ôn Lăng Âm lạnh giọng: "Không có."

Này còn gọi là không có? Trên mặt chỉ kém viết lên mấy chữ to "ta đang giận dữ, dỗ ta".

Cũng may Việt Dao da mặt dày, nghiêm mặt cười nói: "Lần trước hồ sơ Đông Xưởng thẩm vấn thích khách Bắc Địch đã đưa tới Bắc Trấn phủ tư, ta đang muốn tìm Ôn đại nhân ngài ký tên rồi trình lên Hoàng thượng, ngài xem nếu ngài đã đến đây cũng đừng ra cửa tuần thành nữa, trước hoàn thành công vụ của Bắc Trấn phủ tư, sau đó ti chứuc lại mời ngài uống rượu được không?"

Ôn Lăng Âm gượng gạo nói: "Không được."

"...."

Tâm Việt Dao vắt ngang, chủ động đưa bàn tay ra

nắm chặt năm ngón tay thon dài của Ôn Lăng Âm: "Được được được, tay nhỏ cho ngài cầm, cầm cả ngày cũng không sao, đừng nóng giận được không?"

Ôn Lăng Âm tránh thoát khỏi tay nàng, để tay sau người vuốt ve lòng bàn tay.

Bộ dạng không nói lời nào của hắn rất lạnh, cả người đều tỏa ra hàn khí. Việt Dao nhìn hắn một cái rồi lại nhìn bàn tay trống rỗng của mình, thở dài: "Ai, sao ngài lại cứ như vậy."

"Là ta không tốt sao?" Ôn Lăng Âm bỗng nhiên mở miệng, đôi mắt nhạt màu như muốn đi vào trong lòng nàng: "Việt Sử phủ cảm thấy cùng ta thân mật là một chuyện rất miễn cưỡng, khó chịu?"

Việt Dao vội nói: "Không có, vì sao Ôn đại nhân lại nói như vậy? Ngài rất tốt, cũng không làm ta khó chịu chỉ là...."

"Chỉ là không đủ thích ta." Ôn Lăng Âm bình tĩnh: "Nàng đồng ý với ta chuyện đó, nói cái gì cũng đều nguyện ý làm cùng ta chẳng qua chỉ là để dỗ ta gạt ta phải không?"

"Ta...." Việt Dao theo bản năng muốn nói không đúng nhưng lại không biết không đúng chỗ nào.

Chút chần chờ trong mắt nàng không tránh được đôi mắt của Ôn Lăng Âm.

Ánh mắt Ôn Lăng Âm âm trầm, môi hơi nhếch mở ra rồi mím lại, cuối cùng chỉ có thể trầm mặc rời đi.

"Ôn đại nhân!" Việt Dao muốn đuổi theo nhưng lại

bị Ôn Lăng Âm ngăn lại: "Đừng đuổi theo. Trước khi Việt Sử phủ nghĩ kỹ tâm ý của mình nếu không có công vụ, chúng ta vẫn là không cần gặp nhau."

Hô hấp Việt Dao cứng lại, có chút ủy khuất nói: "Ôn đại nhân đây là có ý gì?" Lại nói tiếp: "Ta biết sai rồi!"

"Không, nàng không biết." Nói xong Ôn Lăng Âm liếc mắt nhìn nàng thật sâu, sau đó mới đi nhanh ra cửa sải bước lên ngựa, nghênh ngang mà đi.

.....

"Cơn giận này của hắn chính là kéo dài đến nửa tháng, thần thay đổi biện pháp mà tìm cớ gặp hắn nhưng hắn luôn là bộ dạng việc công xử theo phép công, trừ bỏ công vụ một chữ dư thừa cũng không nói với thần."

Trong Tẩy Bích Cung, Việt Dao héo héo thay Tiêu Trường Ninh sửa sang lại bọc hành lý. Hôm nay Tiêu Trường Ninh quyết định dọn về Đông Xưởng sống, Việt Dao nhàn đến nhàm chán liền tới đưa nàng đi một đoạn.

Bụng Tiêu Trường Ninh đã hiện rõ, nàng mặc rộng thùng thình ngồi trên giường băng giải nhiệt, mỉm cười nhìn Việt Dao nói: "Dù sao trong lòng tỷ cũng không có hắn, hắn tức giận hay không thì có quan hệ gì với tỷ? Đáng giá cho tỷ buồn rầu tới chỗ này của bổn cung phun nước đấng sao?"

Việt Dao sửa sang tốt rồi đưa cho Đông Tuệ, cả giận: "Ai nói trong lòng thần không có hắn?"

"A? Vậy vì sao tỷ không cho hắn thân cận?"

"Không phải là do không thích ứng được sao? Mấy năm nay đều là thần đối đãi với bản thân như nam nhi, nay đột nhiên lại có một lang quân tuấn tú khác xâm nhập thế giới của thần thì cũng phải cho phép thần thích ứng một chút chứ?"

Tiêu Trường Ninh buồn cười: "Hắn không phải đang cho tỷ thời gian nghĩ kỹ cùng thích ứng sao?"

"Loại "thích ứng" lạnh như băng này thần thà rằng không cần." Việt Dao đau đầu dựa trên bàn, thống khổ nói: "Điện hạ tốt, người nói ta nên làm cái gì bây giờ?"

Tiêu Trường Ninh nửa thật nửa giả trêu ghẹo nàng: "Đều nói một say giải ngàn sầu, tỷ chuốc say hắn rồi như vậy như vậy một phen, hắn tự nhiên sẽ tha thứ cho tỷ!"

Việt Dao trầm mặc một lát, hỏi: "Lúc trước điện hạ cùng Thẩm Huyền, cũng là được việc như thế này sao?"

"Chúng ta? Chúng ta không phải." Tiêu Trường Ninh kiêu ngạo nói: "Chúng ta là thẳng thắn thành khẩn nên không có nhiều loang quang lòng vòng như các ngươi."

Việt Sử phủ lâm vào mờ mịt bắt đầu suy nghĩ đến tính khả thi của việc chuốc say Ôn Lăng Âm.

Không bao lâu sau Lâm Hoan tới đón Tiêu Trường Ninh hồi phủ, Tiêu Trường Ninh liền cáo từ Việt Dao ra cửa lên xe.

Nàng ưỡn thẳng bụng có thai đã nhiều tháng đi đường thong thả, trước khi lên xe còn gặp phải mấy cung tì đi ngang qua.

Chỉ là vội vàng liếc mắt một cái nhưng nhóm cung tì vẫn như cũ thấy rõ bụng nàng phồng lên, tất cả đều lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, ngay sau đó quỳ sát đất lạy như đụng phải một bí mật thật lớn, ngay cả bả vai cũng run rẩy không ngừng.

Chương 73: Buộc Tội

Tin tức Trường Ninh trưởng công chúa có thai nhanh chóng lan truyền trong cung.

Đây chính là một chuyện lớn: Trưởng công chúa sau khi gả cho một tên thái giám thế nhưng lại có thai!

Trong Dưỡng Tâm Điện, Tiêu Hoàn đau đầu xoa giữa mày, đối diện là Thẩm Huyền đang đứng thẳng: "Tỷ tỷ không theo ngươi vào cung sao?"

Tầm mắt Thẩm Huyền đảo qua tấu chương chồng chất như núi trên bàn của Tiêu Hoàn, vẻ mặt không thay đổi trầm ổn nói: "Nàng là phụ nữ có thai, vào cung không tiện nên nghỉ tạm ở Đông Xưởng."

"Thì ra Thẩm Đề đốc còn nhớ rõ tỷ tỷ là phụ nữ có thai? Mắt thấy hơn ba bốn tháng nữa là phải sinh mà ngươi lại cứ vào lúc này đưa nàng về Đông Xưởng rồi để mấy cung nữ không liên quan nhìn thấy bụng nàng, tự nhiên nhấc lên một hồi phong ba to lớn như thế."

Tiêu Hoàn vẫn luôn học giấu tài nhưng đối mặt với một cái rồi lại một cái tấu chương buộc tội của quần thần, đối mặt với tin đồn nhảm nhí "hồng hạnh xuất tường" khắp cung, lúc này cũng không kìm nén được tức giận, nhíu mày nói: "Trẫm sớm đã nói qua, để tỷ tỷ an tâm ở lại trong Tẩy Bích Cung thẳng

đến khi đứa nhỏ bình an sinh ra trẫm sẽ nghĩ biện pháp giúp hai người...."

"Thần cũng đã nói qua, thần không đồng ý."

Thẩm Huyền cười nhạo một tiếng, lãnh đạm nói: "Hoàng thượng muốn cho Trường Ninh tránh ở Tẩy Bích Cung sinh hạ đứa nhỏ, lại nghĩ cách giấu giếm quần thần nói đứa nhỏ là con nuôi Đông Xưởng nhặt được sao?"

"Vậy ngươi muốn như thế nào!" Tiêu Hoàn cao giọng: "Đem bí mật của ngươi ra thông cáo thiên hạ sao?"

Thẩm Huyền nhướng mày: "Thông cáo thiên hạ thì thông cáo thiên hạ, đầy là đứa nhỏ của thần cùng Trường Ninh, không cần phải trốn trốn tránh tránh."

"Ngươi!" Khiếp sợ quá nhiều, Tiêu Hoàn cảnh cáo: "Thẩm Đề đốc phải nghĩ kỹ. Ngươi cũng biết một khi thừa nhận đứa nhỏ này là cốt nhục thân sinh của ngươi thì chờ đợi ngươi chính là cái gì không?"

"Tất nhiên biết." Thẩm Huyền nói: "Đả kích ngấm ngầm hay công khai cũng không thể bức ta lùi bước, làm sao còn sợ khẩu tru bút phạt."

*Khẩu tru bút phạt: Dùng ngòi bút làm vũ khí.

Tiêu Hoàn nhất thời không nói gì.

Thẩm Huyền lạnh lùng đứng ở đó, khí thế bức người nói tiếp: "Huống chi, Hoàng thượng còn thiếu thần một cái ước định."

Thì ra hắn sớm đã dự đoán được hôm nay, cũng mượn vụ án thanh trừ gian tế Bắc Địch làm tốt tính toán vì bản thân!

Tiêu Hoàn ý thức được bản thân mơ màng hồ đồ đi vào ván cờ của Thẩm Huyền, cũng bị thuyết phục bởi mưu tính sâu xa của Thẩm Huyền nhưng vẫn ẩn ẩn có chút không cam lòng bị thao túng, ngực phập phồng một phen giống như giận dỗi nói: "Trẫm dựa vào cái gì phải đồng ý giúp ngươi? Chỉ bằng ngươi diệt trừ gian tể giúp trẫm sai?"

Rốt cuộc vẫn là thiếu niên còn chưa thành thục, trong mắt Thẩm Huyền là sự bình tĩnh như đã tính sẵn trong lòng, nhẹ nhàng nhếch một bên khóe môi nói nhỏ một câu với Tiêu Hoàn.

Câu nói kia ép tới cực thấp nhưng Tiêu Hoàn vẫn nghe rõ như cũ, khi thế mạnh mẽ của quân vương nháy mắt sụp đổ bỗng nhiên đứng dậy nói: "Ngươi nói cái gì!"

Thẩm Huyền hơi nâng cằm, giọng nói trầm ổn: "Sao, vụ giao dịch này còn đáng giá?"

Tiêu Trường Ninh đang ở Đông Xưởng dưỡng thai tất nhiên cũng nghe được tin đồn nhảm nhí bên ngoài, có chút hơi kinh ngạc. Ngày ấy nàng ra khỏi Tẩy Bích Cung, trên đường xác thật gặp đươch mấy cung tì, nàng cho rằng dựa theo tính tình của Thẩm Huyền cùng Đông Xưởng mặc dù không cần nàng mở miệng cũng sẽ tự nghĩ biện pháp che miệng mấy cung tì kia, ai ngờ việc mang thai không những không giấu được ngược lại còn truyền đến ồn ào huyên náo.

Cái này không giống tác phong của Thẩm Huyền.... Trừ khi hắn cố ý để tất cả mọi người biết.

Đợi cho Thẩm Huyền từ trong cung trở về Tiêu Trường Ninh đã kìm nén không được, chống eo đứng dậy nhìn hắn hỏi: "Việc ta có thai là chàng cố ý thả tiếng gió ra?"

Thẩm Huyền không tỏ rõ ý kiến chỉ ôm nàng vào trong ngực cười: "Dù sao cũng không có khả năng giấu được cả đời."

Thân hình của Tiêu Trường Ninh cũng không mập mạp giống như thai phụ khác, chỉ là bụng càng thêm mượt mà lúc ôm có chút không tiện. Nàng khó chịu vặn vẹo thân mình, dung nhan không trang điểm thanh lệ tự nhiên, nhỏ giọng nói: "Ta biết chàng nhất định có đối sách vạn toàn nên mới làm như vậy, nhưng mà lời nói của người khác rất đáng sợ, ta vẫn không yên tâm."

Thẩm Huyền kéo nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng: "Ta đã tự mình giải thích cho triều thần, đứa nhỏ trong bụng nàng chính là cốt nhục thân sinh của ta."

Tiêu Trường Ninh kinh ngạc: "Chàng.... Chàng thẳng thắn nói ra thân phận thái giám giả của mình? Ngay lúc này?"

Thẩm Huyền chỉ nói: "Trường Ninh, ta không nỡ để nàng ủy khuất thì sao có thể để đứa nhỏ của chúng ta ngay cả một cái danh phận đứng đắn cũng không có được?"

Tiêu Trường Ninh không nghĩ tới lá gan hắn to lớn

như thế, khẩn trương: "Hoàn nhi không làm khó dễ chàng chứ? Triều thần nói như thế nào?"

Thẩm Huyền không nói ra quá nhiều chi tiết chỉ nhặt chút đồ vật không nhẹ không nặng nói: "Bị Ngự Sử Đài buộc tội khi quân, rối loạn triều đình, tranh luận sáng sớm vẫn chưa có kết quả. Ta nghe bọn họ cãi cọ quá ầm ĩ nên về trước xem nàng,."

Mặc dù Thẩm Huyền không nói tỉ mỉ nhưng Tiêu Trường Ninh cũng có thể đoán được trong triều đình là một hồi tinh phong huyết vũ như thế nào.

Tội khi quân.... Từ khi Đông Xưởng thành lập tới nay, trọng thần chết dưới tội danh "khi quân" này còn thiếu sao?"

"Chàng.... Ai!" Tiêu Trường Ninh cảm thấy khuôn mặt trầm ổn của Thẩm Huyền tất nhiên biết hắn nhất định có lưu hậu chiêu, nhưng vẫn nhịn không được lo lắng nói: "Ngay cả bản thân Hoàn nhi cũng kiêng kị chàng, chàng không sợ hắn lần này sẽ thuận nước đẩy thuyền chèn ép chàng sao?"

"Nàng yên tâm, hắn sẽ không."

"Chắc chắn như vậy?"

Thẩm Huyền cố ý trêu đùa nàng, chỉ cười không nói.

Tiêu Trường Ninh ôm hắn, dùng cổ chạm vào eo bụng rắn chắc của hắn đe dọa: "Rốt cuộc sao lại thế, chàng có hay không?"

Thẩm Đề đốc "không sợ uy hiếp", ngược lại còm ôm eo nàng sát gần mình, khàn giọng nói bên tai nàng:

"Trường Ninh, lâu rồi ta chưa chạm vào nàng."

Dục niệm nặng nề trong giọng nói khiến Tiêu Trường Ninh không thể nào trốn được, lâu rồi nàng chưa từng hoan ái nên thân thể đã mềm mại hơn. Gò má nàng nóng lên, trừng mắt nhìn Thẩm Huyền nhỏ giọng mắng: "Cầm thú! Ta còn mang thai!"

"Ta sẽ cẩn thận một chút, sẽ không làm nàng bị thương."

Tiêu Trường Ninh vẫn có chút chần chờ, Thẩm Huyền lại nói tiếp: "Không làm đến cùng, giao cho ta được chứ?"

Tiêu Trường Ninh còn muốn nói cái gì, môi hơi nhếch nhưng lại bị môi lưỡi Thẩm Huyền đi vào, đánh rơi tan tác lời nói vọt đến bên miệng nàng.

Mấy ngày kế tiếp, trong triều quả nhiên nhấc lên sóng to gió lớn, Thẩm Huyền đã mấy ngày bị gọi đến Kim Loan đại điện thẩm vấn.

Nói là "thẩm vấn" kỳ thật cũng không đúng, nếu Thẩm Huyền không muốn ra mặt ai cũng đừng hòng công phá cửa lớn Đông Xưởng mạnh mẽ mang hắn đi. Sáng sớm mỗi ngày Thẩm Huyền đều nhẹ nhàng từ biệt Tiêu Trường Ninh, lại mặc mãng bào uy nghiêm bình tĩnh "chịu thẩm" trên điện, không hề có tự giác bị " tội khi quân".

Đối với điều này, mấy người bảo thủ trong triều đều là giận nhưng không dám nói gì.

Hôm nay hoàng đế còn chưa thượng triều nhưng trong triều đình đã ồn ào huyên náo. Chòm râu hoa râm

của Ngự sử trung thừa run rẩy, lòng đầy căm phẫn chỉ vào Thẩm Huyền nói: "Thẩm Đề đốc tự mình xử trí qua nhiều tội phạm như vậy hẳn cũng biết kết cục của tội khi quân ra sao! Vậy mà lại vẫn dám mặc mãng bào tiên đế ngự tứ thượng triều, không khỏi quá mức không có vương pháp!"

*Ngự sử trung thừa: Là chức quan đã có từ thời Tần, chức vụ thấp hơn Ngự Sử Đại Phu, quản lãnh các thứ sử và thị ngự sứ, chuyên lo việc giám sát, đàn hặc các quan, kiêm xét duyệt các văn thư hành chánh nhằm đảm bảo các quan làm việc theo đúng thể chế của triều đình. Thông thường, nếu khuyết chức Ngự Sử Đại Phu, Ngự Sử Trung Thừa sẽ kiêm nhiệm chức trưởng quan của Ngự Sử Đài.

Lập tức có người tán thành: "Đi quá giới hạn như thế, kiêu ngạo đến cực điểm!"

Thẩm Huyền lù lù bất động, nâng mắt nhìn quét qua quần thần cười lạnh: "Đi quá giới hạn? Lúc trước bản đốc rửa sạch nghịch tướng phản thần, giải quyết họa trong giặc ngoài chư vị cũng không phải nói như vậy. Huống chi thiên tử chưa đến, các người liền vội không thể đợi được mà úp tội danh lên đầu bản đốc, vượt quá chức phận, không biết ai mới là người "đi quá giới hạn"?"

Trong lúc nhất thời, quần thần bị hắn nhìn qua đều lộ vẻ sợ hãi cầm lòng không đậu lui về sau nửa bước, cảm giác lạnh lẽo chạy thẳng lên như con mồi bị dã thú khóa chặt.

Thẩm Huyền giống như đang nhìn kỹ một đám kiến: "Cùng lắm là một đám tiểu nhân chỉ biết tránh trong cung dậm chân."

"Ngươi!" Ngự sử trung thừa tức giận đến sắc mặt đỏ lên, giận dữ nói: "Ngươi là tên tội nhân chỉ biết đổi trắng thay đen, rối loạn cung đình!"

"Tội nhân? Ai nói phu quân của bổn cung là tội nhân?"

Ngoài Kim Loan Điện, một nữ tử mang thai cao quý đỡ tay cung tì chậm rãi đi vào điện, đôi mắt ẩn chứa bảy phần ý cười đảo qua quần thần cuối cùng dừng lại trên người Ngự sử trung thừa dẫn đầu: "Ngự sử đại nhân, lúc trước các ngươi cực lực đề cử bổn cung gả vào Đông Xưởng để liên hôn cũng không phải là nói như vậy! Mắt thấy hiện giờ thái bình, các ngươi liền vội vàng qua cầu rút ván, hành vi tiểu nhân như vậy sao xứng với danh diệu đại thông thái của chư vị?"

Tiêu Trường Ninh xuất hiện, không thể nghi ngờ là lại đẩy mâu thuẫn đi về gió to.

Kinh ngạc nháy mắt qua đi, Thẩm Huyền mới phản ứng lại, hông coi ai ra gì mà đi qua dắt lấy tay nàng, sắc bén trong mắt hóa thành nhu tình nhíu mày hỏi: "Sao nàng lại tới đây?"

"Cảm thấy không thể cái gì cũng đều để chàng một mình gánh vác được!" Tiêu Trường Ninh nhỏ giọng nói, đưa cho hắn một nụ cười trấn an.

Tất cả hành động thân mật giữa hai người đều dừng lại trong mắt triều thần, càng như đổ nước sôi vào trong chảo dầu, cả sảnh đường ồ lên.

Ngự sử trung thừa lộ ra vẻ mặt khó coi, nghiêm túc

nói: "Trường Ninh trưởng công chúa điện hạ, thứ cho lão thần nói thẳng thân phận như vậy của người nên ở yên trong hậu cung, triều đình này không phải là nơi người nên tới."

"Bổn cung là tỷ tỷ ruột duy nhất của Hoàng thượng, trưởng tỷ như mẹ, sao bổn cung lại không thể tới nơi này?" Tiêu Trường Ninh một tay chống eo, hơi nâng bụng, một tay cố ý nắm chặt tay Thẩm Huyền quơ quơ kiêu ngạo: "Khác với các vị ngoài miệng chỉ biết nói chuyện quân binh, bổn cung tuy là nữ lưu nhưng cũng hy sinh cả đời để đổi láy triều đình yên ổn, may mắn gặp được người như phu quân đây nên mới không đến nỗi thê lương cả đời."

Nói đên đây nàng liếc mắt đưa tình nhìn Thẩm Huyền một cái, nụ cười trong sáng, tiếp tục nói: "Thiên tử còn không thể chỉ trích bổn cung thì sao tới lượt các ngươi nói ra nói vào?"

Ngự sử trung thừa chán nản.

Trong lúc hết sức giương cung bạt kiếm, lại nghe thấy ngoài cửa có âm thanh vang lên: "Hoàng thượng giá lâm —"

Triều thần mới vừa rồi còn giương cung bạt kiếm lập tức cứng nhắc lui qua một bên, khom người quỳ lạy: "Cung nghênh Hoàng thượng vạn tuế!"

Tiêu Trường Ninh cùng Thẩm Huyền cũng liếc nhau, đứng trước đám triều thần hành lễ với Tiêu Hoàn.

Tiêu Hoàn mặc long bào, đội mũ mão, khuôn mặt tuy rằng ngây ngô nhưng giữa mày đã có sự uy nghiêm của đế vương. Tầm mắt hắn nhẹ nhàng đảo qua trên

người Tiêu Trường Ninh lại rất nhanh dời đi nhìn thẳng phía trước.

Sau khi ngồi xuống, Tiêu Hoàn giơ tay: "Chúng ái khanh bình thân, Thẩm Đề đốc không cần quỳ lạy, Trường Ninh trưởng công chúa mang thai cũng không cần hành lễ."

Một câu ngắn ngủn cũng đủ cho Thẩm Huyền cùng Tiêu Trường Ninh mặt mũi.

Không dự đoán được Hoàng thượng sẽ thiên vị Thẩm Huyền, các triều thần trao đổi một ánh mắt với nhau, đều có chút không thể tưởng tượng được.

Ngự sử trung thừa tiến lên một bước nói: "Hoàng thượng, Thẩm Đề đốc giả mạo thái giám tiến cung, chưởng quản Đông Xưởng, mấy năm nay quyền thế ngập trời không chịu buông quyền, sát tinh va chạm tử vi, lòng muôn dạ thú này đã bị bóc trần! Lão thần khẩn cầu buộc tội Thẩm Đề đốc tội khi quân, xử theo cực hình!"

"Thần tán thành!"

"Thần cũng tán thành."

Mắt thấy người tán thành quỳ xuống thành một mảng lớn, nếu nói Tiêu Trường Ninh không khẩn trương vậy nhất định là giả.

Nàng bất động thanh sắc nhìn Thẩm Huyền một cái, chỉ thấy ánh mắt hắn nặng nề không có chút sợ hãi. Cảm nhận được ánh mắt lo lắng của nàng Thẩm Huyền ngược lại cong khóe miệng, ý bảo nàng an tâm.

Tiêu Trường Ninh không rõ vì sao hắn luôn tự tin như thế, nhưng rất nhanh nàng liền hiểu rõ.

Tiêu Hoàn thẳng lưng ngồi trên long ỷ, đoan chính nghe lão thần phía dưới khóc lóc kể lể buộc tội xong, lúc này hắn mới khẽ thở dài: "Chư vị ái khanh đứng lên nói đi."

"Hoàng thượng không xử trí hoạn gian, thần sẽ không đứng dậy!"

Triều thần ngang ngược đơn giản chính là một khóc hai nháo ba thắt cổ, Tiêu Hoàn đau không thôi, trên mặt miễn cưỡng duy trì uy nghiêm nhìn qua Thẩm Huyền mới nói: "Ái khanh có điều không biết, Thẩm Đề đốc vô tội."

Lời vừa nói ra, Tiêu Trường Ninh sửng sốt, triều thần cũng sửng sốt.

Trong điện lâm vào yên lặng, thật lâu sau mới bộc phát một trận tiếng động ồn ào.

"Sao có thể vô tội! Một tên thái giám giả uy hiếp thiên tử lấy lệnh chư hầu mà lại vô tội!"

"Hoang đường! Quá hoang đường!"

"Bệ hạ đây là làm sao vậy!"

Tiêu Hoàn xoa giữa mày, giơ tay ý bảo triều thần giận dữ an tĩnh lại, lúc này mới nói: "Lúc trước tiên đế bệnh nặng, Lương thị tham gia vào chính sự, tiên đế e sợ trẫm chết trong tay Lương thị nên mới tìm một cao thủ tâm phúc ngụy trang thành thái giám gia nhập Đông Xưởng, kỳ thật là âm thầm bảo

hộ an nguy của trẫm, hiệp trợ trẫm củng cố hoàng quyền giang sơn."

Dừng một chút Tiêu Hoàn mới giơ tay chỉ phương hướng Thẩm Huyền, nghiêm mặt nói: "Người này chịu di mệnh của tiên đế lẻn vào Đông Xưởng bảo hộ trẫm, đó là Thẩm Đề đốc hiện giờ!"

Sự tình quanh co, trăm triệu không dự đoán được kết quả như vậy, quần thần mới vừa rồi còn khóc lóc thảm thiết kêu gào diệt trừ hoạn gian trong lúc nhất thời đều trợn mắt há mồm: "Này...."

Tiêu Hoàn đau xót nói: "Chân tướng chính là như thế! Quân vô hí ngôn, Thẩm Đề đốc có công hiện giờ lại thành tỷ phu của trẫm, tin tưởng đối với trẫm càng thêm trung thành và tận tâm."

Nói đến đây ánh mắt Tiêu Hoàn sáng quắc nhìn chằm chằm Thẩm Huyền gằn từng chữ: "Đúng không, Thẩm Đề đốc?"

Thẩm Huyền nhíu mày, rất nhanh buông ra khẽ cười nói: "Tất nhiên là như thế."

Tiêu Trường Ninh nhìn một màn trò hay cực kỳ ngoạn mục này không khỏi cảm thấy vui vẻ. Nàng không biết Thẩm Huyền cùng Tiêu Hoàn âm thầm giao dịch cái gì mới khiến cho Tiêu Hoàn lâm trận phản chiếu, bịa đặt một cái cớ giải vây như vậy cho Thẩm Huyền, ngăn chặn ngôn luận của mọi người.... Nàng chỉ duy nhất biết rằng, hồ ly nhỏ Tiêu Hoàn đang mượn đề tài này nhân cơ hội ụp cho Thẩm Huyền cái mũ "trung thần nhẫn nhục" lên đầu, hoàn toàn đoạn tuyệt ý tưởng mưu quyền soán vị của Thẩm Huyền.

Nhưng mà cũng được, nàng cùng Thẩm Huyền vốn muốn chính là bạc đầu giai lão chứ không phải sự cô độc trên Kim Loan Điện kia.

Không biết qua bao lâu, triều thần chịu đả kích nặng mới hồi thần lại, lau mồ hôi lạnh trên trán nhỏ giọng hỏi: "Nếu Thẩm Đề đốc phụng di mệnh thanh quân sườn của tiên đế thì tiếp tục ở lại Đông Xưởng làm "thái giám" lại có chút không ổn, còn mong bệ hạ phong thưởng cái khác."

Ý ngoài lời chính là muốn gọt bỏ chức quyền của Thẩm Huyền ở Đông Xưởng.

Tiêu Trường Ninh mới vừa buông lỏng một chút, lại bị treo giữa không trung.

Tiêu Hoàn đương nhiên cầu mà không được, thuận nước đẩy thuyền nói: "Thẩm Đề đốc kinh vĩ chi tài, võ quan thiên hạ, xác thật không nên bị trói buộc ở Đông Xưởng, theo trẫm thấy ngược lại thích hợp làm tướng quân."

Mi mắt Thẩm Huyền hơi nhăn, ngược lại cười nói: "Nhận được sự cất nhắc của Hoàng thượng, thần bất tài không có chí gì lớn chỉ cần an phận ở một góc Đông Xưởng là đủ rồi."

Đây là đang uyển chuyển cự tuyệt.

Quần thần hai người trong bọc có kim, Tiêu Trường Ninh cười hòa giải: "Hoàng thượng, bổn cung không nỡ để trượng phu lên chiến trường, so với làm đại tướng quân uy phong lẫm liệt bổn cung càng hy vọng hắn ở lại Đông Xưởng bồi mẫu tử chúng ta."

Tiêu Trường Ninh lên tiếng, Tiêu Hoàn không thể không cho nàng mặt mũi, trầm tư một lát mới nói: "Cũng tốt. Chỉ là sự vụ Đông Xưởng rườm rà hỗn tạp, không bằng để xưởng vệ hợp lại làm một, sụ vụ quan trọng giao cho Ôn Chỉ huy sứ cùng Thẩm Đề đốc hoàn thành, cũng coi như chia sẻ cho Thẩm Đề đốc được không?"

Nói là hợp nhất xưởng vệ nhưng ước chừng là muốn lợi dụng Cẩm Y Vệ làm suy yếu quyền thế Đông Xưởng, cân bằng lẫn nhau, hai hổ đánh nhau.

Ngoài dự đoán chính là Thẩm Huyền không có cự tuyệt, trầm giọng nói: "Tất cả do Hoàng thượng làm chủ."

Một hồi tranh giành buộc tội hoạn gian oanh liệt thế nhưng liền hạ màn vào sáng sớm ve kêu ồn ào. Thẩm Huyền không những không bị phạt mà còn được khen ngợi gửi gắm làm trung thần.

Trên xe ngựa về Đông Xưởng, Tiêu Trường Ninh vẫn cảm thấy bản thân hình như đang nằm mơ.

"Xưởng vệ hợp nhất, cắt giảm chức quyền, ta còn tưởng rằng chàng sẽ cự tuyệt." Trong xe ngựa lay động, Tiêu Trường Ninh dựa vào ngực Thẩm Huyền trầm tư một lát, lại tự mình phủ định nói: "Không, không thể cự tuyệt, dù sao vẫn phải cho Hoàn nhi một cái bậc thang đi xuống."

Thẩm Huyền cười, lồng ngực hơi chấn động, giọng nói có chút nặng nề: "Đối với Hoàng thượng hợp nhất xưởng vệ là tước quyền nhưng đối với ta mà nói chưa chắc."

Tiêu Trường Ninh hứng thú, đứng dậy nói: "Chỉ giáo cho?"

Thẩm Huyền nhướng mày: "Nàng quan hệ tốt với Việt Dao, Việt Dao lại qua lại với Ôn Lăng Âm, xưởng vệ sớm hay muộn cũng là một nhà, đâu ra "hai hổ đánh nhau" tranh giành?"

Tiêu Trường Ninh không dự đoán được ngay cả điều này hắn cũng nghĩ tới, tiểu hồ ly Tiêu Hoàn kia sao có thể đấu được cáo già? Nàng không khỏi phụt cười: "Sao chàng biết nhất định Việt Dao sẽ qua lại với Ôn Lăng Âm? Hai người bọn họ mấy ngày trước còn giận dỗi nhau."

Thẩm Huyền nhàn nhạt liếc mắt nhìn nàng một cái hỏi ngược lại: "Lúc trước nàng cũng từng giận dỗi ta, hiện tại không phải tình cảm rất tốt sao?"

Tiêu Trường Ninh phủ nhận: "Ta không có!"

Thẩm Huyền nhắc nhở nàng: "Đối thực, nàng quên rồi?"

Tiêu Trường Ninh nghẹn họng, yên lặng xoay đầu không nói.

Sau một lúc lâu nàng lại không kìm được tò mò hỏi: "Chàng rốt cuộc làm giao dịch gì với Hoàn nhi, hắn thế nhưng lại chịu nghĩ ra lý do giúp chàng?" Ngay cả tiên đế cũng mang ra!

Thấy ánh mắt nghi hoặc của Tiêu Trường Ninh bắn tới, Thẩm Huyền khẽ cười một tiếng, nhướng mày nói: "Bởi vì trên tay ta có đồ vật Hoàng thượng

muốn nhất."

Tiêu Trường Ninh buồn bực: "Là gì?"

Thẩm Huyền bám vào bên tai nàng thấp giọng: "Nàng đoán."

Tiêu Trường Ninh nhíu mày suy nghĩ một phen, trong lòng cẩn thận thu thập thứ có thể kiềm chế Tiêu Hoàn.... Rất nhanh nàng đã có đáp án, kinh ngạc nói: "Tăm tích của Hoàng hậu?"

Nếu có thể làm trong lòng Tiêu Hoàn rối loạn ước chừng cũng chỉ có Lương Ấu Dung.

"Thông minh." Thẩm Huyền giống như muốn thưởng hôn lấy môi nàng, thẳng đến khi hôn nàng đến hai má phiếm hồng, lộ ra tính tình trẻ con.

Đầu hạ trung chuyển trong tiếng ve cùng hoa tử vi nở rộ rồi biến mất, tháng mười mùa thu yên lặng buông xuống trong hương thơm của hoa quế.

Tiêu Trường Ninh sắp tới ngày lâm bồn, Việt Dao tới thăm nàng.

Việt Dao một bộ dạng khí phách hăng hái, còn chưa vào cửa đã cười nói: "Điện hạ thần đến thăm cháu ngoại trai!"

Trong phòng, Tiêu Trường Ninh luống cuống đẩy tay chân Thẩm Huyền ra, môi phiếm ánh nước, thúc giục: "Việt Dao tới, chàng tạm thời lánh đi một chút."

Ánh mắt Thẩm Huyền lạnh lẽo, rõ ràng là không vui.

Tiêu Trường Ninh đành phải hôn lên môi hắn, giọng nói mềm mại: "Được rồi, để ta cùng nàng ấy tán gẫu một chút được không?"

Việt Dao vừa vào cửa đã thấy Thẩm Huyền cũng ở đây, nàng cười hì hì: "A, Thẩm Đề đốc cảnh xuân đầy mặt."

Thẩm Đề đốc "cảnh xuân đầy mặt" lạnh lùng giương mắt, ánh mắt như đao nhưng Việt Dao cẩu thả vẫn chưa phát hiện.

"Được rồi được rồi, sao so xuân phong đắc ý được với tỷ!" Tiêu Trường Ninh ưỡng bụng to gian nan đứng dậy, dỗ Thẩm Huyền ra khỏi phòng sau đó mới kéo tay Việt Dao nói: "Xem bộ dạng này của tỷ chắc là tiêu tan hiềm khích lúc trước với Ôn Lăng Âm rồi?"

Việt Dao cười "hắc hắc" hai tiếng, bưng ly trà lạnh nhấp một ngụm.

Tiêu Trường Ninh biết sự tình hơn phân nửa là đã thành, thấp giọng thì thầm: "Hai người tiến triển đến tình trạng gì?"

Việt Dao cũng thần bí thò lại gần, ở bên tai nàng nói như vậy như vậy một hồi, Tiêu Trường Ninh ngạc nhiên: "Lợi hại, chúc mừng!"

"Trước cứ thử xem." Việt Dao nói: "Dù sao tỷ không có kinh nghiệm mà hắn cũng không có kinh nghiệm, dày vò chút."

"Mặc kệ như thế nào đi nữa, bổn cung cũng mừng cho tỷ." Nói xong Tiêu Trường Ninh kêu lên một tiếng,

ôm bụng nói: "Ai, lại đá muội."

Tầm mắt Việt Dao dừng lại trên bụng cao phồng của nàng, cười tủm tỉm: "Lại động?"

"Đứa nhỏ đang động đây." Tiêu Trường Ninh chỉ bụng mình: "Tỷ có muốn sờ không?"

"Có thể sao?" Việt Dao đặt tay trên bụng Tiêu Trường Ninh quả nhiên có thể cảm nhận được cái thai dưới bụng động, ngạc nhiên nói: "Thật nè! Hắn đang động, tỷ sờ thấy!"

Tiêu Trường Ninh bị nàng chọc cười: "Tỷ cùng Ôn Lăng Âm phải nỗ lực nhiều hơn, sớm ngày thành hôn sinh hạ đứa nhỏ, cùng đứa nhỏ của bổn cung định chung thân."

Việt Dao đang muốn nhận lời lại thấy mày Tiêu Trường Ninh nhăn lại, bỗng nhiên khom lưng kêu lên một tiếng.

"Sao vậy, đứa nhỏ lại đá muội?" Việt Dao cười hỏi.

Rất nhanh nàng ngừng cười, bởi vì vẻ mặt Tiêu Trường Ninh thực sự không đúng.

"Việt tỷ tỷ, nhanh kêu Thẩm Huyền tới!" Tiêu Trường Ninh ôm bụng, cắn răng gian nan nói: "Bổn cung.... Bổn cung sợ là muốn sinh!"

Chương 74: Kết Cục

Tiêu Trường Ninh đã đau đứt quãng cả ngày, lúc này đêm dài, từng cơn đau càng thêm rõ ràng, đau đến mức nàng đầy mồ hôi, còn chưa chính thức bắt đầu sinh sản sắc mặt đã tái nhợt.

Việt Dao ở bên trong bồi nàng, nhìn đầu tóc bên thái dương nàng đều bị mồ hôi làm ướt không khỏi sốt ruộc nói: "Đau thành như vậy rồi sao còn chưa sinh?"

Tiêu Trường ninh chịu đựng cơn đau điều chỉnh hô hấp, miễn cưỡng cười: "Sinh đứa nhỏ chính là bổn cung, sao tỷ ngược lại còn khẩn trương hơn bổn cung vậy?"

Việt Dao cười lau mồ hôi cho nàng, cố gắng dùng ngữ khí nhẹ nhàng cổ vũ: "Điện hạ đừng sợ, chờ lát nữa uống chén canh gà, ăn no mới có sức lực dùng sức, trước giờ Tý đảm bảo mẫu tử bình an."

"Nói không chừng chính là con gái." Lại một trận đau đớn đánh úp tới, Tiêu Trường Ninh cắn chặt môi, bàn tay đặt trên bụng thở phì phò: "Thẩm Huyền đâu?"

Việt Dao xốc mành sa lên liếc mắt nhìn ra ngoài, thấy bóng dáng Thẩm Huyền ẩn ẩn chiếu lên cánh cửa, liền nói: "Ở bên ngoài nói chuyện cùng nữ y của Thái Y Viện, cần thần đi gọi hắn vào không?"

Tiêu Trường Ninh suy nghĩ, lắc đầu nói: "Không cần.... Á!"

Lại một trận đau nhức, đau đến năm ngón tay nàng đều nắm chặt lại.

Ngoài phòng, nữ y lớn tuổi kinh nghiệm phong phú đang báo cáo tình hình thân thể của Tiêu Trường Ninh cho Thẩm Huyền: "Khung xương của Trường Ninh trưởng công chúa hơi nhỏ, thân hình gầy yếu, lúc sinh con sẽ gian nan hơn phụ nhân to lớn mông béo một chút."

Mày Thẩm Huyền nhăn lại thành chữ xuyên 川, trầm giọng nói: "Từ trước đến nay nàng ăn uống không tốt, mấy tháng nay đều dỗ nàng ăn nhiều chút cũng không thấy mập lên."

"Thẩm Đề đốc yên tâm, không phải ăn nhiều mập lên là nhất định dễ dàng sinh sản, nếu thai nhi quá lớn ngược lại sẽ gặp nguy hiểm hơn." Nữ y cung kính nói: "Cũng may vị trí thai của trưởng công chúa rất đúng, nhất định sẽ mẫu tử bình an."

"Còn bao lâu mới có thể sinh được?"

"Cái này vốn phải xem tình huống thân thể của trưởng công chúa, thần mới vừa nhìn thử đã mở được bảy ngón tay, hiện tại hẳn là có thể chuẩn bị sinh."

Sắc mặt Thẩm Huyền căng thẳng, đôi mắt sắc bén sâu thẳm nhìn chằm chằm nữ y gằn từng chữ: "Ngươi nghe đây, bất cứ giá nào bản đốc cũng muốn nàng phải bình an."

Nữ y run lên, vội cúi đầu uốn gối nói: "Vâng, vâng!"

Nữ y chỉnh đốn hòm thuốc rồi bước vào phòng, Đông Tuệ cùng A Chu cũng vén tay áo đi vào hỗ trợ. Thẩm Huyền một mình đứng ngoài cửa trong chốc lát sau đó sửa sang lại thần sắc rồi nhấc chân bước vào phòng trong.

Nữ y đang chuẩn bị thấy hắn tiến vào liền hoảng sợ, theo bản năng muốn ngăn trở lại bị Việt Dao đứng một bên duỗi tay đè vai nàng lại, nhìn nàng lắc đầu.

Thẩm Huyền không cho rằng thê tử của mình sinh sản là một việc đen đủi, hắn bình tĩnh tự nhiên mà xốc mành sa lên, đi đến phòng trong có chậu nước ấm, kéo cùng băng gạt, tìm vị trí bên người Tiêu Trường Ninh rồi ngồi xuống, giữ chặt tay nàng đặt giữa trán mình, giọng nói mang theo đau lòng không thể nào che giấu: "Còn tốt không?".

"Có chút khẩn trương". Tầm mắt Tiêu Trường Ninh dừng lại trên túi ngân châm trong tay nữ y, lại nhìn lướt qua kéo cùng đao nhỏ bày biện chói lọi trên bàn, nàng hít một hơi nói: "Còn rất đau, không biết lúc sinh có đau hơn hay không."

"Sẽ rất thuận lợi, có ta ở đây." Thẩm Huyền giống tôn sát thần ngồi ở kia, xác thật có hiệu quả trừ tà.

Lời này rất làm người an tâm, Tiêu Trường Ninh cảm giác đau nhức cũng giảm đi không ít, trong lòng ấm áp, cười nói:" Vậy chàng phải luôn bồi ta".

"Ừ, sẽ luôn bồi." Thẩm Huyền nhận lấy chén canh gà từ trong tay A Chu, lại thổi canh bớt nóng chút, giương mắt nói: " Uống canh chút?"

Tiêu Trường Ninh lắc đầu:" Đau, uống không nổi."

"Nhất định phải uống điện hạ, uống rồi mới có thể lực sinh đưa nhỏ." Nữ y một bên dặn dò, lại xốc chăn lên nhìn nàng nói: " Điện hạ nâng chân cao lên, mở ra chút, nô tỳ xem thay người."

Tiểu Trường Ninh làm theo, Thẩm Huyền đưa cái thìa đến miệng nàng dỗ dành:" Há miệng, ta đút nàng."

Tiêu Trường Ninh uống một ngụm, Thẩm Huyền liền cúi người hôn một cái trên trán nàng cổ vũ.

Một lát, nữ y chui ra từ trong chăn, cười nói:" Cửa tử cung không sai biệt lắm đã mở ra, có thể sinh."

Tiêu Trường Ninh miễn cưỡng uống hai ngụm nước canh, sau đó liền đau đến không thể ăn vô được nữa, nắm chặt tay Thẩm Huyền: "Không được! Chịu không nổi!"

Sắc mặt nàng tái nhợt, thái dương ướt mồ hôi, trong mắt đã đau đến ra nước mắt.

Thẩm Huyền đành buông chén canh đứng dậy ôm nàng vào ngực, hôn lên trán nàng trấn an: "Tiền sản ta sẽ thay nàng mở ra sản đạo, sẽ không có việc gì."

*Tiền sản: thời kỳ trước khi sinh.

*Sản đạo: đường thai nhi từ trong bụng mẹ chui ra ngoài.

Quá trình mở sản đạo có chút thẹn thùng, trên gương mặt tái nhợt của Tiêu Trường Ninh nhịn không được nổi lên một tầng đỏ ửng, nhưng rất nhanh nàng liền đau đến không rảnh lo cảm thấy thẹn thùng. Ngay từ đầu vẫn luôn cắn răng nhỏ giọng hừ hừ, đến cuối cùng đã đau đến gân xanh nhô lên, chỉ muốn nhanh sinh hạ đứa nhỏ trong bụng ra ngoài.

"Trưởng công chúa điện hạ điều chỉnh hô hấp, tốt! Dùng sức!" Tay nữ y đầy máu, không nhịn được cổ vũ nàng.

Tiêu Trường Ninh kỳ thật đã nghe không rõ nữ y đang nói cái gì, cả người ướt mồ hôi giống như mới được vớt ra từ trong nước, làn da trần trụi bên ngoài đã chuyển qua màu trắng không hề có chút máu, trong lúc mông lung nàng tựa hồ nghe thấy có người nói: "Hoàng thượng tới...."

Lại nghe thấy Thẩm Huyền phân phó: "Để hắn chờ bên ngoài, đừng để Trường Ninh phân tâm."

Rồi sau đó cái gì nàng cũng không nghe rõ nữa, đau đớn lâu dài cùng thoát lực khiến cho tầm mắt nàng dần mông lung, trong mắt tràn đầy nước mắt cùng mồ hôi thấm vào, nàng suy yếu nói: "Đứa nhỏ vẫn luôn không ra.... Thẩm Huyền, ta đau."

"Kiên trì một chút, ngoan." Thẩm Huyền dùng bàn tay lau đi mồ hôi trên trán nàng, xoay người lạnh lùng nói: "Ngươi không phải nói rất nhanh sao? Sao giờ đã qua giờ Tý rồi mà còn chưa sinh ra!"

Ánh mắt hắn thật sự quá đáng sợ, đôi tay đầy máu tươi của nữ y run rẩy, hốt hoảng quỳ xuống: "Đã nhanh, thật sự rất nhanh! Nhưng trưởng công chúa nên tiếp tục dùng sức, đứa nhỏ không thể kẹt ở sản đạo quá lâu!"

Việt Dao một bên khẩn trương mà run rẩy cả chân, khuyên Thẩm Huyền: "Ai, ngươi đừng dọa nàng." Rồi lại cúi người nhìn Tiêu Trường Ninh: "Điện hạ, người nghe thấy không? Rất nhanh thôi, chỉ cần người dừng lực chút, chúng ta có thể nhìn thấy đỉnh đầu đứa nhỏ!"

Chóp mũi Thẩm Huyền cũng đổ mồ hôi, mu bàn tay bị Tiêu Trường Ninh nắm chặt đến đỏ lên, ôn nhu trấn an nàng: "Lại kiên trì thêm chút Trường Ninh, chỉ một chút. Đến, hít sâu, dùng sức!"

Tiêu Trường Ninh chưa bao giờ gặp qua ánh mắt Thẩm Huyền như thế, yếu ớt, đau lòng, giống như ngay sau đó sẽ rơi lệ. Nàng miễn cưỡng thu hồi thần trí tan rã, cắn cánh môi đến chảy máu, phối hợp với động tĩnh trong bụng dùng hết sức lực toàn thân....

Giờ Sửu, gà gáy canh bốn, phòng trong Đông Xưởng rốt cuộc truyền đến một tiếng khóc nỉ non của trẻ con.

Khoảnh khắc nghe được tiếng khóc của trẻ con rất nhiều thái giám cầu nguyện ở ngoài cửa đều hoan hô lên, thật giống như đứa nhỏ là do bọn họ sinh ra! Tiêu Hoàn một đêm không ngủ chờ trong sảnh, thẳng đến khi Đông Tuệ vội vàng tới báo, vui vẻ nói: "Chúc mừng Hoàng thượng, trưởng công chúa sinh hạ một thiên kim, ngài làm cữu cữu rồi!"

Tiêu Hoàn đột nhiên đứng dậy, sửng sốt trong chốc lát rồi lại mờ mịt ngồi lại trên ghế, lẩm bẩm:

"Trẫm, trẫm...."

Một lát sau hắn rốt cuộc cũng hồi thần, thở phào một hơi cười nói: "Tốt, tốt! Trẫm sắp làm cữu cữu!"

Trong phòng, nữ y cùng thị tỳ đang lau thân mình cho đứa trẻ, Thẩm Huyền cũng không nhìn nữ nhi một cái mà chỉ gắt gao nắm chặt bàn tay rũ xuống của Tiêu Trường Ninh, chạm trán cùng nàng, hôn lên gương mặt nàng. Giờ phút này, Thẩm Đề đốc luôn trầm ổn uy nghiêm giọng nói lại hơi run rẩy, hít thật sâu nói: "Vất vả rồi, Trường Ninh."

Tiêu Trường Ninh không có biện pháp đáp lại hắn, nàng đã mệt đến mức ngay cả một đầu ngón tay cũng không nâng dậy được, khoảng khắc trong bụng không còn cái đó đầu óc nàng ầm ầm vang lên, muốn ngất.

Thấy sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, máu tươi nhiễm đỏ cả chậu nước, Thẩm Huyền chợt giơ tay đè trên mi mắt, dùng bàn tay chặn đôi mắt lại.

Tiêu Trường Ninh suy yếu mở mắt ra, vừa vặn nhìn thấy một giọt nước mắt lăn xuống dưới tay hắn.

Tiêu Trường Ninh ngẩn ra, trái tim phảng phất như bị ai đó hung hăng nhéo, đau đến hoảng, so với khi sinh đứa nhỏ còn muốn đau hơn.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Thẩm Huyền rơi lệ, không tiếng động và lặng lẽ, chỉ có một hàng

nước mắt chảy qua cằm.

"Thẩm...." Nàng bất an há miệng thở dốc, muốn an ủi, muốn mỉm cười, muốn nói cho hắn biết không có việc gì nhưng ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói nên lời.

Việt Dao ôm đứa trẻ đã rửa sạch lại cho Thẩm Huyền cùng Tiêu Trường Ninh xem, hưng phấn nói: "Là một thiên kim, xinh đẹp giống như điện hạ!"

Thẩm Huyền không rảnh bận tâm nữ nhi vẫn ôm Tiêu Trường Ninh như cũ, chóp mũi chôn trên cần cổ ướt mồ hôi của nàng thấp giọng: "Trường Ninh nhất định rất đau."

Chỉ một lời này Tiêu Trường Ninh liền cảm thấy bản thân chịu đau lớn hơn cũng được. Khóe miệng nàng giật giật, cuối cùng vẫn không chịu nổi cả người mệt mỏi, đôi mắt nhắm lại nặng nề ngủ.

Thẳng đến khi Tiêu Trường Ninh lau thân mình, đợi nàng ngủ say Thẩm Huyền lúc này mới nhận lấy nữ nhi trong lòng Việt Dao, tập trung nhìn đứa nhỏ nhăn nhúm còn chưa mở khuôn mặt nhỏ trong tả lót, vẻ mặt là ôn nhu chưa bao giờ có.

Hắn ôm nữ nhi đẩy cửa ra ngoài, phân phó Lâm Hoan cùng Phương Vô Kính: "Thắp đèn."

Đèn lồng đỏ bừng rất nhanh được thắp lên chiếu sáng Đông Xưởng giống như ban ngày. Thẩm Huyền một thân võ bào, một tay ôm ấp đứa trẻ đạp ngọn đèn dầu đầy đất mà đi, giống như ôm ấp một thế giới mới tinh, khí thế uy nghiêm.

Mà ở tiền đình, toàn bộ thái giám Đông Xưởng cùng Dịch trường đã chờ ở chỗ này.

Thẩm Huyền đi đến trước đám người đứng thẳng rồi sau đó giơ đứa nhỏ trong tã lót lên cao, giống như hướng toàn thế giới thông báo một sinh mệnh mới đã đến, toàn bộ thái giám trong viện đều ấn đao quỳ lạy, hết sức thần phục.

Ngọn đèn dầu chiếu lên mặt Thẩm Huyền tựa như muôn vàn tinh tú hội tụ. Hắn dùng cánh tay nâng đứa trẻ lên, cao giọng: "Ngô thê Trường Ninh, sinh hạ ái nữ!"

Thái giám trong đình đều kêu lên chúc mừng: "Chúc mừng Đề đốc, trưởng công chúa điện hạ, sinh hạ thiên kim!"

Hoan hô liên tiếp ba lần thẳng đến khi Tiêu Hoàn trong sảnh cũng nghe thấy động tĩnh đi tới.

Tiêu Hoàn nhìn kỹ đứa nhỏ nhăn nhúm trong lòng ngực Thẩm Huyền, theo bản năng duỗi tay muốn đụng vào gương mặt nhỏ nhắn đó nhưng bàn tay còn để giữa không trung thì đứa nhỏ lại vươn bàn tay củ sen nhỏ ra nắm lấy ngón trỏ của hắn. Tiêu Hoàn sửng sốt, trong lòng phảng phất như có một chỗ mềm mại nào đó bị xúc động, kích động đến muốn rơi lệ.

Đây là cháu ngoại gái của hắn, đây là huyết mạch Tiêu gia!

"Truyền ý chỉ của trẫm." Tiêu Hoàn hơi mỉm cười, hạ lệnh: "Phong ái nữ của Trường Ninh trưởng công chúa làm Vĩnh Nhạc quận chúa, từ nay về sau cùng ngồi cùng ăn với con cái của trẫm!"

Quý nữ hoàng gia rất ít khi vừa sinh ra liền được thiên tử sắc phong, có thể thấy được địa vị của tiểu quận chúa này trong lòng thiên tử, lại sinh ra trong Đông Xưởng nhân tài xuất hiện lớp lớp, có Bắc Trấn phủ tư Sử phủ là dì cả, nói là chúng tinh phủng nguyệt cũng không khoa trương chút nào.

Nhưng mà nữ nhi mới sinh ra mấy ngày, Tiêu Trường Ninh lại vô cùng buồn rầu.

"Chàng nói xem, đứa nhỏ của chúng ta đến tột cùng là họ Thẩm hay là họ Chu?" Tiêu Trường Ninh còn nhớ họ gốc của Thẩm Huyền, ôm đứa nhỏ ngồi trên giường cho uống sữa, nhăn mày nói: "Nếu không, theo họ Tiêu của ta thì sao?"

Thẩm Huyền cười, duỗi tay ôm đứa nhỏ ăn uống no đủ qua, lại thay Tiêu Trường Ninh khép lại quần áo: "Họ Thẩm, còn tên do nàng đặt."

Tiêu Trường Ninh không muốn giao đứa nhỏ của mình cho vú em nuôi nấng, cũng may sữa của nàng còn tính là đầy đủ, chỉ là bị đứa nhỏ mút đến phát đau liền xoa ngực cười nói: "Tên ta suy nghĩ rất nhiều nhưng vẫn luôn không thể quyết định, đợi lát nữa cho chàng xem, chúng ta cùng thương nghị."

Nghĩ đến cái gì, nàng lại cười nhẹ: "Kỳ thật Hoàn nhi ban phong hào cho nó cũng khá tốt, Vĩnh Nhạc, vĩnh viễn an bình vui sướng."

Thẩm Huyền duỗi tay xoa cái miệng nhỏ mang theo vết sữa của nữ nhi, lại cúi đầu hôn một cái lên môi Tiêu Trường Ninh: "Không vội, từ từ tới."

Tiêu Trường Ninh buồn cười đón ý nói hùa hắn, thẳng đến khi đánh thức nữ nhi ngủ say trong tã lót mới bỏ qua.

Tiêu Trường Ninh một lần nữa dỗ nữ nhi đi vào giấc ngủ, sau đó mới mệt mỏi thở dài: "Sinh đứa nhỏ vốn gian nan, cho nó uống sữa càng khó."

"Vậy không sinh nữa, có một nữ nhi là được." Thẩm Huyền đặt đứa nhỏ vào trong nôi ngủ yên, sau đó mới một lần nữa trở lại trên giường ôm chặt Tiêu Trường Ninh nói nhỏ bên tai nàng: "Đau như vậy, ta không nỡ để nàng lại chịu lần thứ hai."

Tiêu Trường Ninh mắng hắn "đồ ngốc", trong lòng lại vô cùng ngọt ngào.

Hai người đang không đứng đắn thì giọng nói của Phương Vô Kính vang lên ngoài cửa, mang theo chút ít ngưng trọng: "Đề đốc, đã bắt được Tô Tề, có cần lập tức thẩm vấn?"

Tiêu Trường Ninh sửng sốt, suy nghĩ trong chốc lát mới nhớ "Tô Tề" là ai. Nàng hỏi Thẩm Huyền: "Cái người lấy cung hối lộ người của chàng?"

Thẩm Huyền gật đầu, ôn nhu trên khuôn mặt dần biến thành bình tĩnh. Hắn vuốt ve gương mặt Tiêu Trường Ninh, nói xin lỗi: "Chờ ta trong chốc lát."

Tiêu Trường Ninh từ trước đến nay đều không can thiệp vào công vụ của hắn, liền rộng rãi nói: "Chàng đi đi, ta ngủ tiếp một lát."

Thẩm Huyền hôn một cái trên trán nàng, sau đó mới trầm mặc bước ra cửa.

Tô Tề quả nhiên bị nhốt bên trong lao ngục của Đông Xưởng, Thẩm Huyền cách một hàng rào sắt u ám nhìn kỹ hắn, chỉ thấy hắn mặc gấm vóc lụa y sạch sẽ, thân hình trẻ tuổi yên tĩnh, là bộ dạng phú quý của công tử thế gia.

Nhìn thấy Thẩm Huyền đến, Tô Tề đứng trong bóng tối đứng thẳng bất động hồi lâu, sau đó mới chậm rãi nện bước đi tới Thẩm Huyền.

Thẩm Huyền nhíu mày, lạnh giọng chất vấn: "Ngươi đưa cho bản đốc cây cung hoa văn phức tạp chỉ duy nhất Chu gia Thanh Châu có, ngươi đến tột cùng là từ đâu đến?"

Phương Vô Kính một bên đe dọa: "Nói! Nếu không giết chết ngươi!"

Tô Tề tựa hồ bị dọa, bước chân hơi dừng, hồi lâu mới tiếp tục nện bước đi, từng bước một đi ra khỏi bóng tối.

Mỗi bước đi của hắn đều phảng phất như ngàn quân dưới chân, bước đi vô cùng gian nan, chờ đến khi bóng tối từ chút rút đi trên người hắn, lộ ra một gương mặt tuổi trẻ tuấn tú, Thẩm Huyền không khỏi hơi giật mình.

Đó là một gương mặt vô cùng xa lạ, xa lạ lại ôn hòa, đầy mặt lại là nước mắt, cứ như vậy mở to một đôi mắt ướt át đỏ bừng, cách hàng rào sắt nhìn Thẩm Huyền.

Đây là một loại ánh mắt phức tạp như thế nào? Thẩm Huyền không hình dung ra.

Hắn chỉ biết khi bản thân nhìn thấy đôi mắt Tô Tề, lồng ngực không rõ ngọn nguồn lại đau đớn giống như bị bóc huyết vảy đi, lộ ra miệng vết thương hắn che giấu sâu bên trong nội tâm, ký ức dĩ vãng phun trào, thoáng hiện lên trong đầu hắn.

Thật lâu sau, Tô Tề đầy nước mắt nở một nụ cười, đỡ hàng rào nhẹ giọng nói: "Ca...."

Thoáng chốc, con ngươi Thẩm Huyền bỗng nhiên co rụt lại.

.....

Tiệc rượu trăm ngày của đứa nhỏ, vừa vặn cũng là ngày Việt Dao cùng Ôn Lăng Âm thành hôn, song hỷ lâm môn. Nhưng mà, hai người kia cũng gập ghềnh rất lâu nhưng cuối cùng vẫn là tu thành chính quả, Tiêu Trường Ninh cũng rất vui vẻ vì bọn họ, tuy rằng bởi vì nữ nhi nên không thể tự mình dự tiệc tưới nhưng lại đưa tới một phần hậu lễ cực lớn, để chúc phúc.

Ba năm sau, Tiêu Trường Ninh lại lần nữa mang thai.

Khi đó Vĩnh Nhạc quận chúa đã tới tuổi chạy được khắp sân nhỏ, bị Tứ đại Dịch trường của Đông Xưởng sủng hư, không người dám cản hoành hành khắp Đông Xưởng, ngay cả đồ ăn của Lâm Hoan thúc thúc cũng dám cướp. Tiêu Trường Ninh ngồi trong viện, nhìn nữ nhi cưỡi trên cổ Ngô Hữu Phúc như cưỡi ngựa không khỏi cảm thấy vui vẻ, nàng duỗi tay kéo tay áo Thẩm Huyền hỏi: "Đứa nhỏ sắp có đệ đệ hoặc muội muội, sao người không vui nhất lại là chàng?"

Thẩm Huyền hoàn hồn, bất đắc dĩ nói: "Đều không phải là không vui mà chỉ là không nỡ để nàng chịu khổ. Lúc nàng sinh Vĩnh Nhạc quá làm người đau tim."

"Loại chuyện như này trước lạ sau quen, lần thứ hai sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Tiêu Trường Ninh nói một ít lời nói bản thân không để trong lòng: "Huống chi Vĩnh Nhạc là nữ nhi, tương lai không thiếu người sủng ái nàng, có thể học hai chiêu phòng thân thì được, một thân bản lĩnh kia của chàng vẫn là phải có nam tử tới kế thừa."

Nàng híp mắt cười, vừa ngọt ngào vừa hạnh phúc: "Có người bồi, ta không khổ, rất tốt."

Cùng năm, kinh thành còn xảy ra hai chuyện lớn.

Thứ nhất, Việt Dao thành hôn ba năm lại trước Tiêu Trường Ninh một bước sinh hạ Lân nhi; Thứ hai, thiên tử trẻ tuổi cẩn trọng phê duyệt quốc sự trong cung xin nghỉ một tháng, đặc biệt tới chỗ Tiêu Trường Ninh nói lời tạm biệt.

Nghe nói Tiêu Hoàn muốn xuất cung du lịch một tháng, Tiêu Trường Ninh đã hoài thai ba tháng hiếu kỳ nói: "Sao lại muốn xuất cung vào lúc này? Chẳng lẽ nhóm thần tử bức đệ lập phi?""

Thiên tử mười tám tuổi thân hình cao lớn, cười ôn nhu: "Thời gian ba năm đã đủ, có một số việc nhất định phải đi chấm dứt."

Hắn nhắc tới ba năm, Tiêu Trường Ninh liền nhớ tới Hoàng hậu bị đồn đãi tu hành cầu phúc trong chùa,

không khỏi cười nói: "Cũng tốt."

Dáng vẻ hắn rộng rãi, ngôn ngữ tiêu sái, đã không còn nơm nớp lo sợ bộ dáng đa nghi đêm không thể ngủ lúc trước, rất có phong phạm đế vương.

"Cữu cữu, cữu cữu!" Vĩnh Nhạc quận chúa trên cổ Ngô Hữu Phúc cười khanh khách, trong tay còn múa may hồ lô đường thuận tay lấy từ chỗ Lâm Hoan, nhìn Tiêu Hoàn thanh thúy nói: "Cưỡi ngựa!"

Tiêu Hoàn đi qua ôm lấy nàng, dễ như trở bàn tay đặt tiểu cô nương ngồi qua đỉnh đầu, làm nàng cười ha ha không ngừng.

Dưới hành lang, Tiêu Trường Ninh cùng Thẩm Huyền an tĩnh trao nhau một cái hôn, tay nắm chặt nhau, đều hơi mỉm cười.

"Ta yêu chàng, Thẩm Huyền."

"Ừ."

"Ừ cái gì mà ừ?"

"Ừ chính là...." Thẩm Huyền ôm nàng vào trong ngực, gương mặt thâm thúy, trầm giọng nói: "Ta càng yêu ngươi hơn, Trường Ninh."

TOÀN VĂN HOÀN

Chương 75: Phiên Ngoại: Thẩm Thất

Tô gia Lạc Dương có một vị công tử ăn chơi trác táng, năm mười sáu tuổi cưỡi ngựa bên đường lại bất hạnh ngã xuống từ trên lựng ngựa, đụng phải đầu óc, khi tỉnh lại tính cách thay đổi lớn, hồi tâm thu tính làm đứa con có hiếu, mỗi ngày trừ bỏ đọc sách thì là luyện tên, ngoan ngoãn đến giống như thay đổi thành một người khác, làm cho trong lòng nhị lão gia Tô gia như được an ủi.

Ai cũng không đoán được túi da bên ngoài của Tô Tề không thay đổi nhưng linh hồn bên trong đã không còn là tên ăn chơi trác táng của Lạc Dương lúc trước.

Khi Thẩm Thất tỉnh lại trong cái túi da ăn chơi trác táng này, kỳ thật ban đầu hắn cũng không tỉnh táo lắm, ký ức mơ hồ giống như sương mù. Hắn luôn lặp đi lặp lại một giấc một vào buổi tối, trong mộng luôn xuất hiện lặp lại cùng một nhóm người....

Có một thiếu niên gương mặt mơ hồ nhẹ nhàng xoa đầu hắn, thấp giọng nói: "Đừng lo lắng A Thất, ca ca đưa phong thư này xong liền trở về."

Có tiểu cung nữ trầm tĩnh xinh đẹp đỏ mặt nhìn hắn: "A Thất, bộ đồ mới chàng mặc đêm thành hôn ta đã thay chàng làm tốt!"

Có máu, có ánh trăng lạnh băng, có thanh đao xuyên quan lồng ngực đau đớn, có chấp niệm cùng không buông thật sâu không có biện pháp trừ khử....

Mỗi lần bừng tỉnh từ trong ác mộng mơ hồ khó phân biệt đầy mặt Tô Tề luôn đầy vết nước mắt, khó chịu đến không thể hô hấp.

Người Tô gia nói với hắn, hắn gọi là "Tô Tề", là con thứ quyền quý ở Lạc Dương, cha mẹ trong nhà khỏe mạnh, còn có một tỷ tỷ gả cho quan lớn trong kinh thành làm vợ.... Cũng không biết vì sao, hắn lại biết rõ chính mình không phải là "Tô Tề", chỉ có cảm giác đau đớn cùng không buông chân thật trong mộng kia, từng tiếng thúc giục đứt ruột "A Thất" mới là chốn về chân chính của hắn.

Hắn dưỡng thân mình ở Lạc Dương năm năm, dần dần chỗ hổng trong ký ức rốt cuộc bổ sung hoàn toàn trong một đêm ác mộng.

Hắn nhớ tới tên mình, nhớ tới thân phận chính mình, nhớ tới ca ca duy nhất mang đến cho hắn ấm áp, cũng nhớ tới Ngọc Khấu còn chưa kịp thành thân đã sinh tử chia đôi....

Này thực sự quá hoang đường, quá kỳ quái nhưng lại là sự thật.

Thẩm Thất bắt đầu điên cuồng tìm kiếm tất cả tin tức trong kinh thành, biết được Đề đốc Đông Xưởng thế nhưng lại cùng tên với ca ca của hắn! Chuyện này không có khả năng là trùng hợp.

Lại qua một năm, tin tức Lương thị mưu nghịch bị bắt vượt qua thiên sơn vạn thủy, từ kinh thành

truyền đến Lạc Dương, Thẩm Thất thế mới biết ca ca cùng Ngọc Khấu lại dùng phương thức thảm thiết như vậy để phục thù cho hắn.

Hắn đứng ngồi không yên, thật vất vả mới thuyết phục được cha mẹ Tô gia cho vào kinh.

Hắn muốn đi gặp ca ca, thấy Ngọc Khấu, nói cho bọn họ A Thất không chết, hắn đã lấy một phương thức không thể tưởng tượng được tồn tại trên thế gian này!

Nhưng mà tới khi Thẩm Thất tiêu phí số tiền lớn đả thông quan hệ, tới gần cửa lớn uy nghiêm của Đông Xưởng thì hắn lại bỗng nhiên sinh ra một cảm giác "lo lắng hồi hộp" mờ mịt.

Thái giám Đông Xưởng ngăn hắn ngoài cửa, không kiên nhẫn nói: "Đề đốc không ở đây, có chuyện gì trước nói cùng chúng ta, chúng ta sẽ thông truyền thay ngươi."

Ánh mắt bọn họ nhìn hắn mang theo khinh thường rõ ràng, xem hắn thành một kẻ ăn chơi trác táng dựa vào hối lộ đi lên con đường làm quan.

Thông truyền thay.... Loại chuyện kỳ quái như này nên thông truyền thay thế nào? Nói ra hơn phân nửa là sẽ bị coi thành kẻ điên.

Huống chi hắn sớm nghe thấy, ca ca ban đầu là dùng tên của hắn, thay thế hắn sớm đã chết gia nhập Đông Xưởng làm thái giám, nếu giờ phút này hắn nói ra bản thân chính là "Thẩm Thất" chẳng phải sẽ mang đến cho ca ca phiền toái lớn sao?

Tính tình của Thẩm Thất từ trước đến nay đều mềm mại, hắn không muốn mạo hiểm như vậy liền suy nghĩ biện pháp. Hắn để thư đồng lấy ra một cây cung sơn vàng trong bọc hành lý ra cùng với bao đựng tên màu đen, cùng giao đến trong tay Ngô dịch trường đứng đầu, dặn dò: "Làm phiền ngài chuyển giao cho Thẩm Đề đốc, hắn thấy cung này tự nhiên sẽ đến tìm ta."

Lúc nhỏ ca ca thường xuyên dùng một cây cung lớn sơn vàng dạy hắn săn thú. Cung này là hắn phỏng theo bộ dạng trong trí nhớ tự mình làm, mang ý nghĩa tình cảm huynh đệ ngắn ngủi lại khắc sâu của hắn cùng Thẩm Huyền....

Ngô dịch trường nhận cung nhưng không cho hắn hứa hẹn, chỉ sai người đuổi hắn đi.

Không biết khi ca ca thấy, có thể nhớ tới A Thất hay không?

Xuân hàn se lạnh, trời cao ít mây, Thẩm Thất hồn bay phách lạc đi ở đầu đường xa lạ của kinh thành, khắp đầu óc đều là phản ứng của ca ca sau khi nhìn thấy cây cung kia rồi lại nhịn không được tưởng tượng đến tương lai hai người nhận ra nhau.... Nghĩ đến quá nhập thần nên không cẩn thận va vào một vị cô nương.

"A, xin lỗi." Hắn ngẩng đầu lên, áy náy nói: "Cô nương không có việc gì...."

Trong khoảnh khắc nhìn thấy dung nhan của cô nương kia thân thể hắn nháy mắt căng thẳng lên, con ngươi hơi co lại, môi run rẩy hơi mở nhưng lại không nói ra được một chữ.

Vận mệnh có khi chính là trêu người như thế.

Đó là gương mặt hắn đã gặp qua trong mộng trăm ngàn lần, vẫn thanh lệ như cũ chỉ là thiếu vài phần sinh khí lại nhiều thêm vài phần bình tĩnh, đôi mắt nhìn hắn như giếng sâu không gợn sóng, chỉ nhàn nhạt phun ra mấy chữ: "Không có việc gì."

Trong khoảnh khắc gặp thoáng qua đó, ngực Thẩm Thất một trận đau nhức, chợt gắt gao nắm lấy tay áo nàng, sức lực lớn đến đốt ngón tay đều trắng bệch.

Giọng nói cô nương mang theo tức giận, nhíu mày xoay người nói: "Công tử, thỉnh tự trọng!" Rồi sau đó nàng cũng ngây ngẩn cả người, tức giận dưới đáy mắt tiêu tán, thay thế chính là nghi hoặc cùng khó hiểu thật sâu,

Thẩm Thất lúc này mới phản ứng lại giơ tay chạm mặt, sờ đến vết nước mắt đầy tay.

"Ngọc.... Khấu...."

Chỉ là hai chữ này nhưng lại phảng phất như dùng hết sức lực cả đời của hắn.

"Ngươi...." Ngọc Khấu kinh ngạc, đáy mắt hiện lên gợn sóng nhưng ngay sau đó dường như cố kỵ cái gì, rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh: "Ngươi nhận sai người rồi."

Thẩm Thất sao có thể nhận sai người! Đó là người trong lòng hắn yêu đến tận xương, một cái nhăn mày một nụ cười của nàng đều là thất hồn lạc phách,

trọn đời khó diệt, cô nương búi tóc cài trâm để tang trước mặt này chính là Ngọc Khấu cô nương của hắn!

Thẩm Thất chậm chạp không chịu buông tay, Ngọc Khấu nhíu mày không vui rút chủy thủ phòng thân bên hông ra, dứt khoát cắt đi một đoạn tay áo bị hắn nắm chặt rồi sau đó xoay người rời đi trong ánh mắt đau đớn của hắn.

Thẩm Thất vẫn nắm tay áo bị xé rách kia đứng tại chỗ, dòng người lui tới xung quanh, hắn lại phảng phất như không phát hiện chỉ nhìn bóng dáng cô độc thanh lệ của Ngọc Khấu, giống như dừng lại thành hình ảnh vĩnh hằng.

"Công tử, công tử!" Thư đồng quơ tay trước mặt hắn, dường như nhìn thấu tâm tư của hắn, thở dài: "Bèo nước gặp nhau, ngài dù có thích vị nữ tử kia cũng không nên lỗ mãng như vậy, lôi kéo bên đường là bộ dạng gì? Hơn nữa ta xem vị cô nương kia tuy rằng lớn lên xinh đẹp nhưng lại búi tóc cô dâu, đầu đội hoa trắng, rõ ràng là vừa gả đi thì trượng phụ đã chết, không có biện pháp đến với ngài. Chúng ta vẫn là sớm về Lạc Dương đi."

"Không...."

Thẩm Thất hồi thần, đôi mắt đỏ lên nhìn một đoạn tay áo trong tay, chắc chắn nói: "Không trở về Lạc Dương, ta muốn đi theo nàng, nàng đi chỗ nào ta cũng đi theo."

"Cái gì? Công tử, ngài điên rồi sao! Lấy điều kiện của ngài tiểu thư khuê các dùng tiểu gia bích ngọc đều tùy cho ngài chọn, hà tất gì phải đi theo một

quả phụ lưu lạc thiên nhai?"

*Tiểu gia bích ngọc: Con gái cưng, con gái một.

"Ngươi không hiểu. Ta đã bỏ lỡ nàng một đời không thể lại bỏ lỡ thêm kiếp này, đến nỗi nàng sáu năm qua từng gả cho ai, ta hoàn toàn không để bụng."

Thẩm Thất cười, cười đến đầy mặt là nước mắt: "Ta để ý từ đầu đến cuối chỉ có một mình nàng."

Chương 76: Phiên Ngoại: Lâm Hoan

Khi Thẩm Huyền nhặt Lâm Hoan về Đông Xưởng, thái giám chưởng ấn Tô Chỉ Đức của Đông Xưởng đang giáo huấn người khác ở nhà chính. Khác với Thẩm Huyền, Tô Chỉ Đức trời sinh có một gương mặt hiền từ, trên mặt luôn mang theo bảy phần tươi cười, tuổi có chút lớn, tóc mai hai bên trắng xóa, lúc cười rộ lên sẽ có nếp nhăn rất sâu ở đuôi mắt.

Lúc giáo huấn hạ người khác hắn cũng cười tủm tỉm: "Đừng lúc nào cũng là bộ dạng thanh cao "mọi người đều say chỉ có mình ta tỉnh", ngươi cho rằng bản thân là anh hùng tái thế sao, trong mắt Hoàng thượng ta chính là một con chó. Thời buổi loạn lạc, gió nổi mưa phùn, chúng ta thân ở bên trong lốc xoáy trừ bỏ bản thân ra còn có thể cứu ai?"

Người quỳ trên đất hai vai run rẩy.

"Hôm nay ngươi bởi vì nhất thời mềm lòng mà thả cô nhi Vương gia, mười năm sau hậu nhân của Vương gia sẽ mang theo thù hận thật sâu vẫn gãy cổ ngươi. Đừng nói với bản đốc cái gì mà ở hiền gặp lành ở ác sẽ có hậu quả xấu, đứa ngốc mới tin tưởng trên đời này có thiện cùng ác rõ ràng."

Dứt lời, Tô Chỉ Đức vân vê món đồ chơi có hình hạch đào trên tay, hai mắt dưới lông mi trắng yếu ớt nhắm lại, chậm rãi nói: "Người đâu, kéo xuống chém, để các huynh đệ nhớ kĩ."

Lúc tên thái giám bị kéo xuống quần đều ướt nước tiểu, trên mặt đất tản mát ra mùi hương khó ngửi.

Thẩm Huyền ấn bội đao, một tay dẫn Lâm Hoan gầy đền da bọc xương hờ hững nhìn tất cả trước mặt.

Tô Chỉ Đức giống như mới phát hiện ra hắn, dựa trên ghế kéo dài giọng nói: "Thẩm Thất, ngươi nhặt cái thứ gì trở về vậy?"

Khi đó Thẩm Huyền còn chưa sửa tên trở về, vẫn dùng tên "Thẩm Thất" như cũ. Nghe được Tô Chỉ Đức đặt câu hỏi Thẩm Huyền đẩy Lâm Hoan nhỏ gầy lên phía trước, trầm giọng nói: "Trên đường trở về thấy hắn đoạt thức ăn cùng thái giám khác, hung ác, lực lớn, là hạt giống luyện đao tốt."

"Nếu nói về đao trong Đông Xưởng không có người nào là đối thủ của ngươi, giờ lại tìm một đứa nhỏ tới đây luyện đao, quá dư thừa." Tuy nói như vậy nhưng Tô Chỉ Đức vẫn vẫy tay với Lâm Hoan: "Đứa nhỏ, ngươi lại đây cho bản đốc nhìn xem."

Lâm Hoan cắn ngón tay không động đậy chỉ giương mắt nhìn Thẩm Huyền, khuôn mặt gầy đến mức dường như chỉ còn lại có một đôi mắt to.

Lông mày cùng lông mi của Thẩm Huyền phá lệ đen đậm, lúc rũ mắt nhìn sẽ tạo thành một vòng bóng đen dưới đáy mắt, rất lạnh lùng. Hắn cảnh cáo Lâm Hoan: "Muốn sống tiếp phải ngoan ngoãn nghe lời."

Tô Chỉ Đức nhìn qua là một người cười tủm tỉm nhưng tính tình lại rất cổ quái, lúc giết người sẽ không nói đạo lý. Thẩm Huyền không muốn một đứa

nhỏ như vậy chết ở đây, dù rằng đứa nhỏ này là do hắn mang về.

Lâm Hoan vì thế mở to đôi mắt đi đến trước mặt Tô Chỉ Đức đứng yên.

Tô Chỉ Đức híp mắt đánh giá hắn, hàm chứa ý cười, đôi mắt lại rất lạnh băng như rắn độc. Một khắc trước Tô Chỉ Đức còn đang cười tủm tỉm nhìn Lâm Hoan, giây sau lại là một chưởng đánh tới trước mặt hắn.

Tuy Lâm Hoan tuổi nhỏ nhưng trời sinh phản ứng nhanh nhạy,hắn theo bản năng né tránh chiêu thứ hắn, chưởng phong cơ hồ xẹt qua chóp mũi hắn. Nhưng mà chưởng thứ hai lại không may mắn né tránh như vậy, trực tiếp đánh bay thân hình nho nhỏ của Lâm Hoan ra xa một trượng, lăn vài vòng ngã xuống đất.

Thẩm Huyền nhíu mày, đốt ngón tay vuốt ve vỏ đao.

Cũng may xương cốt Lâm Hoan cứng rắn, chỉ là phun ra một ngụm máu, ngay sau đó vỗ vỗ tro bụi dính trên trang phục thái giám lung lay đứng vững. Từ đầu đến cuối ngay cả một tiếng kêu rên cũng không có, bình tĩnh như một con rối gỗ.

Sát thủ trời sinh.

"Không tồi, không tồi, phản ứng nhanh cũng chịu được bị đánh. Nếu cho thêm thời gian sẽ không kém hơn ngươi." Tô Chỉ Đức rất vừa lòng, nhìn Thẩm Huyền nói: "Mang hắn về Huyền vũ của ngươi đi, về sau giao đứa nhỏ này cho ngươi dưỡng dạy."

Thẩm Huyền gật đầu, vừa muốn đi thì Tô Chỉ Đức lại gọi hắn lại: "Nghe nói vàng bạc bản đốc ban cho ngươi đều bị trả về? Này không được đâu Thẩm Thất. Thuộc về ngươi thì ngươi phải cầm, cho dù tương lai có người kêu ngươi là thiên tuế gia ngươi cũng phải chịu. Thế đạo hiện giờ nào còn có thanh quan? Ngươi nếu cái gì cũng không lấy thì có vẻ kỳ quái, sẽ làm lòng người nghi ngờ ngươi muốn vị trí cao hơn."

Trong giọng nói hắn mang theo ý vị cảnh cáo như có như không, Thẩm Huyền trầm ngâm một lát, giữa mày là kiên cường cùng kiêu cạnh không hợp tuổi. Thật lâu sau, hắn hơi cúi đầu khom người nói: "Thuộc hạ hiểu rồi."

Thẩm Huyền mang theo Lâm Hoan đi tắm rửa bôi thuốc, lúc cởi quần áo mới phát hiện đứa nhỏ này gầy đến mức nhìn ghê người, cũng không biết bao lâu không được ăn một bữa chán chê.

Hộp thuốc có mấy viên thuốc lẻ vụn, Lâm Hoan liền bóc lấy bỏ vào miệng. Thẩm Huyền thấy vậy vội đoạt bình dược đi, trách cứ: "Thuốc cũng ăn bậy, muốn chết cứ nói thẳng!"

Lâm Hoan chỉ chớp mắt, giọng nói rất nhỏ rất nhỏ: "Ca ca, ta đói."

Một tiếng "ca ca" kia không thể nghi ngờ đã làm một góc mềm mại nhất trong lòng Thẩm Huyền xúc động, hắn nhớ tới A Thất năm trước chết ở trước mặt mình....

Lệ khí trong mắt tiêu tán không ít, Thẩm Huyền rũ mắt thô lỗ nói: "Thuốc hảo hạng, đợi lát nữa sẽ

mang ngươi đi ăn đủ." Ngữ khí tuy rằng lạnh băng nhưng động tác lạ ôn nhu không ít.

Sức ăn của Lâm Hoan lớn hơn so với tưởng tượng của Thẩm Huyền, một mình hắn có thể ăn lượng cơm của bốn người, phảng phất như trong bụng là cái động không đáy, lúc đói quả thực như lục thân không nhận.

Có một hôm Ngô Hữu Phúc nấu một chén canh phúc thọ, canh này tuy nhìn qua ngọt lành ngon miệng nhưng lại vô cùng độc, chính là dùng để ám sát. Ngô Hữu Phúc đặt chén canh trong phòng ăn thưa thớt liền xoay người đi phối phương thuốc khác, ai ngờ vì vậy nên nhất thời không biết được canh phúc thọ kia đều bị Lâm Hoan uống trộm.

Chờ đến khi Ngô Hữu Phúc xoay người lại phát hiện thì Lâm Hoan đã ngã rầm trên mặt đất.

Cũng may chén thọ canh kia của Ngô Hữu Phúc còn chưa nghiên cứu chế tạo hoàn toàn, nếu không cái mạng nhỏ của Lâm Hoan liền sẽ bàn giao đến bây giờ. Sau này Ngô Hữu Phúc cũng không dám luyện thuốc ở phòng ăn nữa, sợ vừa lơ đãng đã độc chết Lâm Hoan thường xuyên tới lấy đồ ăn vặt.

Đông đi xuân tới, nhắc tới Lâm Hoan Ngô dịch trường liền buồn rầu, nhìn Lâm Hoan tay trái bánh bao tay phải thịt nướng thở ngắn than dài: "Ai, tiểu Lâm tử, ngươi nói ngươi làm sao bây giờ đây! Tham ăn thành như vậy thì sau này có cô nương nào dám làm đối thực cùng ngươi?"

"Ha ha ha ha hắn như vậy thì sao có đối thực, "độc thực" thì đúng hơn!" Phương Vô Kính cười, tiếp tục

nói: "Ta nói lão Ngô này, ngươi không phải có cháu ngoại gái từng làm việc ở Ngự Thiện Phòng sao, thích hợp với tiểu Lâm tử đấy."

"A Chu hả? Chỉ cần nàng đồng ý ta tất nhiên không có ý kiến." Ngô Hữu Phúc thật ra cũng không phản đối, dù sao bản thân cũng là thái giám, hắn đối với Lâm Hoan đồng dạng thân là thái giám cũng không bài xích, còn cười hỏi hắn: "Thế nào tiểu Lâm tử, muốn tạo con đường cho hai người các ngươi không?"

Lâm Hoan đối với bộ dạng phẩm tính của cô nương đều không thèm để ý, chỉ hỏi một câu: "Nàng nấu cơm ăn ngon sao?"

Ngô Hữu Phúc cười tủm tỉm gật đầu: "Ăn ngon, không thể kém hơn ta."

Lâm Hoan nuốt cái bánh bao cuối cùng xuống gật đầu: "Ta đây không có ý kiến."

Bộ dạng dứt khoát lại hồn nhiên làm Ngô Hữu Phúc cùng Phương Vô Kính cười ha ha. Ngô Hữu Phúc thở dài: "Nhiều năm như vậy sao còn giống như đứa nhỏ không lớn, ngốc ngốc, biết chiếu cố cô nương thế nào sao?"

"Biết." Lâm Hoan nghiêm túc nói: "Ta sẽ để nàng ăn no mặc ấm, có đồ ăn ngon chia cho nàng một nửa, sẽ không để nàng rơi nước mắt, sẽ không để người khác khi dễ nàng."

Sau chuyện mật thám Bắc Địch gây ầm ĩ kinh thành lúc trước Lâm Hoan đi Tẩy Bích Cung báo cáo quân tình đã gặp qua A Chu một lần, là một cô nương rất

đáng yêu, trên người có một mùi hương đồ ăn mê người, Lâm Hoan rất thích.

Chỉ là không biết A Chu cô nương có thích hắn là thái giám như vậy không?

Rối rắm như thế mấy tháng Lâm Hoan một lần nữa ra ngoài trở về, ở ngoài cửa kinh thành gặp phải vài người quen.

Nói là người quen cũng không đúng, ít nhất cũng đã sáu bảy năm chưa từng gặp mặt; nếu nói người xa lạ cũng không tính xa lạ, rốt cuộc trong xương cốt của hắn vẫn còn chảy xuôi huyết mạch giống bọn họ....

Mẫu thân hắn.

Cái người bởi vì gia cảnh bần hàn mà dùng một cái đùi gà dỗ hắn đi thiến làm thái giám, mẫu thân ruột thịt.

Phụ nhân đã có chút già, rõ ràng chỉ mới bốn mươi tuổi nhưng đã bị năm tháng cùng cực khổ áp đè lên thân mình. Nàng một tay cầm theo một túi đổi lấy lương thực, một tay nắm một đứa nhỏ năm sáu tuổi, trên lưng còn cõng một đứa trẻ chưa tới một tuổi, giống như một lão đầu vênh váo thở hổn hển đi tới, thần sắc xám như tro cùng mọi người đi đường ngăn nắp xung quanh không hợp nhau.

Lâm Hoan cầm lòng không đậu mà ghìm ngựa xoay người, nhảy xuống lưng ngựa đi đến chỗ lão phụ nhân.

Hắn mặc phục sức của thái giám Đông Xưởng, tuy

rằng gương mặt bánh bao hơi hiện non nớt nhưng vẫn không ngăn được khí thế uy phong đầy người, người đi đường không khỏi né tránh nhường cho hắn một con đường.

Khi đôi giày sạch sẽ dừng lại trước mặt mình lão phụ nhân còn có chút không hồi thần lại, ngẩn người, sau đó mới sợ hãi ôm cháu gái vào trong ngực mình, nâng một gương mặt tang thương lên.

Rồi sau đó con ngươi co rụt lại, bỗng nhiên ngơ ngẩn.

Giống như gặp được cái gì không thể tin được bàn tay khô gầy của bà run rẩy kịch liệt, mắt không chớp nhìn chằm chằm Lâm Hoan, trong đôi mắt vẩn đục tràn đầy tơ máu. Cánh môi đầy da chết của bà run rẩy, thật lâu sau mới thử nói: "Hoan, Hoan nhi.... Là con sao?"

"Là ta, ta là Lâm Hoan." Lâm Hoan cảm thấy vết thương cũ năm xưa của mình lại có chút phiếm đau, một chữ "nương" ra đến bên miệng lại bị hắn nuốt xuống, chỉ nói: "Sau đó ta có trở về thăm người thân một lần nhưng mọi người đều không còn nữa, ta không biết người cùng đại ca dọn đi nơi nào, tìm thật lâu cũng không tìm được."

Hắn từng trở về....

Một người mẹ vì mấy món ăn đem hắn bán cho thái giám như mình, hắn lại vẫn trở về vấn an mình!

Phụ nhân chảy một giọt nước mắt vẩn đục, lại dùng mu bàn tay thô ráp lau đi, lẩm bẩm: "Trong thôn có lũ lụt, phòng ốc bị sập, chúng ta dọn đến huyện

Hoa cách thành trăm dặm."

Lâm Hoan "a" một tiếng, không nói nữa.

Không biết vì sao lão phụ nhân lại cảm thấy Lâm Hoan đoán được cái gì. Năm đó bọn họ dọn đi nguyên nhân không chỉ là vì hồng thủy mà bà càng sợ sẽ gặp lại Lâm Hoan hơn, sợ Lâm Hoan một ngày kia sẽ kéo cái thân thể tàn khuyết trở về tìm bà, chất vấn bà vì cái gì lại muốn vứt bỏ hắn, vì cái gì muốn gạt hắn.... Cho nên bà mới mang theo trưởng tử cường tráng cùng hai mươi lượng bạc bán con hoảng sợ đào tẩu.

"Hoan nhi, con đừng oán nương, nương cũng là bất đắc dĩ mới làm như vậy." Lão phụ nhân càng thêm áy náy cúi đầu không dám nhìn hắn: "Năm đó cha con chết, con lại ăn quá nhiều nương thật sự không thể nuôi sống...."

"Nữ hài này là đứa nhỏ của đại ca sao?" Lâm Hoan chợt đánh gãy nàng, ngồi xổm xuống nhìn nữ hài tử dơ bẩn nhút nhát kia, mơ hồ có thể thấy được ánh mắt của đại ca.

Lão phụ nhân lau nước mắt, gật đầu nói: "Là trưởng nữ của đại ca con, năm thứ hai con tiến cung.... Sinh hạ."

Lời nói nàng lập lòe, cũng không có nói số tiền đại ca đón dâu chính là tiền bán thân năm đó của hắn.

Lâm Hoan rất thích trẻ con, lúc ở Đông Xưởng hắn cũng thường xuyên cõng nữ nhi của Thẩm Đề đốc cùng Trường Ninh trưởng công chúa. Hắn cơ hồ là theo

bản năng duỗi tay sờ mặt của đứa nhỏ....

Ngoài dự đoán lão phụ nhân lại như lâm đại địch, giữ chặt cánh tay gầy gò của nữ hài nhi lại giấu nàng ra phía sau chính mình bảo vệ, phảng phất như Lâm Hoan là hồng thủy mãnh thú ăn thịt người gì đó.

Tay Lâm Hoan sờ soạng trong khoảng không, dừng lại giữa không trung thật lâu sau mới lẳng lặng giương mắt nhìn mẫu thân của mình

Trong mắt lão phụ nhân có xấu hổ cùng kiêng kị. Trong mắt rất nhiều người thái giám vĩnh viễn là quái vật dơ bẩn, cho dù tên thái giám này là đứa nhỏ bà tự mình đưa vào hang hổ bà cũng vẫn kiêng kị như cũ.

Phía sau có tiếng bước chân lộc cộc vang lên, thủ hạ ôm quyền hành lễ với hắn, cung kính nói: "Lâm dịch trường Đề đốc kêu ngài mau chóng về phủ."

"Dịch.... Dịch trường?" Cho dù là thôn phụ hương dã, lão phụ nhân cũng biết cái này không phải là quan nhỏ, trong lúc nhất thời bà vừa kinh ngạc vừa thấp thỏm, càng thêm co quắp bất an.

"Đã biết, lập tức về."

Lâm Hoan đuổi cấp dưới đi liền thấy lão phụ nhân đột nhiên giữ chặt cháu gái quỳ xuống, hai vai run rẩy vâng vâng dạ dạ: "Đại, đại nhân! Tiện dân có mắt không tròng khinh bạc đại nhân, mong đại nhân ngàn vạn đừng trách cứ! Tiện dân dập đầu cho ngài!" Biên độ động tác to lớn, thậm chí làm ấu tôn ngủ say trong sọt tỉnh dậy.

"Đừng!" Lâm Hoan đỡ lấy nàng.

Nghĩ nghĩ, hắn cởi túi tiền bên hông xuống đưa tới trong tay chất nữ, tiểu nữ hài rất nhát gan không dám nhận hắn liền mạnh mẽ nhét vào trong lòng ngực nàng. Sau đó, hắn lại cởi ngọc sức trên bội đao xuống thậm chí ngay cả hoa văn khắc vàng trên chuôi đao cũng môi xuống, toàn bộ đều nhét vào trong lòng ngực của tiểu chất nữ, rồi sau đó mới sờ đỉnh đầu khô khốc của nàng bình tĩnh nói: "Không phải sợ ta, đứa nhỏ của trưởng công chúa cùng Đề đốc ta cũng thường xuyên ôm chơi."

Vừa nghe hắn thế nhưng có thể ôm đứa nhỏ của trưởng công chúa chơi đùa lão phụ nhân ban đầu gù lưng eo lại càng cong chút, chôn cái trán thật sâu dưới mặt đất bụi bặm, đê tiện lại thật đáng buồn.

Lâm Hoan gãi cái ót không biết nên nói gì, liền đứng dậy lên ngựa, vung roi rời đi.

Đông Xưởng mới là nhà hắn, chốn trở về vĩnh viễn của hắn.

Giữa sân, A Chu bưng một đĩa bánh bơ lê nóng hầm hập từ phòng ăn ra, thấy Lâm Hoan rũ đầu rầu rĩ không vui vào cửa liền cười nói: "Sao vậy Lâm dịch trường, sao lại không vui?"

"A Chu." Lâm Hoan giương mắt nhìn nàng, ngửi thấy mùi bánh bơ mắt không khỏi sáng ngời, sut sút trong lòng tiêu tán không ít.

Vừa thấy bộ dạng nuốt nước miếng không ngừng của hắn A Chu liền biết chứng tham ăn của hắn lại tái

phát, liền duỗi tay cầm hai miếng bánh bơ nóng hổi cho hắn, nói: "Này cho ngươi hai cái, nhiều hơn thì không thể, cái này là làm cho điện hạ."

Nói xong tròng mắt nàng lanh lợi chuyển động, cười tủm tỉm thò lại gần thấp giọng nói: "Nhưng mà nếu ngươi thích, về sau ta sẽ lén làm cho ngươi ăn."

Lâm Hoan nhận lấy bánh bơ cắn một ngụm, bị nóng đến phải hà hơi.

"Đồ ngốc ăn chậm chút."

Lâm Hoan thỏa mãn híp mắt, chân thành nói: "A Chu, ngươi thật tốt!"

"Hiện tại mới biết ta tốt!" A Chu cười chọc trán hắn, hừ nói: "Lâm bảo bảo nhà ta đúng thật là đứa ngốc."

Chương 77: Phiên Ngoại: Ôn Việt (Thượng)

Đêm đã khuya, Ôn Lăng Âm một mình đi trên con đường trống trải, lúc đi ngang qua cưa lớn Bắc Trấn phủ tư hắn cơ hồ là theo bản năng mà dừng bước chân lại, ngẩn người nhìn một chút mái hiên màu xám lộ ra trong bóng râm.

Ở hai tháng hai trước hắn còn từng sóng vai cùng Việt Dao ngồi trên mái hiên này, ngắm trăng mà uống rượu, nghe nàng nói một ít chuyện lạ khắp trời nam đất bắc. Mà hiện giờ nơi đó trống rỗng, trừ bỏ ánh trăng trút xuống lại không có tiếng cười sang sảng của người nọ....

Ôn Lăng Âm biết bản thân là một người không thú vị, nặng nề hà khắc, lạnh băng bướng bỉnh, chỉ am hiểu duy nhất là luyện binh đánh giặc. Một cô nương tốt như Việt Dao không thích hắn cũng là bình thường. Lúc hắn hạ quyết tâm giữ chặt tay Việt Dao lại thấy trốn tránh cùng mất tự nhiên dưới đáy mắt nàng, Ôn Lăng Âm mới biết được Việt Dao hứa hẹn lúc bị thương nặng,, hai lần nàng hôn môi hơn phân nửa cũng không có tâm đi.

Nàng không có thói quen thân cận cùng hắn, nàng rải một lời nói dối thiện ý. Nói không khổ sở vậy nhất định là giả.

Nhiều ngày sau đó Việt Dao cũng thường xuyên tới tìm hắn, lúc nói chuyện luôn không tự giác được mà

đánh giá thần sắc hắn, ngay cả tươi cười cũng lộ ra vài phần thật cẩn thận, luôn hạ thấp giọng nói gọi hắn: "Ôn đại nhân? Ngài còn giận ti chức không?"

Nói là giận nàng chi bằng nói là giận chính mình: Ngực có ngàn vạn lời nói nhưng miệng lại vụng về, ngay cả một câu xuất phát từ nội tâm cũng nói không nên lời.

Huống chi Ôn Lăng Âm vẫn nhớ rõ lúc giữ chặt tay Việt Dao, tay nàng căng chặt cùng hơi kháng cự. Hắn không xác định được lần này Việt Dao vây quanh hắn rốt cuộc là có ý tứ gì.

Thích hoặc chỉ là áy náy?

Sao trời lộng lẫy, ánh trăng như nước, ve sống trong bóng cây thỉnh thoảng kêu lên, đánh gãy suy nghĩ hỗn loạn của Ôn Lăng Âm.

Hắn thu hồi ánh mắt trống rỗng từ trên mái hiên, xoay người muốn quay về, phía sau lại bỗng nhiên truyền đến một giọng nói thanh thúy quen thuộc: "Ôn đại nhân?"

Giọng nói này phảng phất như có ma lực, một tiếng vang lên ngay cả Ôn Lăng Âm đang bình tĩnh cũng đẩy ra gợn sóng giữa hồ.

Ôn Lăng Âm cầm lòng không đậu xoay người lại liền thấy Việt Dao một thân váy lụa hồng đứng dưới ánh đèn vàng, tóc đen dùng lụa hồng cột cao thành đuôi ngựa, không những có khí chất xinh đẹp của cô nương mà còn có khí thế của người tập võ, cả người đều phảng phất như toát ra ánh sáng, hình thành

nên hai sắc thái đối lập với Ôn Lăng Âm đứng sâu trong bóng tối.

Nàng rất ít khi mặc nữ trang, ngẫu nhiên mặc một lần cũng làm cho trong mắt Ôn Lăng Âm chỉ thấy được nàng, sao trời nhật nguyệt cũng ảm đạm mất màu.

Ôn Lăng Âm là một người không hiện hỉ nộ ra ngoài, mặc dù trong lòng kích động nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, chỉ đứng trên đường lẳng lặng nhìn nàng, ánh mắt thâm trầm đi không ít.

Việt Dao một đường chạy chậm lại đây, ngọn đèn dầu dưới hiên chậm rãi rút đi từ trên người nàng nhưng một chút cũng không tổn hại nhan sắc, nàng tươi cười nói: "Mới vừa đi tổng phủ tìm ngài nhưng không có, không nghĩ tới lại gặp được ngài ở chỗ này."

"Bệ hạ triệu kiến báo cáo công tác nên trở về hơi muộn chút."

"Ngày ngày đều bận bịu như vậy, đại nhân vất vả rồi! Về sau có việc gì cứ chia sẻ chút cho Bắc Trấn phủ tư, ngài đừng luôn ôm một mình như vậy."

Ôn Lăng Âm rũ mi mắt không nói chuyện. Hắn kỳ thật là cố ý ôm tất cả công việc trên người, chỉ có vội vàng lên thì hắn mới có thể không có khả năng suy nghĩ miên man.

Việt Dao không nhìn ra cảm xúc thật của hắn, giọng nói rõ ràng tìm cớ ở lại với hắn lâu hơn: "Ôn đại nhân, vài ngày trước phía dưới có trình lên một cái án tử ti chức xem không hiểu lắm, nếu không

thì làm phiền ngài đi vào chỉ điểm một chút được không?"

Ôn Lăng Âm thấy mong đợi dưới đáy mắt, lại vẫn lắc đầu: "Không được, sắc trời quá muộn, ngày mai lại nói."

"Ai ai, từ từ!" Việt Dao giữ chặt tay hắn: "Không nói chuyện công việc cũng được, vậy nói về chuyện riêng. Tối nay ánh trăng không tồi, đại nhân cũng vất vả liền uống hai ly giải lao cùng ta được không?"

Dứt lời nàng còn nghịch ngợm chớp mắt, năn nỉ: "Ngài đồng ý ta đi Ôn đại nhân?"

Tầm mắt Ôn Lăng Âm dừng trên hai cánh tay giao nhau của hai người, trong mắt có gợn sóng chợt lóe qua ngay sau đó lại bị lông mi dày đặc của hắn che giấu. Thấy hắn không nói chuyện, Việt Dao hạ giọng xuống: "Hôm nay là sinh nhật ta, đại nhân nhẫn tâm cự tuyệt ta sao?"

Ôn Lăng Âm chợt giương mắt, giọng nói lạnh lẽo: "Sinh nhật Việt Sử phủ không phải là ba tháng trước sao?"

"...." Bị vạch trần lời nói dối một cách vô tình Việt Dao nhất thời xấu hổ, xoa chóp mũi gượng cười ha ha: "Phải không? Ta chợt quên, vẫn là trí nhớ của Ôn đại nhân tốt.... A, Ôn đại nhân như thế nào lại biết được sinh nhật ta?"

Yết hầu Ôn Lăng Âm chuyển động mấy phen rồi sau đó quay đầu đi chỗ khác, tránh khỏi tay Việt Dao.

Lòng bàn tay Việt Dao trống rỗng, trong lòng cũng theo đó mà vắng vẻ, nàng cười đi đến trước mặt Ôn Lăng Âm: "Còn giận dữ sao? Cho ngài nắm tay nhỏ được không? Tới tới tới, nắm đi nắm đi ta không ngại." Nàng thoải mái đưa bàn tay đến trước mặt Ôn Lăng Âm.

Trong mắt nàng quá sạch sẽ, sạch sẽ đến không có một chút tạp niệm, như một đứa nhỏ chưa hiểu rõ. Ôn Lăng Âm nhắm mắt, nói: "Không phải giận dữ, chỉ là...."

Việt Dao truy vấn: "Chỉ là?"

Ôn Lăng Âm lắc đầu.

Chỉ là không nhìn thấu được ý tứ của nàng. Lúc trước chống cự rõ ràng như vậy mà hiện tại lại biểu hiện trắng trợn ra như thế, hắn không hy vọng nàng là bởi vì áy náy mới miễn cưỡng chính mình.

Ngay sau đó Việt Dao lại chủ động nắm tay hắn, lấy một tư thế thân mật đan mười ngón tay vào nhau cùng hắn.

Ôn Lăng Âm hơi kinh ngạc.

Việt Dao cười nói: "Sao vậy, Ôn đại nhân không thích như vậy? Chỉ cần có thể làm ngài vui vẻ, muốn nắm bao lâu cũng được."

Ôn Lăng Âm tựa hồ không vừa lòng, khẽ nhíu mày: "Ta không muốn chỉ có một mình ta vui vẻ, ta muốn nàng cũng vui vẻ Việt Sử phủ."

Việt Dao ngẩn ra, địa phương mềm mại nhất trong

lòng cũng nổi lên một dòng nước ấm. Nàng ngượng ngùng xoa chóp mũi, cố ý chọc hắn: "Ai! Nếu đại nhân không thích, ta đây liền buông tay!"

Giật mình ngắn ngủi qua đi Ôn Lăng Âm nhanh chóng nắm chặt tay nàng, vành tai phiếm hồng nhàn nhạt dưới ánh trăng, nhẹ giọng: "Thích."

Việt Dao cười ra tiếng. Ôn Lăng Âm nghiêm túc nhìn nàng, thật lâu sau mới nói: "Vậy còn nàng?"

"Ta cái gì?"

"Nàng có thích như vậy không?"

Việt Dao há miệng thở dốc, nhưng lời nói ra tới bên miệng lại bị nàng nuốt xuống. Nàng cắn môi cười giảo hoạt, cố ý giấu giếm: "Ngài bồi ta uống rượu đi, ta liền nói cho ngài biết có thích hay không."

Ôn Lăng Âm là một người tự gò bó nhưng lúc này lại không đành lòng cự tuyệt, khi hồi thần lại đã gật đầu nhẹ nhàng nói: "Được."

Vẫn là mái hiên lần trước uống rượu, ngửa đầu là có thể nhìn thấy ngôi sao che kín bầu trời đêm. Hai người đặt đèn hai bên, hương rượu cùng gió đêm thổi tới, ánh đuốc rung động chiếu vào trong mắt Ôn Lăng Âm tựa như sóng.

Ôn Lăng Âm vẫn luôn dùng đôi mắt xinh đẹp lại lanh lùng kia nhìn nàng, không mở miệng thúc giục giống như không tiếng động chờ đợi một câu trả lời.

Việt Dao tất nhiên biết hắn đang chờ đợi cái gì,

ngửa đầu uống một ngụm rượu rồi lau khóe miệng nói: "Ta vẫn luôn muốn nói với ngài, chuyện nắm tay lần trước là do ta nhất thời không thích ứng được, rốt cuộc thì chưa bao giờ có nam nhân nào nắm tay ta."

Nghe được câu "chưa bao giờ có người nắm tay ta" này sắc mặt Ôn Lăng Âm hơi bớt giận, ngay cả độ cung căng chặt bên khóe miệng cũng nhu hòa không ít, uống một ngụm rượu như che giấu.

Việt Dao tiếp tục nói: "Sau đó ngài lại không để ý đến ta làm ta thật sự luống cuống, vô cùng hối hận. Rất nhiều lần muốn giải thích cho ngài nhưng lại không tìm được một cơ hội thích hợp để mở miệng."

"Nàng không chán ghét?" Ôn Lăng Âm hỏi.

Việt Dao cười: "Chán ghét cái gì? Nếu thật sự chán ghét ngài thì lúc trước cũng sẽ không hôn ngài, nơi nào sẽ cho ngài cơ hội nắm tay?"

Ôn Lăng Âm lại ngửa đầu uống một ngụm rượu, quay đầu đi chỗ khác, nâng mu bàn tay đặt lên khóe miệng che lại ý cười nhợt nhạt.

Việt ao thu hết động tác nhỏ của hắn về đáy mắt, thò lại gần dùng vai đụng đến cánh tay hắn cười hì hì: "Ngài đừng che giấu nữa, ta thấy ngài cười rồi! Trong thời gian ta quen biết ngài vẫn là lần đầu tiên thấy ngài cười, rất lạ nha!"

Ôn Lăng Âm bị nàng nói có chút ngượng ngùng, sau khi xoay đầu lại đã khôi phục trấn định ngóng nhìn Việt Dao, nói: "Nàng phải nghĩ kỹ, con người của

ta trầm lặng cũng sẽ không nói chuyện, ở bên nhau với ta có lẽ sẽ không thú vị."

Việt Dao ôm vò rượu trả lời: "Không liên quan, ta rất thú vị kết đôi với ngài vô cùng thích hợp."

Không dự đoán được nàng sẽ nói như vậy Ôn Lăng Âm chấn động trong lòng, ánh nến nhảy lên trong mắt cùng với nụ cười của nàng, cổ họng không khỏi chuyển động một phen, giọng nói lạnh lẽo trầm thấp không ít: "Nếu nàng đáp ứng ở bên nhau cùng ta, ta muốn không chỉ đơn giản là nắm tay như vậy, ta sẽ đòi lấy từ nàng càng nhiều."

Việt Dao chớp mắt, ngay sau đó mở hai tay ra như muốn ôm dải ngân hà xán lạn này: "Con người của ta có chút chậm chạp, nhưng một khi hạ quyết tâm thì sẽ không dễ dàng thay đổi. Cho nên Ôn đại nhân không cần lo lắng, ngài muốn cái gì ta cũng đều cho ngài."

"Việt Sử phủ...."

Một câu hoàn chỉnh còn chưa nói ra, Việt Dao lại cười khẽ thò đầu qua tới dùng cánh môi mang theo hương rượu hôn lên khóe miệng hắn.

Hô hấp Ôn Lăng Âm cứng lại, đôi mắt lạnh lẽo trừng lớn, đôi tay giữ chặt đầu vai Việt Dao, dục cự còn nghênh, cơ bắp vì khẩn trương mà vô cùng căng thẳng.

*Dục cự còn nghênh: làm bộ.

Việt Dao kỳ thật càng khẩn trương hơn hắn. Cái hôn này không giống hai cái hôn trước, không còn bất

cứ cái cớ gì có thể cho nàng giải thích.... Nhưng mà, nàng cũng không tính toán giải thích.

Ánh trăng rất đẹp, rượu cũng rất ngon, Ôn đại nhân càng tốt, tình ý lâu dài nước chảy thành sông, tất nhiên cứ như vậy mà hôn đến.

Không biết qua bao lâu Việt Dao cảm thấy không thích hợp, vội rút lui khỏi môi Ôn Lăng Âm, đánh giá hắn một lát lại nhịn không được mà bật cười: "Để ta thở Ôn đại nhân, ngài là muốn nghẹn chết chính mình.... A!"

Lời còn chưa dứt Ôn Lăng Âm ánh mắt thâm trầm đè vai nàng lại, đè nàng trên mái hiên ngay sau đó lại cúi người phủ lên người nàng.

Việt Dao chỉ cảm thấy một bóng đen phủ lên chính mình. Nàng nhìn không thấy sao trời, nhìn không thấy ánh trăng, khắp đầu óc đều là dung nhan phóng đại của Ôn Lăng Âm, trẻ tuổi, không lưu loát lại vô cùng tuấn mỹ, tựa như một khối ngọc.

"Việt Sử phủ hẳn là biết ta càng muốn nhiều hơn." Giọng nói của Ôn Lăng Âm rất khàn nhưng lại phá lệ câu người, cơ hồ là dán bên tai Việt Dao nói: "Ta so với trong tưởng tượng của nàng càng không nói đạo lý, qua tối nay ta sẽ không buông tay, sẽ không cho nàng đường lui."

Nói xong, hắn lại hôn Việt Dao. Ngay từ đầu vẫn thật cẩn thận nếm thử không bao lâu liền thay đổi hương vị, một tay đè tay Việt Dao trên đỉnh đầu như một con sói nếm được mùi máu tươi, rốt cuộc cũng rút đi bộ dạng ngụy trang cấm dục lạnh lẽo.

Hắn thật sự động tình, hôn có hơi trúc trắc nhưng lại nhiệt liệt, kỹ xảo không tính là quá tốt nhưng lại cho Việt Dao chấn động thật sâu. Nếu không phải có tối nay, nàng hoàn toàn không đoán được Ôn Chỉ huy sứ đoan trang thanh cao cũng có lúc mất khống chế như vậy.

Dưới thân là gạch ngói gập ghềnh, cộm đến nàng rất không thoải mái nên không khỏi kêu lên một tiếng. Ôn Lăng Âm nghe thấy được, thân hình cứng đờ khi mở mắt ra rõ ràng thanh tỉnh không ít, thoáng ngồi dậy nhìn nàng.

Môi Việt Dao bị rách da, dính máu như phấn mặt. Ánh mắt Ôn Lăng Âm thâm trầm, cúi người liếm đi vết máu trên miệng nàng, khàn giọng nói: "Không thể hối hận."

"Ta sẽ không hối hận." Việt Dao nằm trên mái hiên, trước mắt chính là bầu trời đêm cuồn cuộn cùng dung nhan của Ôn Lăng Âm, nàng gian nan đấm eo: "Ai ai Ôn đại nhân thương lượng chút, có thể để ta đứng lên trước hay không? Chỗ ngồi này không thoải mái, cộm đến eo ta đau."

Ôn Lăng Âm duỗi tay kéo nàng, nhiệt độ trong đôi mắt vẫn chưa giảm nhìn chằm chằm nàng.

Việt Dao nâng tay chạm lên chỗ rách da ở môi dưới, trong lòng thầm mắng một tiếng "sói con", ngoài miệng lại trêu ghẹo: "Nhìn ta làm gì? Đẹp sao?"

Ôn Lăng Âm thế nhưng lại nghiêm trang gật đầu: "Đẹp."

Mới vừa trải qua một hồi hôn môi kịch liệt da mặt

Việt Dao có chút ngượng ngùng, nhặt vò rượu để một bên lên cụng với hắn, phát ra âm thanh "đinh" réo rắt.

"Tới, uống rượu! Tối nay có chuyện vui, không say không về!"

Đêm nay không nói rõ là ai say trước, Việt Dao ngày thường có tửu lượng rất lớn nhưng tối nay mới uống một chút liền có chút say, ngay cả Ôn Lăng Âm đi theo nàng vào phòng ngủ nàng cũng không ngăn cản.

Bước chân Ôn Lăng Âm trầm ổn, sắc mặt lạnh lẽo bình tĩnh, chỉ có đôi mắt phiếm ánh nước mờ mịt rõ ràng đã say lợi hại hơn nàng.

Việt Dao đi múc nước, Ôn Lăng Âm đi theo; Việt Dao đi trải giường chiếu, Ôn Lăng Âm cũng đi theo; Việt Dao đi tắm, Ôn Lăng Âm đi theo....

Việt Dao không quá nguyện ý duỗi tay đẩy Ôn Lăng Âm ra khỏi phòng tắm, nhìn hắn nói: "Phi lễ chớ nhìn nha Ôn đại nhân. Giường đã thay ngài xếp xong, ngài trước về nghỉ ngơi đi."

Nói xong, nàng cũng mặc kệ Ôn Lăng Âm say rượu nghe hiểu hay không chỉ cuống quít đóng cửa lại.

Tắm gội xong đại não hỗn loạn của Việt Dao cũng thanh tỉnh không ít, nàng chỉ mặc thường phục đơn giản, lau tóc dài ướt sũng đi ra khỏi phòng tắm rồi sau đó sửng sốt.

Ôn Lăng Âm vẫn đứng nguyên ở vị trí cũ chờ nàng, nửa bước cũng không rời khỏi, rũ mắt lẻ loi đứng

dưới hành lang như một đứa nhỏ bị người vứt bỏ.

Trái tim Việt Dao mềm nhũn, đi qua nắm tay hắn bất đắc dĩ nói: "Đã giờ Tý, không phải để ngài đi nghỉ tạm trước sao? Sao lại đứng ở đây làm chi?"

Ôn Lăng Âm càng dùng sức nắm chặt nàng, cố chấp nói: "Chờ nàng."

"Được được được, chờ ta." Việt Dao tất nhiên sẽ không so đo cùng con ma men, dỗ hắn: "Đi thôi, mang ngài đi ngủ."

Ôn Lăng Âm say rượu rất ngoan, bị nàng dắt đến giường ngồi xuống vẫn ngoan ngoãn cởi quần áo của mình, chỉ mặc một thân áo trong sạch sẽ trắng tinh, ngồi ngay ngắn trên giường nhìn nàng.

Việt Dao nhúng khăn lau mặt lau tay cho hắn, xong khi lau xong lại ấn hắn nằm xuống giường, đắp cái chăn hơi mỏng cho hắn.

Ai ngờ ngay sau đó Ôn Lăng Âm chợt ngồi dậy, nắm lấy tay Việt Dao.

Tay Việt Dao bị hắn nắm lấy, trên tay còn cầm khăn ướt, nàng kinh ngạc xoay người nhìn hắn: "Làm sao vậy?"

"Ngủ." Ôn Lăng Âm bất động thanh sắc xê dịch vào bên trong giường, ngay sau đó vỗ vỗ chỗ trống chừa ra bên người ý ngoài lời vô cùng rõ ràng.

Việt Dao buồn cười: "Ta không ngủ với ngài, ta đi cách vách.... Ai ai!"

Còn chưa nói xong tay Ôn Lăng Âm đã dùng sức kéo, kéo cả người vào trong ngực.

Việt Dao giãy giụa muốn ngồi dậy lại bị Ôn Lăng Âm mạnh mẽ đè lại, nhét vào trong ổ chăn, ngay sau đó nụ hôn cực nóng che trời lấp đất của Ôn Lăng Âm đến, môi lưỡi cường thế cạy ra hàng phòng thủ của nàng, cướp lấy lý trí cùng hô hấp của nàng.

Ôn đại nhân say rượu căn bản không nói đạo lý, lực đạo vô cùng lớn.

Việt Dao chỉ hừ hai tiếng tượng trưng rất nhanh từ bỏ chống cự ôm chặt hắn, môi lưỡi giao nhau, bị hắn liếm mút, phát ra tiếng nước làm người mặt đỏ tai hồng.

Thân thể hai người đến gần, Việt Dao mới phát hiện Ôn Lăng Âm nổi lên phản ứng, mà phản ứng cũng không phải lớn giống bình thường.

"Ai Ôn đại nhân, ngài từ từ!"

Việt Dao gian nan né tránh nụ hôn của hắn, duỗi tay muốn đẩy hắn ra lại bị Ôn Lăng Âm nắm chặt tay ấn trên đầu giường, khiến nàng giãy giụa không được, Việt Dao cảm giác bản thân như cá trên thớt đáng thương chờ đợi Ôn đại nhân "tàn phá", ngoài miệng vẫn còn cơ hội lải nhải: "Ngài nghĩ lại đi Ôn đại nhân, loại chuyện như này cần phải nghĩ kỹ! Sau khi uống rượu lại giao hoan không phải là phong cách của ngài!"

"Việt Sử phủ...."

Ôn Lăng Âm lấp kín cái miệng nói không ngừng của

nàng, nụ hôn dài qua đi lại thở phì phò bên tai nàng, chịu đựng đến giọng nói cũng run rẩy: "Ta muốn nàng, Việt Sử phủ."

Trong cái chớp mắt đó cả tâm tình cùng trái tim Việt Dao đều trở nên mềm mại.

Khi hồi thần lại quần áo hai người đều bị cởi ra đến bảy tám phần. Thân thể Ôn Lăng Âm là loại hình thon dài cân xứng, cơ bắp cũng không khoa trương, mỗi một khối cơ đều hoàn mỹ gãi đúng chỗ ngứa, lúc vận sức chờ phát động lại tràn đầy sức bật.

Ánh nến ấm áp, Việt Dao nhịn không được duỗi tay sờ cơ bụng chỉnh tề của hắn, tán thưởng: "Đúng là người khả năng tập võ trời sinh."

Ôn Lăng Âm bị nàng sờ đến cả người cứng đờ, duỗi tay cầm bàn tay lộn xộn của nàng lại mười ngón tay đan vào nhau, rồi lại lần nữa cúi ngươi phủ lên thân mình trần trụi của nàng.

Động tác của hắn rất trúc trắc, Việt Dao không hiểu sao có chút khẩn trương, hỏi: "Ngài đừng làm loạn.... Từ từ, ngài biết nên làm thế nào không?"

Ôn Lăng Âm không đáp lại nàng, cũng không biết là nghe hiểu hay vẫn là không nghe hiểu, hắn hôn lên môi nàng, hai cánh môi dính lại rồi tách ra như đang nhấm nháp một món điểm tâm mỹ vị. Hắn duỗi tay xoa khóe mắt Việt Dao, phảng phất như nơi đó có nước mắt, trong đôi mắt thâm trầm mang theo vài phần đau lòng, nhẹ giọng nói: "Việt Sử phủ, đừng khóc."

Việt Dao ngẩn ra, cười nói: "Ngài thật là say đến

hồ đồ, ta không khóc."

Trong mắt Ôn Lăng Âm có rất nhiều cảm xúc nàng nhìn không hiểu, ánh mắt phảng phất như xuyên thấu nàng quay về quá khứ xa xôi, hắn lặp lại lần nữa: "Đừng khóc Việt Dao."

Giọng nói càng trầm thấp ôn nhu hơn vừa nãy.

Việt Dao bị lời nói của hắn làm cho hồ đồ, duỗi tay vỗ về đường cong cơ bắp trên phần lưng của hắn hỏi: "Ta đã khóc trước mặt ngài sao Ôn đại nhân?"

Khuôn mặt Ôn Lăng Âm xuất hiện một tia mờ mịt trong chớp mắt, phảng phất như đang nhớ lại quá khứ, thật lâu sau mới thấp giọng "ừ" một tiếng: "Tám năm trước."

Tám năm trước, hắn mười ba tuổi đi theo phụ thân đến Nam Cương. Kia đúng là một ngày có cảnh xuân tươi đẹp, hai bên con đường ngoài thành cây lê đang nở rộ sôi nổi, từng cụm từng cụm trắng xóa như tuyết đọng chồng chất quanh năm không tan.

Ôn Lăng Âm mười ba tuổi cưỡi trên ngựa cao, ánh mắt lại bị một người thiếu nữ múa kiếm dưới cây lê hấp dẫn.

Đó là một nữ hài không khác tuổi của hắn lắm, tóc cột đuôi ngựa, mặc một thân đồ tang trắng như tuyết, giữa trán là vải bố trắng điều chói mắt, cả người cơ hồ hòa thành một thể với hoa lê trắng đầy trời. Kiếm khí kích động, một thanh trường kiếm của nàng múa đến như rồng tựa như giao, rung động đến cảm xúc bi thương không nõi rõ hàm chưa trong tâm can, bạch y uyển chuyển giống như ngay sau đó

sẽ hóa bướm bay đi.

Nàng không biết mệt mỏi mà múa kiếm, một bộ kiếm pháp luyện xong lại luyện sang bộ tiếp theo, ánh nước đầy mặt không nói rõ được là mồ hôi hay vẫn là nước mắt. Trong mắt Ôn Lăng Âm ánh lên tư thái múa kiếm của nàng, cảm giác vô lực cùng bi thương thật sâu quét tới chấn động đến lòng dạ hắn.

Hắn chưa bao giờ gặp quá kiếm pháp bừa bãi lại bi thương như thế, như Tinh Vệ lấp biển, giống như thiêu thân lao vào lửa, lại giống như bị Thiên Đế chém tới đầu lại vẫn lấy nhũ làm mắt, lấy rốn làm miệng, trở thành Hình Thiên thích đấu tranh cùng địch nhân nhìn không thấy.

"Rất có hào khí của nữ nhân, đáng tiếc." Tấn Dương hầu giục ngựa đi lên, như suy tư gì đó nhìn thiếu nữ múa kiếm dưới cây lê.

"Cha, nàng là ai?" Ôn Lăng Âm hỏi.

"Con gái út của Việt gia." Tấn Dương hầu tiếc hận nói: "Tháng trước gặp phải tập kích ở Bắc Cảnh, hai ca ca nàng đều chết trận sa trường, quan tài hai ngày trước mới vừa hồi kinh thành. Việt gia trừ bỏ trẻ con thì không còn một nam đinh nào may mắn tồn tại, cả nhà anh dũng hy sinh chỉ để lại một nữ nhi nhỏ như vậy."

Hoa lê còn đang chấn động rớt xuống rào rạt như tuyết bay đầy trời. Thiếu nữ múa kiếm dưới cây lê hao hết một tia sức lực cuối cùng, loảng xoảng một tiếng ngã ngồi trên mặt đất, ngay sau đó nàng chống kiếm suy sụp dựa trên thân cây lê, che mắt lại rồi khóc lớn.

Chương 78: Phiên Ngoại: Ôn Việt (Hạ)

Phương Nam nhiều chướng khí, dân phong dã man, còn phải chịu đựng hai bên sơn phỉ cùng cướp biển gây rối, ngày tháng Ôn Lăng Âm còn nhỏ cũng không thoải mái. Mỗi khi hắn vết thương chồng chất hay mệt mỏi không chịu được sẽ luôn cầm lòng không đậu nhớ tới cô nương Việt gia ngẫu nhiên gặp được dưới cây lê ở bên đường.

Hắn sớm đã không nhớ rõ khuôn mặt của cô nương Việt gia, chỉ duy nhất thường xuyên nhớ tới kiếm pháp rung động tâm can của nàng, nhớ tới tư thái trong nhu có cương của nàng, nhớ tới nàng bất lực lại bi thương khóc lớn dưới cây lê....

Bất tri bất giác trải qua bảy năm, hắn từ một thiếu niên mảnh khảnh trưởng thành thành thanh niên tuấn tú, mấy lần bình định hải loạn, lập vô số chiến công, cuối cùng bị một tờ chiếu thư của tân đế triệu về kinh thành, bổ khuyết chỗ trống Chỉ huy sứ của Cẩm Y Vệ.

Trên đường trở về, hoa lê vẫn trắng như tuyết như cũ, một vò rượu đột nhiên không kịp phòng ngừa ngã xuống từ trên cây, mở ra cánh cửa ký ức lớn phủ đầy bụi của hắn.

Cô nương ngủ say trên cành hoa xoay người rơi vào trong ngực hắn, lại sau khi mở miệng đùa giỡn xoay người rời đi, chỉ lưu lại một chút hương rượu

trong lòng ngực hắn, một chút mùi hoa, cùng với nụ cười tươi xinh đẹp của nàng khắc sâu vào trong óc hắn.

Thời gian thật là kỳ diệu, nó có thể hủy diệt tất cả lại có thể thay đổi tất cả. Mặc dù nàng thay đổi rất nhiều, trong mắt không hề có nước mắt nhưng Ôn Lăng Âm chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

Chưa nói tới vui sướng cỡ nào, chỉ là hơi kinh ngạc, còn có một chút rung động không nói rõ.

Rất nhanh, càng làm hắn kinh ngạc hơn Việt Dao lại là Bắc Trấn phủ tư Sử phủ, là cấp dưới của hắn. Dần dần ánh mắt hắn luôn không tự giác được bị Việt Dao hấp dẫn, mà làm hắn hoàn toàn nhận rõ tâm ý chính mình là nụ hôn nhất thời ở nhạc phường kia....

Cũng may nhấp nhô, cuối cùng mây tan thấy trăng, cô nương nhiễu loạn tâm ý hắn lúc này lại đang cười nằm trong ngực hắn, chịu đựng nụ hôn triền miên của hắn.

"Tám năm trước ngài từng gặp ta? Giấu rất kĩ nha, lúc ấy mới vừa nhậm chức đối với ta lạnh như băng gần nhất chính là ra oai phủ đầu, nơi nào là bộ dạng quen biết ta?"

Việt Dao xoa vành tai Ôn Lăng Âm, nhìn vành tai hắn dần dần biến hồng híp mắt cười: "Cho ngài một cơ hội thẳng thắn, đến tột cùng sao lại thế này Ôn đại nhân?"

Ôn Lăng Âm rõ ràng không muốn nhắc lại chuyện cũ,

dùng môi chặn lại, bàn tay giữ chặt nàng, mu bàn tay có chút mồ hôi.

Việt Dao rất nhanh không có tâm tư bận tâm cái khác. Tuy rằng Ôn Lăng Âm hôn có chút ngây ngô nhưng lại rất dứt khoát, làm cho nàng rất thoải mái.... Nếu không xem nhẹ nửa người dưới lộn xộn của hắn.

Vừa thấy chính là một người không có kinh nghiệm, Việt Dao cũng chưa từng làm qua loại chuyện này nhưng nàng tốt xấu gì cũng còn gặp qua. Nàng lãnh đạo một đám nam nhân cẩu thả của Bắc Trấn phủ tư, ngẫu nhiên đột kích kiểm tra tình hình sẽ tịch thu được mấy quyển sách cấm "không đứng đắn", thấy nhiều tự nhiên cũng không ngại ngùng nữa.

Còn Ôn Lăng Âm, đừng nói là sách cấm ngay cả lời nói không đứng cũng đều sẽ không nói, đoan chính thanh cao đến giống như tiên nhân không có thất tình lục dục.

Tối nay, tiên nhân này lại đọa phạm ngà vào trong ngực nàng.

Mắt thấy đôi mắt Ôn Lăng Âm đều đỏ, trong mắt là tình yêu cùng dục niệm nàng chưa bao giờ gặp qua, mờ mịt lại vội vàng. Việt Dao cuối cùng vẫn không đành lòng, than một tiếng nói: "Ngài đừng xằng bậy, đến lúc đó chịu khổ chính là hai chúng ta."

Ngày thứ hai tỉnh lại Việt Dao đỡ eo "ai da ai da" xoay người, lăn vào trong một cái ôm ấm áp sạch sẽ. Trợn mắt nhìn thấy Ôn Lăng Âm, nàng lại đỡ eo "ai da ai da" ngồi dậy, thẳng đến khi Ôn Lăng Âm đỏ mặt đứng dậy xoa eo cho nàng.

Việt Dao thỏa mãn híp mắt, cười nói: "Đêm qua thật là làm ta mở rộng tầm mắt nha Ôn đại nhân. Không nghĩ tới ngài ngày thường là một người đoan chính thanh cao, vừa đến trên giường liền biến thành người như vậy."

Vành tai Ôn Lăng Âm đỏ ửng, thấp giọng nói: "Xin lỗi, ta uống rượu."

Việt Dao lúc này mới phát hiện Ôn Lăng Âm đã mặc chỉnh tề, ngay cả búi tóc cũng buộc xong, bộ dạng bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị rời đi, lại liên hệ đến câu nói "uống rượu" của hắn tức khắc chuông cảnh báo trong lòng xao động, nàng chợt đứng dậy lại bị đau kêu một tiếng té ngã, cuối cùng chỉ có thể trừng mắt nhìn Ôn Lăng Âm nói: "Ngài khi nào tỉnh lại, sẽ không quỵt nợ chứ? Trước nói tốt, đêm qua chính là đại nhân ngài cầu ta ở lại ngủ, ngài phải phụ trách."

"Ừ, ta phụ trách." Ôn Lăng Âm nở nụ cười nhợt nhạt, chợt lóe qua chút kinh diễm: "Việt Sử phủ đừng suy nghĩ miên man."

Việt Dao yên tâm, lại chọc hắn: "Không phụ trách cũng không sao, ta có thể đi tìm một tiểu lang quân ôn nhu nghe lời.... A!"

Ôn Lăng Âm lấp kín cái miệng hồ ngôn loạn ngữ của nàng, ý cười nháy mắt rút đi lại khôi phục sự lạnh lẽo ngày xưa: "Không được."

"Chọc ngài chơi thôi." Việt Dao thật sự sợ hắn, giơ tay vỗ quần áo chỉnh tề của hắn: "Hôm nay không cần vào triều cũng không cần tuần thành,

ngài sáng sớm mặc như vậy làm gì?"

Ôn Lăng Âm nói: "Mới vừa rồi có gửi một phong thư đi nên mới ăn mặc chỉnh tề."

"Thư?" Đợi eo không còn đau nhức như vậy nữa, Việt Dao liền đứng dậy từ trong ngực hắn, một bên mặc quần áo một bên hỏi: "Thư gì quan trọng vậy? Cho ai?"

"Thư nhà, cho cha mẹ." Ôn Lăng Âm bình tĩnh: "Thương nghị chuyện hôn sự của chúng ta."

Bàn tay đang mặc quần áo của Việt Dao hơi dừng, ngạc nhiên qua đi lại nhịn không được cười nói: "Ngài nha, sao lại gấp như vậy?"

"Nàng cùng ta đã có quan hệ da thịt, còn không thành hôn thì đợi tới khi nào?" Ôn Lăng Âm khép vạt áo lại cho nàng, che đậy mấy vết đỏ trên ngực, thấp giọng: "Ôn gia không phải người không nói đạo lý."

Việt Dao không nghĩ tới trưởng bối Ôn gia tới nhanh như vậy, thư nhà Ôn Lăng Âm gửi đi chưa được ba tháng thì xe ngựa của hầu phu nhân Ôn gia đã tới kinh thành.

Hầu phu nhân là một phụ nhân vẫn còn thùy mỵ xinh đẹp, vừa thấy nàng Việt Dao liền biết dung mạo Ôn Lăng Âm hơn phân nửa là truyền thừa từ ai. Bất đồng duy nhất chính là hầu phu nhân rất ôn nhu hiền huệ, nói chuyện nhỏ giọng lời nói nhỏ nhẹ, mang theo chất giọng mềm mại cảu Giang Nam, không giống Ôn Lăng Âm lạnh băng ít lời như vậy.

Vừa thấy mặt hầu phu nhân liền kéo tay Việt Dao cười nói: "Đúng thật là một cô nương hoạt bát! Vốn tưởng rằng tính tình Lăng nhi trầm lặng, cả đời cũng tìm không được cô nương vừa lòng đẹp ý, ai ngờ không những tìm được mà còn tìm được cô nương tốt như vậy!"

Việt Dao nhất thời dở khóc dở cười, cảm giác khẩn trương "con dâu gặp cha mẹ chồng xấu xa" trong lòng nháy mắt biến mất. Sau khi nói chuyện phiếm vài câu hầu phu nhân liền sai người đem lên một cái hộp tinh xảo, mở ra thì thấy một đôi vòng tay tỉ lệ cực tốt, thủ công tinh xảo, nhìn qua đã có chút niên đại.

"Đây là tín vật tổ truyền của Ôn gia, năm đó mẹ chồng truyền cho ta hiện giờ ta lại truyền cho con, nếu Việt cô nương không ngại vậy nhận lấy đi."

Tín vật tổ truyền? Vậy thật sự là quá quý trọng.

Việt Dao có chút lưỡng lự quay đầu liếc mắt nhìn Ôn Lăng Âm. Ôn Lăng Âm nắm lấy tay nàng nói: "Nhận lấy đi, nàng đáng giá có được nó."

Nói xong, hắn tự mình lấy vòng tay ra mang trên tay Việt Dao.

Việt Dao không hề cự tuyệt, chỉ cười nói: "Vòng tay rất đẹp, trước cảm tạ hầu phu nhân. Nhưng ta ngày thường có công vụ nên không tiện, sợ là không thể lúc nào cũng mang được trên người."

"Không sao không sao, nếu tiện thì mang, không tiện cất đi cũng được." Hầu phu nhân thích cô

nương thẳng thắn, càng nhìn Việt Dao càng thấy thích, bà thở dài: "Việt cô nương, Lăng nhi nhà ta không quá thích nói chuyện, ta thấy con là một người sảng khoái ngày thường nhớ khoan dung nó chút. Nó nha, chính là ngoài lạnh trong nóng, kỳ thật rất biết chăm sóc người khác."

Việt Dao ý vị thâm trường nhìn Ôn Lăng Âm: "Đúng ạ, đặc biệt chăm sóc."

Ngày kết hôn định vào bốn tháng sau, chính là lúc đầu mùa xuân tươi đẹp.

Việt Dao mặc tốt y phục lại trở về làm Việt Sử phủ tư thế oai hùng, nàng cảm khái: "Tưởng rằng ta cuồng ngạo không ai kiềm chế được thế nhưng lại ngã vào trong người Ôn gia ngài, đáng tiếc đáng tiếc!"

Ôn Lăng Âm đứng dậy giữ chặt nàng, cùng nàng trao đổi một nụ hôn môi không mang theo dục niệm.

"Sau này mời chỉ giáo nhiều hơn, Việt Sử phủ."

"Như nhau như nhau, Ôn đại nhân."

Chương 79: Phiên Ngoại: Vẽ Tranh

Nghỉ triều cuối năm không có việc gì, Thẩm Huyền khó được rảnh rỗi trong phủ làm bạn với Tiêu Trường Ninh.

Vừa vặn gặp phải một đêm tuyết, cảnh tuyết trong viện rất tốt, Tiêu Trường Ninh hứng thú nhất thời liền mài mực múa bút vẽ tranh.

Thẩm Huyền thấy nàng vẽ đến nhập thần cũng không đành lòng quấy rầy, nhưng thời gian lâu rồi có chút vắng vẻ liền đi đến phía sau nàng đứng yên, khom lưng chống trên bàn cúi người nhìn nàng. Thẩm Huyền ôm cả người nàng vào trong ngực mình, hôn lên gương mặt nàng: "Trường Ninh."

Tiêu Trường Ninh "ừ" một tiếng, gương mặt cọ lên chóp mũi cao của hắn, bút pháp không ngừng, nét bút ít ỏi vẽ ra tuyết đọng trên mái hỏi: "Muốn nói cái gì?"

Thẩm Huyền ôm chặt nàng, giọng nói nặng nề: "Nói chuyện cùng ta một lát."

Tiêu Trường Ninh cố ý nói: "Là "vẽ" hay vẫn là "nói"?"

Thẩm Huyền cười nhẹ: "Nói. Nàng vẽ tranh ta chỉ biết rất tốt nhưng lại không biết tốt chỗ nào, nhưng mà ta luyện chiêu thứ nàng cũng không biết

tốt chỗ nào."

"Chàng là đang nói chúng ta "bất đồng chí hướng nên khó lòng hợp tác"?" Tiêu Trường Ninh câu được câu không bị Thẩm Huyền hôn môi nháo đến không thể vẽ tiếp, đành gác bút lại xoay người ôm hắn: "Nói tiếp, phu quân trong tưởng tượng của ta lúc nhỏ không phải là loại hình như chàng."

Mi mắt Thẩm Huyền nhăn lại: "Hả?"

"Phò mã trong tưởng tượng của ta nên ôn nhu khiêm tốn, cũng thích cười." Tiêu Trường Ninh nhớ tới khuyết điểm của Thẩm Huyền, híp mắt cười giảo hoạt: "Tốt nhất là nấu cơm ngon."

Thẩm Huyền nhìn chằm chằm nàng một lát, làm bộ hướng ra ngoài kêu: "Kêu Ngô Hữu Phúc vào đây."

Tiêu Trường Ninh nghi hoặc: "Đang êm đẹp chàng kêu hắn vào làm gì?"

"Ôn nhu khiêm tốn, thích cười, nấu cơm ngon." Thẩm Huyền đếm từng cái, khóe miệng cong lên nói: "Theo yêu cầu của trưởng công chúa điện hạ đối với phò mã, Ngô dịch trường của Đông Xưởng có thể thử một lần."

Tiêu Trường Ninh không nghĩ tới những yêu cầu đó của bản thân thế nhưng lại có thể sử dụng trên người Ngô dịch trường, hơn nữa ngoài dự đoán đều phù hợp..... Nàng tưởng tượng một chút tình huống nếu là Ngô dịch trường trở thành phò mã của mình, không khỏi rùng mình, xoa da gà nổi đầy người: "Vẫn là không được, bổn cung đối với phò mã hiện tại rất vừa lòng."

Nàng nhận thua kịp thời nhưng Thẩm Huyền vẫn không hài lòng, chỉ đứng dậy đóng cửa sổ, thư phòng tức khắc lâm vào một mang yên tĩnh u ám.

Tiêu Trường Ninh cảnh giác rụt người lại, nhỏ giọng hỏi: "Chàng muốn làm gì?"

"Không có gì, bồi trưởng công chúa vẽ tranh." Lời nói là như bậy nhưng hành động của hắn một chút cũng không giống bộ dạng vẽ tranh đứng đắn.

Cánh môi cực nóng hôn lên cổ nàng, tay cũng không thành thật cởi bỏ y phục mùa đông dày nặng, trong lúc nàng còn chưa nhận thức được hàn ý Thẩm Huyền đã đè nàng trên bàn.

Cánh môi Tiêu Trường Ninh bị hắn mút đến đỏ bừng, không khỏi xấu hổ buồn bực đẩy hắn ra thấp giọng nói: "Chàng làm những việc này tại đây là khin nhờn hiền triết đã khuất!"

"Bản đốc mặc kệ hiền triết gì đó, bản đốc chỉ muốn khinh nhờn.... Trưởng công chúa điện hạ người." Ánh mắt hắn thâm trầm lời nói thô tục, làm Tiêu Trường Ninh mặt đỏ tai hồng, thân thể đã có phản ứng trước khi ý thức được.

Thẩm Huyền lột quần áo của nàng ra, cũng may cửa sổ trong phòng đã đóng chặt nên không đến mức quá lạnh, nhung thân thể của Thẩm Huyền lại rất nóng.

Thẩm Huyền cúi người hôn lên, ngay sau đó khàn giọng nói: "Vẽ."

Tiêu Trường Ninh mờ mịt, trong mắt đều là ánh

nước, hỏi: "Vẽ cái gì?"

Bàn tay Thẩm Huyền chuyển động trên người nàng, từng chút cởi quần áo nàng ra: "Vẽ lúc này."

Tiêu Trường Ninh nháy mắt hiểu được ý đồ của hắn, nàng sao có thể đáp ứng vội lắc đầu: "Không!"

Thẩm Huyền cũng không tính toán buông tha nàng, đầu lưỡi cạy môi nàng ra tiến quân thần tốc, cường thế nhiệt tình làm loạn môi lưỡi nàng, bàn tay thon dài sờ váy nàng đi vào, ở chỗ mẫn cảm yếu ớt nhất của nàng đốt lửa.

Tiêu Trường Ninh nơi nào chịu nổi? Vội run giọng nói: "Ta vẽ.... Chàng đừng náo loạn, ta chịu không nổi."

Nghe vậy Thẩm Huyền ôm nàng trở mình, mặt dựa trên bàn dễ dàng cho nàng vẽ tranh. Tiêu Trường Ninh run rẩy cầm bút, lúc đặt bút cũng không xong nhưng may là không có trở ngại, nét bút ít ỏi phát họa ra thân trên của Thẩm Huyền. Thẩm Huyền cắn vành tai nàng: "Không đủ, còn có nàng. Trường Ninh, lúc này nàng thật đẹp."

Xong việc, Tiêu Trường Ninh tê liệt ngã vào ngực Thẩm Huyền, tùy ý hắn hôn lên nước mắt trên khóe mắt chính mình, từng chút mặc quần áo cho chính mình thật tốt rồi ôm vào trong ngực.

Khi hồi thần lại Tiêu Trường Ninh mới hoàn toàn ý thức được chính mình làm chuyện kinh thế hãi tục gì, mặt nàng không khỏi đỏ như máu, tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Huyền: "Chàng quá vô sỉ, thế nhưn bắt bổn cung vẽ, vẽ...."

Nàng không nói được nữa chỉ cắn môi trừng hắn, lại bởi vì mới vừa được hầu hạ qua nên càng hiện mị nhãn như tơ.

Thẩm Huyền được thỏa mãn nên tâm tình rất tốt, cành tay duỗi ra cầm lấy bức "xuân cung" Tiêu Trường Ninh tự tay vẽ lại hiện trường trên bàn, giọng nói khàn khàn: "Này nên là bức tranh nàng vẽ tốt nhát, đáng tiếc mặt không vẽ ra được, rõ ràng bộ dạng vừa rồi của nàng vô cùng đẹp." Đôi mắt hắn thâm thúy, tự mình thưởng thức rồi lại cúi người hôn trán Tiêu Trường Ninh: "Đề một cái tên đi, bản đốc sẽ trân quý thật tốt."

"Mơ tưởng."

Thấy nàng xấu hổ buồn bực, Thẩm Huyền buồn cười xoa búi tóc rời rạc của nàng: "Nói giỡn thôi."

Nói xong, hắn vo bức "đông cung" kia lại ném vào bên trong chậu nước rửa bút. Trang giấy bị nước là ướt sũng, mực lan ra, rốt cuộc không còn thấy rõ bộ dạng lúc đầu. Tiêu Trường Ninh lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, hù nói: "Coi như chàng thức thời."

Thẩm Huyền ôm lấy nàng, thấp giọng: "Nếu điện hạ lại nhớ thương nam nhân khác làm phò mã ta lại phạt nàng vẽ tranh, nhớ kỹ?"

Biết ngay hắn đang so đo cái này! Đúng là nam nhân có thù tất báo.

Tiêu Trường Ninh mệt đến mức đầu ngón tay cũng không nâng dậy nổi liền chui vào trong ngực hắn,

buồn bực nói: "Xem biểu hiện của chàng đã Thẩm Đề đốc."

Khóe miệng Thẩm Huyền cong lên cười nhẹ, trong mắt toàn là ôn nhu.

Nội dung từ **Chương 1-1: Review** đến **Chương 79: Phiên Ngoại: Vẽ Tranh**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh